

Số Khuân tâm ý

Tuyết
Lạc
Thỉnh
Phong

Mục lục

Mở đầu.....	5
Phần I.....	7
Chương 1: Bánh hoa quế.....	7
Chương 2: Canh thịt viên.....	18
Chương 3: Chè óc chó.....	29
Chương 4: Gạo nhồi cam.....	41
Chương 5: Lẻ hãm dinh dưỡng.....	51
Chương 6: Gà hạt thông.....	61
Chương 7: Thịt phủ tạng.....	73
Chương 8: Bánh khoai sọ.....	82
Chương 9: Thịt hoa cúc.....	91
Chương 10: Thịt thỏ cam sành.....	102
Chương 11: Thịt Senh Giảo.....	112
Chương 12: Canh hoa mai.....	123
Chương 13: Dì nướng chấy.....	132
Chương 14: Bánh trôi ngũ sắc.....	142
Chương 15: Bánh trôi ngũ sắc.....	151
Chương 16: Mì quàn dật.....	160
Chương 17: Lẩu dê dật.....	169
Phần II.....	180
Chương 1: Mì ngâm.....	180
Chương 2: Canh thịt vịt.....	190
Chương 3: Gừng cườm ngựa giữa biển mai.....	202
Chương 4: Sủi cào đông chí.....	211

Chương 5: Đồ tinh gặp phải lên đường.....	220
Chương 6: Hại tay điểm trà.....	229
Chương 7: Bánh ú lủ trức.....	239
Chương 8: Bánh tôm chiên.....	249
Chương 9: Mòng dê hầm.....	259
Chương 10: Sự nghỉ ngơi ám ảnh.....	268
Chương 11: Tuyết đầu mùa đón xuân.....	278
Chương 12: Đêm giao thừa.....	288
Chương 13: Tết Nguyên Tiêu.....	300
Chương 14: Ôn nghĩa một bữa cơm.....	308
Chương 15: Một bát cháo hoa.....	318
Chương 16: Canh bô câu.....	326
Chương 17: Thỏ mai như tuyết.....	335
Chương 18: Mạnh võ quá khứ.....	348
Chương 19: Ngọc lan hồng khê.....	359
Chương 20: Mứt táo a giao.....	369
Phần ㄨㄨㄨ.....	380
Chương 1: Dun vàng nấu ngọc.....	380
Chương 2: Rượu ngọc trức.....	391
Phần ㄨㄨ.....	403
Chương 1: Đào lê tuyết quả.....	403
Chương 2: Mồng cỏ bích sại.....	412
Chương 3: Dữ nương Hỏa Nhị.....	422
Chương 4: Muốn ta thế nào.....	435
Chương 5: Hân thục hải liêu.....	444
Chương 6: Hồ hỏa điểm.....	454

Chương 7: Đà ngoại ăn đồ nướng.....	464
Chương 8: Lươn xào lá tỏi.....	478
Chương 9: Canh đu đủ.....	489
Chương 10: Nhân sinh như trà.....	500
Chương 11: Trong lúc sinh tử.....	512
Chương 12: Cháo rau sam.....	523
Chương 13: Gôm tiền mùa xuân.....	535
Chương 14: Lười Tay Thi.....	546
Chương 15: Hông Môn yên (thượng).....	555
Chương 16: Hông Môn yên (hạ).....	564
Chương 17: Đem đồng phòng hoa chúc.....	572
Chương 18: Hết rượu thiên hạ.....	582
Ngoại truyện.....	593
HẾT.....	606
Dụ lục.....	607
Dược liệu.....	607

Cổ kiệu chớp cao chậm rãi đi về phía trước, người bên trong nghiêng người, một tay đỡ trán, đôi mắt khép hờ nghỉ ngơi, thỉnh thoảng cất tiếng ho khẽ.

Đột nhiên, cổ kiệu lắc lư dữ dội, ngay sau đó tấm rèm gấm vừa dày vừa nặng bị xóc lên một cái, một người nhào vào, mang theo làn gió nhẹ nhiễm mùi thuốc nhàn nhạt.

Cánh Dật từ từ mở mắt ra, chỉ thấy một nữ tử mặc hi phục đỏ thẫm đang nửa quỳ nửa ngồi ở trước mặt mình, hàm răng cắn chặt cánh môi dưới, cả người run cầm cập, ngược đôi mắt to tròn lên nhìn hắn.

Bên ngoài kiệu truyền đến giọng nói trầm thấp của Cao Linh: "Chủ tử!"

Ngay sau đó, trên đoạn đường bên ngoài vọng đến tiếng bước chân dồn dập của một đám người xen lẫn với tiếng gào thét và tiếng mắng chửi đầy phẫn nộ. Cảnh Dật lẳng lẳng nhìn nữ tử trước mắt, nữ tử kia cũng ngược đầu nhìn thẳng vào mắt hắn. Khóe mắt nàng rung rung, thế nhưng nàng vẫn cắn chặt cánh môi, quật cường không chịu khóc ra thành tiếng.

Một hồi lâu sau, nữ tử kia mấp máy cánh môi đã rỉ máu, lặng lẽ nhả ra hai chữ: Cầu người.

Cảnh Dật chậm rãi nhướn một bên mày lên, như thể cảm thấy vô cùng thú vị. Bên ngoài kiệu vọng vào một giọng nói xa lạ: "Bọn ta đang truy đuổi một người, không biết chủ nhân nhà người có thể giúp..."

Tất cả đám người bên ngoài kiệu đều ngậm chặt miệng không đáp lại. Người kia có vẻ vô cùng giận dữ, vén lên một góc rèm, Cảnh Dật thấp giọng cất tiếng gọi về phía cửa sổ: "Cao Linh."

Hình như người tên Cao Linh kia đưa ra thứ gì đó, bên ngoài kiệu nhanh chóng trở nên yên ắng. Cỗ kiệu được nâng lên lần nữa, tiếp tục tiến về phía trước. Nữ tử kia vẫn duy trì tư thế quỳ lúc trước, bàn tay đặt trên váy nắm chặt, dỏng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc lẫn hoài nghi.

Cảnh Dật lại chậm rãi nhắm mắt, thấp giọng nói một câu: "Bây giờ hỏi hận vẫn còn kịp."

Nữ tử kia kiên định lắc đầu một cái, ngược mắt lên, lúc này mới nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, đôi mắt hẹp dài nhắm chặt cùng đôi môi tím tái của nam tử. Lại nhìn tiếp đến chiếc khăn lông cừu trắng như tuyết quấn quanh cổ, bộ đồ gấm lụa lấy trên người, cùng miếng ngọc bội với hoa văn rồng phun mây màu đỏ tươi bên hông hắn, nàng không khỏi mở trừng mắt, hấn là...

Dường như Cảnh Dật cảm nhận được ánh mắt kinh sợ của nữ tử kia, nhưng lại vẫn không mở mắt ra, chỉ khẽ cong khóe môi: "Sợ rồi sao?"

Nữ tử kia ngậy ra một lúc, sau đó bờ môi chậm rãi vẽ ra một nụ cười khổ, giọng nói hơi run nhưng lại lộ ra vẻ kiên định: "Dân nữ Kiều Sơ Huân đa tạ ơn cứu mạng của Tiểu Hầu gia."

Chương 1: Bánh hoa quế

Nửa tháng sau.

Đầu thu, mới sáng sớm trời còn hơi se lạnh, làn gió nhẹ khẽ mơn man gò má, mang theo hương quế thơm ngào ngạt làm say lòng người. Kiều Sơ Huân xách chiếc giỏ mây rảo bước trong chợ, đi được mấy bước thì nhìn thấy ven đường có một bà lão đang bán hoa quế phơi khô. Hai cái giỏ trúc, một cái đựng ngân quế trắng tinh, một cái đựng kim quế vàng óng, một vàng một bạc tôn lên lẫn nhau, đưa hương bay xa, vừa nhìn đã thấy trong lòng dễ chịu.

Kiều Sơ Huân suy nghĩ một lát, đi tới trước gian hàng hỏi giá tiền. Bà lão cười híp mắt, tìm mấy cái lá khô để gói lại, vừa làm vừa nói: "Chà, hoa quế này đúng là một thứ tốt! Chung bánh ngọt, làm bánh đường, ướp mật hoa quế, cất rượu hoa quế... Làm được thật là nhiều món ngon..."

Kiều Sơ Huân cười nhẹ nhàng nói phải, nhưng trong lòng lại nghĩ đến dược tính của hoa quế, có thể tiêu đờm giảm ho, xua hơi lạnh, làm ấm thân, hết sức thích hợp với vị trong phủ kia. Hai hôm trước trong lúc dùng bữa tối có nghe hẳn nói muốn uống rượu, lát nữa phải để ý xem trên đường có bán rượu hoa quế không... Ngày mai mua thêm một chút rồi tự mình ủ, có lẽ đến lập đông là có thể uống được rồi.

Mua hai túi hoa quế, Kiều Sơ Huân lại xách thêm một con gà mái cùng một ít rau tươi theo mùa, hai vò rượu hoa quế nhỏ, gói lớn gói nhỏ quay trở về phủ.

Ba ngày trước, đoàn người bọn họ đến phủ Việt Châu, phủ đệ đã được sắp xếp sẵn, bọn họ chuyển vào phủ ngay tối hôm đó. Phủ đệ không lớn, từ ngoài nhìn vào thì chẳng khác gì phủ trạch của một gia đình giàu có, nhưng bên trong lại tồn không ít tâm tư để bài trí, từ vườn hoa đến đình nghỉ mát đều đầy đủ, phía sau gian phòng chính của Cảnh Dật còn có một con suối nước nóng bán lộ thiên nho nhỏ.

Những người đi theo cũng không nhiều, ngoài nàng ra thì cũng chỉ có mười mấy tên hộ vệ do Cao Linh đứng đầu, bốn người trong số đó còn được sung làm kiện phu khiêng kiện. Ngoài đám người này ra, trong phủ không có nha hoàn, cũng chẳng có đầu bếp, đơn giản tới mức có phần hiu quạnh.

Ngày chuyển vào phủ đệ, Kiều Sơ Huân đã nói với Cảnh Dật, một mình nàng có thể nhận hết việc nấu cơm, chỉ cần tìm thêm hai nha hoàn tới giúp làm việc vặt và phục vụ hẳn là được rồi, Cảnh Dật lập tức đồng ý, Cao Linh liền dán cáo thị ở bên ngoài phủ, thế nhưng đến chạng vạng tối hôm qua thì vẫn chưa có người tới cửa xin làm.

Đọc đường trở về phủ, Kiều Sơ Huân đều mãi suy nghĩ chuyện này, vừa tới cửa thì thấy Cao Linh từ bên trong phủ đi ra. Thấy gói lớn gói nhỏ trên người Kiều Sơ Huân, Cao Linh cũng sửng sốt một lúc, vội vàng nhận lấy con gà mái và mấy thứ nặng hơn, chậm rãi nói: "Lần sau phải ra ngoài sớm như vậy thì cứ gọi vị huynh đệ nào đó đi cùng. Một cô nương như ngươi lại xách nhiều đồ như vậy... không an toàn..."

Dường như Cao Linh không quen với việc nói những lời như vậy lắm, một câu nói hoàn chỉnh lại bị đứt quãng giữa chừng, sắc mặt cũng hơi mất tự nhiên. Kiều Sơ Huân nắm hai bịch hoa quế, tay còn lại thì xách giỏ đựng thức ăn, khoe môi khẽ nở một nụ cười điềm đạm: "Ta hiểu rồi, đa tạ."

Cao Linh lại sửng sốt một lúc nữa, quay đầu sang nhìn nàng, như thể không ngờ rằng sẽ vì chút chuyện nhỏ này mà được người ta nói cảm tạ. Mặc dù hai ngày nay Kiều Sơ Huân lo liệu cơm canh cho hơn mười miệng ăn trong phủ, nhưng cho dù tướng mạo, khí chất, cử chỉ hay lời nói đều không giống nữ tử con nhà bình thường, lời cảm tạ từ trong miệng nàng thốt ra nghe có vẻ khá kỳ lạ.

Nhưng dường như Kiều Sơ Huân lại không thấy có gì không ổn, khẽ mỉm cười, hỏi: "Vẫn còn chưa tuyển được người sao?"

Cao Linh gật đầu một cái, tỏ ra phiền muộn. Chẳng lẽ là tờ cáo thị hẩn viết có vấn đề gì, tiền công ít quá sao? Một tháng hai quan tiền cũng không thấp mà...

Kiều Sơ Huân đặt hết đồ lên chiếc bàn dài, lại cười cười động viên hẩn: "Không sao đâu, những chuyện này một mình ta vẫn còn có thể xoay xở được, chủ yếu là ở chỗ công tử." Mặc dù mọi người đều biết thân phận thật của Cảnh Dật nhưng tất cả đều ă ý gọi hẩn là công tử.

Cao Linh lộ ra nụ cười có phần gượng gạo: "Công tử nói là không cần người phục vụ. Bên chỗ hẩn đã có các huynh đệ thay phiên nhau trông nom, thật ra vẫn khá tốt."

Kiều Sơ Huân lấy gáo nước, đổ vào đó một ít kim quế, lại thêm một chút nước lạnh, rửa đi lớp bụi bặm bám trên nhụy hoa, sau đó đi tới tủ gỗ, tìm một bộ trà cụ bằng sứ men xanh. Bộ trà cụ này là do nàng mua được trên đường ngày hôm qua, lớp men sứ mịn màng trơn bóng, màu sắc thanh nhã, nàng mặc cả với người ta một lúc lâu, cuối cùng mua được với giá mười lăm lượng bạc, còn được tặng thêm hai bình đựng rượu nhỏ cùng màu.

"Chờ một chút, chờ trà ngấm rồi mang tới cho công tử, ta đi làm cơm ngay đây." Kiều Sơ Huân vừa nói, vừa bắt đầu nhanh nhẹn pha trà.

Nàng bỏ vào trong ấm trà một nắm hoa quế đã rửa sạch, rót thêm nước vừa mới đun sôi, hơi nóng nhẹ nhàng bốc lên, Kiều Sơ Huân đập lại nắp ấm trà, lấy hai cái chén đặt vào trong khay. Nàng lấy hũ mật ong từ trong tủ gỗ ra, múc hai muỗng cho vào một cái đĩa nhỏ, cuối cùng giao lại khay cho Cao Linh, khẽ mỉm cười: "Đây, nhắc công tử hãy uống nhân lúc còn nóng, sẽ tốt cho thân thể hẩn. Nếu cảm

thấy chát thì đổ một chút mật ong vào." Trà hoa quế đương nhiên rất thơm, chỉ là vị không được ngọt lắm, cho nên Kiều Sơ Huân mới bỏ một đĩa mật ong nhỏ bên cạnh.

Cao Linh hít một hơi, nhịn không được, cất tiếng khen ngợi: "Thơm quá!"

Kiều Sơ Huân mím môi cười một tiếng: "Lát nữa sẽ chưng bánh hoa quế cho các người, nếu người muốn ăn nóng thì nửa canh giờ nữa tới đây một chuyén."

Cao Linh cố nén cảm giác muốn nuốt nước miếng, gật đầu một cái, bung trà hoa quế đi.

Kiều Sơ Huân xúc từ cái vại nhỏ bên cạnh một chút bột gạo tẻ, lại đổ thêm một ít bột nếp, vừa đổ nước lạnh vừa cầm đũa chậm rãi khuấy đều, lại vẩy vào bên trong một ít đường trắng.

Nào bột một lúc, bỏ vào trong chậu, phủ lên một tấm vải ướt, để sang một bên. Nàng lại lấy một ít hoa quế đã rửa lúc nãy bỏ vào trong một cái bát nhỏ, múc thêm mấy muỗng mật ong cho vào, cầm đũa lên nhẹ nhàng trộn đều.

Nhân lúc chờ bột dậy, Kiều Sơ Huân đi vào trong sân, dùng dao chẻ một đoạn trúc nhỏ, quay lại trong bếp rửa sạch sẽ, dùng làm khuôn đổ bánh.

Bột được chia làm hai nửa, một nửa thì dùng đoạn trúc kia tạo thành hình tròn mập mập, cắt đôi ở giữa, múc vào một muỗng mật hoa quế đã được chuẩn bị xong từ trước, dùng tay ghép lại, bên trên phủ hai bông hoa quế, đặt vào nồi để chưng. Một nửa còn lại thì dùng dao cắt thành từng miếng mỏng, cho vào nồi hấp chín rồi mới quét lên một lớp mật ong hoa quế, bỏ vào chảo dầu, lật đi lật lại hai lần.

Kiều Sơ Huân vừa mới bỏ số bánh hoa quế vừa chiên xong vào trong khay thì ngoài cửa đã có ba, bốn người chen nhau, nghển cổ dõi mắt nhìn vào bên trong bếp,

lại chẳng ai dám lên tiếng. Kiều Sơ Huân vừa xoay người đã bị đám người đó dọa cho giật nảy mình. Vừa đúng lúc này thì Cao Linh đi tới, gõ đầu mỗi người một cái, lại mỉm cười nhìn về phía Kiều Sơ Huân, trên mặt đầy vẻ mong ngóng.

Kiều Sơ Huân đưa khay bánh hoa quế trong tay cho Cao Linh, lại lễ phép cười cười với mấy người ngoài cửa: "Vốn là làm cho các người, phải ăn nhân lúc còn nóng mới ngon."

Mấy người kia rồi rít cảm ơn, người nào người nấy rụt rè đưa tay ra cầm lấy một khối bánh từ chiếc khay trên tay Cao Linh, đưa lên miệng cắn một miếng lớn. Ô! Lớp vỏ bên ngoài vàng óng xốp giòn, bên trong lại là lớp nhân mềm mịn, cắn một miếng còn có một chút mật ong tràn ra, nhai một lúc, trong miệng tràn đầy hương hoa quế ngọt ngào đậm đà. Có người nhanh tay vội vàng cầm lấy một khối bánh khác từ trong khay, vừa cười vừa không ngớt lời khen ngợi Kiều Sơ Huân: "Thơm quá! Lại còn không quá ngọt... Ngon quá!"

Cao Linh thấy trong khay chỉ còn lại hai khối bánh hoa quế cuối cùng, khẽ ho khan hai tiếng, khiến bàn tay đang vươn ra kia đành phải rụt trở về. Lúc này Cao Linh mới nhìn về phía Kiều Sơ Huân: "Công tử đã nếm trà, uống hai chén liên tục, ta tới lấy thêm chút mật ong."

Lúc này Kiều Sơ Huân cũng vừa mới lấy bánh hoa quế vừa chưng xong ra, đưa một khối cho Tiểu Nghị đang đứng bên cạnh Cao Linh mỗi mắt nhìn hai khối bánh hoa quế chiên còn lại kia, nói: "Nếm thử cái này xem."

Đám người đứng ngoài cửa kia lại lập tức ùn lên, vừa ăn vừa hít hà: "Nóng quá đi!" "Oa, bên trong có mật hoa quế, ngọt quá..." "Hai bông hoa quế phủ ở bên trên rất thơm!" "Chao ôi, ngon quá..."

Kiều Sơ Huân khẽ cười, đổ một đĩa mật ong nhỏ đặt vào tay Cao Linh, lại đưa cho hắn hai khối bánh hoa quế chung: "Thân thể công tử không tốt, không nên ăn các loại đồ ăn chiên rán. Bên trong hai khối bánh này bỏ ít đường hơn, người mang cho hắn ném thử một chút."

Cao Linh bung đồ xoay người lại, hung hăng trừng mắt với đám người tham ăn ngoài cửa: "Còn chen chúc nhau ở đây làm gì, ai đi làm việc của người này đi!"

Kiều Sơ Huân lại móc ra một khay bánh hoa quế chung, đưa cho một người trong số đó: "Đây là dành cho mấy người còn lại." Tiểu Văn nhận lấy cái khay, vẻ mặt vô cùng cảm động, các huynh đệ không tới cũng có người nhớ tới, Kiều tiểu thư thật là tốt bụng! Rồi nhanh tay lấy một khối bánh trong khay giấu vào trong ống tay áo, lập tức bị mấy người nhìn thấy bĩu môi khinh bỉ.

Kiều Sơ Huân xoay người, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Gà đã được rửa sạch, phần thịt ức đã được cẩn thận cắt ra, toàn bộ phần còn lại của con gà được cho vào một cái nồi hầm nhỏ, bên trong bỏ thêm [linh chi](#) cùng mấy thứ dược liệu tốt cho việc làm ấm cơ thể. Trong phủ có đủ các loại dược liệu cần thiết, càng chẳng thiếu những thứ bổ dưỡng như [nhân sâm](#) hay linh chi, tất cả đều được mang từ kinh thành tới, chứng tỏ bệnh tình của Cảnh Dật đã kéo dài nhiều ngày.

Nhặt rau, rửa rau, thái đồ ăn,... Loay hoay một mình, cuối cùng cũng làm xong bữa trưa. Đồ ăn cho cả đám huynh đệ là xương sườn kho hành lá, rau thái sợi xào, trứng gà chiên lá hẹ, củ cải đỏ ngâm nước lạnh, cuối cùng còn có một nồi canh sườn thơm ngát.

Đồ ăn cho Cảnh Dật được làm riêng. Một chung cháo gà nhỏ, lớp dầu mỡ nổi trên cháo đều được gạn đi, cháo được nấu từ gạo tẻ, bên trong còn bỏ thêm một ít khoai từ cắt nhỏ, màu sắc trông có vẻ thanh đạm nhưng mùi vị lại rất đậm đà.

Phần thịt ức gà được luộc chín rồi cắt thành từng sợi nhỏ, trộn với nước gia vị chua ngọt, ngoài ra còn làm thêm một món ăn miền sơn cước. Nấm tươi mới hái trên núi, măng núi cùng với [cây kỷ tử](#), cắt thành sợi mảnh, chần qua một lượt nước sôi, lại bỏ thêm chút nước gia vị chua ngọt đã pha sẵn.

Trong thời gian chần rau, Kiều Sơ Huân còn hâm non nửa bầu rượu hoa quế, ước chừng chỉ đủ để rót ba chén. Xong xuôi thì đặt tất cả lên khay.

Cao Linh chờ vào bếp bung thức ăn giúp, đám huynh đệ đều ăn cơm ở sảnh phụ. Kiều Sơ Huân thì bung cơm nước vào phòng ngủ của Cảnh Dật, vừa bước chân vào trong phòng thì đã ngửi được hương hoa quế trong veo. Cảnh Dật mặc rất dày, trời vừa vào thu mà áo choàng trên người hẳn đã là một lớp gấm dày, trên cổ vẫn quàng một chiếc khăn lông cừu như trước đó, hẳn cầm một quyển sách dựa vào cái sập nhỏ, tay còn lại bung một chén trà chậm rãi uống từng hớp.

Kiều Sơ Huân đặt khay lên bàn, đi tới trước sập chừng ba thước thì dừng lại, buông mắt xuống nhẹ giọng nói: "Công tử, dùng bữa thôi."

Cảnh Dật đặt chén trà xuống, trong tay vẫn nâng quyển sách, nhìn dáng vẻ thanh tú của người trước mặt, bất giác cau mày: "Sao không ngược mắt lên?"

Kiều Sơ Huân hơi sững sốt, bình tĩnh lại mới nghe lời mà ngược mắt lên, khóe môi lộ ra nụ cười yếu ớt: "Trời lạnh, thức ăn sẽ mau nguội. Công tử muốn dùng bữa ở đây hay là tới bàn?"

Cảnh Dật thả quyển sách xuống, nhìn vào mắt nàng, chậm rãi nói: "Bụng tới đây đi."

Kiều Sơ Huân đáp lại một tiếng, lấy bộ trà cụ trên sạp đi, lại bung khay cơm tới đặt xuống. Nàng mở nắp chiếc chung nhỏ trước, lại đưa thìa canh tới, nhẹ giọng nói: "Uống chút cháo nhân lúc còn nóng trước đã."

Cảnh Dật nhìn cái chén nhỏ đựng rượu ở bên cạnh, hơi kinh ngạc, khẽ hít mũi: "Rượu hoa quế sao?"

Kiều Sơ Huân vâng một tiếng, nhắc bầu rượu lên rót đầy chén: "Với tình trạng thân thể hiện giờ của công tử thì vẫn có thể uống một chút rượu, chỉ là cần phải chú ý tới loại rượu, hơn nữa tốt nhất là nên hâm nóng trước."

Cảnh Dật cầm chén rượu lên khẽ nhấp một chút, lại chậm rãi buông xuống.

Kiều Sơ Huân đứng bên cạnh, thấy hấn cau mày thì khẽ hỏi: "Không hợp khẩu vị sao?"

Cảnh Dật ngược mắt lên nhìn nàng một cái, nuốt hết chút rượu trong miệng, chậm rãi nhả ra một câu: "Uống không ngon." Sau đó lại thấp giọng bổ sung: "Trà và bánh đều rất ngon."

Kiều Sơ Huân cong cong khóe miệng: "Rượu này là mua bên ngoài. Ngày mai ta sẽ mua thêm chút hoa quế về cất rượu, có lẽ đến lập đông thì có thể uống được."

Cảnh Dật gắp một miếng gà cắt sợi, nhai thử: "Nước gia vị pha rất được, chỉ là hơi nhạt."

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: "Thân thể công tử không tốt, không nên ăn mặn."

Cảnh Dật lại ném một chút rau núi, chậm rãi nói: "Cái này ăn rất ngon." Vị nắm ngọt mát, măng chua dịu, câu kỷ tử non mềm, ba loại rau sơn đã được trộn chung một chỗ, ném thử mới thấy vô cùng thơm ngon, khiến người ta vô cùng thoải mái.

Kiều Sơ Huân lui về đứng ở phía sau. Khoảng chừng một khắc trôi qua, Cảnh Dật dùng xong bữa trưa, nhận lấy chiếc khăn do nàng đưa tới, lau miệng. Dường như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, hàng mi khẽ nhướng lên: "Người đã ăn rồi sao?"

Kiều Sơ Huân cong khóe môi: "Đã ăn rồi." Sau đó thì bắt đầu thu thập chén đĩa, bưng khay lui xuống, chỉ chốc lát sau đã đưa tới một bình trà hoa quế, nước trà lần này là dùng lửa nhỏ để đun lên, bên trong còn cho thêm [son tra](#) thái lát và [đăng sâm](#), bên cạnh vẫn có một đĩa mật ong nhỏ như thường lệ.

Cảnh Dật ném một hộp nước trà, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc: "Mùi vị không giống như trước đó!" Trà hoa quế trước đó trong veo lại nhuận miệng, lại vẫn có chút đắng chát, hương thơm ngọt ngào làm ấm lòng người. Bình trà hoa quế này quả thật đã bớt hương, thế nhưng vị lại nồng đậm hơn, trong ngọt có chua, còn có một chút vị nhân sâm nhàn nhạt.

Kiều Sơ Huân cười cười: "Bình trước đó là pha trực tiếp, bình này là nước trà được nấu riêng, bên trong lại thêm một số thứ khác, có lẽ mùi vị nồng hơn một chút."

"Ta lui xuống trước." Nói xong thì nhẹ nhàng lui về sau mấy bước rồi mới xoay người ra khỏi phòng.

Cảnh Dật dựa vào cái sạp nhỏ, khẽ nhấp một ngụm trà hoa quế thơm nồng, ánh mắt nhìn theo bóng dáng đang rời đi kia qua làn hơi nước lò mờ.

Chương 2: Canh thịt viên

Lại mấy ngày trôi qua.

Vừa qua buổi trưa, Kiều Sơ Huân nấu một nồi lớn trà hoa quế, bên trong bỏ son tra thái lát và hoa cúc phơi khô, chia cho mười mấy người mỗi người một bát lớn, mọi người uống xong lau mồ hôi trán, trong người khoan khoái. Vừa đúng lúc này thì có người gõ cửa lớn, Tiểu Lục ném cái bát không vào trong ngực Tiểu Nê đứng bên cạnh, nhảy tót ra mở cửa.

Đứng bên ngoài cửa là một tiểu nha đầu chừng mười ba, mười bốn tuổi, đôi mắt tròn vo, đôi môi chúm chím, rụt rè nhìn vào bên trong một cái, nhỏ giọng hỏi: "Trong phủ đang tuyển nha hoàn làm việc vặt sao?"

Tướng mạo Tiểu Lục khá oai hùng, giữa hai hàng mày còn toát lên vẻ uy dũng, mà thật ra không chỉ có Tiểu Lục, mười mấy người còn lại cũng đều như vậy. Thấy dáng vẻ e dè của tiểu nha đầu, Tiểu Lục toét miệng nặn ra một nụ cười tự cho là thân thiện, cất giọng nói vang như tiếng chuông đồng: "Đúng vậy! Tuyền người!"

Tiểu nha đầu bị dọa cho run lên một cái, hàng mi run run, cắn môi muốn bỏ chạy. Kiều Sơ Huân vội bước lên trước, cười cười với nàng: "Cô nương chớ sợ, công việc trong phủ không hề nặng nhọc, cũng chỉ là làm việc vặt trong bếp như rửa rau, bung com mà thôi. Một tháng hai quan tiền, trả vào đầu tháng, có được không?"

Ngũ quan và dáng dấp của Kiều Sơ Huân hết sức thanh tú, mặt mày dịu dàng, khí chất khiêm tốn, lúc nói chuyện với người khác thì khóe môi luôn cong cong. Tiểu nha đầu hơi do dự gật gật đầu, vươn đôi tay nhỏ bé lên tóm lấy người đang đứng trước mặt, nhỏ giọng nói: "Được. Ta, ta biết làm rất nhiều việc, nấu com giặt quần áo cũng không sao. Chỉ cầu tiểu thư thưởng cho bữa com..."

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, tiến lên nắm lấy ống tay áo của tiểu nha đầu, dẫn người đi vào bên trong: "Ta không phải tiểu thư gì đâu, chỉ là người quán xuyến việc com nước trong bếp mà thôi. Người cứ gọi ta là Sơ Huân là được rồi."

Tiểu nha đầu kinh ngạc tròn tròn mắt, không phải là tiểu thư sao? Nàng đã từng nhìn thấy đại tiểu thư nhà khác ở trên đường, cả dáng vẻ và khí chất đều không bằng một nửa vị trước mặt này! Bỗng nhiên ý thức được mình tròn mắt nhìn người ta như vậy là rất thất lễ, tiểu nha đầu vội vàng cúi đầu xuống, lanh lợi đáp lại: "Sơ Huân tỷ tỷ. Ta tên Lý Đào, người nhà thường gọi ta là Tiểu Đào Nhi."

Kiều Sơ Huân xoa xoa đầu nàng, khước môi cong lên: "Tiểu Đào Nhi đừng sợ, trong phủ chỉ có một vị chủ tử, nhớ phải gọi là công tử. Những người ở ngoài cửa vừa rồi đều là thị vệ của công tử, người gặp cứ gọi ca ca là được."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi ra sau bếp, Kiều Sơ Huân giới thiệu sơ qua cho nàng, lại lấy hầu bao từ bên hông lên, đếm đếm ngân lượng bên trong. Tiểu Đào Nhi chớp chớp đôi mắt to nhìn Kiều Sơ Huân, chờ nàng phân phó công việc.

Kiều Sơ Huân cất hầu bao lại, cười cười với nàng: "Bây giờ vẫn còn sớm, cùng ta ra phố mua ít đồ đi." Hai người quay trở lại cửa, Tiểu Lục xung phong đi cùng, ba người hai trước một sau đi ra khỏi phủ.

Hai ngày nay, trong lúc ra phố Kiều Sơ Huân cũng đã biết được đại khái phương hướng trong thành. Thành đông là khu buôn bán náo nhiệt, tất cả các loại cửa tiệm bán thóc gạo, vải vóc, đồ lặt vặt đều tập trung ở bên đó. Thành tây sớm chiều đều có chợ, nếu muốn mua rau quả tươi, gà vịt cá, người ta đều đến đây để mua. Quán cơm và quán rượu chủ yếu tập trung ở thành nam, còn lại thành bắc chính là nha môn và phủ đệ của một số hộ giàu có.

Ba người ra khỏi cửa phủ thì đi về hướng đông, đi chưa được mấy bước đã nghe thấy cách đó không xa có tiếng gõ chiêng, đám đông trên đường cũng xôn xao theo. Kiều Sơ Huân vốn không phải là người thích tham gia vào chuyện náo nhiệt, kéo tay áo Tiểu Đào Nhi muốn đi vòng qua đám đông. Đi được mấy bước thì lại nghe thấy có người cao giọng thuật lại thông cáo.

Kiều Sơ Huân cau mày nhìn vào bên trong đám đông một cái, quả nhiên nhìn thấy mọi người đang vây quanh một tờ cáo thị, bên cạnh cái giá gỗ có hai tên nha dịch đang đứng, còn có một người ăn mặc kiêu thư sinh đang đọc nội dung trên cáo

thì cho mọi người nghe. Ba người đứng lại nghe một lúc, thì ra là thông cáo của nha môn, nhắc nhở dân chúng trong thành ban đêm nhớ đóng kín cửa, đặc biệt là các cô nương, tốt nhất là không nên ra khỏi nhà sau khi mặt trời đã lặn.

Kiều Sơ Huân vốn muốn lại gần hơn một chút để nhìn cho rõ ràng, nhưng phía trước lại quá đông người, nàng liền nghiêng người sang định bảo Tiểu Lục đi lên trước, nào ngờ lại thấy đối phương giống như đang mãi mê suy nghĩ chuyện gì đó. Kiêu Sơ Huân gọi mấy tiếng liên tục, hẳn mới định thần lại, đi theo hai người về phía trước, nhưng dường như trong lòng nặng trĩu tâm sự.

Kiều Sơ Huân nhìn về phía sau một cái, dừng bước lại, cong môi mỉm cười nhìn hấn: "Đi ngang hàng đi."

Tiểu Lục như thể bị kinh hãi, lắc đầu liên tục: "Không được."

Kiều Sơ Huân có phần không hiểu, Tiểu Lục úp úp mở mở giải thích: "Công tử từng dặn dò... phải tôn trọng Kiêu tiểu thư, không được tùy tiện." Thật ra thì nguyên văn lời của Cao Linh là phải đối đãi với Kiêu tiểu thư như chủ tử, không được thất lễ. Mặc dù Tiểu Lục vốn câu thả nhưng cũng không phải kẻ không có đầu óc, không cần nghĩ cũng biết lời này không thể nói ra trước mặt Kiêu Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân nhìn hấn, đột nhiên nở một nụ cười tinh nghịch: "Mấy ngày trước ta đã muốn hỏi, tại sao tên của các người đều lạ lùng như vậy. Người gọi là Tiểu Lục, ta còn nhớ mấy người nữa, gọi là Tiểu Nghị, Tiểu Nê, còn cả Tiểu Văn." Nghe sao cũng thấy không hợp với mấy người này lắm, lại còn có chút cảm giác giống nữ nhi...

Mặt Tiểu Lục lập tức biến sắc, nụ cười cũng hơi gượng gạo: "Kiêu tiểu thư biết chữ không?"

Kiều Sơ Huân gật đầu một cái, đương nhiên là nàng biết.

Tiểu Lục lộ ra vẻ mặt bi hùng coi thường cái chết: "Khi công tử vẫn còn niên thiếu có đọc được một bài thơ Đường..."

Kiều Sơ Huân vốn thông minh, trong đầu nghĩ ngợi một chút, ghép tên cả mấy người mà nàng nhớ được với nhau, không tìm được bật cười một tiếng. Tiểu Đào Nhi đứng bên cạnh tò mò giật giật ống tay áo nàng: "Sơ Huân tử tử, làm sao thế?"

Kiều Sơ Huân vừa đi vừa cười, thảo nào lúc trước nàng lại luôn cảm thấy mấy cái tên này lạ lùng thế. Thì ra là tách hai mươi chữ của một bài thơ Đường ra, thêm một chữ "Tiểu" đằng trước, lấy làm tên cho từng người.

Tiểu Lục cắn răng sầm mặt đi theo phía sau hai người, thật là oan uổng quá! Nỗi oan đầu tiên trong đời đám huynh đệ chính là cái tên do công tử đặt cho này!

"Lục nghi tân phiêu tửu, hồng nê tiểu hoá lô. Văn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô." Kiều Sơ Huân chậm rãi ngâm thành tiếng bài ngũ ngôn tứ tuyệt này, lại cười tủm tỉm nghiêng đầu nhìn Tiểu Lục một cái: "Tại sao lại chỉ có mười ba người, còn bảy người nữa đâu?"

Vẻ mặt Tiểu Lục buồn bã, lập tức ngưng lại lời nguyên rủa trong lòng. Mãi hồi lâu sau hần mới ngược mắt lên nhìn về phía Kiều Sơ Huân: "Còn bốn người đang trên đường tới. Ba người còn lại... mất rồi."

Tiểu Đào Nhi "a" một tiếng, lại vội vàng che miệng, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Tiểu Lục, thật là đáng tiếc!

Kiều Sơ Huân nhú mày lại, khẽ nói một câu "xin lỗi", nghĩ đến bài thơ Đường kia, trong lòng miên man.

Ba người đi tới tiệm tạp hóa mua mấy món đồ dùng thường ngày, lúc đi ngang qua một phường thêu, Tiểu Đào Nhi đột nhiên khẽ kéo tay áo Kiều Sơ Huân: "Sơ Huân tử tử, hầu bao của tử hơi cũ rồi." Gò má Tiểu Đào Nhi hơi ửng hồng, nàng rụt rè nói: "Nếu tử không chê tay nghề Tiểu Đào Nhi vụng về, ta, ta khâu cho tử một cái mới có được không? Chỉ cần mua một ít sợi chỉ màu, thêm một miếng vải nhỏ là được."

Kiều Sơ Huân sững sốt một lúc, theo bản năng sờ chiếc hầu bao bên hông, mỉm cười nhìn nàng: "Được."

Bước vào phường thêu, một cô nương trẻ tuổi mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt nhanh chóng tiếp đón, khoe mắt hơi đỏ nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười: "Cô nương muốn mua gì sao?"

Có thể nói Kiều Sơ Huân không biết chút gì về chuyện thêu thùa may vá, chỉ đành nghiêng mắt nhìn về phía Tiểu Đào Nhi. Tiểu Đào Nhi đi tới trước sạp hàng, quan sát kỹ lưỡng một lúc, nói mấy câu với cô nương kia. Cô nương kia nhanh chóng lấy mấy cuộn chỉ thêu màu sắc rực rỡ, dùng giấy gói lại, cười cười với hai người: "Chỉ của tiệm chúng tôi rất bền, lại không dễ bay màu, nếu dùng thấy tốt thì sau này thường xuyên tới!"

Kiều Sơ Huân gật đầu một cái, thấy cô nương kia lại quay lưng đi gạt nước mắt, nàng khẽ mím môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, kéo Tiểu Đào Nhi ra khỏi cửa tiệm.

Ba người lại tới chợ ở thành tây mua chút hoa quả tươi, một miếng sườn dê, hai con cá tươi, một túi nhỏ quả óc chó, xong xuôi mới quay trở về phủ.

Thêm một người, quả nhiên công việc nhanh và tiện hơn hẳn. Kiều Sơ Huân để Tiểu Đào Nhi nhặt rau rửa rau, Tiểu Lục ở bên cạnh làm thịt cá, hai người đều

rất nhanh nhẹn, làm việc cũng cẩn thận, Kiều Sơ Huân đãi xong gạo để nấu cơm, đi tới chỗ hai người nhìn một cái, hết sức hài lòng.

Cá là để làm cho tất cả mọi người ăn, Kiều Sơ Huân phát hiện ra mấy người này rất thích ăn ngọt, vì vậy định làm món cá chua ngọt. Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh giúp băm thịt dê làm nhân bánh, tiểu nha đầu còn nhỏ tuổi nhưng sức lực lại không hề nhỏ chút nào, lúc đầu còn khiến Kiều Sơ Huân bị dọa sợ, nghĩ thầm, quả nhiên là con nhà nghèo thường phải làm lưng từ sớm, cánh tay tiểu nha đầu chỉ nhỏ như que củi mà lại cực kỳ có lực.

Kiều Sơ Huân ngồi cạnh đó bào củ cải thành sợi, đến khi gia vị đều đã xong xuôi thì Tiểu Đào Nhi cũng chuẩn bị xong. Kiều Sơ Huân bỏ thịt dê băm nhỏ vào một cái tô, thêm vào trong đó chút muối, ngũ vị hương, rượu vàng¹, cùng một ít hạt thái nhỏ và rau thơm, cầm đũa lên bắt đầu trộn.

Chỉ chốc lát sau, nước trong nồi lớn sôi lên sùng sục, Kiều Sơ Huân rửa sạch tay, nhón một chút thịt dê, vo thành viên tròn rồi ném vào trong nồi, Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh nhìn thấy thì líu lưỡi: "Sơ Huân tỷ tỷ, như vậy có lỏng lẻo quá không?" Nàng thấy Kiều Sơ Huân cũng chẳng dùng bao nhiêu sức, rất sợ viên thịt dê vừa cho vào nồi đã tan vụn ra.

¹ Hoàng tửu (rượu vàng) là một loại đồ uống có cồn của Trung Quốc được làm từ nước, ngũ cốc như gạo, lúa miến, kê, hoặc lúa mì.

Động tác trên tay Kiều Sơ Huân vẫn không dừng lại, vừa cười vừa giải thích: "Không đâu, nếu tay nặn viên mà dùng nhiều sức thì lại không tốt, viên thịt sẽ bị cứng, ăn sẽ không đủ tươi non."

Tiểu Đào Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu, lại nhìn sợi củ cải ở trên thớt một cái: "Có thể thả sợi củ cải vào không?"

"Cứ thả vào đi." Kiều Sơ Huân vừa thả viên thịt dê vào trong nồi vừa đáp lại.

Cá đang chưng trong nồi bên cạnh cũng tới độ chín vừa, Kiều Sơ Huân cầm cái muỗng khuấy khuấy canh, bảo Tiểu Đào Nhi bung cá ra.

Phía bên này thì nấu canh thịt viên, phía bên kia Kiều Sơ Huân nhanh tay nhanh chân nêm nếm gia vị cho cá, chia ra hai đĩa mỗi cái một nửa, lại phân phó Tiểu Đào Nhi: "Bung cá ra trước đi. Cơm cũng có thể xới ra được rồi."

Sau đó nàng đi lấy tô canh, múc canh thịt viên ra. Đến lúc Tiểu Đào Nhi và Tiểu Nghị đi vào bếp giúp đỡ, Kiều Sơ Huân vừa đảo rau trong chảo vừa nghiêng đầu ra hiệu cho hai người bung canh ra: "Hai tô canh, mỗi bàn đặt một tô. Nếu muốn uống thêm nước canh thì trong nồi vẫn còn. Các người cứ ăn trước đi, món cuối cùng xong ngay đây."

Hai người mỗi người bung một tô canh đặt lên bàn. Trời hơi lạnh, mọi người chia nhau mỗi người một bát canh thịt viên, vừa ăn canh vừa hít hà. Thịt viên vừa mềm vừa mịn, hương vị ngon miệng, lại chẳng hề có mùi tanh của thịt dê, sợi củ cải tươi ngon, nước canh vừa thơm lại vừa nồng.

Canh chia mỗi người một bát xong, có người còn cảm thấy chưa đã miệng, bung tô đến sau bếp múc thêm nước canh quay lại chia cho mọi người, đến lúc quay lại thì phát hiện ra con cá đã bị ăn mất nửa con, không khỏi kêu lên: "Ăn hiệp

người ta!" Mọi người đều bật cười, bàn tay cầm đũa cũng không ngừng lại. Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh cúi đầu nhanh chóng lùa cơm, Cao Linh ngồi cùng bàn với nàng, thấy cảnh này thì không khỏi bật cười: "Ăn nhiều thức ăn vào. Thức ăn Kiều tiểu thư làm ngon lắm."

Tiểu Đào Nhi cố gắng nuốt trôi cơm canh trong miệng, đưa tay vỗ ngực, nhỏ giọng đáp: "Cám ơn Cao đại ca, ta biết rồi. Chỉ là Sơ Huân tỷ tỷ vẫn còn bận bịu trong bếp, ta muốn ăn nhanh một chút để tới giúp tỷ ấy."

Mười bốn người chia ra ngồi thành hai bàn, đang cắm cúi ăn say sưa, nghe được lời này thì người nào người nấy đều ngừng đũa. Cao Linh nhíu mày, nhìn đám người bên cạnh một cái. Tiểu Văn uống nửa bát canh, gật đầu liên tục: "Đúng đúng, mấy ngày hôm nay, làm xong bữa trưa bữa tối cho chúng ta thì Kiều tiểu thư lại bận bịu cơm nước cho công tử..."

"Hơn nữa lần nào cũng hầu hạ công tử ăn uống xong thì mới trở về sau bếp." Tiểu Tửu ở bên cạnh bổ sung.

Tiểu Lô bất giác "a" một tiếng, lại có chút chột dạ nhìn về phía mọi người: "Lần nào chúng ta cũng ăn hết sạch đồ ăn, vậy Kiều tiểu thư ăn cơm với cái gì..."

Cao Linh chau mày nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn, uống công hấn còn hùng hồn cam đoan với công tử rằng nhất định sẽ không để Kiều tiểu thư phải chịu thiệt thòi...

Lúc này Tiểu Đào Nhi đã ăn xong hai bát cơm, đưa tay quệt miệng, nói với mọi người: "Ta đi trước, các vị ca ca cứ thông thả dùng bữa."

Phần sau của bữa ăn mọi người đều yên lặng hơn hẳn. Tiểu Văn rót nước trên đĩa cá chua ngọt vào bát mình, vừa ăn vừa cảm khái: "Làm sao đây, ăn ngon quá... Ta vốn còn muốn để lại cho Kiều tiểu thư một ít..."

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì đã bị mọi người trừng mắt nhìn, một ít mà người miễn cưỡng để lại kia mà cũng ăn được sao!

Lại nói Kiều Sơ Huân chuẩn bị xong hai mâm đồ ăn, sau khi để Tiểu Lục bung ra thì lại bắt đầu bận bịu chuẩn bị bữa tối cho Cảnh Dật, vẫn như thường lệ là một chung cháo nhỏ cùng hai món ăn thanh đạm.

Trên lò vẫn đang ninh một nồi canh xương dê bằng lửa nhỏ, vốn được ninh từ trước khi đi chợ đến giờ, lúc này nước canh đã có màu trắng sữa, bên trong bỏ thêm câu kỷ tử, [hoàng kỳ](#) và một ít nhân sâm. Bung canh xương dê xuống, đổ vào trong chiếc chung nhỏ, cháo gạo tẻ đã nấu xong, bây giờ chỉ cần khuấy nhẹ, hâm nóng lại một chút là được.

Nhân lúc hâm lại cháo, Kiều Sơ Huân bắt đầu chần rau. Nàng cắt miếng đậu phụ mua ngoài chợ lúc chạng vạng tối thành từng miếng lớn bằng lòng bàn tay, trên mỗi miếng phủ một ít rau đã chần xong, giá đỗ, măng, nấm, cuộn thành từng cuộn nhỏ, tổng cộng là bảy cuộn, đặt vào trong khay, ở giữa đặt một bông hoa tía từ củ cải trắng.

Trong nồi còn có khoai từ hấp chín, nàng lấy ra, dùng khuôn tạo thành hình đóa hoa, bên trên vẩy thêm chút mật hoa quế do nàng tự pha chế.

Trong thời gian không đủ để uống hết một chén trà, bữa tối của Cảnh Dật đã được chuẩn bị xong. Kiều Sơ Huân nâng tay lên lau trán một chút, bung mâm đi tới phòng ngủ của công tử.

* Bài thơ *Vấn Lưu thập cửu* của Bạch Cư Dị

Lục nghị tân phôi tửu,

Hồng nê tiểu hoá lô.

Vãn lai thiên dục tuyết,

Năng ẩm nhất bôi vô?

Dịch nghĩa:

Rượu lục nghị mới chế cất

Cái lò nhỏ làm bằng gạch đỏ

Tối tới nơi trời muốn xuống tuyết

Uống một ly rượu chẵng

Bản dịch của Trần Trọng Kim trong "Đường thi", NXB Văn hoá thông tin, 1995:

Rượu ngon mới cất một vò,

Đất nung màu đỏ, hoá lò sẵn kia.

Tối ngày tuyết xuống bất kỳ,

Uống chơi đã vậy, chén thì có đâu?

Chương 3: Chè óc chó

Kiều Sơ Huân hầu hạ Cảnh Dật dùng xong bữa tối, thu dọn chén đĩa vào trong khay, để sang chiếc bàn tròn cạnh đó, lấy khăn ra cẩn thận lau sạch tay, sau đó mới quay trở lại bên cạnh cái sạp nhỏ, nhẹ giọng nói: "Mời công tử đưa tay ra."

Cảnh Dật dựa người vào sạp, đôi mắt khép hờ không biết là đang nghĩ ngợi cái gì, nghe vậy thì chậm rãi mở mắt ra, khẽ nhướn mày, nhưng cũng không nói gì, y lời vươn một bàn tay ra, lòng bàn tay hướng xuống dưới.

Kiều Sơ Huân không kiềm được cong cong khóe môi, đặt tay lên ống tay áo của hắn, lật bàn tay hắn lại, đặt lên trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

Vừa mới đưa ngón trỏ và ngón giữa ra thì cổ tay đã bị kẹp lại, Kiều Sơ Huân sợ giật nảy mình, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hắn. Đôi mắt hẹp dài của Cảnh

Dật thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng, con ngươi đen nhánh sâu thẳm, giống như muốn nhìn thấu lòng người: "Làm gì?"

Kiều Sơ Huân không hiểu, lại bị vẻ mặt lạnh như băng lẫn chán ghét của hắn làm cho sợ run lên, vội buông mắt xuống nhẹ giọng trả lời: "Bắt mạch."

Cảnh Dật giống như phải bóng, nhanh chóng buông bàn tay đang giữ cổ tay nàng ra: "Không cần."

Kiều Sơ Huân hơi nhú mày, vẫn ngang ngạnh đứng yên tại chỗ: "Ta chỉ muốn xác định xem thân thể công tử nên điều dưỡng như thế nào, nên dùng những dược liệu nào để phối với đồ ăn..."

"Ta nói là không cần." Cảnh Dật lạnh lùng cắt ngang lời giải thích của nàng, kéo tấm chăn trên người lên, nhắm mắt lại lần nữa, mặt cũng ngoảnh sang phía bên kia: "Lui ra đi."

Kiều Sơ Huân không ngẩng đầu lên nhưng cũng có thể nhận ra được thái độ lạnh nhạt của đối phương, nàng nhẹ giọng vâng một tiếng, lui ngược lại mấy bước, đến bên cạnh chiếc bàn tròn, bưng khay lên đi ra khỏi phòng.

Nàng cúi đầu, vừa đi được mấy bước, suýt chút nữa đã đụng phải Cao Linh. Cao Linh đưa tay ra đỡ lấy chung canh lắc lư sắp đổ, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Kiều Sơ Huân thì nhú mày lại, đưa tay ra muốn đón lấy cái khay: "Để ta."

Kiều Sơ Huân lắc đầu một cái, khẽ mỉm cười với hắn: "Không cần đâu, dù sao ta cũng phải quay trở lại bếp. Ngươi mau vào đi."

Cao Linh chân chừ một lát, không biết nên mở miệng thế nào: "Kiều tiểu thư..."

Kiều Sơ Huân cười cười với hắn: "Ta không phải tiểu thư gì, người gọi ta Sơ Huân là được rồi."

Cao Linh vẫn một mực lắc đầu: "Kiều tiểu thư, vừa rồi bọn ta đã bàn bạc rồi, sau này bữa trưa và bữa tối các huynh đệ sẽ thay phiên nhau đưa cơm cho công tử, người làm xong nói một tiếng là được. Như bây giờ... Người chẳng hôm nào ăn được một bát cơm nóng, như thế này không được hay..."

Kiều Sơ Huân hơi cong khóe môi: "Không sao. Lúc chuẩn bị cơm nước ta đã ăn một chút rồi, các người không cần phải để ý đến ta."

Cao Linh ăn nói vụng về, trong lòng biết rõ như vậy là không nên, nhưng lại chẳng biết nói sao cho phù hợp, trong lòng gấp đến độ chảy cả mồ hôi hột.

Kiều Sơ Huân tinh nghịch nháy mắt với hắn một cái: "Được rồi, chuyện này để hôm khác nói sau. Không phải người có việc tìm công tử sao, mau vào đi thôi, đừng để công tử phải chờ lâu."

Nàng quay trở lại bếp thì Tiểu Đào Nhi đã đợi ngoài cửa, vội vàng tiến lên đón lấy cái khay, nhỏ giọng than phiền: "Sơ Huân tỷ tỷ, ngày mai tỷ dẫn ta đi làm quen mấy chỗ đi, vừa rồi ta muốn đi lấy đồ giúp tỷ mà cũng không biết đường."

Kiều Sơ Huân cười nhìn nàng: "Là ta sơ suất rồi. Sáng sớm ngày mai ta sẽ dẫn người đi làm quen các nơi trong phủ."

"Sơ Huân tỷ tỷ, vừa rồi ta đã xem qua, trong nội vẫn còn chút cháo trắng và hai khối bánh hoa quế." Tiểu Đào Nhi vừa múc nước lạnh từ cái ang cạnh đó ra để rửa bát, vừa nghiêng đầu nhìn Kiều Sơ Huân một cái: "Ta đã hâm lên giúp tỷ rồi, tỷ mau ăn đi."

Kiều Sơ Huân hơi ngẩn ra, quay mặt sang phía khác "ừ" một tiếng, ngón tay mở nắp nồi hơi run run.

Hai người trò chuyện với nhau, một người thì ăn, một người thì làm việc, thế nhưng cũng khá thú vị. Tiểu Đào Nhi làm việc rất nhanh nhẹn, Kiều Sơ Huân vừa ăn xong một bát cháo, nàng đã rửa sạch sẽ bát đĩa, đặt sang một bên cho ráo nước, lại bắt đầu thu dọn dao thớt.

Kiều Sơ Huân rửa sạch bát đĩa mà mình vừa dùng để ăn xong, thấy phòng bếp đã được dọn dẹp sạch sẽ thì xách túi hạt óc chó mua lúc xế chiều đang đặt ở cạnh cửa vào trong bếp.

Hạt óc chó vừa mới hái còn mang theo mùi nhựa cây thoang thoảng, lúc mua đã bảo lái buôn lột lớp da bên ngoài giúp, Kiều Sơ Huân lấy một cái ghế nhỏ và một cái búa ở sau cửa tới, ngồi bên cạnh cửa đập vỏ hạt óc chó.

Tiểu Đào Nhi tiến lên trước nhìn một cái, vui vẻ bật cười một tiếng.

Kiều Sơ Huân vừa mới giã được một hạt, trong lòng đang cảm thấy rất đắc ý, nghe được tiếng cười của Tiểu Đào Nhi thì vội vàng ngẩng đầu lên nhìn: "Sao thế?"

Tiểu Đào Nhi vươn tay ra lấy cái búa trong tay Kiều Sơ Huân, lại kéo ống tay áo của Kiều Sơ Huân để nàng đứng lên: "Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ làm đồ ăn cho tất cả mọi người là được rồi, mấy việc vặt này cứ để cho ta làm." Vừa nói vừa chớp chớp đôi mắt tròn vo nhìn Kiều Sơ Huân, bên khóe miệng còn mang nụ cười ngọt ngào.

Kiều Sơ Huân nhìn nhân hạt óc chó bị vỡ vụn lẫn vào trong đám vỏ cứng, vẻ mặt hơi lúng túng. Nàng chưa từng làm việc này bao giờ, sau khi tới đây, rất nhiều việc đều là nàng học làm từng chút từng chút một. Trước kia nàng chưa từng phải

đun củi, chưa từng nấu cả một nồi thức ăn thật to, cũng chưa từng đi chợ mặc cả với người ta. Nhưng không phải việc gì cũng đều có lần đầu sao, nếu đã quyết tâm bắt đầu lại từ đầu thì cứ từ từ học hỏi, chắc chắn sẽ có thể làm tốt được.

Tiểu Đào Nhi ngồi bên cạnh đập vỏ hạt óc chó, Kiều Sơ Huân liền lấy một cái tô để rửa táo, là số táo đỏ phơi khô mua được ngoài chợ hai hôm trước. Lúc ấy Kiều Sơ Huân đã ném thử một quả, vỏ mỏng thịt dày hạt nhỏ, ăn cũng rất ngọt. Hôm nay lại mua được hạt óc chó, vừa khéo có thể làm chè óc chó cho công tử.

Nhớ lại chuyện lúc nãy, trong lòng Kiều Sơ Huân hơi khó chịu, khóe miệng lại lộ ra nụ cười tự giễu. Nói thế nào thì người ta cũng cho nàng chỗ nương thân, cho nàng ba bữa một ngày, lúc nàng gặp khó khăn đã vươn tay ra giúp đỡ, việc nàng có thể làm cũng chỉ là cố hết sức để báo đáp ân tình của Cảnh Dật. Hẳn không thích nàng, sau này cố gắng hạn chế tiếp xúc với hắn là được.

Bên phía phòng chính, Cao Linh đi vào, thuật lại chuyện Tiểu Lục nhìn thấy trên đường lúc chiều cho Cảnh Dật nghe. Cảnh Dật nhắm hai mắt, một hồi lâu sau vẫn không nói gì.

Cao Linh chần chừ hồi lâu, lại thấp giọng nói: "Công tử, Kiều tiểu thư..."

Cảnh Dật chậm rãi mở mắt ra. Cao Linh hơi áy náy cúi thấp đầu: "Sau này bữa trưa và bữa tối ta và các huynh đệ sẽ thay phiên nhau hầu hạ công tử dùng bữa. Trước kia là do bọn ta đã sơ sót."

Cảnh Dật nhanh chóng hiểu ra ý tứ trong lời nói của Cao Linh, trầm ngâm một lúc, lại phân phó: "Ngày thường người quan tâm tới nàng một chút, mấy thứ như quần áo chăn nệm đừng để bị thiếu..."

Cao Linh vâng một tiếng, Cảnh Dật lại chậm rãi nói: "Nếu nàng muốn đi thì đừng cản. Nhớ cho thêm chút bạc."

Cao Linh ngẩng phắt đầu lên: "Công tử ---"

Cảnh Dật đã nhắm mắt lại, rõ ràng là không muốn nhiều lời: "Được rồi, người cũng đi nghỉ sớm đi. Gọi Tiểu Lục tới đây."

Cao Linh chần chừ một lát, cuối cùng cũng không nói gì, ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Kiều Sơ Huân đã thức dậy, thấy Tiểu Đào Nhi đang say giấc, nàng cũng không thắp đèn, mò mẫm trong bóng tối đi ra sân, rửa mặt và chải đầu sơ qua xong thì liền đi vào trong bếp.

Đêm hôm qua, hai người bận bịu chường một canh giờ, bóc sạch lớp vỏ cứng bên ngoài hạt óc chó, lại xước lớp vỏ mỏng của quả táo đỏ, sau đó lại giã vụn hạt óc chó, táo đỏ cũng được nghiền nhuyễn, gác lại để sáng hôm sau làm đồ ăn.

Kiều Sơ Huân đổ gạo đã được ngâm nước cả đêm vào một cái tô, dùng một cái chày đá để giã, vừa giã vừa cho thêm nước vào trong, mãi cho tới khi cánh tay vừa đau vừa tê rần, gạo trong tô đã dẻo mịn thì nàng mới lấy một tấm vải mỏng sạch sẽ ra, lọc sạch phần cặn trong sữa gạo.

Nước trong nồi đã sôi sùng sục, Kiều Sơ Huân đổ sữa gạo vào, lại lần lượt cho hạt óc chó giã vụn và táo đỏ nghiền nhuyễn vào, cầm một cái muôi canh cán dài chậm rãi khuấy đều.

Tiểu Đào Nhi lạch cạch chạy vào, khịt khịt cái mũi nhìn vào bên trong nồi: "Thơm quá! Sơ Huân tử tử, tử đang làm món gì thế? Từ trước tới giờ ta chưa thấy bao giờ."

Một tay Kiều Sơ Huân không ngừng khuấy đều, tay còn lại múc hai thìa mật đổ vào trong nồi, khoe môi cũng khẽ cong lên: "Là chè óc chó. Tối hôm qua bảo người giúp giã hạt óc chó và táo đỏ chính là để làm cái này."

Tiểu Đào Nhi đỏ mắt chờ mong: "Nhìn qua có vẻ rất ngon..."

Chỉ chốc lát sau, hỗn hợp sữa trong nồi bắt đầu sủi tăm, Tiểu Đào Nhi nhanh nhẹn đưa hai miếng vải đến, lại cầm giúp cái muôi canh.

Kiều Sơ Huân nhanh chóng nhấc cái nồi xuống đặt lên chiếc bàn dài bên cạnh, buông hai miếng vải xuống nắm lấy dải tai rồi lại thổi mấy hơi liên tục vào đầu ngón tay.

Tiểu Đào Nhi nắm tay áo Kiều Sơ Huân kéo tới bên cạnh chậu nước, múc một gáo nhỏ nước lạnh, chậm rãi giội lên đầu ngón tay nàng, lại nhìn nàng đầy lo lắng: "Về sau những chuyện thế này cứ để ta làm đi."

Sau đó lại cẩn thận lau mu bàn tay Kiều Sơ Huân: "Sao mới hiện giờ mà da đã nứt nẻ rồi?" Bây giờ mới là mùa thu, nếu thêm mấy ngày nữa trời lạnh hơn thì phải sống thế nào đây...

Cảm giác đau rát trên đầu ngón tay dần biến mất, Kiều Sơ Huân thu tay vào trong tay áo, cười cười với nàng: "Không sao."

Tiểu Đào Nhi vừa giúp múc cháo, lấy bánh bao, vừa lo lắng nhìn Kiều Sơ Huân: "Sơ Huân tử tử, tử da thịt mềm, mấy ngày nay đừng đụng vào nước lạnh. Lát

nữa ra phố ta sẽ mua cho tỳ hộp cao hoa lê, thứ đó rất tốt cho tay, da tay sẽ không bị nứt nẻ nữa."

Kiều Sơ Huân cầm môi canh chia chè óc chó, khoe miệng vẫn cong cong: "Trước kia Tiểu Đào Nhi từng dùng rồi sao?"

Tiểu Đào Nhi đặt cái đĩa bánh bao lên khay, lại lắc đầu: "Không, ta thấy tỳ tỳ bên cạnh nhà có dùng. Mùi rất thanh, lại còn thoang thoảng hương hoa lê nữa."

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: "Thế sao."

Chẳng bao lâu sau, Cao Linh cũng tới bung bữa sáng giúp.

Kiều Sơ Huân đặt vào trong khay một bát cháo trắng, một bát nhỏ sữa óc chó, ba cái bánh bao nhân chay cùng một đĩa củ cải muối chua, nhìn về phía Tiểu Đào Nhi: "Đi cùng ta một chuyến đi, tiện thể dẫn người làm quen mấy chỗ."

Đến cửa, Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng gõ hai cái, đẩy cánh cửa ra, giao khay lại cho Tiểu Đào Nhi.

Tiểu Đào Nhi tròn tròn mắt, đôi môi chúm chím hơi giương lên: "Ta?"

Kiều Sơ Huân hơi buồn cười liếc nàng một cái: "Ừ."

Tiểu Đào Nhi nhận lấy cái khay, dè dặt nhìn nàng một cái: "Sơ Huân tỳ tỳ..."

"Không sao đâu, ta ở đây chờ người." Kiều Sơ Huân liếc nhìn đường viền trên giấy dán cửa sổ, lại vất lại sợi tóc bị rơi bên tai Tiểu Đào Nhi.

Bên phía sảnh phụ ăn uống với khí thế ngất trời, tất cả mọi người đều chưa từng ăn chè óc chó, nếm rồi không dừng lại được. Màu sắc đỏ thẫm gần giống tím,

mùi vị vừa nồng lại vừa tinh tế, táo đỏ ngọt, hạt óc chó thơm, trộn lẫn với vị đặc trưng của sữa gạo, ngậm trong miệng cũng không nỡ nuốt xuống.

Ăn xong chè óc chó, mọi người mới ăn bánh bao và cháo trắng, đồ ăn trên bàn nhanh chóng bị quét sạch.

Tiểu Đào Nhi đi vào chưa đầy một khắc đã tay không trở ra, đôi mắt to tròn lóng lánh ánh nước, đôi môi nhỏ nhắn cũng mím chặt, vừa thấy Kiều Sơ Huân đã lao thẳng vào trong ngực nàng.

Kiều Sơ Huân bị dọa cho sợ, thế này là thế nào?

"Ôi... Công tử hung dữ quá! Sơ Huân tỷ tỷ, sau này tỷ bảo ta làm cái gì cũng được, chỉ cần đừng bắt ta đưa cơm cho công tử... Ta, ta không muốn đưa cơm cho công tử..." Tiểu Đào Nhi ra vẻ đáng thương ngẩng đầu lên: "Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ đừng đuổi ta đi, cái gì ta cũng làm được..."

Một câu nói ngắn gọn mà ngắt giữa chừng ba, bốn lần, thế nhưng Sơ Huân cũng nghe ra được đại khái, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu nàng: "Được rồi, người ra ăn cơm trước đi. Phần chè óc chó của người đặt ở trong nồi hấp, ta sẽ quay lại ngay."

Đôi mắt to tròn của Tiểu Đào Nhi vẫn còn vương giọt nước, nàng nhìn Kiều Sơ Huân với vẻ mặt hoảng sợ: "Tỷ, tỷ còn muốn đi vào sao?"

Kiều Sơ Huân thật sự bị nàng làm cho bật cười: "Thân thể công tử không tốt, ta vào xem có cần giúp cái gì không."

Tiểu Đào Nhi run sợ gật đầu một cái, quay người bước đi. Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng đi vào trong phòng, chỉ thấy Cảnh Dật đang ngồi bên cạnh bàn, bàn tay bụng cái [bát sen](#) có vẻ hơi cô sức, miệng đang chậm rãi uống từng thìa nhỏ chè óc chó.

Thấy Kiều Sơ Huân đi vào, Cảnh Dật hơi ngừng lại động tác trên tay, đôi mắt dài hẹp liếc nàng một cái, cất tiếng nhàn nhạt: "Sao lại tới?"

Kiều Sơ Huân đi tới bên cạnh, thấy trên người hắn chỉ mặc một bộ đồ mỏng màu đen, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng mỏng, trên cổ cũng không quàng khăn lông cừu thì không khỏi nhíu mày. Nàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía, lấy chặn và khăn quàng tới, cúi người đắp chặn lên đùi hắn, lại đưa khăn quàng cho hắn.

Cảnh Dật ngược mắt nhìn nàng nhưng không vươn tay ra.

Kiều Sơ Huân vẫn buông mí mắt, thấy hắn không nhúc nhích thì cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Cảnh Dật buông cái bát sen xuống, khẽ ho hai tiếng. Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, cúi đầu tiến lên trước một bước, nhẹ nhàng đặt chiếc khăn lông cừu lên sau cổ hắn, khẽ nói một câu "xin lỗi", sau đó nhẹ nhàng vén tóc hắn lên, quàng chặt chiếc khăn quanh cổ hắn.

Hàng mày đen rậm khẽ nhướng lên: "Tại sao lại phải nói xin lỗi?"

Kiều Sơ Huân đã lui về đứng ở chỗ trước đó, khóe môi cong lên, thế nhưng giọng nói lại hơi run run: "Ta biết công tử không thích tiếp xúc với người khác."

Cảnh Dật giống như vừa nghe được một câu chuyện hay ho, cười giễu một tiếng, đưa tay kéo một cái, kéo người kia vào trong ngực mình.

Kiều Sơ Huân run lên, mở to đôi mắt ra nhìn hắn, người này sao thế...

Dù rằng Cảnh Dật đang phải ngược mắt lên nhìn người ta nhưng khí thế vẫn rất áp bức, đôi môi tím tái cong lên có vẻ hơi tùy tiện, giọng nói trầm thấp nhưng lại có chút buốt lạnh: "Là người bình thường không dám tiếp xúc với ta mới đúng."

Cả người Kiều Sơ Huân hơi sững ra, một hồi lâu sau đôi môi mới khẽ mấp máy: "Công tử không phải người như vậy."

Cảnh Dật nhướn một bên mày lên: "Vậy là người thế nào?"

Kiều Sơ Huân mân khóe môi, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào mắt hắn: "Triệu tiểu hầu gia Triệu Kỳ trong miệng mọi người không phải như những gì mọi người nói."

Cảnh Dật buông cánh tay đang vòng quanh eo nàng ra, bờ môi cũng lộ ra chút tự giễu: "Người mới biết ta được mấy ngày!"

Kiều Sơ Huân lui về phía sau hai bước, bỏ lại bát cháo và bánh bao trên bàn vào trong khay: "Đồ ăn đã nguội rồi, ta đi hâm nóng lại một chút rồi sẽ tới."

Đi ra được mấy bước, Kiều Sơ Huân hơi nghiêng đầu, vẫn không ngược mắt lên: "Người thích bài thơ kia không thể nào là người xấu."

Kiều Sơ Huân biết người này chưa lâu, nhưng đã có thể nhận ra được, người này khác xa vị tiểu hầu gia lòng đầy dã tâm, hung tàn ngoan độc, giết cả phụ thân và huynh ruột như mọi người đồn đại, thậm chí có thể nói là giống như hai người khác biệt.

Lục nghị tân phiêu tửu, hồng nê tiểu hỏa lô. Văn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô. Đây vốn là cõi lòng của kẻ tự do tự tại, không tranh với đời. Phần lớn thiếu niên đều kiêu căng ngạo mạn, đều hướng tới cuộc sống rong ruổi trên chiến trường để thể hiện tài năng, rất hiếm người ở cái độ tuổi đó đã thích cái cuộc sống

không màng danh lợi như trong bài thơ kia. Người yêu thích nó chắc hẳn từ nhỏ đã phải trải qua mưa gió, cho nên mới hướng tới một cuộc sống thanh thoi yên bình tự do tự tại.

Cảnh Dật hơi sững ra, nụ cười bên khóe môi nhạt dần, trong lòng lại dấy lên nỗi cay đắng mà chỉ mình hấn mới hiểu được.

Chương 4: Quả nhồi cam

Vừa qua buổi trưa, bên ngoài cửa có người lớn tiếng rao bán cua.

Tiểu Lô bung lấy trà thang mà Tiểu Đào Nhi đưa tới, ngoảnh về phía sân sau cười lớn tiếng: "Kiều tiểu thư, ngoài cửa có bán cua đấy!"

Kiều Sơ Huân đang ủ rượu, nghe được lời này thì không khỏi ngẩng đầu lên cười hỏi: "Muốn ăn cua sao?"

Tiểu Lô gật đầu liên tục: "Các huynh đệ cũng rất thích ăn cua! Trước đây hằng năm cứ vào đầu thu thì huynh đệ bọn ta đều cách vài ba hôm lại đến quán ăn ăn các món từ cua, cái gì mà cua ngâm rượu, cua hấp, cua nấu gừng... Trước đây

công tử thích ăn nhất là món cua nhồi cam..." Vừa nói xong chữ cam cuối cùng, Tiểu Lô lập tức tỏ ra hơi ảo não, cúi đầu nhấp một hợp trà thang.

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: "Thân thể công tử bị nhiễm lạnh, không nên ăn cua."

Tiểu Lô gật đầu qua loa một cái, bung chén trà định quay người đi, thế nhưng Kiều Sơ Huân lại đi theo: "Ta cùng người đi ra xem."

Tiểu Lô hơi kinh ngạc quay mặt sang, Kiều Sơ Huân cười nhìn hắn: "Nếu các huynh đệ đều thích ăn thì làm một ít, dù sao ta cũng chưa chuẩn bị cơm tối, vẫn làm kịp."

Nói xong liền kêu Tiểu Đào Nhi ra ngoài cửa chọn cua. Ra ngoài xem, quả thật cua rất tươi, con nào con nấy bóng nhẫy chắc nịch. Kiều Sơ Huân tính đầu người mua một sọt to, hai ngày nữa bốn người thị vệ kia sẽ tới nơi, cộng thêm Cao Linh, Tiểu Đào Nhi và cả chính nàng thì tổng cộng vừa vặn hai mươi người.

Kiều Sơ Huân đưa cho Tiểu Đào Nhi một ít bạc, bảo nàng ra phố mua mấy quả cam, lại thêm hai bình nữ nhi hồng thượng hạng. Cua có tính hàn, mặc dù mùi vị ngon miệng nhưng ăn nhiều lại dễ bị đầy bụng khó tiêu, phải phối hợp với một

chút rượu vàng để dung hòa. Tiểu Lô xung phong xách rượu giúp, đi cùng Tiểu Đào Nhi.

Tiểu Lục khiêng sọt cua ra sau bếp, thấy Kiều Sơ Huân trông có vẻ hơi sợ thì gọi hai người nữa tới, muốn buộc lại giúp cho Kiều Sơ Huân, đứng ở trước sân múc nước giếng rửa sạch cua rồi nhanh chóng cột chắc cả con cua lại.

Kiều Sơ Huân ở bên cạnh nhìn một lúc thì cũng đã nắm được cách làm, vừa mới vươn tay ra muốn bắt lấy một con để thử thì lập tức bị Tiểu Nê cản lại. Hai người kia cũng đều lên tiếng khuyên can, nói thẳng ra là không thể để cho nàng phải làm những việc nặng thế này, Kiều Sơ Huân chỉ có thể lại ngồi xuống bên dưới gốc cây ngô đồng, tiếp tục đập kín vỏ rượu.

Hôm đó Tiểu Đào Nhi đưa đồ ăn sáng cho Cảnh Dật, bữa trưa lại là Cao Linh đưa cơm, đến chạng vạng tối Cảnh Dật gọi Cao Linh vào phòng, nói là sau này để Kiều tiểu thư ăn cơm cùng hắn là được, như vậy vừa không phải làm phiền mọi người mà Kiều Sơ Huân cũng có thể ăn uống đàng hoàng, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Cao Linh nghe được thì khỏi phải nói là mừng đến mức nào, công tử nhà hắn sống hơn hai mươi lăm năm, đây là lần đầu tiên chủ động thân thiết với một cô nương đấy! Hơn nữa tất cả mọi người cũng đều rất thích Kiều Sơ Huân, đương nhiên rất vui mừng nếu hai người họ có thể gần gũi nhau.

Nhưng mà người trong cuộc lại không nghĩ nhiều như vậy. Cảnh Dật xưa nay đều không thích gần gũi với người khác, lại không muốn để bọn Cao Linh chỉ vì chuyện ăn cơm của hắn mà phải vất vả, hơn nữa Kiều Sơ Huân rất có chừng mực, không lảm lòi như những cô nương mà trước kia hắn biết, vì vậy hắn mới đồng ý để cho nàng dùng bữa cùng hắn.

Lúc đầu Kiều Sơ Huân nghe được quả thật có hơi giật mình, sau đó cũng dần thấy bình thường. Tiểu Đào Nhi có vẻ vẫn còn rất sợ Cảnh Dật, những huynh đệ kia mặc dù thân thủ không tệ nhưng lại không quen phục vụ người khác, hơn nữa bây giờ nàng làm gì, làm như thế nào cũng chỉ là một câu nói của Cảnh Dật mà thôi, hôm nay chẳng qua chỉ là bảo nàng ngồi ăn cơm cùng một bàn, đây cũng không coi là làm khó người ta.

Bởi vì đây là lần đầu làm của nên Kiều Sơ Huân làm món đơn giản nhất là hấp. Một sọt cua to, thả kín hai cái chõ hấp, Tiểu Đào Nhi ôm củi đến, ngồi bên cạnh cầm cái quạt nhỏ quạt lửa.

Kiều Sơ Huân định làm mấy món thanh đạm, nấu thêm một nồi canh cua, món chính là bánh màn thầu nhân cải trắng, thế là xong bữa tối. Đặt số rau cải cần dùng lên một góc bàn để lát nữa Tiểu Đào Nhi rửa, Kiều Sơ Huân bắt đầu đi rửa cam.

Hôm đó lúc Cảnh Dật kéo nàng vào trong ngực, nàng đột nhiên phát hiện ra trên người hắn không lạnh như nàng vẫn nghĩ, sức lực của cánh tay cũng không yếu ớt như kẻ mang bệnh lâu ngày, chỉ là hơi thở quả thật khá ngắn, sắc mặt cũng rất nhợt nhạt.

Sau đó nàng đã hỏi riêng Cao Linh, xác nhận việc Cảnh Dật có biết võ, hơn nữa từ nhỏ nàng đã đọc đủ loại sách thuốc, cho nên có thể đoán được rằng hắn là trước đó hắn bị thương nặng, mất máu quá nhiều nên tổn hại đến nguyên khí, nhưng mà cũng không đến nỗi nghiêm trọng như vẻ bề ngoài.

Nàng không hiểu tại sao Cảnh Dật lại phải giả bộ như trên người mang đầy bệnh tật, nhưng cũng biết chắc hẳn hẳn có không ít nỗi niềm khó nói thành lời. Huống hồ nàng cũng chỉ cần chuẩn bị tốt ba bữa một ngày, giúp Cảnh Dật từ từ hồi phục sức khỏe, những chuyện còn lại một mình nàng cũng không quản được.

Sau khi biết được tình huống sức khỏe của Cảnh Dật, lúc nấu ăn Kiều Sơ Huân cũng mạnh dạn hơn, không chỉ chú tâm vào việc tẩm bổ cho hẳn như lúc trước nữa. Mấy thứ như nhân sâm linh chi gì đó đều là thứ đại bổ, nếu không phải thân thể quá mức yếu ớt thì cũng không nên ăn nhiều, nếu không thì người đang khỏe mạnh cũng có thể sinh bệnh!

Kiều Sơ Huân vừa nghĩ vừa cắt cam, dùng cái thìa khoét bớt một chút thịt cam, chỉ chừa lại phần thịt cam dày bằng một ngón tay, sau đó lại nhét phần gạch cua đã xử lý sạch sẽ vào bên trong, dùng phần cuống cắt ra lúc nãy để đập lại. Sau đó nàng lại bỏ hai quả cam vào trong một cái nồi hấp nhỏ, bỏ thêm vào trong nồi một ít giấm ngọt và rượu nếp, chỉ bỏ một chút muối, lại đặt lên nồi hấp với lửa nhỏ.

Tiểu Đào Nhi ngồi bên cạnh đã nhặt xong rau và rửa sạch sẽ, lau tay lên cái tạp dề, tiến tới bên cạnh Kiều Sơ Huân, hỏi đầy vẻ thần bí: "Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ đoán xem hôm nay ta cùng Tiểu Lô ca ca ra phố đã nghe được chuyện gì?"

Kiều Sơ Huân cầm cái muôi canh nhẹ nhàng khuấy cháo trong nồi, hơi buồn cười liếc nàng một cái: "Chuyện gì?"

Tiểu Đào Nhi mở to đôi mắt tròn, vẻ mặt hết sức nghiêm túc: "Ôi Sơ Huân tỷ tỷ à tỷ đừng cười! Chuyện này không buồn cười chút nào."

"Hôm nay ta cùng Tiểu Lô ca ca đến một cửa hàng rượu để mua rượu, nghe được phía sau rèm có người đang khóc, còn có tiếng nam tử ở bên cạnh đang an ủi... Sau đó bọn ta nghe tiểu nhị trong cửa hàng nói, con gái của ông chủ nhà hẳn

mắt tích từ hơn một tháng trước, kết quả là sáng sớm hôm nay người của nha môn tới, bảo bọn họ đi nhận thi thể..." Tiểu Đào Nhi vừa nói vừa chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt cũng sáng hơn: "Chao ôi, vị phu nhân kia khóc cực kỳ thâm, tất cả mọi người trong cửa hàng đều mắng, không biết là kẻ nào thất đức như vậy..."

Kiều Sơ Huân nhắc vung lên, giữ lại một khe hở rồi đi tới chỗ cái thớt bắt đầu thái đồ ăn, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn: "Người nói, ông chủ cửa hàng rượu đến nha môn nhận xác, xác nhận là cô nương nhà ông ta sao?"

Tiểu Đào Nhi gật đầu một cái: "Xác nhận!" Vừa nói vừa chà tay lên cái tạp dề, cúi đầu nói: "Nghe nói là chết rất thảm..."

Kiều Sơ Huân vừa thái thức ăn vừa nghĩ miên man. Mấy ngày trước lúc đi đường thấy quan phủ dán cáo thị, bảo các cô nương không nên ra ngoài lúc chạng vạng tối, cho dù có ra khỏi nhà cũng nên có người đi cùng, hóa ra là vì chuyện này sao? Mặc dù lúc đầu thấy hơi kỳ lạ nhưng nàng cũng không nghĩ ngợi nhiều...

Chẳng mấy chốc, mấy món thanh đạm cũng đã làm xong, Kiều Sơ Huân bắt đầu chế biến nước chấm cho cua. Một đồng người đứng ngoài cửa, ngهن cổ nhìn hai chỗ cua hấp kia mà nuốt nước miếng nhưng cũng không ai dám lên tiếng thúc giục. Kiều Sơ Huân bảo Tiểu Đào Nhi nhắc nắp lên, bung cua ra, rồi lại đưa mấy cái khay trên chiếc bàn dài cho mấy người đứng chờ ngoài cửa: "Hôm nay là món hấp. Tháng này chính là thời điểm thích hợp để ăn cua, nếu các người thích thì sau này sẽ làm thêm..."

Tiểu Văn bung một tô cua hấp chín, chảy cả nước miếng: "Kiều tiểu thư, bọn ta đi trước!" Tất cả mọi người chia nhau bung khay và bát đũa, Tiểu Tiêu, Tiểu Lai mỗi người bung một tô canh cua đi sau cùng.

Kiều Sơ Huân cười gạt đầu một cái, nhấc cái nồi chung trên lò xuống, không mở ra mà chỉ lót một cái khay bên dưới rồi đặt lên mâm. Sau đó nàng lại múc hai bát cháo, hai bát nhỏ canh cua, hai đĩa rau sống, cùng với một bầu nữ nhi hồng đã hâm nóng, cuối cùng lại gấp thêm hai chiếc bánh bao nhân chay.

Nhấc mâm lên bước mấy bước, quả thật rất nặng! Kiều Sơ Huân khẽ cong môi, may mà mấy ngày nay làm không ít việc, cánh tay cũng luyện thêm được một chút sức, nếu không thì đúng là không bung nổi từng này thứ...

Đi tới cửa phòng chính, phát hiện ra cửa đã mở chót sắn, chỉ cần đẩy ra là được. Kiều Sơ Huân bung mâm đi vòng qua tấm bình phong thì thấy Cảnh Dật đã đứng ở trước mặt mình, giật mình một cái, cánh tay run run, mâm chao nghiêng, đồ ăn đều sắp đổ ra.

Cảnh Dật một tay đỡ lấy cánh tay nàng, tay kia đỡ lấy bên dưới mâm, mấy cái bát nhỏ trên mâm lắc lư nhưng lại không đổ ra chút nào. Cảnh Dật dứt khoát nhận lấy toàn bộ cái mâm, chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, thả mâm xuống, lại nghiêng người sang nhìn Kiều Sơ Huân đang đứng ngây ra tại chỗ: "Sao lại không tới?"

Kiều Sơ Huân vội rũ mắt xuống, đáp một tiếng rồi bước lên trước giúp bung đồ.

Cảnh Dật chậm chạp ngồi xuống chiếc ghế gỗ hoa lê trái đệm mềm, trên người khoác chiếc áo choàng mỏng màu đỏ tía, mái tóc dài đen như mực thả bù xù sau lưng, sắc mặt vẫn tái nhợt, lại càng tôn lên đôi con ngươi đen sâu thẳm, ánh mắt sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng vào hắn. Người này trời sinh đã có tướng mạo đẹp đẽ, lúc này nhờ y phục sẫm màu trên người mà trông càng có vẻ quyền rũ lạ thường, thế nhưng tính tình lại vẫn lạnh lùng như thường.

Kiều Sơ Huân đặt cái nồi hấp ở trước mặt hấn, mở nắp ra, tay cầm tấm vải mỏng giúp hấn nhắc cam ra. Cảnh Dật liếc thấy vết thương trên tay nàng thì giơ tay lên giật tấm vải trong tay nàng: "Ra đóng cửa."

Kiều Sơ Huân sững sốt mất một lúc, vội vàng buông tay ra, bước nhanh qua tấm bình phong, đóng kín cửa lại. Đến lúc trở lại thì chỉ thấy người kia đang dùng một tay cầm muôi uống nước canh, một tay khác cầm đũa nếm món cua nhồi cam, một nam nhân bình thường vẫn luôn lạnh lùng, lúc này trông lại giống như một đứa bé con vậy, trông nét mặt có vẻ rất thích thú.

Trong phòng thấp hai ngọn đèn, một ở bên cạnh cái bàn tròn, một ở bên cạnh cái sập nhỏ, bốn góc phòng cũng đặt đèn sa¹ bát giác, vì vậy cả căn phòng đều sáng rõ. Kiều Sơ Huân cong cong khóe miệng ngòai xuống đối diện hấn, cầm muôi canh lên bắt đầu ăn canh.

Bên trong canh cua có bỏ thịt cua, nấm hương, táo đỏ, măng, đậu phụ cắt thành sợi mảnh, cùng với gừng và hành lá băm nhỏ, tạo ra hương vị thanh thuần ngọt miệng, uống một bát, trong bụng sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp dễ chịu.

Hai món ăn một mặn một ngọt, hương vị ngọt trong, vừa khéo phù hợp để ăn cùng cháo trắng và bánh bao.

¹ Đèn sa là loại đèn có chao đèn làm bằng vải lụa, bên ngoài được trang trí với nhiều hoa văn khác nhau, có vẻ bề ngoài rất thanh lịch nên thường được dùng trong cung đình.

Cảnh Dật đang nếm cua nhồi cam, thịt cua thơm ngon, cam lại có vị trong veo, còn thoang thoảng vị chua của giấm, vị nồng của rượu, lại phối hợp với một hóp nữ nhi hồng ấm nóng, Cảnh Dật không khỏi nheo mắt lại, rất lâu rồi chưa ăn ngon miệng như vậy...

Ăn hết một quả, Cảnh Dật lại mở nồi hấp nhắc quả thứ hai ra đưa cho Kiều Sơ Huân nhưng bị nàng lắc đầu từ chối.

Cảnh Dật nhướn một bên mày lên: "Người không thích ăn sao?"

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: "Ta không quen ăn cua."

Cảnh Dật chậm rãi cong khóe môi: "Vậy ta sẽ không khách khí."

Kiều Sơ Huân nuốt một hóp cháo trắng, mỉm cười: "Ăn đi." Nàng biết thân thể Cảnh Dật vẫn còn nhiễm lạnh, cho nên còn chừa khá nhiều thịt cam, thịt cua cũng bỏ ít hơn, hơn nữa còn có canh cua và rượu vàng dung hòa bớt, Cảnh Dật ăn hai quả cũng không có gì đáng ngại.

Cảnh Dật ăn xong cua nhồi cam, lại uống hết một bát nhỏ canh cua, sau đó vừa uống rượu vừa ăn bánh bao và chút đồ ăn. Kiều Sơ Huân thấy hắn ăn nhiều hơn hẳn so với trước đây, trong lòng vừa vui vẻ lại vừa thấy hơi tiếc. Trước kia nàng cho rằng thân thể hắn quá lạnh, lúc làm đồ ăn đều lấy canh và cháo làm món chính, cộng thêm vài món thanh đạm, mặc dù có tác dụng bồi bổ nhưng rõ ràng là không hợp khẩu vị của hắn, thế mà đến tận giờ hắn cũng chưa hề nói ra, thỉnh thoảng còn khen tay nghề của nàng tốt.

Cảnh Dật ăn uống thoải mái, thấy Kiều Sơ Huân chỉ uống hết bát cháo trắng rồi ngừng đũa, bánh bao cũng chẳng đụng đến liền hỏi: "Không ăn sao?"

Kiều Sơ Huân đang nghĩ ngợi chuyện khác, liền rũ mắt gạt đầu một cái, thật ra thì nàng cũng không nghe ra hẳn đang hỏi cái gì.

Cảnh Dật cầm bánh bao lên cắn một miếng, trong đôi mắt đen sâu thẳm thoáng qua nụ cười: "Ngày mai lại làm cua nhồi cam cho ta nữa được không?"

Kiều Sơ Huân tiếp tục gạt đầu một cái, lại đột nhiên thấy không ổn, theo bản năng trừng mắt lên, nhìn thấy đôi mắt hẹp dài của người kia. Nhớ lại lời hắn vừa nói, Kiều Sơ Huân vội vàng lắc đầu: "Không được, thân thể công tử hư nhược, không thể ngày nào cũng ăn cua."

Cảnh Dật suýt chút nữa bị nghẹn bánh bao, bung rượu lên uống một hớp, có nhin cảm giác muốn bật cười, thế nhưng khóe môi vẫn bất giác cong lên: "Thân thể ta hư nhược?" Rốt cuộc nha đầu này có biết là có những lời không thể nói bậy nói bạ không đây.

Kiều Sơ Huân lại hồn nhiên không cảm thấy lời nói của mình có ý gì khác, nghiêm mặt nói: "Công tử bây giờ vẫn còn khá yếu, nên kiêng đồ lạnh, cua là thứ có tính hàn, không nên ăn nhiều."

Cảnh Dật thật sự bị nàng chọc cho bật cười, nhìn nàng đầy ẩn ý một lúc lâu mà Kiều Sơ Huân vẫn nhìn thẳng vào mắt hắn một cách vô cùng nghiêm túc.

Cuối cùng vẫn là Cảnh Dật chịu thua trước, tiếp tục vùi đầu ăn bánh bao, nha đầu này, rõ ràng là chẳng hiểu cái gì hết...

Chương 5: Lễ hâm dinh hương

Kiều Sơ Huân thu dọn bát đĩa trên bàn xong, vừa bung tới cạnh cửa thì đã thấy Tiểu Đào Nhi đứng bên ngoài, vươn tay ra nhận lấy cái mâm, nở nụ cười ngọt ngào: "Sau bếp đã thu dọn xong xuôi, ta cũng không có chuyện gì làm, cho nên muốn tới đây bung đồ giúp Sơ Huân tỷ tỷ..."

Kiều Sơ Huân cũng không từ chối, xoay người đóng kín cửa lại, đi theo Tiểu Đào Nhi quay trở lại sân. Vừa vào sân thì đã nghe thấy tiếng đập vỡ thứ gì đó lộp bộp, nhìn kỹ lại thì thấy Tiểu Văn và Tiểu Lục đang ngồi xôm ở giữa sân, một người đang đập vỏ óc chó, người kia thì đang giã nhân óc chó một cách hơi vụng về.

Kiều Sơ Huân hơi sững ra, nghiêng người nhìn về phía Tiểu Đào Nhi. Tiểu Đào Nhi khoát tay lia lịa: "Không phải ta bảo hai vị ca ca tới giúp đâu, chỉ là vừa

rồi lúc ăn cơm, mọi người đều nói chè óc chó rất ngon, ta nói với bọn họ là món đó làm rất phiền phức, phải giã nhân óc chó, phải lột vỏ táo đỏ, còn phải bào vụn nhiều thứ khác, Sơ Huân tử tử còn phải dậy giã gạo ngâm từ từ mờ sáng..."

Kiều Sơ Huân nghe vậy thì nở nụ cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Đào Nhi: "Ta không có ý trách móc người..." Vừa nói lại vừa quay người nhìn về phía hai người kia: "Đứng dậy đi, những chuyện thế này để bọn ta làm là được rồi..."

Tiểu Lục đưa tay lên lau mặt, cười có vẻ hơi xấu hổ: "Không sao đâu, dù sao thì bọn ta cũng đều nhàn rồi không có việc gì làm, hơn nữa việc nặng thế này, cô nương như người làm cũng vất vả..."

Tiểu Văn lại đập vỡ một hạt óc chó, lộ ra nụ cười có phần tự giễu: "Đúng vậy! Mười mấy người bọn ta đều là loại tham ăn tham uống, bình thường cũng chỉ biết tìm đồ mà ăn, nếu không phải có tiểu cô nương nói thì bọn ta cũng chẳng biết làm một bát chè óc chó lại phải phiền phức như vậy."

Tiểu Đào Nhi đặt đồ lên thớt, cũng đi ra tiếp lời: "Sơ Huân tử tử, tử cũng đừng khách khí với mọi người nữa! Hai vị ca ca đều sẵn lòng muốn giúp, bọn họ giúp chúng ta giã hạt óc chó, như thế chúng ta sẽ có thể làm mau hơn một chút." Vừa nói vừa cầm một cái tô đặt xuống trước mặt Tiểu Lục, thay cho cái tô đã đầy óc chó giã nhỏ trước đó, lại xách tới hai chiếc ghế con cho bọn họ ngồi, tiết kiệm chút sức lực.

Kiều Sơ Huân cười nói cảm ơn hai người họ, đi vào trong bếp, nhắc cái nồi nhỏ đặt sang một góc bàn dài, sau đó lại đi tìm ba cái bát sen.

Mở nắp nồi ra, bên trong lập tức bốc lên một làn hơi trắng mang theo mùi vị trong veo nhàn nhạt. Kiều Sơ Huân cầm cái muôi canh dài, múc vào mỗi bát hai

muỗng, cho thêm vào mỗi bát một chút mật hoa hòe rồi dùng cái thìa nhỏ khuấy đều, xong xuôi thì mang ra cho ba người kia nếm thử.

Ba người mỗi người bung một bát, Tiểu Đào Nhi cầm cái thìa nhỏ lên thổi một hơi, khịt khịt cái mũi nhỏ nhắn: "Thơm quá! Sao lại có cảm giác giống như đã ngửi thấy mùi này ở đâu rồi..."

Tiểu Văn và Tiểu Lục thì còn chẳng dùng đến thìa, bung cả bát lên nhấp một hơi, Tiểu Văn chép miệng một cái, liếc nhìn thứ nước màu trắng nhạt trong chiếc bát màu xanh, lại ngẩng lên nhìn Kiều Sơ Huân: "Kiều tiểu thư, đây là cái gì thế? Ngọt ngọt thanh thanh, uống vào cổ họng có cảm giác rất dễ chịu!"

Tiểu Lục thì uống liền mấy hơi, vừa cười vừa nhìn cái người nào đó đang còn cầm cả cái chày trên tay: "Đàn độn! Kiều tiểu thư, là canh tuyết lê phải không?"

Kiều Sơ Huân khẽ cười, gật đầu một cái: "Dạo này trời đã bắt đầu khô hanh, nấu cho các người chút canh tuyết lê, vừa nhuận họng vừa tốt cho tim phổi."

Bởi vì tuyết lê đã được nghiền nát trước khi bỏ vào nồi, bên trong lại bỏ thêm một ít lúa mạch và [rễ sây](#), sau khi nhắc nồi xuống thì cho thêm chút mật ong, nhờ vậy mà mùi vị ngọt thanh nhuận họng, từ cổ xuống đến dạ dày đều có cảm giác dễ chịu. Ba người kia vui vẻ uống xong lại tiếp tục làm việc. Tiểu Đào Nhi bung cái bát nhỏ và cái tô lúc nãy vào trong bếp, múc canh tuyết lê ra, chuẩn bị để lát nữa đưa cho tất cả mọi người uống.

Kiều Sơ Huân cẩn thận bỏ quả lê đã phân phó Tiểu Đào Nhi chung trong nồi trước đó vào một cái chung nhỏ, sau đó lại bung mâm tới phòng Cảnh Dật.

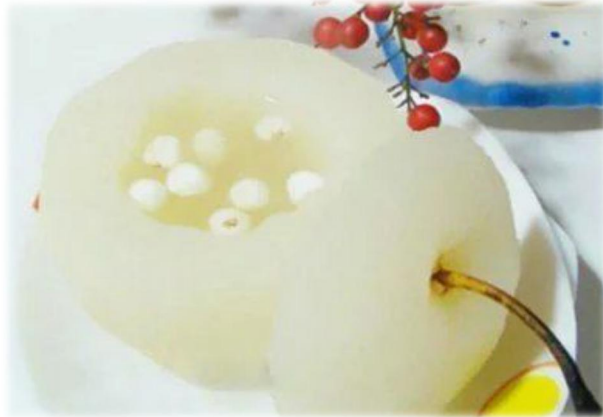
Đến cửa thì nghe thấy bên trong truyền ra tiếng thì thầm, bởi vì giọng nói đã được đè thấp nên không thể nghe được rõ là đang nói chuyện gì. Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng, tiếng nói chuyện bên trong phòng ngừng lại.

Kiều Sơ Huân cất cao giọng nói: "Công tử, là ta."

Bên trong truyền tới tiếng mở then cửa, người mở cửa là Tiểu Lô. Kiều Sơ Huân nhẹ giọng nói cảm ơn, vào đến phòng mới phát hiện ra Cao Linh cũng ở bên trong. Cảnh Dật đang dựa vào cái sập nhỏ, giữa hai hàng mây ánh lên vẻ nghiêm trang.

Kiều Sơ Huân bung mâm đến đặt lên cái bàn nhỏ bên cạnh sập, mở nắp ra, lại đưa một đôi đĩa bằng bạc tới.

Cảnh Dật ngời thẳng người hơn một chút, nhìn bên trong cái chung nhỏ, lại nhướng một bên mày lên.

Kiều Sơ Huân vẫn không ngược mắt lên, thấy Cảnh Dật không nhúc nhích gì thì biết hẳn đang chờ nàng giảng giải rõ, nàng đưa một cái thìa nhỏ cho hẳn, nhẹ giọng nói: "Bên trong quả lê có thêm [xuyên bồi mẫu](#), ngoài ra còn có một chút đường phèn. Có lẽ vị hơi đắng, nhưng rất tốt cho sức khỏe của công tử."

Cảnh Dật chậm rãi cong khóe môi, cầm đĩa lên nhẹ nhàng chọc vào quả lê, lập tức thấy thịt lê đã được chung đến mức mềm ra. Gắp một miếng cho vào miệng, quả thật mùi vị hơi đắng, nhưng lại trộn lẫn với vị thanh mát vốn có của lê, hơn nữa Kiều Sơ Huân cho đường phèn rất vừa vặn, thật sự không hề khó ăn.

Tiểu Lô và Cao Linh cũng đứng ngay phía sau, người ưỡn thẳng, cầm hơi thu vào, trên mặt lộ vẻ kính cẩn, không nói tiếng nào.

Cảnh Dật chậm rãi ăn, lại ngược mắt nhìn hai người kia một cái: "Lui ra trước đi. Mấy ngày tới chú ý tăng cường canh giữ trong phủ, nhất là vào ban đêm. Những chuyện còn lại để ngày mai nói sau."

Cao Linh và Tiểu Lô cùng đồng thanh đáp lại, hành lễ với Cảnh Dật rồi lui ra.

Cảnh Dật lại gấp thêm một miếng lê lên chậm rãi nhai, liếc mắt nhìn Kiều Sơ Huân đang đứng bên cạnh.

Lúc đầu Kiều Sơ Huân vẫn còn chưa nhận ra, trong đầu đang nghĩ đến thực đơn ba bữa ngày mai, sau đó dần dần phát hiện ra đôi mắt kia dường như không giống với mọi ngày, nàng mới ngược mắt lên nhìn.

Lúc này Cảnh Dật đã ăn hết quả lê, vẻ mặt giống như đang nghiền ngẫm chuyện gì đó, thấy Kiều Sơ Huân rút cuộc cũng đã ngược mắt lên thì mới lộ ra một nụ cười xấu xa, hàng mày cũng khẽ nhíu chặt: "Đáng quá..."

Kiều Sơ Huân hơi sững ra, trong lòng thâm nhủ chẳng lẽ tỷ lệ đường phèn và Xuyên bối mẫu không đúng, theo lý mà nói thì chắc hẳn là không đáng mà!

Cảnh Dật khẽ cong môi lên, lại nói tiếp: "Có kẹo không?"

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu một cái, trong mắt thoáng qua chút nghi hoặc, lúc trước nàng đã từng làm mấy món thuốc bổ, có món còn nặng mùi thuốc và đắng hơn thế này, sao chưa bao giờ thấy hắn nói muốn ăn kẹo...

Cảnh Dật hít một hơi nhẹ, đôi mắt hẹp dài vẫn nhìn nàng chăm chăm: "Qua đây."

Mặc dù Kiều Sơ Huân không hiểu lắm nhưng vẫn nghe lời bước lên trước.

Cảnh Dật hơi nâng mặt lên, trong mắt lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Tại sao có canh tuyết lê mà lại không cho ta uống?"

Kiều Sơ Huân nghẹn họng, đôi mắt cũng mở to ra, mũi người này là cái gì thế!

Cảnh Dật nhìn thấy vẻ mặt đó của nàng thì cảm thấy rất hài lòng, giọng hơi khàn đi, chậm rãi nói: "Trên người người có mùi mật ong."

Kiều Sơ Huân nghe thấy lời này, không hiểu sao vành tai lại hơi nóng lên, nhưng lại cảm thấy mình nên nói cái gì đó, vì vậy liền nhẹ giọng giải thích rõ: "Canh tuyết lê là nấu cho các huynh đệ uống. Sau khi nhắc nồi xuống ta có bỏ thêm chút mật hoa hòe. Ta không biết công tử muốn uống..."

Trong đôi mắt hẹp dài lại ánh lên chút ý cười nhợt nhạt, Cảnh Dật cong môi nhìn nàng: "Bây giờ thì biết rồi?"

Kiều Sơ Huân cắn môi, nhìn hấn với vẻ khó xử: "Chỉ nấu một nồi nhỏ, Tiểu Đào Nhi đã chia cho mọi người uống rồi." Ý là không có phần của hấn.

Cảnh Dật lại không nổi giận như nàng nghĩ, chỉ lạnh nhạt nói: "Ở đầu giường có một cái tráp nhỏ bằng bạch ngọc, ngươi lấy tới đây cho ta."

Kiều Sơ Huân gật đầu một cái, lấy cái khăn từ bên hông ra lau tay, đi tới mép giường mới phát hiện ra cái tráp kia đặt ở phía bên trong giường, ở ngay sát vách tường, nếu không bước lên giường thì sẽ không với tới được.

Đang lúng túng đứng ở bên mép giường thì nghe thấy người ở sau lưng kia chậm rãi nói: "Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Mau lấy đi."

Kiều Sơ Huân tính tình cẩn thận, thấy Cảnh Dật thúc giục thì chỉ có thể xoay người sang nhìn hẳn, nhẹ giọng giải thích: "Xiêm y của ta không sạch sẽ, không dám ngồi lên giường của công tử."

Từ khi đến đây, trên người nàng vẫn mặc chiếc váy dài màu đỏ tươi mua được trên đường sau khi ra khỏi thành Biện Kinh. Mấy ngày trước, khi thời tiết còn tốt, trước khi đi ngủ thì mang đi giặt rồi hong ngoài sân, sáng sớm hôm sau là đã khô. Nhưng hiện giờ trời đã chuyển lạnh, bộ đồ này đã sáo, bảy ngày rồi chưa được giặt, ngày nào nàng cũng quanh quẩn trong bếp, ra đường thì phần lớn cũng loanh quanh trong chợ, không phải là xách đồ thì chính là rửa rau nấu cơm, muốn không bẩn cũng khó.

Cảnh Dật cười khúc khích một tiếng, một tay đỡ lấy thái dương, đôi mắt đen nhánh sáng lên: "Nhiều quy củ vậy làm gì! Ta không ngại."

Kiều Sơ Huân chỉ có thể quay người lại, nhắc vạt váy lên, nghiêng người ngồi cạnh mép giường Cảnh Dật, nhanh tay ôm lấy cái tráp bạch ngọc kia rồi lại nhanh chóng đứng dậy, hai tay ôm cái tráp trở lại.

Cảnh Dật lại không đưa tay ra nhận mà chỉ thấp giọng nói: "Mở ra đi."

Kiều Sơ Huân chỉ có thể quay cái tráp về phía mình, một tay đỡ, một tay kẹp sợi xích bạc tinh xảo phía trên, nhẹ nhàng kéo một cái, nắp tráp được mở ra.

"Bên trong có một cái chai nhỏ màu ngọc bích, lấy ra." Cảnh Dật ở bên cạnh chậm rãi nói.

Kiều Sơ Huân y lời lấy cái chai nhỏ ra, lại ngược mắt lên, hơi lúng túng nhìn Cảnh Dật.

Cảnh Dật vẫn khẽ cong khoe môi, dường như tâm tình rất tốt: "Người cầm lấy chai thuốc, tráp đặt lên bàn là được."

Kiều Sơ Huân khép lại cái tráp bạch ngọc, gài lại xích bạc, lại dè dặt đặt cái tráp lên trên mặt bàn. Mở nắp chai thuốc ra, khẽ ngửi một cái, Kiều Sơ Huân nhìn hần vẽ kinh ngạc.

Cảnh Dật nhướn một bên mày lên, tỏ ý nàng có lời gì thì cứ nói.

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu một cái, đẩy lại nắp chai: "Thuốc này quá quý giá, ta không thể nhận."

Vẻ mặt Cảnh Dật lạnh lùng, giọng nói cũng tỏ ra không vui: "Không cần thì vứt đi."

Đôi mắt lộ ra chút kinh ngạc, Kiều Sơ Huân lại nhanh chóng nở nụ cười: "Công tử chớ giận, ta nhận là được, đa tạ ý tốt của công tử."

Dường như Cảnh Dật hơi bất mãn với những lời lẽ khách sáo như vậy, khoe mày hơi nhăn lại nhưng cũng không bắt bẻ gì, chỉ liếc mắt nhìn cái chung nhỏ bằng sứ trắng trên bàn, bên môi lại khẽ hiện ra nụ cười nhàn nhạt: "Sau này nếu lại làm món này thì nhớ chuẩn bị chút kẹo."

Kiều Sơ Huân lanh lợi đáp lại một tiếng, Cảnh Dật lại thêm một câu: "Đừng có mua bên ngoài."

Bờ môi Kiều Sơ Huân khẽ nhếch lên, lại mím môi mỉm cười đáp: "Được."

...

Qua buổi trưa ngày hôm sau, Cao Linh bung một cái chung nhỏ vào phòng. Mở nắp chung ra, lập tức có một mùi thơm mê người xông vào mũi, có hương vị trong veo của lê, còn lẫn với mùi ngọt nồng của [hoa đình hương](#).

Cảnh Dật liếc nhìn quả lê đã được tước lớp vỏ ngoài, lộ ra thịt lê trắng như tuyết, hình dáng mượt mà, cầm đũa lên chọc mở ra, có thể nhìn thấy bên trong có hơn mười bông hoa nhỏ màu tím nhạt, bốn cánh hoa nhỏ bé nổi bật giữa màu trắng muốt của thịt lê, trong hết sức bắt mắt.

Cao Linh ở bên cạnh thấp giọng nói: "Kiều tiểu thư bảo công tử hãy ăn nhân lúc còn nóng, món lê hàm đình hương này là món tốt để làm ấm người, chuyên trị khí hư thân hàn, rất đúng với bệnh tình của công tử." Vừa nói lại vừa bung một cái bát sen nhỏ lại gần: "Kiều tiểu thư còn nói, nếu công tử không thích vị đình hương thì sau khi ăn xong có thể dùng canh tuyết lê để súc miệng."

Cảnh Dật cầm đũa không nhúc nhích, nhìn chằm chằm mấy bông hoa nhỏ màu tím giữa quả lê, giọng nói không rõ vui giận: "Nàng ấy đâu?"

Trong mắt Cao Linh lộ ra nụ cười thấp thoáng, hạ giọng giải thích: "Nói là ra ngoài mua chút nguyên liệu nấu ăn, bữa tối nấu thêm cho các huynh đệ ít món."

Cảnh Dật hừ nhẹ một tiếng, dường như không vui cho lắm: "Bữa ăn của các người còn chưa đủ nhiều món?" Hằng ngày không phải viên thịt dê thì là sườn lợn kho hành lá, ăn còn ngon hơn vị chủ tử này đây!

Cao Linh cố nén cười, nói tiếp: "Ta nghe Tiểu Đào Nhi nói, Kiều tiểu thư chủ yếu là đến cửa tiệm ở thành đông mua mấy thứ đồ đặc biệt, bảo là muốn làm kẹo hạt thông cho các huynh đệ ăn thử."

Khỏe môi Cảnh Dật bất giác cong lên, cầm đũa kẹp một miếng thịt lê cho vào trong miệng, thịt lê mềm tan, mùi vị của hoa đình hương rất độc đáo, rất hợp với vị thanh mát của lê, ăn hết một quả lê, không chỉ trong bụng thấy ấm áp dễ chịu mà trong miệng cũng thơm ngát, trong lòng cũng vì thế mà khoan khoái theo.

Cảnh Dật nuốt xuống miếng lê cuối cùng, cầm khăn lên lau miệng: "Tới tiệm vải tốt nhất trong thành, may cho các huynh đệ mỗi người hai bộ xiêm y thu đông. Ủng cũng làm cùng luôn đi."

Cao Linh thấp giọng đáp lời, Cảnh Dật dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mép ngoài cái bát sen, lại chậm rãi nói: "Hỏi Tiểu Đào Nhi một chút xem kích thước xiêm y nàng mặc thế nào, còn cả sở thích về màu sắc và kiểu dáng nữa, làm thêm mấy bộ, vải thì chọn loại thật dày..."

Cao Linh không kịp được cong môi lên: "Vâng."

Chương 6: Gà hạt thông

Chạng vạng tối, hai người trở về, cái giỏ xách trên tay Kiều Sơ Huân đầy ắp, Tiểu Lục ở bên cạnh xách hai con gà mái béo mập, một miếng sườn lợn to cùng hai túi hoa quả tươi.

Tiểu Lục đưa hết đồ ra sau bếp, thấy không còn gì cần giúp nữa thì mới rời đi.

Tiểu Đào Nhi đang đãi gạo, thấy Kiều Sơ Huân thì cười ngọt ngào một tiếng, đôi mắt tròn tỏa sáng. Kiều Sơ Huân buông đồ xuống, lấy mấy thứ trong giỏ bỏ vào tủ, lại khó hiểu liếc Tiểu Đào Nhi một cái: "Sao thế?"

Tiểu Đào Nhi đãi xong gạo, cho gạo vào nồi nước đã chuẩn bị bên cạnh, bên môi không giấu được nụ cười: "Không có gì..."

Kiều Sơ Huân bị nụ cười của nàng làm cho hơi sợ: "Rốt cuộc là làm sao?"

Kiều Sơ Huân đây nấp nôi lại, lạch cạch đi tới bên người Kiều Sơ Huân: "Sơ Huân tỷ tỷ, tối nay ăn món gì thế?"

Kiều Sơ Huân mở một túi giấy ra, đổ đồ bên trong ra một cái tô, khoe miệng cong cong: "Hạt thông."

Mặt Tiểu Đào Nhi xịu xuống, cái miệng nhỏ nhắn chu lên: "Hạt thông? Hạt thông thì có gì ngon mà ăn chứ! Ta còn tưởng là có thịt gà để ăn cơ đấy..."

Kiều Sơ Huân mím môi cười một tiếng: "Đúng thế, làm gà hạt thông cho người ăn."

Tiểu Đào Nhi vừa nghe thấy thì mắt lập tức sáng lên. Gà hạt thông! Vừa nghe đã có cảm giác thơm ngon rồi... Tay nghề của Sơ Huân tỷ tỷ cực kỳ tốt, làm đồ ăn không chỉ ngon miệng mà còn làm mấy món mà nàng chưa từng ăn bao giờ, nàng bây giờ ham ăn đến mức một ngày chỉ mong chờ đến ba bữa cơm, ngay cả hai ngày nghỉ cuối tháng cũng không muốn về nhà!

Kiều Sơ Huân cười thúc giục nàng: "Đừng có luẩn quẩn quanh người ta nữa, mau đi rửa rau đi, nếu không lát nữa làm xong gà rồi mọi người lại không có rau ăn."

Kiều Sơ Huân "a" một tiếng, vội vàng chạy đi nhặt rau, rửa rau.

Kiều Sơ Huân đưa hạt thông đi ngâm, lại mở nôi hấp ra, cầm đũa nhẹ nhàng đâm thử, chín rồi. Trước lúc ra khỏi nhà nàng đã bảo Tiểu Đào Nhi trông lửa giúp, trong nôi đang hấp bánh bao nhân đậu đỏ. Kiều Sơ Huân nhắc nôi hấp xuống, đặt lên một góc bàn, gắp ra một cái đĩa cho Tiểu Đào Nhi: "Ăn trước đi, ăn xong còn làm việc tiếp." Tiểu nha đầu còn nhỏ tuổi, vốn đang ở tuổi ham ăn ham chơi,

nhưng tính tình khéo léo hiểu chuyện, trong bếp làm được đồ ăn ngon cũng không ăn trước mà ngoan ngoãn chờ tất cả mọi người cùng ăn.

Kiều Sơ Huân đưa cho nàng cái bánh có hình dạng con lợn con, Tiểu Đào Nhi cười đến mức mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, há miệng ra cắn một miếng, vừa hít hà vừa nói ồm ồm: "Oa! Ngọt quá, đậu đỏ rất mịn, ngon quá..."

Kiều Sơ Huân cười liếc nàng một cái, đậy kín nắp nồi, bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho tất cả mọi người.

Món chuẩn bị cho đám huynh đệ là gà hạt thông, đậu phụ nấu cải trắng, đậu đũa trộn, cháo gà, bánh bao nhân đậu đỏ và cơm, trên lò vẫn đang hầm nồi cháo trắng.

Lúc làm gà hạt thông, Kiều Sơ Huân cố ý tách riêng một phần bỏ ít dầu và muối hơn, đây là phần dành riêng cho Cảnh Dật. Sau khi biết tình trạng thân thể

thực sự của Cảnh Dật, lúc chuẩn bị đồ ăn cho hấn Kiêu Sơ Huân cũng thoải mái hơn.

Sau đó, nàng lại hầm một chung nhỏ cháo gạo tẻ, bên trong bỏ chút gà xé sợi, lại bỏ thêm câu kỷ tử, khoai từ và duẩn ti. Tiếp đó lại nhanh tay trộn món rau nui đã làm xong trước đó.

Có Tiểu Đào Nhi hỗ trợ nên bữa tối nhanh chóng xong xuôi.

Kiêu Sơ Huân bung mâm đi vào phòng Cảnh Dật, thấy hấn vẫn đã đứng sẵn sau bức bình phong như tối hôm trước, vừa thấy nàng thì liền đưa tay ra nhận lấy cái mâm, đi thẳng tới bên cạnh bàn. Kiêu Sơ Huân vội vàng quay lại đóng kín cửa phòng.

Cảnh Dật mở cái lồng bàn đặt trên mâm, thấy bên trong có món chiên rán thì không khỏi nhướng mày lên, cong môi nhìn Kiêu Sơ Huân: "Mùi hạt thông."

Kiêu Sơ Huân khẽ mỉm cười, cầm đũa lên gắp một miếng thịt gà hạt thông bỏ vào trong bát Cảnh Dật: "Cũng không hoàn toàn là món chiên, có rán qua một lượt, sau đó lại cho vào nồi hầm, cuối cùng rưới lên một tầng nước sốt. Phần của công tử tương đối thanh đạm, ít dầu ít muối, vẫn rất có ích đối với việc hồi phục sức khỏe của công tử."

Cảnh Dật như cười như không liếc nàng một cái, gắp lên cắn một miếng, chậm rãi nhai: "Có thịt gà, còn có cả thịt lợn. Mùi hạt thông rất thơm."

Ăn xong một miếng thì thấy Kiêu Sơ Huân mở nắp nồi hấp vẫn đây kín này giờ, bên trong có bốn, năm cái bánh bao hình lợn con, hấn bắt giác cong môi lên, gắp một cái cắn thử.

Kiêu Sơ Huân thấy hấn ăn rất vui vẻ thì liền cúi đầu xuống bắt đầu ăn cháo.

Kiều Sơ Huân thấy nàng cúi đầu ăn, không để ý đến hấn nữa thì cảm thấy nhân đậu đỏ ngọt ngào trong miệng cũng mất bớt một phần mùi vị. Chậm rãi nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Cảnh Dật lại gấp một miếng gà hạt thông, nước sốt được rưới lên có vị ngọt hơi chua, cũng có chút vị mặn, kết hợp với miếng thịt ngoài giòn trong mềm rất vừa miệng, lại không có vị ngấy.

Miệng thì nhai đồ ăn, môi thì cong lên: "Tại sao lại là hình con lợn con?"

Kiều Sơ Huân vừa mới gấp một cái bánh bao nhân đậu, nghe thấy lời này thì không khỏi ngược mắt lên, sau đó lại buông mi mắt xuống, nhẹ giọng đáp: "Ta cũng không nghĩ nhiều về chuyện này. Nếu công tử thích hình dạng khác thì lần sau ta sẽ làm."

Đôi mắt đen nhánh thoáng qua nụ cười, Cảnh Dật hài lòng "ừ" một tiếng, giọng nói hơi khàn đi: "Làm hình con thỏ trắng đi."

Kiều Sơ Huân cũng không ngược mắt lên, chỉ ngoan ngoãn gật đầu một cái, nào ngờ người nọ lại cười cười tiếp thêm một câu: "Khá giống với người."

Kiều Sơ Huân khẽ nhếch môi, đôi mắt mở to, ngây người ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, hấn, sao hấn có thể nói như thế...

Cảnh Dật khẽ nhướn hàng mày, trên khuôn mặt nhợt nhạt lộ ra nụ cười: "Sao thế?"

Gò má Kiều Sơ Huân nóng lên, nàng nhẹ giọng thanh minh: "Ta không phải thỏ."

Cảnh Dật bật ra một tiếng cười khe khe, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, môi cũng cong lên: "Ngày đó người nhào một vòng vào trong kiệu của ta, đôi mắt mở

rất to, lại còn hơi đỏ, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi không chịu nói chuyện, ta thấy như vậy rất giống một con thỏ con."

Kiều Sơ Huân mắt tự nhiên quay mặt sang một bên: "Ngày đó, ngày đó tình huống không giống bình thường..." Nếu không nàng cũng đã không lỡ mồm chui vào kiệu của người khác.

Cảnh Dật uống một hớp cháo, lại vô cùng thản nhiên gạt đầu một cái: "Là rất không giống bình thường. Ta ngồi kiệu hơn hai mươi năm, lần đầu tiên gặp được một người có thể ung dung vượt qua Cao Linh và mười mấy người kia mà chui thẳng vào trong kiệu của ta."

Kiều Sơ Huân càng lúng túng hơn, bàn tay đặt trên váy siết chặt, gò má dần đỏ ửng lên, đôi mắt cũng nổi lên một lớp sương mờ. Nàng sống mười tám năm, đó cũng là lần đầu làm một chuyện to gan như vậy... Sao hẳn lại cứ túm chặt lấy chuyện này không chịu buông như thế chứ...

Cảnh Dật thấy với tình cảnh này, hẳn mà nói thêm câu nào nữa thì sợ là người kia sẽ bật khóc thật, không khỏi cảm thấy buồn cười, cầm đũa lên gắp một miếng gà hạt thông bỏ vào bát nàng, thấp giọng nói: "Không nói nữa, mau ăn cơm đi."

Kiều Sơ Huân đáp khẽ một tiếng, lại nói cảm ơn, vùi đầu xuống im lặng ăn cháo.

Cảnh Dật thấy mãi một lúc lâu mà nàng vẫn chưa ngẩng đầu lên, màu đỏ trên má vẫn chưa hề nhạt bớt thì trong lòng cũng loáng thoáng hồi hận, vốn chỉ muốn nói mấy câu trêu chọc nàng để nàng đừng chỉ vùi đầu ăn cháo như vậy. Bây giờ ngẫm lại, mấy câu đùa giỡn lúc nãy đúng là có hơi quá...

Ăn xong bữa tối, Kiều Sơ Huân đứng bên cạnh bàn thu dọn bát đĩa. Cảnh Dật liếc tay nàng, lại ngược mắt nhìn về phía cô nương vẫn cứ cúi gầm mặt kia: "Đã dùng thuốc chưa?"

Kiều Sơ Huân ngược mắt nhìn hẩn một cái, nhẹ giọng đáp: "Đã dùng rồi, hiệu quả rất tốt. Đa tạ công tử."

Cảnh Dật khẽ cong môi lên, lại chậm rãi nói: "Sau này mấy chuyện vặt vãnh thì để đám người kia làm, ngươi chỉ cần nấu cơm là được rồi." Vốn là một đôi bàn tay hết sức đẹp đẽ, thế mà bây giờ trên mu bàn tay có không ít vết thương, ngón trở thon dài cũng hơi sưng đỏ. Chai thuốc đưa cho nàng tối hôm trước vốn là thứ các phi tần trong cung dùng để dưỡng da, bên trong có không ít thành phần giúp da mềm mịn, mùi cũng không nồng, còn có mùi thuốc nhàn nhạt, rất thích hợp cho nàng dùng.

Trong lòng còn đang nghĩ thì lời đã ra khỏi miệng: "Trên người ngươi có mùi thuốc, rất dễ ngửi..." Nhàn nhạt thoang thoang, còn lẫn với chút vị đắng dịu dịu, chỉ nhận ra được mùi [mộc lan](#) và [bach chi](#), còn lại không nhận ra được là mùi gì.

Kiều Sơ Huân hơi sững sốt, sau đó nở nụ cười: "Là túi thơm do ta tự làm."

Cảnh Dật chậm rãi nhướn một bên mày lên, như thể cảm thấy rất có hứng thú: "Cho ta xem được không?"

Kiều Sơ Huân thu dọn xong xuôi bát đĩa trên bàn, lại cầm khăn lau sạch tay, lấy từ bên hông xuống một cái túi thơm màu đỏ nhạt hình quả lựu, cúi đầu đưa tới: "Cũ lắm rồi..."

Cảnh Dật lại có vẻ chẳng thêm để ý, cầm lấy đưa lên chóp mũi khẽ ngửi một cái, cong môi nhìn nàng: "Hôm nào khâu cho ta một cái đi."

Kiều Sơ Huân hơi run, ngẩng phắt đầu lên, lại thấy Cảnh Dật đang như cười như không mà nhìn nàng, lòng bàn tay xòe ra giữ cái túi thơm của nàng, một bên mày đang nhướng lên, vẻ mặt kia rõ ràng là đang nói nàng chuyện bé xé ra to.

Kiều Sơ Huân lại rũ mắt xuống, lấy lại túi thơm của mình, nhẹ giọng giải thích: "Ta không biết khâu túi thơm. Ta chỉ biết điều phối nguyên liệu bên trong túi."

Nhìn nàng treo lại túi thơm vào bên hông như đang treo bảo bối, Cảnh Dật lại híp đôi mắt dài hẹp: "Vậy cái đó là ai mua cho người?"

Kiều Sơ Huân vẫn không ngược mắt, chỉ lộ ra một nụ cười đầy lưu luyến: "Là một vị cô nhân..." Làm cho nàng.

Cảnh Dật hừ nhẹ một tiếng, vẫn cố chấp cong khóe môi, ngón tay gõ lên mép bàn có vẻ cáu kỉnh, dứt khoát bày ra tính xấu của tiểu hầu gia: "Ta không muốn mua bên ngoài."

Kiều Sơ Huân hơi khó xử mím môi lại, nhưng mà nàng thật sự chưa từng đụng đến mấy việc thêu thùa may vá, nếu khâu tạm thì chỉ sợ không ra cái dạng gì thôi... Nàng trợn mắt lên liếc Cảnh Dật một cái, thấy khuôn mặt tái nhợt của người kia có vẻ không vui thì hơi nhíu mày lại, mặc dù trong lòng biết rõ là mình không biết làm nhưng cũng chỉ có thể nhẹ giọng đáp một tiếng "được".

Kiều Sơ Huân bung mâm lên, rũ mắt nhẹ giọng nói: "Công tử chớ giận, trở về ta sẽ làm. Chỉ là có lẽ phải chờ thêm mấy ngày..." Nàng về học hỏi Tiểu Đào Nhi mấy ngày thì chắc là cũng có thể làm ra được một cái hình dạng đơn giản.

Cảnh Dật quay mặt sang, liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt như thể nàng dâu nhỏ bị bắt nạt của nàng thì trong lòng bất giác cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra dửng dưng: "Ừ, không vội. Người cứ từ từ mà làm, làm đẹp mắt một chút."

Kiều Sơ Huân hơi nhú mày, đáp "vâng" một tiếng, bung mâm xoay người đi ra ngoài, ảo não cắn môi, lại còn đẹp mắt một chút...

Quay lại bếp, Tiểu Đào Nhi đã dựa theo sự phân phó của nàng mà chuẩn bị xong hạt thông và cánh hoa hồng, nồi cũng đã được đun nóng lên. Kiều Sơ Huân thả bát đĩa xuống, bắt đầu nấu nước đường.

Tay cầm cái muôi canh cán dài chậm rãi khuấy dung dịch nước đường đã chuyển sang màu hổ phách ở trong nồi, Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, lại nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Đào Nhi đang ngồi rửa chén trên cái ghế nhỏ: "Tiểu Đào Nhi, người có thể dạy ta cách khâu túi thơm được không?"

Lúc trước Tiểu Đào Nhi giúp nàng khâu một cái hầu bao màu đỏ rực, đường kim mũi chỉ đều tinh xảo khéo léo, hình dạng cũng rất đặc biệt, treo lên hông cũng rất hợp với màu sắc bộ xiêm y, Kiều Sơ Huân vẫn dùng suốt mấy ngày qua.

Tiểu Đào Nhi nâng tay lên lau trán, khuôn mặt trắng nõn lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Không thành vấn đề! Sơ Huân tỷ tỷ muốn khâu túi thơm để tặng người ta sao?"

Kiều Sơ Huân quay mặt sang chỗ khác, nhìn làn sương trắng mờ đang bốc lên từ trong nồi, khẽ "ừ" một tiếng.

Tiểu Đào Nhi càng cười ngọt ngào hơn, giọng nói cũng loáng thoáng ý cười: "Sơ Huân tỷ tỷ đã có người trong lòng rồi sao? Công tử nhà nào lại có phúc như

thế..." Lát nữa nhất định phải mau chóng nói cho Cao Linh đại ca và bọn Tiểu Lục ca ca biết, trong lòng Sơ Huân tử tử cũng có công tử!

Kiều Sơ Huân vẫn đang khuấy nước đường, cảm thấy gò má đang dần nóng lên: "Không phải đâu, người chớ nói bậy bạ."

Tiểu Đào Nhi vênh cái miệng nhỏ lên khẽ cười: "Sơ Huân tử tử xấu hổ sao? Chuyện này thì có gì đâu, Sơ Huân tử tử đáng đáp đẹp, lại còn rất dịu dàng, còn làm đồ ăn rất ngon, công tử nhà nào gặp được cũng sẽ thích thôi!" Nhất là Cảnh công tử...

Kiều Sơ Huân cầm lấy hai miếng vải nhỏ nhấc cái nồi trên lò xuống, đặt lên chiếc bàn dài, cầm muôi canh múc một muống nước đường, nhẹ nhàng đổ vào ống trúc được làm lạnh bằng nước giếng. Liên tục đổ đầy năm ống trúc, lại lấy cánh hoa hồng và hạt thông đã được hong khô đặt ở bên cạnh, rắc lên trên nước đường màu hồng phách, một tay cầm con dao nhỏ xắn phần nước đường vẫn còn mềm, một tay rải cánh hoa và hạt thông lên, hết tầng này đến tầng khác.

Động tác trên tay dần chậm lại, Kiều Sơ Huân cúi đầu nhìn nước đường đang từ từ đông cứng lại trên bàn, giọng nói nhẹ nhàng bỗng đề cao lên: "Tiểu Đào Nhi, đừng ăn nói linh tinh. Ta làm túi thơm là vì công tử muốn nhưng lại không thích mua bên ngoài, không phải như người nghĩ đâu..."

Tiểu Đào Nhi chớp chớp đôi mắt tròn vo, nhỏ giọng hỏi: "Sơ Huân tử tử, vậy tử có thích công tử không?"

Kiều Sơ Huân cầm cái dao nhỏ nhẹ nhàng cạo ống trúc, cuộn phần nước đường bị trào ra ngoài vào bên trong, môi khẽ vênh lên: "Ta và hắn là không thể."

Trong sân, Cao Linh vừa khéo đi tới cạnh cửa, nghe được hai câu cuối cùng, không khỏi nhú mày, nhìn Kiều Sơ Huân một cái. Dưới ánh đèn hơi vàng, nàng mặc một bộ quần áo màu đỏ, tóc vấn thành một búi đơn giản, dáng người hơi gầy, sợi tóc bên tai che khuất mắt một phần mi mắt. Không biết tại sao hẳn lại cảm thấy nàng không hề vui tươi cởi mở như những gì nàng vẫn thường biểu hiện ra bên ngoài.

Cạo sạch một ống trúc nữa, Kiều Sơ Huân ngồi dậy, liếc nhìn những viên kẹo màu hồng phách đã làm xong bên cạnh, khoe môi hơi cong lên, cầm cái đĩa nhỏ xoay người lại, vốn định để Tiểu Đào Nhi nếm thử một chút nhưng lại thấy Cao Linh đang đứng bên ngoài cửa.

Cao Linh hắng giọng một cái, hơi lúng túng: "Là thế này, công tử bảo ta tới xem một chút, món hằm tối nay..."

Kiều Sơ Huân cười, gạt đầu một cái, đưa cái đĩa nhỏ trong tay tới: "Đây là kẹo hạt thông. Canh tuyết lên sẽ xong ngay thôi."

Vừa nói, nàng vừa xắn mấy khối kẹo còn nóng hổi, tỏ ý để Cao Linh và Tiểu Đào Nhi nếm thử trước. Tiểu Đào Nhi xoa xoa tay, cười híp mắt cầm một khối lên, bỏ vào trong miệng. Kiều Sơ Huân cắt kẹo thành từng miếng lớn bằng đồng xu, vì vậy ăn rất tiện. Kẹo vẫn còn nóng, cho vào miệng lại dần tan ra, vị đường ngọt ngào, cánh hoa hồng thơm phức hòa chung với hương thơm nồng của hạt thông, vị ngọt lịm lan dần xuống cổ họng, như thể vị ngọt ấy sẽ cứ thế mà chạy thẳng vào trái tim.

Tiểu Đào Nhi bung lấy gò má, đôi mắt cong cong: "Ngọt quá ngọt quá..."

Cao Linh đợi khối kẹo kia hoàn toàn tan ra, nuốt xuống, sau đó mới khẽ mỉm cười, xúc động nói: "Tay nghề của Kiều tiểu thư thật là tốt! Kẹo hạt thông này chẳng hề thua kém cửa hàng kẹo nổi danh nhất kinh thành."

Lúc này Kiều Sơ Huân đã múc một chung nhỏ lê hàm xuyên bối mẫu đặt vào trong mâm, vừa đưa đồ cho hắn vừa cười đáp lại: "Cũng chỉ là làm thử một chút thôi, sao có thể so với hàng được bán bên ngoài."

Cao Linh thấy Kiều Sơ Huân đưa mâm tới cho mình thì không khỏi ngạc nhiên: "Kiều tiểu thư, ngươi không tới đó sao?"

Kiều Sơ Huân khẽ gạt đầu một cái, Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh đã nhanh mồm nhanh miệng: "Sơ Huân tỷ tỷ khâu túi thơm cho công tử đấy, còn phải chuẩn bị bữa sáng mai nữa."

Thấy ánh mắt Cao Linh khẽ sáng lên, Kiều Sơ Huân lại càng lúng túng: "Không có chuyện đó đâu, đừng nghe nàng ấy nói bậy..." Tiểu Đào Nhi còn muốn giải thích thì Kiều Sơ Huân đã xoay người lại, liếc nàng một cái về trách móc.

Tiểu Đào Nhi mếu máo, lại nháy nháy mắt với Cao Linh, là thật đấy!

Cao Linh cười tủm tỉm nhìn hai người một cái, bưng mâm đi.

Chương 7: Thịt phủ dung

Hôm qua, trong lúc dùng bữa tối, Cảnh Dật lẩm bẩm nói là muốn ăn mấy món như tôm cua, lúc ấy Kiều Sơ Huân không đồng ý, nhưng trong lòng lại bắt đầu tính toán. Mấy hôm nay đã làm món cua nhiều lần, hấp, ngâm, xào gừng, hầm đều đã làm qua một lượt, mọi người ăn xong đều hết lời khen ngợi. Mỗi bữa nàng chỉ để Cảnh Dật ăn nhiều nhất là hai con, chủ yếu vẫn là sợ cua quá lạnh, không có lợi cho quá trình hồi phục của hắn.

Giờ lại còn nói là muốn ăn tôm... Kiều Sơ Huân nghĩ nghĩ, cho dù là hấp hay xào thì cũng không ổn cho lắm. Tiểu Lô và Tiểu Đào Nhi đi theo bên cạnh, một người thì xách một miếng thịt nạc lớn và mấy củ cà rốt mập mập, người còn lại cũng ôm một cái giỏ xách đầy um.

Tiểu Đào Nhi thấy Kiều Sơ Huân nhìn gian hàng cách đó không xa tới mức xuất thần thì cũng ngẩn cổ lên nhìn theo, Tiểu Lô thì từ lúc này đã tinh mắt nhìn ra gian hàng kia bán tôm. Nuốt nước miếng một cái, Tiểu Lô nhìn về phía Kiều Sơ Huân, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh: "Kiều tiểu thư, buổi tối ăn món gì thế?"

Kiều Sơ Huân suy nghĩ một chút, hơi do dự đáp lại: "Muốn làm món tôm cho các người ăn, chỉ là..." Nhìn miếng thịt lợn trong tay Tiểu Lô, Kiều Sơ Huân đột nhiên nghĩ tới một món, môi cũng lộ ra một nụ cười ám áp: "Làm thịt phù dung cho các người."

Tiểu Đào Nhi tròn tròn mắt: "Phù dung? Nhưng mà đến mùa xuân mới có [hoa phù dung](#) cơ mà!"

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, chớp chớp mắt với Tiểu Đào Nhi mấy cái: "Phù dung này không phải hoa phù dung, đến lúc làm xong thì người sẽ biết thôi!"

Ba người vừa nói vừa đi đến gian hàng bán tôm. Những con tôm màu xanh nhạt với lớp vỏ sáng bóng trong suốt, con nào con nấy đều còn tươi rói, vừa vặn chỉ còn lại gần nửa sọt, Kiều Sơ Huân quyết định mua hết.

Lấy hầu bao ra, định lấy bạc ra trả thì nghe thấy âm thanh ồn ào huyên náo vang lên phía sau. Xa xa truyền tới tiếng khóc thê lương của nữ nhân cùng với tiếng căm giận của đám đông, âm thanh càng lúc càng tới gần, càng lúc càng rõ hơn, có thể loáng thoáng nghe thấy mấy chữ "vô dụng", "triều đình", "lên kinh",...

Kiều Sơ Huân xoay người, thấy cách đó không xa có một đoàn người đang đi tới, trong tay mấy tên nam nhân cầm đầu còn cầm gậy tre, vẻ mặt trông vô cùng căm phẫn. Nữ nhân đi chính giữa được người ta đỡ, mái tóc rối tung trông cực kỳ thảm hại, cả người mềm oặt nghiêng ngả. Người bán tôm thở dài: "Thật là đáng thương! Đang yên đang lành con gái lại bị người ta làm hại như vậy..."

Tiểu Lô quay mặt nhìn sang người bán hàng: "Người biết người này sao?"

Người bán hàng gật đầu một cái, tay cầm hai sợi dây mây, buộc chặt cái giỏ trúc lại: "Biết chứ! Đều là kẻ làm ăn trên cùng một con phố cả mà, cô nương kia còn từng trông hàng giúp mẹ nữa. Nhà cũng chẳng có ai khác, chỉ có hai mẹ con, mở một tiệm bán đậu phụ nho nhỏ, buổi sáng còn bán sữa đậu nành nóng." Vừa nói lại vừa thở dài: "Một cô nương xinh đẹp như vậy, đúng là tạo nghiệp chướng!"

Tiểu Lô lại đưa mắt nhìn đám người đã càng lúc càng khuất xa, cau mày hỏi: "Bọn họ đang định làm gì thế?" Đi về hướng kia hẳn là muốn đến phủ nha.

Người bán hàng đã buộc chặt giỏ trúc, đặt xuống bên chân Tiểu Lô, sau đó mới đứng lên, phui phui tay: "Tới phủ nha tìm Y đại nhân đấy! Đây đã là người thứ hai rồi, người trước đó nghe nói là cô nương của cửa hàng rượu nào đó, cũng là một cô nương xinh đẹp hơn người... Bây giờ đúng là loại người nào cũng có."

Người bán hàng nhận lấy tiền từ Kiều Sơ Huân, đếm đếm, lại cười ha hả chào hỏi với nàng: "Đa tạ tiểu thư! Ta tên là A Thất, sau buổi trưa mỗi ngày đều tới bày sạp hàng ở đây, nếu sau này cô nương muốn mua tôm cá trai sò gì cứ tới đây, tôi sẽ tính rẻ cho cô nương, cũng sẽ giúp cô nương giữ cho hàng được tươi!"

Kiều Sơ Huân cười, gật đầu một cái, Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh lại bắt đầu mặc cả với hắn: "Bọn ta mua nhiều như vậy, hôm nay người nên tính rẻ cho bọn ta mới đúng!"

Người bán hàng vẫn còn trẻ tuổi, bị một tiểu nha đầu quở trách như vậy thì hơi ngượng ngùng, mò mẫm mấy đồng bạc trong túi, lại gãi đầu một cái. Tiểu Đào Nhi lại nói tiếp: "Trong cái giỏ bé bé đó của người là tép có phải không? Tặng bọn ta một túi đi! Nếu như ăn ngon thì sau này bọn ta sẽ thường xuyên chiếu cố việc

làm ăn của người!" Vừa rồi nàng đã liếc mắt nhìn qua, hơn nữa còn có mùi tanh tanh mặn mặn, chắc chắn là không thể nhầm được!

A Thất không biết làm sao, đành phải cúi người xuống bốc từ trong cái giỏ vẫn đang đập nắp kia ra một cái túi giấy nhỏ, nhét vào giỏ hàng trong lòng Tiểu Đào Nhi, vẻ mặt hết sức đau lòng: "Được rồi, cho người đấy! Cái mũi của tiểu nha đầu người thật là thính!"

Tiểu Đào Nhi vui vẻ vênh môi lên, lại cười híp mắt nhìn về phía Kiều Sơ Huân -- Ta lợi hại chứ!

Kiều Sơ Huân bị nàng chọc cho bật cười: "Tiểu nha đầu!"

Tiểu Lô xốc giỏ hàng lên vai, đi theo phía sau hai người, vẻ mặt như đang nghiền ngẫm chuyện gì.

...

Quay trở về trong bếp, hai người lại bắt đầu làm việc.

Trên thớt bày rau xanh đã trộn xong, Tiểu Đào Nhi cầm cái muôi cán dài khuấy nồi cháo, bên trong bỏ thêm khoai lang tím cắt miếng và khoai từ được gọt thành hình quả cầu khiến cháo có vẻ mịn và đặc hơn, còn có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào.

Kiều Sơ Huân lột sạch vỏ tôm, cũng rút hết chỉ trên lưng, rửa sạch sẽ, bỏ vào trong tô, rót thêm một chút rượu hoa điều¹ để ướp. Sau đó nàng lại ra ngoài, lấy

¹ Rượu hoa điều là một loại danh tửu của Trung Hoa, xuất xứ từ Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang. Người ta chọn loại gạo ngon nấu thành rượu, để lâu có màu vàng, khi hâm lên mùi rất thơm. Theo Lâm Ngữ Đường, rượu hoa điều cũng chỉ là rượu Thiệu Hưng nhưng là một loại rượu mà người ta nấu lên khi sinh một đứa con gái, để sau này khi cô ta đi lấy chồng sẽ đem ra đãi khách và hoa điều chỉ để miêu tả những hình vẽ trang trí trên bình rượu hơn là loại rượu.

miếng thịt được phơi ở góc râm mát vào trong bếp. Miếng thịt ba chỉ được cắt thành hình vuông vắn, xoa đều nước tương lên các mặt, đã được phơi bên ngoài hơn nửa canh giờ.

Sau đó nàng xếp từng con tôm lên trên miếng thịt, dùng sớng dao đập dẹt miếng thịt xuống, đặt lên muôi canh, lúc nước sôi sùng sục thì nhanh chóng nhúng xuống hai lượt, sau đó bỏ vào chảo dầu. Nửa bát rượu hoa điều, một bát nước cốt gà, một bát nhỏ bột gạo hấp, sau đó rắc hành và gừng trong cái bát đựng gia vị ở bên cạnh vào chảo, đảo qua đảo lại với lửa lớn, nhanh chóng hoàn thành món ăn.

Tiểu Đào Nhi múc hai tô cháo, đi tới gần xem thử, trong khay là một miếng thịt màu nâu vàng, bởi vì được chiên lên mà miếng thịt co lại thành hình tròn, ở giữa là những con tôm đỏ óng, nhìn qua thật sự rất giống bông hoa phù dung. Tiểu Lục đứng ngoài cửa chờ bung đồ ăn, ngửi thấy mùi thơm cũng ra sức khịt khịt mũi: "Thơm quá!"

Kiều Sơ Huân xào thêm hai món khác để mọi người bung đi. Đồ ăn cho Cảnh Dật là một đĩa nhỏ thịt phù dung, nàng nhắc chung canh trên lò xuống, xới một bát cơm, một bát cháo, mấy chiếc bánh bao nhân đậu, lại hâm một vò rượu.

Vừa vào đến phòng, mâm đã bị Cảnh Dật đón lấy. Kiều Sơ Huân đóng kín cửa lại, vòng qua bức bình phong, thấy cửa sổ ở phía sau mở toang, gió lạnh lùa vào trong phòng mang theo hương hoa cúc. Thế mà Cảnh Dật cứ như thể không hề thấy lạnh, trên người chỉ khoác một cái áo choàng bằng gấm, ung dung ngồi xuống ghế, lật ngửa bát đĩa đang úp trên mâm ra, lại cong môi nhìn nàng: "Đây là cái gì?"

Kiều Sơ Huân vội vàng đóng cửa sổ lại, khước mày hơi nhíu: "Sức khỏe công tử vừa mới khá hơn một chút, không nên để gió thổi như vậy."

Cảnh Dật nhíu mày, mỉm cười nhìn nàng: "Ta không yếu đuối tới mức đó đâu."

Kiều Sơ Huân không đáp lại, giúp hắn rót đầy chén rượu, sau đó mới ngồi xuống đối diện với hắn, nhẹ giọng giải thích: "Món này được gọi là "thịt phù dung". Bên ngoài là thịt ba chỉ được tẩm ướp bằng nước tương, bên trong là tôm đã được ngâm với rượu, lúc chiên lên có bỏ thêm một ít nước cốt gà và rượu hoa điều, nhờ vậy có thể giảm bớt một chút tính hàn của tôm, mỡ trong thịt ba chỉ cũng đã chảy ra bớt, sẽ không quá ngậy."

Cảnh Dật kẹp một miếng thịt cho vào trong miệng, lập tức cảm giác được vị ngọt của miếng thịt, vị nước tương đậm đà, lại không hề béo ngậy, tôm được bọc bên trong miếng thịt đã được ngâm rượu trước, hương vị ngọt lạnh lại hòa quyện với mùi rượu nhàn nhạt. Cảnh Dật vừa chậm rãi nhai, vừa nhấp thêm một hớp rượu hoa điều còn nóng ấm, cảm thấy mùi thơm trong miệng lại tăng thêm mấy phần. Rượu nóng chảy theo cổ họng xuống đến dạ dày, ngay cả lòng ngực cũng thấy ấm áp hơn. Cảnh Dật cong môi, đôi mắt dài hẹp thoáng qua nụ cười nhàn nhạt, hắn chỉ tự lẩm bẫm mấy câu cho chính mình nghe mà nàng đều nhớ rõ trong lòng.

Ăn liên tục mấy miếng thịt xong, Cảnh Dật mới gấp một cái bánh bao lên, cắn một miếng to, chậm rãi nhướn một bên mày lên: "Bên trong có bỏ ô mai?"

Kiều Sơ Huân nuốt đồ ăn trong miệng xuống, môi hơi cong lên: "Chỉ bỏ mấy quả, hơn nữa đã nghiền nát trước khi bỏ vào. Ô mai kích thích cảm giác thèm ăn, giữ ấm cơ thể, tốt cho sức khỏe của công tử."

Đậu được mài vụn, đậu đỏ vừa ngọt lại vừa nong, thêm chút ô mai vào, ăn xong còn có vị chua ngọt đọng lại. Cảnh Dật chậm rãi nhai bánh bao, nhìn người nào đó đang gấp thức ăn, vẻ mặt nghiền ngẫm, vì chăm chú mà đôi mắt đen nhánh

càng có vẻ sâu hơn. Mỗi lần đến đây đều chỉ nói chuyện món ăn hoặc dược lý, cũng chỉ có lúc nói những chuyện đó thì nha đầu này mới nhiều lời hơn một chút, nếu không thì là áp a áp úng, lại còn lúc nào cũng cúi gằm đầu xuống, dáng vẻ hết sức ngoan ngoãn. Trước kia hẳn luôn cảm thấy nữ nhân thật ồn ào, bây giờ lại thấy hình như người này quá tĩnh lặng, ngược lại lại hy vọng nàng có thể nói nhiều hơn.

Bản thân Kiều Sơ Huân rất thích ăn tôm, trước kia nàng thường xuyên ăn món thịt phù dung này, chỉ là chưa từng tự mình làm lần nào. Đây là lần đầu tiên làm thử, nước tương và gia vị đều chỉ đoán chừng, không ngờ rằng mùi vị lại rất ngon, mặn nhạt vừa phải, độ lửa cũng phù hợp. Ăn hết nửa bát cơm của mình, lấy bát cháo tới, lật cái đĩa đang đập bên trên ra. Vừa cầm thìa lên định ăn thì nghe thấy người đối diện chậm rãi hỏi: "Là cháo gì thế?"

Nuốt hớp cháo trong miệng xuống, Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên, thấy người kia đang híp mắt lại nhìn chăm chăm vào bát cháo của nàng: "Chỉ là cháo bình thường, bên trong bỏ thêm chút khoai lang tím và khoai từ." Kiều Sơ Huân buông thìa xuống, nhanh chóng rũ mắt xuống che khuất vẻ buồn phiền thoáng lướt qua đáy mắt.

Nhiều món ăn quá nên nặng, mâm cũng không lớn, cho nên nàng chỉ lấy một bát cơm và một bát cháo. Đồ ăn chính ngoài cơm ra thì còn có bánh bao nhân đậu, hơn nữa cháo cũng không phải là làm cho hẳn. Trong chung canh là cháo gà được làm riêng cho hẳn, bên trong có cho thêm câu kỷ tử và đẳng sâm, gà được ninh suốt cả một buổi chiều, gạo nấu cháo còn là loại gạo thượng hạng, mấy vị thuốc bên trong đều được lựa chọn kĩ càng, bổ máu ích khí, cực kỳ tốt cho thân thể hẳn hiện giờ. Nhưng mà cái vẻ mặt vừa rồi của hẳn...

Quả nhiên, Cảnh Dật nhìn một hồi, chậm rãi cong môi lên: "Ta cũng muốn."

Kiều Sơ Huân mím môi, ngược mắt lên đối diện với tầm mắt hắn, nhẹ giọng nói: "Bên trong chung canh cũng là cháo." Hơn nữa còn ngon hơn cháo này nhiều.

Cảnh Dật đã ngửi được mùi cháo gà thơm lừng bên trong chung canh, nhưng căn bản là hắn không muốn để ý đến cái đó, vẫn kiên quyết nói: "Ta muốn ăn cái này."

Kiều Sơ Huân không còn cách nào khác, chỉ có thể đứng dậy, lạnh trí nói: "Công tử chờ một chút, ta đi múc thêm một bát nữa." Trong lòng còn tự trách, có lẽ cả một thời gian dài đều ăn cháo gà, bây giờ Cảnh Dật đã chán, cho nên muốn đổi khẩu vị, đây là do mình suy nghĩ không chu toàn.

Cảnh Dật kéo luôn bát cháo trước mặt nàng về phía mình, lại nắm hai cái tai của chung canh nhấc lên đặt xuống trước mặt nàng, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, môi nở nụ cười có phần không đứng đắn: "Không cần phải phiền toái như vậy, không phải thế này là được rồi sao!"

Nói xong, chẳng đợi Kiều Sơ Huân kịp phản đối, hắn đã cầm cái thìa gác trên bát, múc một muỗng cháo cho vào trong miệng, lộ ra một nụ cười vô cùng thỏa mãn: "Ăn ngon lắm." Khoai lang tím vừa ngọt lại vừa mềm, khoai từ bùi bùi, cháo sền sệt, rất mịn, còn lẫn với vị thanh thanh nhàn nhạt.

Kiều Sơ Huân vừa rồi còn muốn lên tiếng phản đối, thế nhưng lúc này đã bị dọa tới mức trợn tròn mắt, môi khê run lên, bên tai vang lên tiếng vo ve, trong lòng lẫn trong mắt đều là cảnh tượng Cảnh Dật dùng cái thìa nàng đã dùng lúc nãy để ăn cháo... Hắn, sao hắn có thể...

Kiều Sơ Huân ban đầu sợ hết hồn, sau đó trong lòng càng thấy ngượng ngùng hơn, ngay cả gò má cũng nóng lên, đứng bên cạnh bàn, nói không nên lời. Cảnh

Dật lại thản nhiên như không phát hiện ra, vừa ăn cháo, vừa như cười như không mà nhìn nàng: "Ngồi đi! Đợi thêm lát nữa thì cơm canh đều sẽ nguội hết."

Kiều Sơ Huân rũ mắt xuống, răng mân mê cánh môi, tay chân cứng ngắc ngồi xuống chỗ của mình. Cảnh Dật cầm lấy chiếc thìa còn sạch sẽ đặt trên cái đĩa nhỏ đưa tới trước mặt nàng, trên mặt thoáng hiện ra ý cười: "Chỉ đổi lần này thôi, sau này sẽ không làm thế nữa. Được chưa?" Giọng điệu như thể đang dỗ dành một đứa bé đang làm nũng vậy.

Kiều Sơ Huân đưa tay ra nhận lấy cái thìa, múc một muỗng cháo gà thơm lừng, chậm rãi cho vào trong miệng. Cổ đờ nén cảm giác muốn nổi giận xuống, trong lòng vẫn loáng thoáng cảm thấy không được tự nhiên lắm. Nhưng Cảnh Dật lại có vẻ rất ung dung thoải mái, nếu nàng cứ khó chịu như vậy thì lại giống như tiểu nhân chấp vặt.

Cảnh Dật thấy nàng vẫn cứ cúi gằm đầu, hàng mi dài hơi run run, gò má trắng nõn cũng dần ửng đỏ lên, động tác ăn cháo cũng cực kỳ chậm, hết như một con thỏ con vậy, rõ ràng là trong lòng ám ức muốn chết, thế mà vẫn cứ bướng bỉnh cố tỏ ra không sao. Hắn lại nghĩ tới cảnh tượng trong kiếp hôm đó, nàng cắn chặt môi, trong mắt rung rung, thế nhưng vẫn quật cường đối diện với hắn, trong lòng lại bất giác mềm nhũn ra, nụ cười bên môi cũng sâu hơn.

Chương 8: Bánh khoai sọ

Vừa quá trưa, Kiều Sơ Huân bung mâm trở lại sau bếp, nhưng tìm khắp nơi mà không thấy Tiểu Đào Nhi đâu. Bát đĩa đã được rửa sạch sẽ, xếp ngăn nắp bên trong tủ, khoai sọ mà nàng nói sẽ cần dùng cũng đã được rửa sạch, đặt trong một cái tô. Trên lò đang nấu trà, mở nắp lên nhìn một cái, cũng đúng như những gì nàng đã dặn dò, cả mặt trà và hoa lái đều được cho vào với số lượng vừa phải, nhìn màu sắc của nước trà thì hẳn là mới nấu chưa lâu.

Kiều Sơ Huân tìm một vòng không thấy người, lại hỏi mấy tên ảnh vệ nhưng ai cũng nói là không thấy Tiểu Đào Nhi. Kiều Sơ Huân cảm thấy buồn bực, nhưng cũng biết nha đầu này làm việc rất có chừng mực, vì vậy cũng không đi tìm nữa, quay trở lại bếp chuẩn bị làm chút đồ ăn ngọt cho mọi người.

Kiều Sơ Huân bỏ hơn mười củ khoai sọ vào một cái nồi nhỏ, rót thêm chút nước lạnh, bắc lên cái lò nhỏ bên cạnh để nấu. Múc một gáo nước lạnh ra ngoài sân rửa tay, dùng xà phòng có mùi thơm cẩn thận rửa hai lần. Thời tiết đã chuyển lạnh, nước giếng lạnh buốt, chỉ một chốc mà đã có cảm giác bàn tay tê cứng, nàng xối một lần nước nữa, sau đó mới quay trở lại bếp.

Kéo cái ghế con ra ngồi xuống, lấy khăn lau sạch nước đọng trên tay, nhẹ nhàng xoa tay vào nhau, sau đó mới lấy cái túi thơm đang khô dờ ở bên hông ra. Vải được mua ở phường thêu trước kia từng ghé qua, chẳng qua chỉ là một miếng vải rộng một thước vuông mà có giá tới một lượng bạc. Kiều Sơ Huân cũng không mặc cả, bởi vì biết rõ vải này thật sự rất tốt. Đường dệt mịn màng tinh tế, vải lại dày, màu đỏ tía rất thuần, vì miếng vải trơn mịn mà màu sắc càng trở nên óng ánh.

Sau lưng, ánh mặt trời ban trưa lặng lẽ rơi vào phòng, chiếu sáng cái túi thơm trong tay, cái túi màu đỏ tía hơi lắc lư lên xuống. Kiều Sơ Huân không biết Cảnh Dật thích màu gì, chỉ biết là hẳn có rất nhiều y phục màu này. Ngoài ra nàng cũng mơ hồ có chút ấn tượng, lúc trước ở kinh thành, tất cả mọi người đều truyền tai nhau rằng tiểu hầu gia Triệu Kỳ của phủ tam vương gia chỉ mặc màu đỏ tía, cũng có không ít cô nương nói, khắp thiên hạ cũng chỉ có hẳn mặc màu này đẹp mắt như vậy.

Mặc dù màu này trông có vẻ cao quý nhưng cũng mơ hồ lộ ra vẻ lẳng lơ, thế nhưng Triệu Kỳ là kẻ kiêu căng ngạo mạn, giữa hai hàng mày thấp thoáng vẻ thiếu đứng đắn của mấy kẻ vương tôn quý tộc, thế mà lại có thể át đi cái vẻ lẳng lơ kia, càng tôn lên khí chất tôn quý cao sang.

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng xoa lên hình thêu giống họa tiết hoa sen trên túi thơm. Màu tím nhạt và màu lam thẫm rất khó kết hợp với nhau, lúc đầu nàng không biết, chỉ cảm thấy nếu thêu một bông hoa sen thì chắc hẳn sẽ rất đẹp, sau đó

mới phát hiện ra, kỹ thuật thêu mà Tiểu Đào Nhi dạy nàng mặc dù trông rất đẹp mắt nhưng quả thật rất thử thách tính kiên nhẫn và tỉ mỉ của người thêu. Kiều Sơ Huân có thể tự nhận là có tính kiên nhẫn, thế mà cũng đã mấy lần thấy quá khó. Hơn nữa trong lúc thêu cũng không thể phạm chút sai lầm nào, nếu không sẽ để lại vết kim rõ nét giữa mảnh vải mềm mại trơn bóng.

Hình thêu dưới đầu ngón tay đã có chút hình dáng, đây là kết quả của việc cố gắng suốt mười mấy buổi tối. Cứ nghĩ đến ánh mắt nhàn nhạt và dáng vẻ mím môi của người kia, Kiều Sơ Huân lại khẽ thở dài một tiếng, trong lòng có chút cảm giác bất đắc dĩ.

Mặc dù người này không âm hiểm tàn ác như trong miệng người ngoài, thế nhưng vẫn có mấy phần tính tình thiếu gia, nói chuyện và làm việc đều nói một thì không thể là hai, không cho phép người ta làm trái ý, hơn nữa lại còn nóng lạnh khó đoán, rất nhiều lúc vừa mới cong môi cười đó, chỉ chốc lát sau đã nghiêm mặt không nói tiếng nào. Cho dù từ nhỏ nàng đã quen bị ghẻ lạnh, cũng không biết xung đột chính diện với người khác, thế nhưng vẫn hết lần này tới lần khác bị hấn chọc cho vừa thẹn vừa giận, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Nghĩ đến nguyên nhân khiến mình chạy trốn khỏi nhà, Kiều Sơ Huân không khỏi cong môi lên, lộ ra nụ cười khổ. Mà thôi, đã mang thân phận như vậy, đời này sao còn có thể mong mỗi gặp được một vị phu quân tốt rồi trăm năm hòa hợp? Cảnh Dật có thể xem như đã cứu mạng nàng, hẳn cũng chỉ là nhất thời nổi hứng đòi một cái túi thơm, làm cho hắn là được, cần gì phải nghĩ nhiều.

Lúc còn nhỏ, ngồi một mình trên lầu các, lật xem những câu chuyện kể về giai nhân lãng tử, ngâm nga những bài từ khúc hát về cảnh trăng sáng hoa rơi, nàng cũng đã từng nghĩ đến chuyện sau này muốn gả cho người như thế nào. Bây giờ nhìn lại, đó chẳng qua chỉ là chút tâm trạng sụt sớt bi lụy của một tiểu nữ nhi

mà thôi. Nàng bây giờ chỉ cần có thể lặng lẽ sống qua ngày, mỗi ngày làm một chút đồ ăn ngon khiến mọi người vui vẻ, thế là đã thỏa mãn rồi. Cảm giác thỏa mãn này là Cảnh Dật cho nàng. Từ nhỏ nàng đã hiểu đạo lý có ân phải báo.

Cẩn thận cắt chiếc túi thơm lại, cầm hai miếng vải nhấc cái nồi nhỏ xuống, gấp khoai sọ ra để ráo, lại đổ sạch nước trong nồi, rót vào một tô sữa bò mới mua lúc sáng, mấy thìa đường trắng, mật ong và một ít mỡ lợn, đặt nồi lên lò lần nữa, dùng cái thìa khuấy nhẹ.

Một lát sau, đợi khoai sọ nguội, nàng bóc sạch lớp vỏ bên ngoài, dùng dao cắt thành từng miếng dày, bỏ vào bên trong nồi, lại dùng thìa sát dầm nhẹ. Mùi sữa bò và khoai sọ lẫn vào nhau, sữa bò trong nồi dần đặc sệt lại, khoai sọ chuyển sang màu trắng ngọc đẹp mắt.

Kiều Sơ Huân cho bánh khoai sọ vào hai cái khay, mấy khối cuối cùng xới vào một cái đĩa nhỏ, lại rót nước trà đã nấu xong vào trong một cái bát lớn, sau đó mới đi ra ngoài gọi đám ảnh vệ tới bung đi.

Kỳ lạ là lúc này trong sân chẳng có mấy người. Không chỉ có Tiểu Đào Nhi, ngay cả Cao Linh cũng không thấy đâu, mười bảy ảnh vệ chỉ còn lại có sáu, bảy người. Kiều Sơ Huân cũng không hỏi nhiều, bung cái khay tới để mọi người mau ăn nhân lúc còn nóng. Bởi vì bánh khoai sọ được làm với sữa bò, cho nên nếu nguội sẽ có vị ngọt ngấy, phải ăn lúc còn nóng thì mới ngon.

Lấy một cái đĩa nhỏ đặt lên trên bát đựng bánh khoai sọ, lại rót nước trà vào trong bình, cầm hai cái chén uống trà, úp lên trên khay. Kiều Sơ Huân để Tiểu Văn trông lửa giúp, bung bánh ngọt và trà tới phòng Cảnh Dật.

Khoai sọ vốn đã ngọt bùi, lại dùng sữa bò để hâm, bên trong còn bỏ thêm mật ong và đường trắng, cho nên mùi vị càng ngọt hơn. Bánh trông có màu trắng trong,

hết như một miếng bạch ngọc thượng hạng, cắn một cái, bánh mềm tan trong miệng, mùi sữa thơm nồng lan tràn, nuốt xuống, vị ngọt trôi thẳng xuống dạ dày, vô cùng dễ chịu.

Cảnh Dật ăn hai khối liên tiếp, lại nhấp một ngụm trà hơi có vị đắng, híp đôi mắt hẹp dài, chậm rãi thở ra một hơi. Cuối thu, ánh mặt trời sau giờ Ngọ sáng rực, mang theo hơi ấm dễ chịu lại có chút khô hanh, chiếu nghiêng lên chiếc sạp nhỏ. Kiều Sơ Huân kéo một cái ghế tròn tới ngồi bên cạnh sạp, đưa sườn mặt về phía hán, miệng hé ra, đôi môi khẽ nhấm nháp, thỉnh thoảng còn vươn đầu lưỡi ra liếm môi, trông có vẻ vô cùng thích vị bánh khoai sọ.

Đôi mắt nhanh chóng thoáng qua chút màu sắc ấm áp, hơi thở bỗng chốc trở nên nóng bỏng. Cảnh Dật nâng chung trà lên, uống thêm một hớp trà nóng, cổ đờ nén cảm xúc kích động đang dâng lên trong lòng. Ngón trở thon dài miết nhẹ quanh miệng chén trà xanh ngọc, giống như đang vuốt ve khuôn mặt mềm mại của người nào đó. Cảnh Dật cong môi lên, chậm rãi nói: "Miếng còn lại người ăn đi."

Kiều Sơ Huân nuốt miếng bánh trong miệng, xoay mặt nhìn về phía Cảnh Dật: "Công tử không thích mùi sữa bò sao?"

Cảnh Dật như cười như không nhìn nàng: "Cũng tạm. Chỉ là bữa trưa đã ăn nhiều, bây giờ không đói lắm. Thứ này để nguội cũng mất ngon, đừng lãng phí."

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu một cái, hơi mắt tự nhiên bung chén trà nhỏ trên bàn lên, uống hai hớp trà, sau đó lấy khối bánh khoai sọ cuối cùng.

Cảnh Dật bung chén trà, bàn tay còn lại đặt trên quyển sách đang để mở trên đùi, chậm rãi đọc, lại như vô tình mà hỏi một câu: "Túi thơm đã làm xong chưa?" Cũng đã nửa tháng rồi, thế mà vẫn chưa thấy nàng chủ động nhắc tới, cho rằng hán chỉ nói đùa cho vui sao?

Bàn tay Kiều Sơ Huân đang đặt bên mép váy hơi xiết chặt lại, mi mắt khẽ run lên: "Vẫn chưa xong." Ngược mắt lên nhanh chóng liếc Cảnh Dật một cái, lại cúi đầu xuống nhìn khối bánh trong tay, nhẹ giọng nói: "Trước kia ta chưa từng thù thừa may vá, làm cũng không đẹp mắt..."

Cảnh Dật cong môi liếc nàng một cái, lại nhìn quyển sách trong tay, giọng vẫn rất bình thản: "Không sao, chỉ cần không quên là được rồi."

Kiều Sơ Huân gặt đầu một cái, đứng dậy thu dọn đồ rời đi ra.

Món chính của bữa tối là thịt lợn hầm hoa hồng, thịt ba chỉ được chiên lên cho chảy dầu, phết lên các mặt một lớp sữa lên men với hoa hồng, bắc lên nồi chung, nấu như phần mỡ, lại dùng khoai sọ đã luộc chín thái mỏng xếp cùng, một miếng thịt một miếng khoai sọ bày kín một cái đĩa, quét thêm một lớp dầu, sau đó lại cho thêm nước hầm từ sườn lợn cùng một chút rượu vàng.

Thịt hầm béo mà không ngấy, hương vị ngọt ngào ngon miệng, không hề có miếng mỡ vụn nào, lại thơm nồng hương

hoa hồng. Khoai sọ thì đậm đà mùi thịt, mềm nhũn thơm lừng, quả thật còn ngon hơn cả ăn thịt. Lại còn có một món mới là đậu phụ xào dầu tằm. Món đúng như tên,

là dùng nước tương được chế biến từ những con tôm đầu thu để xào với đậu phụ, trước tiên là để lửa lớn, đợi cho các mặt miếng đậu phụ đều đã khô vàng thì bỏ thêm vào bên trong một ít nước luộc tôm, bỏ thêm mấy cây nấm tươi, đậy nắp nồi lại đun lửa nhỏ.

Đợi đến lúc nấm đã hút chừng phân nửa nước thì múc đồ ăn ra. Đậu phụ đã giòn vỏ, nhưng bên trong vẫn non mềm, ngấm vị mặn mà của nước tôm và vị tươi mới của nấm. Cây nấm thì trộn lẫn hương thơm của đậu phụ và mùi vị nồng đậm của nước canh.

Cảnh Dật ăn một hơi hết hơn nửa đĩa đậu phụ, thịt lợn hầm cũng ăn hơn nửa bát, vét sạch hai bát cơm, hai cái bánh bao chay, cuối cùng lại chậm rãi uống canh cá diếc.

Kiều Sơ Huân nhớ lại lúc bùng bữa tối tới, người này đột nhiên xuất hiện ở sau lưng nàng, ngay cả một tiếng động cũng không phát ra, sau đó đột nhiên lên tiếng, hét như thể kẻ sát bên tai nàng mà nói, lúc ấy dọa cho nàng giật mình, suýt chút nữa đã làm rơi cái mâm trong tay, hấn lại đỡ cho cái mâm đứng yên.

Bây giờ nhìn lại sắc mặt người này, mặc dù vẫn trắng nõn như trước, nhưng đã không còn tái nhợt như thường ngày nữa, đôi mắt đen nhánh cũng sáng hơn, giữa hai hàng mày toát lên vẻ khí khái mà trước kia không có. Kiều Sơ Huân buông mắt xuống, nhìn thế này thì hẳn là hẳn vừa tới hậu viện luyện công về.

Cảnh Dật ăn xong bữa tối với tốc độ gió cuốn, bây giờ đã no nê, cầm lấy cái khăn lau miệng, cong môi nhìn Kiều Sơ Huân đang ăn cháo ở đôi diện. Nhấp một hớp rượu để cho nhuận họng, Cảnh Dật mỉm cười, chậm rãi cất tiếng: "Ngày nào

cũng làm nhiều việc như vậy, sao lại ăn ít hơn cả con gà con thê?" Thảo nào trước giờ nhìn nàng cứ cảm thấy có gì đó không hợp, Cảnh Dật vừa nhấm nháp chén rượu vừa nghĩ, bỗng nhiên bừng tỉnh ra, hóa ra là vì nàng gầy quá!

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhanh chóng nhìn hấn một cái, lại rử mắt xuống, nhẹ giọng thanh minh: "Ta đâu có." Là vì hôm nay hấn anh nhiều hơn bình thường nên mới thấy nàng ăn ít. Đồ ăn bữa tối đều là chuẩn bị cho Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân đã quen buổi tối chỉ ăn cháo và một ít rau, cùng lắm là ăn thêm một miếng bánh ngọt hoặc bánh bao nhân đậu, nếu ăn nhiều nàng sẽ thấy không thoải mái.

Dường như tâm trạng Cảnh Dật rất tốt, cầm cái thìa nhỏ lên múc một muỗng đậu phụ bỏ vào trong bát nàng: "Đậu phụ này rất ngon, thế mà ngươi không thử lấy một miếng."

Kiều Sơ Huân thấp giọng nói cảm ơn, cầm thìa lên ngậm miếng đậu phụ kia vào miệng, lại vội vàng ăn một thìa cháo. Cảnh Dật thấy vậy thì hơi nheo mắt lại: "Ngươi không quen ăn mùi tôm sao?" Bên trong món này cũng không có thứ gì xa lạ, duy chỉ có nước tương từ tôm là lần đầu tiên được nàng dùng, hơn nữa mặc dù nước tương tôm thơm nhưng vị lại hơi mặn, cho dù đã được nắm hòa tan bớt nhưng nếu người ăn không quen thì vẫn sẽ cảm thấy mùi vị quá nồng.

Kiều Sơ Huân nuốt miếng đậu phụ trong miệng xuống, mỉm cười ấm áp: "Cũng tạm."

Cảnh Dật nhú mày, giọng nói lười biếng nghe có vẻ hơi lạnh nhạt: "Ăn không quen thì đừng miễn cưỡng." Cũng không ai ép nàng phải ăn món mình không thích, nếu nàng không thích thì cứ nói thẳng ra là được, hấn cũng không phải là người không phân rõ phải trái, làm như thể hấn ngang ngược lắm vậy!

Kiều Sơ Huân cảm giác được vị đối diện bỗng dung có vẻ lạnh lùng hẳn, vội vàng vươn tay ra lấy bầu rượu rót cho hẳn, không ngờ vừa vươn tay ra thì đụng phải mu bàn tay hẳn cũng vừa đặt lên bầu rượu. Kiều Sơ Huân vội vàng rút tay về, theo bản năng mân mê môi dưới, trên mặt cũng có chút luống cuống.

Thế nhưng Kiều Sơ Huân lại vì sự trùng hợp vô tình này mà tâm trạng khá hơn một chút, trên mu bàn tay vẫn còn vương lại xúc cảm mềm mại lành lạnh, ngay cả chén rượu vừa rót ra cũng có cảm giác ngon hơn: "Đêm nay có món hầm gì đặc biệt không?"

Lần này Kiều Sơ Huân đáp lại rất nhanh, trên môi cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Hôm qua công tử có nói muốn ăn bánh trôi, nguyên liệu đều đã chuẩn bị xong, lát nữa làm xong sẽ đưa tới cho công tử ngay."

Cảnh Dật chậm rãi cong môi lên, đôi mắt đen nhánh thoáng qua nụ cười. Xem ra tất cả những lời hẳn nói, nàng đều để vào lòng...

Chương 9: Thịt hoa cúc

C hóp mắt đã sang đầu đông.
Quá trưa.

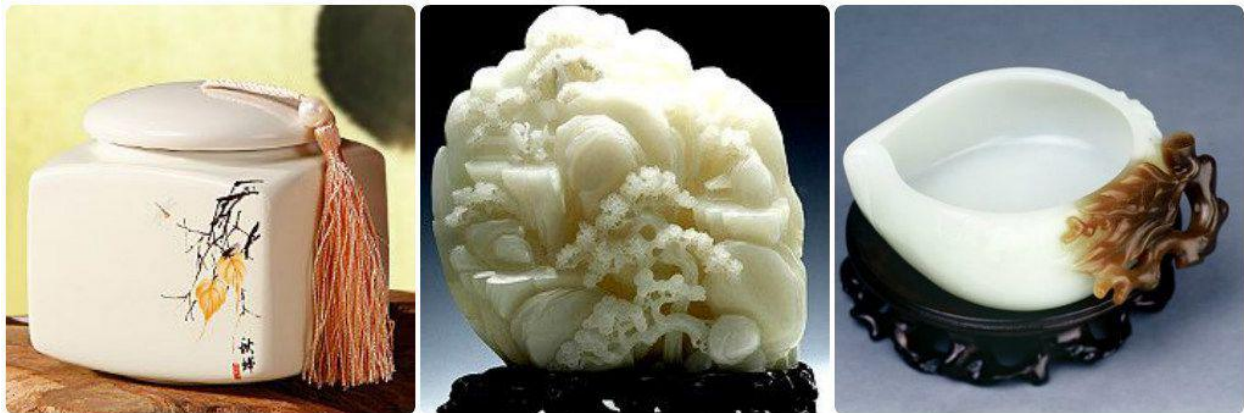
Kiều Sơ Huân bung mâm đi vào phòng.

Cảnh Dật đang ngồi dựa vào cái sạp nhỏ đọc sách. Y phục trên người không khác lắm so với lúc mới tới đây, cũng không quàng khăn cổ, nhưng sắc mặt đã khác hơn không ít.

Sau này Kiều Sơ Huân mới dần nhận ra, màu da của hắn vốn trắng hơn nhiều so với những nam nhân khác, hơn nữa trước kia bị nội thương lại mất máu quá nhiều, cho nên sắc mặt mới kém như vậy. Bởi vì mặt mày hắn sắc bén, môi lại tái nhợt, hơn nữa khi đó cũng mặc y phục rất dày, cho nên người ngoài vừa nhìn vào sẽ cảm thấy đây chắc hẳn là một kẻ thân mang đầy bệnh tật, ốm yếu quanh năm.

Thời gian này Kiều Sơ Huân vẫn hết lòng chú ý giúp hấn điều dưỡng. Nàng hết sức để tâm vào chuyện nấu nướng, ngay cả nước trà uống hằng ngày cũng dành ra không ít tâm tư, xong bữa tối một lúc thì còn có món hầm làm ấm người ăn kèm với trà bánh. Lại thêm cả công dụng của suối nước nóng phía sau nhà nên mấy ngày nay thần sắc của hấn đã có vẻ phấn chấn hơn.

Sắc mặt trắng nõn như ngọc dương chi, màu môi đẹp hệt cánh hoa ngày xuân, người này vốn đã có ngũ quan tuấn tú, sức khỏe khá hơn trông lại càng giống với cái dáng vẻ mà trước kia người ta vẫn thường hay miêu tả, rằng tiểu hầu gia Triệu Kỳ của phủ Tam vương gia có vẻ bề ngoài còn đẹp hơn nữ tử, mặt mày lại mang nét lạnh nhạt lẫn với vẻ tà khí bẩm sinh, khiến cho người ta nhìn mà khiếp sợ, không dám nhìn thẳng.

Kiều Sơ Huân đóng kín cửa, bày chén đĩa trong mâm ra, sau đó mới xoay người nhìn về phía người vẫn đang dựa vào sạp kia: "Công tử, tới dùng bữa thôi. Trời lạnh, cơm canh cũng mau nguội."

Cảnh Dật đặt sách xuống, trong mắt chột lóe chút tức giận. Nàng quả thật có tính không chịu khuất phục, nếu không phải đợi một hồi lâu vẫn không thấy hấn có động tĩnh, sợ thức ăn nguội mất ngon thì có lẽ nàng sẽ thật sự cứ đứng yên đó mà chờ!

Kiều Sơ Huân lại không phát hiện ra vẻ mặt khác lạ của đối phương, bày đĩa và thìa canh ra, đứng sang bên cạnh yên lặng chờ đợi.

Cảnh Dật vẫn không động đậy, dựa vào sạp quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt. Chiếc váy dài màu cam nhạt với những đường thêu hình hoa lựu cùng màu ở bên mép váy, kiểu dáng đơn giản thanh nhã, cổ áo còn được viền thêm một vòng lông thỏ trắng muốt như tuyết, có lẽ vì tính toán đến việc nàng bận rộn làm việc cả ngày nên ông tay áo không khảm nạm thêm thứ gì, chỉ thêm một lớp gấm thêu hình hoa cúc. Lại nhìn đến đôi hài lộ ra bên ngoài váy, rõ ràng cũng là mới làm, cùng màu với bộ váy, trông rất ấm áp.

Cảnh Dật âm thầm gật đầu, chuyện giao phó cho Cao Linh và tiểu nha đầu kia, quả thật bọn họ làm không tệ. Chỉ là trông có vẻ thiếu thiếu thứ gì đó...

Kiều Sơ Huân lại chờ thêm một lúc, thấy người kia vẫn không có động tĩnh gì thì không khỏi ngược mắt lên nhìn về phía hắn, lại thấy Cảnh Dật đang đưa tay xoa đầu gối, mày hơi nhíu lại.

Kiều Sơ Huân vội vàng đi lên trước, trong lòng tự trách mình không phát hiện ra thân thể công tử khó chịu, trong mắt nàng cũng lộ ra chút lo lắng: "Công tử, đầu gối bị lạnh sao?" Mặc dù trong phòng đốt than lửa, nhưng hắn đã dựa vào chỗ kia cả một hồi lâu không nhúc nhích, trên người cũng không đắp chăn, ngồi lâu chắc chắn sẽ cảm thấy lạnh.

Cảnh Dật ừ một tiếng không rõ ràng, môi hơi cong lên một góc rất nhỏ: "Chân hơi tê, ngươi đỡ ta qua đó đi."

Kiều Sơ Huân đáp một tiếng, dè dặt đưa tay ra đỡ lấy cánh tay Cảnh Dật, đầu ngón tay còn hơi run run. Ngược lại, mặc dù trông Cảnh Dật như thể đang dựa hẳn

vào vai nàng, tư thế khá thân mật, nhưng lúc đứng dậy lại không hề mượn đến lực của nàng.

Kiều Sơ Huân đỡ Cảnh Dật đứng lên, hơi lo lắng nhìn xuống chân Cảnh Dật, hai người chậm rãi đi về phía bàn.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Dật cảm thấy cái phòng này nhỏ như vậy, chớp mũi ngửi được mùi thuốc thoang thoảng đặc trưng của riêng nàng, không kiềm được suy nghĩ miên man, trong ngực như thể có con mèo nhỏ đang vươn móng vuốt ra cào nhẹ, hơi ngưa ngưa, lại mang đến chút rung động khó mà nói rõ thành lời.

"Túi thơm vẫn chưa làm xong sao?" Cảnh Dật không hề ý thức được rằng hành động này của mình chẳng khác gì Đấng Đò Từ¹, thậm chí còn hơi nghiêng mặt sang, nhìn lộn tóc của nàng bị hơi thở của hắn làm cho phát phờ bên gò má thì tâm tình tốt hơn hẳn.

Kiều Sơ Huân đỡ hắn, chuyên tâm đi về phía trước, đã cảm thấy trên vai hơi nặng hơn, lại chợt nghe Cảnh Dật nhắc tới chuyện túi thơm thì trong lòng không khỏi khẽ run lên. Mãi cho tới lúc hai người đều đã ngồi xuống bên bàn, nàng mới rũ mắt xuống nhẹ giọng đáp: "Làm không được đẹp lắm, ăn cơm xong sẽ đưa cho công tử xem, nếu công tử không thích thì ta sẽ mua một cái khâu sẵn, cho thêm được liệu vào là được..."

Thật ra thì túi thơm đã làm xong từ ba hôm trước, mũi thêu có hơi xù xì, hình dạng cũng không tinh xảo, chỉ có được liệu bên trong là nàng dùng hết lòng để điều phối. Không chỉ mùi hương không quá nồng mà còn hết sức có ích cho quá trình hồi phục của hắn.

¹ Đấng Đò Từ (có thể) là một nhân vật hư cấu trong văn học, xuất phát từ điển cổ mỹ nam Tống Ngọc phán Đấng Đò Từ là kẻ háo sắc với dẫn chứng rằng hắn có một người vợ vô cùng xấu xí, chứng tỏ rằng chỉ cần là nữ nhân thì Đấng Đò Từ đều thích cả. Về sau, Đấng Đò Từ được dùng để chỉ bản tính háo sắc của một người.

Kiều Sơ Huân đã suy tính xong xuôi, nếu hắn không nhắc lại chuyện này thì thôi, nàng cũng bót lúng túng, còn nếu Cảnh Dật cứ nhất quyết đòi nàng thì lấy ra cho hắn xem là được. Một người cao quý như hắn chắc chắn sẽ không coi trọng tay nghề của nàng, đến lúc đó nàng cũng có cái cớ để ra bên ngoài mua một cái đẹp mắt hơn...

Thế nhưng Cảnh Dật lại có vẻ rất có hứng thú, ngay cả thức ăn cũng không quan tâm tới nữa: "Thế sao? Cho ta xem thử."

Kiều Sơ Huân lấy cái túi thơm hoa sen màu đỏ tía từ bên hông ra, hơi ngượng ngùng đưa cho hắn.

Cảnh Dật nhận lấy đưa lên nhìn, màu sắc vải rất tốt, họa tiết hoa sen thêu phía trên cũng rất đẹp, có thể thấy là đã tốn rất nhiều công sức để khâu. Hơn nữa đưa lên gần mũi có thể ngửi thấy mùi thảo dược nhàn nhạt, không giống lắm với thứ mùi trong túi thơm của Kiều Sơ Huân, nhưng lại rất thích hợp với nam nhân, ít nhất cũng không có vẻ quá nữ khí.

Cảnh Dật vui vẻ treo túi thơm lên hông, lại híp mắt cười nhìn cô nương vẫn đang cúi thấp đầu kia: "Ta rất thích, cảm ơn."

Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên một cái, thấy hắn đã đeo túi thơm lên, chiếc áo choàng màu xanh nhạt càng làm tôn lên màu đỏ tía bắt mắt, không hiểu sao nàng lại cảm thấy lỗ tai nóng lên. Nàng cũng chẳng nhìn sắc mặt người kia, vội vàng mở đĩa đựng thức ăn trong mâm, lên tiếng giải thích cho Cảnh Dật: "Mấy ngày trước hoa cúc nở rộ, ta hái một ít, đem đi phơi khô, làm mấy món ăn. Món này là thịt hoa cúc."

Cảnh Dật vẫn cong cong khóe môi, cầm đũa lên kẹp một miếng cho vào trong miệng, nhai thử, hơi kinh ngạc: "Người dám làm cái này?" Nhìn dáng vẻ nàng rõ

ràng là trước kia chưa từng phải làm việc nặng nhọc, cùng lắm chỉ là từng làm qua vài món canh món hầm gì đó, thế mà mấy ngày nay rèn luyện rồi gan cũng to ra, ngay cả thịt rắn cũng dám làm cho hấn nếm!

Về mặt Kiều Sơ Huân trắng bệch, nàng nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Ta chẳng qua chỉ xào lên mà thôi, thịt... thịt là do Tiểu Đào Nhi thái giúp." Ngay cả chữ kia nàng cũng không dám nhắc tới chứ đừng nói đến việc động thủ.

Hôm trước mấy người kia nhắc đến thịt rắn, người nào người nấy mắt sáng lên, trên mặt lại tỏ vẻ hết sức đáng tiếc, mười bảy mười tám người đứng xếp thành hàng trước mặt nàng, nàng thật sự không nỡ phụ lòng bọn họ.

Nếu làm món hầm thì đương nhiên không thể thái quá nhỏ, vì vậy nàng chỉ có thể để Tiểu Đào Nhi giúp bỏ xương đi, cắt thành từng miếng nhỏ, lại thêm một ít thịt lợn nàng tự thái thành miếng, xào chung với hoa cúc đã phơi khô.

Thịt rắn vốn có vị ngon ngọt, lại thêm cánh hoa cúc thoang thoảng, Kiều Sơ Huân cũng xào rất tốt, vì vậy món ăn có mùi vị cực kỳ thơm, rất đưa cơm.

Bên phía sảnh phụ đã tranh giành nhau từ lúc nãy, Cảnh Dật ném hai miếng, cũng bung cơm lên ăn. Thấy từ sau khi nói xong câu kia sắc mặt nàng vẫn cứ trắng bệch, Cảnh Dật mềm lòng, thậm chí mười tám người kia một lượt, lại hơi mỉm cười nhìn nàng: "Tay nghề của ngươi càng ngày càng tốt."

Kiều Sơ Huân nở nụ cười, cầm lấy bầu rượu nóng ở bên cạnh, rót cho hấn một chén: "Cái này đáng lẽ để thêm ít ngày nữa mới uống thì sẽ ngon hơn, hôm nay vì làm đồ ăn nên mới mở cái vò nhỏ nhất ra trước."

Cảnh Dật bung chén rượu lên ném thử một ngụm, vị nếp thoang thoảng, hoa cúc hơi đắng, uống vào lại có vị ngọt dịu rất dễ chịu, uống một chút kèm với đồ ăn

mặn sẽ bớt ngày. Uống liền hai ngụm, Cảnh Dật nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: "Bọn hấn được nuông chiều cũng không tốt. Sau này người cứ tùy ý làm chút thức ăn là được rồi, không cần cứ phải làm theo ý bọn hấn."

Kiều Sơ Huân nuốt thức ăn trong miệng xuống, hơi kinh ngạc ngược mắt lên, sau đó nở một nụ cười, hiện lên cả lúm đồng tiền: "Không sao đâu, ta còn có Tiểu Đào Nhi giúp đỡ mà. Chỉ là ta, không quen lắm..." Thật ra thì nàng rất sợ mấy con vật nhỏ như thế. Từ nhỏ đã đọc sách thuốc, đương nhiên nàng biết những loài này có mùi vị ngon miệng mà cũng rất bổ cho thân thể, chỉ là trước giờ nàng đều không dám đụng đến. Còn nhớ lúc bé, mùa thu mùa đông hằng năm trong phủ đều làm canh rắn, mùi thơm từ bếp lan ra khắp phủ, thế nhưng nàng chẳng dám uống dù chỉ một hớp.

Sau này lớn lên, có lần bị người ta gạt cho ăn mấy miếng, chỉ cảm thấy trong vị ngon kia có lẫn cảm giác gì đó rất kỳ quặc, sau đó người kia cười hì hì nói với nàng rằng, thứ nàng ăn chính là thịt rắn, lúc đó nàng bị nghẹn ngang họng, nôn mãi cho tới khi trong dạ dày không còn gì để nôn ra nữa thì mới dừng lại được. Cho nên từ đó về sau, chỉ cần nhìn thấy chữ kia hoặc là nghe người ta nhắc đến, nàng đều bất giác thấy lạnh cả sống lưng, không kiềm chế được toàn thân run rẩy.

Lần này có nhiều người, Tiểu Đào Nhi xung phong đứng ra nhận việc. Ngay cả dáng vẻ con vật kia nàng cũng không dám nhìn tới, trên thớt chẳng qua là thịt đã cắt thái xong xuôi, hơn nữa Tiểu Lục và Tiểu Lô đều nói, trước kia Cảnh Dật cũng rất thích ăn thứ này, cho nên nàng mới nhắm mắt mà làm.

Cảnh Dật thấy nàng không hề đụng đến món thịt kia thì mở nắp đậy một món khác, thấy bên trong là trứng chiên rau xanh, liền cầm đũa lên gắp một miếng bỏ vào trong bát nàng.

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, gấp lên chậm rãi ăn. Cảm giác buồn nôn đang trào lên cuộn cuộn cũng bớt đi được một chút.

Cảnh Dật lại mở cái bát nhỏ đang đậy kín bên cạnh, thấy bên trong là mấy khối bánh ngọt. Cảnh Dật nhón một khối lên cắn một miếng, môi khẽ nhếch lên: "Cũng bỏ thêm hoa cúc sao?"

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng gật đầu: "Ta cho thêm một chút bột đậu xanh, phần lớn các món bình thường công tử vẫn ăn đều có tác dụng làm ấm người, thỉnh thoảng ăn một chút đồ thanh nhiệt để điều hòa cũng tốt."

Cảnh Dật hơi nhếch môi lên, nhưng cũng không nói gì. Đĩa thịt hoa cúc kia, Cảnh Dật ăn hết một bát cơm, lại ném thêm hai khối bánh hoa cúc, cuối cùng vừa chậm rãi thưởng thức rượu, ăn chút đồ ăn nhẹ, vừa nhìn chằm chằm người kia, bàn tay đặt trên đùi nhẹ nhàng vuốt vé cái túi thơm.

Kiều Sơ Huân cúi đầu yên lặng ăn cơm, trong đầu đang nghĩ tới thực đơn bữa tối và ngày hôm sau. Cảnh Dật ngắm nhìn khuôn mặt dịu dàng của nàng, bờ môi đầy đặn, làn da trắng nõn, mái tóc đen bóng mềm mượt... Trong đôi mắt hẹp dài thoáng qua chút ánh sáng, Cảnh Dật nuốt một hớp rượu, chậm rãi nói: "Ăn no rồi?"

Kiều Sơ Huân gật đầu một cái, không hề cảm thấy người nấu cơm như mình bị người ta hỏi vấn đề này thì có gì kỳ lạ.

Cảnh Dật đã sớm biết tâm tư của nàng không đặt ở đây, hẳn cũng không tức giận, chỉ cong môi cười khế: "VẬY ĐI GIÚP TA LẤY MỘT ÍT ĐỒ TỚI ĐÂY."

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn hẳn, lại vội vàng đứng lên: "MỜI CÔNG TỬ NÓI."

Cảnh Dật bung chén rượu lên, nheo mắt lại, ánh mắt sáng ngời: "BÊN CẠNH TƯỜNG CÓ MỘT CÁI RƯƠNG, BÊN TRONG CÓ MỘT CÁI TRÁP NHỎ LÀM BẰNG TRÚC TÍA, NGƯỜI LẤY TỚI ĐÂY CHO TA."

Kiều Sơ Huân y lời làm theo, cái tráp làm từ trúc tía trơn mịn, vẫn còn thoảng thoảng mùi trúc, hình dạng vô cùng tinh xảo, bung lên tay có cảm giác hơi nặng hơn so với tưởng tượng.

Kiều Sơ Huân nhận lấy cái tráp bằng một tay, ngón trở thon dài khế khều một cái, nắp tráp bật ra. Cúi mắt xuống nhìn một hồi, Cảnh Dật lấy từ bên trong ra một cây trâm bằng bạc khảm một viên trân châu tròn bóng nhẵn, sau đó đập tráp lại, nhấc tay lên ném một cái, tráp rơi xuống cái sạp nhỏ ở phía xa xa.

Kiều Sơ Huân nhìn thấy cây trâm bạc trên tay hẳn, lúc đầu còn chưa nghĩ nhiều, sau đó mới thấy hẳn đứng lên đi thẳng về phía nàng, nàng lui lại theo bản năng, đôi mắt nhìn hẳn với vẻ nghi hoặc pha lẫn kinh ngạc.

Cảnh Dật chỉ cười một tiếng, đôi môi đỏ tươi cong lên trông có vẻ thiếu đứng đắn: "NGƯỜI TRÁNH CÁI GÌ?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu một cái, không phải nàng đang tránh, nàng là...

Kiều Sơ Huân thấy một bên chân nàng lại bắt đầu lặng lẽ lùi về sau thì hơi nhướn mày lên: "Lại tránh nữa!"

Kiều Sơ Huân bị hấn làm cho giật mình, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích. Người kia chậm rãi đi tới cạnh nàng, bàn tay nắm cây trâm nâng lên, sau đó tóc nàng bị kéo căng, nàng nhanh chóng cảm nhận được đầu hơi nặng hơn một chút.

Nàng lúng ta lúng túng ngẩng đầu lên nhìn hấn, chỉ thấy hấn đang cười hết sức thoải mái, còn gật đầu khen ngợi: "Đẹp lắm!"

Kiều Sơ Huân vừa định giơ tay lên gỡ xuống thì hấn đã nhúu mày lại, trên mặt hiện ra vẻ không vui: "Không được gỡ xuống."

Kiều Sơ Huân bị dáng vẻ hỉ nộ vô thường của hấn làm cho đầu óc rối mù: "Nhưng mà..."

"Người tặng túi thơm cho ta, ta cũng nên tặng lại đáp lễ, không phải như vậy mới hợp lễ nghi sao." Kiều Sơ Huân ngồi xuống ghế của mình, ngón tay gõ nhẹ trên mép bàn, nhìn nàng mà cười, vẻ mặt hết sức tự đắc.

Kiều Sơ Huân sống mười tám năm, chưa bao giờ bị người ta nửa ép buộc nửa dụ dỗ như vậy, nhất thời vừa thẹn vừa giận, hàm răng cắn chặt môi dưới, không biết nên làm sao cho phải. Trong lòng biết rõ tâm tư bụng dạ của mình không sánh nổi người trước mắt này, hơn nữa hấn là chủ nàng là tội tở, cũng không thể tranh cãi với hấn, cho nên chỉ có thể rủ mắt xuống không nhìn hấn nữa, lại sợ hấn bày ra thêm trò gì nên cũng không dám bày cảm xúc ra mặt.

Đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, Cảnh Dật biết rõ nàng không cam lòng, lại còn hơi ảm ức, trong lòng bỗng dưng cũng có chút khó chịu, thế nhưng vẫn cố chấp không chịu lui một bước, chỉ cong môi lên nhìn nàng: "Muốn uống trà người nấu."

Kiều Sơ Huân khẽ đáp lại một tiếng, quay lại bàn thu dọn bát đĩa, nhanh chóng bùng mâm ra khỏi phòng.

Cao Linh từ bên ngoài đi vào, vừa lúc nhìn thấy khóe mắt Kiêu Sơ Huân ươn ướt, đầu lại cúi gằm xuống. Viên trân châu trên cây trâm bạc chói sáng giữa nắng chiều, khiến người ta cảm thấy rất ấm áp, hết như cảm giác mà nàng mang lại cho người khác. Cao Linh thấy vậy cũng không cản nàng, trong mắt lộ ra nụ cười thấp thoáng, nhìn thế này thì đúng là chủ tử động lòng thật rồi...

Chương 10: Thịt thỏ cam sành

Tối hôm đó, Tiểu Văn và Tiểu Nê từ bên ngoài trở về, trên tay xách mấy con thỏ và gà rừng, bảo là săn được trên núi ở thành bắc, muốn cho mọi người đổi khẩu vị, nếu Kiều Sơ Huân cảm thấy được thì sau này có thể thường xuyên làm. Tiểu Đào Nhi gật đầu liên tục, liếm liếm cái miệng nhỏ, khen ngợi: "Con thỏ mập quá..."

Kiều Sơ Huân bị dáng vẻ tham ăn của nàng làm cho bật cười, lại thấy hình như trong ngực Tiểu Văn còn ôm thứ gì nữa thì vội đi lên nhìn.

Tiểu Văn vội vàng đặt hết mấy thứ trong tay xuống đất, nâng cái bọc nhỏ trong ngực trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng đặt lên cái bàn đá. Tiểu Đào Nhi cũng đi lên, chỉ thấy một con thú nhỏ đang nằm run lẩy bẩy trên miếng vải bông màu xám

tro, lớp lông toàn thân trắng như tuyết, mắt đỏ đỏ, cái miệng bé xiu hồng hồng hơi động đậy, khiến mấy sợi râu màu bạc khẽ run lên, hai cái lỗ tai dài co rúm lại ra sau lưng, cả người gần như biến thành một quả cầu nhỏ.

"Chà! Đáng yêu quá!" Tiểu Đào Nhi vươn tay ra sờ lên một cái lỗ tai thỏ, con thỏ nhỏ run lên một cái, dứt khoát nhắm luôn cả mắt lại, cứ như thể càng sợ hơn.

Tiểu Đào Nhi chẹp miệng, chớp đôi mắt to nhìn Kiêu Sơ Huân: "Sơ Huân tỷ tỷ..."

Kiêu Sơ Huân cong khóe miệng lên, khẽ khàng vuốt ve lớp lông trên lưng con thỏ: "Lỗ tai thỏ khá nhạy cảm, người vừa mới rửa chén, tay còn lạnh, chắc chắn là nó cảm thấy không thoải mái."

Tiểu Đào Nhi trề môi ra gật đầu một cái, lại nghiêng đầu nhìn về phía hai người bên cạnh: "Tiểu Văn ca ca, Tiểu Nê ca ca, sao các người bắt cả con sống về?"

Tiểu Nê vỗ vỗ bả vai Tiểu Văn, cười nói: "Vốn định dùng đá để bẫy, kết quả là con thỏ con này đứng yên ở cửa hang không nhúc nhích, chắc là bị dọa cho sợ quá."

Tiểu Văn cũng gật đầu một cái: "Hai người bọn ta nghĩ, dù sao thì cũng đã bẫy được nhiều rồi, con thỏ này cứ mang về cho Kiêu tiểu thư chơi vậy! Những lúc không có việc gì làm, trêu chọc nó một chút cũng vui..."

Kiêu Sơ Huân cong môi lên, đôi mắt sáng trong: "Cám ơn..."

Hai người kia vội vàng khoát tay, Tiểu Nê nhận lấy cái ghê con Tiểu Đào Nhi đưa tới, ngồi xuống sân: "Kiêu tiểu thư, tôi nay ăn luôn được không? Ta làm hai con trước?" Mấy chuyện tuột lông lột da đó vẫn nên để bọn họ làm thì hơn.

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười: "Không vội, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi. Lát nữa ăn cơm xong người làm giúp hai con thỏ, trưa mai sẽ làm cho các người ăn."

Hai người cười ha ha đồng ý, đi luôn vào trong bếp rửa tay, tiện thể giúp đỡ bung đồ ra.

...

Trưa ngày hôm sau, Kiều Sơ Huân lấy một miếng thịt thỏ đã tẩm ướp gia vị để qua đêm ra, bỏ vào trong nồi, đổ thêm một chút rượu hoa cúc cùng một ít măng mùa đông và hành lá vào xào chung. Nước gia vị dùng để ướp thịt thỏ có hương vị rất đậm đà, lại còn bỏ thêm chút rượu vàng, cho vào nồi xào chung cùng mấy thứ nguyên liệu khác với lửa lớn, rượu hoa cúc thơm nồng, măng sợi thơm dịu, cộng thêm mùi thơm của thịt thỏ, chẳng mấy chốc sau hương thơm đã bay tràn bốn phía.

Tiểu Đào Nhi ngồi gọt vỏ cam ở bên cạnh, cái mũi hít vào một hơi dài: "Thơm quá đi!"

Kiều Sơ Huân nhận lấy cam từ trên tay nàng, cầm dao nhanh chóng cắt thành từng miếng nhỏ, bỏ vào trong nồi đảo đảo mấy cái, sau đó nhắc nồi xuống mức đồ ăn ra đầy hai cái đĩa lớn. Cuối cùng, Kiều Sơ Huân lại cầm lấy hai quả cam đã gọt vỏ xong, cắt thành múi nhỏ, bày quanh cái đĩa, lại cười cười với Tiểu Đào Nhi: "Xong rồi, bung đi được rồi đây." Tiểu Đào Nhi vui mừng bung cái đĩa lên, mắt cười tít, con thành hình trăng lưỡi liềm.

Kiều Sơ Huân bung cái chung nhỏ trên lò xuống, đặt sang một bên cái bàn dài, đổ phần thịt thỏ còn lại trong tô vào nồi, dầu muối cũng bỏ ít hơn, xào thêm một đĩa hạt như vừa rồi. Sau đó lại xới hai bát cơm, mấy khối bánh hạt dẻ cùng một bát cháo trắng rồi bung mâm đi ra khỏi bếp.

Vào phòng của Cảnh Dật, chỉ thấy hắn đang ngồi ngay ngắn phía sau án thư với dáng vẻ khác thường, một tay lật quyển sách dày, một tay khác cầm cây bút lông, dường như đang ghi chép cái gì đó. Vẻ mặt không còn ung dung lười biếng như thường ngày, khóe môi khẽ vênh lên, giữa hai hàng mày lộ vẻ nghiêm túc.

Nghe thấy tiếng bước chân của Kiều Sơ Huân, Cảnh Dật vội vàng ghi thêm mấy chữ, kẹp cái thẻ vào trong quyển sách, gấp lại, bút lông cũng được đặt lên nghiên mực cạnh đó. Hắn gác tay trên tay vịn của ghế, chống một bên má, quan sát người đang đứng bên cạnh bàn kia một lượt từ đầu đến chân, vẻ âm trầm trên khuôn mặt dần nhạt bớt, trong mắt cũng hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Trâm bạc trên châu quả thật rất hợp với nàng...

Nhớ đến chuyện từ trưa hôm qua tới giờ nàng chẳng thềm đoái hoài đến hắn, Cảnh Dật lại cau mày, rõ ràng tâm tư nàng rất đơn thuần, thế nhưng lúc này hắn lại không đoán ra được rốt cuộc nàng nghĩ thế nào. Nàng không thích hắn tặng đồ cho nàng, hay là không muốn khâu túi thơm tặng cho hắn? Lại nhớ tới nụ cười của nàng lúc nhắc tới người tặng túi thơm cho nàng, trong lòng Cảnh Dật bỗng dưng thấy ngứa ngáy khó chịu, nha đầu này thích người khác rồi nên mới đào hôn sao...

Kiều Sơ Huân bày xong bát đĩa, xoay người nhìn Cảnh Dật một cái, rũ mắt xuống: "Công tử, dùng bữa thôi."

Bỗng dưng hắn lại nhớ tới hôm nào đó nghe thấy nàng nói chuyện với Cao Linh ở ngoài cửa, nàng gọi Cao Linh là gì, Cao đại ca? Thế mà tại sao đến phen hắn lại một câu công tử hai câu công tử lạnh như băng... Cảnh Dật mím môi, đứng dậy bước tới.

Kiều Sơ Huân nhắc mấy cái đĩa đang úp trên bát đựng đồ ăn ra, lại đưa đôi đĩa bạc tới, nhẹ giọng nói: "Tối hôm qua Tiểu Văn và Tiểu Nê đi săn được mấy

con thỏ rừng và gà núi, hôm nay làm món thịt thỏ cam sành." Sau đó, nàng lại rót cho hắn một chén rượu hoa cúc đã hâm nóng.

Cảnh Dật nếm một miếng, thịt thỏ chắc chắn đã được tẩm ướp trước, thịt vừa mềm lại vừa dai, cắn một cái còn thấm ra chút nước mặn thơm ngon, lớp da thoang thoang vị ngọt, vừa có mùi vị dịu dịu của hoa cúc vừa có vị ngọt của cam sành, mùi vị nồng đậm hương vị ngọt ngào, cực kỳ đặc sắc. Cảnh Dật ăn mấy miếng liên tục, lại nhón một miếng cam bày quanh đĩa cho vào trong miệng. Nước cam trong veo, rất hút dầu mỡ, ăn cùng thịt thỏ một mặn một ngọt, một đậm đà một thanh dịu, khiến người ta đã động đũa thì sẽ không muốn ngừng lại.

Kiều Sơ Huân vẫn rũ mi mắt, nuốt một mồm cơm, lúc vươn đũa ra gấp thức ăn lại không may đụng phải Cảnh Dật. Kiều Sơ Huân vội vàng rút tay về: "Xin lỗi..." Rõ ràng nàng thấy Cảnh Dật định gấp một món ăn khác rồi, sao bỗng dừng lại đụng đũa với nàng...

Người ngồi bên đối diện hơi cong môi lên, trong mắt lóe lên một chút, gấp một miếng thịt thỏ bỏ vào trong bát Kiều Sơ Huân: "Không sao đâu." Thật ra là hắn cố ý, Kiều Sơ Huân cứ cúi gằm đầu xuống ăn cơm, hắn thì vừa ăn vừa nhìn nàng chằm chằm, đương nhiên cả vẻ mặt lẫn mọi cử động của nàng đều lọt hết vào trong mắt hắn.

Kiều Sơ Huân nói một tiếng cảm ơn, gấp thịt thỏ lên bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai, lại và một mồm cơm, không hề biết rằng người ngồi bên đối diện kia vì một cử chỉ đơn giản như vậy của nàng mà con ngươi càng sẫm màu hơn.

Cảnh Dật bung rượu lên nhấp một ngụm, sau đó chậm rãi nói: "Từ nay trời bắt đầu càng ngày càng mau tối, qua bữa trưa đừng ra khỏi nhà nữa, cần cái gì thì bảo bọn hắn đi mua cho."

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu, lại ngược mắt lên: "Công tử cũng nghe nói đến chuyện xảy ra trong thành rồi sao?"

Cảnh Dật chậm rãi nhướn một bên mày lên: "Hử?"

Kiều Sơ Huân mân mê cánh môi, thấp giọng nói: "Chính là chuyện có không ít cô nương trẻ tuổi bị mất tích. Rõ ràng đang ngủ ngon lành trong phòng mình, thế mà sáng sớm hôm sau đã không thấy tăm hơi đâu. Hơn nữa còn nghe nói sáng hôm nay phát hiện được thi thể của một cô nương ở thành bắc, đã là người thứ ba rồi..."

Cảnh Dật trầm ngâm một lúc, nhìn nàng một cái, hỏi: "Sợ sao?"

Kiều Sơ Huân hơi ngậy ra, sau đó khẽ gật đầu một cái: "Cũng hơi. Trước kia lúc còn ở Biện Kinh cũng đã nghe nói đến những chuyện tương tự."

"Nghe nói là có một công tử họ Đoàn, cả Tiểu vương gia và Hình bộ cùng nhau phá án nhưng cuối cùng vẫn không bắt..." Kiêu Sơ Huân bỗng dưng không dám nói tiếp nữa, trong mắt thoáng qua vẻ hoảng hốt, vội vàng dời tầm mắt đi: "Rất, rất xin lỗi!"

Cảnh Dật chỉ khẽ mỉm cười, nhướn mày lên: "Không phải lúc đầu ngươi nói ta là người tốt sao? Sao bây giờ lại đi xin lỗi ta."

Khóe mày trắng nõn hơi cau lại, Kiêu Sơ Huân quay mặt nhìn về phía hắn, dè dặt nói: "Nhưng mà, đó là người nhà của công tử..." Cho dù xấu xa thế nào thì cũng là ca ca ruột của hắn, hơn nữa cuối cùng cũng là vì hắn đưa ra chứng cứ cho nên mới bị triều đình định tội rồi bị chặt đầu, cho dù người ngoài có nói thế nào thì hắn nghe được cũng sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng...

Cảnh Dật hơi cong môi lên, trong mắt cũng hiện lên ý cười thấp thoáng: "Ngươi cảm thấy ta sẽ khó chịu trong lòng sao?"

Thấy Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu, Cảnh Dật bật cười tự giễu một tiếng, đôi mắt hẹp dài híp lại, trong mắt dần lộ vẻ thâm trầm: "Bọn hấn chết, ta nên là người vui mừng nhất mới đúng!" Tâm tư ác độc như vậy, hành vi bản thủ như vậy, sợ là những tên tội phạm giết người bị nhốt trong đại lao của Hình bộ còn sạch sẽ hơn bọn hấn. Trời sinh là kẻ mang cùng dòng máu với hấn, lại có dung mạo giống hấn y đúc, mang cái bộ mặt y hệt của hấn đi làm hại những đôi nam nữ vô tội kia, giày vò hành hạ bọn họ, lại còn... Từ thời niên thiếu, mỗi lần nhìn vào gương, hấn đều không nhận được cơn buồn nôn.

Hấn chủ động xin đi theo Triệu Đình lên tây bắc đánh giặc, mỗi lần hai bên đối chiến, hấn đều cầm một cây giáo bằng bạc xông lên đầu tiên. Người trong quân doanh khen hấn dũng mãnh, mỗi lần thắng trận trở về Thánh thượng cũng hết lời khen ngợi hấn, nhưng lại chỉ có một mình Cao Linh ở bên cạnh hấn nhìn ra được rằng hấn không hề muốn sống sót trở về! Thế nhưng ông trời lại khăng khăng không chịu để hấn được toại nguyện, lần nào cũng để hấn nguyên vẹn trở về, từng bước từng bước thăng quan tiến chức, sau đó lại phải đối diện với bộ mặt xấu xí bản thủ của hai kẻ kia.

Không có chiến trận, hấn lại đi ngao du khắp nơi, từng đi qua những đồng cỏ mênh mông, sa mạc bao la vô tận, biển khơi xanh thẳm, đỉnh núi phủ tuyết, từng gặp gỡ đủ loại người, vẫn không ngừng cố đè nén phần bóng tối trong lòng kia, thế nhưng không lúc nào mà không nguyên rủa hai kẻ kia sẽ phải rơi vào địa ngục A Tỳ¹... Có lẽ hấn cũng không phải là một người bình thường, làm gì có người bình thường nào lại căm ghét phụ thân và huynh trưởng của mình như vậy, làm gì có

¹ Theo quan niệm Phật giáo, người sống tạo nghiệp ác thì khi chết sẽ rơi xuống địa ngục, có 18 tầng địa ngục với những hình phạt khác nhau, tương ứng với những cảnh giới tội ác khác nhau mà một người đã phạm phải ở trần gian. Địa ngục A Tỳ là tầng thứ 13, còn gọi là Huyết Trì địa ngục, là ngục nặng nhất, những kẻ bất hiếu sẽ bị đày xuống đây.

người bình thường nào sẽ tàn nhẫn độc ác, bày ra một cái bẫy, lật đổ toàn bộ phủ Tam vương gia như vậy...

Trước mắt hiện lên từng cảnh tượng, tốt có, xấu có, tinh khiết có, bản thủ có, màn tuyết trắng xóa, vũng máu đỏ bầm, khói bếp lượn lờ, những bộ xương người trắng hếu... Bên tai truyền đến tiếng gọi khe khẽ, mùi thuốc nhàn nhạt, dần dần đã lấn át mùi máu tanh nồng kia, giọng nói ấm áp êm ái, phá vỡ những cảnh tượng huyền ảo, âm thanh càng lúc càng rõ ràng...

Cảnh tượng hỗn loạn trước mắt dần chậm lại, phai nhạt, đập vào mắt hắn là khuôn mặt dịu dàng thanh tú, ánh mắt trong suốt sáng người đang nhìn thẳng vào hắn, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng chạm lên bàn tay đang nắm chặt cứng tới mức dần chuyển sang màu xanh của hắn, nàng nhíu mày, vẻ mặt của nàng lúc này là đang lo lắng và đau lòng sao?

Hắn dần buông lỏng bàn tay, hai hàm răng đang cắn chặt cũng không còn dùng sức nữa, thân thể căng cứng lên cũng dần bình tĩnh lại. Trong đôi mắt hẹp dài chậm rãi nổi lên một lớp hơi nước, ánh mắt lại mang ý trêu chọc lẫn vẻ cảnh giác: "Người gọi gì ta?"

Kiều Sơ Huân quan sát rõ sự biến đổi của hắn, lúc này vẫn thấy hơi lo lắng, lập tức nhẹ nhàng đáp lại: "Công tử, là ta không tốt, không nên nhắc tới chuyện đó. Công tử chớ suy nghĩ nhiều, thân thể công tử không tốt, không nên kích động quá mức..."

Rõ ràng tâm tư hắn quá nặng nề, lo nghĩ nhiều năm, vừa rồi sợ là hắn vừa mới rơi vào ma chướng nên không tự kiềm chế được mà thôi... Hắn lại là người tập võ, nếu không cẩn thận, lỡ như bị tẩu hỏa nhập ma thì phải làm sao đây? Kiều Sơ

Huân suy nghĩ, khoe mày trắng nõn không khỏi nhú chặt lại, giống như đang tự trách.

Cảnh Dật lại chỉ khẽ cười một tiếng, trở tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn kia, đôi mắt hẹp dài nhìn thẳng vào mắt nàng, chậm rãi nói: "Lòng dạ mềm như vậy, chắc hẳn từ nhỏ đến lớn bị không ít người bắt nạt nhỉ?"

Kiều Sơ Huân đối diện với ánh mắt có vẻ dí dỏm của hắn, khoe môi bất giác mím chặt hơn, tay cũng khẽ giã ra: "Công tử..."

Kiều Sơ Huân dứt khoát bọc cả cổ tay nàng trong lòng bàn tay mình, giọng nói lười biếng thấp thoáng ý cười: "Người mà dùng thêm chút sức nữa thì bàn sẽ bị lật đấy."

Kiều Sơ Huân nghiêng đầu nhìn sang, quả thật bát cháo trắng bên cạnh đã bị hất ra một ít, nắp đậy chung canh cũng bị lệch đi. Bàn tay người kia nóng như lửa, ngón tay thon dài vẫn đang nhẹ nhàng mân mê trên cổ tay nàng có vẻ hết sức nhàn nhã, giọng nói cũng lẫn theo tiếng cười khe khẽ. Kiều Sơ Huân vừa then vừa giận, cát tiếng cũng có phần nóng nảy: "Người buông ta ra!"

Vết chai ở đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua phần cổ tay nhỏ bé của nàng, Cảnh Dật cong môi lên cười một cách xấu xa: "Người gọi ta là gì?"

Mặc dù từ nhỏ đến lớn Kiều Sơ Huân bị bắt nạt không ít lần, thế nhưng bên cạnh luôn có bà bà và nha hoàn che chở, càng chưa từng bị nam nhân cợt nhả như vậy. Máy ngày nay nàng bị hắn đùa giỡn hết lần này tới lần khác, lúc thì bảo nàng khâu túi thơm, lúc thì lại tặng trâm cho nàng, trong lòng nàng vốn đã phải cố nhịn rồi. Lần này lại bị hắn kéo chặt cổ tay, khoe mắt nàng đỏ ửng lên, nhưng bởi vì tính tình quật cường không chịu khuất phục cho nên vẫn cắn chặt môi cố nén nước mắt, không chịu nói tiếng nào.

Bởi vì vừa rồi mới rơi vào ma chướng nên sau khi bình tĩnh lại đầu óc Cảnh Dật quả thật hơi chậm chạp, nhất thời không còn kiểm chế ý nghĩ trong lòng như ngày thường nữa. Đây lại là lần đầu tiên động lòng trước một nữ nhân, hắn không biết nên cư xử thế nào, dứt khoát nắm lấy cổ tay nàng giở trò vô lại, trong lòng chỉ muốn nghe thấy nàng dùng giọng nói êm ái của mình mà gọi hắn một tiếng "công tử".

Cổ tay Kiều Sơ Huân bị nắm chặt tới mức đau nhói lên, lại phát hiện ra người kia vẫn đang như cười như không mà nhìn nàng chăm chăm thì cảm thấy hắn thật vô lại, vô duyên vô cớ không chịu buông nàng ra. Nàng nghiêng mặt sang một bên, trừng mắt lên oán giận liếc hắn một cái, sau đó nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác, môi bị cắn tới mức rỉ máu, từng hơi nước trong mắt cũng càng lúc càng dày.

Cảnh Dật bị nàng trừng cho luống cuống mắt một lúc. Từ trước tới giờ hắn đều rất giỏi quan sát sắc mặt người khác, đương nhiên có thể nhìn ra được ánh mắt vừa rồi của Kiều Sơ Huân là thật sự ghét hắn, bàn tay hắn không khỏi buông lỏng ra một chút, trong lòng cũng dâng lên cảm giác khó chịu.

Kiều Sơ Huân vẫn ra sức giãy giụa cổ tay, hắn vừa mới buông lỏng ra một chút, nàng lập tức rút tay về. Thấy cháo trên bàn đã hơi lạnh, nàng vội đứng lên, bưng cái chung đựng cháo vào trong khay, giọng nói hơi khàn: "Công tử ăn trước đi, ta đi hâm nóng đồ ăn một lát, sẽ nhanh chóng trở lại thôi."

Chương 11: Thất Sinh Giáo

Kiều Sơ Huân bung mâm quay trở lại bếp, thấy Tiểu Lục và Tiểu Hỏa đều đang ngồi trên ghế con, một người đang nhổ lông gà, một người khác thì đang bóc vỏ hạt dẻ. Trong bếp có tiếng nước chảy cùng với tiếng bát đĩa va chạm, hẳn là Tiểu Đào Nhi đang rửa bát.

Thấy Kiêu Sơ Huân bung mấy món đồ về, khóe mắt hơi đỏ, trên môi còn dính vết máu, hai người họ đều sững sốt mất một lúc, đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó lại hết sức ăn ý cúi đầu xuống.

Lúc này Kiêu Sơ Huân cũng chẳng có lòng dạ nào mà để ý đến người khác, bung luôn đồ đi vào trong bếp. Trước tiên là mở nồi hấp ra, bỏ chung canh vào

hâm nóng, sau đó lại lấy một cái bát sạch đặt lên trên thớt, chờ lát nữa hâm canh xong thì sẽ múc một bát cháo nóng.

Tiểu Đào Nhi rửa bát ở gần đó, chỉ thấy Kiều Sơ Huân cúi gằm đầu làm việc thì cũng không nói gì, trong lòng cảm thấy không ổn, nhón chân lên liếc thử, chỉ thấy Kiều Sơ Huân mím chặt môi, không hề phát ra chút âm thanh nào nhưng nước mắt lại chảy xuống ròng ròng. Tiểu Đào Nhi vội vàng thả bát đĩa trên tay xuống, quẹt quẹt tay lên tạp dề, vội vàng bước tới bên cạnh Kiều Sơ Huân: "Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ làm sao thế? Đừng khóc mà..."

"Ôi, thế này sao mà được chứ..." Tiểu Đào Nhi móc từ trong hầu bao ra một cái khăn sạch, giúp Kiều Sơ Huân lau bên gò má, đột nhiên nhìn thấy vết máu trên môi Kiều Sơ Huân thì bất giác "a" lên một tiếng, lại vội vàng che miệng lại.

Hai người tỷ tỷ trong nhà đều mười bốn, mười lăm tuổi đã gả cho người ta, qua năm nay nàng đã tròn mười lăm, đã nghe các tỷ tỷ lén lút nhắc tới nhiều chuyện. Bây giờ nhìn thấy môi Kiều Sơ Huân bị cắn rách, lại thấy nàng rơi nước mắt thì lập tức cho rằng đây là do Cảnh Dật gây ra, không khỏi tức giận nắm tay thành quả đấm: "Công tử thật xấu xa! Ủng công ta nghe lời Cao đại ca, còn ra sức nói tốt cho hắn..." Vừa nói xong thì lại lập tức bịt chặt miệng, đôi mắt to tròn xoe hoảng sợ nhìn Kiều Sơ Huân, xong rồi...

Thế nhưng Kiều Sơ Huân lại bị dáng vẻ cả kinh của nàng chọc cho cong môi lên cười, vươn ngón tay chọc vào trán tiểu nha đầu: "Ngươi đây!" Sao mà nàng không nhận ra chỗ luẩn quẩn trong lòng tiểu nha đầu này chứ, mặc dù không ngờ rằng chuyện này là do Cao Linh đưa đường chỉ lối, nhưng Kiều Sơ Huân cũng nhận ra được, mấy ngày nay tiểu nha đầu này cứ quẩn lấy nàng mà nhắc đến Cảnh Dật, lúc thì nói cây trâm công tử tặng rất hợp với màu da của nàng, lúc lại nói mặc dù công tử hơi hung dữ nhưng lòng dạ lại rất tốt.

Tiểu Đào Nhi ra vẻ đáng thương nắm lấy vạt váy Kiều Sơ Huân: "Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ đừng giận ta! Ta thật sự cảm thấy công tử rất tốt, mặc dù có vẻ hung dữ nhưng từ trước tới giờ đều chưa từng làm khó dễ chúng ta, lại còn cố ý dặn dò Cao đại ca lúc nào đi may y phục thì phải may cho chúng ta đẹp một chút, không cần phải tiếc bạc. Một vị chủ tử tốt như vậy bây giờ rất hiếm thấy!"

Hai ảnh vệ ở ngoài cửa vênh tai lên nghe ngóng cẩn thận, người nào người nấy ra sức gật mạnh đầu, chủ tử nhà bọn họ vốn là người rất tốt! Chỉ là... Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, người nào người nấy lại thở dài, hình như lần này hơi nóng lòng quá rồi, ngay cả môi của cô nương nhà người ta cũng cắn rách thành như vậy, khó trách người ta lại khóc.

Tiểu Hỏa lại bóc xong một hạt dẻ nữa, nhấc tay lên ném vào cái tô gần đó, đề thấp giọng xuống, nói: "Có phải là chủ tử đã nhịn quá nhiều năm, cho nên khó khăn lắm mới gặp được một người mình thích, liền không khống chế được, hơi kích động..."

Tiểu Lục nghiêm nghị gật đầu, mặt ra vẻ đương nhiên: "Chắc chắn rồi! Người nghĩ mà xem, sau cái lần năm mười lăm tuổi đó, chủ tử chưa hề phát tiết lần nào nữa. Mười năm đấy! Một nam nhân bình thường sao có thể chịu đựng được..."

Bàn tay bóc hạt dẻ của Tiểu Hỏa run lên một cái, đột nhiên nảy ra ý nghĩ: "Này, người nói xem có phải đã lâu lắm rồi không làm nên chủ tử không thạo chút kỹ xảo nào nữa?"

Tiểu Lục liếc mắt ra vẻ ghét bỏ hẳn: "Từ trước tới giờ chủ tử chưa từng học qua chút kỹ xảo nào đấy biết chưa hả! Sau lần đó, chủ tử cũng không nhớ được cái gì..."

Hai người đồng thời dừng lại động tác trên tay, đưa mắt nhìn nhau một cái, Tiểu Lục cắn răng nhỏ giọng nói: "Phải nói cái này với Cao Linh mới được."

Tiểu Hòa trịnh trọng gật đầu: "Phải đi tìm ít quyển sách tới, nếu không hạnh phúc cả đời của chủ tử sẽ gặp phải trở ngại!"

...

Ba ngày liên tiếp sau đó, lúc Kiều Sơ Huân đưa com đến cho Cảnh Dật cũng không hé răng nói lời nào, Cảnh Dật cũng không tìm chuyện chọc cho nàng nói chuyện như trước đây nữa, mỗi lần hai người dùng bữa đều hết sức yên lặng.

Trước giờ những người khác đều không tới trong lúc hai người đang dùng com, cho nên cũng không biết cảnh tượng hai người ở chung là như thế nào. Nhưng mà mọi người cũng nhận ra tình huống không ổn lắm, nhất là sắc mặt Cảnh Dật càng ngày càng khó coi hơn, mỗi lần đám ảnh vệ đi vào đều nơm nớp lo sợ, sau đó run lẩy bẩy đi ra khỏi phòng. Đến buổi tối ngày thứ ba, mọi người lần lượt ra khỏi phòng, nghe thấy Cảnh Dật lạnh lùng gọi tên Cao Linh, bảo hẩn ở lại.

Đợi cho người cuối cùng đã ra khỏi phòng, Cảnh Dật dựa vào cái sạp nhỏ, lạnh nhạt liếc Cao Linh một cái: "Thế này là có ý gì?"

Cao Linh ngẩng đầu lên, theo tầm mắt của Cảnh Dật mà nhìn về phía cái bàn nhỏ, chỉ thấy trên bàn bày ra ba, bốn quyển sách có bìa màu xanh lam, quyển dày quyển mỏng, liếc qua tên thì đều thấy hơi kỳ quặc... Cao Linh bước lên, cầm lấy một quyển mở ra xem thử, lập tức híp mắt lại, cái đám vô lại này! Chả trách tên nào tên này vọt ra nhanh như vậy, thì ra là làm chuyện xấu, nhường lại cục diện rồi rắm cho hẩn thu dọn...

Bởi vì chuyện gần đây liên tục có mấy cô nương bị mất tích nên Cảnh Dật phân phó cho mọi người rất nhiều công việc, tất cả mọi người đều đứng ở trước cái sạp nhỏ chờ lệnh. Cảnh Dật nói xong chính sự, vừa mới liếc mắt ra ngoài cửa sổ một lát, quay mặt lại lần nữa thì đã thấy mấy quyển sách bày ra trên bàn, lật ra xem thử một cái, Cảnh Dật liền hást tung mấy quyển sách, lên tiếng bảo Cao Linh ở lại.

"Cầm về đi." Cảnh Dật híp nửa con mắt lại, giọng lạnh lùng: "Chỉ một lần này thôi đấy, lần sau sẽ không có ngoại lệ. Thêm một lần nữa, cho dù là ai thì cũng sẽ bị lột da."

Cao Linh thả quyển sách về trên bàn, cắn răng, trên mặt lộ vẻ quyết phải đánh đến cùng: "Chủ tử, các huynh đệ cũng đều là vì chủ tử... Mọi người đều nhìn ra chủ tử có ý với Kiều tiểu thư, hôm trước có người thấy Kiều tiểu thư khóc trong bếp, trên môi còn chảy máu..." Cho nên mới kiểm mấy quyển sách tới để công tử học hỏi... Cao Linh nói dứt quãng, gân xanh trên trán giật giật liên hồi, hình như cái việc học hỏi này nói hơi sớm rồi... Thảo nào mà chủ tử lại tức giận.

Cảnh Dật chậm rãi mở mắt ra, nhưng cũng không nhìn Cao Linh nữa. Đôi mắt phượng thoáng qua vẻ âm đạm, mấy ngày nay nàng không để ý đến hần, trong lòng hần cũng đã đoán được là thế này. Nhưng mà nghe người khác nói nàng khóc, trong lòng hần vẫn không kiềm được cảm giác chua xót... Hần là nàng rất ghét hần.

Cao Linh đang định nói gì nữa thì nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền vào, giọng nói êm ái vang lên: "Công tử."

Cảnh Dật hơi rũ mắt, khóe môi lộ ra một độ cong bất đắc dĩ. Nàng cũng thật dễ mềm lòng, đã ghét hần như vậy mà một ngày ba bữa, cộng thêm trà bánh sau buổi trưa và món hầm buổi tối, nàng vẫn chuẩn bị hết sức tận tâm, vừa làm xong đã đưa tới cho hần.

Cửa không cài then, Kiều Sơ Huân dùng tay đẩy cánh cửa, bung mâm bước vào phòng.

Trong phòng, Cao Linh đã nhanh tay thu dọn mấy quyển sách kia, lui sang một bên. Thấy Kiều Sơ Huân đi vào, hấn không chỉ không bước lên giúp nàng mà còn thấp giọng nói một câu: "Công tử, nếu không để ta đi tìm đại phu tới."

Cảnh Dật liếc hấn một cái, tỏ ý hấn đừng có nhiều chuyện, lúc thu hồi tầm mắt lại thì cố hết sức né tránh ánh mắt của Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân hơi kinh ngạc ngược mắt lên, chỉ thấy cả ánh mắt lẫn vẻ mặt hấn đều có vẻ uể oải, trong lòng nàng không khỏi dao động. Đặt mâm lên bàn, nàng vừa quan sát vẻ mặt Cảnh Dật, vừa nhẹ giọng nói: "Mời công tử đưa tay ra."

Cảnh Dật nhếch môi lên đưa tay ra, lần này lòng bàn tay hướng lên trên, lại còn kéo cổ tay áo lên một chút, lộ ra một đoạn cổ tay trắng bóc.

Kiều Sơ Huân nắm chặt đầu ngón tay mình, vẫn còn hơi lạnh, nhẹ nhàng nói một tiếng "thất lễ", sau đó mới vươn ba ngón tay ra đặt lên mạch đập của hấn.

Cao Linh có thể nhìn ra tâm tình của chủ tử nhà hấn hiện giờ đang tốt, lập tức khẽ khàng bước chân ra khỏi phòng, tiện thể đóng kín cửa lại.

Nàng bắt mạch, cảm giác mạch đập càng lúc càng nhanh, hơi ngửa mặt lên nhìn Cảnh Dật, lại thấy đôi mắt đen nhánh của hấn đang nhìn nàng chăm chú, giữa hai hàng mày lộ ra vẻ chuyên tâm, nhưng cũng loáng thoáng chút nỗi buồn khó hiểu.

Kiều Sơ Huân cau mày lại, hỏi khẽ: "Công tử cảm thấy khó chịu ở đâu sao?"

Cảnh Dật nhấp môi, chỉ nói một chữ: "Nóng."

Kiều Sơ Huân nghe vậy thì khoe mày càng nhú chặt hơn, tiến lên trước một bước, lại nói một tiếng "thất lễ" rồi vươn tay ra sờ lên trán hắn. Hình như hơi nóng... Nhưng cũng có thể là vì tay nàng quá lạnh, hơn nữa sắc mặt người này vẫn bình thường, màu môi tươi đẹp, cũng không có triệu chứng giống như đang phát sốt.

Cảnh Dật chỉ khẽ than nhẹ một tiếng: "A..." Kiều Sơ Huân vừa sờ trán hắn, vừa quan sát kỹ sắc mặt Cảnh Dật, thấy khoe mày hắn hơi cau lại, đôi mắt khép hờ, trông vẻ mặt thật sự không được thoải mái lắm.

Kiều Sơ Huân lại duỗi ngón tay ra xoa nhẹ lên lòng bàn tay hắn, ở đó rất khô, cũng hơi nóng hơn. Nhưng mà cũng may là không phải đang lên cơn sốt, chỉ là hỏa khí trong người hơi cao, chỉ cần chú ý về mặt ăn uống trong mấy ngày tới là có thể điều chỉnh được.

Kiều Sơ Huân nhanh chóng thu tay về, mở nắp chung canh ra, cầm cái thìa nhỏ khuấy một cái, nhẹ giọng nói: "Trong canh này có bỏ ngó sen, vừa hay có thể thanh hỏa, lát nữa công tử ăn canh nhớ ăn thêm mấy miếng ngó sen."

Ôn hương nhuyễn ngọc đột nhiên rời đi, Cảnh Dật lập tức thấy khó chịu trong lòng, nhú mày một cái: "Người muốn đi?"

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười với hắn: "Công tử mau uống canh nhân lúc còn nóng. Ta ra ngoài một chuyến, sẽ nhanh chóng trở lại thôi."

Cảnh Dật lộ vẻ mặt không vui nhưng cũng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái, cầm thìa lên chậm rãi ăn canh, bàn tay còn lại chậm rãi nắm chặt lại, xúc cảm mềm mại lành lạnh vẫn còn sót lại trong lòng bàn tay, nhưng trong lòng lại dần ấm áp lên. Nhìn tình hình lúc này thì dường như nàng cũng không ghét hắn lắm... Vậy

mấy ngày trước chỉ là đang phát cáu với hấn sao? Cảnh Dật ăn canh, khóe môi bất giác lặng lẽ cong lên.

Sau khi quay trở về bếp không lâu, Kiều Sơ Huân đã bung một đĩa lê cắt nhỏ quay trở lại. Lê mùa thu đông rất ngọt, lại còn là lê giòn mới được đưa tới bán, nghe người bán hàng nói là được chở từ vùng tây bắc tới, chỉ là giá cao gấp ba lần so với lê địa phương. Nhưng mà khi đó Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi đã nếm thử một miếng, quả thật rất ngọt, hơn nữa ăn còn có cảm giác rất mịn, không hề có chút vụn nhám nào, nếu dùng để nấu canh thì thật sự là hơi tiếc.

Cảnh Dật lấy một miếng bỏ vào trong miệng, thịt lê nhẵn mịn giòn tan, lại còn hơi lành lạnh, ăn vào cả cổ họng lẫn tim phổi cũng thấy thoải mái dễ chịu.

Kiều Sơ Huân bung chung canh lên, thấy mấy ngó sen bên trong đều đã được ăn hết thì đập nắp lại, đặt vào trong khay cùng với thìa canh.

Cảnh Dật nuốt một miếng lên, nhìn nàng, chậm rãi nói: "Người có chuyện gấp phải vội về sao?"

Kiều Sơ Huân hơi sững sốt, ngược mắt lên nhìn hấn: "Không có." Nàng thì có thể có chuyện gì, cũng chỉ là quay về bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho ngày mai mà thôi. Cùng lắm là nói chuyện phiếm với Tiểu Đào Nhi một lúc, trêu chọc con thỏ nhỏ một hồi rồi đi ngủ thôi.

Cảnh Dật cong môi lên, chậm rãi nói: "Không có chuyện gì thì ngồi cùng ta một lúc đi." Vừa nói vừa dịch chân vào bên trong, dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng ngồi xuống bên sạp.

Kiều Sơ Huân vội vàng lắc đầu một cái, thấy vẻ mặt lạnh lùng của Cảnh Dật thì lại nhanh chóng tới bên bàn ăn, nhắc một cái ghế tròn tới, đặt bên cạnh sạp, nghiêng người ngồi xuống.

Về mặt Cảnh Dật bớt giận hơn một chút, im lặng ăn lê, cũng không nói chuyện. Kiều Sơ Huân ngồi cạnh đó, hơi lúng túng, một lát sau thì cất tiếng hỏi khẽ: "Ta nghe Cao đại ca nói, gần đây công tử đang bận giúp phủ nha phá án. Có, có manh mối gì sao?" Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Cảnh Dật, không biết tại sao Kiều Sơ Huân lại cảm thấy vành tai nóng lên, vì vậy mới muốn tìm vài lời để nói, cũng là để bầu không khí khỏi kỳ lạ như vậy.

Cảnh Dật nhìn gò má đỏ ửng của nàng, môi hơi cong lên: "Người có hứng thú với mấy chuyện thế này sao?"

Kiều Sơ Huân cẩn thận suy nghĩ một chút, lại khẽ gật đầu một cái: "Ta không thạo mấy việc này, chỉ là mấy ngày nay ra phố luôn cảm thấy trong thành lòng người hoang mang, có mấy cửa tiệm đã lâu không mở cửa. Hơn nữa ta còn nghe Tiểu Đào Nhi nói, mấy cô nương bị hại dường như đều chết rất thê thảm..."

Cảnh Dật trầm ngâm một lúc mới chậm rãi lên tiếng: "Biết Thất Sênh Giáo chứ?" Nếu nàng đã biết rõ chuyện phủ Tam vương gia, còn từng nghe nói về Đoàn Trần thì chắc chắn sẽ có chút ấn tượng đối với chuyện của Thất Sênh Giáo.

Kiều Sơ Huân liếc nhìn vẻ mặt hắn, dè dặt trả lời: "Ta đã từng nhìn thấy cáo thị của quan phủ, nói là một tà giáo, còn hút máu người nữa?"

Cảnh Dật nhẹ nhàng gật đầu, mi mắt cũng lộ vẻ âm đạm: "Bọn Cao Linh đã đến quan phủ kiểm tra thi thể, quả thật rất giống với vụ án Thất Sênh Giáo trước kia. Mấy người chết đó..." Cảnh Dật đang nói thì hơi dừng lại, chậm rãi nhướng

một bên mày lên, trong đôi mắt phượng lộ ra nụ cười hài hước nhàn nhạt: "Người vẫn muốn nghe?"

"Lát nữa sợ không dám về phòng mình thì làm sao?" Ngay cả giọng nói lười biếng cũng thoáng lẫn nụ cười.

Kiều Sơ Huân mím môi, rất trấn định nhìn hắn: "Không đâu." Trong sân nhiều người như vậy, hơn nữa ai cũng có võ nghệ cao cường, từ trước tới giờ nàng và Tiểu Đào Nhi đều cảm thấy rất yên tâm, ban đêm cũng ngủ rất ngon giấc.

Cảnh Dật cong môi lên, con ngươi đen nhánh lấp lánh ánh sáng: "Lá gan cũng lớn đấy!" Bình thường đều bày ra dáng vẻ con thỏ con ngoan ngoãn trước mặt hắn, không ngờ rằng nàng cũng can đảm như vậy.

Thấy Kiều Sơ Huân thật sự muốn nghe, Cảnh Dật liền nói cho nàng nghe về mấy manh mối thu thập được gần đây, chỉ là đã lược bớt những chi tiết khiến người ta chỉ nghe thôi cũng đã phát run.

Kiều Sơ Huân nghe rất chăm chú, đợi Cảnh Dật kể xong, nàng liền nhẹ giọng hỏi: "Những cô nương bị bắt đi kia đều mất tích hơn một tháng rồi mới bị giết sao?"

Cảnh Dật nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng là như vậy."

Kiều Sơ Huân suy nghĩ một chút, đột nhiên khẽ thốt lên: "Vậy chẳng phải là... mấy người của Thất Sinh Giáo kia, đều ở trong thành Việt Châu này?"

Cảnh Dật nhìn thấy đôi mắt nàng tròn tròn lên như con thỏ con bị dọa cho hoảng sợ thì không khỏi cảm thấy buồn cười: "Ừ, không thể ở quá xa." Bởi vì phải tìm mục tiêu, cho nên chắc chắn phải có một vài người thường xuyên đi đi lại lại trong thành.

Thấy khoe mày Kiều Sơ Huân hơi cau lại, dường như hết sức lo lắng, Cảnh Dật liền cong môi lên cười nài: "Sao rồi, Kiều tiểu thư đang nghĩ đến đâu mới quan trọng nào sao?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu, nhìn Cảnh Dật với vẻ hơi trách móc: "Công tử đừng có lúc nào cũng trêu chọc ta." Bình thường đám người kia gọi nàng là "tiểu thư" cũng được, nhưng hẳn là chủ tử mà cũng theo mọi người gọi nàng là "Kiều tiểu thư" thì còn ra thể thống gì nữa.

Đôi mắt phượng của Cảnh Dật cong cong, ánh mắt càng lộ vẻ sâu xa: "Vậy người nói xem, ta nên gọi người là gì đây?" Nhắc tới mới thấy, hai người từ kinh thành đến đây cũng đã sắp được bốn tháng rồi, Kiều Sơ Huân vẫn gọi hắn là "công tử", mà hắn cũng chưa từng gọi thẳng tên Kiều Sơ Huân.

Thấy nàng lại mím môi, tay vân vê vạt váy, Cảnh Dật liền không kìm được bật cười: "Người lại không cho ta gọi người là tiểu thư, vậy ta gọi tên người có được không?" Nói xong, không đợi Kiều Sơ Huân kịp lên tiếng phản đối, Cảnh Dật gọi một tiếng: "Sơ Huân..."

Chương 12: Cảnh hoa mai

Phía sau phòng Cảnh Dật có một suối nước nóng nhỏ nhoi, lại chỉ có một nửa là lộ thiên, trên nửa còn lại dựng một cái lán, như vậy cho dù trời mưa hay tuyết thì cũng không ảnh hưởng tới việc ngâm suối nước nóng.

Bên cạnh suối nước nóng là một hàng cây mai, đi qua nơi đó sẽ tới phòng của Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi. Cao Linh và mấy ảnh vệ cũng ở trong hậu viện, mười mấy người còn lại thì ở tiền viện, như vậy đồng nghĩa với việc vây quanh phòng của Cảnh Dật ở giữa.

Thân thể Cảnh Dật càng ngày càng tốt, nội lực cũng đã khôi phục được bảy, tám phần. Bởi vì trong thành liên tục xảy ra mấy vụ án nên gần đây hắn mới thường xuyên ra khỏi nhà. Đám ảnh vệ cũng thay phiên nhau bị phái ra ngoài làm

việc, nhưng mà trong phủ vẫn luôn để lại mấy người trông giữ để đảm bảo cho sự an toàn của Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi.

Nói là ảnh vệ chủ yếu là lúc còn ở kinh thành, Cảnh Dật có thân phận tiểu hầu gia, rất nhiều chuyện không thể quá phô trương. Bây giờ mọi người đã đến thành Việt Châu, đã cách xa kinh thành, Cảnh Dật cũng không cần lúc nào cũng đề phòng người của phủ Tam vương gia như lúc trước nữa, vì vậy đám ảnh vệ cũng không hẳn là ảnh vệ, lúc nào cũng có thể thoải mái ra vào bên cạnh Cảnh Dật.

Đêm hôm qua có trận tuyết nhẹ, trong sân phủ một mảng tuyết trắng xóa, hoa mai bên suối nước nóng cũng rơi lả tả, tuyết trắng lẫn với cánh hoa hồng phấn trông rất thanh nhã.

Cảnh Dật ăn xong bữa sáng thì ra khỏi nhà, Cao Linh và bốn ảnh vệ đi theo, một số người khác thì bị phái đi điều tra ngầm ở khắp các góc ngách trong thành. Đồ ăn sáng là hoành thánh do Kiều Sơ Huân gói, có hai loại nhân là thịt tươi lẫn khoai từ và thịt tươi cùng ngó sen, ngoài ra còn có mấy món chua ngọt và mặn, cùng với bánh bao nhân đậu. Tất cả mọi người đều dậy sớm, ăn uống no nê, cả người khoan khoái dễ chịu, thỏa mãn đi ra ngoài.

Thu dọn bát đĩa xong, Kiều Sơ Huân bắt đầu hâm cháo gà. Nàng và Tiểu Đào Nhi một người cán vò, một người gói sủi cảo, làm hai nồi sủi cảo nhân thịt lừa đầy kín, Tiểu Đào Nhi ở trong bếp trông lửa và nấu cháo, Kiều Sơ Huân thì ra sân hái một ít hoa mai mới hé nụ.

Quay trở lại bếp, nàng ngâm hoa mai trong nước giếng, lại đổ thêm gần nửa túi bột gỗ đàn hương cùng một số loại gia vị khác, bắt đầu khuấy. Chỉ chốc lát sau, cái chậu nhỏ ngát hương, mùi mai trắng thơm dịu, mùi bột đàn hương hơi trầm, hai loại kết hợp lại sinh ra mùi thơm hết sức độc đáo.

Tiểu Đào Nhi ngồi bóc hạt dẻ ở gần đó, nhìn Kiều Sơ Huân nhanh tay trộn bột, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên: "Sơ Huân tỷ tỷ, sủi cảo đã hấp rồi, sao tỷ còn trộn bột nữa?"

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, đưa tay lên quệt trán: "Trời lạnh, mọi người đều ở bên ngoài, vẫn nên làm thêm chút đồ nóng."

"Ngăn thứ ba bên dưới tủ gỗ có khuôn, người giúp ta lấy cái hình hoa mai tới đây." Kiều Sơ Huân vừa nhào bột vừa gọi tiểu nha đầu giúp một tay.

Tiểu Đào Nhi nhanh chóng lấy khuôn tới, đứng bên cạnh nhìn Kiều Sơ Huân làm việc, chỉ thấy mười ngón tay thon dài của nàng thoăn thoắt, chẳng mấy chốc trên thớt đã xuất hiện mấy bông hoa mai xinh xắn. Tiểu Đào Nhi cầm một bông hoa mai lên ngửi một cái, hít sâu một hơi: "Thật là thơm! Giống mùi của mấy loại son phấn đắt tiền ấy..."

Kiều Sơ Huân hơi cong môi lên, liếc nàng một cái: "Con mèo tham ăn!"

Tiểu Đào Nhi dẩu môi lên, nhỏ giọng oán trách: "Cái này cũng không thể trách ta được, chủ yếu là vì Sơ Huân tỷ tỷ nấu ngon quá! Tháng trước ta về nhà mang theo mấy khối bánh ngọt về cho mẫu thân và mấy đệ đệ muội muội, bọn họ đều nói chưa từng ăn loại bánh nào ngon như thế. Ta nói với bọn họ là ngày nào ta cũng được ăn, hì hì..."

Kiều Sơ Huân nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Lần sau về thì nói trước với ta một tiếng, ta làm thêm cho người một ít."

Tiểu Đào Nhi lè lưỡi: "Không cần đâu! Mẫu thân của ta nói, không thể cứ lấy đồ của chủ tử như vậy. Mỗi tháng hai quan tiền, còn thường xuyên có y phục mới,

hơn nữa mấy tháng nay ta ở trong phủ đã mập hơn trước kia nhiều rồi, mẫu thân ta nói là do vận may của ta tốt, làm việc cho một nhà tốt như vậy..."

Kiều Sơ Huân cười cười nhìn nàng một cái, bỏ mấy bông hoa mai trên thớt vào cái tô gần đó, mở nồi canh gà đang nấu ở bên cạnh ra, đổ gần hết mấy miếng mì hoa mai vào, chỉ chừa lại chừng mười miếng, bỏ vào chung canh gà dành riêng cho Cảnh Dật.

Gần trưa, trời vẫn âm u, thỉnh thoảng lại có tuyết rơi xuống. Tiểu Lục và Tiểu Lai mỗi người xách hai cái hộp đựng thức ăn, Kiêu Sơ Huân cũng xách một cái hộp nhỏ, đưa bữa trưa tới cho Cảnh Dật, mấy người còn lại thì ở lại canh giữ phủ.

Đá lát trên đường khá trơn, hai người đi phía sau chú ý đến bước chân Kiêu Sơ Huân nên cũng không đi nhanh. Cũng may phủ nha cách không xa phủ đệ, chỉ một lát sau đã đến nơi.

Kiều Sơ Huân đi trước, lúc bước chân lên bậc thềm cuối cùng thì đột nhiên bị trượt chân, hơn nữa trên tay còn xách đồ nặng, tay còn lại thì đang cầm dù, còn chưa kịp kêu lên thì cả người đã ngã ngửa về phía sau. Tiểu Lục và Tiểu Lai đi sau vẫn giữ khoảng cách chừng hai bước chân, thấy vậy thì vội vàng tiến lên trước đưa tay ra đỡ lấy.

Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy mắt cá chân vấp một cái, người nghiêng sang một bên, nửa người tựa vào vai Tiểu Lục, hộp đựng thức ăn trên tay lắc một hồi, may mà nắm chặt nên cũng không rơi ra, cây dù ở tay bên kia thì đã rơi xuống đất. Cảnh Dật vừa bước ra khỏi phủ nha thì nhìn thấy cảnh tượng Kiêu Sơ Huân đang dựa nửa người trong ngực Tiểu Lục, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, đôi mắt mở to, có vẻ như bị dọa sợ không nhẹ.

Hắn nhanh chóng tiến lên kéo tay đỡ cho nàng đứng lại ngay ngắn, liếc Tiểu Lục một cái, giọng cũng hơi lạnh: "Không sao chứ?"

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu một cái, còn chưa kịp mở miệng thì đồ trên tay đã bị cầm lấy. Hai người bên cạnh vừa tự trách lại vừa sợ, nhất là Tiểu Lục bị cái liếc mắt của Cảnh Dật làm cho toát cả mồ hôi lạnh.

Cảnh Dật cúi đầu liếc nhìn dấu chân và vết trượt trên nền tuyết, khom người xuống nhặt cây dù lên, mày nhíu chặt lại: "Có bị trẹo chân không?"

Kiều Sơ Huân thử nhúc nhích mắt cá chân, vẫn ổn, chỉ là hơi nhoi nhói. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Dật, bên môi lộ ra nụ cười nhè nhẹ: "Không sao. Bên ngoài rất lạnh, công tử mau vào thôi."

Ngoài cửa là một vị công tử nho nhã mặc quan phục màu xanh đậm, hắn nhìn hai người, cười cười: "A! Kiều tiểu thư đã đưa cơm tới rồi đấy sao? Có phần của ta không..."

Người nói chuyện chính là phủ doãn Y Thanh Vũ của phủ Việt Châu, mấy ngày nay đang phá án cùng Cảnh Dật, cũng đã dần quen thuộc với mọi người. Người này bình thường vốn thích nói đùa, đi theo phía sau Cảnh Dật ra ngoài đón người, thấy tiểu hầu gia bình tĩnh kéo người ta vào trong ngực thì ý cười trong mắt càng sâu hơn.

Kiều Sơ Huân vội vàng hành lễ với Y Thanh Vũ: "Y đại nhân tốt lành."

Y Thanh Vũ cười híp mắt khoát tay một cái, đi lên trước nhận lấy một cái hộp đựng thức ăn trong tay Tiểu Lục, quay đầu nhìn về phía Kiều Sơ Huân: "Nhất phẩm tiểu hầu gia của đương triều còn đứng ở đây đấy, ta thật sự không gánh nổi"

tiếng đại nhân này của ngươi. Sau này gặp mặt chỉ cần chào nhau một tiếng là được rồi, không cần hành lễ!"

Cảnh Dật một tay xách hộp đựng thức ăn, một tay che dù cho Kiều Sơ Huân, che kín nửa người nàng trong ngực mình, dẫn nàng đi vào trong. Đi vào phòng sau hậu viện, Y Thanh Vũ mở nắp trên của hộp đựng thức ăn ra, hít sâu một hơi, thở dài nói: "Là canh hoa mai! Tiểu hầu gia thật là có phúc..."

Cảnh Dật liếc hần một cái, vén vạt áo khoác lên ngòai xuống ghế: "Cũng làm cả phần của ngươi, còn ý kiến cái gì!"

Tiểu Lục và Tiểu Lai đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, ra khỏi phòng gọi đám ảnh vệ tới ăn cơm. Kiều Sơ Huân cười khẽ, đứng bên cạnh bàn, mở cái hộp đựng thức ăn ba tầng có tay cầm quấn dây màu đỏ ra, bung hai đĩa thức ăn ra trước, sau đó bung một đĩa sủi cảo hấp, cuối cùng là chung canh thả bột mì hình hoa mai kia, đũa, cùng với bát nhỏ.

Y Thanh Vũ vừa thấy có sủi cảo thì cực kỳ vui mừng, vội vàng cao giọng gọi người lấy giấm từ sau bếp lên, lại cắt thêm rau thơm hành lá chia cho mọi người. Trong phủ nha ăn trưa sớm, đám thuộc hạ đều đã ăn xong, chỉ có Y Thanh Vũ vì muốn ăn cơm chùa nên mới dính lấy Cảnh Dật chờ cơm do Kiều Sơ Huân đưa tới.

Mọi người nhanh chóng ăn sủi cảo hấp và canh hoa mai còn nóng sốt. Vốn dĩ canh hoa mai đã có thể làm món chính, nhưng vì còn có sủi cảo hấp nên Kiều Sơ Huân không bỏ nhiều mì hoa mai, chủ yếu là uống nước canh, thưởng thức mùi thơm từ hoa mai và bột đàn hương.

Quả nhiên, canh gà có thêm mùi vị rất khác với ngày thường, lại cắn thêm một cái sủi cảo nhân thịt lừ còn nóng hôi hôi, nhân thịt tươi non mặm mà, ăn kèm với giấm chua chua ngọt ngọt và rau thơm hành lá cắt nhỏ, quả thật cực kỳ ngon

miệng. Người ta vẫn nói "trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt lừa", khen là ở chỗ thịt lừa tươi non hơn những loại thịt khác, hơn nữa Kiều Sơ Huân điều chế gia vị để ướp thịt rất ngon, càng làm nổi bật thêm sự thơm ngon của thịt lừa.

Kiều Sơ Huân nấu ăn rất chú trọng tới việc phối hợp dinh dưỡng giữa các loại nguyên liệu và hiệu quả trị liệu của món ăn, thịt lừa tính hàn nhưng lại bổ khí ích máu, mạnh gân tráng cốt, hơn nữa hiện giờ trời lạnh, rất phù hợp cho Cảnh Dật.

Cảnh Dật thấy Kiều Sơ Huân chỉ ăn hai miếng rồi bắt đầu uống canh thì liền thắp giọng hỏi nàng: "Mới ăn thế đã no rồi?"

Kiều Sơ Huân nuốt hết cháo trong miệng, gạt đầu một cái: "No rồi. Công tử phải vất vả phá án, chú ý ăn nhiều một chút."

Trong lúc dùng bữa, hai người cũng nói chuyện nhiều hơn trước kia. Cảnh Dật dần dần cũng biết có chừng có mực, không còn chọc cho Kiều Sơ Huân nói không nên lời như lúc trước nữa. Bây giờ nghe Kiều Sơ Huân chủ động khuyên mình ăn nhiều, trong lòng hẳn hết sức vui vẻ, tìm chuyện để nói: "Hoa mai ở đâu ra?"

Kiều Sơ Huân cong môi lên, đáp lại: "Hái ở ngay trong phủ, bên cạnh suối nước nóng. Chắc là công tử không để ý, sáng nay mai đã nở nhiều rồi."

Cảnh Dật nhếch môi lên, lộ ra nụ cười đầy ý tứ sâu xa: "Thế sao? Ta thật sự không để ý." Nghĩ một chút, hẳn lại cười, nói: "Làm chút rượu hoa mai đi, vừa vặn đầu xuân năm tới có thể uống."

Kiều Sơ Huân cười nhẹ, gạt đầu: "Được." Trông sân đã chôn mười bình rượu hoa quế, bảy bình rượu hoa cúc, sau này có loài hoa nào thích hợp để cất rượu thì

đều có thể hái về làm rượu. Như vậy sang năm sau thì mọi người đã có thể uống rượu đủ thứ mùi vị, cũng có thể làm được nhiều loại đồ ăn hơn.

Chừng mười ảnh vệ trong phòng dường như cũng đã quen với việc lúc ăn cơm thì giọng điệu của chủ tử sẽ nhẹ nhàng ôn hòa hơn bình thường, nhỏ giọng trao đổi với Kiều Sơ Huân, lặng lẽ ăn cơm như thể xung quanh không có ai. Ngược lại thì Y Thanh Vũ sững sốt mất một lúc, vừa run lập cập vừa vui vẻ ăn sủi cỏ.

Đúng lúc ấy thì có một người đẩy cửa đi vào, trong tay cầm hai tờ giấy, thấy cả đám người hoặc đứng hoặc ngồi đều đang ăn cơm với khí thế ngất trời thì không khỏi ngáy người ra. Y Thanh Vũ bung bát uống một hớp canh, vừa nhai miếng mì hoa mai mềm dẻo thơm lừng vừa cười ha ha chào hỏi: "Sở Hòì, tới đây. Làm việc tới tận trưa, còn chưa ăn cơm phải không? Mau tới đây ném thử tay nghề của Kiều tiểu thư, đảm bảo người ăn một miếng sẽ không còn muốn đụng đến cơm nước trong nha môn nữa!"

Cảnh Dật liếc mắt nhìn Y Thanh Vũ một cái, ánh mắt có vẻ uy hiếp, có muốn ăn cơm nữa không hả? Có phải mấy ngày nữa còn muốn Kiều Sơ Huân bao hết cơm nước trong nha môn luôn không hả!

Y Thanh Vũ nghiêng người, vội vàng che cái bát lại, đôi mắt cong cong nhìn tiểu hầu gia, cười vô cùng tha thiết, muốn muốn! Trong lòng lại thầm le lưỡi, tiểu hầu gia đau lòng cho mỹ nhân kia!

Sở Hòì hành lễ với Cảnh Dật và đại nhân nhà mình xong thì thờ ơ trả lời: "Đa tạ đại nhân quan tâm, ta đã ăn rồi." Nói xong lại đi lên trước, đặt tờ giấy trong tay lên trên án thư của Y Thanh Vũ: "Đại nhân cứ ăn xong rồi hãy xem." Nói xong thì khẽ gật đầu với mọi người, quay lưng đi ra.

Cảnh Dật nhìn theo bóng lưng thiếu niên như có điều suy nghĩ, môi hơi mím lại, liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái: "Thiếu niên trẻ tuổi mà lại chín chắn, đúng mực." Ý là dưới tay người cũng có có mấy người đáng tin cơ đấy!

Y Thanh Vũ cười híp mắt, vẽ mặt đầy tự hào: "Bòn vét được từ chỗ Lý bá bá ở Hàng Châu đấy!"

Đám ảnh vệ đang uống canh đều giật giật khóc mắt, chuyện bòn vét này đáng để tự hào lắm sao?

Kiều Sơ Huân cũng bị dáng vẻ của Y Thanh Vũ chọc cho hơi cong cong khóc môi. Cảnh Dật hơi xoay mặt một cái, thấy vẻ mặt cong môi cười dịu dàng như vậy của Kiều Sơ Huân thì trong lòng bất giác lay động, nhưng lại có chút bực bội... Buồn cười thế sao?

Chương 13: Dì nướng chay

Hai ngày liên tục tuyết rơi dày đặc, thế nhưng hoa mai trong sân lại khoe sắc rực rỡ. Mỗi ngày thức dậy Kiều Sơ Huân đều hái một ít mai đã nở rộ, giữ lại để làm rượu hoặc nấu canh.

Trời càng ngày càng lâu sáng, may mà giờ dần mỗi ngày đám ảnh vệ thay ca đều thấp thêm hai ngọn đèn lồng, đến lúc Kiều Sơ Huân dậy đã có thể men theo ánh sáng đi ra ngoài sân, lúc múc nước rửa mặt cũng tiện hơn rất nhiều.

Rửa mặt chải tóc xong vẫn còn sớm, Kiều Sơ Huân xách giỏ trúc đi vào rừng mai, chọn những chạc cây rậm rạp hơn, cánh tay khoác giỏ trúc níu nhánh cây xuống thấp hơn một chút, tay còn lại nhanh chóng hái những bông hoa đã hoàn toàn nở rộ, để lại những bông còn chưa nở bung hoặc mới chỉ là nụ hoa còn chưa hé.

Bàn chân giẫm trên nền tuyết, thỉnh thoảng dịch bước chân về phía trước, phát ra âm thanh khe khẽ. Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên cánh hoa mềm mại, chóp mũi thưởng thức hương thơm dịu dàng tươi mát, mặc dù bận rộn nhưng tâm trạng Kiều Sơ Huân vẫn rất tốt. Cúi đầu liếc nhìn giỏ trúc treo dưới khuỷu tay, thấy hoa mai đã phủ kín một tầng, Kiều Sơ Huân cong môi, xoay người quay trở về bếp.

Đổi giỏ trúc sang tay khác, chẳng biết từ lúc nào sau lưng đã có một người, đôi ủng thêu hoa văn sẫm màu, áo choàng gấm màu xanh lam viền bạc. Kiều Sơ Huân vội ngẩng đầu lên, giọng không khỏi kinh ngạc: "Công tử."

Cảnh Dật dường như đã đi theo một hồi lâu, thấy nàng rút cuộc cũng quay người lại ngẩng đầu lên thì khóe môi chậm rãi cong cong. Ánh sáng màu vàng cam ấm áp ở phía sau phủ lên người hắn, từ vai xuống đến cánh tay hắn đều nhuốm một vàng sáng mờ mờ, khuôn mặt trước giờ vẫn luôn lạnh lùng đã có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều, ngay cả con ngươi vốn đen nhánh cũng ánh lên màu vàng mờ nhạt.

Kiều Sơ Huân thấy hắn nhìn nàng chăm chú thì cũng không nói gì, cánh tay đặt bên người hơi mất tự nhiên kéo kéo vạt áo, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Ta lập tức quay lại bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, sáng sớm gió lạnh, công tử vẫn nên vào nhà đi thôi."

Khóe môi Cảnh Dật càng cong hơn, mắt hơi híp lại nhìn động tác nhỏ trên tay nàng: "Không hái nữa sao?"

Kiều Sơ Huân lại nhìn vào những cánh hoa trong giỏ trúc, khẽ gật đầu một cái: "Vâng, mỗi ngày hái một ít cánh mới nở là được. Hơn nữa hiện giờ vẫn còn sớm, trong phủ cũng không có nhiều mai..." Thứ nhất, hái nhiều mai cũng không dùng hết, sẽ rất đáng tiếc; thứ hai, trong phủ chỉ có chừng mười mấy gốc mai, nếu hái cho trơ trụi cả thì thật sự không dễ nhìn chút nào.

Kiều Sơ Huân nói không rõ, nhưng Cảnh Dật lại nghe ra, vươn tay lấy giỏ trúc đến nhìn thử, chậm rãi nói: "Ở ngoại ô thành nam có một vườn mai, phong cảnh không tệ, chờ qua mấy ngày này, ta dẫn người đi hái mai."

Kiều Sơ Huân hơi ngậy ra nhìn hắn, không hiểu ý của hắn cho lắm: "Công tử muốn thưởng mai sao?" Hay chỉ đơn thuần là muốn giúp nàng hái mai? Nếu là về sau thì không cần phải phí công phí sức như vậy, mặc dù trong phủ không nhiều mai nhưng mỗi ngày chỉ hái một ít, vẫn dư sức dùng để cất rượu và làm đồ ăn.

Cảnh Dật khẽ liếc nàng một cái: "Người không muốn đi?"

Kiều Sơ Huân ghen lời, gật đầu không phải mà lắc đầu cũng không phải, đi hay không thì nàng đều không có ý kiến gì, chỉ là nếu Cảnh Dật nổi hứng muốn thưởng mai thì nàng thật sự không nên làm phật ý hắn. Trong lòng đang ngập ngừng, Kiều Sơ Huân vươn tay ra định lấy giỏ trúc về, cánh tay vươn ra lại bị hắn cầm lấy, giọng nói của hắn cũng ấm áp hơn lúc nãy: "Tay lạnh như vậy còn đi hái hoa, bị cọng thì phải làm sao?"

Hắn vừa nói vừa dùng đầu ngón tay xoa nhẹ lên bàn tay lạnh buốt của nàng, cổ tay dùng lực kéo nàng lại gần hơn một chút. Kiều Sơ Huân cảm thấy gò má nóng lên, không ngừng muốn rút tay ra: "Không, không sao đâu. Lát nữa quay vào nhà là ổn thôi."

Cảnh Dật thuận tay ném giỏ trúc xuống dưới đất, kéo luôn cả bàn tay còn lại của Kiều Sơ Huân, đưa lên trước mặt quan sát tỉ mỉ. Mấy vết thương nhỏ lúc trước đều không còn nữa, da thịt trên tay trơn mịn, xem ra nàng vẫn thường xuyên dùng chai thuốc kia. Mười ngón tay thon dài, chỉ là hơi xanh xao, ngay cả mu bàn tay cũng mơ hồ có màu tím tái. Ngón tay cái của hắn khẽ vuốt qua mu bàn tay, bàn tay ấm áp của hắn bao bọc lấy tay nàng, chậm rãi vuốt ve, bất ngờ chạm phải một vết chai mỏng bên trong ngón trở, hắn hơi nhíu mày lại.

Lúc đầu Kiều Sơ Huân chỉ chú tâm nhìn giỏ trúc đựng cánh hoa bị Cảnh Dật ném xuống một cách không thương tiếc, thấy những cánh hoa đảo lộn, nhưng cuối cùng cũng không bị rơi ra ngoài. Vừa mới yên tâm thì đã bị hành động tiếp theo của Cảnh Dật làm cho trong lòng chấn động, khóe mày trắng nõn nhăn lại, mười ngón tay hơi gập xuống, không ngừng kéo cổ tay về: "Công tử..."

Đã khá nhiều ngày nay hai người chung sống rất hòa hợp. Cảnh Dật không còn buông lời chọc ghẹo nàng như trước kia, cả lời nói lẫn cử chỉ đều rất quy củ, thỉnh thoảng nói mấy câu cũng chỉ là quan tâm đến nàng, khiến Kiều Sơ Huân không còn âm ức nữa, dần khôi phục ấn tượng ban đầu đối với hắn: mặc dù tính tình lạnh nhạt nhưng lòng dạ thật sự không tệ, cũng rất biết cách làm người. Không ngờ sáng hôm nay vô tình gặp gỡ trong rừng mai, lúc đầu vẫn còn nói chuyện rất tốt, không hiểu sao bỗng dưng lại trở về tình cảnh như trước đó...

Ngón cái vuốt ve trên vết chai, Cảnh Dật ngược mắt lên nhìn, thấy vẻ mặt hơi hốt hoảng của nàng, giọng nói bất giác lộ ra vẻ thương xót chiều chuộng: "Đến đây mới có sao?" Nhìn vị trí hắn là do cầm dao mà có, hơn nữa vẫn còn rất mỏng, chắc chỉ mới xuất hiện tầm hai, ba tháng.

Mí mắt Kiều Sơ Huân khẽ run lên, bàn tay vẫn cố rút ra nhưng lại không dám có quá nhiều tiếp xúc, hơi luống cuống đáp lại: "Không sao đâu, nấu cơm lâu sẽ thành như vậy."

Đang nói thì nghe thấy ở phía xa xa vang lên giọng nói hơi sợ sệt của Tiểu Đào Nhi: "Sơ Huân tử tử, ta đã nhắc hoành thánh ra khỏi nồi, bánh bao cũng đã hâm lại rồi..."

Các loại thức ăn đều được làm từ hôm trước, sáng hôm sau chia ra hâm nóng lại là có thể nhanh chóng ăn được. Tiểu Đào Nhi ở trong bếp đợi mãi mà vẫn không thấy Kiều Sơ Huân, cũng không biết nàng có dự định gì khác hay không,

cho nên mới dựa theo lời dặn dò từ tối hôm trước mà chuẩn bị xong đồ ăn, sau đó thì đi tìm người. Không ngờ Cảnh Dật cũng ở trong rừng mai này, hơn nữa nhìn từ xa thì có vẻ như hai người họ đứng rất gần nhau, Tiểu Đào Nhi đành mạo hiểm khả năng bị công tử ghét, run rẩy nói ra một câu như vậy, định bụng nếu tình hình không ổn thì sẽ nhanh chóng chạy đi.

Kiều Sơ Huân vội vàng mượn lời của Tiểu Đào Nhi để khuyên nhủ: "Công tử về phòng trước đi, ta phải đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho mọi người, để trễ sẽ ảnh hưởng đến chính sự của các người..." Vừa rồi nàng và hắn đứng cách nhau xa hơn, mà trời cũng tối hơn, Kiều Sơ Huân không để ý đến. Bị hắn kéo gần lại thế này mới phát hiện ra trên vai hắn đã phủ một tầng sương trắng, mấy cọng tóc cũng dính những hạt sương li ti, chắc hẳn trước đó đã ra khỏi phủ, cũng không biết hắn đã ở bên ngoài bao lâu mới quay trở về đây.

Cảnh Dật nhìn gò má đỏ ửng của người trước mắt và ánh mắt né tránh của nàng, yên lặng một chốc rồi buông tay ra. Kiều Sơ Huân vội vàng lui về sau hai bước, hơi khom người xuống, xách cái giỏ trúc lên bước vội về phía Tiểu Đào Nhi.

...

Buổi trưa nàng vẫn như thường lệ làm xong cơm nước cho Cảnh Dật và đám ảnh vệ rồi đưa đến phủ nha. Sắc trời vẫn u ám, những bông tuyết li ti vẫn rơi mãi không ngừng, đập vào dù tạo ra tiếng vang nho nhỏ. Hai bên đường đã nhuộm màu trắng bạc, đang giờ cơm trưa, trước gian hàng bán trà nóng và khoai nướng xếp hàng dài, trên đường cũng hơi chen chúc.

Tiểu Lai và Tiểu Bôi một người đi trước chắn bớt đám đông cho Kiều Sơ Huân, một người vẫn như thường lệ đi theo phía sau. Lúc đi ngang qua một gian hàng bán trà, không ngờ một người bung chén trà vội vàng đi tới, trượt chân một cái, người nọ "ôi chao" một tiếng, chén trà đã rời khỏi tay, hướng thẳng về phía

Kiều Sơ Huân. Sau đó nghe một tiếng "phịch", người nọ nằm ngã ngửa mặt hướng lên trời, đôi mắt lo lắng nhìn về phía Kiêu Sơ Huân.

Tiểu Bôi đi sau lưng nhanh chóng kéo Kiêu Sơ Huân sang một bên, Tiểu Lai đi đằng trước thì xách hộp đựng thức ăn trong tay lên chặn lại, nước trà nóng hồi chỉ chớp mắt đã vẩy ra đầy đất, có một ít còn văng đến ủng của Tiểu Lai, chén trà cũng rơi xuống vỡ vụn. Người nọ ước chừng chỉ mới hai mươi tuổi, ăn mặc kiêu thư sinh, thấy tình huống như vậy thì vội vàng cố đứng dậy, cũng không lo phải sạch tuyết trên người, đi lên trước vái mấy người một cái thật mạnh, hơi run rẩy nói: "Thật sự xin lỗi, vừa rồi tiểu sinh đi quá nhanh, không chú ý nhìn đường, đã để tiểu thư bị sợ hãi rồi. Cũng may hai vị đại ca thân thủ lợi hại, nếu không để tiểu thư bị bỏng, lại gặp trời tuyết giá lạnh thế này, tiểu sinh thật sự có lỗi..."

Tiểu Lai quét mắt quan sát hắn ta, ánh mắt lạnh thấu xương, sau đó lại đưa mắt trao đổi với Tiểu Bôi. Tiểu Bôi lạnh giọng cắt đứt lời tạ lỗi lặp đi lặp lại của thư sinh trẻ tuổi kia: "Được rồi, sau này đi đường nhớ chú ý một chút."

Kiều Sơ Huân khẽ cong môi, gật gật đầu với hắn ta, tỏ ý không sao. Vừa rồi quả thật nàng bị dọa cho sợ hết hồn, cũng may bên cạnh có hai ảnh vệ nên không hề hấn gì. Chỉ là người này...

Ba người tiếp tục đi về phía trước, Tiểu Lai nghiêng đầu nhìn Kiêu Sơ Huân một cái, nhẹ giọng nói: "Kiêu tiểu thư không bị dọa sợ chứ?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu một cái, trên mặt vẫn có vẻ nghi hoặc: "Không sao. Người vừa rồi..."

Tiểu Bôi đưa mắt trao đổi với Tiểu Lai, sau đó nhẹ giọng đáp: "Chẳng qua chỉ là một kẻ lỗ mãng mà thôi, Kiêu tiểu thư không cần quan tâm."

Kiều Sơ Huân xoay mặt sang nhìn hắn, nhếch môi lên nhưng không nói gì. Vừa rồi lúc người nọ chấp tay lại tạ lỗi, nàng thấy rõ vết chai giữa hỏ khẩu và ngón tay hắn, đó không phải thứ mà một thư sinh sẽ có...

Đến cửa phủ nha thì thấy Cảnh Dật và Y Thanh Vũ đã đứng đợi bên ngoài cửa lớn, Y Thanh Vũ nhượng mào, dựa vào cửa, dáng vẻ uể oải: "Kiều tiểu thư đã tới rồi! Ta cả đêm qua không ngủ, cơm sáng cũng chưa ăn, chỉ chờ bữa cơm trưa này của người cứu giúp..."

Cảnh Dật đi lên nhận lấy hộp đựng thức ăn trong tay Kiều Sơ Huân, tay kia vòng qua thắt lưng nàng, ôm người đi thẳng vào trong, không để cho người nào đó có cơ hội đáp lời vắn an. Vừa đi vừa quăng cho Y Thanh Vũ một ánh mắt lạnh lùng: "Lúc sáng đã cho người thời gian ăn sáng, là chính người không ăn." Bây giờ lại đi cáo trạng trước mặt nàng là có ý gì? Thật sự định sau này cứ đến nhà hắn ăn chực sao?

Y Thanh Vũ cười ha ha một tiếng, đưa tay ra nhận lấy một hộp thức ăn từ trong tay một ảnh vệ, chạy lảng xãng bên cạnh, ánh mắt đầy vẻ nịnh hót: "Kiều tiểu thư, ta nghe nói hoành thánh người gói ăn cực kỳ ngon, lại còn có nhân thịt lẫn ngó sen nữa?"

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, ôn tồn đáp lại: "Nếu Y đại nhân thích ăn..."

"Không cần phải để ý đến hắn." Cảnh Dật lạnh nhạt chặn ngang lời nàng: "Ta nhớ Y đại nhân không thích ăn hoành thánh mà, không phải sao?"

Y Thanh Vũ trừng mắt nhìn, vốn đang hùng hùng hồn hồn lại bị cái trừng mắt của Cảnh Dật làm cho rụt người, giật giật khóe miệng: "A a, bản phủ quả thật không có hứng thú với hoành thánh cho lắm..."

Nào ngờ Cảnh Dật vừa quay mặt đi, Y đại nhân đã cười tươi với Kiều Sơ Huân: "Mấy ngày nữa là tới đông chí rồi, không biết có vinh hạnh được nếm thử sủi cảo do Kiều tiểu thư gói hay không?" Vừa nói vừa ngửa đầu ra thở dài một tiếng, giả bộ đáng thương: "Bản phủ tới đây nhậm chức chưa đầy một năm, một mình ở nơi xa lạ không người quan tâm hỏi han, trong nhà cũng không có tiền hỏi vợ cho, giao thừa năm ngoái ngay cả một miếng sủi cảo cũng không có mà ăn, mười lăm tháng giêng ra phố mua một bát bánh trôi rượu nếp, bát bánh kia không biết là nhân bánh đáng hay là rượu đáng..."

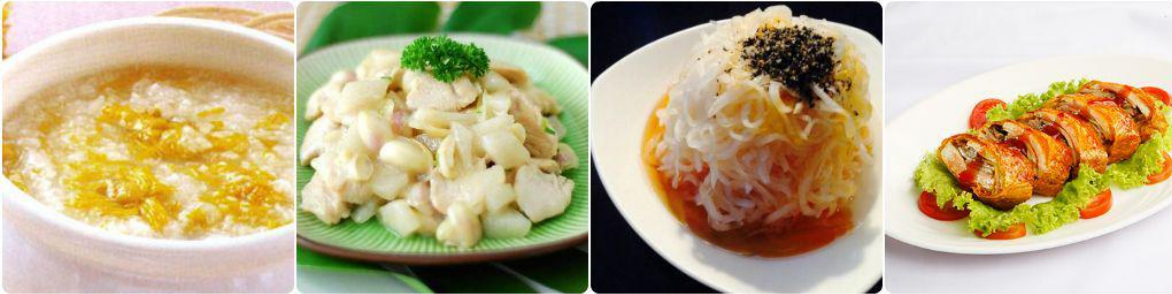
Kiều Sơ Huân đang đi giữa Cảnh Dật và Y Thanh Vũ, thấy người kia càng nói giọng điệu càng thấp, mặt mày lộ rõ vẻ thê lương, trong lòng nàng không tránh khỏi mềm nhũn, quay mặt sang nhìn về phía Cảnh Dật: "Công tử..."

Cảnh Dật hừ nhẹ một tiếng, kéo người đi mau hơn một chút: "Lúc tới nhớ mua một ít thịt dê đất, phải mua ở quán tốt nhất trong thành. Còn cả thu lộ bạch¹ loại thượng hạng nữa, người biết trong nhà ta có bao nhiêu miệng ăn rồi đấy, cứ tính đầu người mà mua!" Rõ ràng trong nhà chẳng thiếu gì tiền, gia đình giàu có sung túc, thế mà cả ngày lẫn đêm đều tìm cách ăn cơm chùa của một tiểu hầu gia bị cách chức như hắn, không dạy dỗ tiểu tử này một bài học thì thật đúng là có lỗi với bách tính!

Y Thanh Vũ "chao ôi" một tiếng, híp mắt cười, bàn tính trong lòng gầy vang đôm đốp. Không phải chỉ là thịt dê đất và rượu ngon thôi sao, trước khi tới đây ta đã bòn vét của lão già nhà ta không ít, bây giờ vẫn còn mấy chục vò chôn ở sau hậu viện đấy! Còn nữa, hình như trước đó ông chủ Kiếm Hương Các đã nói gì mà sẽ bán cho hắn rẻ hơn ba phần, vừa vặn có thể nhân dịp này mà mua nhiều một chút...

¹ Thu lộ bạch là tên một loại rượu có nguồn gốc từ thời nhà Minh, dùng sương hứng được trên lá cây vào sáng sớm mùa thu để chưng cất nên

Bữa trưa gồm cháo gạo tẻ nấu cùng nhụy mai hái được mấy hôm trước, gà xào lê, vịt nướng chay, cùng với củ cải bào sợi. Cháo nhụy hoa mai chủ yếu là thưởng thức cái nét đặc sắc của mùa này, cháo nấu cạn nước, bên trong cho thêm chút cánh hoa màu hồng nhạt, không chỉ nhìn đẹp mắt mà ăn vào cũng có thể cảm nhận được mùi thơm thoang thoảng.

Gà xào lê coi như món chính hôm nay, thịt gà được thái mỏng, dùng mỡ lợn xào qua trước, đảo vài lần, sau đó cho thêm dầu mè, muối, gừng giã nhỏ cùng với bột hoa tiêu, cuối cùng thêm tuyết lê thái mỏng, ít lá hương thảo, xào chung với lửa lớn. Thịt gà trộn lẫn với vị thanh mát của lê và mùi thơm của [hương thảo](#), ăn vào lại cảm nhận được một thứ mùi vị khác lạ. Khẩu vị không tính là đậm đà, là món xào quen thuộc ở vùng Giang Nam vào mùa thu và mùa đông.

Vịt nướng chay lại là một món ăn chính thống ngon miệng. Khoai từ được hấp chín, cắt thành từng miếng, dùng váng đậu gói lại, chiên lên, thêm dầu, rượu, đường, gừng, đợi cho đến khi màu đã hơi đỏ thì vớt ra. Mặc dù là món chay nhưng mùi vị rất nồng đậm, cùng món gà xào lê thì là một mặn một nhạt, một chay một mặn, ăn kèm với nhau cực kỳ đưa cơm.

Cả đám người ăn sạch mùi mấy cái bánh màn thầu to bằng bàn tay do Kiều Sơ Huân đưa tới, lại còn nôی gót Y Thanh Vũ quét sạch nhà bếp của phủ nha, cứ thế ăn hết thùng cơm mà lão đầu bếp vừa mới nấu xong để chuẩn bị làm bánh gạo, khiến lão tức giận đến mức giậm chân thành thịch.

Cảnh Dật cũng chẳng thèm để ý đến bọn thuộc hạ, mặc kệ cho bọn họ gây chuyện với Y Thanh Vũ. Hấn và Kiêu Sơ Huân ngồi trong phòng, chậm rãi ăn cháo nhụy mai, nói về mấy quán cơm hoặc nơi chốn khá đặc sắc của thành Việt Châu. Kiêu Sơ Huân ngồi bên cạnh lắng lắng nghe, thỉnh thoảng góp vào vài câu. Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, thế nhưng trong phòng lại hết sức ấm áp, ấm tận lòng người.

Chương 14: Bánh trôi ngũ sắc

Cạng vạng tối hôm sau, Cảnh Dật phái Cao Linh về nhà báo với Kiều Sơ Huân một tiếng rằng có lẽ phải bận rộn đến khuya mới có thể về, không cần chờ bọn họ về ăn tối, nói là đã bắt được mấy nghi phạm, hiện đang mở phiên thẩm vấn. Cao Linh chỉ nói qua loa, vội vội vàng vàng đến phòng Cảnh Dật lấy đồ rồi quay trở lại nha môn.

Trong phủ chỉ còn lại Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi cùng với ba ảnh vệ. Tiểu Đào Nhi vừa bung đồ ăn ra ngoài vừa chu miệng lên than phiền: "Công tử cũng thật là! Không về ăn cũng không nói sớm một chút, chúng ta bận rộn cả chiều, làm nhiều thức ăn như vậy, bây giờ không phải là lãng phí hết sao..."

Tiểu Văn ở bên cạnh cười hì hì tiếp lời: "Không sao không sao, bọn ta nhất định sẽ ăn sạch sẽ, tuyệt đối không lãng phí đâu!"

Tiểu Lô liếc hẩn một cái, thấp giọng nói: "Đồ đàn! Không thấy chung canh còn đang trên lò sao! Từ trước tới giờ bữa tối của chủ tử đều được Kiều tiểu thư làm riêng."

Tiểu Văn "a" một tiếng, liếm liếm môi, lấy can đảm ngậm ngừng nói một câu: "Nếu không..."

"Người muốn cũng không được!" Tiểu Bôi đang đứng trước cửa chờ hai người, lấy tay búng lên trán Tiểu Văn một cái, giơ tay ra nhận lấy một cái khay: "Để chủ tử biết được thì giết người luôn!"

Tiểu Văn nhanh tay nhanh chân buông tô canh trong tay xuống, xoa xoa cái trán bị búng cho đỡ ửng, dẫu môi lên đầy vẻ oan ức: "Cái gì thế! Ta chỉ muốn nói là, nếu không lát nữa ăn cơm xong chúng ta đưa đồ đến cho chủ tử..."

Kiều Sơ Huân đi ở sau cùng, cái khay trên tay bày năm bát cháo nóng hổi, Tiểu Lô thả máy thứ trong tay xuống, vội vàng quay người lại đón lấy. Kiều Sơ Huân nói cảm ơn, lại cong môi cười với ba người: "Chúng ta ăn thôi, bên chỗ công tử sẽ có người lo liệu." Nhìn dáng vẻ lúc này của Cao Linh giống như có người nào đó rất quan trọng tới Việt Châu, Cảnh Dật không chỉ bận bịu chuyện vụ án mà sợ là còn tránh không được phải xã giao với người ta.

Mấy người lục tục ngồi vào bàn, Tiểu Văn gấp một miếng xương sườn, vừa hít mát ăn vừa cất tiếng an ủi Kiều Sơ Huân bằng giọng nói không rõ ràng: "Kiều tiểu thư, người yên tâm... Công tử thích nhất là đồ ăn người làm... Cùng lắm là lát nữa công tử về, người hâm nóng lại đồ ăn cho hẩn, hâm thêm bầu rượu, ngồi cùng hẩn một lát..." Tiện thể tán gẫu một chút, hôn môi cũng được...

Tiểu Bôi dùng đũa gõ xuống trán hẩn, lên mặt dạy dỗ: "Đang ăn thì đừng có mở miệng nói chuyện." Làm như thể ảnh vệ bọn họ chẳng có quy củ phép tắc gì ấy.

Tiểu Đào Nhi ăn nửa bát canh nóng, môi đỏ lên, đôi mắt mở to: "Tiểu Lô ca, mấy người công tử bắt được đám người xấu kia rồi sao?"

Tiểu Lô gật đầu một cái, thấy Kiều Sơ Huân cũng quay sang nhìn thì lên tiếng giải thích: "Thật ra thì tối hôm qua bắt được một người, sau đó công tử và Y đại nhân bày mưu nghĩ ra được một kế sách, dụ mấy người còn lại mắc câu. Trước đó đã lục soát nắm được chứng cứ rồi, hôm nay cũng đã bắt được con cá lớn, chắc hẳn vụ án sẽ nhanh chóng kết thúc thôi."

Kiều Sơ Huân cong môi lên, lộ ra một nụ cười khế. Ngay từ đầu nàng đã nghĩ, có người thông minh như Cảnh Dật hỗ trợ thì chắc chắn sẽ chẳng mất nhiều thời gian để phá án.

Tiểu Văn nhân lúc mọi người đang nói chuyện, nhanh chóng ăn hết một bát cơm, bắt đầu xới bát thứ hai, cười hì hì: "Kiều tiểu thư, tối nay làm bánh trôi cho công tử đi! Trước kia chỉ cần gặp chuyện gì muốn ăn mừng thì công tử đều bảo bọn ta đến mua bánh trôi của "Túy Giang Nam" ở phía đông thành Biện Kinh về ăn."

Hai người khác cũng gật đầu phụ họa, Tiểu Bôi còn lộ ra một nụ cười nhẹ: "Lần trước Kiều tiểu thư nấu bánh trôi rượu hoa quế rất ngon. Hai hôm trước lúc ra ngoài cùng bọn ta công tử còn nhắc tới..."

Thật ra thì lúc đó nhìn thấy bên đường có sạp hàng nhỏ bán bánh trôi, Tiểu Lục thấy Cảnh Dật cứ nhìn chăm chăm thì chủ động nói là muốn mua cho mỗi người một bát nếm thử xem, nào ngờ Cảnh Dật cong môi lên cười, khoát tay một cái, nói một câu: "Ở nhà có." Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, ăn ý ngậm miệng lại. Ở nhà có cái gì? Ở nhà có đồ ăn Kiều tiểu thư nấu! Dù sao bây giờ chủ

từ nhà bọn họ cũng chẳng để tâm đến đồ ăn nhà người khác nữa rồi, trong lòng chỉ có com canh ngon ngọt của Kiều tiểu thư mà thôi...

Kiều Sơ Huân cười: "Được. lát nữa ta sẽ đi chuẩn bị ngay..." Chỉ là có lẽ đến khi hắn về thì đã khuya lắm rồi. Kiều Sơ Huân cũng không ngại, dù sao thì hôm nay trời cũng lạnh, bánh trôi làm xong đây kín đặt trên bàn, ngày mai luộc lên ăn cũng không có vấn đề gì.

Đêm đó, Kiều Sơ Huân làm được năm mươi cái bánh trôi ngũ sắc, luộc một phần cho mấy người Tiểu Đào Nhi ăn trước. Cái gọi là bánh trôi ngũ sắc chính là dùng bột nếp với năm loại màu sắc khác nhau làm vỏ, bên trong cũng có năm loại nhân khác nhau, theo thứ tự là thịt, bột đậu xanh, hoa hồng, mè đen cùng với hoa quế, có ngọt có mặn, màu sắc cũng đa dạng, nhìn rất đẹp mắt, ăn vào cũng ngon miệng.

Từ trước tới giờ Kiều Sơ Huân làm đồ ăn luôn rất tỉ mỉ, vì vậy nhân bánh rất mịn, ăn không hề cảm giác được chút cặn nào, mùi vị cũng tinh tế hơn so với các quán bên ngoài. Thịt được ướp với gia vị từ trước, trong đậu xanh thì bỏ thêm ô mai, trong hoa hồng và hoa quế đều bỏ thêm nhân lạc giã vụn, trong hạt mè thì có bột củ sen. Mấy anh vệ vừa ăn vừa khen tay nghề của Kiều Sơ Huân.

Còn dư lại mười cái đây kín đặt trên bàn, chờ Cảnh Dật về sẽ luộc lên làm bữa khuya cho hắn. Thế nhưng mãi đến giờ tý mà vẫn chưa thấy người về, Tiểu Đào Nhi đã ngủ gà ngủ gật, đầu gác trên khuỷu tay, thỉnh thoảng lại gục xuống, nhìn cực kỳ buồn cười.

Kiều Sơ Huân ôm con thỏ con trong ngực, đứng dậy đi tới bên cạnh Tiểu Đào Nhi, vỗ lên cánh tay nàng một cái: "Dậy nào, chúng ta về phòng ngủ."

Tiểu Đào Nhi xoa mắt, đang buồn ngủ nên mơ mơ màng màng, ngoan ngoãn đứng dậy kéo vạt áo của Kiều Sơ Huân. Kiều Sơ Huân dắt tiểu nha đầu, dập tắt lửa, thổi đèn, hai người từ nhà bếp quay trở về hậu viện.

Trở về phòng, nàng giúp Tiểu Đào Nhi thay y phục, đắp chăn lại, nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ bên ngoài. Kiều Sơ Huân ôm con thỏ ra mở cửa, thấy Cảnh Dật mặc một bộ y phục đen toàn thân, áo choàng màu đỏ tía vắt trên cánh tay, cười tủm tỉm nhìn nàng. Gò má hấn đỏ ửng lên một cách khác thường, đôi mắt phượng dài hẹp hơi nheo lại, đôi con ngươi sáng rực, giọng nói lười biếng nhưng lộ ra vẻ ngang ngược không cho người ta từ chối: "Nghe nói ngươi làm bánh trôi cho ta? Ta muốn ăn..."

Kiều Sơ Huân sợ tiếng nói chuyện của Cảnh Dật làm Tiểu Đào Nhi tỉnh giấc, vội vàng xoay người đóng cửa lại, tiến lên một bước nhìn rõ mặt Cảnh Dật, khoe mày nhíu lại, không lẽ hấn...

Cảnh Dật vô cùng hài lòng với việc Kiều Sơ Huân chủ động tiến lên một bước, cúi đầu thấy con thỏ con trong ngực Kiều Sơ Huân thì đôi môi đỏ mọng chậm rãi vẽ ra một đường cong, ngón tay thon dài chọc chọc cái miệng con thỏ, con thỏ sợ co quắp người lại, cái đầu nhỏ lắc lắc, cuộn tròn trong ngực Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân vội vàng vuốt ve lỗ tai con thỏ, vừa ngẩng đầu lên định nói chuyện thì đã thấy một bàn tay hướng thẳng về phía ngực mình. Chẳng thềm để ý đến sự phản kháng của con thỏ, Cảnh Dật dùng một tay tóm lấy con thỏ đang cuộn tròn như quả cầu ôm vào trong lòng, lắc lắc cái đầu của nó để nó phải nhìn hấn.

Con thỏ con vẫn ra sức co rụt người lại, sợ đến mức run lẩy bẩy. Lúc này Kiều Sơ Huân đã có thể chắc chắn rằng hấn đã uống say, vươn tay đến ngực hấn để ôm lấy con thỏ: "Ngươi đừng có níu lỗ tai nó như vậy, hỏng tai nó bây giờ..."

Cảnh Dật híp mắt nhìn nàng, giọng nói có vẻ bất cần: "Hồng thì đổi con khác."

Kiều Sơ Huân bị câu nói của Cảnh Dật làm cho nghẹn họng, sao hắn có thể nói thế chứ! Đây là thỏ chứ đâu phải là giày mà nói đổi là đổi. Bàn tay nhỏ bé đặt lên sống lưng con thỏ con khẽ khàng vuốt ve, tay kia thì thò xuống dưới bụng con thỏ muốn ôm nó về, nào ngờ lúc này Cảnh Dật lại giở tính khí tiểu hầu gia của hắn, đã sai thì quyết sai đến cùng, lại còn nhướn mày cong môi nhìn nàng.

Kiều Sơ Huân cũng hơi sốt ruột, đuổi theo hắn mấy bước, trừng mắt lên, vẻ mặt rất hiểm thấy: "Trả thỏ lại cho ta!"

Lúc này đám ảnh vệ vừa vào đến cửa, đi theo phía sau Cao Linh ra hậu viện chuẩn bị nghỉ ngơi, nào ngờ vừa mới đi được mấy bữa đã nghe thấy giọng nói vừa tức giận vừa có vẻ làm nũng của Kiều Sơ Huân, cùng với tiếng cười trầm thấp vui vẻ của chủ tử nhà mình. Cả đám đưa mắt nhìn nhau một cái, lại đồng loạt lắc đầu thở dài, Tiểu Hầu gia nhà bọn họ bao giờ mới thành thực hơn một chút, không đi bắt nạt cô nương mình thích nữa đây!

Cao Linh e hèm một tiếng, dọn đường cho chủ tử nhà mình: "Đi ngủ cả đi!"

Cả đám đều nhanh chóng im lặng trở về phòng mình nghỉ ngơi, để lại hai người kia vẫn đứng ồn ào trong sân. Kiều Sơ Huân sợ đánh thức Tiểu Đào Nhi nên không dám lớn tiếng, hơn nữa nàng vốn cũng không biết cãi nhau với người khác, bây giờ đụng phải Cảnh Dật giở trò đùa giỡn lưu manh, nhưng hắn lại là chủ tử của nàng, cho nên nàng chỉ có thể chọn chiến thuật đi đường vòng, giải cứu cho con thỏ con: "Công tử đã vất vả cả ngày rồi, bây giờ nên trở về nghỉ ngơi thôi."

Cảnh Dật đã say, cười cười: "Ta muốn ăn bánh trôi." Lại còn vừa nói vừa kéo cái lỗ tai thỏ, chà, mềm nhũn, cảm giác không tệ.

Kiều Sơ Huân nhìn mà đau lòng, vội vàng đồng ý: "VẬY ĐỂ TA ĐI NẤU. CÔNG TỬ ĐỪNG NHÉO TAI NÓ NỮA!" Con thỏ con giương đôi mắt đỏ đỏ ầng ậng nước, nằm im trong ngực Cảnh Dật không dám nhúc nhích, chỉ ra vẻ đáng thương nhìn Kiều Sơ Huân, mấy cái lông mép màu trắng bạc còn khẽ run.

Kiều Sơ Huân xoay người đi về phía nhà bếp, nhưng mới được mấy bước đã cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu nhìn lại thì thấy Cảnh Dật một tay ôm con thỏ con, một tay treo cái áo choàng, đang ung dung đi theo phía sau nàng. Kiều Sơ Huân thật sự dở khóc dở cười, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Mời công tử về phòng trước chờ một lát, ta nấu xong bánh trôi sẽ lập tức bung tới cho công tử."

Cảnh Dật vẫn nhìn nàng mỉm cười, trong mắt dường như hơi sáng lên: "Ta muốn xem người nấu." Hình như hắn còn chưa nhìn thấy dáng vẻ của nàng lúc nấu ăn, chắc hẳn là rất nghiêm túc, vừa nghĩ thế thôi mà trong lòng hắn đã thấy ngứa ngáy...

Kiều Sơ Huân biết bây giờ không thể nói chuyện phải trái với người này được, chỉ có thể để mặc cho hắn đi cùng.

Chẳng mấy chốc nồi nước đã sôi, Kiều Sơ Huân bỏ mười cái bánh trôi vào nồi, lấy một cái bát sứ men xanh ra đặt sang một bên bàn dài. Cảnh Dật ôm thỏ đứng bên cạnh cửa nhìn nàng, cứ nghĩ nàng vì nấu cho hắn một bát bánh trôi mà bận bận bịu bịu, trong lòng liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hắn nhìn nàng khom người lấy bát đũa từ trong tủ gỗ ra, bóng dáng nhỏ bé như thể cây liễu đung đưa trong gió, gò má trắng nõn bóng loáng như một món đồ sứ tinh xảo, bởi vì hơi nước xông lên mà hơi nhiễm đỏ, ngay cả cánh môi cũng giống như phủ thêm một tầng ánh sáng nhàn nhạt... Cảnh Dật cảm thấy rượu trong

dạ dày dần dần hóa thành một ngọn lửa đỏ rực, chậm rãi thiêu đốt khắp người hắn, ánh mắt cũng vì khát vọng mãnh liệt trong đầu mà càng lúc càng sâu hơn.

Kiều Sơ Huân múc bánh trôi đã nấu xong ra, xoay người lại thì thấy hắn đứng bên cạnh cửa, ánh mắt sâu thẳm đang nhìn nàng chăm chăm. Kiều Sơ Huân cau mày, bung khay đi tới bên cạnh Cảnh Dật, hơi rũ mắt xuống: "Công tử, trở về phòng thôi."

Quay trở lại phòng Cảnh Dật, mở cái lồng đậy phía trên khay, Cảnh Dật múc một muống nước dùng cho vào miệng trước, sau đó mới múc một cái bánh trôi màu hồng lên cắn một miếng. Hương hoa hồng thơm phức trộn lẫn với vị lạc bụi bụi lan tràn trong khoang miệng, vẫn còn hơi nóng, nhưng cũng nhờ vậy mà hương vị càng ngọt lành hơn.

Cảnh Dật ăn hết một cái, lại múc một cái màu xám nhạt, lần này là nhân mè đen và bột củ sen... Chỉ một lát sau, cả mười cái bánh trôi đều đã vào trong bụng, Cảnh Dật cầm khăn lên lau miệng, lại ngược mắt lên, thấy Kiều Sơ Huân đang cúi đầu đứng gần đó, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn con thỏ trong ngực hắn, hàm răng trắng khê cắn cánh môi, vẻ mặt thật sự khiến người ta cảm thấy còn đáng yêu hơn cả con thỏ con này.

"Tới đây." Cảnh Dật dứt khoát dựa lưng vào cái sập nhỏ, mắt hơi nheo lại, đặt con thỏ con lên đùi, ngón tay trêu chọc con thỏ.

Kiều Sơ Huân sợ động tác trên tay Cảnh Dật nên vô cùng thấp thỏm tiến lên, vừa mới tới gần sập thì đã bị một cánh tay Cảnh Dật ôm lấy thắt lưng rồi kéo nàng vào trong ngực, sau đó là cảm giác trời đất đảo lộn, chỉ một chớp mắt, đôi môi ấm áp đã dán lên môi nàng. Hơi thở nóng bỏng phả lên má nàng, mang theo mùi đồ ăn ngọt thơm và mùi rượu nhàn nhạt.

Không có dò xét lòng vòng, cũng không có thận trọng thương tiếc, Cảnh Dật kéo nàng vào trong lòng, cánh tay giữ chặt, sau đó là một nụ hôn mạnh mẽ. Cánh môi hấn chậm rãi ma sát, khiến cánh môi hồng hồng của nàng dần trở nên đỏ ửng, lại chưa chịu thỏa mãn mà khẽ cắn xuống, ngậm lấy môi nàng...

Kiều Sơ Huân chỉ cảm giác được thất lưng mình bị hấn ôm chặt cứng, trên môi vừa đau vừa tê dại, hơi nóng chậm rãi phủ lên gò má, rồi đến khóe mắt, nàng còn chưa kịp phản ứng thì nước mắt đã rơi xuống. Giọt nước mắt lướt qua gò má mịn màng, cái cảm xinh xắn, cũng rơi lên cánh môi và vạt áo thêu rồng phun mây của người nào đó.

Cảnh Dật nếm được vị mặn chát, động tác trên môi hơi dừng lại, đầu óc dần tỉnh táo lại, cánh tay hơi thả lỏng, đôi mắt cũng dần tìm lại ánh sáng.

Kiều Sơ Huân cảm giác được cơ thể mình đã được buông lỏng, môi cũng được tự do, vôi vàng lui người về phía sau, đôi chân mềm nhũn, cả người ngã xuống. Hơi thở Cảnh Dật rối loạn, hấn tựa lưng lên sạp, cố kiềm nén ngọn lửa đang dâng trào trong cơ thể, lại thấy vì hấn buông tay mà Kiều Sơ Huân ngã ngửa ra phía sau thì vôi vàng đứng dậy đỡ nàng.

Trên mặt Kiều Sơ Huân đầy nước mắt, cả người chật vật, một tay che cánh môi đang nóng hừng hực, tay còn lại tức giận đẩy cánh tay vừa vươn ra trước mặt nàng, lão đảo đứng dậy chạy ra khỏi phòng.

Chương 15: Bánh trôi ngũ sắc

Vừa sáng sớm, Kiều Sơ Huân đã nấu xong một nồi hoành thánh, còn bảo Tiểu Đào Nhi lấy mấy loại bánh ngọt khác nhau từ trong nồi ra. Nàng cúi đầu đảo đồ ăn, giọng nói hơi run run: "Tiểu Đào Nhi, hôm nay ta không được khỏe lắm, người có thể giúp ta bung đồ ăn sáng tới cho công tử không?"

Tiểu Đào Nhi nhón chân lên nhìn một cái, hơi khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn đồng ý: "Được. Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ thấy không khỏe ở đâu? Có cần phải mời đại phu không?" Từ sau khi nhận ra công tử là một người rất tốt, Tiểu Đào Nhi cũng không còn sợ hãi như hồi đầu nữa. Hơn nữa nàng cũng không giống như Kiều Sơ Huân, chỉ cần đưa cơm tới là được, không cần phải ở lại ăn cùng công tử, cho nên trong lòng Tiểu Đào Nhi cũng thoải mái.

Kiều Sơ Huân lắc đầu: "Ta không sao, ngủ một chút là được rồi." Nói xong thì liền cúi đầu đi ra khỏi bếp.

Đám ảnh vệ tới bưng com, thấy trong bếp chỉ có một mình Tiểu Đào Nhi thì nhao nhao hỏi: "Kiều tiểu thư đâu?" "Có phải là có món gì ngon không?"

Tiểu Đào Nhi nhanh tay nhanh chân múc hoành thánh ra, trong mắt cũng lộ vẻ bối rối: "Sơ Huân tỷ tỷ nói là không khỏe, cho nên đã về phòng nghỉ ngơi rồi."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhớ tới chuyện đêm qua, đều cảm thấy hơi kỳ lạ. Cao Linh nhìn mấy thứ trên cái khay trong tay Tiểu Đào Nhi, hỏi: "Kiều tiểu thư bảo người đưa đồ ăn sáng tới cho công tử sao?"

Tiểu Đào Nhi gật đầu: "Đúng vậy! Ta thấy sắc mặt Sơ Huân tỷ tỷ hình như không được tốt lắm, có lẽ là đêm qua ngủ không ngon giấc." Cả buổi sáng Kiều Sơ Huân đều cúi gằm, lại còn đôi kiêu tóc, hai bên gò má đều có mấy lọn tóc che khuất, nàng cũng không nhìn rõ vẻ mặt Kiều Sơ Huân.

Cao Linh suy nghĩ một lát, đưa tay ra nhận lấy cái khay: "Người ăn rồi đi nghỉ trước đi, để ta đưa cho."

Đi vào phòng Cảnh Dật, đóng cửa lại, thấy chủ tử nhà mình mặc một bộ đồ đồ tía, một chân thả xuống đất, nghiêng người dựa vào cái sập, một bên khuỷu tay chống trên cái bàn nhỏ ngay bên cạnh, tay còn lại thì đang trêu chọc con thỏ trắng trên đầu gối. Nghe thấy có tiếng người bước vào mà mắt cũng không hề ngước lên, chỉ nhíu mày lại, cánh môi đỏ thẫm cũng mím chặt hơn.

Cao Linh âm thầm thở dài một hơi, đặt khay lên chiếc bàn tròn, đi tới vị trí trước sập chừng ba thước, nghĩ nghĩ một hồi, cố chọn lọc từ ngữ, sau đó mới lên tiếng khuyên nhủ: "Chủ tử, chủ tử thích Kiều tiểu thư, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được, nhưng mà Kiều tiểu thư lại không hề biết. Ngày nào chủ tử cũng trêu

chọc người ta như trêu chọc con thỏ như vậy, cho dù tính tình Kiều tiểu thư có tốt thế nào thì cũng khó mà chịu nổi bị chủ tử bắt nạt..."

Cảnh Dật nhíu chặt mày, ngón tay đang trêu chọc con thỏ con hơi khựng lại, sau đó lại đưa lên gầy gầy cái tai dài của con thỏ. Con thỏ con run lấy bầy, cắn răng chịu đựng sự giày xéo của Tiểu Hầu gia.

Cảnh Dật yên lặng hồi lâu, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: "Vậy theo ý người thì nên làm thế nào?"

Mặc dù trên mặt Cao Linh có vẻ hết sức bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng đã nhảy cẫng lên, chủ tử nói thế này tức là đã thừa nhận có tình ý với Kiều tiểu thư rồi! Cao Linh trầm ngâm một lát, cẩn thận trả lời: "Theo như thuộc hạ thấy, Kiều tiểu thư vẫn luôn coi chủ tử là chủ nhân mà hầu hạ, có tôn kính và cảm kích chủ tử, nhưng mà trong lòng vẫn luôn phòng bị."

Cảnh Dật không tỏ rõ ý kiến, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Nói tiếp đi."

Cao Linh quan sát sắc mặt Cảnh Dật, chậm rãi nói: "Thật ra thì trong lúc bọn Tiểu Lai còn chưa tới đây, ta đã từng gửi lời nhắn bảo bọn họ đi thăm dò chuyện của Kiều tiểu thư." Thấy trên mặt Cảnh Dật vẫn không có gì khác lạ, Cao Linh mới an tâm hơn một chút, tiếp tục nói: "Được đường lớn nhất thành Biện Kinh hiện giờ chính là do cha nàng ấy mở. Mẫu thân của Kiều tiểu thư qua đời từ sớm, cha nàng nạp thiếp, vị thiếp thất đó sinh được một nam một nữ. Bình thường người ta cũng chỉ nghe nói đến nhị tiểu thư và tiểu thiếu gia của Kiều gia, không biết nhiều về vị đại tiểu thư này cho lắm."

"Bọn Tiểu Lai thăm dò mãi, sau đó nghe nha hoàn trong phủ Kiều gia nói rằng, từ nhỏ Kiều tiểu thư đã không được sung ái. Kiều lão gia bận rộn làm ăn, quanh năm suốt tháng đều chạy khắp từ bắc chí nam, chẳng mấy khi ở nhà. Hôm chúng ta rời khỏi kinh thì vừa đúng lúc Kiều tiểu thư bị nhị nương, cũng chính là

người thiếp thất kia, ép gả về làm thiếp cho một gã nam nhân đã hơn bốn mươi tuổi..."

Bàn tay Cảnh Dật đang vuốt lưng con thỏ dừng lại một lát, ngược mắt lên nhìn về phía Cao Linh, lạnh lùng nhả ra hai chữ: "Tiếp tục."

Cao Linh lạnh cả sống lưng, nhắm mắt nói: "Hết rồi. Chỉ có từng ấy."

Cảnh Dật buông mắt, đưa tay vuốt ve bên dưới quai hàm con thỏ con: "Mấy lời người định nói trước đó cũng hết rồi sao?"

Cao Linh ngẩn người, lại vội vàng gật đầu: "À! Thuộc hạ muốn nói, chắc chắn từ nhỏ Kiều tiểu thư đã phải chịu không ít khổ cực, cuối cùng lại bị ép phải rời khỏi kinh thành trong tình huống như vậy, chắc hẳn trong lòng nàng rất bất an. Huynh đệ bọn ta đều là người thô lỗ, Tiểu Đào Nhi lại còn nhỏ tuổi, cũng chẳng có ai có thể nói chuyện với nàng để nàng thổ lộ một chút."

Lúc nghe được hai chữ "thổ lộ", Cảnh Dật không kiềm được nhướn nhướn mày lên, liếc hẩn một cái.

Cao Linh chẳng biết nên làm thế nào, chỉ có thể giải thích: Ý của thuộc hạ là, chủ tử chỉ cần thể hiện sự quan tâm của mình một cách thỏa đáng, lúc ở gần Kiều tiểu thư thì hòa nhã một chút, có kiên nhẫn một chút, như vậy với hảo cảm sẵn có của Kiều tiểu thư đối với chủ tử, chắc chắn Kiều tiểu thư dần dần sẽ thích chủ tử!" Nếu mà Tiểu Hầu gia ngài còn tiếp tục giày vò như trước kia thì chưa biết đến ngày nào đâu!

Cảnh Dật trầm ngâm một lúc, ôm con thỏ đặt lên tay, kéo vạt áo khoác, lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Cao Linh vội vàng chêm thêm một câu: "Bây giờ Kiều tiểu thư vẫn còn nghỉ ngơi ở trong phòng."

Cảnh Dật vừa đi tới phòng Kiều Sơ Huân vừa quét mắt nhìn con vật lông xù trong lòng mình. Chẳng qua chỉ là một quả bóng mắt đỏ tai dài thôi, thế mà nàng thật sự ra sức che chở như báu vật! Nghĩ đến cảnh tượng ôm hôn nàng hôm qua, Cảnh Dật liếm liếm môi, đêm qua hẳn thật sự bị dáng vẻ của nàng làm cho ngất ngây, lại cộng thêm trước đó hẳn có uống chút rượu ăn mừng vụ án được phá, cho nên trong lòng thật sự rất vui vẻ, hình như thật sự đã... hơi thô lỗ.

Hồi tưởng lại cảm giác mềm mại kia, Cảnh Dật chậm rãi cong môi lên, thật sự là còn mềm mại hơn cả cánh hoa... Chỉ là vừa hôn một lát mà mặt nàng đã đầm nước mắt. Lại nhớ tới lần trước hẳn xiết chặt cổ tay nàng không chịu buông, Kiều Sơ Huân làm mặt lạnh với hẳn tận ba ngày mới chịu nói chuyện. Lần này hẳn chủ động tìm nàng, trả thù lại cho nàng, rồi cùng nàng đi ra ngoài cho thoáng đảng một lát, với tính cách dễ mềm lòng của nàng thì chắc là sẽ nhanh chóng chịu để ý tới hẳn nhỉ?

Cảnh Dật nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, không có ai lên tiếng đáp lại. Gõ hai tiếng nữa, lại cảm thấy không ổn, đưa tay ra đẩy một cánh cửa, chỉ thấy trong phòng vắng tanh không một bóng người. Ở góc phòng là một cái rương lớn bằng gỗ lim, một tấm vải đỏ thẫm được xếp vuông vắn đặt ở góc giường.

Cảnh Dật nhíu mày một cái, đi lên mấy bước mở tấm vải ra, đúng là tấm vải ban đầu hẳn đã cho nàng mượn. Lúc đó nàng thay hỉ phục và giày nhưng lại không có chỗ cất, màu đỏ cũng nổi bật, cho nên hẳn mới bảo Cao Linh lấy một tấm vải tới cho nàng mượn để gói xiêm áo.

Nhìn căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, Cảnh Dật giật mình trong lòng, vươn tay ra sau áo choàng, một tay thắt lại đai lưng, một tay ôm con thỏ con vào lòng, vội vàng bước ra khỏi phủ đệ. Hẳn chạy thẳng tới công

thành, hỏi thăm quan viên thủ thành một tiếng trước, sau đó vội vàng đi tìm khắp nơi.

Mặc dù thành Việt Châu không lớn như Biện Kinh nhưng cũng sầm uất hưng thịnh, phố xá chia năm xẻ bảy, may mà vẫn còn sớm, công thành chỉ mới mở được chừng hai khắc, hỏi mấy quan viên thủ thành thì đều nghe nói không thấy công nương nào như hấn miêu tả đi ra khỏi thành. Lúc này người đi lại trên đường còn chưa nhiều, Cảnh Dật vóc dáng cao lớn, thị lực cũng tốt, dùng khinh công chỉ một chốc đã tìm hết ba con phố nhưng đều không thấy người, lại vội vàng đi tiếp.

Rẽ sang một con phố khác, Cảnh Dật liếc mắt nhìn qua, nhìn thấy ở đầu kia đường một bóng dáng màu tím nhạt, mặc dù chưa bao giờ nhìn thấy nàng mặc bộ xiêm y này, nhưng cả bóng lưng, kiểu tóc hay dáng đi đều chắc chắn là Kiều Sơ Huân!

Cảnh Dật híp mắt một cái, phi thân đuổi tới, cảm giác sốt ruột và bất an trong lòng cũng dần hóa thành dòng nước ấm áp, lan tràn tới tận trái tim. Lúc sắp đuổi kịp bóng dáng màu tím nhạt kia thì lại thấy một bóng người mặc đồ màu xám tro chạy như bay từ phía khác tới, đụng vào Kiều Sơ Huân khiến nàng lao đảo.

Cảnh Dật nhanh chóng tiến lên trước ôm nàng vào trong ngực, lạnh lùng liếc nam tử kia một cái. Kiều Sơ Huân đột nhiên bị người ta choàng lấy thắt lưng thì sợ hết hồn, đến lúc nhìn thấy ống tay áo màu đỏ tía đang quàng lên tay nàng cùng với lồng ngực dày rộng quen thuộc ở phía sau lưng thì mới yên tâm hơn một chút, đồng thời lại có một cảm xúc khác lặng lẽ dâng lên trong lòng.

Nam tử xa lạ kia cúi thấp đầu, vừa không ngừng nói xin lỗi vừa nhặt mấy thứ bị rơi tán loạn dưới đất lên, bỏ vào cái giỏ ở cạnh đó. Lúc trả cái giỏ cho Kiều Sơ Huân, hấn ta hơi hạ tầm mắt, môi cong lên lộ ra một nụ cười có vẻ bí hiểm, nhưng

trong miệng vẫn liên tục xin lỗi. Sau đó hắn ta chấp tay với hai người, cúi đầu bước vội vào một con hẻm nhỏ.

Cảnh Dật chỉ để ý tới người trong ngực mình, cánh tay vẫn vòng chặt, cúi đầu xuống ghé vào tai nàng, giọng nói lười biếng lẫn với chút lạnh lùng: "Vừa rồi đã đi đâu?"

Kiều Sơ Huân vốn không muốn để ý tới Cảnh Dật, nhận lấy cái giỏ người kia đưa cho, đang định nói cảm ơn thì đã nhìn thấy nụ cười bí hiểm chọt lóe lên trên môi hắn ta. Trong lúc đang ngẩn người thì hắn ta đã khuất bóng trong con hẻm nhỏ.

Cảnh Dật cũng cảm thấy người vừa rồi có chỗ không ổn, khoe mày nhíu lại, lấy cái giỏ trong tay Kiều Sơ Huân, lật lên xem từng thứ một.

Kiều Sơ Huân cắn môi đấu tranh một hồi, cuối cùng quay mặt sang phía khác, nhẹ giọng nói: "Cái ngõ mà người nọ vừa rẽ vào là một ngõ cụt." Trước kia nàng và Tiểu Đào Nhi từng cùng nhau đi qua đó trong lúc tới phường thêu ở bên cạnh, ban đầu hai người tưởng rằng đó là đường tắt, đi vào bên trong mới biết là không có lối ra.

Cảnh Dật lật lên xem từng thứ một, cuối cùng cầm lên một khối ngọc thạch đỏ tía từ dưới đáy giỏ. Khối ngọc chỉ lớn bằng ngón tay út, rộng hai đầu, hình dạng như ống khèn, tỏa ra ánh sáng màu đỏ tía rực rỡ dưới nắng sớm. Cảnh Dật nghiêm mặt, nghe được Kiều Sơ Huân nói câu kia thì ngẩng phắt đầu lên nhìn nàng.

Thấy dáng vẻ nàng cắn môi quay mặt sang phía khác một cách mất tự nhiên, Cảnh Dật chậm rãi nhướn một bên mày lên, khe cong môi, một tay xách giỏ, một tay kéo cánh tay nhỏ bé của Kiều Sơ Huân: "Ở đâu? Dẫn ta đi xem."

Bởi vì chuyện đêm qua nên Kiều Sơ Huân không muốn để ý tới người này nữa, định bụng sau này sẽ để cho Tiểu Đào Nhi hoặc Cao Linh đưa cơm giúp, nàng

ở lại trong bếp hoặc về phòng mình là được. Nhưng nam tử xa lạ vừa rồi cùng với khối ngọc thạch đỏ tía vô duyên vô cớ xuất hiện trong giỏ nàng đã khiến Kiều Sơ Huân hiểu rằng hiện giờ không phải lúc phát cáu, vì vậy chỉ có thể để mặc cho hắn kéo tay nàng đi vào trong con hẻm kia.

Cảnh Dật cau mày nhìn đoạn cuối con hẻm, chậm rãi hỏi: "Vừa mới sáng sớm còn chưa ăn cơm đã ra ngoài làm gì?"

Kiều Sơ Huân khẽ cắn môi, rũ mắt xuống không đáp lại, tay cũng lặng lẽ rút ra, không muốn bị hắn nắm lấy một cách thân mật như vậy.

Cảnh Dật mím môi, cánh tay hơi buông lỏng, "bịch" một tiếng, con thỏ con trên khuỷu tay hắn rơi vào bên trong giỏ. Mí mắt Kiều Sơ Huân run lên, nàng vội vàng xoay người sang ôm con thỏ vào lòng. Cánh tay còn lại vẫn đang bị người kia xiết chặt, nàng chỉ có thể dùng gò má cọ cọ sống lưng con thỏ con. Cảnh Dật đứng bên cạnh nhìn nàng, trong mắt ánh lên nụ cười nhàn nhạt.

Hai người nhanh chóng đi tới cuối hẻm, nếu chỉ nhìn vách tường thì thật sự sẽ cho rằng cho dù có đi tiếp thì chắc chắn vẫn sẽ có lối ra, bởi vì con hẻm quanh co khúc khuỷu, mà tường bao cũng được xây uốn lượn theo độ cong của con hẻm. Nhưng đi đến đoạn quanh cuối cùng thì mới phát hiện ra rằng đây là một ngõ cụt, trước mặt là một bức tường đất cao tới xấp xỉ một trượng¹, người bình thường chắc chắn sẽ không vọt qua được.

Cảnh Dật nhướng mày nhìn về phía Kiều Sơ Huân: "Sợ sao?"

Kiều Sơ Huân không muốn nói chuyện với hắn, không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, chỉ rũ mắt không lên tiếng.

¹ Trượng là một đơn vị đo chiều dài trong hệ thống đo lường cổ đại của Việt Nam và Trung Quốc, không thống nhất giữa các thời kỳ và giữa các lĩnh vực khác nhau. Tất cả các tài liệu đều ghi chép rằng một trượng bằng mười thước, nhưng không quy định rõ độ dài của "thước". Thước đo vải, thước đo đất, thước đo mộc,... có độ dài khác biệt. Nhiều tài liệu chép rằng một thước bằng 0,47 mét (suy ra một trượng bằng 4,7 mét), cũng có tài liệu cho rằng một thước bằng 0,17 mét.

Cảnh Dật cười khẽ, buông bàn tay nhỏ bé của Kiều Sơ Huân ra rồi ôm cả người nàng vào lòng, tung người nhảy lên tường, Kiều Sơ Huân phát hoảng, theo bản năng nắm chặt lấy vạt áo hắn, người cũng dựa sát vào người hắn, ôm chặt con thỏ con trong lòng.

Cảnh Dật nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy bên kia tường cũng là một con hẻm nhỏ dài hun hút, một bên là một cửa hàng, bên kia là một tiệm rượu.

Quan sát hết xung quanh, Cảnh Dật cúi xuống nhìn người vẫn đang vùi đầu trong ngực mình, môi hắn cong lên vẽ ra một nụ cười nghiền ngẫm, dứt khoát cứ đứng trên tường như vậy mà ngắm nhìn phong cảnh đẹp đẽ phía xa xa. Ánh mặt trời đầu đông mới ấm áp làm sao!

Chương 16: Mì quàn đời

Hai người nhảy từ trên tường xuống, Kiều Sơ Huân vừa đứng vững đã vội lui ra khỏi ngực Cảnh Dật, ôm con thỏ con đi ra ngoài. Cảnh Dật cũng không sót ruột, chỉ chậm rãi than thở một câu: "Sơ Huân, người định để ta xách cái giỏ đồ ăn này về đến nhà chúng ta luôn sao?"

Kiều Sơ Huân dừng bước, bị lời trêu chọc hờ hững của hắn làm cho đỏ mặt, nghĩ thầm trong bụng, ai thèm "chúng ta" với hắn chứ! Nàng rũ mắt xuống xoay người lại, bất đắc dĩ quay trở lại bên cạnh Cảnh Dật, đưa tay nhận lấy cái giỏ trong tay hắn. Cảnh Dật lại nghiêng người né, chờ Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên trợn mắt đối diện với hắn, hắn mới mỉm cười nói: "Ta vẫn còn chưa ăn sáng, chúng ta ăn bên ngoài xong rồi về."

Kiều Sơ Huân vội vàng đưa mắt sang phía khác, răng cắn chặt môi dưới, cũng không phát ra âm thanh gì, chỉ có khóe mắt hơi ươn ướt. Người này thật là vô lại...

Cảnh Dật vốn còn muốn ôm eo nàng mà đi, kết quả là nhìn thấy dáng vẻ như muốn khóc đến nơi của nàng, y hết như con vật nhỏ nàng đang ôm trong ngực kia, co rúm người lại như thể rất sợ hãi. Lại nghĩ đến lời nói trước đó của Cao Linh, bàn tay đã vươn ra một nửa lại rút trở về. Đôi mắt hẹp dài thoáng qua ánh nhìn u ám, khóe môi lại hơi cong lên, chậm rãi nói: "Đi thôi."

Hai người một trước một sau đi ra khỏi con hẻm nhỏ. Kiều Sơ Huân vẫn một mực duy trì khoảng cách chừng hai thước với Cảnh Dật, tay khẽ khàng vuốt ve con thỏ con, đầu cúi thấp, im lặng đi theo sau lưng hắn. Cảnh Dật vốn có tướng mạo xuất chúng, lại mặc một bộ y phục đỏ tía cùng áo choàng trắng bạc, đi giữa đám đông lại càng nổi bật hơn.

Các cô nương hai bên đường nhao nhao liếc mắt nhìn trộm, đến khi nhìn thấy giỏ đựng thức ăn trong tay vị công tử tuần tú này thì đều trở mắt ghen hờn, sau đó lại thấy nàng dâu nhỏ xinh xắn cúi đầu đi theo phía sau thì như bừng tỉnh ra, lại còn chụm đầu lại bàn tán, không biết là nàng dâu nhà ai mà đi chợ còn có phu quân đi cùng, thật là có phúc quá!

Kiều Sơ Huân cũng không hề biết rằng mình đi theo Cảnh Dật quanh thành tây một buổi sáng đã gây ra tiếng vang lớn như vậy. Trong lòng nàng cảm thấy rất giận, nhưng cũng biết hẳn thật sự không phải người xấu, chỉ là không biết tại sao hắn lại cực kỳ thích bắt nạt nàng, vì vậy trong lòng nàng lại càng rối rắm hơn. Cảnh Dật đi đằng trước, thu hết mấy lời bàn tán của người đi đường vào tai, cảm thấy trong người rất khoan khoái, nhìn đám người buôn dưa lê cũng không thấy đáng ghét lắm!

Y Thanh Vũ vừa vòng qua giao lộ thì thấy cảnh hai người kia một người xách giỏ đựng thức ăn, một người ôm con thỏ con, một trước một sau đi ra khỏi chợ, cảnh tượng hết sức quý dị. Nhìn dáng vẻ căn môi xấu hổ của cô nương cúi gằm đầu

đi đằng sau và dáng vẻ híp mắt cong môi đắc ý của Tiểu Hầu gia ở đằng trước, Y Thanh Vũ phải nhịn mãi mới không bật cười thành tiếng.

Khẽ ho hai tiếng để đánh dấu sự tồn tại của bản thân, Y Thanh Vũ tiến lên mấy bước, chấp tay với Cảnh Dật một cái, thấp giọng chào hỏi: "Chào buổi sáng Hầu gia." Sau đó lại cười cười nhìn về phía Kiều Sơ Huân ở sau lưng Cảnh Dật: "Chào buổi sáng Kiều tiểu thư, đi chợ đấy sao!"

Kiều Sơ Huân vội vàng cúi chào lại, cong môi lên nở nụ cười: "Y đại nhân."

Y Thanh Vũ cười híp mắt khoát tay một cái, chỉ chỉ con thỏ trong lòng Kiều Sơ Huân: "Thật là đáng yêu, vừa mới mua sao?"

Kiều Sơ Huân khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái: "Không phải, dạo trước bọn Tiểu Văn bắt được trên núi ở thành bắc."

Y Thanh Vũ vươn tay ra sờ tai con thỏ, lại cười với Kiều Sơ Huân: "Con thỏ này có vẻ sợ người nhỉ!"

Cảnh Dật dịch chân, vừa vặn chắn Kiều Sơ Huân ở sau lưng, ánh mắt lạnh lùng liếc Y Thanh Vũ một cái: "Trong thành có quán nào bán đồ ăn sáng ngon không?"

Y Thanh Vũ cong mắt, cố ý đùa giỡn Cảnh Dật: "Hai người cũng chưa ăn sáng sao? Vừa khéo, vậy thì đi ăn cùng ta đi!"

Cảnh Dật gật đầu một cái, lạnh nhạt nói: "Y đại nhân đi trước."

Y Thanh Vũ hơi sững sốt, không ngờ rằng hẳn thật sự phải dẫn Kiều Sơ Huân cùng đi ăn bữa sáng, lại thấy vẻ mặt Cảnh Dật hơi khác thường thì lập tức mỉm cười, ôn tồn đáp lại: "Được, được, hạ quan đi trước dẫn đường. Hầu gia và Kiều tiểu thư đi theo sau là được."

Hai người lập tức đi theo phía sau Y Thanh Vũ, được một lát thì rẽ vào một ngõ nhỏ. Quán rất nhỏ, ngoài cửa treo bảng hiệu màu xanh lam với ba chữ "Mì gia truyền", từ xa đã ngửi thấy mùi nước dùng thơm lừng.

Ba người đi vào trong quán, Y Thanh Vũ thành thạo gọi ba tô mì, ba phần bánh tuyết ngọc cùng hai đĩa rau muối. Khách trong quán không nhiều, chỉ có một cô nương xinh xắn tầm mười bảy, mười tám tuổi phụ trách đưa thực đơn và bung bát đĩa. Thấy Y Thanh Vũ tới, cô nương nọ cũng chỉ chào một tiếng rồi đi vào trong bếp hỗ trợ.

Cảnh Dật thấy vậy, chậm rãi nhướn một bên mày lên, nhìn Y Thanh Vũ một cái. Y Thanh Vũ chỉ khẽ mỉm cười, cũng không giải thích thêm cái gì. Ba người ngồi ở vị trí cạnh tường, tương đối khuất, nhân lúc chờ đồ ăn được bung lên, Cảnh Dật móc khối ngọc thạch đỏ tía kia từ trong ngực ra, đưa cho Y Thanh Vũ.

Y Thanh Vũ nhíu mày một cái, cầm khối ngọc thạch quan sát cẩn thận một lúc lâu, vẻ mặt cũng nghiêm túc hẳn: "Chắc hẳn đây mới là thật."

Cảnh Dật nhận lại khối ngọc thạch, cất đi, khéo môi chậm rãi vẽ ra một nụ cười, đường nét giữa hai hàng mày có vẻ uy nghiêm: "Nếu đã có người chủ động dâng tới tận cửa thì chúng ta chỉ cần từ từ mà thu lưới là được."

Y Thanh Vũ nhíu mày, nhìn Kiều Sơ Huân ngồi cạnh đó: "Có người chủ động đưa khối ngọc thạch này cho ngươi sao?"

Cảnh Dật không lên tiếng, Kiều Sơ Huân thấy Y Thanh Vũ nhìn mình, lại thấy Cảnh Dật không có ý phản đối thì mới thuật lại chuyện vừa nãy. Y Thanh Vũ trầm ngâm một lát, ánh mắt nhìn Cảnh Dật cũng có vẻ phức tạp: "Ta thấy chuyện này vẫn nên nói với bên kia một tiếng."

Cảnh Dật buông mắt, ngón tay thông dong gõ lên mép bàn, một hồi lâu sau mới chậm rãi cất tiếng: "Ta tự có chừng mực."

Y Thanh Vũ càng nhú chặt mày hơn, dường như không đồng ý nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn mà Y Thanh Vũ gọi đã được bung lên. Lúc này Kiều Sơ Huân mới nhìn kĩ, nữ tử kia mặc một bộ trang phục màu đỏ của người Mân, chân mang giày ống thấp mũi nhọn, bên hông còn cột một cây roi viền bạc, mặc dù nét mặt có vẻ lạnh lùng nhưng ngũ quan vẫn rất sáng sủa.

Y Thanh Vũ vẫn duy trì nụ cười, chờ nữ tử kia bày hết đồ ăn lên bàn mới mỉm cười ôn hòa: "Đa tạ Hồng Đàm cô nương."

Nữ tử kia khẽ gật đầu, liếc qua Cảnh Dật một cái, môi hơi nhếch lên, sau đó lại bung khay quay trở vào trong bếp.

Kiều Sơ Huân cầm cái thìa nhỏ lên múc một muỗng nước canh cho vào trong miệng, bất giác đưa tay lên che miệng, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Nàng cầm đũa gắp một miếng mì màu trắng, cho vào miệng nhai cẩn thận, cảm nhận được vị mì dai ngon, lại lẫn với vị măng thoang thoang. Nước dùng trộn lẫn vị tôm tươi và nấm, nấu đặc sệt, ăn hết sức ngon miệng.

Cảnh Dật ngồi cạnh đó cũng ăn rất vừa miệng. Kiều Sơ Huân nuốt nước dùng, ngược mắt lên nhìn về phía Y Thanh Vũ ở đối diện: "Đây là mì quần đới?"

Y Thanh Vũ cười ha ha gật đầu một cái: "Quả nhiên Kiêu tiểu thư có nghiên cứu về đồ ăn, đây chính là mì quần đỏi. Nó là thứ độc đáo chỉ có ở phủ Việt Châu của bọn ta, tuyệt đối không hề thua kém mì quần đỏi chính gốc ở Dương Châu!"

Vừa nói vừa đẩy cái đĩa bên cạnh về phía trước: "Ném thử bánh tuyết ngọc này đi, cũng rất ngon."

Kiêu Sơ Huân kẹp một cái bánh, bánh lớn tầm bàn tay người lớn, lớp vỏ ngoài trắng nõn như ngọc, cắn một miếng, mùi sữa thơm dâng tràn, sau đó nữa là vị thơm nồng của nhân óc chó và hạt thông, đến lớp trong cùng lại là ba lát thịt bò thái mỏng như cánh ve. Thịt bò khô mềm dai, trước đó lại đã được ngâm với nước tương nên khẩu vị vô cùng đậm đà. Cắn một miếng, ngọt mặn dung hợp, thơm nồng ngon miệng, ngay cả Kiêu Sơ Huân cũng phải nhận là bá phúc. So với bánh tuyết ngọc này thì mấy thứ bánh ngọt thường ngày nàng vẫn hay làm căn bản chẳng đáng là gì.

Cảnh Dật ăn hai cái, quay đầu sang thì thấy Kiêu Sơ Huân đang ngẩn người nhìn đồ ăn trong bát, vẻ mặt hơi buồn bã, hấn cong môi lên, chậm rãi nói: "Ăn không ngon bằng bánh trôi người làm."

Y Thanh Vũ ở đối diện bật cười một tiếng, một bên là bánh ăn cùng với mì, một bên là đồ ăn vặt, thế mà cũng đem ra so với nhau được sao! Cho dù Tiểu Hầu gia người có muốn dỗ mỹ nhân vui vẻ thì cũng đừng có nói như thế chứ! Kiêu Sơ Huân lại vì ý ám chỉ trong lời của Cảnh Dật mà hai má đỏ bừng, cắn môi trềng hấn một cái, cúi đầu ăn mì không thèm để ý tới hấn nữa.

Cảnh Dật vốn chỉ nghĩ xem phải làm sao để an ủi giai nhân, thế nhưng nhất thời trong đầu lại chỉ nghĩ được tới bánh trôi ngũ sắc mà Kiêu Sơ Huân làm tối hôm trước, vì vậy liền thuận miệng nói ra. Kết quả bị Kiêu Sơ Huân trềng một cái như vậy, hấn mới giật mình nhận ra lời này quả thật có phần không đứng đắn lắm,

nhưng lại cảm thấy dáng vẻ nàng cắn môi trừng hấn rất hấp dẫn lòng người, mặc dù đã lập tức ngậm miệng nhưng ý cười trong mắt lại càng lúc càng nồng.

Ăn xong bữa sáng, Y Thanh Vũ như thường lệ trở về nha môn, Cảnh Dật thì kéo Kiều Sơ Huân, nhất quyết đòi phải đi dạo thành đông một lát. Kiều Sơ Huân thấy Y Thanh Vũ đứng cạnh đó cười tủm tỉm nhìn cánh tay Cảnh Dật thì cũng thấy không được tự nhiên, vì vậy mới vươn tay ra muốn nhận lấy cái giỏ, nhưng mà Cảnh Dật lại không chịu, thản nhiên nói một câu: "Trời lạnh, công tay."

Đi tới đoạn rẽ, Y Thanh Vũ vẫy tay với hai người, đi vào một ngã đường khác. Cảnh Dật cũng không quay đầu, chỉ chậm rãi cất tiếng: "Đi tới bên cạnh ta."

Kiều Sơ Huân vẫn duy trì khoảng cách một bước chân, không muốn sóng vai đi bên cạnh hấn, bây giờ nghe thấy Cảnh Dật dùng giọng điệu không cho phép trái lời như vậy để ra lệnh cho nàng thì trong lòng bất giác trở nên căng thẳng, thế nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu đi lên.

Cảnh Dật vẫn giữ vẻ mặt ung dung, thong thả cất bước: "Muốn ta ôm người đi sao?"

Kiều Sơ Huân biết hấn nói được thì làm được, càng cắn chặt môi dưới, bước vội lên bên cạnh hấn, mắt vẫn nhìn sang bên phía ven đường, nào ngờ bị vấp một cái, người hơi lão đảo, thắt lưng bị người ta nắm lấy, trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói lười biếng trộn lẫn tiếng cười của Cảnh Dật: "Đã lớn như vậy rồi mà đi đứng cũng không biết nhìn đường."

Kiều Sơ Huân vừa xấu hổ vừa thẹn thùng vừa tức giận, đẩy ngực hấn ra. Môi mím chặt, tay ôm con thỏ con, mắt nhìn thẳng về phía trước, cả người hơi cương cứng lại vì căng thẳng.

Cảnh Dật nghĩ cho bước chân của Kiều Sơ Huân nên cũng không đi nhanh. Hai người sóng vai lẳng lẳng đi cạnh nhau, lúc đi ngang qua một cửa hàng, Cảnh Dật đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Kiều Sơ Huân, tỏ ý muốn nàng đi vào cùng hắn.

Hai người vừa vào bên trong cửa hàng, ông chủ đã nhanh chóng bước ra tiếp đón, vừa nhìn từ trên xuống dưới hai người một lượt, vừa cười ha ha chào hỏi: "Chà, chào buổi sáng hai vị! Trong cửa hàng bọn ta có rất nhiều món đồ tinh xảo mới mẻ, không biết hai vị có cần thứ gì không?"

Cảnh Dật đưa mắt nhìn bốn phía, chậm rãi đi tới trước một giá hàng, khẽ hát cầm: "Đưa thứ đó tới đây cho ta xem thử."

Ông chủ hướng mắt ra hiệu cho tiểu nhị đứng cạnh đó, đợi đến lúc Cảnh Dật đã nhận lấy lò giữ ấm cho tay thì mới cười giải thích: "Cái lò giữ ấm cho tay này là thứ tân tiến của cửa hàng bọn ta, tổng cộng mới chỉ có ba cái. Ngài nhìn hoa văn chạm trổ này mà xem, phù dung mới nở, thanh nhã phóng khoáng, mua cho phu nhân dùng là quá thích hợp rồi."

Kiều Sơ Huân lúng túng, vội vàng khoát tay: "Ta, ta không phải..."

Trong mắt Cảnh Dật thoáng qua nụ cười, hắn ngấm nghĩa một hồi, nhìn ông chủ: "Là đồng trắng, bên trong trộn với bạc?"

Ông chủ "a" một tiếng, lập tức cười đáp: "Vị công tử này thật tinh mắt!" Vừa nói chuyện vừa vội vàng rút một cái túi vải nhỏ nhạt màu trong hộp gỗ bên cạnh ra, cung kính đưa tới trước mặt Cảnh Dật: "Cái này để bọc bên ngoài lò giữ ấm, được thêu từ gấm thượng hạng, rất dày. Ngài nhìn xem, màu này cũng rất hợp với màu sắc xiêm y của phu nhân, ngoài màu này ra vẫn còn mấy màu khác nữa..."

Cảnh Dật nhận lấy sờ một cái, bỏ lò giữ ấm vào nhìn thử. Sau đó lại ôm lấy con thỏ con trong ngực Kiều Sơ Huân, nhét cái lò giữ ấm vào trong tay nàng, híp mắt nhìn một hồi, chậm rãi cong môi lên.

"Lấy." Cảnh Dật nhàn nhạt nói một tiếng, lại duỗi tay ra chỉ chỉ ống tay áo ở phía bên kia: "Cái đó có màu nào hợp với bộ xiêm y này không?"

Ông chủ vội vàng lấy một xấp ống tay áo đặt lên trên mặt tủ phía trước bọn họ: "Có có."

Kiều Sơ Huân đứng bên cạnh cũng không xen lời vào, chỉ trong chốc lát, Cảnh Dật đã chọn mấy món đồ giữ ấm mùa đông, thanh toán bạc, lại kéo nàng ra khỏi cửa hàng, nhắc chân lên muốn bước vào tiệm vải ở sát đó.

Lúc này Kiều Sơ Huân hiểu được, vội vàng nín tay áo không cho hắn đi vào: "Đa tạ hảo ý của công tử, trước kia đã may mấy bộ xiêm y, đủ qua mùa đông năm nay rồi."

Cảnh Dật liếc mắt nhìn bàn tay Kiều Sơ Huân đang nín ống tay áo hắn, mày hơi nhíu lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi gằm của nàng: "Người đã đi cầm bộ hỉ phục kia rồi?"

Kiều Sơ Huân kinh ngạc ngược mắt lên, sao hắn lại biết?

Cảnh Dật thấy nàng tròn tròn mắt thì khóe miệng chậm rãi cong lên: "Rất tốt."

Chương 17: Lẩu dê đất

Cả đêm hôm qua Kiều Sơ Huân gần như thức trắng cả đêm, hai cánh môi đau rát, dùng mu bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng chà lên mới khá hơn một chút. Trong đầu nàng không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng người kia ngang ngược bóp chặt eo nàng rồi hôn, đôi mắt hẹp dài hơi khép lại lộ ra ánh nhìn nóng bỏng, hàng mi dài hơi run run, ngậm chặt môi nàng hôn qua hôn lại, hết như đang thưởng thức món ăn trân quý ngon nhất trần đời...

Cho dù nàng vừa mang lòng biết ơn vừa mơ hồ có cảm xúc khó nói rõ là tán thưởng hay tôn kính đối với Cảnh Dật thì hành động quá sức xằng bậy đêm qua của hắn cũng đã khiến Kiều Sơ Huân bị dọa sợ không nhẹ. Cho dù chưa từng có bất kỳ kinh nghiệm gần gũi với nam nhân nào thì Kiều Sơ Huân cũng biết rõ rằng hắn đang chiếm tiện nghi của nàng. Lại nghĩ đến cảnh mình nhếch nhác thảm hại

chạy trốn khỏi thành Biện Kinh cùng thân phận tôn quý hơn người của Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân liền cảm thấy cực kỳ oan ức.

Nếu như ngày nào đó hấn nổi hứng, thật sự làm ra chuyện hoang đường thì nàng phải làm sao đây? Lại chạy trốn một lần nữa sao? Mười tám năm qua, nàng chưa từng có cảm giác thỏa mãn và hài lòng như hiện giờ, mặc dù phải vất vả hơn trước kia rất nhiều, nhưng nàng thật sự thích cuộc sống ngày ngày bận rộn chuẩn bị cơm nước cho người ta thế này. Nàng được vận dụng những thứ từng học được trong sách vở trước kia, để mọi người được ăn ngon miệng, giúp Cảnh Dật điều dưỡng thân thể, cùng Tiểu Đào Nhi vui vẻ làm việc... Nàng quả thật không nỡ buông tha cuộc sống như thế.

Buổi sáng, chuẩn bị xong điểm tâm cho tất cả mọi người, Kiều Sơ Huân thật sự không có khẩu vị gì. Chậm chạp trở về đến phòng mới nhớ ra con thỏ con vẫn còn ở chỗ Cảnh Dật. Nàng không dám cũng không muốn tới phòng hấn, lại chẳng có việc gì để làm, Kiều Sơ Huân mới chợt nhớ ra bộ hỉ phục trước kia mình mặc vẫn còn đặt trong rương.

Vốn nên là bộ xiêm y quý giá nhất của một nữ nhi, thế mà đối với nàng nó lại là cơn ác mộng ám ảnh khiến nàng phiền muộn không thôi. Thỉnh thoảng nửa đêm nàng vẫn nằm mơ thấy mình mặc bộ hỉ phục kia, chạy như điên giữa bóng tối mịt mù, nhưng rồi cuối cùng vẫn bị người ta bắt trở về, đè cái mũ phượng nặng trĩu lên đầu nàng, che trước mặt nàng một tấm vải đỏ đến chói mắt, nghe tiếng bước chân của người kia đang từng chút từng chút lại gần nàng. Tiếng nhiếc móc giễu cợt của nhị nương và muội muội ong ong bên tai nàng, người nọ càng lúc càng tới gần nàng hơn, nhưng cả người nàng lại không cách nào nhúc nhích nổi...

Trong lòng khó chịu, nàng nhất thời kích động lấy bộ hỉ phục trong rương kia ra, đi tới cửa hàng cầm đồ, ngay cả giá tiền cũng không cò kè mặc cả, đổi lấy ba

lạng bạc, nhanh chóng ra khỏi cửa hàng. Cầm nắm bạc vụn trong lòng bàn tay có cảm giác nóng bỏng như đang bốc cháy, thế nhưng bầu trời trên cao kia lại xanh trong mênh mông vô ngần, Kiều Sơ Huân cảm thấy như thể từ đáy lòng nàng có tia sáng tản ra, giao nhau với ánh mặt trời mùa đông ấm áp kia, ngay cả bước chân nàng cũng dần trở nên nhẹ bẫng.

Nàng bước nhanh vào trong chợ, vừa đi vừa nghĩ đến những nguyên liệu nấu ăn cần dùng cho bữa trưa và bữa tối nay, cố gắng không quan tâm tới bộ hỉ phục đồ rực bị nàng vứt bỏ trong cửa hàng kia, cùng với đỉnh viện đã bị nàng bỏ lại phía sau từ lâu. Cái giỏ trong tay đã được chất đầy, vẫn còn hai thứ không mua được, nàng đang nghĩ xem có thể dùng nguyên liệu gì để thay thế thì bị một người từ bên cạnh đi tới đụng phải, lão đảo một cái, giỏ thức ăn rơi xuống, nguyên liệu nấu ăn bên trong rơi vãi ra đầy đất. Ngay sau đó, cái người mà từ đêm qua nàng đã không muốn gặp kia đột ngột xuất hiện sau lưng nàng, lại ôm chặt nàng vào lòng không chịu buông tay.

Sau đó thì bị hắn kéo vào ngõ hẻm kia, rõ ràng là vì sợ làm chậm trễ chính sự của hắn nên nàng mới chủ động nói rõ rằng đó là cái ngõ cụt, thế mà người này lại giờ trò xấu, ôm cả nàng nhảy lên trên tường. Sau khi nhảy xuống lại tiếp tục giờ tính xấu đòi nàng đi ăn sáng cùng hắn, cuối cùng còn kéo nàng đi dạo mấy cửa hàng ở thành đông.

Lò giữ ấm cho tay và ống tay áo mua một mớ, nàng nói không vào tiệm vải, cũng không vào tiệm nữ trang, Cảnh Dật cũng không ép, dứt khoát nghênh ngang kéo nàng vào cửa tiệm bán sơn phấn, hại Kiều Sơ Huân cả đoạn đường đều bị người ta cười, ông chủ nào cũng khen Cảnh Dật dịu dàng săn sóc, biết yêu thương nương tử nhà mình, đúng là phu quân tốt hiếm thấy, còn nói hai người bọn họ tình cảm khăng khít khiến người ta ao ước, vừa sáng sớm đã cùng nhau đi mua đồ, mà mua gì cũng bàn bạc kỹ lưỡng với nhau.

Lúc đi ra khỏi cửa hàng sơn phấn, rốt cuộc Kiều Sơ Huân cũng ngang bướng, nói thế nào cũng không chịu đi dạo phố với hắn nữa. Cảnh Dật nghịch hộp sơn môi trên tay, đứng bên cạnh đường nhìn nàng, cũng không lên tiếng, môi lộ ra nụ cười đầy cung chiều, đôi mắt xưa nay vẫn luôn lạnh lùng bây giờ lại ánh lên vẻ nhu hòa.

Kiều Sơ Huân rũ mắt, thấp giọng nói: "Mọi người vẫn còn chờ cơm trưa, không thể về nhà muộn quá."

Cảnh Dật như thể vừa nghe được chuyện cười, bật cười khúc khích một tiếng, kéo tay nàng đi về phía khác: "Không nấu một hôm thì bọn họ cũng không chết đói được!"

Vừa nói vừa ngoắc ngoắc tay với một cỗ xe ngựa đang đậu ven đường, phu xe vội vàng nhảy xuống chạy tới. Cảnh Dật giơ tay lên ném cho hắn một khối bạc vụn: "Đi tới Cảnh gia ở thành bắc, tìm một người họ Cao, bảo hắn dẫn người tới "Kiếm Hương Các" ở thành nam, dẫn tất cả mọi người theo."

Lúc này Kiều Sơ Huân cũng đã nghe ra ý của hắn, nhưng cảm thấy cứ bị hắn nắm tay như vậy thì không ổn, nàng mới nâng tay lên muốn giã ra, nào ngờ Cảnh Dật lập tức buông tay nàng, quay người lại, cả cánh tay vòng lấy thắt lưng nàng, nụ cười bên môi hết sức nhàn nhã: "Trên đường nhiều người qua lại, ta không muốn lát nữa ngươi sẽ bị người ta đụng phải."

Kiều Sơ Huân cứ nhịn mãi, bây giờ đã giận tới mức khóe mắt cũng hơi đỏ, nàng ngửa mặt lên trừng hắn: "Công tử đừng có lúc nào cũng trêu chọc ta!" Cho dù nàng có tốt tính tới mức nào thì cũng biết nổi cáu. Người ta vẫn nói con thỏ nóng nảy còn cắn người, nếu cứ ép nàng thì nàng dứt khoát bỏ hết tất cả mà đi là được! Dù sao thì cũng không phải chưa từng làm chuyện như vậy.

Dường như Cảnh Dật nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, nghiêng người kéo nàng tới một góc chết bên đường, đưa tay siết chặt cầm nàng: "Không được bỏ đi."

Kiều Sơ Huân nghiêng đầu muốn né tay hắn, tính bướng cũng nổi lên, đôi mắt mở to ra trợn trừng hắn, trong mắt còn lóng lánh ánh nước: "Công tử có ơn với ta, nhưng cũng không thể tùy tiện bắt nạt người khác như vậy! Công tử muốn nữ nhân thì có thể cưới thê nạp thiếp, ta chỉ quản việc cơm nước cho mọi người."

Ngón tay đang siết cầm nàng hơi dùng lực, ánh mắt Cảnh Dật nhìn nàng cũng có chút lạnh lùng: "Người muốn ta cưới nữ nhân khác sao?"

Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy cánh tay đang vòng quanh thắt lưng mình càng lúc càng chặt cứng, cầm cũng bị siết tới mức đau nhói, nàng cố nén nước mắt đáp lại: "Công tử muốn cưới ai, ta không quản được."

Cảnh Dật bỗng dung cong môi cười một tiếng, chậm rãi gật đầu một cái: "Nói đúng lắm. Trong thiên hạ, người có thể quản được ta không nhiều." Hắn cúi đầu xuống ghé vào môi nàng hôn một cái, lại nhìn vẻ tức giận dâng lên trong mắt nàng, chậm rãi nói: "Nàng có thể coi là một trong số đó."

Kiều Sơ Huân nhắm chặt mắt, hai hàm răng cắn chặt, tim như thể ngừng đập. Ban ngày ban mặt dưới cái nhìn của bao nhiêu con mắt, sao hắn có thể giở trò hạ lưu vô sỉ như vậy!

Cảnh Dật nhìn dáng vẻ thấy chết không sờn kia của nàng thì không kiềm được bật cười thành tiếng, cánh tay đang ôm nàng buông lỏng, vẻ hung tàn giữa hai hàng mày cũng nhạt đi nhiều.

Ngón tay vuốt ve qua lại làn da mềm mịn nơi cầm nàng, tầm mắt dời từ đôi mắt đang nhắm chặt của nàng xuống đến cái mũi nhỏ xinh xắn, hai cánh môi khẽ run, cuối cùng nhìn thấy dấu tay màu đỏ nhạt do chính hắn gây ra trên cầm nàng... Hàng mày nhíu chặt lại, bàn tay đỡ lấy má nàng, cúi đầu hôn xuống dấu vết kia.

Hai người đứng trong một góc chết ngược sáng, Cảnh Dật lại đưa lưng về phía đường đi, chiếc áo choàng trắng tung bay theo gió, che khuất cả người Kiều Sơ Huân trong lòng ngực, vì vậy dù thỉnh thoảng có người qua đường ném tới những ánh mắt tò mò thì cũng không nhìn rõ được hai người đang làm gì.

Cảnh Dật nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang nhắm chặt mắt trong lòng mình thì cũng biết là mình đã ép nàng hơi quá, nhưng hấn lại không biết dưới tình huống này thì nên xử lý thế nào, chỉ có thể dựa vào bản tính và mách khéo xử lý những chuyện thường ngày để đối phó. Im lặng một lúc, Cảnh Dật móc từ trong ngực ra một hộp thuốc nhỏ hình tròn, ngón tay chấm một ít thuốc tiêu sưng, nhẹ nhàng thoa lên cho nàng.

Kiều Sơ Huân bị xúc cảm lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện trên da thịt làm cho sợ run lên, hoảng hốt mở mắt ra nhưng lại chỉ thấy người kia đang rũ mắt, chăm chú nhìn vào cằm nàng. Thoa thuốc xong, ngón tay hấn cũng không rời đi, bàn tay đỡ một bên gò má nàng, ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt vừa tràn ra của nàng, con ngươi đen nhánh của hấn dán chặt lấy nàng.

Mãi hồi lâu sau, Cảnh Dật mới chậm rãi nhả ra hai chữ: "Đừng đi."

Kiều Sơ Huân nghẹn ngào, vênh váo lên giọng đặt điều kiện với Cảnh Dật: "Chỉ cần công tử đừng có... ăn hiếp người khác như đêm hôm qua, ta sẽ không đi."

Ánh mắt sâu thẳm nhanh chóng thoáng qua một tia cười bất đắc dĩ, Cảnh Dật trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: "Ta sẽ cố gắng hết sức." Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vừa giận lại vừa hoảng của Kiều Sơ Huân, hấn lại chân thành thêm vào một câu: "Sẽ không như đêm hôm qua nữa."

Tiểu Hầu gia hồi tưởng lại lúc lâu, nụ hôn hôm qua có phần hơi thô lỗ, phải thử qua mới biết cảm giác ngọt ngào trong đó, hai cánh môi nàng khiến hấn mê muội, toàn thân như muốn bùng cháy, muốn chậm cũng không chậm nổi...

Kiều Sơ Huân nào biết được lời của Cảnh Dật là có hàm ý, nghe hẳn đảm bảo rằng sẽ không ăn hiếp nàng như đêm qua nữa, lại thêm trong lòng nàng vẫn luôn cho rằng Cảnh Dật là một quân tử chân chính, cho nên lập tức thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác sợ hãi trong lòng dần tiêu tan, Kiều Sơ Huân vội vàng dịch chân, lui ra khỏi vòng ôm của Cảnh Dật, ôm con thỏ con, hơi khom người với Cảnh Dật: "Công tử đi trước."

Cảnh Dật như cười như không liếc nàng một cái, giơ tay lên vẫy vẫy lần nữa. Chẳng mấy chốc đã có một cỗ xe ngựa từ phía bên kia đường đi tới cạnh hai người, Cảnh Dật vén rèm xe lên, nhanh nhẹn ngồi xuống, lại vén cao rèm lên nhìn nàng, vẻ mặt hơi lạnh nhạt, nhưng ý cười trong mắt lại không giấu được.

Kiều Sơ Huân cẩn mồi đi tới bên cạnh xe, một tay vịn lấy thành xe, một tay vừa ôm con thỏ con vừa phải nắm vạt váy, hơi vụng về giẫm lên băng gỗ nhỏ bước vào buồng xe.

Cảnh Dật đọc tên quán cơm cho phu xe, buông rèm xuống, người nghiêng sang một bên, tựa vào thành xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Kiều Sơ Huân né người ngồi xuống phía bên kia, cúi đầu vuốt ve con thỏ con, mãi hồi lâu sau mới lén hé mắt liếc nhanh người đối diện một cái. Thấy vẻ mặt hẳn như đang suy tư cái gì, lại nghĩ đến khối ngọc thạch đỏ tía kia và cuộc nói chuyện với Y Thanh Vũ, không hiểu tại sao trong lòng nàng lại có chút lo âu.

...

Lúc hai người tới "Kiếm Hương Các" thì cả bọn Cao Linh lẫn Tiểu Đào Nhi đều đã đợi sẵn ngoài cửa. Tung hoành hơn mười năm, Cảnh Dật dẫn dắt hai mươi mốt thuộc hạ đi khắp bắc nam, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, lúc khổ cực đã từng cùng nhau nướng cá gặm lương khô trong miếu hoang đồ nát, lúc vui vẻ từng hai mươi hai người chia làm hai bàn mà uống rượu ăn thịt. Một đám người

từng trải qua chiến trường khốc liệt, từng qua vùng núi thẳm cũng từng đến miền duyên hải, vào thời khắc máu chót đã từng lảy một địch trăm, đến lúc quay trở về cuộc sống bình thường lại được Cảnh Dật nuông chiều cho không ra cái dạng gì nữa, người nào người nấy vừa ngửi thấy mùi thơm đã chịu không nổi mà chảy nước miếng.

Cảnh Dật bước xuống xe với tác phong tao nhã, không giúp vén rèm xe cũng không đi lên đỡ, chỉ đứng sang một bên mà nhìn, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng, môi cũng chẳng hề nhúc nhích. Cao Linh đứng cạnh không ngừng thở dài, Tiểu Đào Nhi thì không hề phát hiện ra có gì không ổn, vội vàng bước lên đỡ cánh tay Kiều Sơ Huân: "Sơ Huân tỷ tỷ, chậm một chút." Phu xe cũng vén rèm lên giúp, Kiều Sơ Huân ôm thỏ, kéo giỏ thức ăn bước xuống xe ngựa, cười gật đầu với Cao Linh.

Cao Linh đi trước dẫn đường: "Chủ tử, cơm nước đã gọi xong rồi. Quán ăn này nổi tiếng nhất là món lẩu dê đất, nghe nói trong nước lẩu ngoài hương liệu bí truyền ra thì còn cho thêm mấy thứ thuốc bắc, ăn sẽ không quá nóng."

Kiều Sơ Huân kéo Tiểu Đào Nhi đi phía sau Cảnh Dật, vừa nghe được hai chữ "dê đất", vốn còn định lên tiếng phản đối thì lại nghe nói bên trong có được liệu giúp khur nhiệt, đồng thời cũng ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt xen lẫn trong mùi thịt thì thôi không nói gì nữa.

Người ta vẫn nói "thịt chó đảo ba lần, thần tiên đứng không vững"¹, chính là nói đến mùi vị thơm ngon của món thịt dê đất này. Món lẩu dê đất của "Kiếm Hương Các" lại nổi tiếng khắp thành, hằng năm cứ vào đông, người tới đây ăn thịt

¹ Câu đầy đủ là "thịt chó mập, thịt chó đảo ba lần, thần tiên đứng không vững", ý là mùi thơm của thịt chó vô cùng động lòng người, khi nấu thịt chó đảo đến lần thứ ba (nói chung chung, không nhất thiết phải ba lần) thì đến cả thần tiên thanh tâm quả dục cũng không không kiềm được trước vị ngon của nó. Sở dĩ câu này được dùng khi miêu tả thịt dê đất là vì người ta nhận định rằng mùa đông trời lạnh là lúc thích hợp để ăn thịt chó và thịt dê, hai món này đều là thứ tốt lành cho cơ thể vào những ngày giá rét.

dê đất xếp thành hàng dài, rất nhiều người từ kinh thành vì nghe danh mà tìm tới tận đây để nếm thử.

Cao Linh đặt căn phòng trang nhã nhất của quán cơm này, trong phòng có tổng cộng ba cái bàn, tầm nhìn rộng, phong cảnh cũng vô cùng đẹp. Ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra xa có thể thấy được núi biếc non xanh thấp thoáng bên ngoài thành, gặp những ngày trời râm thì có thể ngắm nhìn sương mù vây quanh đỉnh núi ở thành bắc, mơ hồ lộ ra màu xanh biếc như ngọc phi thúy của những tán thông cao vút.

Vừa vào bên trong quán thì hương thơm đã xông vào trong mũi. Mọi người nhìn thấy Cảnh Dật tới thì đều nhao nhao đứng dậy chấp tay: "Công tử."

Kiều Sơ Huân xoay người đóng cửa lại, Cảnh Dật ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, cởi thắt lưng trên áo choàng: "Mấy ngày nay mọi người đều đã vất vả rồi. Nói thế nào thì đám tội phạm ở thành Việt Châu cũng đã sa lưới, thêm một nhánh nữa của Thất Sinh Giáo bị phá vỡ, chúng ta cũng coi như không thẹn với bách tính."

Giao áo choàng cho Cao Linh xong, Cảnh Dật tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống: "Tiếc là hôm qua đám tiểu tử kia tới quá vội, sáng nay đã phải quay trở về Biện Kinh, ta chỉ có thể tiếp đón bọn họ một đêm. Đáng lẽ như thường lệ đêm qua nên cùng các huynh đệ ăn một bữa ra trò, hôm nay coi như bồi thường, vẫn như lúc còn ở Biện Kinh..."

Cảnh Dật nói xong, lập tức vung tay lên, hất lớp vải đỏ trên vò rượu trong tay, xách cái vò gior về phía mọi người: "Không nói lời dư thừa nữa. Kính mọi người."

Mấy vò rượu còn lại nhanh chóng được chuyển tay nhau, chẳng mấy chốc trong tay mỗi người đã bùng một bát rượu: "Kính chủ tử và Kiêu tiểu thư." Nói xong ai nấy đều ngửa đầu ra uống cạn.

Tiểu Đào Nhi đứng cạnh không ngừng chặc lưỡi, đến lúc mọi người nói ra câu cuối cùng kia, tiểu nha đầu bị dọa sợ giật mình một cái, sao lại có cảm giác như một đám thổ phỉ thế này!

Ban đầu Kiều Sơ Huân nhìn Cảnh Dật uống rượu mà hơi lo, sợ rượu quá mạnh, hấn uống nhiều sẽ chịu không nổi. Sau đó nghe mọi người đồng thanh nói câu "Kiều tiểu thư" kia thì nàng đứng ngây ra, quên luôn cả việc khuyên nhủ Cảnh Dật.

Cảnh Dật uống một hơi hết nửa vò rượu, nâng tay lên lau môi, cười tủm tỉm nhìn nàng, con ngươi đen nhánh nhiễm hơi rượu lại càng trở nên sáng rực, sáng tới mức gần như trong suốt.

Kiều Sơ Huân chẳng hiểu sao lại thấy hơi ngượng ngùng, thế nhưng vẫn lấy dũng khí mà đối diện với hấn, cất giọng khuyên nhủ: "Thân thể công tử vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đừng nên uống quá nhiều rượu."

Đám ảnh vệ và cả Cao Linh đều đồng loạt nhìn về phía Cảnh Dật, đây không phải lần đầu tiên có người khuyên thế này, chỉ là trước giờ Cảnh Dật đều chưa từng để vào tai, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn mấy cô nương kia một cái. Lần này Cảnh Dật lại híp mắt, môi chậm rãi cong lên lộ ra một nụ cười: "Được."

Tất cả mọi người đều âm thầm đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhao nhao nháy mắt với Cao Linh, nhìn kìa nhìn kia, lần này chủ tử động lòng thật rồi! Lúc trước mua mấy quyển sách kia đưa cho chủ tử người còn mắng bọn ta, đấy gọi là có mắt nhìn xa đấy! Cao Linh bị một đám người dùng ánh mắt như sói mà nhìn thì gân xanh trên trán giật giật không ngừng, dứt khoát xoay người giả bộ như không nhìn thấy.

Cảnh Dật hắt cằm một cái, ra hiệu cho Kiều Sơ Huân đi tới bên cạnh người hấn. Cao Linh thì mở cửa gọi người bưng đồ ăn lên.

Mọi người nhanh chóng bắt đầu ăn ngấu nghiến. Thịt hầm vẫn nguyên vị thơm ngon, cắn một miếng, bên trong lộ ra mùi rượu xen lẫn mùi nước tương nhạt nhạt, nhai một lúc, trong miệng tràn ngập mùi thơm lừng. Bên trong nồi lẩu còn có mấy thứ sơn trân đất tiên, nước hầm thơm ngát, mọi người ăn thịt uống rượu, còn liên tục húp nước canh, cảm thấy trong người vô cùng khoan khoái!

Cánh Dật chậm rãi ăn cơm và đồ ăn, thỉnh thoảng quay đầu sang nhìn Kiều Sơ Huân, thấy nàng đang chậm rãi gặm miếng thịt, gò má trắng nõn bị hơi nóng từ nồi nước lẩu xông vào làm cho đỏ ửng lên, cánh môi cũng sáng bóng, thỉnh thoảng còn vươn lưỡi ra liếm nước dính trên môi, khóe môi lộ ra nụ cười nhẹ, dáng vẻ hết sức thỏa mãn.

Thu lại ánh mắt càng lúc càng trở nên nóng bỏng, Cánh Dật bung chén rượu lên uống cạn một hơi, cảm giác được trong bụng có một ngọn lửa lớn đang bùng lên, những giọt rượu lạnh buốt trôi xuống, ngọn lửa lại càng cháy mãnh liệt hơn... Trên mặt vẫn là vẻ ung dung nhàn nhã quen thuộc, nhưng nụ cười bên môi lại lộ ra vẻ tự giễu.

Chương 1: Mai ngâm

Kiều Sơ Huân mặc một bộ xiêm y màu tím nhạt, tay bung một túi đựng lò giữ ấm cùng màu, rũ đầu ngồi ở một góc xe.

Xe ngựa chậm rãi di chuyển, tiếng ồn ào huyên náo bên ngoài dần rời xa, thay vào đó là tiếng chuyển động của cỗ xe ngựa thình thoảng vang lên giữa không gian yên ắng, chứng tỏ hiện giờ đã ra khỏi cửa thành, đang đi về phía ngoại ô.

Cảnh Dật nhân nhả tựa vào thành xe phía bên kia, một khuỷu tay chống xuống ghé gối đỡ lấy trán, đầu hơi nghiêng nghiêng, từ lúc xe bắt đầu chạy tới giờ vẫn chỉ ngắm nữ tử xinh đẹp ở đối diện.

Mãi một hồi lâu sau mà thấy nàng vẫn không hề có ý định ngừng đầu, hơn nữa không biết là đang nghĩ tới cái gì mà khoe mày càng lúc càng nhíu chặt, trên mặt cũng hiện ra vẻ lo lắng. Cảnh Dật dịch chân, trong mắt thoáng qua vẻ không vui: "Không phải tôi qua nàng đã hấp hai nồi bánh bao để dự trữ rồi sao? Tiểu Đào Nhi cũng biết xào rau nấu canh, sẽ không bỏ đói bọn họ đâu."

Kiều Sơ Huân hơi kinh ngạc ngược mắt lên, thấy sắc mặt Cảnh Dật không vui, một tay phủ trên đầu gối có vẻ không được thoải mái lắm thì vội vàng đứng dậy: "Công tử, chân bị tê sao?" Hay là y phục ít quá, nằm lâu thấy lạnh...

Nào ngờ nàng vừa đứng lên, xe ngựa lắc lư một cái, Kiều Sơ Huân lão đảo bước chân, ngã nhào vào trong ngực Cảnh Dật. Lò giữ ấm trong tay quay vòng vòng, trượt xuống khỏi tay, đập về phía mặt Cảnh Dật. Kiều Sơ Huân chẳng quản tình huống hiện tại của mình, hốt hoảng vươn hai tay ra ngăn cản, nếu thứ này mà đập vào mặt, chỉ sợ than bên trong lò sẽ văng ra tung tóe!

Cảnh Dật đã ngồi dậy ngay khi xe ngựa lão đảo, một tay vung quyền cản lại cái lò giữ ấm đang lao tới, một tay kéo người Kiều Sơ Huân tới ngồi lên chân mình.

Lò giữ ấm xoay chuyển giữa không trung một hồi, rơi lên chỗ Kiều Sơ Huân vừa ngồi lúc nãy. Kiều Sơ Huân còn chưa kịp hoàn hồn, nhìn chằm chằm cái túi gấm màu tím nhạt kia, nghe thấy tiếng phu xe áy náy giải thích: "Công tử, phu nhân, thật có lỗi! Vừa rồi trên đường có hố đất, nhìn sơ qua không thấy nên để xe bị lọt hố, đã khiến hai vị sợ hãi rồi."

Giọng Cảnh Dật lạnh nhạt: "Xe đã đi qua được rồi chứ?"

"Đã qua được rồi." Xe ngựa lại lộc cào lộc cộc đi tiếp, phu xe vẫn không ngừng xin lỗi: "Thật không phải với hai vị, vừa rồi đã quá sơ suất..."

Cảnh Dật cũng chẳng để tâm đến chuyện vụn vặt đó nữa, chỉ ôm người trong lòng chặt hơn, thấp giọng hỏi: "Sợ sao?"

Lúc này Kiều Sơ Huân mới nhìn rõ tư thế của hai người, nàng hết như một hải tử được người lớn ôm ngang đùi, hai tay còn níu chặt vạt áo Cảnh Dật, đầu cũng hơi nghiêng sang tựa vào người hắn. Vừa rồi Cảnh Dật lên tiếng, môi hắn gần như kề sát bên tai nàng, hơi thở nóng hôi phả vào trong tai...

Kiều Sơ Huân rụt cổ lại một cái, bắt đầu run rẩy, vội vàng buông tay ra muốn giãy ra ngoài, khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng trở nên đỏ ửng: "Công công công tử..."

Cảnh Dật bật cười thành tiếng, bỗng dừng lại nổi lên ý muốn chọc ghẹo nàng, cánh tay dùng lực kéo nàng vào trong lòng: "Hử?"

Kiều Sơ Huân vốn đã thẹn tới mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, nào ngờ trong lúc hoảng loạn lại nói lắp, ngay cả tai cũng đỏ lựng lên, lúng túng tới mức thực sự chỉ muốn vùi đầu xuống đất, không hề phát hiện ra động tác kéo của Cảnh Dật, chỉ tìm cách giãy giụa để thoát ra.

Cảnh Dật thấy người trong lòng mình đã sắp co tròn thành con nhím, không chỉ lỗ tai mà ngay cả cổ cũng nhuộm màu đỏ ửng thì trong lòng không khỏi rung động. Hơn nữa tư thế của nàng cũng không được nghiêm chỉnh, động tác nhúc nhích đó của nàng không khác gì gợn tình, quả thật chỉ có người tâm tính đơn thuần như nàng mới có thể làm thế mà không lo nghĩ gì.

Kiều Sơ Huân nhúc nhích hồi lâu mới phát hiện ra mình vẫn ở trong ngực hắn, sau lưng bị một cánh tay vững chắc cản lại, xung quanh im phăng phắc, trong lòng nàng bỗng dừng trở nên căng thẳng, nàng không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ giọng cất tiếng gọi: "Công tử."

"Ừ?" Cảnh Dật nhìn mái tóc đen nhánh của nàng cùng viên trân châu của cây trâm bạc đang khẽ đung đưa, thờ ơ đáp lại, hơi thở không được ổn định lắm.

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng đụng vào cánh tay Cảnh Dật, rũ mắt nói: "Công tử, ta muốn đi ra."

Cảnh Dật hít vào một hơi, thu lại cánh tay đang vòng quanh người nàng. Kiều Sơ Huân còn chưa kịp đứng vững, hấn đã đưa tay phủ lên đầu gối, mày hơi nhíu lại, khôi phục sắc mặt không vui vừa nãy.

Trên mặt Kiều Sơ Huân đỏ lựng, nàng vừa định ngồi về chỗ của mình thì thấy vẻ mặt Cảnh Dật biến đổi, lại vội vàng ngồi xuống, một cánh tay đặt lên đùi Cảnh Dật xoa nhẹ, ngửa mặt lên nhìn hấn: "Công tử cảm thấy đầu gối khó chịu sao?"

Nguy rồi, vừa rồi nàng còn ngồi trên đó lâu như vậy... Hình như trước đó Cảnh Dật đã bị đau ở đây. Kiều Sơ Huân thấy Cảnh Dật dùng ánh mắt khẳng định thì lại càng thấy áy náy hơn, vội vàng lên tiếng hỏi: "Công tử thấy đau hay là tê? Chỉ đau bên phải thôi phải không? Đã đau bao lâu rồi?"

Cảnh Dật nhìn gò má hồng hồng và ánh mắt sáng rực của nàng đang chăm chú nhìn mình thì không kiềm được cong khóe môi lên, lần đầu tiên kiên nhẫn giải thích cho người khác về vết thương của mình: "Lúc trước ở chiến trường từng bị một tên thống lĩnh quân Liêu dùng mũi tên đâm vào, cũng may lúc đó hấn ta không dùng nhiều sức, mũi tên cũng chỉ là một đoạn trúc gãy, cho nên không ảnh hưởng gì lắm."

Thật ra thì lúc đó khi đoạn tên gãy của kẻ địch vừa đâm tới đầu gối hấn thì cây thương trong tay hấn đã xuyên thấu cổ họng đối phương, chỉ là cảnh tượng máu me như vậy không thể kể lại chi tiết cho người trước mặt này nghe, cho nên hấn chỉ nói qua loa tình huống lúc bấy giờ.

Kiều Sơ Huân hơi mím môi lại, liếc hẩn với vẻ không được đồng tình: "Đầu gối không thể so với những nơi khác, nếu bị thương sâu hơn chút nữa thì chỉ sợ công tử sẽ không chỉ thỉnh thoảng thấy đau đớn như vậy." Hơn nữa nghe cái giọng điệu dửng dưng của người này thì thừa biết là năm đó sau khi bị thương cũng không chịu bôi thuốc và điều dưỡng đàng hoàng, nếu không với vết thương mà hẩn miêu tả thì đáng lẽ không để lại di chứng gì mới phải.

Cảnh Dật cong khóe môi cười khẽ một cái: "Nàng nói là ta sẽ bị què sao?"

Kiều Sơ Huân dùng ngón tay ấn lên mấy huyết đạo quanh đầu gối bên chân phải, lại nắm lấy tay Cảnh Dật ấn xuống mấy chỗ, thấy hẩn mặc dù không nói tiếng nào nhưng sắc mặt lộ vẻ hơi đau thì giọng nói ôn hòa ngày thường cũng trở nên nghiêm trang hơn: "Nếu công tử còn tiếp tục phớt lờ không chịu để ý như vậy thì thêm một hai chục năm nữa, sớm muộn gì cũng sẽ không tiện đi lại."

Mặc dù hơi khó chịu khi thấy hẩn qua loa với thân thể mình như vậy nhưng Kiều Sơ Huân vẫn không nở lòng nói với hẩn chữ "què" kia, chỉ đổi cách nói uyển chuyển hơn, dùng giọng điệu mà nàng cho là hết sức nghiêm túc để nhắc nhở hẩn không được coi thường vết thương cũ trên người.

Cảnh Dật chỉ phì cười một tiếng, cầm ngược lại bàn tay nhỏ bé của Kiều Sơ Huân, lật tay nàng lên. Không biết là nghĩ đến cái gì, trong mắt hẩn hiện lên vẻ ranh mãnh, giọng nói cũng trở nên lạnh nhạt: "Nếu đã như vậy, phải phiền Sơ Huân giúp ta điều dưỡng rồi."

Kiều Sơ Huân đứng thẳng dậy trước mặt hẩn, rút tay ra khỏi lòng bàn tay hẩn, rũ mắt xuống, không để ý đến ý tứ giễu cợt trong lời của hẩn: "Chỉ cần công tử không chê." Đương nhiên nàng sẽ nghiêm túc cân nhắc cẩn thận, tìm cách trị dứt điểm căn bệnh cũ này.

Sự yên lặng giữa hai người được duy trì không quá lâu. Chẳng mấy chốc xe đã đi tới một trang viên ở thành nam. Hai người mỗi người xuống từ một bên thành xe, ngoài cửa trang viên đã có người đứng chờ sẵn, vừa thấy hai người xuống xe thì lập tức bước đến tiếp đón.

Một người trong đó Kiều Sơ Huân đã chẳng còn xa lạ gì, chính là phủ doãn Y Thanh Vũ của phủ Việt Châu, hắn vừa thấy Kiều Sơ Huân thì lập tức mỉm cười đi lên tiếp đón, vừa chào hỏi vừa đỡ nàng đi vòng qua xe ngựa, đi tới trước mặt một người khác. Người nọ ước chừng tuổi khoảng bốn mươi, để râu quai nón, mày rậm mắt sáng, đang nói cười với Cảnh Dật, nghe qua thì hắn là không biết thân phận thật của Cảnh Dật, chỉ gọi hắn là "Cảnh công tử", lời nói cũng hết sức khách khí.

Thấy Y Thanh Vũ dẫn một nữ tử tiến đến thì nam nhân kia cười cười, quan sát nàng một lượt, sau đó quay mặt sang nhìn về phía Cảnh Dật, cười hỏi: "Vị này là..."

Mặc dù Cảnh Dật rất khách sáo với hắn ta nhưng cũng không quá nhiệt tình, bây giờ nghe hắn ta hỏi đến thân phận Kiều Sơ Huân thì cũng chỉ kéo nàng lại bên người mình, dùng hành động để thay thế ngôn từ. Người nọ lại có vẻ như không để ý, chỉ khẽ liếc Kiều Sơ Huân một cái, sai quản gia đứng bên cạnh thưởng cho phu xe, sau đó lại mỉm cười dẫn mọi người đi vào bên trong: "Ngồi xe từ thành bắc tới chỗ ta cũng không gần. Y đại nhân, Cảnh công tử, mời --"

Đọc đường đi Y Thanh Vũ và nam nhân trung niên kia trò chuyện rất vui vẻ, Cảnh Dật chẳng góp mấy câu, chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nụ cười trên môi cũng có vẻ lạnh nhạt. Nếu nụ cười đó ghép vào người khác thì sẽ khiến người ta cảm thấy người này thật ngạo mạn vô lễ, nhưng đặt trên khuôn mặt Cảnh Dật thì cùng lắm cũng chỉ khiến người ta cảm thấy hắn vốn là người không thích cười nói náo nhiệt mà thôi.

Nam nhân trung niên kia bước khá nhanh, Kiều Sơ Huân phải cố sức mới theo kịp. Từ lúc bước vào cửa trang viên tới giờ Cảnh Dật vẫn nắm chắc bàn tay nhỏ bé của nàng, dắt nàng đi ngay bên cạnh, hơn nữa bước chân vẫn thong dong đều đặn, dần dần hai người kia cũng bắt giặc thả chậm bước chân theo.

Nghe hai người kia nói chuyện, Kiều Sơ Huân cũng dần nghe ra tình huống, nam nhân trung niên trước mặt này chính là chủ nhân của vườn mai ở ngoại thành mà trước kia Cảnh Dật từng nhắc tới, họ Mạnh, hình như cũng đã từng làm quan ở thành Biện Kinh mấy năm. Sau khi từ quan thì hắn bắt đầu buôn bán, mấy năm liên tục ở phương bắc đã chán thì đến thành Việt Châu này mua nhà, cùng với một vườn mai rộng ước chừng nửa mẫu đất.

Nghe những gì Y Thanh Vũ nói thì dường như người này rất thích kết giao bằng hữu, bình thường cũng thích mời người khác đến vườn mai làm khách. Trước kia hắn nghe nói có một vị công tử họ Cảnh đã giúp quan phủ phá vụ án Thất Sinh Giáo bí ẩn kia, vẫn cố năn nỉ Y Thanh Vũ giúp giới thiệu gặp mặt, vô cùng muốn làm quen với Cảnh Dật.

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã tới trước một căn phòng có cửa sổ ở cả bốn hướng, được xây cất giữa hồ nước, hai bên đều có cầu nhỏ dẫn tới. Hiện giờ đang là thời điểm lạnh nhất của mùa đông, mặt hồ kết một lớp băng mỏng, hai cây cầu hai bên chạm trở hoa mai và chim chóc vô cùng sống động, mái nhà cũng được khắc hoa cả bốn phía, từ xa xa có thể nhìn thấy rừng mai chìm trong sắc trắng của tuyết, cảnh trí vô cùng thanh nhã. Ngay cả một người có ánh mắt xoi mói như Cảnh Dật cũng không khỏi âm thầm gật đầu tán thưởng.

Mạnh trang chủ thấy trong mắt Cảnh Dật lộ ra vẻ khen ngợi thì không khỏi vuốt râu cười: "Nếu Cảnh công tử không chê thì sau này có thể thường xuyên tới đây. Nghe nói công tử chơi cờ rất hay, vừa khéo Mạnh mẽ cũng ưa thú này, chỉ là

bình thường ít người tới đây thăm thú, chỉ mong có thể gặp được một đối thủ..."
Còn chưa dứt lời thì đã nở nụ cười trước.

Y Thanh Vũ ở bên cạnh cười tiếp lời: "Lão Mạnh đúng là vừa nhắc tới đánh cờ đã không dời nổi bước chân nữa! Đừng đứng đây khoe khoang nữa, đợi ăn xong bữa trưa rồi chơi một ván xem người ta có đánh gục ngươi không."

Mạnh trang chủ quả nhiên rất tự tin về tài đánh cờ của mình, lúc nói chuyện hai mắt đều sáng lên: "Ha ha, như vậy thì càng tốt, phải biết rằng hơn mười năm nay Mạnh mỗ chưa từng thua cờ, trước đây nói với ngươi như vậy không phải là khoe khoang khoác lác..."

Hai người cười cười nói nói mời Cảnh Dật vào phòng, chỉ một lát đã có tỳ nữ đến dâng trà.

Cảnh Dật cũng không ngần ngại, kéo Kiều Sơ Huân ngồi xuống bên cạnh mình, bàn tay nắm tay nàng vẫn không buông. Vừa rồi Kiều Sơ Huân sợ mình không theo kịp tốc độ của mấy người kia nên mới không giãy giụa, để mặc cho hấn nắm, bây giờ đã vào ngồi trong phòng, còn nắm nữa thì rất kỳ quặc, hơn nữa thấy ánh mắt thỉnh thoảng lia tới của Mạnh trang chủ, Kiều Sơ Huân càng thấy ngượng ngùng hơn, vừa khẽ rút tay mình ra ngoài vừa nhẹ giọng gọi: "Công tử..."

Cảnh Dật nghiêng mặt sang liếc nàng một cái, trong mắt có thứ cảm xúc gì đó rất khó đoán. Kiều Sơ Huân chỉ hiểu được một chút, ý là bảo nàng đừng có tranh cãi với hấn, cứ ngoan ngoãn ngồi im.

Chẳng bao lâu lại có tỳ nữ bưng mấy đĩa hoa quả và bánh ngọt lên, hai người bên phía đối diện kia cũng bắt đầu dùng trà. Cảnh Dật vô cùng không cam lòng buông lỏng tay ra, lại còn khẽ ấn một cái vào lòng bàn tay nàng. Kiều Sơ Huân lén liếc mắt nhìn Cảnh Dật, thấy hấn đã đưa tay ra bưng lấy chén trà, khước môi nhẹ nhàng nhâm nháp, khẽ gật đầu phụ họa lời của Mạnh trang chủ.

Không đoán ra nổi hẳn có ý gì, Kiều Sơ Huân chỉ có thể bung lẩy chén trà của mình. Mở nắp chén ra, lập tức nhìn thấy nước trà màu vàng, bên trên là mấy bông hoa mai hồng nhạt khế đông đưa, còn chưa thưởng thức hương trà thì đã ngửi được một mùi thơm thanh khiết. Nhấp một ngụm trà, quả nhiên ngoài vị trà dịu dịu còn có thể cảm nhận được hương vị trong veo thoang thoang, là thứ hương vị chỉ có được khi nấu hoa mai cùng với nước trà. Điểm độc đáo ở đây là sau khi đổ nước trà ra thì lại thêm mấy bông mai mới nở rộ vào, như vậy khi thưởng trà vừa có thể cảm nhận được vị mà lại cũng có thể ngắm nghía những bông mai thanh tú.

Kiều Sơ Huân đang vui vẻ thưởng trà thì nghe thấy Mạnh trang chủ ở phía đối diện cười giới thiệu: "Mai ngâm này là do phu nhân của ta tự tay ướp mấy hôm trước, nếu Cảnh công tử không ngại đồ ngọt thì có thể nếm thử một chút."

Cái gọi là mai ngâm chủ yếu là chọn những quả ô mai khéo léo tinh xảo, ngâm với nước tan ra từ tuyết, lại thêm vào một ít hoa mai mới nở và rượu nếp, ướp lên, để qua một đêm là ăn được. Mùi vị thanh và dịu hơn so với mứt hoa quả thông thường, lại thoang thoang hương rượu nếp, còn hàm chứa thú vui thanh nhã, thường là món ăn vặt giữa ngày đông giá rét của những nhà giàu có, đem ra ăn cùng trong lúc thưởng trà, có thể xem như một món đồ ngọt rất tao nhã.

Kiều Sơ Huân thấy Cảnh Dật đã động tay thì mới cầm cái thìa nhỏ lên, xúc một muỗng cho vào trong miệng. Ngậm trong miệng một lát, chậm rãi nhai nuốt, dần cảm nhận được vị mềm mịn của ô mai, ngọt mà không ngấy, mùi rượu thoang thoảng càng làm hương vị hoa mai trở nên đặc sắc hơn, quả thật rất ngon miệng.

Cảnh Dật lại chỉ ăn một muỗng rồi không đụng tới nữa, xoay mặt sang nhìn Kiều Sơ Huân. Kiều Sơ Huân nuốt phần thịt mai trong miệng xuống, vốn đang nâng chén trà lên định uống một hớp, khước mắt lại thoáng nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Cảnh Dật thì động tác trên tay hơi khựng lại, luống cuống quay sang nhìn hắn. Khuôn mặt dịu dàng lộ ra vẻ ngập ngừng, cánh môi mím lại trông càng đáng yêu hơn, cứ như thể chỉ sợ mình có một cử chỉ không phù hợp thì sẽ làm tổn hại đến bộ mặt của Cảnh Dật.

Cảnh Dật hơi cong môi, khẽ sát tới bên tai nàng, vừa mới nói được một chữ thì đã thấy từ ngoài cửa có một người đi vào, trên người khoác một bộ đồ mùa đông lộng lẫy, áo choàng lông cừu cùng giày thêu đỏ thẫm, dáng người có vẻ khá đầy đặn, hai gò má ửng đỏ, sau khi bước vào phòng thì khom người về phía Mạnh trang chủ hành lễ: "Lão gia..."

Chương 2: Canh thịt vịt

Vừa rồi Mạnh trang chủ trông có vẻ là một người vô cùng hào sảng phóng khoáng, vậy mà bây giờ lại hoảng tới mức vội vàng chạy tới đỡ nữ tử kia đứng dậy. Một tay hấn nắm hai cánh tay nhỏ bé của tiểu mỹ nhân, tay còn lại cẩn thận đỡ ngang lưng nàng ta, trong giọng nói lộ rõ vẻ cung chiêu: "Ôi chao tâm can bảo bối của ta! Nàng bây giờ đang có thai, tuyệt đối không được làm mấy động tác mạnh, nếu không... làm nhi tử bảo bối của ta bị thương thì phải làm sao đây!"

Diện mạo của nữ tử kia khá xinh đẹp, nhìn tuổi thì có nói là đáng làm nữ nhi của Mạnh trang chủ cũng không phải là nói quá. Nàng ta được đỡ đến ngồi xuống một chiếc ghế có lót nệm dày, trước khi ngồi xuống vẫn không quên quay người

sang vắn an Y Thanh Vũ và Cảnh Dật, giọng nói cũng êm ái, khiến người ta nghe vào có cảm giác rất xuôi tai.

Y Thanh Vũ cười ha ha đáp lễ, Cảnh Dật thì chỉ nhẹ nhàng gật đầu coi như chào hỏi.

Sau khi ngồi xuống, nàng ta nhỏ giọng nói gì đó bên tai Mạnh trang chủ, không biết là nói gì nhưng khiến cho nam nhân kia vỗ tay cười to, lại ôm nàng ta gọi tâm can bảo bối một hồi nữa.

Trước kia còn ở nhà, Kiều Sơ Huân đã hiếm có cơ hội gặp gỡ người lạ, từ sau khi theo Cảnh Dật tới phủ Việt Châu, những người nàng quen biết cũng chỉ quanh quẩn đám người Cao Linh và Tiểu Đào Nhi, cuộc sống của nàng vẫn rất hết sức chật hẹp. Bây giờ nhìn thấy Mạnh trang chủ ôm thê tử ta ta nàng nàng ngọt ngào như thế chẳng có ai xung quanh như vậy, nàng bất giác cảm thấy mặt đỏ lên, đầu cúi thấp xuống, lặng lẽ giấu tay vào trong tay áo, khẽ vân vê lớp vải vóc bên trong, thậm chí còn lúng túng thiếu tự nhiên hơn cả đương sự.

Hình như nữ tử ở bên đối diện kia phát hiện ra, nàng ta nhõng nhẽo mấy câu rồi đẩy Mạnh trang chủ ra, hắng giọng, sau đó nhẹ nhàng nói với nàng: "Vị cô nương này trông rất quen mắt!" Giọng điệu mềm mại êm ái lẫn với vẻ nghi hoặc, nghe giống như không phải thật sự nghi ngờ mà chỉ là mấy lời khách sáo để làm quen với người khác.

Kiều Sơ Huân vội ngẩng đầu lên, khóe môi cong lên cười khẽ: "Chào Mạnh phu nhân."

Nàng ta nghe được lời này thì hơi ngẩn ra, sau đó thì cười khanh khách, một tay đưa khăn lên che miệng, đôi mắt tròn lúng liếng, dịu dàng nói: "Vị cô nương này thật đúng là người thú vị... Y đại nhân cũng thật là, rõ ràng biết một mình ta ở

đây rất buồn chán, chẳng có tý muối nào làm bạn, thế mà chẳng sớm giới thiệu muối muối này cho ta làm quen!"

Vì tiếng cười của đối phương mà Kiều Sơ Huân càng trở nên lúng túng hơn, không biết câu chào ngắn gọn đó của mình có gì không ổn. Nàng chăm chú quan sát nàng ta nhưng vẫn không hiểu được. Theo những lời đối thoại ngắn ngủi vừa rồi nàng nghe được cùng cách ăn mặc thì nàng ta hẳn phải là chính thất phu nhân của Mạnh trang chủ, như vậy nàng chào nàng ta là "Mạnh phu nhân" cũng không có gì không đúng, thế tại sao nàng ta lại...

Đang nghĩ ngợi thì Mạnh trang chủ đã đứng lên, tiện tay đỡ nữ tử kia đứng dậy: "Người đã đông đủ rồi, chúng ta bắt đầu bữa tiệc thôi. Gần đây ta mới mời một vị đầu bếp mới, có nhiều món rất độc đáo mới lạ. Ta còn đặc biệt tìm một vò ngọc luyện chùy¹ mà Y đại nhân thích nhất, hôm nay chúng ta không say không về, không say không về!"

Kiều Sơ Huân đứng dậy theo Cảnh Dật, thấy bước chân hẳn hơi chậm, đồng thời vươn một tay ra về phía nàng, những ngón tay thon dài khép lại, lòng bàn tay hướng lên trên, rõ ràng có ý bảo nàng đặt tay vào tay hắn.

Nếu là thường ngày thì đương nhiên Kiều Sơ Huân sẽ không chịu có cử chỉ quá mức thân mật với Cảnh Dật, sẽ không hề lưỡng lự gì mà từ chối ngay lập tức, thế nhưng hôm nay tới trang viên này, nàng vẫn luôn cảm thấy xung quanh lộ ra bầu không khí kỳ lạ khiến người ta bất an.

Cái nhìn chăm chăm hồi lâu của Mạnh trang chủ lúc ở cửa trang viên cùng thái độ kỳ lạ vừa rồi của Mạnh phu nhân đối với nàng khiến Kiều Sơ Huân không biết là do mình căng thẳng quá mà nghi thần nghi quỷ hay là chuyện hôm nay thật sự có chỗ quái lạ, nói tóm lại là từ lúc đi vào sơn trang, trong lòng nàng vẫn thấy lo

¹ Tên một loại rượu rất nổi tiếng thời cổ đại

sợ. Vì vậy lúc này Cảnh Dật vươn tay ra đã khiến nàng cảm thấy giống như hấn đang giang rộng cánh bảo vệ nàng trong lòng, hơi ấm tràn ra từ lòng bàn tay hấn, lặng lẽ gọi Kiều Sơ Huân mau đi tới.

Trong lòng hoang mang bối rối, Kiều Sơ Huân vươn tay ra, ngoan ngoãn đi tới cạnh Cảnh Dật. Bàn tay nhỏ bé vừa đặt vào lòng bàn tay hấn thì đã bị hấn nắm chặt, ngón tay hấn nhịp nhàng ấn vào lòng bàn tay nàng. Trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, lúc này Kiều Sơ Huân mới hiểu ra, hành động nhẹ nhàng ấn vào lòng bàn tay nàng là một cách trấn an của hấn, hấn dùng hành động đó để nói với nàng rằng không cần sợ hãi hay lo lắng.

Trong lúc mấy người đang bàn chuyện võ thuật thì đã có hạ nhân bưng thức ăn lên, chẳng mấy chốc trên bàn đã bày đầy bát đĩa. Mạnh trang chủ đứng dậy châm rượu cho mấy người, nâng chén rượu lên trước: "Hôm nay may mắn được kết giao với Cảnh công tử, Mạnh mẽ quả thật rất vui mừng! Vừa hay ngày lành lại có cảnh đẹp, tứ mỹ¹ tề tụ, những lời thừa thãi không cần nói, chúng ta cạn chén này trước!"

Kiều Sơ Huân vốn không giỏi uống rượu, nhưng Mạnh phu nhân ở bên phía đối diện đã giơ chén rượu lên, lại còn một hơi uống cạn, nàng cũng chỉ có thể bắt đầu nâng chén rượu lên, nhú mào uống một ngụm.

May rằng ngọc luyện chùy tuy là danh tửu nhưng mùi vị cũng không quá nồng, có thể coi như khá ngọt và thanh. Kiều Sơ Huân khẽ nâng tay lên che trước miệng, thở ra hai hơi. Từ nhỏ tới lớn nàng gần như chưa từng uống rượu, nhất thời không thể thích ứng được với vị cồn, may mà không bị sặc trước mặt mọi người, nếu không... thật đúng là có phần thất lễ.

¹ "tứ mỹ" bao gồm ngày lành, cảnh đẹp, tâm trạng tốt, có chuyện vui. Cũng có cách giải thích khác rằng "tứ mỹ" bao gồm âm nhạc, ẩm thực, văn chương và đàm luận; hoặc là lời nói đẹp, hành động đẹp, tâm linh đẹp, tư tưởng đẹp.

Từ lúc ngồi xuống, Cảnh Dật đã kéo tay Kiều Sơ Huân đặt lên chân mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay nàng, nhất quyết không chịu buông ra. Bây giờ thấy nàng miễn cưỡng uống hơn nửa chén rượu rồi che miệng lại, mi mắt khẽ run thì nét mặt hẩn cũng không có gì khác thường, chỉ cầm đũa lên gắp một miếng bánh ngọt hoa bông¹ bỏ vào trong bát nàng, sau đó đổ nửa chén rượu còn lại vào trong chén mình, ý là cho dù có mời rượu nữa thì hẩn cũng sẽ uống hết phần của Kiều Sơ Huân.

Từ sáng Y Thanh Vũ đã phát hiện ra tâm tình của Tiểu Hầu gia không được tốt lắm, vẫn vừa cười nói vừa quan sát sắc mặt hẩn, nhận ra dường như vẫn đề nằm trên người Kiều Sơ Huân. Hẩn nhìn sắc mặt và cử chỉ của Kiều Sơ Huân, mặc dù có vẻ lo sợ bất an nhưng rõ ràng là chính nàng cũng không hiểu nội tình. Y Thanh Vũ cũng trở nên mông lung mơ màng, chỉ có thể tiếp tục yên lặng quan sát.

Mạnh trang chủ lại không hề hay biết, vừa chiếu cố chuyện ăn uống của thê tử vừa gắp thức ăn chia cho mấy người còn lại, rất hào hứng giới thiệu mấy món ăn trên bàn cho mọi người. Không thể không nói, bàn đồ ăn này nhìn qua thì có vẻ giản dị, nhưng tính kỹ thì cũng xấp xỉ khoản chi tiêu của một gia đình bình thường trong nửa năm: măng non đầu mùa, tuyết nhĩ hàm hạt sen, thịt hươu nướng trong mèm ngoài giòn, huyết yến thượng phẩm, cơm từ gạo ngọc bích²... Ngoài ra còn có

¹ Bánh ngọt hoa bông là một món ăn vặt truyền thống đặc sắc, nổi tiếng nhất là món bánh của cửa hàng "Quảng Ký" trên phố Mỹ thực Phần Ninh, được chế biến từ bột gạo nước xay mịn và đường kính trắng, có vẻ bề ngoài giống như hoa của cây bông. Món bánh này là một trong những món ăn được người Phật Sơn chuẩn bị cho lễ mừng năm mới.

² Gạo ngọc bích là một loại gạo chất lượng tốt, có nguồn gốc từ huyện Ngọc Điền tỉnh Hà Bắc, có hạt dài mảnh, màu hơi xanh biếc, khi nấu lên có mùi rất thơm.

ngọc luyện chùy hiếm có khó tìm, mặc dù bầu không khí giữa mấy người có vẻ hơi kỳ lạ nhưng ai nấy đều ăn uống ngon miệng, đặc biệt là Y Thanh Vũ, cơm no rượu say, ăn uống rất vui vẻ!

Tay trái của Kiều Sơ Huân bị Cảnh Dật nắm chặt, sợ bị mấy người kia nhìn thấy nên nàng vẫn không dám ngược mắt lên nhìn người khác, chỉ lo vùi đầu ăn cơm.

Cảnh Dật thì lại chẳng hề để ý, món nào cũng nếm một chút, nhưng ăn cũng không được nhiều như lúc ở nhà, lại còn quan tâm tới khẩu vị của Kiều Sơ Huân, cho nên hễ nếm được món nào khá thanh đạm thì đều gấp một ít bỏ vào trong bát nàng.

Nữ tử đối diện nhấp một hơi rượu, mắt môi đầy ý cười, lúc đầu là vươn tay ra nhéo Mạnh trang chủ bên cạnh một cái, đưa mắt ra hiệu bảo hắn nhìn sang phía bàn đối diện, sau đó thì cười lên tiếng: "Tình cảm của Cảnh công tử và cô nương thật là tốt, ta nhìn thấy cũng phải ghen tị. Không biết lúc nào thì sẽ bày tiệc mừng đây? Tới lúc đó tuyệt đối đừng quên thông báo cho lão gia nhà ta một tiếng đây!"

Kiều Sơ Huân vừa mới cho vào miệng một ngụm tào phớ, nghe được lời này thì suýt nữa bị sặc, vội vàng vươn tay ra che miệng, ho mấy tiếng liên tục mới có thể miễn cưỡng kiềm chế được, nhất thời vừa thẹn lại vừa sợ, hơn nữa thật sự không biết phải nói thế nào, quanh quẩn mắt đã đỏ ửng lên.

Cảnh Dật thì lại có vẻ không hề kinh ngạc trước câu hỏi của đối phương, điềm tĩnh đáp lại: "Đây là chuyện đương nhiên." Đồng thời lại múc một bát canh cá trắm đen đưa tới trước mặt Kiều Sơ Huân, ý bảo nàng uống tạm một ngụm để đè ép cơn ho.

Y Thanh Vũ biết rõ tính cách của người này, đã nhìn ra hiện giờ Cảnh Dật không vui, vội vàng bung bát canh thịt vịt vừa mới múc lên: "Ôi chao, từ nhỏ tới lớn đến giờ ta mới được ăn nhiều thịt vịt như vậy, lại còn thơm ngon thế này, phải ăn thêm một bát mới được!"

Mạnh trang chủ quay sang liếc nhìn cái bát trong tay Y Thanh Vũ, cười ha ha: "Y đại nhân thật không hổ là người sành ăn, vị giác rất nhạy bén!"

"Còn nhớ lúc đó, ta cũng là vì nếm được món canh vịt này nên mới quyết tâm muốn mời vị đầu bếp kia." Mạnh trang chủ vừa vuốt râu vừa nói: "Món này phải luộc vịt với nước lạnh cho tới khi chín được tám phần thì vớt ra để ráo, rút hết xương, lấy tay xé thành từng miếng không vuông cũng không tròn, lại bỏ vào trong nước đun với lửa nhỏ, thêm chút muối và rượu, cho vào nồi chung cách thủy với khoai tây và khoai sọ cắt nhỏ, chung cho tới khi mềm nhũn thì thêm gừng, măng cùng với hành lá."

"Mặc dù nói thì có vẻ đơn giản, nhưng nếu đầu bếp không nắm tốt độ lửa thì thịt vịt sẽ dai, nước canh sẽ hoặc là không đủ đậm đà hoặc là quá ngấy. Chỉ có món canh thịt vịt mà vị đầu bếp này làm mới là tuyệt nhất!"

Y Thanh Vũ cười tủm tỉm nhấp một hớp canh, gật đầu liên tục: "Thịt béo mềm nhưng lại không hề ngấy, khoai từ mịn khoai sọ mềm, nước canh nồng đậm lại không quá đặc, hoàn toàn giữ được vị tươi ngon của thịt vịt mà lại không hề có vị tanh nồng, quả là khéo tay!"

Bên này hai người hào hứng nói về món canh thịt vịt, bên kia Mạnh phu nhân cũng quan sát Kiều Sơ Huân đầy hứng thú. Kiều Sơ Huân vốn đã lúng túng, bởi vì câu trả lời điềm tĩnh kia của Cảnh Dật mà trong đầu càng lộn xộn hơn, mi mắt run rẩy, bàn tay vốn đang đặt trên đùi Cảnh Dật cũng giãy giụa muốn rút ra.

Cảnh Dật nghiêng mặt sang nhìn khóe mắt đỏ ửng của nàng một cái, vẻ lạnh lùng trong mắt cũng nhạt bớt, hần nắm lấy cổ tay nàng, thấp giọng nói một câu: "Đừng sợ, ăn xong cơm chúng ta sẽ về nhà ngay."

Trong đầu Kiều Sơ Huân đầy lo lắng, theo trực giác cảm thấy nguy hiểm đang lạng lẽ tới gần, trái tim đập loạn trong lồng ngực, tiếng sau to hơn tiếng trước, trong người như có thứ gì đó đang không ngừng cuộn trào, cuộn xuống tận dạ dày. Vừa nghe Cảnh Dật nói câu "về nhà" kia, không hiểu sao nàng lại thấy khóe mắt nóng lên, rử mắt xuống gật mạnh đầu một cái.

Mạnh phu nhân dường như cảm thấy vẫn còn chưa thỏa mãn, một tay chống cằm, nghiêng đầu quan sát nàng tỉ mỉ, cất giọng như thể đã uống say: "Sao ta nhìn cứ cảm thấy cô nương rất quen mắt, thật sự giống như đã từng gặp qua ở đâu đó, nếu không thì cũng là... nghe người ta nói -- Á!"

Lời còn chưa dứt thì nàng ta đã đột nhiên thét lên một tiếng đầy đau đớn, chén rượu trên tay rơi xuống mặt bàn, rượu vung ra bắn lên y phục. Nữ tử kia sắc mặt

trắng bệch, mày nhú chặt lại, một tay đỡ bụng cuộn tròn người lại, một tay vôi vàng níu lấy tay áo người ngồi cạnh: "Lão gia, lão gia, ta..."

Mấy người kia nhìn thấy cảnh tượng này thì cũng hoảng sợ. Mạnh trang chủ đã hoảng tới mức bay mất ba hồn bảy phách, bỏ đũa xuống ôm lấy nàng ta hỏi luôn miệng: "Yên Nhi nàng làm sao thế? Đau ở đâu? Ở trong bụng sao?"

Mạnh trang chủ vừa nói vừa ôm ngang người lên, đồng thời cao giọng hô to ra bên ngoài: "Quản gia! Mau đi mời đại phu!"

Y Thanh Vũ cũng đứng dậy đi ra theo. Cảnh Dật kéo tay Kiều Sơ Huân đi theo sau cùng, ánh mắt vốn đã lạnh lùng, bây giờ càng trở nên âm trầm.

Mấy người lần lượt đi vào căn phòng gần nhất, hạ nhân ra ra vào vào châm lửa nhóm bếp nấu nước nóng, Mạnh phu nhân lúc đầu đau tới mức nói không nên lời, bây giờ lại liên tục kêu đau, giọng nói vốn dịu dàng êm ái bây giờ nghe lại có vẻ vô cùng thô lương, khiến người ta hết sức không đành lòng.

Kiều Sơ Huân quay sang nhìn Cảnh Dật: "Công tử..."

Đương nhiên Cảnh Dật biết là nàng muốn giúp đỡ, hần hơi do dự một lát, gật đầu đồng ý, đồng thời còn dặn dò: "Không cần phải gắng sức quá, đợi lát nữa chắc chắn sẽ có đại phu tới xem bệnh."

Kiều Sơ Huân gật đầu, đi tới bên ngoài bức bình phong, cao giọng nói: "Mạnh trang chủ, tại hạ có hiểu một chút y thuật..."

Lời còn chưa dứt thì đã thấy Mạnh trang chủ đi tới trước mặt, đôi mắt nhìn nàng đầy khẩn thiết: "Nếu vậy phải phiền cô nương rồi!" Đại phu gần nhất cũng phải vào trong thành mới tìm được, đi tới đi lui cũng tốn không ít thời gian, có người am hiểu có thể xem giúp đương nhiên là chuyện không thể tốt hơn.

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu, đi nhanh tới bên cạnh giường, thấy nữ tử kia co tròn người lại, tay ôm lấy bụng dưới, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trên trán đã ướt đẫm mồ hôi, miệng vẫn không ngừng kêu đau.

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng kéo cổ tay nàng ta tới, đặt ba ngón tay lên bắt mạch, vừa làm vừa nhẹ giọng trấn an: "Phu nhân đừng lo lắng quá, đại phu sẽ tới ngay thôi."

Nàng ta khó nhọc nhấc mi mắt lên, đôi mắt khép hờ, thều thào nói: "Bụng ta, đau quá... Hài tử, hài tử có giữ lại được không..."

Kiều Sơ Huân cau mày lại, nhẹ giọng hỏi: "Phu nhân cảm thấy trong bụng rất nôn nao, hơi thở nặng nề?"

Nữ tử kia gật đầu một cách yếu ớt, bên khóe mắt có giọt lệ trào ra: "Ta... cứ cảm thấy như thể có thứ gì đó liên tục chảy xuống dưới, á... Hài tử..."

Kiều Sơ Huân vội vàng nắm lấy tay nàng ta, nhìn vào hai mắt nàng ta mà nói: "Phu nhân chớ nghĩ ngợi lung tung, hài tử không có vấn đề gì, có lẽ là vừa rồi ăn thứ gì đó không hợp mà thôi, hài tử không sao cả."

Nữ tử kia chảy nước mắt gật đầu, cầm chặt lấy tay Kiều Sơ Huân, những móng tay được sơn màu đỏ tươi bám chặt bàn tay trắng nõn của nàng tới mức có thể nhìn thấy những vết máu bầm, cắn răng nói: "Đúng, hài tử không sao..."

Kiều Sơ Huân bất chấp cảm giác đau đớn trên mu bàn tay, nhẹ giọng trấn an nữ tử kia hít thở đều đặn, bình phục tâm tình, đồng thời gọi Mạnh trang chủ tới, đọc một toa thuốc an thai để hạ nhân nhanh chóng đi sắc lên. Bởi vì nàng đã cố ý chọn toa thuốc với những dược liệu không quá đặc biệt nên chẳng mấy chốc thuốc đã được sắc xong bung lên.

Nhắc tới cũng lạ, ước chừng sau đó chỉ một khoảng thời gian đủ để uống cạn một chén trà thì cơn đau trong bụng nữ tử kia dần giảm bớt, mặc dù vẫn thấy khó chịu nhưng không còn đau dữ dội như vừa rồi nữa. Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng lui ra bên ngoài phòng, Y Thanh Vũ và Cảnh Dật chia ra ngồi hai bên trái phải, thấy thế thì vội vàng lên tiếng hỏi: "Mạnh phu nhân có gì đáng ngại không?"

Cảnh Dật thì kéo thẳng người nàng tới trước mặt mình, sờ lên bàn tay nhỏ bé của nàng, hai hàng mày nhíu chặt, lại vén ống tay áo lên kiểm tra cổ tay. Bàn tay nhỏ bé trước giờ vẫn luôn trắng nõn bị người ta nắm chặt tới mức đỏ lên, mu bàn tay còn để lại vết máu bầm, bây giờ đã chuyển sang màu xanh tím.

Kiều Sơ Huân thấy Y Thanh Vũ ngồi bên cạnh như cười như không mà nhìn nàng chăm chăm, vẫn đang chờ câu trả lời của nàng, vì vậy nàng vội vàng rút tay về, lên tiếng trả lời: "Có lẽ là ăn món gì không hợp, uống chút thuốc an thai thì sẽ ổn thôi, không có gì đáng ngại. Chỉ là..."

Bàn tay Cảnh Dật thu vào, túm nàng lại gần hơn chút nữa, giọng điệu cũng lạnh lùng hơn: "Tránh cái gì!" Hắn không thèm để ý tới ánh mắt chế giễu của Y Thanh Vũ ở gần đó, lấy tay móc hộp thuốc trong tay áo ra, đưa tới giữa hai người: "Mở ra."

Kiều Sơ Huân vừa nhìn thấy hộp thuốc tròn tròn này thì lập tức nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra ở góc đường mấy ngày trước, bao gồm nụ hôn nóng bỏng trước đó và cả câu nói ngang ngược của người này với nàng, nhất thời gò má liền đỏ ửng lên.

Ngón tay nàng hơi run run đặt lên cái hộp, phối hợp với tay hắn mở nắp hộp ra, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm mang theo ý cười của người nọ đang dán chặt bờ môi và cằm của nàng đầy ẩn ý. Sau đó, dường như cảm giác được, hắn chậm rãi dời tầm mắt lên, chống lại ánh mắt bối rối của nàng.

Mơ hồ nghe được tiếng cười nhẹ phát ra từ cổ họng hắn, Kiều Sơ Huân cắn chặt môi, cũng chẳng dám đưa mắt nhìn xem rốt cuộc có phải hắn đang cười thật hay không, chỉ cảm thấy trên mu bàn tay bị hắn nắm kia được thoa lên một lớp thuốc mát lạnh, đầu ngón tay ấm áp chậm rãi lướt qua chỗ đau, thuốc lại lạnh ngắt, ngay sau đó là một cơn gió nhẹ lành lạnh lướt qua...

Kiều Sơ Huân nghi hoặc quay đầu sang, chỉ thấy người nọ kéo tay nàng đặt lên gần môi, cánh môi khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng thổi lên tay nàng. Thấy nàng ngây ra nhìn mình, hắn hơi cong môi nở ra một nụ cười không đứng đắn, hôn nhẹ lên ngón tay giữa của nàng một cái, lạnh giọng ra lệnh: "Lần sau không được phép cho người ta siết tay như vậy nữa."

Bên cạnh truyền tới tiếng cười cố nén của Y Thanh Vũ, Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy bên tai ong ong, hai gò má vốn đã đỏ ửng lại càng đỏ hơn, thật sự có thể sánh với hồng mai bên bờ sông trong tiết tháng chạp.

Kiều Sơ Huân trợn mắt cắn môi trừng Cảnh Dật, âm ức tới muốn chảy nước mắt, vừa muốn bỏ mặc hắn để chạy ra ngoài thì nghe thấy ngoài cửa vang lên một tiếng "choang", ngay sau đó là một giọng nam nhân xa lạ đầy vẻ gay gắt: "Cái toa thuốc dân gian chẳng biết ở đâu ra này mà cũng dám cho trang chủ phu nhân nhà ngươi uống sao? Mau đổ đi đổ đi!"

Chương 3: Cùng cười ngựa giữa biên mai

Kiều Sơ Huân mở to mắt nhìn nam tử xa lạ đang vung tay áo bước qua ngưỡng cửa, ngẩng cao đầu đi thẳng vào bên trong phòng. Đến bên cạnh bình phong thì hắn mới dừng lại, giọng nói cũng có vẻ hiền hòa hơn lúc nãy rất nhiều: "Vừa rồi Mạnh trang chủ sai người đi tìm ta sao? Phu nhân cảm thấy thế nào rồi?"

Vừa rồi Mạnh trang chủ cũng mơ hồ nghe được tiếng động bên ngoài phòng, bây giờ nhìn thấy vị đại phu mà mình đợi nãy giờ đã tới, vội vàng lên tiếng bảo dẫn người vào trong phòng, lại gọi quản gia tới cẩn thận ghi chép lại những gì đại phu nói. Lau trán đi ra khỏi phòng, thấy ngoài cửa có hạ nhân đang quét dọn mảnh sứ vỡ rơi đầy sàn nhà, lại ngửi được mùi thuốc đông y thoang thoang thì Mạnh trang chủ nhanh chóng hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành, nhất thời trên mặt cũng đầy vẻ xấu hổ.

Mặt Cảnh Dật lạnh ngắt, giữa hai hàng mây lộ ra vẻ tức giận, đứng dậy gật đầu một cái rồi kéo Kiều Sơ Huân đi ra ngoài.

Y Thanh Vũ bị kẹt ở giữa cũng thấy vô cùng khó xử, biết rõ không can được Cảnh Dật, nhưng hai người họ không nói tiếng nào mà bỏ đi như vậy thì thật sự khiến Mạnh trang chủ khó xử, hấn vội vàng đứng dậy đi tới chỗ Mạnh trang chủ đang đứng ở cạnh cửa, đưa mắt ra hiệu: "Lão Mạnh à, không phải trước kia người từng nói muốn mời chúng ta tới vườn mai bên kia hồ thưởng mai sao? Bây giờ đại phu đã tới rồi, chuyện đó..."

"A! Đúng đúng đúng, Cảnh công tử lặn lội từ xa tới một chuyến, xem cái trí nhớ của ta này! Thật sự nên đi dạo rừng mai này một chút." Mạnh trang chủ cũng bước nhanh tới trước mặt mấy người, cười rạng rỡ: "Hôm nay vì thân thể phu nhân ta không khỏe nên chưa tiếp đãi các vị được, thật đúng là không làm tròn tư cách của chủ nhà, mong Cảnh công tử và cô nương đại nhân đại lượng thứ cho!"

Sắc mặt Cảnh Dật vẫn lạnh lùng như vừa rồi, chỉ là lúc lên tiếng thì giọng nói đã hòa hoãn hơn: "Mạnh phu nhân có bệnh trong người, bọn ta cũng không tiện quấy rầy. Nhưng quả thật phong cảnh trong vườn mai của Mạnh trang chủ rất tuyệt." Y Thanh Vũ và Mạnh trang chủ đều gật đầu phụ họa, Cảnh Dật nghiêng mặt liếc nhìn Kiều Sơ Huân một cái, giọng bình thản: "Ta nhớ trước kia Y đại nhân từng nói rằng từ bên chỗ rừng mai cũng có thể trở về trong thành, không biết Mạnh trang chủ có thể cho mượn một con ngựa hay không, bọn ta thưởng mai bên kia xong sẽ đi về thành luôn, hôm khác sẽ trở lại bái kiến, cùng thưởng mai uống rượu sau."

Mạnh trang chủ nghe vậy thì cảm thấy hơi lưỡng lự, vội vàng nhìn về phía Y Thanh Vũ, thấy hấn gật đầu tỏ ý không sao thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, cười chấp tay cáo từ với Cảnh Dật: "Đây là chuyện đương nhiên. Thật sự có lỗi,

hôm nay không thể để công tử được tận hứng." Nói xong thì vẫy tay sai người tới chuồng ngựa dắt một con ngựa tới, đồng thời lái nhai thêm mấy câu khách sáo.

Cảnh Dật thất áo choàng, nhận lấy chiếc lò giữ ấm đã được thêm than củi từ trong tay hạ nhân, thử nhiệt độ rồi mới đưa lại cho Kiều Sơ Huân. Sau đó lại treo cái giỏ trúc lấy được từ chỗ Mạnh trang chủ lên một bên ngựa, đỡ Kiều Sơ Huân lên ngựa trước, sau đó chấp tay cáo từ Y Thanh Vũ và Mạnh trang chủ rồi nhảy lên lưng ngựa, tay ghim dây cương, dùng áo choàng bọc kín nữ tử phía trước vào trong ngực, chân thúc một cái, ngựa lộc cộc chạy về phía con đường mà Mạnh trang chủ chỉ.

Đã lớn từng này nhưng đây là lần đầu tiên Kiều Sơ Huân được cưỡi ngựa, trong lòng ôm lò giữ ấm, hai tay hơi luống cuống nắm chặt lấy nhau đặt ở phía trước, chỉ thấy bên dưới người hơi xóc nảy. Lưng nàng dựa vào ngực Cảnh Dật, cả người bị vây kín trong lòng hắn, bọc trong chiếc áo choàng trắng dày rộng, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn. Con gió lạnh thổi qua gò má khiến mấy sợi tóc bị tuột ra nhẹ nhàng phe phẩy trên mặt.

Lồng ngực sau lưng hơi rung động, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói lười biếng của Cảnh Dật, không hề lạnh lùng như lúc nói chuyện với người ta, ngược lại còn lộ ra vẻ dịu dàng: "Ngồi như vậy có khó chịu không?"

Kiều Sơ Huân chỉ mới ngồi một lát, còn chưa có cảm giác gì, cũng không biết Cảnh Dật muốn hỏi là khó chịu chỗ nào, liền ngửa mặt lên nhìn hắn: "Không ngồi thế này thì còn có thể ngồi thế nào?"

Cảnh Dật hơi cong môi mỉm cười, cúi đầu nhìn nàng, hai tay buông dây cương ra, cánh tay vòng ra ôm lấy cả người nàng, Kiều Sơ Huân còn chưa kịp kêu lên vì hoảng thì hắn đã giúp nàng đổi sang một tư thế khác, biến thành hai chân

khép lại đặt sang một bên ngựa. Hấn thấp giọng giải thích: "Như vậy chân sẽ không bị cọ xát."

Trước kia hấn chưa từng mang theo nữ tử cưỡi ngựa cùng, vì vậy lúc đầu cũng nghĩ không được chu toàn. Đi được một đoạn rồi, hấn mới nghĩ tới da thịt trên người nàng đều mềm mại như vậy, y phục cũng không dày lắm, nếu cứ ngồi như vậy mà trở về thành thì sợ là bên trong đùi sẽ bị cọ xát tới mức sưng đỏ, cho nên mới hỏi nàng câu đó, kết quả lại nhìn thấy dáng vẻ mở to mắt ngây ngô nhìn mình thì trong lòng hấn lại thấy buồn cười, bèn dùng hành động để giải thích thay cho lời nói.

Bởi vì tư thế đột nhiên bị thay đổi, từ cưỡi trở thành ngồi nghiêng, cho nên trong lòng Kiều Sơ Huân càng thấy bất an hơn, theo trực giác chỉ nghĩ là không thể để bị ngã được. Nàng cũng không đoán hoài đến lời trêu chọc của Cảnh Dật, hai tay siết chặt vạt áo Cảnh Dật, không dám tiếp tục quan sát phong cảnh trên đường nữa, hơi khép mắt tựa vào ngực người kia, chẳng dám nhúc nhích hay lộn xộn.

Cảnh Dật nhìn thấy dáng vẻ như con thỏ con bị hoảng sợ của nàng thì không khỏi nổi lên ý đồ xấu. Một cánh tay đang ôm quanh người nàng hơi thả lỏng, bắt lấy vạt áo choàng bị gió thổi hất lên, thực ra một cánh tay khác vẫn đang vòng quanh phía sau thắt lưng nàng, tuyệt đối sẽ không để cho nàng bị ngã xuống.

Quả nhiên, Kiều Sơ Huân bị động tác có vẻ thờ ơ của hấn làm cho sợ tới mức cổ họng bị nghẹn lại, cả người tiến sát vào trong lòng Cảnh Dật, cánh tay vốn đang siết chặt vạt áo hấn run rẩy hướng về phía trước, đổi thành ôm cổ.

Cảnh Dật vốn chỉ định trêu chọc nàng một chút, nào ngờ tiểu nha đầu lại bị dọa tới mức đó, đột nhiên biến thành tư thế ôm chặt lấy cổ hấn, cả người dựa vào người hấn, hai khối mềm mại áp sát vào lồng ngực hấn, còn thỉnh thoảng nhẹ

nhàng cọ cọ mỗi khi lưng ngựa xóc nảy... Ánh mắt Cảnh Dật tối lại, kéo áo choàng che kín nàng lại, thấp giọng trấn an: "Đừng sợ..."

Sao Kiều Sơ Huân có thể không sợ, mỗi lần xóc nảy cả người nàng đều nghiêng sang một bên, chỉ sợ Cảnh Dật sơ suất một chút thì nàng sẽ bị rơi xuống khỏi lưng ngựa. Bây giờ gần như cả người bị khóa kín bên trong áo choàng, ánh sáng trước mắt càng lúc càng tối đi, cả người dựa sát vào lồng ngực ấm áp trước mặt, chớp mũi dần dần ngửi được mùi được liệu thoang thoang, là mùi hương từ chiếc túi thơm mà trước kia nàng khâu cho hắn...

Kiều Sơ Huân khẽ cắn môi dưới, dần dần cũng nhận ra tình huống, cánh tay vốn vòng quanh cổ người kia cũng từ từ trượt xuống, hai gò má nóng lên, muốn kéo ra chút khoảng cách với người kia nhưng lại không muốn bị ngã xuống khỏi lưng ngựa.

Cảnh Dật cảm giác được tâm tư nhỏ bé của nữ tử trong lòng, không khỏi giật giật cánh môi: "Sắp tới rồi."

Tốc độ của ngựa cũng dần chậm lại, cuối cùng chiếc áo choàng trùm kín khắp người cũng đã được cởi ra. Kiều Sơ Huân ngồi thẳng người lên, vốn định buông hẳn tay ra, nhưng nhìn xuống dưới đất lại cảm thấy hoảng sợ, chỉ có thể cắn môi rụt rè kéo vạt áo của hắn, trong bụng nghĩ thầm, đúng là chẳng còn chút dè dặt nào mà một cô nương nên có nữa...

Cảnh Dật cúi đầu tiến gần hơn một chút, khước môi mỉm cười: "Sao không ngược mắt lên? Không thích chỗ này sao?"

Trong lòng hắn vẫn nhớ rõ lời hứa sẽ dẫn nàng tới đây hái mai, vừa khéo mấy ngày trước Y Thanh Vũ tới tìm hắn, bảo là Mạnh trang chủ muốn mời hắn tới uống rượu thưởng mai, Cảnh Dật liền thuận thế đẩy thuyền đồng ý sẽ tới, cũng nói rõ sẽ dẫn theo một người nữa tới nơi hẹn. Mặc dù sau khi tới đó, bởi vì cái nhìn không

rõ hàm ý của hai người kia mà trong lòng khó chịu nhưng hắn đã ôm ý định trước khi tới đây, dù sao thì cũng phải cố gắng hoàn thành mới không uổng công chuyến đi này.

Kiều Sơ Huân chậm rãi ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy hai người đang ở giữa một vườn mai trắng xóa, từ xa nhìn lại quả thật hết như một biển hoa. Dưới ánh mặt trời vàng óng, những bông mai trắng đan xen nhau nối dài trông càng lấp lánh, trông hết như những viên ngọc thạch tinh xảo xinh đẹp.

Cảnh Dật thúc ngựa chậm rãi bước đi ngắm nghía quanh vườn mai. Giữa biển mai yên tĩnh, tiếng vó ngựa vang lên vô cùng thanh thúy, xung quanh tràn ngập hương hoa dịu mát, cho dù nhìn từ hướng nào thì cũng chỉ thấy những mảng tuyết trắng kéo dài vô tận, giống hết như tiên cảnh chẳng vương chút bụi trần, mà hai người chỉ là những người qua đường ngẫu nhiên gặp được cảnh đẹp, may mắn như nhìn thấy cánh cổng thần bí dẫn lên cõi tiên.

Cảnh Dật thấy nàng chớp mắt liên tục, cánh môi khẽ nhếch lên, một tay đặt trước ngực, một tay bắt giắc túm lấy cánh tay hắn đang đặt bên cạnh, đưa mắt nhìn quanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ mừng rỡ và vui thích mà trước kia hắn chưa từng nhìn thấy, trong lòng hắn không khỏi trở nên mềm nhũn, trong ngực dâng lên cảm giác ấm áp hiếm có.

Chỉ là một rừng mai mà đã có thể khiến nàng vui vẻ như vậy, nếu dẫn nàng tới thảo nguyên bao la hay biển cả mênh mông thì không biết nàng sẽ có biểu cảm như thế nào? Cảnh Dật vừa nghĩ vừa ôm người nhảy xuống ngựa, đợi nàng đứng vững thì một tay nắm tay nàng, một tay nắm dây cương, khẽ cười nói: "Không hái hoa mai sao?"

Kiều Sơ Huân "a" lên một tiếng, nhận lấy giỏ trúc mà Cảnh Dật đưa tới, bước đến dưới tàng cây của gốc mai gần nhất, vừa mới nhón chân lên níu một nhánh cây

xuống thì đã cảm thấy sức nặng trong tay bỗng dung nhẹ hẳn, Cảnh Dật đã níu cành cây xuống cho nàng. Dưới ánh mặt trời, con người đen nhánh của hắn dường như sáng hơn, đôi môi lộ ra một nụ cười nhẹ, ý bảo nàng mau hái hoa.

Kiều Sơ Huân có cảm giác như thể tất cả những rối rắm, không vui, ám ức, hoang sợ trước kia đều đã tan biến trong nụ cười nhẹ nhàng của hắn. Môi nàng cũng khẽ nở một nụ cười, Kiều Sơ Huân nhìn hắn một cái, sau đó nhanh tay hái hoa mai.

Hai người cứ chậm rãi bước đi như vậy, gặp được cây mai nào mới nở rộ thì hái một ít nhụy hoa. Hai cái bóng phía sau cũng bị ánh mặt trời kéo dài, cứ như thể kéo dài tới tận phía chân trời.

Kiều Sơ Huân thấy giỏ trúc đã đầy hơn nửa, sắc trời cũng không còn sớm thì liền lôi kéo tay áo Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: "Từng này là đủ rồi, chúng ta về nhà thôi."

Cảnh Dật tự tay cầm lấy cái giỏ, nhìn thoáng qua rồi phủ một tấm vải màu xanh lam lên trên, lại lần nữa treo lên một bên yên ngựa. Hắn dắt tay nàng rất tự

nhiên, giọng nói lạnh nhạt nhưng dường như có chút thiếu tự nhiên: "Tối nay không về nhà ăn cơm."

Kiều Sơ Huân hơi ngạc nhiên, nhìn nghiêng sườn má Cảnh Dật: "Vậy công tử muốn đi đâu?"

Cảnh Dật cũng không trả lời mà ôm nàng lên ngựa, vẫn để nàng ngồi nghiêng dựa vào trong ngực mình, thúc ngựa đi về phía cửa thành.

Đi thẳng tới bên ngoài một quán ăn ở thành nam mới dừng lại, giao ngựa cho chủ quán, sau đó hắn kéo nàng đi thẳng tới một phòng riêng trên tầng hai.

Kiều Sơ Huân thấy quán ăn không lớn lắm, nhưng trang hoàng bên trong lại hết sức tinh xảo tao nhã, mặc dù đúng vào lúc dùng bữa tối nhưng trong quán cũng không âm ỉ như các quán ăn bình thường. Trong lòng nàng lo lắng đến bữa ăn của mấy người ở nhà, thế nhưng vẫn không che giấu được cảm giác thích thú đối với nơi này. Hoặc cũng có thể nói rằng, từ sau khi rời khỏi trang viên Mạnh thị, bắt đầu từ lúc cưỡi ngựa thưởng mai, tản bộ hái hoa cùng Cảnh Dật tới giờ, tâm trạng nàng đã trở dần trở nên tốt hơn, gần như bao nhiêu năm qua nàng chưa từng vui vẻ thích thú cái gì, thế mà bây giờ ở đây mới nửa ngày mà trong lòng đã hết sức thỏa mãn.

Kiều Sơ Huân ôm lò giữ ấm tay ngồi xuống, mặc dù vẫn hơi cúi đầu theo thói quen nhưng khóe miệng lại cong cong, ánh mắt vốn trong suốt lúc này hơi ẩm ướt, thấp thoáng như cánh hoa lê rung rinh trong sương sớm, thật sự khiến người ta khó mà nhìn được ý nghĩ muốn túm lấy mà hôn một cái.

Cảnh Dật gọi mấy món điểm tâm đặc sắc, hai bát cháo, cùng với hai chén trà nóng. Hắn vẫn ngồi yên lặng quan sát mọi động tác và sắc mặt của người đối diện, thấy nàng có vẻ rất thích nơi này, vẻ lo lắng và hoảng sợ lúc còn ở sơn trang cũng

đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt hẳn không khỏi trở nên ấm áp hơn, sau đó lộ ra một nụ cười nhẹ.

Sở dĩ hẳn không muốn về sớm như vậy là vì muốn kéo dài thời gian chỉ có hai người ở chung với nhau. Trước đó mấy ngày Cảnh Dật đã phát hiện ra, tiểu nha đầu này nhìn thì có vẻ ngoan ngoãn hiền lành dễ bị bắt nạt, nhưng mà thật ra trong thâm tâm nàng lại cực kỳ bướng bỉnh, chỉ là tính tình vốn ôn hòa lại hay nhường nhịn, bình thường nếu không chạm vào giới hạn của nàng thì sẽ rất khó thấy cái dáng vẻ bất chấp tất cả lấy cứng chọi cứng kia. Tính phòng bị của nàng rất mạnh, mặc dù không tùy tiện nói ra tâm sự của mình nhưng trong lòng nàng lại cân nhắc rất kỹ lưỡng.

Lúc trước ở sơn trang, vì cử chỉ kỳ lạ của hai người kia mà nàng mới tạm thời nhích lại gần hẳn, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng thật sự thích gần gũi với hẳn. Cảnh Dật dần nắm bắt được tính tình của nàng, biết rõ chỉ cần trở lại phủ thì nàng chắc chắn sẽ lập tức phân rõ giới hạn với hẳn, bày ra tác phong của hạ nhân đối với chủ tử, nếu lại bức ép thêm chút nữa, chỉ cần sơ suất một chút thì sẽ trở thành tình trạng giằng co như lúc ở trên đường hôm đó. Vì vậy hẳn mới tìm đến một quán ăn có hoàn cảnh thanh tĩnh mà Y Thanh Vũ từng nhắc tới, muốn tranh thủ thêm một chút không khí ấm áp.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn đã được đưa lên. Mấy món Cảnh Dật gọi đều là đồ chay có mùi vị thanh đạm, cháo còn được thêm hoa bách hợp và hạt sen vào nấu cùng. Hoa bách hợp ngọt ngào lại tinh khiết, hạt sen thì thơm bùi, cháo nhuyễn mịn, mùi vị rất ấm áp. Cả một bàn đồ ăn lúc trưa mặc dù mỹ vị phong phú nhưng lại quá mức dầu mỡ, cho nên món cháo mà Cảnh Dật gọi có thể nói là dung hòa rất khéo với bữa ăn lúc trưa. Kiều Sơ Huân chậm rãi dùng bữa, khóe môi không nhin được mà cong hơn.

Chương 4: Sủi cảo đông chí

Còn chưa đầy hai ngày nữa là tới đông chí.

Theo tục lệ cũ thì vào ngày này phải ăn sủi cảo và thịt dê đất để khur hàn âm thân, xuất phát từ mục đích bồi bổ cơ thể. Lúc trước Y Thanh Vũ đã thỏa thuận xong xuôi với Cảnh Dật, hôm đông chí sẽ tới quý phủ dùng bữa tối, cũng đã cam đoan thịt dê đất và rượu đều do hấn lo liệu.

Quả thật đến hôm đông chí, vừa qua bữa trưa đã có người tới gõ cửa phủ, đầu tiên là mấy người chạy việc của "Kiếm Hương Các" đưa thịt dê và mấy thứ cần thiết để nấu lẩu tối, sau đó là mấy tên nha sai của nha môn thuê xe ngựa đưa rượu tới. Y Thanh Vũ này đúng là nói được thì làm được, ngay cả Cảnh Dật và Kiêu Sở Huân cũng tính vào, tặng tổng cộng là hai mươi vò rượu ngon. Ngoài thu lộ bạch

mà trước kia Cảnh Dật nhắc tới thì còn có mấy vò rượu ngon hiếm có khác, Cảnh Dật ngồi trong thư phòng nghe Cao Linh báo lại, vừa lật sách vừa cong môi cười.

Chờ Cao Linh nói xong, không biết là nghĩ tới cái gì mà Cảnh Dật buông sách xuống ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên đứng dậy, cầm áo choàng lên bước ra ngoài. Cao Linh vốn vẫn luôn theo sát phía sau, kết quả là đi được mấy bước thì phát hiện ra Cảnh Dật không phải chuẩn bị ra ngoài mà là đang đi về phía nhà bếp thì nhanh chóng dừng bước, thành thật quay trở về tiền viện xem đám ảnh vệ ngồi chọc ghẹo nhau.

Cảnh Dật đến bếp thì chỉ thấy Tiêu Đào Nhi đang loay hoay quanh người Kiều Sơ Huân như con thoi, một tay cầm chày cán bột, tay còn lại thì cầm một cái chén sứ nhỏ, miệng còn lẩm bẩm ríu ra ríu rít. Lại nhìn tiếp đến người biến mất từ sau bữa trưa tới giờ, thấy nàng đã đổi sang một bộ xiêm y màu đỏ tươi, y phục được may rất vừa vặn, càng làm nổi bật dáng vẻ thanh mảnh và vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Trên cổ áo đính thêm một vòng lông hươu hơi mỏng, trên vành tai trắng nõn không hề đeo món trang sức nào, trên đầu cũng chỉ cài cây trâm bạc hần đã tặng trước kia.

Bộ xiêm y trên người vốn lộng lẫy, thế nhưng bởi vì dáng vẻ dịu dàng ấm áp của nàng lại cộng thêm nàng không hề trang điểm gì nên cả người toát lên vẻ nhẹ nhàng thanh nhã. Ông tay áo bị xắn lên một đoạn, hai tay đều dính bột mì, động tác trên tay lưu loát, chẳng mấy chốc đã nặn ra hình một thỏi vàng mập mập. Trên bàn dài bên cạnh có mấy cái sủi cảo đã nặn xong, có hình trăng lưỡi liềm, có hình ống khóa, nhưng nhiều nhất vẫn là hình thỏi vàng.

Cảnh Dật thấy thái dương nàng hơi ẩm ướt, khuôn mặt vốn trắng nõn cũng hơi nhuốm màu đỏ nhạt, hần không khỏi lên tiếng: "Chùng ấy là được rồi, vẫn còn có lều nữa mà!"

Hai người trong bếp đều đang bận rộn, không hề phát hiện ra có người đứng ở cửa này giờ, vì vậy vừa nghe thấy giọng Cảnh Dật thì đều kinh ngạc. Tiểu Đào Nhi nhanh chóng cán thêm mấy cái vỏ bánh, buông chày cán bột, chà hai tay lên tạp dề, vội vàng cất tiếng bắt chuyện với Cảnh Dật: "Bên ngoài lạnh lắm, công tử đừng đứng ở ngoài cửa kéo gió lạnh." Nói xong thì dời cái ghế lớn nhất trong bếp tới một chỗ trống: "Ở đây vẫn còn chỗ, công tử mau vào ngồi đi!"

Kiều Sơ Huân quay đầu liếc nhìn Cảnh Dật một cái, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, chỉ nhẹ giọng nói: "Trong bếp lộn xộn, công tử vẫn nên về phòng đi." Từ xưa tới giờ nam nhân đều cách xa nhà bếp, huống hồ hẳn đường đường là nhất phẩm Tiểu Hầu gia, lần trước là do uống say không biết đúng sai, hơn nữa cũng không có người ngoài, cho nên mới để mặc cho hắn tùy ý náo loạn. Bây giờ là ban ngày ban mặt, hẳn là chủ tử lại vào ngồi trong bếp thế này thì còn ra cái dạng gì nữa!

Cảnh Dật cũng không vội đến ngồi, thong thả bước tới bên cạnh Kiều Sơ Huân, nhìn nàng gói xong cái sủi cảo trên tay, cất giọng hỏi: "Còn phải gói bao nhiêu nữa?"

Kiều Sơ Huân đưa mắt ra hiệu cho hắn nhìn cái tô nhỏ bên cạnh, trong tô vẫn đầy nhân bánh vừa mới chuẩn bị xong, không thể nào gói xong ngay được. Tiểu Đào Nhi tìm ghế xong, thấy Cảnh Dật không có ý định đến ngồi thì lại quay trở về bên cạnh Kiều Sơ Huân, tiếp tục cán vỏ bánh. Cái nồi to phía sau đang sôi sùng sục, mùi canh thật thơm nồng xông thẳng vào trong mũi.

Cảnh Dật thấy trên mặt nàng lộ vẻ mệt mỏi, đầu ngón tay hơi run, rõ ràng là đã mệt lắm rồi. Hắn nhíu mày, cũng không nói gì, xoay người đi ra khỏi phòng, chỉ chốc lát sau đã xách một tên ảnh vệ tới.

Người trước giờ vẫn luôn tỏ vẻ bình tĩnh lạnh nhạt nhất trong đám ảnh vệ là Tiểu Bôi đột nhiên bị chủ tử kéo ra khỏi phòng, dùng nước giếng rửa sạch tay ba lần, sau đó lại bị Tiểu Hài gia xách vào trong bếp.

Tiểu Bôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa thấy hết lồng sủi cỏ này đến lồng sủi cỏ khác thì khóe miệng giật giật một cái, nhìn về phía Cảnh Dật với sắc mặt âm đạm, chắc không phải giống như những gì hắn đang nghĩ đây chứ...

Cảnh Dật nhìn hắn với vẻ đương nhiên: "Không phải lúc còn bé người thường ra ngoài gian hàng bán hoành thánh giúp cha mẹ người sao." Không phải hoành thánh và sủi cỏ cũng chẳng khác nhau mấy sao!

Khóe miệng Tiểu Bôi giật giật mấy cái liên tục, khác rất nhiều mà...!! Hơn nữa đó là chuyện từ trước năm bảy tuổi, bây giờ hắn làm gì còn nhớ cách thức thế nào? Mà quan trọng hơn nữa là, nếu như cái đám tham ăn kia biết hắn còn biết gói hoành thánh thì chẳng phải đêm nay về phòng sẽ bị chế giễu cho ngại chết sao...

Nhưng mà ưu điểm lớn nhất của hắn chính là cho dù rơi vào tình cảnh như thế nào thì vẫn hết sức tỉnh táo, nhìn thấy dáng vẻ không có ý định buông tha của chủ tử nhà mình thì Tiểu Bôi cũng biết việc này không thể thương lượng được. Hơn nữa bị đám người kia cười nhạo thì sao chứ, dù sao cũng còn tốt hơn bị chủ tử ghi thù.

Hắn cũng không muốn đến một ngày nào đó tỉnh dậy thì đột nhiên được Cao Linh báo tin mình đã bị đày đến một vùng núi non khi ho cò gáy nào đó để chấp hành một nhiệm vụ nguy hiểm, hơn nữa chẳng phải chỉ là gói mấy cái sủi cỏ thôi sao, cùng lắm là bây giờ ngồi xuống học làm! Kiêu tiểu thư rất dịu dàng và kiên nhẫn, chắc chắn sẽ không chê hắn vụng về...

Nào ngờ động tác tiếp theo của chủ tử đã khiến ảo tưởng của hắn hoàn toàn tan biến. Hắn vừa mới kiên định gặt đầu thể hiện quyết tâm phục tùng mệnh lệnh

thì Cảnh Dật đã kéo Kiều Sơ Huân dậy, đồng thời lên tiếng dặn dò hai người ở lại: "Hai người các người gói cho hết chỗ này."

Hai người vô duyên vô cớ bị điểm danh đưa mắt nhìn nhau, sau đó vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, một người nhỏ giọng dạy, một người im lặng học, hai người nhanh chóng làm việc trôi chảy. Kiều Sơ Huân lúc đầu vẫn không chịu, kết quả Cảnh Dật nắm luôn lấy bàn tay dính đầy bột mì của nàng, vừa kéo nàng ra ngoài vừa cong môi: "Về phòng rửa tay trước đã."

Kiều Sơ Huân cũng biết cái tính khí nói gió chính là mưa của người này, hơn nữa hiện giờ rõ ràng hẳn đang có ý định đùa giỡn, nếu như nàng kiên quyết không chịu đi theo thì hẳn chắc chắn sẽ nói trên tay hẳn dính bột mì phải đi rửa. Vì vậy, mặc dù bất đắc dĩ nhưng nàng cũng chỉ có thể để cho hắn kéo đi, chỉ là vẫn liên tục quay đầu lại nhìn hai người vẫn đang dạy và học trong bếp.

Trở lại phòng ngủ của Cảnh Dật, pha nước ấm xong, Cảnh Dật đứng ở một bên, ý bảo nàng rửa trước. Kiều Sơ Huân hơi gượng gạo bỏ tay vào trong nước ấm, cẩn thận rửa sạch bột mì dính trong lòng bàn tay, vừa mới đưa tay ra thì bên cạnh đã có một chiếc khăn sạch sẽ đưa tới.

Kiều Sơ Huân hơi chần chừ một lát, nhẹ giọng nói cảm ơn, nhận lấy khăn, lui về sau hai bước nhường chỗ cho Cảnh Dật.

Đến lúc hai người đều đã rửa tay xong, Cảnh Dật bung chậu lên ra ngoài phòng đổ nước, quay trở vào phòng, đi thẳng tới bên giường lấy một cái hộp hình bông hoa, mở chốt, đưa ra trước mặt Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân vốn cảm thấy được người này hậu hạ rửa tay đã mất tự nhiên lắm rồi, bây giờ tập trung nhìn vào vật trong tay hắn, trong lòng lại càng hoảng loạn hơn. Thuốc mỡ trắng như tuyết với mùi hoa lê thoang thoang, chính là hộp thuốc hoa lê dùng để bôi tay mà hai người mua trong lúc cùng nhau vào cửa hàng

son phần trước đó. Thuốc mỡ vẫn đầy ắp, rõ ràng là chưa hề có người dùng, vậy hẳn mua thứ này đặt trong phòng...

Kiều Sơ Huân hơi rũ mắt, đưa ngón tay ra lấy một ít thuốc mỡ trong hộp, cho vào lòng bàn tay xoa đều, lại xoa lên hai mu bàn tay, giọng nói thấp hơn bình thường một chút: "Đa tạ công tử."

Cảnh Dật mỉm cười, vặn nắp hộp lại, nhét vào trong tay nàng: "Thứ này vốn là mua cho nàng."

Kiều Sơ Huân nắm cái hộp, cảm giác được lớp sứ trơn bóng bên ngoài nóng như muốn thiêu người, nàng nhận thì không tiện, mà từ chối cũng không phải, khóe mày dần dần hiện lên nếp nhăn.

Cảnh Dật thấy rõ từng biến hóa trên mặt nàng, cũng nhíu mày theo: "Sao thế, không thích sao?"

Kiều Sơ Huân chậm rãi lắc đầu, cổ họng như bị cái gì chặn lại, cất giọng nhẹ tới mức chính nàng nghe thấy cũng phải ngạc nhiên: "Công tử... không cần phải đối tốt với ta như vậy..."

Cảnh Dật bỗng dừng nhoen miệng cười, vươn tay nắm một cánh tay nàng, kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu nhìn đôi mắt vẫn đang rũ xuống của nàng: "Ta muốn tốt với ai là chuyện của ta, lại còn có người muốn quản sao?"

Sắc môi Kiều Sơ Huân càng nhợt nhạt hơn, giọng nhỏ hơn một chút: "Nhưng mà ta không đáng để công tử làm như thế." Mặc dù nàng không quản được hành vi của Cảnh Dật nhưng dù sao nàng vẫn quản được lòng mình.

Cảnh Dật lại không nhúc nhích, ngay cả hàng mi cũng không hề động đậy: "Có đáng hay không là do ta quyết định."

Kiều Sơ Huân hoảng hốt, cổ họng lại khô khốc, ngược mắt lên nhìn hấn một cái, dường như bị tình ý trong mắt hấn dọa sợ, lại vội vàng gục đầu xuống. Vừa muốn xoay người đi ra khỏi phòng thì lại phát hiện ra mình đã bị người kia kéo lại, phía sau truyền đến giọng nói chậm rãi của Cảnh Dật: "Vừa rồi nha môn cho người đưa rượu tới, có mấy hũ dùng để nấu ăn rất tốt, cùng đi xem thử đi."

Kiều Sơ Huân đi theo hấn ra sân trước, nhìn thấy đám Tiểu Lục đang xếp mấy vò rượu thành hàng ngay ngắn, thấy Cảnh Dật đi tới thì vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Cảnh Dật hơi gật đầu, phân phó mấy người dời mười mấy vò thu lộ bạch ra hậu viện. Tiếp đó hấn nhắc một vò tường vi túy lên, nâng trong tay, mỉm cười nhìn Kiều Sơ Huân: "Vài hôm nữa ném thử cái này trước, vị rất thanh, cũng không quá nồng mùi rượu, nàng cũng có thể ném thử một chút."

Kiều Sơ Huân cong khóe môi đáp lại bằng một nụ cười nhẹ. Cảnh Dật đặt vò rượu xuống, đang định nhắc một vò khác lên thì nghe thấy tiếng gõ bên ngoài cửa lớn. Kiều Sơ Huân vội vàng bước nhanh về phía cửa, nhưng đi chưa được mấy bước đã bị Cảnh Dật níu lại, ý bảo nàng không cần gấp: "Không có chuyện gì đâu, chắc chắn là tiểu tử kia tới."

Quả nhiên, có một ảnh vệ phi thân tới mở cửa, bên ngoài nhanh chóng truyền tới tiếng cười trêu đùa của Y Thanh Vũ: "Này, hôm nay bản phủ vì sủi cảo của Kiều tiểu thư nên mới ra khỏi nhà trước giờ hẹn một lát đây! Thế nào, rượu và thịt dê đều đã tới rồi chứ?"

Đợi giọng nói kia tới gần, Kiều Sơ Huân quay sang nhìn, mới phát hiện ra Y Thanh Vũ không tới một mình mà phía sau còn dẫn theo một thiếu niên dung mạo sáng sủa, chính là người khám nghiệm tử thi trẻ tuổi mà nàng đã có duyên gặp một lần trong mấy lượt tới nha môn dạo trước.

Y Thanh Vũ thấy Kiều Sơ Huân nhìn thiếu niên kia thì kéo người ra đằng trước, cười tủm tỉm giới thiệu: "Đây là Sở Hôi, lần trước đã gặp ở phủ của ta rồi đấy!"

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng gạt đầu tỏ vẻ vẫn nhớ, cũng coi như chào hỏi với người ta. Y Thanh Vũ kéo ống tay áo thiếu niên kia, vẻ mặt bi thương, giọng than thở: "Ài! Hải tử này cũng đáng thương như bản phủ, ở phủ Việt Châu này cô đơn một mình không ai quan tâm đến, trong nhà cũng chẳng còn ai lo việc cưới xin cho, từ lúc hạ chí tới giờ còn chưa từng được ai nấu cho một tô mì. Bây giờ đông chí cũng đã đến rồi, bản phủ nghĩ, bản phủ cũng không thể chỉ lo ăn no cái bụng mình mà chẳng quan tâm tới sống chết của thuộc hạ! Hơn nữa tay nghề của Kiều tiểu thư tốt như vậy, nếu không được ném thử thì thật sự là một nỗi tiếc nuối không cách nào bù đắp được của đời người..."

Nói còn chưa dứt lời thì Sở Hôi đã đen mặt giật ống tay áo của mình ra, Cảnh Dật cũng kéo Kiều Sơ Huân xoay người đi ngược lại, giúp đám ảnh vệ tiếp tục thu dọn mấy vò rượu. Y Thanh Vũ hai tay trống không bĩu môi, nhìn theo bóng lưng hai người, lẩm bẩm: "Tốt xấu gì bản phủ cũng là người đứng đầu một phủ đấy, lại còn cung cấp thịt ngon rượu ngon, thế mà phải chịu cảnh bị người ta ghẻ lạnh như thế này sao..."

Đến lúc trời tối, từng đĩa từng đĩa sủi cảo được bung lên, ngay chính giữa bàn bày một nồi lẩu, bên trong là thịt dê thái miếng nhỏ, vì ông chủ quán ăn nể tình Y Thanh Vũ mà đưa tới mấy thứ gia vị, hơn nữa Kiều Sơ Huân cũng cho thêm mấy nguyên liệu nên mùi vị của nồi lẩu không giống như ở Kiếm Hương Các, nước lẩu cũng có mùi vị ngọt dịu hơn ở quán ăn.

Sủi cảo không chỉ có hình dạng bắt mắt mà nhân cũng được chế biến rất tỉ mỉ. Có nhân cá, nhân thịt gà trộn măng, nhân trộn lẫn giữa nấm, tôm và thịt lợn, còn có nhân đậu, thịt hầm, hoa cúc và tào phớ trộn lẫn với nhau.

Bởi vì nhân được làm rất mịn, nguyên liệu được chọn tỉ mỉ, gia vị được nêm nếm vừa phải nên sủi cảo đều rất thơm. Lại cộng thêm nước chấm từ giấm chua trộn với dầu mè, hành lá và rau thơm thái nhỏ, Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi gói cả buổi chiều được bảy, tám trăm cái, thế mà lại không đủ cho mọi người ăn.

Cuối cùng Y Thanh Vũ dứt khoát bung cả đĩa lên, trút hết bảy, tám cái sủi cảo còn lại vào trong bát mình, Tiểu Văn cắn đũa, vẻ mặt ai oán nhưng lại không dám nhảy lên cướp đoạt, chớp mắt nhìn Kiều Sơ Huân ra vẻ đáng thương. Cảnh Dật nhấp một ngụm rượu, hơi hắt cằm về phía Y Thanh Vũ. Tiểu Văn gào lên một tiếng, nhào thẳng tới. Chủ tử đã cho phép cướp thì có thể cướp mà không cần phải nể nang gì!

Bên phía bàn bên kia thì đều là mấy tên trong nhà với nhau nên đã tranh cướp lộn xộn từ lâu. Bên bàn Cảnh Dật dù sao cũng có hai vị khách, lúc trước còn giữ ý giữ tứ, từ lúc Tiểu Văn gào lên một tiếng như sói tru thì đã bắt đầu rơi vào cảnh hỗn loạn. Cảnh Dật bung bát canh lên nhàn nhã uống, nhỏ giọng nói chuyện với Kiều Sơ Huân. Cao Linh coi như là người trấn định nhất, thỉnh thoảng còn gấp cho Sở Hồi chút đồ ăn rồi mời hẳn uống chén rượu. Tiểu Đào Nhi dù sao cũng là khuê nữ, tuổi tác lại nhỏ, đã ăn no từ nãy, bây giờ chỉ ngồi che miệng nhìn trò vui bên phía Y Thanh Vũ.

Đêm đông chí đó, trong phủ đèn đuốc sáng trưng, cả đám người náo nhiệt tới tận khuya.

Chương 5: Vô tình gặp phải bên đường

Chiều hôm đó, Kiều Sơ Huân và Tiểu Đào Nhi từ chợ trở về, mua được không ít nguyên liệu nấu ăn tươi sống. Kiều Sơ Huân xách một giỏ rau, để Tiểu Đào Nhi bung một cái tô nhỏ đựng đậu phụ. Trước kia nghe người chủ quầy hàng bán tôm cá nói rằng sát rìa phía bắc của chợ có một hàng bán đậu phụ, sáng sớm thì bán nước đậu nành nóng, chạng vạng tối thì bán đậu phụ mới ra khuôn, đậu phụ kia vừa mịn vừa tròn, mùi lại rất thơm, trong thành phàm là người biết thưởng thức đều sẽ đến đó để mua.

Vừa khéo Kiều Sơ Huân đang định làm một món cần dùng đến đậu phụ nên mới cùng Tiểu Đào Nhi tới đó xem thử, mua hai miếng to, quả thật đậu phụ vừa ra

khởi khuôn, cực kỳ mịn và mọng nước. Hiện giờ vẫn còn sớm, có thể mua thêm một ít tào phớ, về cho thêm tương hoa quế, bột đậu đỏ, làm thành điểm tâm ngọt cho mọi người ăn lấp bụng trước.

Chủ quán đậu phụ còn rất nhiệt tình, thấy trong tay hai cô nương trẻ tuổi chẳng mang theo thứ gì để đựng, lại còn xách một đồng đồ thì liền đi vào bếp tìm một cái tô nhỏ, lại dùng một cái khăn lót bên dưới, sau đó mới lấy đậu phụ cho hai nàng, bảo là lần sau tới mua thì nhớ đem trả là được.

Mặc dù bên trên tô có đặt khăn nhưng dù sao thì ngoài trời cũng rất lạnh, tào phớ phải ăn nóng mới ngon, nếu bị nguội rồi đem đi hâm lại thì ăn vào cũng không được trọn vị. Bởi vậy, hai người vừa ra khỏi cửa hàng thì lập tức quay về nhà.

Vừa mới rẽ qua một góc quanh thì lại thấy một thiếu phụ ôm bụng ngồi trên một phiến đá ven đường, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, trên môi chẳng có chút huyết sắc nào, giỏ thức ăn cũng đổ ra đất. Bên cạnh người đó còn có một tiểu nha đầu chừng mười bốn mười lăm tuổi, tay đỡ thiếu phụ kia, gấp gấp tới độ giậm chân liên tục, nhìn qua đã biết ngay là chưa từng gặp phải tình huống thế này nên nhất thời không biết phải làm sao.

Bây giờ đang lúc mặt trời sắp lặn, người đi đường đều vội vội vàng vàng, không ai để ý tới động tĩnh bên này. Kiều Sơ Huân quan sát sắc mặt và dáng vẻ của thiếu phụ, mày nhíu chặt lại. Nàng nhanh chóng đi tới bên cạnh hai người kia, thả giỏ đựng thức ăn trong tay xuống, cúi người hỏi: "Phu nhân làm sao thế?"

Tiểu nha đầu kia vừa thấy có người đến thì vội vàng níu ống tay áo Kiều Sơ Huân lại, sốt ruột đến mức nói năng lộn xộn: "Tỷ tỷ của ta... Tỷ tỷ ta đang có thai! Không biết vừa rồi bị làm sao, đột nhiên lại... Nhà bọn ta còn cách đây hai con phố, tỷ phu vẫn còn ở nhà môn, một mình ta không đỡ được tỷ tỷ..."

Kiều Sơ Huân vỗ vỗ mu bàn tay tiểu nha đầu, ý bảo nàng buông tay ra, lại nhìn về phía thiếu phụ đau tới mức không nói nổi tiếng nào kia: "Phu nhân, ta đỡ ngài tới y quán, ngay ở phía trước thôi."

Thiếu phụ gật đầu, cũng chỉ thốt ra được mấy chữ: "Vây... phiền... cô nương."

Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh thấy vậy cũng nóng lòng, biết việc này liên quan đến mạng người nên chắc chắn rất quan trọng, nhưng lại lo lắng cho Kiều Sơ Huân nên chớp chớp đôi mắt to tròn mà nhìn nàng: "Sơ Huân tử tử... Hay là để ta đi cho."

Kiều Sơ Huân giúp tiểu cô nương kia đỡ thiếu phụ đứng lên, nhìn bàn tay bị cồng tới mức đỏ ửng của Tiểu Đào Nhi, cũng hơi bối rối: "Đồ ăn cứ đặt tạm ở đây trước đi! Tiểu Đào Nhi, ngươi về phủ trước, báo với công tử và Cao đại ca một tiếng, có lẽ bữa tối nay sẽ bị muộn một chút. Trong cái vại ở góc đông nam nhà bếp vẫn còn khá nhiều bánh bao, ngươi lấy tương hoa quế và bột đậu đỏ ta làm mấy hôm trước ra, nếu như mọi người đói bụng thì ăn tạm tào phớ và bánh bao trước. Ta sẽ cố gắng trở về sớm."

Tiểu Đào Nhi vẫn còn hơi do dự, thấy Kiều Sơ Huân nhíu mày ý bảo nàng nghe lời thì chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Vây ta về trước. Sơ Huân tử tử, tử đến y quán rồi đừng đi đâu nữa đây, các ca ca sẽ nhanh chóng tới thôi." Y quán gần nhất ở ngay con phố sát cạnh, nàng về tới nhà sẽ nói cho mọi người biết.

Thiếu phụ được dìu kia cũng nghe ra tình huống đại khái, có vẻ rất áy náy: "Phiền cô nương rồi..."

Tiểu cô nương kia giúp Kiều Sơ Huân giấu hai giỏ đồ ăn ra sau phiến đá, lại quay đầu liên tục nói cảm tạ: "Đa tạ tử tử, đa tạ..."

Kiều Sơ Huân lắc đầu, cong khóe môi: "Không sao đâu. Phu nhân đi chậm một chút."

Hai người đỡ vị thiếu phụ cả người mềm oặt đi quanh sang một con phố khác, vì đi theo tốc độ của thiếu phụ nên bước chân không hề nhanh. Kiều Sơ Huân nắm cổ tay thiếu phụ, bình tĩnh vươn ngón tay ra bắt mạch, vẻ nghi ngờ trên mặt càng lúc càng sâu, mạch này sao lại giống...

Qua một khoảng thời gian chừng nửa chén trà thì đến y quán, vừa kịp lúc người ta chuẩn bị đóng cửa. Lão đại phu vừa thấy ba nữ tử, người ở giữa rõ ràng là đang có thai thì cũng không nói thêm gì, tháo ổ khóa ra, sai được đồng vào nhà châm đèn.

Đi vào bên trong, Kiều Sơ Huân đỡ thiếu phụ ngồi xuống cái sạp gần nhất rồi tránh ra để đại phu đi tới bắt mạch. Muội muội của thiếu phụ kia cũng không dám nói năng gì, chỉ đứng một bên lo lắng quan sát.

Lão đại phu thăm mạch một lát, chân mày nhíu chặt, quay đầu nhìn về phía hai người: "Trước đó nàng ấy đã ăn cái gì rồi?"

Tiểu cô nương bị hỏi thì sững sốt, thấy Kiều Sơ Huân cũng nhíu mày nhìn mình thì trả lời lắp ba lắp bắp: "Không có, không có gì. Chỉ là cơm với rau bình thường... À, còn có một bát trứng hấp. Mấy tháng trước tỷ tỷ của ta nôn rất dữ, cũng không muốn ăn thịt, cho nên dạo này đều vì chú ý đến khẩu vị của tỷ ấy mà đồ ăn đều làm thanh đạm hơn."

Lão đại phu trầm ngâm một lát, nhìn vị thiếu phụ hiện giờ đã gần hôn mê: "Có phải phu nhân cảm giác bụng dưới căng ra và trĩu xuống, thỉnh thoảng còn kèm theo cảm giác quặn đau?"

Thiếu phụ gật đầu một cách khó nhọc, giọng nói cũng hơi run rẩy: "Đại phu, có phải hài tử..."

Lão đại phu lắc đầu, đứng lên: "Phu nhân đừng lo lắng, hài tử không sao cả." Nhận lấy giấy bút do dược đồng đưa tới, lão đại phu hơi lưỡng lự, nói: "Việc ăn uống hàng ngày của phu nhân vẫn cần phải chú ý hơn. Đừng ăn món lạ, chú ý bồi bổ là được." Tiểu cô nương liên tục gật đầu, tiến tới đỡ thiếu phụ dựa đầu vào gối, nhẹ giọng an ủi tỷ tỷ mình.

Lão đại phu liếc mắt nhìn hai người, cũng không nói gì nữa, đi tới cái bàn ở gần đó kê đơn thuốc. Kiều Sơ Huân cũng vội vàng đi theo, dù sao nàng cũng chưa từng chính thức bắt mạch chữa bệnh, nhưng mạch tượng vừa rồi của thiếu phụ kia... Có một số việc nàng muốn hỏi một chút cho rõ.

Nhìn các loại dược liệu cùng với liều lượng mà lão đại phu viết trên giấy, Kiều Sơ Huân càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng. Nàng vừa mở miệng định hỏi thì đã cảm thấy sau lưng có một luồng hơi lạnh ủa tới, cả người bị vây trong một vòng ôm chằng còn mấy xa lạ, trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói không được bình tĩnh thản nhiên như thường ngày mà hơi có vẻ luống cuống: "Xảy ra chuyện gì?"

Lão đại phu nghe được tiếng thì quay người lại, nhìn rõ người vừa đến và tư thế vô cùng thân thiết của hai người thì ho khan vài tiếng rồi dời tầm mắt, tiếp tục kê đơn thuốc.

Kiều Sơ Huân lúng túng, vịn cánh tay Cảnh Dật ý bảo hẩn buông nàng ra: "Ta không sao, trên đường gặp phải một vị phu nhân không được khỏe, muội muội nàng ấy lại còn nhỏ tuổi, không đỡ được..."

Cảnh Dật xoay người trong lòng mình sang, cẩn thận quan sát nàng một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng mà nói: "Sao lại không gọi ai đi theo? Hôm nay đến phiên của ai? Trời mau tối, nàng lại chưa

quen cuộc sống ở đây, còn bảo Tiểu Đào Nhi về trước, có biết là tình hình trong thành này không yên ổn không?"

Lão đại phu bên cạnh giao lại đơn thuốc cho được đồng, quay sang nhìn hai người, trong mắt cũng lộ ra chút ý cười: "Cô nương quả thật rất tốt bụng, vô tình gặp cảnh khó khăn đã ra tay giúp đỡ, thật sự rất đáng quý." Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Cảnh Dật, ý cười trong mắt càng sâu hơn: "Nhưng mà vị công tử này nói không sai, thời gian vừa rồi trong thành quả thật xảy ra không ít chuyện, sau này ra khỏi nhà vẫn nên đi nhiều người thì hơn."

Nói xong thì chấp tay với hai người, lại đi về phía cái sạp mà thiếu phụ kia đang nghỉ ngơi.

Khuôn mặt Kiều Sơ Huân nóng lên, nàng nhìn Cảnh Dật với vẻ hơi trách móc, nhỏ giọng nói: "Không sao đâu, mấy con phố này hầu như ngày nào cũng đi qua, đã gần nửa năm rồi, cũng không --"

"Vẫn còn bướng!" Cảnh Dật nhíu mày, giữ luôn lấy bàn tay nàng: "Sau này không mang theo ảnh vệ thì không được ra khỏi nhà." Nói xong thì liền kéo người muốn đi ra ngoài.

Một góc khác trong y quán truyền tới một giọng nói trong trẻo, tiểu cô nương lúc nãy đang chạy chậm về phía hai người, hành lễ với Cảnh Dật trước, sau đó lại lễ phép nói cảm tạ Kiều Sơ Huân. Kiều Sơ Huân cười nhẹ nói không cần, Cảnh Dật ở bên cạnh chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn, chẳng có ý định mở miệng nói lời nào.

Kiều Sơ Huân nói với tiểu cô nương mấy câu, lại quay đầu sang nhìn hẳn: "Ta có chút chuyện muốn hỏi vị đại phu kia..." Nói xong thì giã ra khỏi bàn tay Cảnh Dật.

Cảnh Dật lại càng nắm chặt tay nàng hơn, cũng chẳng nói gì, kéo nàng đi tới chỗ lão đại phu.

Lão đại phu dặn dò thiếu phụ kia mấy chuyện phải chú ý thường ngày, xoay người lại thấy hai người vẫn còn chưa đi thì liền cười hỏi: "Hai vị còn có chuyện gì sao?"

Kiều Sơ Huân liếc mắt nhìn vị thiếu phụ và tiểu cô nương kia, nhẹ giọng nói: "Đại phu, ta muốn hỏi chút chuyện này."

Ba người dời bước sang một gian phòng khác. Kiều Sơ Huân cong môi lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt: "Đại phu, theo những gì ngài thấy, có phải mạch tượng của vị thiếu phụ vừa rồi có phần kỳ lạ không?"

Lão đại phu biến sắc, không khỏi nhìn Kiều Sơ Huân chăm chăm: "Cô nương..."

Nụ cười trên môi Kiều Sơ Huân vẫn không đổi, nàng nhẹ nhàng nói: "Thật không dám giấu giếm, mấy ngày trước ta từng bắt mạch cho một vị phu nhân khác cũng đang có thai, mạch tượng và triệu chứng giống hệt như vị ngày hôm nay. Ta không am hiểu về dược lý bằng đại phu, trong lòng có nghi vấn, cho nên hy vọng đại phu có thể rộng lòng chỉ giáo."

Cảnh Dật ngồi gần đó, vốn cũng không chú ý lắm, nhưng nghe được một nửa thì trong lòng cũng bắt đầu lay động, nghiêng mặt nhìn sang người bên cạnh.

Lão đại phu sắc mặt ảm đạm, trầm ngâm một lát, chậm rãi lắc đầu: "Nếu trong lòng cô nương đã có suy đoán thì về nhà lật lại sách vở ắt sẽ rõ ràng. Có một số việc, thứ cho lão hủ ta không tiện nói rõ."

Vẻ mặt Cảnh Dật chẳng mấy vui vẻ, giọng nói hơi trầm xuống: "Chẳng qua cũng chỉ là học hỏi lẫn nhau mà thôi, có gì mà không thể nói ra chứ?"

Hàng mày lão đại phu càng nhứ chặt hơn, vẻ mặt khó xử nhìn hai người một cái, cuối cùng thở dài, đè thấp giọng, nói: "Mấy ngày trước trong thành có mở một được đường rất lớn. Nếu công tử muốn điều tra rõ việc này thì có thể tới đó xem thử."

Cảnh Dật nhẹ nhàng gạt đầu, nói cảm ơn, sau đó kéo tay Kiều Sơ Huân ra khỏi y quán.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, vầng trăng lưỡi liềm treo trên nhánh cây trụi lá, trên đường cũng chẳng có mấy người qua lại, bóng tối có phần hơi đáng sợ. Hai người chậm rãi đi men theo ven đường, Kiều Sơ Huân đột nhiên dừng bước, mở to mắt nói: "Đồ ăn ta mua..."

Cảnh Dật khẽ cười một tiếng, nắm chặt một tay nàng: "Đã có người đưa về lâu rồi. Tiểu Đào Nhi nói hai người kia có người nhà làm ở nha môn, ta cũng đã phái người tới nói với Y Thanh Vũ rồi."

Lúc này Kiều Sơ Huân mới thở nhẹ ra một hơi, hoàn toàn không hề nhận ra hai người đang nắm tay, ngược mắt lên nhìn Cảnh Dật, khẽ cười, nói: "Quả nhiên là công tử nghĩ chu đáo."

Cảnh Dật cũng cong môi lên, khoe mày vì nụ cười của nàng mà càng nhượng cao hơn, hai hàng mày như sắp chạm vào nhau: "Không nghĩ chu đáo, chẳng lẽ lại cứ như nàng sao? Ngây ngây ngô ngô đi theo người ta, Tiểu Đào Nhi muốn đi theo nàng cũng không cho, lỡ như có người có ý gài bẫy, mang nàng đi bán thì phải làm sao đây?"

Kiều Sơ Huân hơi bất mãn liếc mắt nhìn hấn, khẽ dẩu môi: "Không đâu! Người ta có bệnh thật hay không chẳng lẽ ta không nhìn ra sao." Vậy chẳng phải gần hai mươi năm đọc sách của nàng coi như công cốc sao!

Cảnh Dật nhìn dáng vẻ nàng chu môi ra thì lại cố ý chọc cho nàng tranh cãi với hấn: "Sao lại không chứ? Nàng không biết là những người võ công cao cường có thể ép nội lực làm thay đổi mạch tượng của mình sao? Trên đời này loại người nào cũng có, càng chẳng thiếu người tâm địa độc ác, nếu người ta đã có ý muốn hại nàng thì với chút đạo hạnh này chẳng phải nàng sẽ dễ dàng bị người ta lừa mất sao."

Kiều Sơ Huân thật sự bị hấn nói cho sốt ruột, trợn to mắt lên nhìn hấn: "Ta..."

"Nàng cái gì?" Cảnh Dật vẫn là cái dáng vẻ điềm nhiên, ý cười trong mắt lại càng sâu hơn: "Tiểu nha đầu, không biết cái gì cả, sau này không được một mình chạy lung tung."

Kiều Sơ Huân bị ánh mắt dịu dàng và giọng điệu xen lẫn vẻ cứng chiền của hấn làm cho trong lòng hơi bối rối, lại phát hiện ra này giờ nàng cứ để mặc cho hấn nắm tay, không khỏi kêu "a" một tiếng, cuống quýt rút tay ra.

Lúc này Cảnh Dật lại không trêu chọc nàng nữa, hơi buông lỏng tay để nàng rút ra.

Kiều Sơ Huân nắm chặt hai tay ở trước người, giấu bàn tay vào trong tay áo, cũng chẳng có lời nào để nói, hai người im lặng sóng vai đi cạnh nhau. Phía trước có thể nhìn thấy ánh đèn lồng màu cam ấm áp trước cửa nhà mình, Kiều Sơ Huân mấp máy môi, trong lòng tự nhủ không được suy nghĩ linh tinh. Bởi vì chuyện giúp người mà cả đám bị lôi đi, Cảnh Dật cũng ra ngoài tìm người, tất cả mọi người đều chưa được ăn bữa tối. Bây giờ chắc là Tiểu Đào Nhi đã chuẩn bị xong món chính và cháo rồi, nàng phải về nhanh chóng xào mấy món mới được.

Chương 6: Tỉ tay điểm trà

Bữa tối muộn hơn trước đây chừng nửa canh giờ.

Kiều Sơ Huân bung bát cháo, hơi áy náy liếc mắt nhìn Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: "Công tử mau ăn rồi đi nghỉ ngơi. Chuyện hôm nay nói cho cùng vẫn là ta xen vào việc của người khác, đã khiến mọi người không thể ăn cơm đúng giờ."

Cảnh Dật như cười như không liếc mắt nhìn nàng, cầm đũa lên gắp một miếng đậu tằm chiên giòn bỏ vào bát: "Sao mới một chốc đã cảm thấy là mình xen vào việc của người

khác rồi?" Không phải vừa rồi vẫn còn tinh thần già mồm với hấn sao!

Kiều Sơ Huân hơi rũ mắt, mấp máy môi, không nói lời nào.

Cảnh Dật thấy dáng vẻ đó của nàng thì cho rằng nàng đã tưởng mấy câu hấn bảo nàng ngốc là thật, đặt đũa xuống, cau mày nhìn nàng: "Không phải là ta không cho nàng giúp người khác, chỉ là sau này đừng có dễ dàng đi theo người lạ như thế, rất nguy hiểm." Dù sao chuyện Thất Sinh Giáo trước đó có thể vẫn chưa kết thúc, hấn vẫn phải đề phòng.

Kiều Sơ Huân gật đầu, ngược mắt lên nhìn hấn một cái, cầm đũa gắp một miếng đậu phụ đặt vào trong bát hấn, bàn tay cầm đũa hơi run run, giọng nói cũng nhỏ: "Công tử mau ăn rồi đi nghỉ, nếu không... đợi lát nữa cơm canh đều sẽ nguội hết."

Thời gian hai người cùng ăn cơm với nhau cũng không ngắn, thế nhưng lúc ở trên bàn cơm Kiều Sơ Huân đều vẫn luôn chẳng nói được mấy câu, bình thường lúc ăn cơm đều im lìm từ đầu tới cuối bữa ăn, đừng nói tới chuyện chủ động gắp thức ăn cho Cảnh Dật rồi lại nói chuyện với hấn. Hơn nữa hành động gắp thức ăn này không giống với việc chia đồ ăn cho hấn trước bữa cơm, cảm giác như có thêm phần tình ý bên trong, Cảnh Dật hơi kinh ngạc nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng hơi e lệ thì trong lòng không khỏi nóng lên, mặt mày cũng vui vẻ, nhìn thứ trong bát, giả vờ như không biết: "Đây là cái gì?"

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn hấn một cái, thấy vẻ mặt hấn không giống như đang giả bộ thì nhẹ nhàng trả lời: "Là kim châu khảm ngọc. Cắt đậu phụ thành từng khối nhỏ, ngâm trong rượu hoa điều, sau khi ngấm vị thì vớt ra, khoét rỗng ở giữa, bỏ vào đó một quả trứng cút luộc cắt đôi, cho vào chảo rán với lửa nhỏ, đến khi hai mặt đều chín vàng thì lại cho thêm chút rượu hoa điều tạo mùi vị."

Mỗi lần trong đồ ăn có bỏ thêm rượu thì Cảnh Dật đều sẽ ăn nhiều hơn một chút. Hơn nữa hôm đông chí Y Thanh Vũ đưa tới không ít rượu ngon, lại còn có rượu do nàng tự cất, gần đây lúc nấu ăn Kiều Sơ Huân đều cho thêm chút rượu vào để chế biến, giúp Cảnh Dật ăn ngon miệng hơn.

Sao Cảnh Dật có thể không nhìn ra điều này, chỉ là muốn nói với Kiều Sơ Huân thêm ít câu mà thôi. Vì vậy chờ nàng nói xong, hấn liền gấp đậu phụ lên cắn một miếng, thưởng thức tỉ mỉ, sau đó nuốt xuống, lại nhíu nhíu mày.

Kiều Sơ Huân thấy vẻ mặt hấn khác thường thì vội vàng nuốt hết cháo trong miệng xuống, hỏi: "Làm sao thế?" Là nàng làm khó ăn, hay là hấn không thích trứng chim cút?

Cảnh Dật cho hết phần đậu phụ còn lại vào trong miệng, nuốt xuống, giả vờ lạnh nhạt trả lời: "Không có gì, chỉ là nhớ đến món mai ngâm rượu hôm trước được ăn thử, muốn ăn món đó do nàng tự làm."

Kiều Sơ Huân hơi ngần ra, gạt đầu đồng ý: "Được, nhưng mà món đó phải ngâm qua đêm, hơn nữa trong nhà cũng không sẵn ô mai. Ngày mai ta sẽ đi mua, khoảng chừng ngày kia mới có để ăn."

Cảnh Dật tiếp tục giở tính xấu của tiểu hầu gia, làm nũng: "Muốn ăn thịt phù dung."

Kiều Sơ Huân tiếp tục gạt đầu, còn hơi áy náy: "Sáng mai ta sẽ đi mua tôm, trưa mai là làm được. Cơm tối hôm nay thật sự hơi vội, đã để công tử phải chịu thiệt rồi."

Cảnh Dật lại gấp một khối đậu phụ, cánh môi hơi cong cong: "Không đâu, cái này cũng rất ngon."

Kiều Sơ Huân bị hấn làm cho không biết đáp lại thế nào, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ đành lúng ta lúng túng ăn cháo, vẻ mặt càng mất tự nhiên hơn.

Hai người lẳng lặng ăn xong bữa cơm. Kiều Sơ Huân đứng dậy thu dọn bát đĩa, Cảnh Dật nhìn sườn mặt nàng, vừa nghĩ bây giờ nàng về rồi đến sáng mai mới gặp được, trong lòng đã cảm thấy không thỏa mãn, liền lên tiếng: "Lát nữa tới đây một chuyện."

Kiều Sơ Huân hơi ngạc nhiên, quay sang nhìn hấn.

Cảnh Dật nhú mày: "Muốn uống trà nàng pha, còn cả mút hạt sen và mút tắc hôm trước từng ăn nữa."

Kiều Sơ Huân gật đầu: "Đều vẫn còn, ta đi một lát sẽ quay lại."

Cũng không biết tối nay Cảnh Dật sao mà lại đòi ăn đồ ngọt như vậy, cũng may là trước đó đã làm rồi, không đến nỗi bây giờ không làm được hoặc là làm không kịp. Kiều Sơ Huân bung khay xoay người đi, mới vừa đi chưa được mấy bước thì đã nghe thấy người đằng sau cất giọng ngang ngược dặn dò nàng: "Tiện thể ôm cái quả cầu lông ngăn tới đây." Để nàng đỡ phải ngồi chưa được bao lâu đã nhớ đến con thú nhỏ kia rồi lại đứng ngồi không yên, dứt khoát mang tới đây luôn cho bớt chuyện.

Kiều Sơ Huân càng thêm mơ màng, thế nhưng vẫn nghiêng người đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng quay trở về nhà bếp.

Nàng bung mấy món mứt và hoa quả tươi đã cắt miếng đi vào phòng, Tiểu Đào Nhi đi đằng sau bung giúp mấy thứ trà cụ, trong phòng Cảnh Dật có nước nóng, vào phòng rồi pha sau cũng được. Tiểu Đào Nhi xếp gọn mấy thứ lên bàn, hành lễ với Cảnh Dật xong thì nhanh chóng lui ra khỏi phòng, còn tiện tay đóng cửa lại cho hai người.

Cảnh Dật đang cầm một quyển sách, dựa lưng trên chiếc sập nhỏ. Kiều Sơ Huân bung mấy đĩa mứt và hoa quả tươi tới đặt trên chiếc bàn trà ở đầu sập, lại vòng đến cái lò cạnh tường nấu nước sôi rồi xách tới, rót đầy một ấm trà. Cảnh Dật liếc mắt nhìn mấy thứ trà cụ trên bàn, không khỏi kinh ngạc: "Nàng biết điem trà?"

Kiều Sơ Huân nhắc chiếc ghế tròn tới, hơi ngượng ngùng gật đầu: "Trước kia lúc còn ở nhà từng làm mấy lần."

Từ nhỏ nàng đã không có ai chơi cùng, người trong nhà lại ít khi cho nàng ra khỏi cửa, cả ngày chỉ luân quần trong tòa tiểu viện kia, ngoại trừ nha hoàn hầu hạ bên người và bà bà thì cũng chẳng có ai khác để nói chuyện. Hơn phân nửa thời gian trong ngày nàng đều dùng để đọc sách hoặc là đến nhà bếp xem bà bà nấu ăn.

Có lần đọc được thủ pháp điểm trà trong sách, trong lúc kích động nàng đã bảo bà bà tìm mấy thứ trà cụ tới, nàng ở trong phòng tự nghiên cứu từng chút một. Lần đầu tiên pha được hai chén trà, nàng kéo Tiểu Tụ và bà bà ném thử, kết quả Tiểu Tụ chỉ vừa mới nhấp được một ngụm đã mặt mày nhăn nhó, sổng chết không chịu uống thêm ngụm nữa. Bà bà thì vẫn bình tĩnh, uống hết một chén trà, nói nàng cứ từ từ rèn luyện, học thêm một kỹ năng dù sao cũng tốt, sau này rời khỏi nhà rồi, nói không chừng ngày nào đó còn có thể dựa vào nó mà mưu sinh.

Kiều Sơ Huân dùng muỗng trúc múc bột trà cho vào chén, bộ trà cụ xa lạ, những bước làm quen thuộc, nàng lại nhớ tới bà bà và Tiểu Tụ từng thường xuyên trêu chọc nàng, bỗng dung khóe mắt cay cay, đầu càng cúi thấp hơn, xoay người sang lấy ấm nước.

Từ ban nãy Cảnh Dật đã phát hiện ra vẻ mặt nàng không ổn, bây giờ thấy mắt nàng phủ sương, dáng vẻ như muốn khóc nhưng lại không dám khóc, hẳn không khỏi nhúu mày lại, bỏ quyển sách trong tay xuống, tập trung nhìn nàng điểm trà cho hẳn.

Bột trà phải được mài mịn, nước phải được đun sôi sùng sục, trước hết đổ vào chén một chút nước, cầm chén trà trong tay lắc nhẹ theo một hướng, để bột trà và nước hòa lẫn vào nhau, đều và sánh quyện lại, bám quanh thành chén. Sau đó đặt chén trà đứng yên, một tay xách ấm đổ nước, một tay cầm chổi cọ khuấy đều trong chén. Nước phải được rót nhẹ nhàng, không thể quá nhanh cũng không thể quá chậm; nước rót vào trong chén phải chuẩn xác, không thể làm hỏng lớp trà bám bên trong; tay khuấy chổi cọ cũng phải chú ý đến cường độ và phương hướng. Đợi khi lớp bột trà dần nổi lên trên mặt chén, những bọt bong bóng trong suốt dần vỡ ra, mùi trà lan tỏa, nước trà sền sệt, như vậy coi như đã pha được một chén trà ngon.

Cảnh Dật vừa nhìn vừa nhướn cao hàng mày, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng. Tay nghề thế này không mất dăm bảy năm thì chắc chắn không thể luyện ra được. Kỹ thuật điểm trà có yêu cầu cực cao về sức chịu đựng của cổ tay cùng với sự phối hợp giữa hai tay trái phải của người điểm trà, chưa nói tới chuyện có thể hoàn thành quá trình này một cách lưu loát đẹp mắt như vậy. Nhìn lớp bột trà xanh biếc lẫn tẩn trên mặt chén, nước trà óng ánh trong suốt, hương trà xông vào mũi, bàn tay nhỏ bé lả lướt uyển chuyển giữa làn hơi nước mờ mờ, quả thật có cảm giác hết sức không chân thật.

Đặt chổi cọ sang bên cạnh ống trúc, tay kia buông ấm nước xuống, Kiều Sơ Huân nhắc tay lên lau trán, từ từ thở nhẹ ra một hơi. Đã lâu không làm, động tác hơi ngưng thì chưa nói, ngay cả cổ tay cũng cảm thấy hao sức, xem ra có những kỹ năng không thể gác lại lâu ngày không rèn luyện. Lặng lẽ xoa bóp cổ tay hơi đau nhức, nàng nâng chén trà lên đưa đến trước mặt Cảnh Dật: "Công tử..."

Cảnh Dật hơi cong khóe môi, nhận lấy chén trà, ngửi thử trước, sau đó mới đưa lên môi. Khẽ nhấp một chút, nước trà sánh đặc chạm nhẹ vào đầu lưỡi, hương trà thơm nồng lan tràn trong khoang miệng. Lại nhấp một ngụm nữa, nước trà mịn sánh trượt xuống cổ họng, mùi vị ấm áp chạy tới tận tim.

Cảnh Dật ngược mắt nhìn nàng một cái, khẽ cười nói: "Trà ngon."

Lúc này Kiều Sơ Huân đã ngồi xuống ghế tròn, đẩy một cái đĩa nhỏ lên trước, khóe môi cũng chứa ý cười nhàn nhạt: "Công tử thích là được."

Cảnh Dật thấy giữa hàng mày nàng lộ ra chút buồn bã, uống thêm một một ngụm trà nữa, chậm rãi hỏi: "Nhớ nhà sao?"

Kiều Sơ Huân hơi cong môi, lắc đầu nói: "Không có gì." Đối với nàng mà nói, nơi đó cũng không thể thật sự gọi là "nhà", chẳng qua chỉ là một chỗ để nương thân mà thôi. Nay những người thân yêu nhất đều đã lần lượt rời khỏi nàng, ở trong ký

ức của nàng đó chỉ còn là một chốn giam cầm. Ông trời phù hộ cho nàng rốt cuộc cũng thoát được, nàng không hề có ý định dính líu tới nơi đó nữa.

Cảnh Dật lại không chịu buông tha đề tài này: "Vậy vừa rồi nàng mới nghĩ đến ai?"

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên, ánh mắt hơi mờ sương, đôi mắt hiện lên vẻ mông lung, kinh ngạc vì không hiểu sao hắn có thể nhìn ra được.

Cảnh Dật vẫn điềm nhiên nhìn nàng, im lặng đợi đáp án cho câu hỏi kia.

Kiều Sơ Huân vội dời mắt đi, đầu ngón tay khẽ kéo ống tay áo. Đoạn hồi ức ám áp nhất trong lòng không dễ dàng kể ra cho người khác nghe như vậy, hơn nữa kể ra thì chắc chắn sẽ còn liên quan đến lý do khiến nàng phải chạy trốn khỏi nhà, không hiểu tại sao, Kiều Sơ Huân lại không muốn để hắn biết rằng mình có bậc phụ mẫu như vậy, cùng với sự thật nàng suýt nữa đã phải gả cho một người nào đó.

Cảnh Dật thấy dáng vẻ đó của nàng, suy đoán lúc nghe nàng nói về túi thơm kia lại càng chắc chắn hơn, không khỏi nheo mắt lại, vẻ mặt lạnh lùng. Hóa ra nha đầu kia thật sự có người trong lòng! Không muốn nói cho bất kỳ ai biết, trong lòng lại nhớ nhung, lúc nhớ tới không phải cười vô cùng ngọt ngào thì chính là dáng vẻ như muốn khóc mà không khóc được, người kia tốt như thế sao? Từng trao nhau túi thơm, rồi còn vì hắn ta mà điếm trà, đây không phải là mối quan hệ bằng hữu bình thường, vậy tại sao lúc trước hai người không cùng nhau bỏ trốn mà lại chỉ một mình nàng nhào vào trong kiếp của hắn...

Cảnh Dật càng nghĩ càng thấy khó chịu, mắt trừng lên gần như muốn bốc hỏa, nâng tay đặt chén trà lên bàn, hừ một tiếng không thèm nói gì nữa.

Kiều Sơ Huân vừa ôm con hổ vào lòng thì nghe được tiếng hừ lạnh kia của Cảnh Dật, quay mặt lại thì thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, đôi môi đỏ bừng đã mím

chặt, rõ ràng là đang cắn răng. Kiều Sơ Huân cắn môi, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, trong lòng càng lo lắng không yên, rũ mắt xuống nhìn con thỏ nhỏ, không dám ho he tiếng nào.

Cánh Dật liếc mắt sang nhìn nàng một cái, thấy nàng lại cúi đầu không nói tiếng nào, chẳng hề có ý định dỗ hấn thì ngọn lửa trong lòng lại càng cháy phừng phực. Cánh tay duỗi ra xách con thỏ tới trước mặt mình, ngón tay khảy khảy cái đầu lông xù, ngón cái cầm cái lỗ tai dài kéo ra sau lưng.

Vốn dĩ Kiều Sơ Huân rất thích làm như vậy, nhưng từ trước tới giờ mỗi lúc sờ hai cái lỗ tai của con thỏ hay vuốt lông nó nàng đều rất nhẹ tay, mỗi lần chọc nó như vậy, con thỏ kia đều nheo mắt lại hết sức đáng yêu, đáng vẻ trông vô cùng thỏa mãn. Đến tay Cánh Dật thì động tác vỗ về vốn dĩ nhẹ nhàng như vậy lại biến thành thô lỗ cầu thả, căn bản là biến thành bắt nạt nó, con thỏ vừa bị xách sang thì đã sợ tới mức co rúm lại, không ngừng khua khua hai cái chân trước muốn bỏ chạy.

Kiều Sơ Huân nhìn mà đau lòng, nhưng lại vì chuyện lần trước Cánh Dật uống say ôm thỏ làm chuyện cợt nhả với nàng mà không dám tùy tiện tiến lên, chỉ có thể lên tiếng khuyên giải: "Công tử, người đừng, đừng bắt nạt nó..."

Cánh Dật giương mắt lên liếc nàng một cái, ánh mắt hơi lơ đãng, nhưng động tác trên tay cũng không còn mạnh như trước đó. Hấn lại khảy khảy thêm mấy cái, sau đó ném con thỏ lên trên sạp: "Trước đây nàng cũng từng điem trà cho người khác sao?"

Kiều Sơ Huân sợ lại chọc cho Cánh Dật mất vui nên cũng không dám lập tức đi tới ôm con thỏ con. Đầu ngón tay nàng vuốt ve đường viền trên tay áo, khẽ gật đầu một cái.

Cánh Dật hít một hơi, cố gắng để giọng mình nghe không quá chua chát: "Thường làm cho hấn sao?"

Kiều Sơ Huân nhìn hấn hơi khó hiểu: "Chỉ làm lúc còn ở nhà." Hơn nữa đó cũng không tính là đặc biệt điểm trà cho người khác. Bình thường nàng đều làm thế để giết thời gian, điểm được hai chén, ngồi cạnh bà bà, vừa nói chuyện vừa chậm rãi thưởng trà. Nếu nói là đặc biệt điểm trà cho người khác thì hôm nay mới là lần đầu tiên.

Trong lòng Cảnh Dật khẽ động, bỗng nhiên nghĩ tới một loại khả năng trước giờ chưa nghĩ tới, liền chậm rãi lên tiếng dò xét: "Ngoài người nhà ra thì chưa từng làm cho ai khác sao?"

Kiều Sơ Huân hơi cau mày, cảm thấy câu hỏi của hấn càng lúc càng kỳ quặc. Vẻ mặt Cảnh Dật lại hết sức thản nhiên: "Tay nghề của nàng tốt như vậy, ta nghĩ, nếu như từng có bằng hữu thưởng thức thì chắc hẳn là khen không dứt lời nhỉ?"

Kiều Sơ Huân theo lời của hấn mà nghĩ ngợi một chút, sau đó lại nhìn chén trà mới uống hơn phân nửa đã để sang một bên. Vẻ mặt Cảnh Dật hơi gương gạo, vươn tay ra cầm lấy chén trà. Kiều Sơ Huân lại bối vì vẻ mặt kia mà bật cười, nhẹ giọng nói: "Trà lạnh uống vào sẽ không ngon, nếu công tử thích thì ta điểm thêm một chén nữa."

Nói xong liền đứng dậy lấy một chén trà sạch, bắt đầu cho bột trà vào trong chén. Cảnh Dật vút đi chút tâm trạng khó chịu trong người, kiên nhẫn tiếp tục truy hỏi: "Khụ, nàng... chưa từng điểm trà cho ai khác ngoài người nhà sao?"

Kiều Sơ Huân lấy siêu nước rót đầy nước sôi vào ấm trà một lần nữa, trong hơi nước lượn lờ, nàng nhẹ giọng nói: "Ta không có bằng hữu." Không có tỷ muội tốt, không có một người bằng hữu gắn bó có thể tâm sự mọi chuyện với nhau, đương nhiên cũng không có ai kiên trì đợi nàng điểm một chén trà, cẩn thận thưởng thức, sau đó mỉm cười tán thưởng rằng: uống rất ngon.

Chương 7: Bánh ú lá trúc

Đồ ăn bữa sáng là món bánh canh viên với củ cải hầm, bên trong bỏ thêm chút rượu cất. Củ cải ngọt mềm, mì được nặn thành viên nhỏ tròn mịn, cho vào miệng là tan ra. Uống một bát canh vào bụng, cả người đều ấm lên, vị rượu cất thơm nồng càng khiến người ta có tinh thần hơn.

Ngoài các món thường ngày là bánh bao nhân thịt và bánh bao chay thì Kiều Sơ Huân còn làm một ít bánh ú lá trúc làm món chính. Mỗi cái đều chỉ lớn tầm chiếc bánh trôi, bên trong là củ sen băm vụn làm nhân, bên ngoài là gạo nếp vừa dẻo vừa trắng muốt, dùng lá trúc bọc bên ngoài, cho vào nồi hấp lên, có thể nếm được mùi lá trúc thoang thoang. Bóc lớp lá ra, chiếc bánh trắng trong đẹp mắt, hết như một chồi gừng mới nhú, chỉ cần một ngậm là có thể nuốt gọn. Ăn kèm với dưa muối vừa cay vừa mặn, quả thật rất vừa miệng, lại uống thêm một bát bánh canh thơm ngon nóng hổi, thật sự cả ngày đều đầy phấn chấn.

Ăn xong bữa sáng, Kiều Sơ Huân vừa định đứng lên thu dọn bát đĩa thì đã bị Cảnh Dật níu tay lại ngăn cản. Thấy nàng trợn to mắt vừa luống cuống vừa hoảng hốt mà nhìn hấn, Cảnh Dật bĩu môi, nói: "Không phải hôm qua đã nói là phải đi tới được đường mới mở sao, bây giờ không muốn điều tra nữa?"

Kiều Sơ Huân từ kinh ngạc chuyển thành mừng rỡ, cong mắt lên nhìn hấn: "Công tử đồng ý sao?" Tối hôm qua ở lại phòng ngủ của hấn cả hồi lâu mà cũng không thấy hấn nhắc tới chuyện này, Kiều Sơ Huân còn cho rằng Cảnh Dật không muốn quản mấy chuyện đầu đầu thế này, lại thấy cả buổi tối về mặt hấn đều không được vui cho lắm nên nàng cũng không dám nhiều lời.

Cảnh Dật thấy dáng vẻ đó của nàng thì cong môi cười, nói: "Nếu đã muốn như thế thì sao hôm qua lại không nói?" Việc này vốn đã khá kỳ lạ, chỉ cần nàng bằng lòng chủ động nhắc tới, chẳng lẽ hấn còn có thể nói "không" sao?

Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, ngược mắt lên nhìn hấn một cái, hơi ngậm ngừng: "Tối hôm qua trông công tử không được vui lắm, ta sợ nói ra sẽ khiến công tử càng buồn bực hơn." Đến lúc đó chẳng phải là lại ôm con thỏ mà trút giận.

Cảnh Dật đứng lên, kéo tay nàng đi ra ngoài, cả sắc mặt lẫn giọng nói đều rất bình thản, nhưng trong đó vẫn chứa chút gì đó như thể không cam lòng: "Tối hôm qua có hơi không thoải mái." Vừa nghĩ tới chuyện có thể nàng đã có người trong lòng thì hấn chỉ hận không thể phi thân tới Biện Kinh bắt người kia rồi đánh một trận, như vậy mới có thể hết giận!

Mới vừa đi được mấy bước thì Kiều Sơ Huân đã dừng chân lại không chịu đi tiếp. Cảnh Dật nhướng một bên mày lên nhìn nàng.

"Không phải..." Kiều Sơ Huân vội vàng lắc đầu, sợ hấn đổi ý: "Bát đĩa còn chưa thu dọn..."

Cảnh Dật xì một tiếng, tiếp tục kéo nạng ra ngoài: "Trong phủ nuôi cả đống người như vậy đâu phải là chỉ biết ăn."

Vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Tiểu Văn ở cách đó không xa đang bung non nửa tô bánh canh cười ha ha đi về phòng, trên mặt viết rõ mấy chữ "tất cả đều là của ta, không cho bất kỳ ai cướp đoạt" to đùng. Khởi cần hỏi cũng biết, chắc chắn là tiểu tử này lại đi vào bếp vét sạch phần còn lại trong nồi chiếm làm của riêng rồi. Bình thường trong lúc mọi người ăn cơm, hắn luôn là người đầu tiên ngồi vào bàn, người cuối cùng rời khỏi bàn, ăn hết đồ trên bàn rồi còn vào bếp vét nồi. Mười bảy mười tám năm qua, Cảnh Dật chưa bao giờ thấy hắn nói một câu "no rồi".

"Tiểu Văn." Nhớ lại quá khứ huy hoàng của mấy người này, trong lòng Cảnh Dật cảm thấy rất bất đắc dĩ, giọng nói cũng không cao, chỉ thản nhiên gọi một tiếng.

Tiểu Văn vừa bước chân qua ngưỡng cửa, nghe được tiếng gọi của Cảnh Dật thì thu chân lại, đứng tại chỗ xoay người lại, nuốt nước bọt đáp: "Công tử." Tuyệt đối đừng có chuyện gì xảy ra đấy, hồi bánh canh củ cải của hắn, hồi mì viên đáng yêu, hồi nước canh vừa thơm vừa ngon, để nguội rồi mới ăn sẽ không ngon nữa đâu!

Cảnh Dật nào hiểu được trong đầu Tiểu Văn đang nghĩ cái gì, chỉ là bây giờ đang nắm tay người nào đó nên tâm tình đang rất tốt, sẽ không bày trò xấu giày vò người khác: "Ăn xong chỗ đó thì đi thu dọn bát đĩa trong phòng ta."

Tiểu Văn như được đại xá, "vâng" một tiếng rồi vui mừng xoay người đi vào phòng.

"Còn nữa." Trái tim đáng thương của Tiểu Văn lại lần nữa bị người ta xách ngược, quay đầu lại, vẻ mặt u oán nhìn chủ tử nhà mình, canh thật sự sắp nguội rồi. Cảnh Dật liếc hắn một cái, tiếp tục nói: "Nếu trưa nay bọn ta về muộn thì tự các ngươi giải quyết chuyện cơm canh."

Khỏi phải cứ ngồi đấy mà hóng Kiều Sơ Huân về làm cơm cho bọn họ, trước kia bữa đói bữa no cũng chẳng thấy bọn họ làm sao, mấy tháng nay mỗi ngày ba bữa đúng giờ có người làm cơm cho, cái gì ăn ngon thì làm cái đó, cái gì muốn ăn thì làm cái đó, quen thói quen nét chả ra cái dạng gì nữa rồi! Cũng đâu phải là không có tiền tiêu vặt hằng tháng, cho dù có đến quán ăn đắt nhất trong thành thì cũng đủ tiêu, thế mà người nào người nấy đều nhất quyết ở nhà không chịu đi đâu cả, chỉ biết làm Kiều Sơ Huân thêm mệt.

Cảnh Dật nghĩ vậy, càng nắm tay Kiều Sơ Huân chặt hơn một chút, ngón tay vuốt ve lòng bàn tay mềm mại của nàng, kéo người đi về phía tiền viện.

Tiểu Văn bùng tô canh đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng dáng càng lúc càng khuất xa của hai người bọn họ, mãi một hồi lâu sau vẫn cứ đứng ngẩn ra. Đến lúc đã hoàn hồn lại thì vội "oa" lên một tiếng vọt vào trong phòng, méu máo lên án: "Chủ tử dụ Kiều tiểu thư chạy mất rồi, không ai lo cơm trưa cho chúng ta! Oa..."

Tất cả mọi người trong phòng giật mình một cái, sau đó lập tức vang lên những tiếng gào như sói tru. Tiểu Đào Nhi đứng bên cạnh bị lỗ tai, mím môi phát sàu, số bánh bao lạnh còn để dành trong vại nước ở nhà bếp hẳn là hôm nay sẽ không còn sót cái nào nữa rồi.

Mấy ngày gần đây, mỗi lần Cảnh Dật kéo tay nàng đi thì Kiều Sơ Huân đều mãi lâu sau mới phát hiện ra, hôm nay cũng không phải là ngoại lệ. Đã đi ra khỏi cửa cả một đoạn xa rồi mà Kiều Sơ Huân mới giật mình nhận ra mình đã bị hấn nắm tay dắt đi cả một đoạn đường dài, theo quán tính vội vàng muốn giãy rút tay ra.

Cảnh Dật cũng không nhắc tới chuyện tối qua nữa, siết chặt tay nàng không chịu buông ra, vẻ mặt nghiêm túc: "Trên đường nhiều người như vậy, lỡ như bị lạc thì ta phải đi đâu tìm nàng?"

Kiều Sơ Huân đưa mắt nhìn quanh bốn phía, mới vừa sáng sớm...

Cảnh Dật không hề nao núng, bổ sung thêm: "Bây giờ vẫn còn ít người, đợi đến lúc nhiều người thì đã muộn." Hấn thế này gọi là đề phòng mọi khả năng có thể xuất hiện.

Kiều Sơ Huân đã nhận ra hấn lại đang đùa giỡn, cắn môi tròng mắt liếc hấn một cái, tay càng dùng thêm sức muốn giãy ra. Cảnh Dật dứt khoát nắm cả cổ tay nàng trong lòng bàn tay, đề lại động tác giãy giụa của nàng: "Đừng giãy, bị trặc cổ tay thì không tốt đâu." Với chút sức lực này của nàng, chỉ điếm một chén trà mà cổ tay đã đau thì làm sao mà đọ đợc với sức của hấn?

Kiều Sơ Huân bây giờ ngay cả giãy cũng không giãy nổi, chỉ có thể bước đi theo hấn, hai má dần đỏ ửng lên, cúi đầu im lặng.

Cảnh Dật quay đầu sang nhìn nàng một cái, cong khóe môi lên cười cười: "Hôm đó ở Mạnh gia nàng bắt mạch cho Mạnh phu nhân đã nhìn ra được cái gì?"

Kiều Sơ Huân vốn đang vừa thẹn vừa giận, trong lòng còn mơ hồ lộ ra chút ngọt ngào mà chính nàng cũng không phát hiện ra, trong đầu đều đã loạn lên, vừa nghe Cảnh Dật lên tiếng hỏi thì hơi mơ màng ngẩng đầu lên, mãi lúc lâu sau mới hiểu ra Cảnh Dật đang hỏi chuyện gì, lập tức nhíu mày lại: "Vị Mạnh phu nhân kia và vụ phu nhân hôm qua hình như là ăn phải cái gì đó không hợp..."

Cảnh Dật nhớ lại tình huống lúc mọi người vây quanh bàn ăn hôm đó: "Rượu?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu: "Hấn là không phải. Mặc dù nói lúc mang thai không nên uống rượu, nhưng ta có thể thấy có lẽ bình thường vị Mạnh phu nhân kia thường xuyên uống rượu, tửu lượng cũng rất tốt. Thể chất mỗi người mỗi khác, nếu như nàng ấy đã uống nhiều năm, quen rồi thì cho dù có uống chút rượu cũng sẽ không sao."

Cảnh Dật nhớ ra bình thường trong lúc nấu ăn nàng rất chú ý tới chuyện phối hợp giữa các nguyên liệu với nhau, lại hỏi: "Hôm ấy thức ăn trên bàn có món nào xung khắc với nhau không?" Không phải người ta vẫn nói có những thứ không thể ăn cùng với nhau sao? Ví dụ như cua và quả hồng, rồi thịt dê và đậu xanh, mặc dù hẳn không hiểu về dược lý cho lắm, nhưng mà từ nhỏ đã nghe người ta nói nên mấy thứ này cũng biết chút ít.

Kiều Sơ Huân hơi buồn cười nhìn hắn một cái: "Đương nhiên không có." Chưa nói đến chuyện đầu bếp mà những nhà giàu có như vậy mời về sẽ nấu ăn cẩn thận tỉ mỉ hơn nàng, am hiểu việc kết hợp giữa các nguyên liệu với nhau hơn nàng; mà nếu như thật sự có những thứ không nên ăn thì chẳng lẽ nàng lại không cảnh báo lại sao? Mặc dù thân thể hắn càng ngày càng tốt hơn, nhưng những món quá nóng hoặc quá lạnh nàng cũng rất hiếm khi làm, mà cho dù có làm thì cũng sẽ hết sức chú ý trong việc chọn nguyên liệu và quá trình chế biến, cố gắng hết sức để điều hòa tác dụng của món ăn.

Cảnh Dật như thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, cúi đầu xuống kề sát bên mặt nàng nói đùa: "Hôm đó lúc ăn cơm nàng cứ cúi gầm xuống, ta còn tưởng nàng không biết ta ăn cái gì." Bây giờ xem ra nàng vẫn rất quan tâm đến hắn.

Kiều Sơ Huân bị hơi thở nóng hổi của hắn phả vào gò má, hoảng hốt xoay mặt nhìn về phía trước. Hắn ngồi ngay sát nàng như vậy, hắn gấp món gì sao nàng có thể không nhìn thấy!

Cảnh Dật nhìn hàng mi dài đang không ngừng run run của nàng, cong môi lên, giọng điệu lại trở về vẻ hờ hững trước đó: "Vậy tại sao nàng lại nói là do ăn thứ gì đó nên mới bị đau bụng?"

"Không phải là ăn món gì không tốt..." Kiều Sơ Huân nghiêng đầu, dường như đang cố chọn từ ngữ: "Mà là, mạch tượng như thế rõ ràng là do ăn thứ gì đó

dẫn đến động thai, mặc dù không dẫn đến sảy thai nhưng sản phụ chắc chắn sẽ có cảm giác như vậy, cảm thấy bụng dưới quặn đau và nặng nề."

Cảnh Dật vừa nghe Kiều Sơ Huân nói vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã đi đến dược đường mới mở trong thành. Tám biển trên cửa dược đường với ba chữ "Sơ An Đường" được sơn bạc, Cảnh Dật nhíu mày đầy hứng thú, bình thường các dược đường đều đặt những cái tên có liên quan tới dược liệu hoặc là trị bệnh, ít nhiều gì cũng có thể nhìn ra dược là dược đường, cái tên "Sơ An Đường" này nhìn qua thật đúng là không đoán ra dược bên trong buôn bán cái gì!

Kiều Sơ Huân ngửa đầu liếc nhìn tám biển hiệu, bên dưới lớp nền màu xanh nhạt là những con chữ dược khắc chìm màu bạc, không biết tại sao bỗng dưng nàng lại thấy rất bất an, đầu ngón tay bắt giắc nắm chặt lấy tay Cảnh Dật.

Cảnh Dật nắm tay nàng chặt hơn, ý bảo nàng đừng hoảng sợ. Cho dù bên trong có ẩn chứa cái gì thì cũng chỉ là một dược đường mà thôi, cùng lắm là mượn danh Y Thanh Vũ đẹp sạch, như vậy cũng đủ để duy trì cuộc sống bình yên cho bách tính rồi.

Hai người ra ngoài khá sớm, dược đường cũng chỉ vừa mới mở cửa. Cả một dược đường lớn như vậy nhưng hiện giờ lại vắng tanh, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng cọ xát và tiếng đập mấy cái tráp gỗ.

Vì hoàn cảnh gia đình nên Kiều Sơ Huân biết rõ đây là tiếng động tạo thành do người nào đó đang bốc thuốc và gói dược liệu. Nàng nhỏ giọng nói cho Cảnh Dật biết, hai người cất bước đi vào bên trong.

"Hai vị tới xem bệnh hay là mua thuốc?" Tấm màn vải màu tím bị người ta vén lên, bên trong có một nam tử trung niên đi ra. Người này vẻ mặt nhợt nhạt, vóc người gầy gò, nhìn trang phục không hề giống với đại phu mà lại giống với một kẻ làm ăn buôn bán.

Kiều Sơ Huân bị hỏi thì sửng ra, trong chốc lát không biết nên xử lý tình huống này như thế nào, chỉ lúng ta lúng túng đứng yên không nói nên lời. Cảnh Dật ở bên cạnh thì lại rất bình tĩnh, ôm lấy Kiều Sơ Huân từ sau lưng, khẽ cười nói: "Là thế này, tỷ nhà ta đang mang thai, hôm qua đột nhiên trong bụng quặn đau, mời đại phu tới khám cũng không nói được rõ là do nguyên nhân gì. Máy hôm trước có nghe nói y thuật của đại phu trong Sơ An Đường rất cao siêu, hôm nay mới tìm tới để gặp."

Nam tử kia trầm ngâm một lúc, sau đó nói: "Nếu không trực tiếp khám cho bệnh nhân thì không thể suy đoán xằng bậy được. Quy định của Sơ An Đường bọn ta là sau buổi trưa mới nhận xem bệnh, nếu phu nhân không tiện tới thì bọn ta có thể phái người tới, chỉ là tiên xem bệnh thế này..." Nam tử hơi dừng lại một chút, giơ ra ba ngón tay: "...đặt gấp ba lần đại phu bình thường tới nhà xem bệnh."

Kiều Sơ Huân hơi ngạc nhiên: "Đặt thế sao?"

Nam tử kia cười có vẻ ngạo mạn: "Đặt đương nhiên là có nguyên do của nó. Bọn ta có một vị Tiểu đại phu, am hiểu nhất là điều dưỡng thân thể cho nữ nhân có thai. Trước đây những người mà hắn từng xem bệnh cho... À, khi đó được đường của bọn ta còn chưa mở tới phủ Việt Châu này." Nam tử vừa nói chuyện vừa cười: "Trước đây những người mà Tiểu đại phu từng xem bệnh cho đều sinh nở vô cùng thuận lợi, hài tử cũng hết sức khỏe mạnh, cực kỳ nổi danh ở vùng Vụ Châu!"

Cảnh Dật chăm chú lắng nghe những lời người này nói, lộ ra vẻ hứng thú: "Thế sao? Nếu thế thật thì đúng là phải mời vị Tiểu đại phu này tới nhà xem mạch cho tỷ ta một chuyến rồi."

Nam tử đưa tay ra dấu mời, ra hiệu cho hai người đi sang bên trái: "Gần đây Tiểu đại phu rất bận rộn, hiện giờ đang xem bệnh cho một vị phu nhân ở ngoại

thành, nhưng mà chắc chắn sẽ về trong nay mai thôi. Nếu hai vị thật sự có mong muốn thì có thể để lại địa chỉ, tới lúc đó bọn ta sẽ phái người tới."

Cảnh Dật đi được mấy bước thì đột nhiên dừng lại, cau mày lắm bầm: "Ngoại thành? Chắc không phải là phu nhân của Mạnh trang chủ chứ?"

Nam tử kia nghe vậy thì quay đầu, vẻ mặt sốt sắng hơn hẳn lúc đầu: "Thì ra công tử cũng có quen Mạnh trang chủ. Không sai, chính là vị phu nhân kia của hần."

Kiều Sơ Huân nhìn ra Cảnh Dật là đang giả vờ nên vẫn không dám tiếp lời, chỉ sợ mình làm hỏng chuyện của hần. Bây giờ nghe nói cái người vênh vác hống hách hôm đó chính là Tiểu đại phu mà người kia nói từ nãy tới giờ, đột nhiên nhớ ra lão đại phu hôm qua đã nói: Nếu trong lòng cô nương đã có suy đoán thì về nhà lật lại sách vở ắt sẽ rõ ràng. Ông ấy bảo nàng về nhà lật lại sách vở, còn nói đáp án là được đường này, vậy chẳng phải là...

"Công tử." Kiều Sơ Huân nhẹ giọng gọi một tiếng, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người kia: "Ta nhớ là vị Mạnh phu nhân kia từng nói rằng Sơ An Đường có bán một loại thuốc an thai rất bổ dưỡng..." Bình thường nàng gần như chẳng bao giờ nói dối, do do dự dự nói ra câu này, còn phải nhìn Cảnh Dật mới nói ra được.

Ánh mắt Cảnh Dật nhìn nàng lộ ra ý cười nhàn nhạt, ôm lấy nàng, nói: "Nếu nàng không nói thì ta cũng quên mất." Hần lại xoay mặt nhìn về phía nam tử trung niên kia: "Nếu vị Tiểu đại phu kia hiện không ở đây thì để hôm khác bọn ta quay lại. Không biết loại thuốc an thai này có thể bán cho bọn ta một ít trước được không, trưa nay về sẽ sắc cho tỷ ta uống một chén trước, nói không chừng lại thật sự có tác dụng."

Nam tử kia chân chừ một lúc, gật đầu nói: "Hai vị chờ một lát."

Xách hai túi giấy đựng thuốc đi ra khỏi dược đường một đoạn, Cảnh Dật kéo tay nàng, cười nói: "Từ khi nào mà Sơ Huân cũng biết gạt người rồi?"

Kiều Sơ Huân thẹn đỏ mặt, mi mắt hơi run: "Ta... Ta chợt nhớ ra mấy câu vị đại phu hôm qua đã nói, ông ấy bảo ta về nhà lật lại sách thuốc, còn nói tới dược đường này là có thể biết được chuyện chúng ta muốn tra... Còn cả lời người vừa nãy đã nói nữa, vị Tiểu đại phu kia chính là người chúng ta thấy lúc ở sơn trang, ta bỗng nhiên nghĩ đến..."

Cảnh Dật nắm chặt một tay nàng, cô vũ nàng nói tiếp: "Nghĩ đến cái gì?"

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn hắn, hơi chần chừ rồi nói: "Vị Mạnh phu nhân kia, còn cả vị phu nhân hôm qua nữa, không phải là do ăn đồ ăn gì mới bị như vậy, mà rất có thể là do uống một loại thuốc nào đó."

Chương 8: Bánh tôm chiên

Cảnh Dật nghe xong những lời này cũng không quá ngạc nhiên, chỉ có nụ cười bên khóe môi sâu hơn một chút. Kiều Sơ Huân vừa dè dặt nói ra phỏng đoán trong lòng mình vừa chăm chú quan sát vẻ mặt hắn, chợt khẽ than thành tiếng: "Công tử đã sớm nghĩ ra rồi!"

Đôi mắt phượng của Cảnh Dật hơi cong lên, khuôn mặt vốn đã tuấn tú càng trở nên cuốn hút hơn, khiến trái tim người ta đập loạn: "Sơ Huân cũng rất thông minh."

Hôm qua lúc nghe lão đại phu trong y quán nói thì trong lòng hắn đã nảy ra nghi vấn, sáng nay trên đường đi hỏi Kiều Sơ Huân mấy câu đó cũng chỉ là để khẳng định thêm suy đoán của mình mà thôi. Trong dục đường hắn bắt chuyện với người kia vốn là muốn lấy thêm một chút tin tức có ích, không ngờ nha đầu kia

bỗng dung bịa ra một lời nói dối như vậy, mặc dù lời nói hơi kỳ lạ, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt người khác, nhưng như vậy lại khiến câu nói kia càng có vẻ chân thật hơn, còn có hiệu quả tốt hơn cả hấn mở miệng hỏi.

Kiều Sơ Huân được hấn khích lệ trực tiếp như vậy thì mắt tự nhiên, dờn mắt nhìn sang phía khác, khước môi hơi cong cong lên: "Đâu có..."

Vừa hay lúc này cũng đã xong việc chính, Cảnh Dật càng nổi lên hứng thú trêu chọc nàng, nghiêng người tới nhẹ giọng nói: "Sơ Huân thật sự rất thông minh, biết nấu đồ ăn ngon, biết điểm trà, biết bắt mạch cho người khác, bây giờ..." Cảnh Dật cười khẽ một tiếng: "Còn biết suy luận phá án!"

Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy bên tai mình tê dại, hơi thở nóng ấm lướt nhẹ trên mặt, sợi tóc nhẹ nhàng lay động theo, một tiếng cười khẽ khiến trái tim nàng run lên, trên mặt cũng dần đỏ ửng, không khỏi giơ tay ra đẩy hấn một cái, người này thật sự rất thích trêu chọc nàng!

Cảnh Dật phủ tay lên vai nàng, mặt mày vui vẻ: "Sơ Huân, ta đói rồi."

Kiều Sơ Huân thật sự rất hối hận vì đã đẩy hấn ra, bây giờ không chỉ có tay bị hấn nắm chặt mà cả người cũng bị hấn thuận thế ôm luôn trong lòng, lại còn cả câu nói kia... Sao nghe thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, nàng không khỏi tức giận liếc hấn một cái, thế nhưng rốt cuộc vẫn không hung dữ được với hấn: "Rõ ràng vừa nãy mới ăn bữa sáng xong."

Cảnh Dật hết như rắn bám trên cột, vươn tay ra ôm lấy thắt lưng nàng không cho nàng lộn xộn: "Mặc kệ, cái bánh ú nàng làm vốn chẳng no nê gì. Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta đến thành nam ăn đồ ăn vặt đi. Nghe nói ở bên đó có cả một con phố, bán đủ loại đồ ăn vặt."

Kiều Sơ Huân bị hấn kéo đi, giãy cũng không giãy nổi, chỉ có thể nắm tay lại đánh hấn, cũng không dám lớn tiếng tranh cãi: "Công tử mau buông tay ra, người khác thấy thì làm sao đây!" Hiện giờ mặt trời đã lên cao, giữa ban ngày ban mặt, người qua kẻ lại ồn ào náo nhiệt, hai người bọn họ đứng ở ven đường cả hồi lâu, lại còn lôi lôi kéo kéo như vậy, một cô nương chưa chồng như nàng biết phải làm người thế nào đây!

Cảnh Dật bị nàng đánh như gãi ngứa, cười hết sức đẹp mắt: "Nàng phải đồng ý với ta trước."

Hấn vốn không muốn về sớm như vậy, chỉ cần về phủ thì Kiều Sơ Huân chắc chắn sẽ chạy vào bếp, bận rộn làm cơm cho đám người tham ăn kia, chưa đến bữa ăn thì chắc chắn sẽ chẳng thể gặp được người. Nếu hấn mà xuống tận bếp tìm, lần nào cũng bị đám người kia cười nhạo thì chưa nói, trong bếp còn có một Tiểu Đào Nhi ngây ngô đứng bên cạnh, cũng chẳng biết tìm chỗ mà tránh.

Bây giờ Kiều Sơ Huân cũng không thèm suy nghĩ xem hấn lại nổi cơn gì, luôn miệng đáp: "Ta đồng ý ta đồng ý, công tử đừng náo nữa."

Lúc này Cảnh Dật mới buông cánh tay đang ôm nàng ra, nhưng vẫn siết chặt một tay nàng, nói tình nói lý để đả động Kiều Sơ Huân: "Chúng ta đi ném thử mấy món ăn vặt đó, nếu như ngon thật thì nàng cũng có thể học rồi làm cho ta ăn, không phải đến lúc đó mọi người lại có lộc ăn sao!"

Kiều Sơ Huân nghĩ ngợi một chút, thấy cũng hợp lý. Bỗng dừng lại nhớ đến chuyện dọc đường, nàng cúi đầu nhìn gói thuốc trên tay kia của Cảnh Dật: "Công tử, có thể để cho ta xem thuốc trước được không?"

Cảnh Dật đã được nắm tay nàng cả một buổi sáng, trong lòng vô cùng thoải mái nhưng ngoài mặt vẫn lạnh nhạt nói: "Không vội. Đến lúc ăn rồi chúng ta xem sau."

Kiều Sơ Huân không còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo hấn về phía thành nam.

Hai người đi tới thành nam đã là nửa canh giờ sau đó. Cảnh Dật liếc nhìn con phố ồn ào náo nhiệt cách đó không xa, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng: "Đau chân sao?" Hấn thật sự mang theo lòng riêng, vẫn muốn có thêm nhiều cơ hội gần gũi thân mật với giai nhân, cho nên mới không gọi xe ngựa như bình thường, vừa lúc hôm nay trời âm áp, lại không hề có gió, cho nên mới dắt tay nàng cùng đi bộ.

Kết quả là trong lòng hấn vui vẻ cả hồi lâu, tới tận đây rồi mới nhớ ra, người ta dù gì cũng là một tiểu thư nhà giàu, có lẽ là hiếm khi phải đi bộ một quãng đường xa như thế, đi cả buổi như vậy chắc là chân đã đau rồi?

Kiều Sơ Huân cong khoe môi lên lắc đầu: "Không sao." Trước kia nàng vốn chẳng mấy khi được ra khỏi nhà, nhưng mà từ sau khi đến Việt Châu, mỗi ngày ít nhất cũng phải ra phố một lần, mà Cảnh Dật đi cũng không nhanh, đi bộ chậm rãi như vậy, khí trời cũng thoáng đãng, cảm giác rất tốt.

Cảnh Dật chăm chú quan sát sắc mặt nàng, thấy nàng không giống như đang nói dối thì cũng yên tâm, cười nhẹ nói: "Chẳng mấy ngày nữa là sang năm mới rồi. Chờ đến sang năm xuân về hoa nở, chúng ta tới vùng Tô Hàng chơi một chuyến. Ở đó còn nhiều đồ ăn hơn, phong cảnh cũng đẹp hơn chỗ này."

Kiều Sơ Huân vừa nghe vậy thì mắt mở to lên: "Thật sao?"

Cảnh Dật hơi buồn cười nhìn nàng, chậm rãi trả lời: "Đương nhiên là thật rồi. Nàng muốn đi sao?"

Kiều Sơ Huân gật đầu, ánh mắt sáng ngời: "Mộ xuân tam nguyệt, Giang Nam thảo trường, tạp hoa sanh thụ, quần oanh loạn phi¹. Phong cảnh trong sách miêu tả rất đẹp, ta vẫn luôn muốn tới để tận mắt nhìn thấy một lần."

Cảnh Dật chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, sau cùng mới thấp giọng nói một câu: "Chỉ cần nàng không ngại, muốn xem cái gì ta đều sẽ dẫn nàng đi."

Trên đường nhộn nhịp, tiếng nói chuyện ồn ào, trên trời là những đám mây thưa thớt, ánh mặt trời nhạt màu, câu nói của Cảnh Dật trầm thấp nhưng lại kiên định, từng câu từng chữ chạm vào đáy lòng nàng, nặng tựa ngàn cân, dần dần lắng đọng lại ở nơi sâu nhất trong trái tim.

Kiều Sơ Huân mấp máy môi nhưng mãi hồi lâu sau vẫn không nói ra lời nào. Mãi tới khi Cảnh Dật lộ ra một nụ cười yếu ớt, lại kéo nàng tiếp tục đi về phía trước, nàng mới đột nhiên cảm giác được ngực nhói đau, lời hứa hẹn đột ngột kia khiến nàng quên cả việc hít thở.

Dường như Cảnh Dật rất có kinh nghiệm đối với việc đi dạo mấy nơi thế này. Vừa đi vào con phố kia, hấn gọi cho mỗi người một bát trà nóng hồi trước, sau đó dẫn nàng tới trước một sạp hàng bán điểm tâm, quét mắt nhìn một lượt các loại bánh, quay người lại nhìn nàng: "Muốn ăn loại nào? Ngọt hay là mặn?"

Lúc còn ở Biện Kinh, Kiều Sơ Huân hiếm khi trải qua cảnh tượng như thế này, nhất thời bị sạp hàng với đủ loại bánh màu sắc sặc sỡ làm cho hoa mắt, chỉ có thể luống cuống nhìn Cảnh Dật: "Ta... ta ăn giống công tử là được rồi."

¹ Đây là những câu văn nổi tiếng trích từ cuốn "Dữ Trần Bá Chi thư" của tác giả Khâu Tri (464 - 508) thời Nam Lương, ca ngợi vẻ đẹp vùng Giang Nam

Tạm dịch nghĩa: Cuối xuân tháng ba, vùng Giang Nam cỏ cây tươi tốt, cây đậu phộng nằm trải dài trên đất, chim chóc bay lượn từng đàn

Cảnh Dật cầm tay nàng, nói với người bán hàng: "Vị hoa hồng, đậu đỏ, đậu xanh, mật ong, khoai từ, củ ấu, [phục linh](#), mỗi loại hai mươi cái. Mỗi loại đưa lên một cái, phần còn lại gói chung với nhau là được rồi."

Người bán hàng đáp một tiếng, nhanh tay nhanh chân bắt đầu gói bánh lại. Cảnh Dật lấy ra một cái bánh từ trong đĩa, đưa tới bên miệng Kiều Sơ Huân: "Há miệng ra."

Kiều Sơ Huân hơi nhích người về phía sau, ngượng ngùng nhìn hắn: "Công tử."

Cảnh Dật không để ý, tiếp tục cầm bánh đưa về phía trước: "Trong tay nàng còn cầm đồ, không tiện, há miệng ra." Nếu không... vừa rồi sao hẳn lại để nàng cầm thuốc và bát trà chứ.

Đưa mắt liếc vội qua người bán hàng còn đang cúi đầu bận rộn gói đồ, Kiều Sơ Huân mở miệng ra, nhanh chóng cắn một miếng nhỏ, nhai vài miếng, cũng không dám nhìn mặt Cảnh Dật: "Đa tạ công tử."

Cảnh Dật nhìn cánh môi khẽ mấp máy của nàng, hàm răng trắng bóc khẽ cắn một miếng, lại nhanh chóng khép miệng lại, chậm rãi nhai, cảm giác như đang đút cho một con thỏ con ăn vậy. Trong lòng hơi ngứa ngáy, hẳn cong môi lên, cho hơn nửa cái bánh đậu đỏ còn lại vào trong miệng mình.

Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên, phát hiện ra cái bánh ngọt trên tay Cảnh Dật đã không còn, lại thấy trong miệng hẳn đang nhai, theo phỏng đoán trong lòng, gương mặt càng lúc càng đỏ lựng lên, nàng vội vàng cúi đầu xuống uống trà, cũng không dám nhìn thêm nữa.

Người bán hàng nhanh chóng gói xong bánh, cả một túi lớn, bên trên thắt dây lại, tiện cho người ta xách trong tay, một túi nhỏ khác thì mở ra, tiện cho hai người cầm ăn. Cảnh Dật có vẻ rất hài lòng, cho thêm mấy đồng, uống mấy hớp hết bát trà trên tay, đặt cái bát xuống, tiếp tục kéo người đi về phía trước.

Hai bên đường thức ăn chiên rán loại nào cũng có, tiếng rao hàng vang lên bên tai không dứt. Kiều Sơ Huân một tay bưng chén trà, thuốc trên tay còn lại bị Cảnh Dật lấy mất, để mặc cho hắn nắm tay kéo đi, hết nhìn đông lại nhìn tây, vẻ mặt kinh ngạc và vui vẻ, thấy cái gì cũng có cảm giác mới mẻ. Trước kia nàng chẳng thể ra ngoài dạo phố, sau khi đến Việt Châu thì gần như ngày nào cũng đi chợ, thỉnh thoảng lại đến cửa hàng ở thành đông đi dạo một chút, mua thêm ít đồ trong phủ, nhưng rất ít khi đến bên này.

Cảnh Dật đứng bên cạnh nhìn, thấy nàng gần như chỉ lo ngắm nghía, ngay cả trà trong tay cũng quên uống, thế nhưng cũng chẳng mở lời nói muốn mua hay muốn nếm thử thứ gì. Hắn lại nhớ tới chuyện trong nhà nàng mà trước kia Cao Linh có nhắc tới, nơi sâu thẳm nhất trong lòng khẽ nhói lên một cái, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: "Muốn nếm thử món đó sao?"

Kiều Sơ Huân đang nghiêng đầu nhìn một ông lão gần đó, trước mặt ông lão là một cái nồi sắt lớn, trong tay ông lão cầm một đôi đũa gỗ dài chừng hơn một thước, tay bên kia cầm một xệp giấy màu vàng nhạt rất dày, rõ ràng là đang bán đồ rán. Nghe Cảnh Dật hỏi, Kiều Sơ Huân vội vàng quay đầu lại, hơi do dự một lát mới nói: "Đó là món rán..."

Cảnh Dật mỉm cười, dẫn nàng đi đến: "Trước kia ta cũng rất thích ăn đồ rán, là do nàng bình thường không làm cho ta ăn, bảo là nghĩ cho thân thể của ta, nên ăn ít mới tốt."

Kiều Sơ Huân tròn to mắt, nghiêm mặt nói: "Vốn là ăn nhiều sẽ không tốt." Thấy vẻ mặt như cười như không của Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân mấp máy khóe môi, cũng hơi ngượng ngùng: "Thỉnh thoảng ăn một lần cũng được." Nàng khá muốn nếm thử món kia, người xếp hàng mua rất nhiều, hơn nữa người mùi còn cực kỳ thơm!

Hai người đứng vào cuối hàng, Cảnh Dật liếc nhìn bát trà trong tay nàng: "Đã nguội mất rồi. Lát nữa nếu nàng muốn uống thì sẽ mua cho nàng sau." Nói xong thì cầm lấy cái bát, cho một tên ăn mày nhỏ tuổi đang ngồi ven đường.

Kiều Sơ Huân đang định gọi hắn thì lại thấy hắn không ném luôn bát trà mà đưa cho người khác, lời đã lên đến khóe miệng lại nuốt xuống, bên môi cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Hàng người chậm rãi tiến về phía trước, đợi cho tới lúc đứng trước nôi, Kiều Sơ Huân mới nhìn rõ thứ bên trong: "Là bánh tôm!"

Cảnh Dật đã thấy từ lâu, nhìn gò má nàng, hỏi: "Không thích sao?"

Kiều Sơ Huân vội vàng lắc đầu, quay lại nhìn hắn: "Trước kia từng nghe người ta nói, vùng Giang Nam có bán bánh tôm chiên, ngoài giòn trong mềm, hương vị tuyệt đỉnh, ở chỗ chúng ta không có."

Kiều Sơ Huân nói "chúng ta", vốn là có ý nói cả hai người đều là người Biên Kinh, nhưng lời vào trong tai Cảnh Dật lại cảm thấy dường như nàng không còn khách khí với hắn như trước kia nữa. Về mặt từ trước tới giờ vẫn lạnh nhạt của hắn trở nên vui vẻ hơn, như thể có làn gió mát thổi qua dòng suối, mặt nước khẽ rung động, gợn lên những giọt nước trong vắt li ti: "Vậy thì thử xem, nếu như thích thì sau này ngày nào cũng sẽ mua cho nàng."

Kiều Sơ Huân tinh nghịch liếc hắn: "Vừa rồi còn bảo là nếu như ăn ngon thì sau này ta sẽ làm cho mọi người ăn."

Ánh mắt Cảnh Dật càng ấm áp hơn, cánh môi cong lên: "Được. Làm xong phải cho ta nếm cái đầu tiên."

Hai người vừa cười vừa nói, chẳng mấy chốc đã là người xếp đầu hàng. Bánh tôm không lớn, Cảnh Dật mua năm cái, thanh toán tiền xong thì lại tiếp tục dẫn người đi về phía trước.

Đã gần trưa, Cảnh Dật nhìn loanh quanh một chút, chọn quán rượu nhìn có vẻ tao nhã lịch sự nhất, dẫn Kiều Sơ Huân cùng đi vào bên trong, đi lên một phòng riêng trên tầng hai, mở túi giấy gói bánh tôm ra, vẫn còn nóng hổi. Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng thổi thổi, cắn một miếng, vừa nhai được hai cái thì hai mắt đã sáng lên, vui vẻ nói: "Công tử, thật sự ăn rất ngon."

Cảnh Dật nghe được câu nói đầy thỏa mãn kia, suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng. Nâng chén trà lên uống một ngụm, cố nén cảm giác buồn cười, nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng: "Hử?"

Kiều Sơ Huân vội vàng lấy ra một cái bánh khác, dùng giấy kẹp lại đưa cho Cảnh Dật: "Cái này phải nhân lúc còn nóng ăn mới ngon." Vỏ ngoài vàng ruộm giòn tan, vào đến miệng thì tan ra, bên trong lại mọng nước, thịt tôm tươi ngon lại mềm dẻo, còn lẫn với mùi hành lá và mùi rượu thoang thoảng, rõ ràng ngay cả việc ướp gia vị cũng đã rất kì công.

Cảnh Dật nhận lấy, mặc dù ăn không nhanh nhưng vẫn chỉ cần hai, ba lần cắn là đã hết một cái bánh tôm. Kiều Sơ Huân ăn xong phần của mình, lại vội vàng cầm giấy lên kẹp một cái nữa đưa cho Cảnh Dật. Tiểu nhị đi tới chờ gọi món, nhìn thấy mà muốn nghiêng răng, hai cái người này, đã mua đồ ăn vậy rồi thì đáng lẽ nên đến quán trà mà ăn thì đúng hơn!

Cảnh Dật cắn một miếng bánh tôm, lạnh nhạt liếc mắt một cái. Tiểu nhị giật mình, nhất thời sững lưng thẳng tắp, cười ha ha tiếp tục đứng chờ đằng sau.

Nhân lúc Cảnh Dật đang dặn dò tiểu nhị để gọi món, Kiều Sơ Huân lấy khăn ra lau tay, mở gói thuốc ra, đầu ngón tay san đều số thuốc, mà càng lúc càng nín chặt.

Cảnh Dật gọi mấy món đặc sắc nhất trong quán, lại hỏi thêm một bầu rượu, quay đầu lại thì thấy Kiều Sơ Huân đang cắn chặt môi, dường như còn có vẻ căm phẫn, vội vàng lên tiếng hỏi: "Sao thế?"

Chương 9: Mông dê hầm

Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, hơi lúng túng ngẩng mặt lên: "Công tử..."

"Hử?" Cảnh Dật mắt đầy ý cười nhìn nàng, không vội cũng không cuống, chờ nàng tiếp tục nói.

Kiều Sơ Huân đẩy số dược liệu ra giữa hai người, nói ra tên và công dụng của từng loại một, hàng mày hơi nhíu lại: "Từ đây có thể suy ra hai khả năng. Hoặc là trước đó chúng ta đã nghĩ sai, hiểu lầm lời nói của vị đại phu hôm qua, vấn đề không nằm ở dược đường này. Hoặc là, người vừa rồi đã không đưa vị thuốc thật cho chúng ta, rõ ràng đây chỉ là một toa thuốc an thai bình thường."

Cảnh Dật nhìn thấy bộ dạng hết sức buồn rầu kia của nàng thì cánh môi lại càng cong hơn, cuối cùng khẽ cười thành tiếng. Thấy Kiều Sơ Huân nhìn hần

không hiểu, Cảnh Dật hắng giọng một cái, chậm rãi nói: "Sơ Huân, chuyện này dạy cho nàng một đạo lý, cho dù là lúc nào thì cũng phải có lòng tin đối với phán đoán của mình."

Đôi mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn người đối diện, Cảnh Dật nhấn mạnh từng chữ: "Nhất là ở lĩnh vực mình am hiểu nhất, cho dù người khác có nghi ngờ thế nào thì cũng không được vừa bắt đầu đã nghi ngờ bản thân."

"Nếu nàng đã nghĩ rằng dược đường này có vấn đề, cố ý dùng thuốc an thai có vấn đề cho các nữ tử mang thai uống, đợi đến khi các nàng thấy trong người không khỏe sẽ quay lại khám, đến lúc đó sẽ bán ra thuốc an thai thật với giá cao, nhờ đó mà kiếm chác một món lãi kếch sù, vậy thì nàng nên tự tin hơn một chút, tiếp tục suy nghĩ theo hướng này thì đáp án sẽ hiện ra rõ ràng trước mắt, không phải thế sao?"

Kiều Sơ Huân nghe Cảnh Dật phân tích rõ ràng mạch lạc, sắp xếp lại tất cả sự việc lại một lần nữa, bỗng dung bừng tỉnh ra: "Hắn ta nghe chúng ta nói là trong nhà có người mang thai, trong người không khỏe, đương nhiên sẽ không dám dờ mánh cũ, bởi vì sợ bệnh càng thêm bệnh lại thật sự xảy ra án mạng, cho nên mới bán thuốc an thai bình thường cho chúng ta!"

Cảnh Dật nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ khen ngợi: "Chính là như vậy."

Kiều Sơ Huân cong cong khóe môi, trong lòng ngọt ngào ấm áp, một phần là bởi vì nghĩ thông được chuyện này nên trong lòng hết sức mừng rỡ, một phần là bởi vì lời nói của Cảnh Dật mà buồn bã trong lòng. Từ trước tới giờ chưa từng có ai nói với nàng rằng phải có lòng tin đối với thứ mà mình am hiểu, bởi vì trong nhà không ai cho rằng một nữ tử cũng có thể học y và khám bệnh.

Cho dù là bà bà hay Tiểu Tụ cũng chẳng mấy để ý đến việc nàng ngày ngày nghiên cứu sách thuốc, chỉ là vì nàng thích, cho nên bọn họ mới yêu ai yêu cả

đường đi mà để nàng tùy ý. Hơn nữa nhị nương nghiêm cấm nàng học mấy thứ như thêu thùa may vá, hai người họ sợ nàng cả ngày bị vây hãm trong tòa tiểu viện nhỏ bé, lại không có bằng hữu nào lui tới sẽ buồn chán thành bệnh, cho nên dưới đa số tình huống, chỉ cần nàng nói muốn học cái gì, hai người họ đều sẽ nghĩ hết mọi cách cho nàng được học.

Nghĩ như vậy, Kiều Sơ Huân càng cảm thấy lời vừa rồi hết sức đáng quý, lúc ngược mắt lên nhìn Cảnh Dật, nụ cười trên môi nàng xuất hiện vẻ sáng ngời hiếm thấy: "Ta sẽ nhớ kỹ lời của công tử." Mặc dù lời cảm ơn không nói ra miệng nhưng sự cảm tạ đã được gửi gắm trong ánh mắt và nụ cười.

Cảnh Dật chăm chú nhìn lúm đồng tiền xinh đẹp, yên lặng khắc ghi hình ảnh này vào đáy lòng, cho dù có nhắm hai mắt lại cũng có thể dùng bút vẽ ra được, chỉ là vẻ hấp dẫn và xinh đẹp không sánh nổi một phần cảnh tượng trước mắt này.

Chẳng mấy chốc, tiểu nhị đã bung lên một cái nồi đồng, Cảnh Dật nhanh chóng thu hồi lại số dược liệu đang phân tán trên bàn, gói vào tờ giấy trong tay mình. Kiều Sơ Huân cũng dọn số đồ ăn đã mua trước đó sang một bên, quay sang thì thấy Cảnh Dật đang nhíu mày nhìn tờ giấy gói thuốc trong tay mình, nàng không khỏi lộ ra nụ cười, từ khi biết hẳn tới giờ nàng còn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ bối rối của hắn, không ngờ lại... đáng yêu như thế.

Cảnh Dật căn bản không để ý nhìn vẻ mặt Kiều Sơ Huân lúc này, hắn còn đang tập trung nghiên cứu xem gói thuốc này lúc trước được gói như thế nào. Hắn nhíu mày quan sát nếp gấp trên tờ giấy một lát, đặt đồ lên bàn, thử gấp hai đường, không đúng... Mở ra gấp lại lần nữa, cũng không phải thế này... Trong lòng hắn đang thấy kỳ lạ không biết rốt cuộc là thứ này được gói thế nào thì thấy trước mặt có một bàn tay nhỏ vươn đến, làn da nơi đầu ngón tay trắng nõn, ngón tay thon thả xinh đẹp: "Công tử, hay là đưa cho ta đi."

Cảnh Dật ngẩng đầu lên, chỉ thấy Kiều Sơ Huân cong khóe môi mỉm cười vươn tay về phía hắn. Cảnh Dật nhướng một bên mày lên, giả bộ không vui: "Nàng đang cười ta sao?"

Kiều Sơ Huân cắn môi nhịn cười, hiền lành đáp lại: "Không có. Công tử không gói được cái này cũng là chuyện bình thường thôi, vẫn nên để ta làm cho. Cơm nước đều đã bung lên hết rồi, để nguội sẽ không tốt."

Cảnh Dật cầm gói giấy đặt tới trước mặt nàng, sau đó ngồi chống cằm nhìn xem nàng gấp như thế nào. Tờ giấy vốn vừa bị hắn gấp linh tinh, đến tay Kiều Sơ Huân, trước tiên nàng dùng ngón tay mở ra, nhẹ nhàng miết phẳng, sau đó gấp một góc, rồi lại gấp hai góc khác, bao bọc hết số dược liệu, góc còn lại của tờ giấy thì miết nhỏ lại, gấp kín, gói thuốc trở thành một hình tứ giác căng phồng lên, dường như còn vuông vức hơn cả trước đó.

Kiều Sơ Huân đặt gói thuốc sang một bên, lại cầm cái muôi trong nồi, múc cho Cảnh Dật một ít nước canh và thịt: "Công tử nếm xem món móng dê hầm của quán này thế nào. Nếu như thích món này thì hôm khác ta sẽ mua một ít đồ tươi sống về làm cho mọi người ăn."

Cảnh Dật nhận lấy cái bát, cầm đũa lên, gấp một miếng móng được hầm thành màu đỏ rực như lửa cho vào miệng. Món ăn tạo nên tiếng tăm của quán ăn này chính là móng dê hầm, cho móng dê đã được hầm chín vào trong nồi, đun lửa lớn, bỏ thêm nước luộc dê, lại cho thêm một lượng vừa phải rượu vàng, đường phèn, hoa hồi, ngũ vị hương và các loại gia vị, sau khi nước sôi thì ninh với lửa nhỏ đến khi nước sền sệt thì hạ nồi.

Nếu như là mùa hè thì cho thẳng lên mâm là ăn được, nhưng mùa đông trời lạnh, chủ quán cho đĩa móng dê đã ninh xong vào một nồi nước đang sôi để chung

cách thủy, như vậy thực khách có thể chậm rãi ăn xong cả bữa cơm mà đồ ăn cũng chưa nguội.

Kiều Sơ Huân thấy Cảnh Dật vẫn im lặng, cũng không đoán ra được là đồ ăn có ngon hay không, nàng liền múc thêm nửa bát nhỏ, tự mình nếm thử một chút. Móng dê được ninh tới mềm toại, nước vừa đậm đà lại vừa thơm ngon, có vị giòn ngọt, lại bởi vì có bỏ thêm rau thơm sau khi hạ nồi nên còn có mùi thơm ngát thoang thoảng. Quả thật có thể gọi là thượng đẳng!

Kiều Sơ Huân ăn hai miếng liên tục, cảm giác môi cũng hơi dính dính, nhưng quả thật mùi vị rất ngon, nàng liền vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi, khuếch một đĩa cơm chan nước ninh móng dê tiếp tục ăn. Cả buổi sáng nay đều đi bộ ngoài đường, bây giờ quả thật rất đói bụng!

Cảnh Dật rót chén rượu, chậm rãi nhấp nháp, thấy dáng vẻ vừa ăn vừa liếm môi y hệt con thỏ con vừa gặm cỏ vừa động đậy cái miệng nhỏ nhắn kia của Kiều Sơ Huân thì ý cười trong mắt càng sâu hơn, cầm đĩa lên gấp thêm cho nàng một chút đồ ăn.

Bữa cơm này hai người ăn rất ngon miệng. Sau khi ăn uống no nê, mặt trời đã chiếu qua ô cửa sổ bằng giấy, rọi xiên vào chỗ ngồi, hai người uống thêm một chén trà nóng, sau đó mới mang theo một đồng đồ đi ra khỏi quán.

Đi được một đoạn, Cảnh Dật vẫy tay gọi một chiếc xe có quen biết, dặn dò phu xe đưa mấy thứ đồ đó về Cảnh phủ, theo thường lệ sẽ tới đó rồi lấy tiền. Sau đó hắn và Kiều Sơ Huân đi về một phía khác.

Trong tay Kiều Sơ Huân còn cầm một túi bánh ngọt nhỏ từ lúc sáng, thấy Cảnh Dật không có ý về nhà, chắc hẳn là muốn tiếp tục điều tra chuyện được đường, nàng liền lên tiếng hỏi: "Công tử, chúng ta đang đến nha môn sao?"

Cảnh Dật liếc mắt nhìn bánh ngọt trong tay Kiều Sơ Huân, nhú mày lại: "Lát nữa đến đó phải cất bánh ngọt đi, nếu không bị tiểu tử kia nhìn thấy lại xin ăn."

Kiều Sơ Huân thật sự không hiểu nổi tại sao mỗi lần nhắc đến Y Thanh Vũ thì Cảnh Dật đều có dáng vẻ ghét bỏ như vậy: "Nhưng chúng ta đang cần Y đại nhân giúp đỡ..."

Cảnh Dật nhướn mày một cái, vẻ mặt cao ngạo: "Ai bảo là tìm hần giúp đỡ, đây là chúng ta đi giúp hần thì có."

"Địa bàn do mình quản lý xảy ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, mỗi lần giúp phá án không đòi bạc của hần đã là tốt lắm rồi..." Cảnh Dật nhớ tới người kia thì liền tức giận, kéo tay Kiều Sơ Huân tới gần mình hơn một chút: "Đừng có gần gũi với tiểu tử kia quá, y hết như lão già nhà hần, đều là cái hạng người ăn tươi nuốt sống người khác!"

Kiều Sơ Huân cái hiểu cái không gật đầu, liếc nhìn bánh ngọt trong tay: "Nhưng mà..."

Cảnh Dật lại nhướn một bên mày lên, ý bảo nàng có gì cứ nói.

Kiều Sơ Huân nghĩ ngợi một chút, không biết có nên nói với Cảnh Dật chuyện này hay không. Nói thế nào thì bất tự cũng còn chưa hỏi đến, cô nương người ta lại da mặt mỏng, nếu chuyện còn chưa rõ ràng mà đã lại được truyền đến tai một người khác thì chỉ sợ cuối cùng sẽ rất khó thành...

Cảnh Dật thấy dáng vẻ do dự nói năng rụt rè của nàng thì liền nghĩ ngay đến Y Thanh Vũ: "Tiểu tử kia đã nói gì với nàng?" Hôm đông chí Kiều Sơ Huân vẫn luôn ngồi ngay bên cạnh hần, hình như hai người kia cũng không có cơ hội nói chuyện gì với nhau, chẳng lẽ mấy hôm nay gặp nhau ở trên đường?

Kiều Sơ Huân tự cân nhắc một hồi, quyết định vẫn không nói cho Cảnh Dật thì hơn, vì vậy liền lắc đầu hết sức kiên định: "Không có gì."

Cảnh Dật lạnh mặt, nhíu mày lại bắt đầu tính toán. Tiểu tử thôi, đã sớm nói Sơ Huân là của hắn, thế mà lại còn có gan nổi tâm tư... Chỉ thương cho Y đại nhân lúc này vẫn còn chưa hề hay biết gì, mấy ngày nay bận rộn chính sự ở nha môn, căn bản đến cả mặt mỹ nhân cũng chẳng được thấy, thế mà đã bị Tiểu Hầu gia âm thầm tính sổ.

Hai người đi vào phủ nha, Cảnh Dật nói chuyện chính trước. Y Thanh Vũ nghe được phân nửa thì liền gọi một tên nha sai, bảo hắn đi gọi tên nha sai hôm đó đến y quán đón nương tử tới đây. Đến lúc Cảnh Dật đã nói xong toàn bộ mọi chuyện thì vừa lúc người kia cũng đã tới bên ngoài cửa chờ gặp.

Y Thanh Vũ đang bung chén trà xanh lên nhấp một ngụm trà, nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của Cảnh Dật thì không khỏi run lên một cái, thầm nghĩ chuyện sơn trang cũng đã qua khá lâu rồi, hôm đông chí hắn tới phủ dùng bữa không phải là cũng đã dùng rượu tốt thịt ngon để bồi tội rồi sao, không đến mức tới tận bây giờ vẫn còn ghi hận chứ!!

Gọi tên nha sai kia vào, Cảnh Dật cũng không vòng vo nói nhảm, mở miệng liền hỏi: "Sau khi tôn phu nhân được chẩn đoán là có thai, đã từng đến Sơ An Đường mới mở trong thành mua thuốc gì sao?"

Tên nha sai kia chừng ngoài ba mươi tuổi, nghe hỏi vậy thì vội vàng chấp tay nói: "Không có. Tiện nội¹ xưa nay thân thể khỏe mạnh, chỉ là mấy hôm Sơ An Đường kia khai trương có tặng mấy thang thuốc miễn phí, trong đó có một thang thuốc an thai, tiểu muội của tiện nội nghe tẩu tử nhà bên cạnh nói, cho nên mới tới nhận mấy gói về sắc uống."

¹ Cách gọi khiêm xưng chỉ vợ mình

Cảnh Dật nhướng mày liếc mắt nhìn Kiều Sơ Huân một cái, thế nào?

Kiều Sơ Huân cong khóe môi lên, cảm giác thành tựu chớm nở trong lòng lại càng tăng thêm mấy phần. Đúng là phải tin tưởng vào phán đoán của mình!

Cảnh Dật hỏi tên nha sai kia: "Nhà ở cách đây có xa không?"

Tên nha sai kia bị hỏi đến thì hơi bất ngờ, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Không xa lắm, nếu chạy thì có thể về đến nơi trong vòng một chén trà." Từ sau khi thê tử mang thai, gần như đêm nào hắn cũng chạy về nhà, vội vàng muốn gặp thê tử của mình cùng với đứa con chẳng bao lâu nữa sẽ chào đời.

Cảnh Dật lại hỏi: "Sô thuốc uống trước đó vẫn còn bã chứ?"

Tên nha sai kia hơi chần chừ, ngược mắt nhìn sang Y Thanh Vũ một cái: "Tiểu nhân cũng không biết, chuyện sắc thuốc là do tiểu muội của tiện nội làm... Nhưng mà tiểu nhân nhớ là tối qua lúc đi đón các nàng về, có nghe tiểu muội nói là hình như vẫn còn một gói thuốc."

Cảnh Dật nghiêng mặt đưa mắt ra hiệu cho Y Thanh Vũ, ý bảo hắn mở miệng hạ lệnh. Y Thanh Vũ buông chén trà xuống, lại gọi một người nữa đến: "Người đi cùng, hai người về nhà với tốc độ nhanh nhất, cầm gói thuốc còn lại kia quay lại đây, nếu vẫn còn bã thuốc thì cũng mang đến cùng luôn. Đi nhanh về nhanh, nhớ rõ là không được để lộ ra ngoài."

Hai người tuân lệnh, nhanh chóng đi ra khỏi nha môn.

Chính sự xong được một phần, Tiểu Hầu gia quay sang, âm trầm nhìn Y đại nhân cười khẩy một cái, bây giờ bắt đầu từ từ tính sổ! Vừa định mở miệng xách người ra khỏi công đường thì chợt nghe thấy Kiều Sơ Huân ở bên cạnh lên tiếng trước: "Y đại nhân, Sở Hài có ở đây không? Ta có chút việc muốn tìm hắn."

Hai người kia đồng thời ngẩng ra. Cảnh Dật nhất thời mơ màng, liên quan gì đến tiểu tử tóc ngắn kia?

Y Thanh Vũ lắc đầu liên tục, dùng ánh mắt để tỏ rõ sự trong sạch của mình, chuyện này thật sự không liên quan đến ta, chuyện không liên quan đến ta thật mà! Hạ quan cũng không biết hai người họ dính dáng tới nhau từ lúc nào!

Chương 10: Sự nghi ngờ âm ảnh

Phía sau lưng Y Thanh Vũ bốc hơi lạnh, dứt khoát không bắt chuyện gì nữa, chạy thẳng ra hậu viện tìm người. Cảnh Dật từ từ quay sang, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về phía Kiều Sơ Huân: "Tìm hấn làm cái gì?"

Kiều Sơ Huân bối rối cúi đầu xuống, đầu ngón tay chạm lên hầu bao treo bên hông, một lần nữa giữ vững quyết tâm: "Ta có chút chuyện muốn nói với hấn."

Cảnh Dật nhướng cao hàng mày, cảm thấy như có một ngọn lửa đang bùng lên sau đầu, có, chút, chuyện, muốn, nói, với, hấn? Tiểu tử kia mới bao lớn chứ? Mười bảy, hay là mười tám? Hai người họ cùng lắm mới chỉ gặp nhau hai lần, ngồi

cùng bàn ăn một bữa cơm, còn chưa nói với nhau lấy một câu, lấy đâu ra chuyện gì mà muốn nói với hần! Lúc nghĩ đến tuổi tác, trong lòng Cảnh Dật đột nhiên khựng lại, nha đầu kia nhìn có vẻ cũng không lớn, lẽ nào...

Hít sâu một hơi, Cảnh Dật cố hết sức để giữ cho giọng điệu của mình không có gì khác thường: "Năm nay nàng bao nhiêu tuổi?"

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên, vẻ mặt kinh ngạc, sao hần lại đột nhiên hỏi chuyện này? Mặc dù thấy khó hiểu nhưng Kiều Sơ Huân vẫn thành thật trả lời: "Mười tám."

Cảnh Dật bị một luồng hơi lạnh quất vào mặt, cảm thấy thái dương nổi đầy gân xanh, chẳng lẽ nha đầu kia chê tuổi tác của hần lớn quá sao? Cho nên mới thích cái loại như tiểu tử tóc ngắn kia? Hàm dưới của hần căng ra, lần đầu tiên trong đời Cảnh Dật cảm thấy, dường như hai mươi lăm tuổi thật sự cũng không còn trẻ lắm...

Hai người đang cự nự thì cánh cửa "két" một tiếng, bị người ta đẩy ra, Y Thanh Vũ thở hồng hộc bước qua cửa, trong tay dẫn theo Sở Hồi cũng đang thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng lên.

"Hầu, Cảnh công tử... Khụ khụ, ta đã mang người tới cho ngươi, cứ từ từ mà nói chuyện." Y Thanh Vũ nghĩ cho cái mạng nhỏ của bản thân, chịu đựng cái lạnh, buông tha cho thư phòng đốt than ấm áp của mình, đi sang căn phòng ngay sát bên cạnh. Ôi chao tiểu tử họ Sở này, ngươi tuyệt đối đừng có gây họa cho ta đấy! Kiều tiểu thư rất tốt, bề ngoài xinh đẹp tính tình hiền dịu lại còn nấu ăn rất ngon, nhưng mà đó là người Tiểu Hầu gia đã coi trọng rồi, tiểu dân như chúng ta không thể trêu vào được, không thể trêu vào được!

Y đại nhân đỡ trán, lo nghĩ vô cùng sâu xa, vẻ mặt thê lương nhìn về phía chân trời xa xăm, thật sự không được, ngày mai phải mau chóng giới thiệu cho Sở

Hỏi một người. Cái chức quan phụ mẫu này của hần thật là không dễ làm mà, ngay cả việc chung thân đại sự của thuộc hạ mà cũng phải lo giúp...

Ở thư phòng ngay bên cạnh, bầu không khí giữa ba người kia lại càng quý dị hơn. Sở Hôi vỗ cổ áo, cuối cùng cũng được thở ra một hơi dài, chấp tay với Cảnh Dật: "Cảnh công tử." Sau đó lại hướng về phía Kiêu Sơ Huân: "Chào Kiêu tiểu thư."

Kiêu Sơ Huân cũng nhú mày, lần đầu tiên làm loại chuyện này, trong lòng nàng vốn đã không mấy yên tâm, kết quả Y Thanh Vũ còn kéo thẳng người tới đây, dù sao nàng cũng không tiện đưa vật thể này cho Sở Hôi ngay trước mặt Cảnh Dật mà! Lẽ nào lại bảo Cảnh Dật ra ngoài? Hoặc là nàng và Sở Hôi đi ra ngoài? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên...

Kiêu Sơ Huân không nói lời nào, chỉ còn hai người kia mắt to trừng mắt nhỏ, một người sắc mặt vô cùng khó coi, một người thì hoàn toàn mờ mịt chả hiểu gì, cuối cùng Sở Hôi cũng cảm thấy không ổn, lại không biết hai người này có ý gì, đành chỉ biết đứng đó với dáng vẻ hết sức lúng túng.

Kiêu Sơ Huân cân nhắc một lúc, cảm thấy kéo dài thêm nữa cũng không nên, chỉ có thể tiến lên, đi tới bên cạnh Sở Hôi, nhẹ giọng nói: "Sở công tử."

Sở Hôi nhìn nàng, sắc mặt không hề biến đổi, hơi cứng ngắt gật đầu: "Kiêu tiểu thư."

Kiêu Sơ Huân vừa lúc đứng đưa lưng về phía Cảnh Dật, trong lòng thầm nghĩ ít nhất thì ở góc độ này cũng có thể ngăn trở được một chút. Từ hầu bao bên hông, nàng lấy ra một cái khăn lụa màu lam nhạt được gấp vuông vắn, vô cùng cẩn thận đưa tới.

Sở Hôi giật giật mí mắt, lập tức hiểu ra ánh mắt bi thương muốn nói lại thôi của Y Thanh Vũ lúc nãy cùng với ánh mắt như thể chỉ hận không thể giơ tay ra bóp chết hắn của Cảnh Dật. Sở Hôi mấp máy môi, nét mặt vẫn không hề thay đổi, nhưng giọng nói đã đê thấp hơn một chút: "Kiều tiểu thư..."

Kiều Sơ Huân nâng khăn đưa đến trước mặt hắn, cũng không ngẩng lên nhìn sắc mặt hắn thế nào: "Cái này là do Tiểu Đào Nhi nhờ ta giao cho người, mong rằng công tử sẽ không chê."

Sở Hôi sững sốt, lời đã lên đến khóe miệng lại biến thành làn khói xanh biến mất một cách vô hình.

Cảnh Dật ngồi ở phía sau, từ lúc Kiều Sơ Huân đứng dậy thì sắc mặt đã càng lúc càng lạnh, đôi mắt nhìn chòng chọc nhất cử nhất động của hai người kia, bàn tay bấu vào mép chiếc bàn từ gỗ hoa lê, dường như có thể bẻ gãy nó bất cứ lúc nào. Kết quả vừa nghe được mấy chữ "Tiểu Đào Nhi" kia, nội lực ngưng kết trong lòng bàn tay đột nhiên bị ứ đọng, gần như bùng ra một tiếng thở dài, nha đầu kia... hóa ra là nàng đến đây làm mối?!

Sở Hôi liếc mắt nhìn sắc mặt từ xanh chuyển sang trắng của người đang ngồi kia, cánh môi nhợt nhạt hơi vênh lên: "Ý tốt của Tiểu Đào Nhi cô nương, Sở Hôi ghi trong lòng, chỉ là vật này không thể nhận bừa bãi được, phiền Kiều tiểu thư giúp truyền đạt lại lòng cảm kích của tại hạ."

Kiều Sơ Huân nhìn khăn lụa trong tay, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng và đôi mắt to tròn của Tiểu Đào Nhi lúc giao khăn tay cho nàng, ngập ngừng nói: "Sở công tử..." Không thể cân nhắc thêm một chút sao? Nha đầu kia còn nhỏ như vậy, lại còn là lần đầu tiên thích một người, bị từ chối như vậy không biết là sẽ khóc bao lâu...

Trái tim Cảnh Dật đã chịu giày vò cả một hồi lâu, rốt cuộc cũng đã ổn định trở lại, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn không ít, hấn nhìn Sở Hôi, nói: "Mặc dù Tiểu Đào Nhi làm công trong phủ của ta nhưng không hề ký khế ước bán thân, về mặt này, Sở công tử không cần phải lo lắng."

"Còn nữa, Sơ Huân cũng chỉ là chuyện lời cho người khác." Cảnh Dật cười nhẹ, liếc mắt nhìn bóng dáng xinh xắn đang đưa lưng về phía mình, chắc hẳn hiện giờ nha đầu kia đang rất rầu rĩ! "Sở công tử và Tiểu Đào Nhi cũng chưa gặp nhau được mấy lần, vẫn nên tìm hiểu lẫn nhau thêm một chút rồi quyết định sau. Còn cái khăn này, ta thấy Sở công tử cứ nên nhận lấy trước đi, sau này nếu cảm thấy thật sự không hợp thì trả lại cho nàng ấy cũng không muộn, ta nghĩ Tiểu Đào Nhi cũng không phải là loại cô nương điêu ngoa vô lý."

Cảnh Dật nói mấy câu rõ ràng mạch lạc lại vô cùng hợp tình hợp lý, Sở Hôi lại không phải người giỏi ăn nói, nhất thời cũng không tìm ra lý do thích hợp để từ chối. Đôi mắt đen nhánh lộ ra mấy phần suy nghĩ sâu xa, Sở Hôi trầm mặc một lúc, nhận lấy khăn lụa từ trong tay Kiều Sơ Huân, lại chấp tay với hai người: "Đa tạ Cảnh công tử, Kiều tiểu thư. Cho dù việc này có kết quả thế nào thì Sở Hôi cũng sẽ giải quyết tốt, sẽ không khiến hai vị khó xử."

Cảnh Dật gật đầu, ý bảo hẳn có thể đi được rồi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Kiều Sơ Huân rũ mắt xuống xoay người, liếc mắt nhìn Cảnh Dật, hơi áy náy: "Công tử, trước đó ta không phải..." Nàng không phải cố ý gạt Cảnh Dật, chỉ là chuyện này liên quan đến danh tiếng của khuê nữ nhà người ta, thật sự không thể tùy tiện nói cho người khác biết. Kết quả vẫn là phải nhờ đến lời của hấn mới khiến cho Sở Hôi nhận lấy tấm khăn.

Cơn tức trước đó của Cảnh Dật vẫn còn đọng lại trong ngực, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ này của nàng thì vừa bực mình vừa buồn cười, vẫy tay gọi nàng tới

gần: "Với chút đạo hạnh này của nàng mà còn muốn làm mỗi giúp người khác?" Tiểu Đào Nhi cũng là một đứa ngốc, hai cô nương thành thành thật thật như hai nàng thì có thể nghĩ ra được biện pháp gì cao minh chứ, không bị người ta từ chối mới là lạ ấy!

Kiều Sơ Huân bị hắn nói vậy, trên mặt hơi nóng lên, lúng ta lúng túng đáp: "Ta, ta cũng..."

Nàng cũng không quen ai khác, nhà Tiểu Đào Nhi lại ở quê, trước mắt không có trường bối hoặc ai khác thích hợp lo giúp chuyện này, dù sao thì cũng không thể bảo bọn Cao Linh giúp được mà!? Hơn nữa nghe nói Sở Hồi ăn ở ngay tại nha môn, bình thường ít có cơ hội gặp mặt, sáng sớm nay Tiểu Đào Nhi đã thuê xong khăn lụa để nàng mang theo, vừa khéo hôm nay vì chuyện dục đường, Cảnh Dật dẫn nàng cùng tới đây. Thật ra vừa rồi nàng cũng căng thẳng muốn chết, chỉ sợ Sở Hồi không chịu nhận, đến lúc đó Tiểu Đào Nhi lại chẳng đau lòng lắm sao...

Đợi nàng tới gần hơn một chút, Cảnh Dật vươn tay kéo nàng tới trước mặt mình, ngược mắt lên nhìn nàng, nhướn nhướn hàng mày: "Sau này còn đi làm mỗi giúp người ta nữa không?"

Kiều Sơ Huân bị hắn nhìn cho chột dạ, rũ mắt xuống, nhỏ giọng đáp: "Nhưng nếu là chuyện của Tiểu Đào Nhi, ta cũng không thể mặc kệ được..." Trong thành tiểu nha đầu cũng chẳng quen biết ai, trong phủ cũng không có cô nương nào khác, nàng mà không giúp thì sẽ không có ai khác giúp.

Cảnh Dật nhìn nàng với vẻ nghiền ngẫm, néo néo lòng bàn tay mềm mại của nàng: "Lần tới có ý định gì thì vẫn nên nói trước với ta một tiếng."

Thấy Kiều Sơ Huân kinh ngạc mở to mắt thì Cảnh Dật khẽ cười nói: "Nếu không... cứ dựa vào cách thức vừa rồi của nàng, nói lần nào người ta sẽ sợ chạy lần

ấy, đến lúc đó nha đầu kia không có ai thèm lấy, vậy chẳng phải là lỗi tại nàng sao."

Kiều Sơ Huân bị hắn nói cho nghẹn lời, mím môi trừng hắn, làm gì có ai nguyên rủa người khác thế chứ!

Hai người đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên tiếng hắng giọng ho khan của Y Thanh Vũ: "Hai vị, thuốc đã lấy về đây rồi."

Kiều Sơ Huân như thể đưa bé làm chuyện gì sai trái bị người lớn phát hiện, vội vội vàng vàng rút tay về, xoay người nhìn ra ngoài cửa.

Cánh Dật lạnh lùng lườm cái người đang đứng cạnh cửa một cái, lạnh nhạt đáp lại một tiếng.

Lúc này Y Thanh Vũ mới đẩy cửa ra, dẫn hai tên nha sai đi vào. Thấy đôi vợ chồng son kia người đứng người ngồi, đứng chính là cái người khuôn mặt rõ ràng vẫn còn hơi đỏ ửng kia, mà sắc mặt của Tiểu Hầu gia cũng không còn lạnh lẽo như trước, cho nên hắn cũng thở dài một hơi, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, lệnh cho hai người kia trình thuốc lên.

Ngoài một gói thuốc còn nguyên chưa mở ra thì còn một cái túi giấy khác đựng một ít cặn thuốc mới nhặt về. Hai người kia đều đang thờ hỏn hển, xem ra thật sự là chạy về nhà rồi lại chạy trở lại đây.

Y Thanh Vũ mở hai gói giấy ra, lấy từ trên bàn sách xuống một cái bút lông chẳng mấy khi dùng, đưa cho Kiều Sơ Huân, tiện thể đẩy số dược liệu đến cho nàng.

Kiều Sơ Huân quan sát gói thuốc còn mới trước, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Sau đó nàng lại dùng đầu kia của bút lông khảy khảy cặn thuốc trong gói còn lại, tay hơi run run, vẻ mặt dường như rất tức giận.

"Sao thế?" Cảnh Dật và Y Thanh Vũ cũng đều không hiểu, chỉ có thể chờ Kiều Sơ Huân giải thích. Thấy vẻ mặt nàng càng lúc càng giận dữ thì mỗi người cũng đều đã đoán ra được sáu, bảy phần.

Kiều Sơ Huân hít sâu một hơi, cau mày nói: "Trong gói dược liệu này có thể nhận ra có [hùng hoàng](#) và [khinh phần](#), cho dù là dược đồng mới học nghề thì cũng biết rõ hai vị thuốc này tuyệt đối không thể dùng cho nữ nhân đang mang thai." Nói xong, lại nhặt từ trong đồng thuốc lên một bông hoa khô màu đỏ sậm, bứt lông trong tay thì chỉ bông hoa màu đen trong đám cặn thuốc: "Hai bông hoa này là [lăng tiêu](#), vốn có tác dụng làm loãng máu và thanh nhiệt."

Bởi vì hùng hoàng và khinh phần đều là dạng bột phần nên bình thường sắc lên rồi sẽ rất khó nhận ra, nhưng bông hoa lăng tiêu này chính là bằng chứng rõ ràng nhất, chứng tỏ Sơ An Đường này quả thật cho thêm dược liệu làm loãng máu vào trong thuốc an thai, khiến sản phụ uống xong toa thuốc này sẽ cảm thấy đau bụng quằn quại, có cảm giác như sắp sảy thai, dùng mảnh khóc độc ác này để kiếm tiền, cho đại phu tới khám bệnh, còn bán thuốc an thai thật sự với giá cao. Thứ nhất là kiếm được tiền, thứ hai là giúp dược đường càng trở nên nổi tiếng hơn, khiến đám dân chúng bình thường cảm thấy đại phu của bọn hắn y thuật cao siêu, thuốc an thai cũng có hiệu quả tốt hơn của các dược đường khác.

Hai tên nha sai ở cạnh đó cũng nghe được rõ ràng, không nhịn được cất tiếng chửi rủa, trong đó cái người sắp được làm cha kia càng tức giận hơn, vành mắt đỏ bừng, tay chà trên y phục, liếc mắt lên nhìn Y Thanh Vũ.

Y Thanh Vũ thở dài, khoát khoát tay ý bảo hắn mau về nhà: "Đưa thê tử của ngươi tới dược đường khác khám thử xem, chính là cái ngày hôm qua đây, mau mua vài thang thuốc an thai cho nàng ấy uống."

Tên nha sai kia đáp một tiếng, xoay người chạy ra ngoài thì lại bị Y Thanh Vũ lên tiếng gọi về, móc từ bên hông ra một khối bạc vụn đưa cho hắn: "Được rồi, không cần phải nói nhiều. Mau đưa thê tử ngươi đi khám bệnh quan trọng hơn. Còn nữa, phải nhớ kỹ, việc này trước hết không được để lộ ra ngoài, đánh rắn động cỏ sẽ không tốt."

Tên nha sai kia nhận lấy bạc, hành lễ với Y Thanh Vũ rồi nhanh chóng chạy đi. Tên nha sai còn lại thấy Y Thanh Vũ không dặn dò gì thì cũng đi ra khỏi phòng.

Kiều Sơ Huân vẫn không lên tiếng, đứng ở trước bàn cúi đầu nhìn số thuốc kia, mày vẫn cứ nhíu chặt.

Y Thanh Vũ suy nghĩ một chút, quay sang nhìn Cảnh Dật: "Muốn làm thế nào?"

Trong lòng Cảnh Dật đã có tính toán, hắn đưa tay kéo Kiều Sơ Huân, thông dong nói: "Không vội, trước tiên phải đi ăn cơm tối đã, lát nữa ta sẽ đến sơn trang Mạnh thị một chuyến. Sáng mai ngươi dẫn người tới niêm phong dược đường."

Y Thanh Vũ biết là hắn muốn thu thập thêm chứng cứ, tránh cho đến lúc đó người của dược đường thề thốt phủ nhận, nói rằng chỉ là một gói thuốc có vấn đề, còn lật mặt nói là có người ngoài giá họa. Liếc nhìn Kiều Sơ Huân một cái, Y đại nhân đảo mắt, nói: "Đã như vậy, chi bằng cơm tối ăn luôn ở chỗ ta đi, cũng đỡ công Kiều tiểu thư phải chạy đi chạy lại hai đầu."

Cảnh Dật liếc hắn một cái, không cho ý kiến.

Kiều Sơ Huân để mặc cho Cảnh Dật nắm tay, đã không còn phản kháng mà cũng chẳng lên tiếng, dường như vẫn còn đang suy nghĩ chuyện dược liệu. Y Thanh Vũ đưa mắt liếc nhìn hai người, cười ha ha, đi về phía bàn sách: "Ta vẫn còn một chút công văn phải xem, hai vị cứ ngồi thong thả."

Cảnh Dật nắm chặt bàn tay mềm mại nhỏ bé kia: "Sao thế?"

Kiều Sơ Huân mím môi nhìn chăm chăm số thuốc kia một lúc, ngập ngừng nói: "Công tử, gói thuốc sáng nay xem thì không thấy có gì, nhưng mà phối hợp với những dược liệu này..."

Kiều Sơ Huân nhú mày, vẻ mặt không vui: "Người kê hai toa thuốc này chắc hẳn phải có y thuật rất cao minh." Tuyệt đối vượt xa các đại phu bình thường, hẳn nắm chắc mức độ tổn hại đối với người dùng, lại càng chắc chắn sẽ cứu được người ta.

Thế nhưng Cảnh Dật cũng không lo nghĩ gì, cong môi nói: "Người khôn ngoan chưa chắc đã nhân từ, người nhân từ ắt là kẻ khôn ngoan, từ xưa đều thế. Người mang ý xấu trong lòng cũng có thể có tài năng vượt bậc, Sơ Huân không cần phải vì chuyện thế này mà buồn phiền."

Cả người Kiều Sơ Huân chột run lên, ngược mắt lên nhìn hẳn. Cảnh Dật cảm giác được tay nàng run rẩy kịch liệt thì kéo nàng lại gần hơn một chút, ôm cả thất lung nàng, hỏi: "Sao thế?" Tại sao lại có dáng vẻ như thể bị cái gì dọa cho sợ như vậy.

Trên khuôn mặt trắng nõn chẳng còn chút huyết sắc, Kiều Sơ Huân rùng mình một cái, lần đầu tiên chủ động cầm ngược lại tay Cảnh Dật, lắc đầu lảm bảm: "Không sao." Không sao, bây giờ nàng đang ở Việt Châu xa xôi, cách xa người kia cả ngàn dặm, người nam kẻ bắc, hẳn chắc chắn sẽ không tìm được đến đây.

Chỉ là, ngày nào đó của mấy năm trước, người kia đã từng ngạo nghễ đứng trước mặt nàng, cười lạnh nói: "Từ xưa người khôn ngoan đều chưa chắc đã nhân từ, người nhân từ ắt là kẻ khôn ngoan. Ta đã có tài năng hơn người, tại sao lại phải lãng phí thời gian với đám người tầm thường ngu dốt!"

Chương 11: Tuyết đầu mùa đón xuân

Đêm đó, Cảnh Dật phong trần mệt mỏi cuỡi khoái mã từ ngoại thành trở về, trong tay lại xách thêm vài túi giấy. Kiều Sơ Huân làm bữa tối cho Cảnh Dật và Y Thanh Vũ xong, vẫn đang đợi trong thư phòng của nha môn. Mở túi giấy ra nhìn, bên trong cả hai túi giấy đựng cận thuốc đều có lãng tiêu, còn một túi vẫn chưa sắc thì có thể nhìn ra hùng hoàng, kinh phân và lãng tiêu.

Căn cứ vào điều này thì gần như có thể khẳng định chắc chắn rằng Sơ An Đường này quả thật ngấm ngấm làm chuyện hại người.

Y Thanh Vũ đặc ý mức một muôi tổ yến chung cách thủy, híp mắt nhìn Kiều Sơ Huân, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ bất chợt: "Kiều tiểu thư, người có tý muội hay không?"

Kiều Sơ Huân vừa mới bung một chén tổ yến cách thủy từ trong khay ra, đưa đến bên cạnh Cảnh Dật, nghe vậy thì lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhẹ giọng nói: "Có một người, nhưng mà là muội muội khác mẹ, năm nay vừa tròn mười lăm."

Y Thanh Vũ thỏa mãn nuốt nước canh trong miệng xuống, chép chép miệng, hơi thất vọng: "Muội muội khác mẹ sao!" Vậy chẳng phải là ngoại hình sẽ không giống lắm, tính tình cũng chưa chắc đã tốt như thế sao...

Cảnh Dật lạnh lùng liếc hẳn một cái, mở nắp chung ra, nhận lấy cái thìa từ trong tay Kiều Sơ Huân. Chỉ nhìn qua màu sắc đã biết đây là một chén yến trắng thượng phẩm, trên mặt điểm tuyết mấy viên câu kỷ tử và hoa quế vàng nhạt, không chỉ có công dụng thanh nhuận bổ dưỡng cho sức khỏe mà còn khiến người ta vừa nhìn đã thoải mái vui vẻ, càng muốn ăn nhiều hơn. Bởi vì mang ý vị đập tuyết ngắm hoa giữa tiết đầu xuân, cho nên có nơi gọi món "yến chung hoa quế câu kỷ tử" này là "tuyết đầu mùa đón xuân".

Cầm lấy thìa múc một muỗng cho vào trong miệng, yến chung vừa lửa, sền sệt lại mịn màng, mùi vị thơm mát ngọt lành, nuốt vào bụng lại cảm thấy cả người đều ấm áp, cổ họng thanh nhuận, quả nhiên là một món bổ dưỡng thượng đẳng trong ngày đông. Cảnh Dật ăn mấy thìa, nhìn cái khay trên bàn, giọng nói cũng hơi lạnh nhạt: "Người nghèo tới nỗi thêm một chén tổ yến nữa cũng không có mà bung ra?" Không phải là hẳn bóc lột tiểu tử kia, mà cái loại tổ yến này, Y Thanh Vũ có bung ra thêm mười tám chén hẳn cũng chẳng ngạc nhiên.

Y Thanh Vũ gơ hai tay lên kêu oan: "Không phải! Lúc đầu ta không biết Tiểu Hầu gia sẽ đến, cho nên chỉ dặn dò Vương bá chuẩn bị hai chén."

Đâu phải là hẳn keo kiệt! Bình thường muốn làm yến trắng thượng hạng đều phải ngâm trước cả buổi, thời gian ngắn sẽ không làm kịp. Sau đó Kiều Sơ Huân giúp làm bữa tối, hai chén tổ yến này cũng là do tự tay nàng chung. Vốn dĩ hai

chén tổ yến này đều là của hấn, đây là sợ Tiểu Hầu gia không vừa ý việc mình thừa dịp hấn không ở đây mà sai khiến tiểu mỹ nhân cho nên mới vội vàng cho bung một phần ra ngoài trước, hơn nữa khi đó Cảnh Dật còn chưa quay trở lại, hấn cũng khiêm nhường đưa tới, nhưng nói thế nào Kiều Sơ Huân cũng không chịu ăn, cho nên hấn cũng không miễn cưỡng ép buộc.

Cảnh Dật hừ một tiếng, không nói gì nữa, xoay mặt nhìn về phía Kiều Sơ Huân ở bên cạnh: "Đang đọc gì thế?"

Kiều Sơ Huân vội vàng ngẩng đầu lên, thấy Cảnh Dật đang nhìn chăm chăm quyển sách trong tay mình thì vội vàng khép lại để hấn tiện nhìn bìa sách: "Vừa rồi ở đây không có chuyện gì làm, Y đại nhân mới tìm cho ta quyển sách để đọc cho đỡ buồn."

Cảnh Dật nhìn bìa sách, là Thiên Kim Phương¹ của Tôn Tư Mạc, không khỏi nhướn mày lên: "Thích đọc loại này sao?"

Kiều Sơ Huân cong cong khóe môi: "Đã lâu không đọc, có vài thứ đã thấy xa lạ."

Cảnh Dật nhìn bìa quyển sách màu đen như có điều nghĩ ngợi, nói: "Trong phòng hơi tối, khoan hãy đọc, sẽ làm hại mắt."

Kiều Sơ Huân ngồi ở chỗ cách xa bàn sách nhất, vì vậy quả thật không thể sáng sửa được như ở chỗ Y Thanh Vũ đang ngồi, mặc dù vẫn có thể nhìn rõ chữ trên sách nhưng ngồi lâu vẫn dễ khiến hai mắt mệt mỏi. Y Thanh Vũ nghe nói vậy thì hơi giật mình nhìn Cảnh Dật, chuyện nhỏ nhặt như thế ngay cả hấn cũng không nghĩ tới, không ngờ Tiểu Hầu gia bình thường có vẻ hờ hững như thế mà đối với nữ tử mình thích lại thật sự tỉ mỉ săn sóc tới mức đó!

¹ "Thiên Kim Phương" của Tôn Tư Mạc (đời Đường) là một trong những bộ sách y học cực kỳ có giá trị, vẫn được lưu truyền cho tới ngày nay, được coi là bộ cẩm nang Đông y hết sức bổ ích và thiết thực.

Kiều Sơ Huân ngoan ngoãn gật đầu, đứng dậy đặt sách lên trên bàn, nói cảm ơn Y Thanh Vũ. Ăn xong tổ yến, Cảnh Dật lại nói với Y Thanh Vũ một hồi về chuyện niêm phong được đường, truy bắt các nghi phạm có liên quan, ước chừng gần nửa canh giờ sau mới đứng dậy cáo từ.

Cảnh Dật cười ngửa, để cho Kiều Sơ Huân ngồi nghiêng như lần trước, thông dong trở về nhà.

Hiện giờ đã khuya lắm rồi. Người đi lại trên đường không nhiều, trời đen thui, không thấy chút ánh trăng nào. Ban đêm gió lạnh thấu xương, không giống với phương bắc, gió lạnh còn mang theo hơi ẩm như muốn thấu buốt tận xương. Cảnh Dật dùng áo choàng bọc kín người nàng lại, hỏi: "Có lạnh không?"

Ngựa đã đi được một đoạn ngắn, bước chân thông dong, đường trong thành cũng bằng phẳng. Bình thường giờ này Kiều Sơ Huân đã ngủ lâu rồi, hơn nữa cả ngày hôm nay đều đi lại bên ngoài, thật sự đã rất mệt, bây giờ được Cảnh Dật đỡ vào lòng, phía sau là lồng ngực ấm áp, nàng khép mắt lại muốn ngủ: "Ừ..."

Cảnh Dật nghe tiếng trả lời loáng thoáng về nũng nịu của nàng thì trong lòng lại càng mềm mại hơn, cúi đầu kề sát mặt nàng, ngựa hơi xóc nảy, môi hẩn nhẹ nhàng cọ xát gương mặt nhuốm hơi lạnh của nàng.

Kiều Sơ Huân buồn ngủ mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy trên mặt hơi ngứa ngứa, hai cánh tay đều bị Cảnh Dật vòng lấy không nhúc nhích được, chỉ rụt cổ lại rồi cọ cọ, còn cho rằng mình đang cọ vào gối.

Nhuyễn ngọc ôn hương ở trong ngực lại tự động dâng lên, Cảnh Dật hít sâu một hơi, vươn đầu lưỡi ra khẽ liếm gò má trắng nõn của nàng, lại từ gò má dịu dàng hôn đến vành tai, sợ đánh thức nàng thì sẽ lại kết thúc không vui cho nên cũng không dám làm càn quá mức, chỉ hôn nhẹ nhẹ một lúc, người trong lòng càng

ngủ ngon giấc hơn, hẳn lại bị chọc cho trong người khó nhin, lửa nóng càng lúc càng dâng trào.

Đến cửa phủ, Cảnh Dật cũng không gõ cửa mà ôm người xuống ngựa phi thân qua tường, đưa thẳng vào phòng. Cũng may Tiểu Đào Nhi vẫn giữ cửa không dám ngủ, Cảnh Dật ôm người nhẹ nhàng đặt lên giường, dặn dò Tiểu Đào Nhi giúp nàng thay y phục, lại quay người đi ra ngoài cửa, dắt ngựa vào trong sân.

...

Ngày hôm sau, Sơ An Đường bị quan phủ niêm phong, mở phiên xét xử ngay trong ngày, nhân chứng vật chứng đều có, tên đại phu họ Tiểu kia đúng là nhát gan, vừa bị áp giải lên đã khai hết toàn bộ mọi chuyện, kể cả vị nam tử trung niên mà Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân từng gặp trước đó, cùng với mấy tên dược đồng phụ trách bốc thuốc bán thuốc trong dược đường, tất cả đều bị nhốt vào đại lao.

Đáng lẽ mọi chuyện đến đây là đã được giải quyết trọn vẹn. Thế nhưng chỉ hai ngày sau đó, Y Thanh Vũ đã xanh mặt tìm tới tận cửa, đi vào trong thư phòng của Cảnh Dật cả một hồi lâu vẫn chưa ra.

Vừa lúc đã đến giờ dùng bữa tối, Kiều Sơ Huân bung khay đi vào phòng, Tiểu

Lục đi sau cũng cảm giúp mấy thứ. Vì Y Thanh Vũ cũng ở lại ăn tối cùng nên khó tránh khỏi đồ ăn tương đối nhiều hơn.

Cơm tối cố gắng làm thanh đạm, bánh ngọt xốp thơm, bánh bao chay, cháo gạo tẻ, cùng với hai món điểm tâm một chay một mặn. Món chay gọi là canh kim ngọc, dùng hạt dẻ và khoai từ nấu cùng nhau, ở Biện Kinh, rất nhiều nhà làm món này mỗi khi trời vào đông.

Y Thanh Vũ múc một muống canh nóng hổi, cho cả hạt dẻ và khoai từ vào trong miệng, nhai mấy cái, nét mặt càng có vẻ buồn bực hơn trước đó, than thở: "Sao vận mạng lại tốt như vậy chứ!" Ngày nào cũng được ngắm tiểu mỹ nhân, thưởng thức rượu tốt đồ ăn ngon, đọc sách, chơi cờ, thời tiết tốt thì ra ngoài đi dạo, tự do tự tại hết cả một ngày... Ôi thật là!

Cảnh Dật liếc hẩn một cái, nhấp một ngụm rượu gạo nóng ấm: "Nếu người không muốn làm quan nữa cũng được, phía sau người còn một đồng người đang chen nhau ngò lên cái chỗ của người đấy."

Y Thanh Vũ căm phẫn nhìn lại: "Đâu phải là người không biết mấy chuyện của nhà ta! Nhịn hơn hai mươi năm ta mới thoát ra được, còn lâu mới muốn về!"

Cảnh Dật còn chẳng nhướng mày lấy một cái, giọng nói vẫn hờ hững không nóng không lạnh: "Vậy người còn oán giận cái gì."

Y Thanh Vũ xẹp miệng, liếc nhìn Kiều Sơ Huân đang ngò ăn cháo bên cạnh, kể lể: "Còn không phải là... có so sánh mới phát hiện ra chỗ thiếu sót của mình sao." Cuộc sống của hẩn ấy à, chính là thiếu một mỹ nhân biết nóng biết lạnh như vậy đấy.

Cảnh Dật dùng ánh mắt cảnh cáo mà nhìn hẩn: "Ăn không nói ngủ không nói, Y đại nhân vẫn còn phải rèn luyện thêm."

Bàn tay cầm thìa của Kiều Sơ Huân hơi khựng lại một chút, sau đó lại tiếp tục ăn cháo.

Y Thanh Vũ nghĩ tới một đồng cục diện rối rắm trong nha môn, sơn hào hải vị cũng chẳng thấy ngon nữa, đỡ trán thở dài: "Ta nói này Tiểu Hầu gia, ta nói cả buổi chiều đã rát hết cả họng rồi, ngài cho ta chú ý gì đi! Bên trên có người bao che cho tiểu tử kia, chẳng lẽ cứ để mặc cho hắn như thế sao? Chưa nói đến chuyện sau này bách tính trong thành Việt Châu sẽ nói về ta thế nào, mà mỗi lần nhìn thấy ba chữ "Sơ An Đường", ta cũng sẽ cảm thấy trong người khó chịu!"

Kiều Sơ Huân vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nghe được ba chữ Sơ An Đường thì trong lòng khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía Cảnh Dật.

Cảnh Dật lạnh lùng liếc người bên kia bàn một cái, nói với nàng: "Không có chuyện gì đâu, chỉ là có người muốn dùng bạc để cho qua vụ này, mở lại Sơ An Đường."

Kiều Sơ Huân nghe được thì cũng cảm thấy trong người không thoải mái, nhưng nàng lại cũng không có được chú ý gì hay: "Công tử có thượng sách gì sao?"

Cảnh Dật thấy nàng nhìn mình với vẻ mong ngóng thì không khỏi mỉm cười: "Đương nhiên có. Chớ nóng vội, cứ cơm nước xong trước đã rồi ta sẽ từ từ nói với nàng."

Kiều Sơ Huân khẽ giọng đáp một tiếng, cong môi, tiếp tục cúi đầu ăn cháo, vẻ bực bội trên mặt đã giảm hơn không ít. Cảnh Dật nói có cách thì có nghĩa là chắc chắn có thể giải quyết chuyện này một cách trọn vẹn. Y Thanh Vũ ở bên cạnh thì vẻ mặt u oán, mỹ nhân nói một câu còn hơn cả hắn rát họng nói cả buổi chiều, đúng là không có thiên lý không có thiên lý mà!

Dùng xong bữa tối, Kiều Sơ Huân pha cho hai người mỗi người một chén trà, lại đi lấy một ít mút hoa quả tới, ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện. Ý tứ của Cảnh Dật là việc này căn bản không đáng để quan phủ phải đứng ra, chỉ cần

tìm cách tung ít tin tức ra ngoài, khiến cho những người dân đã từng bị hại kiên quyết kéo tới cửa được đường làm loạn, đến lúc đó được đường kia có muốn mở cửa trở lại thì cũng chẳng có ai ngó ngàng đến, không thể buôn bán kiếm tiền thì ai còn có ý định làm ăn gì nữa?

Thế nhưng Y Thanh Vũ lại có chút lo lắng: "Nhưng trong chuyện này có người..."

Cảnh Dật liếc hẩn một cái, vẻ mặt như thể chê hẩn gỗ mục không thể đẽo: "Không phải hẩn ta bảo ngươi không nên nhúng tay vào sao? Vậy thì ngươi đừng có nhúng tay vào, để cho bọn họ tùy ý làm loạn."

Y Thanh Vũ há hốc miệng, một lúc sau chỉ biết lắc đầu than thở: "Âm hiểm, cực kỳ âm hiểm! Tiểu Hầu gia, ngươi đây là đang dạy ta chui vào kẽ hở trong lời của người ta!"

Cảnh Dật nhếch môi, đưa chén trà lên nhấp một ngụm: "Đối phó với người thế nào thì dùng cách thế đó. Ngươi đòi nói lý với bọn lưu manh vô lại chẳng phải là đang tự làm cho mình khó chịu sao."

Y Thanh Vũ cắn răng, uống một hơi cạn sạch trà trong chén, sau cùng đứng dậy, chấp tay với Cảnh Dật một cái: "Ta trở về sẽ lập tức làm việc này ngay, cũng để cho dân chúng được sống yên ổn. Không đuổi sạch được đường này ra khỏi thành Việt Châu thì ta chỉ còn đường lừa lão già nhà ta vậy!"

Cảnh Dật cười yếu ớt khoát khoát tay, cũng không nói gì.

Kiều Sơ Huân thấy hai người đã nói xong chính sự thì đứng dậy tiễn Y Thanh Vũ ra đến ngoài cửa. Đóng cửa lại xong xuôi thì đi đến bên cạnh cái lò đang đỏ lửa, lấy túi vải được ủ nóng trên đó xuống, bọc lại trong bộ lò sưởi tay mà trước kia

Cảnh Dật mua cho nàng, đi tới bên cạnh Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: "Mời công tử nhắc y phục lên một chút."

Cảnh Dật nghe vậy thì chớp mắt, thấy Kiều Sơ Huân vẫn cứ nhìn chăm chăm chân hắn thì cũng đã hiểu ra, theo lời nàng bắt đầu vén y phục lên một chút.

Bởi vì Cảnh Dật đang ngồi tựa vào sạp, chân duỗi thẳng ra nên Kiều Sơ Huân đắp thuốc lên khá dễ dàng. Nàng đặt cái túi màu xanh nhạt trên đầu gối bên phải, dùng hai sợi dây mảnh để buộc cố định lại, thắt nút. Kéo cho cái túi ngay ngắn, chỉnh lại dược liệu bên trong cho đều, xong xuôi Kiều Sơ Huân mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Cảnh Dật: "Có nóng quá hay không?"

Cảnh Dật nhìn nàng hồi lâu, cánh môi cong cong: "Không đâu, rất thoải mái."

Kiều Sơ Huân vẫn có phần không yên lòng, đưa tay đặt lên túi thuốc một lát: "Nếu công tử cảm thấy khó chịu thì nhớ nói ngay cho ta biết. Trước kia ta từng làm thế này cho người khác, rất có tác dụng."

Trước kia hằng năm cứ vào đông hoặc là mưa dầm thì đầu gối của bà bà đều sẽ cảm thấy đau nhức khó chịu, nàng đọc được phương pháp này trong sách thì liền thử lấy chút dược liệu, mài vụn hong khô, bỏ vào trong một túi vải, đến lúc dùng thì cho thêm chút nước, ủ ở trên lò, chờ đủ nóng rồi thì lấy xuống, bọc bằng một cái túi sạch khác, đắp lên chỗ đau. Chuẩn bị sẵn vài ba túi thuốc như vậy, thay phiên nhau đắp gần nửa canh giờ, chẳng mấy chốc đã thấy rõ hiệu quả trị liệu.

Nhưng mà tình huống của Cảnh Dật cũng có điểm không giống với bà bà. Thứ nhất là do đây là vết thương cũ, cho nên dược liệu phải điều chỉnh một chút, thứ hai là hiện giờ vẫn chưa thể xác định rốt cuộc là Cảnh Dật bị tổn thương nghiêm trọng tới mức nào, cho nên đắp thử vài ngày để xem hiệu quả ra sao, nếu như không có tác dụng gì thì phải tìm biện pháp khác.

Thật ra vết thương cũ trên đầu gối của Cảnh Dật nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, chỉ là nếu giữ nguyên một tư thế trong thời gian dài, hoặc là gặp lúc thời tiết không tốt thì sẽ cảm thấy nhức nhối đau đớn. Lần này Kiều Sơ Huân bận bịu lo lắng như vậy càng khiến trong lòng hân mừng rõ hơn, cảm giác sung sướng từ tận đáy lòng này thậm chí còn vượt qua cả cảm giác đau đớn, khiến vết thương cũng ấm áp thoải mái hơn.

Kiều Sơ Huân vẫn chú ý quan sát nét mặt của Cảnh Dật, thấy hắn không hề lộ ra vẻ không khỏe thì liền đưa tay tới, một tay đỡ cổ tay phải của hắn, tay kia nhẹ nhàng ấn bóp dọc theo ngón tay trở.

Lúc ấn tới đốt thứ hai của ngón trở, mặc dù nét mặt Cảnh Dật không có vẻ chấn động nhưng Kiều Sơ Huân vẫn nhìn ra sắc mặt hắn đã thay đổi so với lúc trước, lại tăng thêm sức lực, ấn thêm một cái mạnh hơn: "Ở đây có đau không?"

Thấy khoe mày Cảnh Dật hơi nhú lại, không đợi hắn trả lời, Kiều Sơ Huân dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa bóp chỗ kia, nhẹ giọng nói: "Đau chứng tỏ đầu gối có bệnh. Bình thường lúc công tử không có việc gì làm thì có thể tự mình xoa bóp chỗ này, sẽ có ích cho việc đầu gối khôi phục."

Cảnh Dật cười yếu ớt, ngẩng đầu lên nhìn nàng: "Sau này hằng ngày Sơ Huân đều sẽ tới giúp ta xoa bóp huyết vị sao?"

Động tác trên tay Kiều Sơ Huân vẫn không dừng lại, nàng mỉm cười đáp: "Cũng được. Nhưng mà lực bóp của ta vẫn hơi yếu, nếu có người có chút nội lực làm việc này thì hiệu quả sẽ tốt hơn."

Cảnh Dật cảm giác được xúc cảm khi bàn tay mềm mại kia ấn lên tay mình, hơi rũ mắt xuống, cười nói: "Không cần. Lực bóp rất vừa vặn, Sơ Huân xoa bóp rất thoải mái."

Chương 12: Đêm giao thừa

Thoáng chốc đã đến giao thừa.

Kiều Sơ Huân đã chung cất sẵn rượu đồ tô từ lâu, gà vịt thịt cá đồ ăn các loại cũng đã dự trữ không ít. Hiện giờ gần như tất cả các nồi có thể dùng đều đang đầy ắp, hơn phân nửa đang đặt trên lò, số còn lại thì đang chờ trên chiếc bàn dài gần đó.

Thịt lợn hầm khoai sọ và hoa hồng, vịt bát bảo, món chung thập cẩm, lẩu từ các món rau núi... Ngoài các món mà mọi người bình thường thích ăn ra thì còn một lồng hấp đầy bánh gạo, sủi cảo chuẩn bị sẵn từ tối hôm qua, đảm bảo cho tất cả mọi người đều được ăn uống no nê.

Từ sau khi ăn trưa xong cho tới tận khi trời đã tối mịt, hai người vẫn bận bịu luôn tay luôn chân, gần như ngay cả thời gian nói chuyện phiếm mấy câu cũng chẳng có. Kiều Sơ Huân đang cầm đũa đảo rau thì chợt nghe thấy Tiểu Đào Nhi ở phía sau "a" một tiếng, sau đó lạch cạch chạy đến trước mặt mình: "Sơ Huân tỷ tỷ, tỷ xem cái này có phải là ngọc không?"

Kiều Sơ Huân quay mặt sang nhìn, thấy giữa lòng bàn tay Tiểu Đào Nhi bày một khối ngọc thạch màu đỏ tía, hình dáng như ống khèn, giống y hệt khối ngọc

lần trước nhìn thấy ở trên đường, chỉ là hình như có dài hơn một chút. Kiều Sơ Huân vội vàng để đĩa xuống, lấy khăn ra lau tay, cẩn thận cầm lấy khối ngọc: "Lấy ở đâu ra?"

Tiểu Đào Nhi dẫu môi ra nhìn phía ngoài cửa: "Chính là cái giỏ đựng đồ ăn kia, vừa rồi ta mới đi lấy hành, không phải Sơ Huân tỷ tỷ bảo là cần hành lá sao!"

Kiều Sơ Huân nhú mày, bước nhanh ra ngoài cửa, đổ hết số đồ ăn trong giỏ ra bàn. Không có... Ngoài khối ngọc thạch kia ra thì không có vật gì khác thường. Giỏ thức ăn này không phải là cái mang đi chợ chiều hôm qua, sáng nay lúc ra ngoài cũng không mang theo cái giỏ này...

Kiều Sơ Huân càng nghĩ, sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng. Mấy ngày trước trong lúc ăn mì trong quán, nghe Cảnh Dật và Y Thanh Vũ nói chuyện, dường như khối ngọc thạch này có liên hệ mật thiết với Thất Sinh Giáo, nàng nhớ khi đó Y Thanh Vũ còn nói Cảnh Dật không được giấu giếm, nói tốt nhất là nên báo cho "bên kia" một tiếng. Nói cách khác, khối ngọc thạch kia là một vật chứng vô cùng quan trọng. Nhưng hôm nay không biết tại sao lại lòi ra thêm một khối ngọc nữa, nhìn có vẻ như giống hệt khối ngọc trước đó, Kiều Sơ Huân cầm mà cũng không biết nên làm gì...

"Kiều tiểu thư!" Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của Tiểu Lục, Kiều Sơ Huân lại càng hoảng sợ hơn, vội vội vàng vàng nhét đồ vào tay áo.

"Kiều tiểu thư, công tử bảo ta tới xem một chút xem có cần bung đồ gì giúp không?" Tiểu Lục vừa đi tới cửa, cười cười gật đầu với Tiểu Đào Nhi rồi nhìn về phía Kiều Sơ Huân, phía sau còn có Tiểu Lô và Tiểu Nghị đi theo.

Kiều Sơ Huân đáp một tiếng, xoay người đi đến bên cạnh lò, chỉ dẫn cho mấy người họ nhắc nồi xuống. Thức ăn bên trong đã xong xuôi, chỉ cần đặt lên một tấm vải lót là có thể bung đi luôn. Vừa hay bánh gạo cũng đã hấp xong, Tiểu Đào Nhi

ngồi bên cạnh gấp bánh mật ra, mấy tên ảnh vệ vui mừng hơn hở bung bát đĩa ra ngoài.

Y Thanh Vũ và Sở Hồi tới từ lúc chiều, chơi với Cảnh Dật mấy ván cờ vây rồi thưởng trà, nói chuyện trên trời dưới biển hồi lâu, bây giờ đã đến sảnh phụ, ngồi chờ ăn bữa tối.

Đồ ăn lần lượt được bung lên, Kiều Sơ Huân hâm nóng lại rượu đồ tô, để Tiểu Văn bung đi, sau đó đặt mấy chung bánh bí đỏ bột nếp vào mâm, đi ở phía sau cùng.

Chuyện được đường đã được xử lý theo lời Cảnh Dật. Không chỉ có dân chúng bình thường mà ngay cả mấy nhà có mặt mũi cũng tham gia vào, dẫn gia đình trong nhà tới cửa được đường gây loạn. Mạnh trang chủ còn gọi một đám người tới làm tổ ở trà lâu đối diện suốt ba ngày, hễ thấy người đi ra khỏi được đường là sẽ đuổi theo mà đánh. Cuối cùng, kẻ trước kia nhờ người tạo áp lực với Y Thanh Vũ thấy có mở cửa được đường cũng chẳng làm ăn được, lại sắp hết năm, ai nấy đều bẽ bộn công việc, cho nên cũng bỏ mặc việc này.

Mặc dù Y Thanh Vũ vẫn cảm thấy không thoải mái, nhưng cuối cùng đã khiến đối phương không thể như ý nên cũng không còn bực tức như hồi trước, lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, thấy ai cũng muốn chọc ghẹo vài câu. Hay cho cái tên đáng vẻ thư sinh đạo mạo lại chẳng biết võ này, thế mà làm cho cả đám ảnh vệ ngứa hết cả răng mà chẳng thể động thủ đánh người.

Chén rượu trước mặt mọi người đều đã được rót đầy, mọi người đồng thời nâng chén, Cảnh Dật cũng không nói lời thừa thãi, chỉ chúc mấy câu ý là mừng năm mới cát tường, sau đó ra hiệu cho mọi người cạn chén, thoải mái ăn uống náo nhiệt. Cả đám gào lên như sói tru, tiếng hoan hô như sấm động, cầm đũa lên ồ ạt tấn công cơm canh trên bàn.

Bánh bí đỏ bột nếp mềm mịn ngọt ngào, nhân bên trong có mỡ có chay, lại mang theo vị ngọt lành của bí đỏ và vị bùi bùi của gạo nếp. Mỗi người gấp một đĩa, chẳng mấy chốc mấy chung đựng bí đỏ gạo nếp đã sạch bóng.

Ăn hết mấy món ngọt phải ăn nhân lúc còn nóng, mọi người lại bắt đầu ăn thịt uống rượu, ăn với tốc độ gió cuốn mây trôi nhưng cũng không ngừng chế giễu lẫn nhau, làm dờn lực chú ý của người kia để tranh thủ gấp thêm mấy miếng bỏ vào miệng mình. Cả một đám bình thường ra ngoài oai phong hùng dũng là thế, vậy mà bây giờ thật sự chẳng hơn gì đám trẻ con bảy, tám tuổi, tranh cướp không được còn lớn tiếng tố cáo với Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân.

"Công tử, Tiểu Nê giành cá của ta!" Người nào đó đã bung cả cái khay về phần mình.

"Chủ tử, người nhìn Tiểu Lục xem, ta đã gấp vào bát rồi mà hắn còn cướp mất!" Người nào đó bung bát, mặt đầy vẻ âm ức.

"Chủ tử cứu mạng, Tiểu Văn giành mất bát của ta --" Tung ra một cước!

"Kiều tiểu thư, thật sự chỉ có hai con vịt bát bảo thôi sao?" Cẩn đưa vô cùng đáng thương.

"Không ở trong nhà thì đều là khách, Y đại nhân vẫn nên trở về bên kia mà ăn đi, ha ha ha..." Bung bát lên.

"Thịt lợn hầm trên bàn bên kia cũng hết rồi... Ôi, ngon quá!" Bung bát vừa đi vừa gấp.

"Canh thừa canh thừa, để ta vét sạch đi!" Tiếp tục bị chê cười.

"Đều là người một nhà cả, khách khí làm gì!" Người nào đó da mặt siêu dày, đổ cả bát com của mình vào đĩa đựng thịt lợn hầm.

...

Cảnh Dật nhấp chút rượu, gắp một đĩa đồ ăn bỏ vào trong bát Kiều Sơ Huân:
"Mệt sao?"

Kiều Sơ Huân cong khóe môi, nụ cười hơi gượng gạo: "Vâng, có hơi mệt."

Cảnh Dật nheo mắt nhìn lại nàng, đặt đĩa xuống vươn tay sang. Sao lại có vẻ mệt mỗi thế này, gần sang năm mới rồi, là mệt hay là bị bệnh đây!

Kiều Sơ Huân vẫn còn chưa quen việc hấn động một tí là lại có cử chỉ vô cùng thân thiết như vậy, vội vàng quay đầu né tránh, đôi đĩa chọc vào trong bát com: "Không sao đâu, nghỉ ngơi một lát là ổn thôi."

Cảnh Dật không chạm được tới trán nàng, liền thuận thế vuốt mấy sợi tóc bên thái dương: "Ta đã bảo Cao Linh mua không ít pháo hoa, lát nữa đốt cho nàng xem nhé?"

Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng gạt đầu, cong khóe môi lên: "Được, tạ ơn công tử."

Cảnh Dật lại nhíu mày, có vẻ không vui. Đến bao giờ thì nha đầu kia mới không khách khí với hấn như thế nữa? Hấn không muốn nghe thấy những lời cảm tạ khách sáo như vậy từ miệng nàng, chỉ cần nàng có thể nhìn vào mắt hấn mà cười một cái, hoặc để mặc cho hấn nắm tay hay khẽ hôn lên mặt, chẳng biết trong lòng hấn vui mừng tới mức nào!

Kiều Sơ Huân vẫn nhớ chuyện Thất Sinh Giáo, khối ngọc thạch trong tay áo dường như nặng cả ngàn cân, nàng luôn cảm thấy cánh tay như trĩu xuống, trong lòng cứ lo lắng không yên. Việc này nhất định phải nói với Cảnh Dật, nhưng không phải là hiện giờ, dù sao cũng phải chờ qua mấy ngày này. Bây giờ đang là năm mới, mọi người đều nên hết sức vui vẻ, nếu như bị việc này làm cho mất hết hứng thú... Kiều Sơ Huân vừa nghĩ đến cảnh Cảnh Dật nhíu mày siết chặt khối

ngọc thạch kia thì trong lòng đã cảm thấy khó chịu. Trước kia hẳn vì chuyện Thất Sinh Giáo mà đã chịu không ít đau khổ, thật sự không nên vì chuyện này mà lại phiền lòng, đến cả một cái lễ mừng năm mới cũng không được yên ổn.

Cảnh Dật ngồi bên cạnh nhìn sườn mặt nàng, mãi không hề động đũa. Uống cạn hớp rượu cuối cùng trong chén xong, hẳn bỗng nhiên vươn tay kéo nàng lại.

Kiều Sơ Huân cũng chẳng có tâm tư nào mà ăn uống, chỉ cầm đũa khây khây mấy hạt cơm, cả hồi lâu mà chẳng ăn miếng nào. Bây giờ đột nhiên bị Cảnh Dật kéo, trong lòng lại đang suy tư nên bị dọa cho hoảng hồn, đũa trúc trong tay "lạch cạch" rơi xuống mặt bàn. May mà mọi người chung quanh đều đang vui mừng náo nhiệt nên chẳng ai chú ý tới động tĩnh phía bên này, chỉ có Sở Hồi, vừa ăn cơm vừa nghe Tiểu Đào Nhi ngồi bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện, ngẩng đầu lên liếc mắt về phía bên này một cái, sau đó lại nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Cảnh Dật kéo cánh tay nhỏ bé của nàng, thấp giọng hỏi: "Rốt cuộc là làm sao thế? Có chuyện gì, không được giấu giếm."

Kiều Sơ Huân cắn môi, liếc mắt nhìn Cảnh Dật rồi lại nhanh chóng quay mặt đi, tay kia siết chặt đường thêu ở mép ống tay áo: "Ta... Công tử cho ta hai ngày." Chờ qua hai ngày nữa, nàng chắc chắn sẽ nói rõ toàn bộ cho Cảnh Dật.

Cảnh Dật vừa nghe được câu này thì vòng tay lại càng siết chặt hơn, nghiêng người tới kề sát bên tai nàng: "Nói ngay bây giờ."

Kiều Sơ Huân cảm giác được hẳn đang kề sát cạnh nàng nên không dám xoay mặt, chỉ cúi đầu, giọng nói hơi run: "Công tử..."

Cảnh Dật cất giọng, lạnh lùng uy hiếp: "Không chịu nói thì ta sẽ hôn."

Kiều Sơ Huân sợ tới nỗi tránh sang bên cạnh, trở mắt ra nhìn hẳn, sao hẳn có thể như vậy chứ! Nhìn vào mắt Cảnh Dật rồi nàng mới nhìn rõ ý cười trong mắt

hắn, còn cả hàng mày khê nhướng lên và khoe môi cong cong. Rõ ràng vừa rồi hẳn cố ý dọa nàng.

Ý cười bên môi Cảnh Dật càng sâu hơn, hắn siết tay nàng, nói: "Ăn cơm đi đã, đến lúc ngắm pháo hoa xong thì nói cho ta biết."

Kiều Sơ Huân khăng khăng nghĩ muốn đợi thêm mấy hôm nữa, bị Cảnh Dật kiên quyết đòi đêm nay phải nghe luôn nên vội vàng lắc đầu như trống bỏi: "Đêm nay không được."

Không biết tại sao trong phòng bỗng nhiên yên lặng, câu nói vô cùng nhẹ nhàng "Đêm nay không được" của Kiều Sơ Huân bỗng dưng trở nên hết sức rõ ràng trong trẻo. Mọi người im lặng một hồi, ngay sau đó liền gõ chén rượu hoan hô ầm ĩ, Y Thanh Vũ bung chén rượu lão đảo đi tới trước bàn, chỉ vào Cảnh Dật, cười nói: "Tiểu Hầu gia... Ngài quá nóng lòng rồi! Tam môi lục sính¹ còn chưa có, một mỹ nhân như Kiều tiểu thư không thể chịu bạc đãi như thế được..."

Kiều Sơ Huân lúc này ngượng đỏ bừng mặt, giãy giụa đòi Cảnh Dật buông tay ra. Đều tại hắn, nếu không phải do hắn ép nàng nói cho hắn biết thì nàng đã chẳng nói ra một câu khiến người ta suy nghĩ xa xôi như vậy. Giờ thì hay rồi, mọi người vốn đã đối xử với nàng như nửa chủ tử, sau chuyện này, về sau chưa biết bọn họ sẽ như thế nào nữa!

¹ "Tam môi lục sính" (còn gọi là tam thư lục sính) chỉ các lễ lạt mà bên nhà trai cần phải chuẩn bị cho bên nhà gái theo nghi thức cưới xin truyền thống của Trung Quốc. "Tam thư" chỉ các thư từ nhà trai giao cho nhà gái trong quá trình qua lại, bao gồm: **sính thư** (sau khi nhà gái thuận ý, nhà trai viết thư ngõ ý muốn cầu hôn và sang nhà bàn tính việc lễ lạt), **lễ thư** (sau lễ đàm ngõ, nhà trai viết thư hỏi bát tự của cô gái), **nghehnh thư** (sau lễ nạp tài, nhà trai viết thư dự kiến ngày, giờ rước dâu). "Lục lễ" chỉ các lễ mà nhà trai phải hoàn thành sau khi nhà gái đã thuận ý kết thông gia, bao gồm: **nạp lễ** (nạp thái, đàm ngõ - nhà trai mượn bà mối tới nhà gái cầu hôn, kèm sính thư), **vấn danh** (nhà trai mượn bà mối tới nhà gái kèm lễ thư, bên trong có viết tính danh và bát tự của chàng trai, nếu nhà gái có ý kết thân thì sẽ viết tính danh và bát tự của cô gái), **nạp cát** (nếu như bát tự của hai bên không tương khắc thì làm lễ cáo tổ tiên rằng đôi trai gái có thể kết thân được), **nạp tỳ** (nạp tài, nạp trung - ngoài các lễ vật như trà, bánh, rượu, nữ trang cho cô dâu thì còn có trầu cau và kèm theo một số tiền, tương đương với lễ hỏi), **thỉnh kỳ** (nhà trai xin nhà gái ngày giờ làm lễ rước dâu, lễ vật trà, rượu, bánh kèm với nghehnh thư), **thân nghehnh** (vu quy, rước dâu - nhà trai tới nhà gái để đón cô dâu).

Cảnh Dật lạnh lùng trừng mắt lườm Y Thanh Vũ, nào ngờ tiểu tử kia vẫn thản nhiên cười hì hì, chẳng hề có chút giác ngộ nào là mình đã nói sai. Cảnh Dật liếc Cao Linh, hơi hất cằm, ý bảo hẳn mau kéo người đi, tiện thể thu dọn một gian phòng khách, rõ ràng người này uống say rồi.

Cao Linh đứng dậy đỡ người đến một cái bàn khác, tiện thể liên tục nháy mắt với đám người còn lại, còn ngồi ngây ra đó làm gì, Kiều tiểu thư mà khóc thì các người chờ đây xem có được yên không!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau một cái, "ơ" một tiếng, lại nhanh chóng khôi phục cảnh tượng tranh giành cướp đoạt nhộn nhạo âm ỉ như trước đó...

Đến giờ tỵ, Cảnh Dật kéo Kiều Sơ Huân đứng ở cửa, ở đằng xa, một đám ảnh vệ kẻ đứng người ngồi, bận rộn chuẩn bị pháo. Đến khi mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong xuôi, tất cả mọi người đứng sang một bên, chỉ còn Cao Linh đứng lại phụ trách châm lửa.

Cao Linh cầm một cây gậy trúc dài mảnh, vung cánh tay lên, châm lửa cả một vòng tròn, sau đó dùng khinh công nhanh chóng rút lui. "Đoàng" một tiếng, một chùm ánh sáng đỏ thắm vụt bay lên, từ từ nở rộ, tiếp đó là màu xanh lam, xanh biếc, vàng nhạt, hồng phấn, đủ thứ màu sắc với đủ hình đủ dạng tỏa sáng rực rỡ giữa nền trời.

Hết đợt đầu tiên, Cao Linh lại đi lên châm lửa đợt thứ hai, giữa không trung không ngừng nở rộ những đóa hoa đẹp lộng lẫy, y hệt như những viên kẹo đầy sắc màu được ném thử thử còn bé, mỗi viên kẹo đều có thể mang lại những cái chớp mắt kinh ngạc và những nụ cười đầy mừng rỡ. Tất cả mọi người đều ngửa cổ lên nhìn, những sắc màu rực rỡ in bóng lên gương mặt, lúc sáng lúc tối, phảng phất như cảnh trong mơ.

Tới lúc pháo hoa đã đốt gần hết, Cảnh Dật liền kéo người đi vào trong nhà. Từ suối nước nóng có một ô cửa nhỏ thông ra bên ngoài, kéo tấm màn xuống, cả bầu trời đen kịt đều bị ngăn lại bên ngoài. Nương theo ánh đèn từ trong phòng hắt ra, có thể nhìn thấy rõ mặt nước xanh trong, lớp sương trắng dày đặc, cùng với hai gò má bị hơi nóng hun cho hồng hồng ở trước mặt.

Bên cạnh suối trải một lớp thảm dày màu tím, chạm vào có cảm giác vừa mềm mại vừa ấm áp. Cảnh Dật châm đèn ở hai bên, không gian xung quanh hai người bỗng sáng hơn rất nhiều. Kéo Kiều Sơ Huân ngồi xuống bên cạnh, Cảnh Dật cười hỏi: "Có ấm không?"

Kiều Sơ Huân gật đầu, có lẽ là do ở cạnh suối nước nóng nên có cảm giác vô cùng ấm áp, không khí cũng ẩm ướt hơn, cảm giác cực kỳ thoải mái nhẹ nhõm. Nàng vén vạt váy ngồi dịch ra phía sau, sợ xiêm y của mình bị dính vào nước suối, đây là chỗ bình thường Cảnh Dật vẫn tắm, nếu như làm bẩn nước dưới đó sẽ không tốt.

Cảnh Dật lại chẳng hề để ý, ôm nàng tới gần hơn một chút, tự tay cởi giày của nàng ra. Kiều Sơ Huân lại càng hoảng sợ hơn, bàn chân bị người khác nắm trong tay nên cũng không thể đá lung tung, chỉ có thể giơ tay lên đẩy vai Cảnh Dật: "Công tử!"

Cảnh Dật vẫn chẳng nhúc nhích, rất chú ý sức lực trên tay, chẳng mấy chốc đã cởi cả tất, vén váy nàng lên một chút, đỡ bàn chân nhỏ nhắn của Kiều Sơ Huân đặt vào trong nước, sau đó lại đi cởi giày bên chân còn lại.

Đầu ngón chân chạm vào dòng nước suối ấm áp, Kiều Sơ Huân ban đầu vội co chân lại, sau đó chống tay ngửa người ra sau muốn trốn: "Công tử đừng... Sẽ làm bẩn nước."

Lúc này Cảnh Dật đã lột tất bên chân kia, nắm mắt cá chân của nàng đặt xuống nước suối: "Không đau. Dòng suối này chảy liên tục, hơn nữa chân của nàng cũng không bẩn." Bàn chân trắng nõn, móng chân hồng hồng như vỏ sò, chỉ nhìn thôi đã muốn hôn một cái.

Kiều Sơ Huân nắm vạt váy, khuôn mặt đã đỏ bừng lên: "Công tử..."

Cảnh Dật ấn chân của nàng xuống ngâm trong nước một lát, hơi nghiêng người về phía trước, cầm đầu ngón chân thon nhỏ như búp măng: "Có đau không?" Bận rộn làm cơm cho mọi người từ trưa cho tới tận lúc ăn, chắc hẳn là chân rất mỏi!

Lúc này Kiều Sơ Huân mới hiểu ra dụng ý của Cảnh Dật, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: "Tạ ơn công tử..."

Cảnh Dật lại nắm chân nàng, ấn xuống gan bàn chân một cái, nhẹ nhàng xoa bóp một hồi mới buông ra, dùng nước sạch để rửa tay rồi lau khô bằng khăn, sau đó mới ngồi trở lại bên cạnh Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân khẽ cắn môi dưới, ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, không hề dám động đậy. Cảnh Dật xoa bóp dùng sức rất phù hợp, mặc dù trong lòng hết sức thẹn thùng nhưng quả thật rất thoải mái, cả hai bàn chân đều dễ chịu hơn rất nhiều. Nàng đỏ mặt cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Làm phiền công tử."

Cảnh Dật bị nàng trái một câu cảm ơn phải một lời cảm tạ làm cho buồn bực, tiến tới hôn khẽ lên má nàng một cái, nói: "Nếu thật sự muốn cảm ơn thì ta thích thế này hơn."

Mặt Kiều Sơ Huân lại càng đỏ hơn, ngay cả hai bên vành tai cũng đỏ ửng. Nàng quay đầu sang liếc Cảnh Dật một cái, thấy hắn đang lạnh lùng nhìn về phía trước, nàng lấy hết dũng khí, khép mắt lại chậm rãi tiến lên phía trước, khẽ mỗ một

cái rồi vội vàng rút về. Đầu cúi gằm như thể sắp chạm tới ngực, mắt cũng hơi ướt, còn chẳng dám liếc mắt nhìn người bên cạnh nữa.

Cảnh Dật sững sốt, mãi một lúc lâu sau mà vẫn chưa hoàn hồn. Đến lúc nhận ra thì thấy Kiều Sơ Huân chẳng biết đã lồng giày vào chân từ lúc nào, nàng cúi đầu đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Khuya lắm rồi, công tử ngủ ngon." Nói xong, còn chẳng đợi Cảnh Dật mở miệng đã chạy một mạch ra ngoài.

Chương 13: Tết Nguyên Tiêu

Mấy hôm trước, Kiều Sơ Huân tìm một cơ hội, nói chuyện khối ngọc màu đỏ tía kia cho Cảnh Dật nghe, cũng giải thích rõ ngọn ngành. Nàng còn tưởng rằng sẽ bị quở trách vì giấu giếm sự thật mãi không chịu nói, nào ngờ Cảnh Dật không nói gì, chỉ nhận lấy khối ngọc rồi lại nói sang chuyện khác, cứ như thể không hề để tâm đến chuyện này.

Thoáng cái đã tới mười lăm tháng giêng. Hôm đó, ăn xong bữa tối, Kiều Sơ Huân liền nấu một nồi bánh trôi lớn, không chỉ làm thêm mấy loại nhân mà còn cho thêm một ít tương hoa quế và rượu nếp trong lúc luộc bánh. Lúc ăn bánh có thể ném ra vị hoa quế giòn ngọt, vị rượu nếp nồng nồng, ăn vào ấm người, cảm giác vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Vừa ăn xong bánh trôi đã chẳng thấy bóng dáng Tiểu Đào Nhi đâu nữa, Kiều Sơ Huân chợt nhớ ra cả tối hôm trước tiểu nha đầu kia đều vùi đầu trong chăn, bận

rộn tới gần nửa đêm, cũng không biết là đang làm cái gì, nhưng tám phần là không tránh khỏi có liên qua tới Sở Hối, cho nên nàng cũng để mặc.

Cảnh Dật thì kéo Kiều Sơ Huân ra ngoài, nói là đêm nay trên đường ở thành nam có bán mấy món ăn đặc sắc, đều là những món bình thường không có, lại còn có thể tiện thể đi dạo ngắm hoa đăng, để lại một đám ảnh vệ cô đơn lẻ loi ở nhà giữ nhà.

Hai người đi không nhanh, chậm rãi rảo bước về phía thành nam. Chỉ là mới đi được một đoạn ngắn thì trời đột nhiên nổi tuyết, cả ngày hôm nay trời quang đăng sáng sủa, chẳng ai ngờ là sẽ có tuyết, nhiều người đi đường vừa chạy vừa than phiền, có người quay về nhà lấy ô. Bởi vì vẫn đang là tháng giêng nên rất nhiều hàng quán còn chưa mở cửa, thế nên cũng rất khó tìm chỗ bán ô.

Cảnh Dật dùng áo choàng giúp Kiều Sơ Huân chặn lại hoa tuyết, ôm nàng bước vội vào một tiệm vải, bảo ông chủ lấy mấy cái áo choàng nữ ra xem, còn đặc biệt dặn dò muốn loại có mũ.

Ông chủ tiệm đang bung bát bánh trôi ăn ngon lành, định ăn xong sẽ đóng cửa đi xem hoa đăng, không ngờ rằng giờ này còn có khách tới mua hàng, vui mừng đáp lời, chỉ chốc lát sau đã ôm mấy kiêu áo choàng màu sắc khác nhau đi ra.

Vừa lúc Kiều Sơ Huân đang mặc một bộ xiêm y đỏ tươi, cũng không tiện mặc thêm đồ quá sắc sỡ, Cảnh Dật lấy một cái áo màu trắng sữa có viền lông thỏ, vươn tay mở rộng áo ra choàng lên người nàng, cột sợi dây mảnh ở cổ áo rồi đội mũ lên, cuối cùng còn giúp nàng gỡ sợi tóc bị rơi bên má, móc bạc bên hông ra đưa cho ông chủ.

Lại bước ra đường, Kiều Sơ Huân dùng một tay đỡ mép mũ, ngẩng đầu lên nhìn hẳn: "Tạ ơn công tử."

Cảnh Dật đột nhiên lộ ra nụ cười có phần xấu xa, nói: "Không phải ta đã dạy rồi sao, phải tạ ơn thế nào?"

Kiều Sơ Huân lúc đầu hơi ngẩn người, đến lúc hiểu ra thì vội vàng quay mặt nhìn sang phía khác, mặt hơi nóng lên, nhẹ giọng trách móc: "Công tử cứ bắt nạt người khác mãi."

Cảnh Dật đứng yên tại chỗ, giúp nàng sửa lại mũ, kéo bàn tay nhỏ bé xuống nắm trong tay mình: "Rất đẹp. Đừng có đỡ nữa, công tay đấy."

Kiều Sơ Huân đột nhiên được hấn khen ngợi như vậy thì trong lòng ngọt ngào, nhếch khóe môi lên, ngoan ngoãn đi bên cạnh hấn.

Đi được một đoạn, Kiều Sơ Huân kéo tay Cảnh Dật, cong môi hỏi: "Công tử có muốn ăn kẹo hồ lô không?"

Cảnh Dật bị lấy lòng bởi động tác chủ động kéo tay của nàng, khẽ cười nói: "Được."

Mua hai xâu kẹo hồ lô đỏ tươi sáng bóng, may mà trời đổ tuyết nhưng không nổi gió, hai người chậm rãi vừa đi bộ vừa ăn kẹo hồ lô. Cảnh Dật ăn xong trước, vì vị chua của quả sơn tra mà nhú mào, mua hai bát nước trà xanh nóng hổi để súc miệng, lại nghiêng người đưa cho Kiều Sơ Huân một bát.

Thấy bên môi nàng dính chút nước đường màu đỏ, Cảnh Dật cong môi lên, vươn ngón tay mơn trớn giọt nước đường dính dính, đưa lên môi mình liếm liếm. Ánh mắt đen thẳm và nụ cười bên khóe môi hấn khiến Kiều Sơ Huân thẹn đỏ mặt, vội vàng rũ mắt xuống uống trà, nào ngờ bị nước trà nóng làm cho sặc, ho khan liên tục.

Cảnh Dật vỗ nhẹ lên lưng nàng, giọng nói có tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Sao lại bất cẩn như thế, uống chậm một chút."

Kiều Sơ Huân che miệng trừng mắt nhìn hắn, người này đúng là chẳng có lòng tốt gì!

Cảnh Dật lấy xôi kẹo hồ lô đang ăn dở, nói: "Trời lạnh, ăn nhiều sẽ dễ bị ho." Lại đỡ tay nàng, bung bát trà lên: "Uống thêm ngụm nữa, uống xong chúng ta lại đi tiếp."

Đại nương ngồi ở hàng trà bên cạnh cười tủm tỉm nhìn hai người, tình cảm của đôi vợ chồng son này thật là tốt!

Hai người giẫm lên lớp tuyết mỏng, vừa tới một ngã ba thì Cảnh Dật đột nhiên dừng bước, hai hàng mày nhíu chặt lại. Hắn kéo Kiều Sơ Huân chạy như bay tới trước cửa một quán ăn: "Chờ ta ở đây, đừng đi lung tung." Nói xong thì lập tức chạy về hướng khác, dáng vẻ giống như đang đuổi theo người nào đó.

Kiều Sơ Huân đứng trước cửa quán ăn, vào không được mà ra cũng không xong. Trên người nàng không mang theo hầu bao, cũng không tiện đi vào trong cửa hàng của người ta uống trà. Nhưng nếu nàng đi đến chỗ khác, bên ngoài đang có tuyết rơi thì chưa nói, lỡ như Cảnh Dật về không tìm thấy nàng thì làm sao đây... Đang lưỡng lự thì chợt nghe ở phía sau có tiếng hỏi han ân cần của chủ quán: "Cô nương có mấy người? Quán ta vừa mới nấu xong một nồi bánh trôi có vị mới, có muốn nếm thử một bát không?"

Kiều Sơ Huân xoay người gật đầu chào hỏi với chủ quán: "Ông chủ, thật ngại quá, ta đã hẹn với một vị bằng hữu sẽ đứng đây đợi hắn. Ngài xem, bên ngoài tuyết đang rơi, có thể để ta đứng ở đây..." Kiều Sơ Huân lộ ra một nụ cười áy náy: "Sẽ không cản trở khách vào cửa hàng, có được không?"

Chủ quán là một nam tử trung niên, thấy trang phục trên người Kiều Sơ Huân không giống kẻ xuất thân hàn hèn, lại nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, cũng có chút

không đành lòng, gật đầu đồng ý: "Được rồi, nếu như cô nương chờ mệt thì có thể vào trong quán ăn chút gì đó rồi từ từ chờ tiếp."

Kiều Sơ Huân vội vàng khom người, nhẹ giọng nói tạ ơn. Ông chủ quán kia cũng không nói gì thêm, quay vào bên trong.

Đứng khoảng chừng hơn một khắc, chân bắt đầu lạnh tới mức mất cảm giác. Nàng cũng không mang theo lò sưởi tay ra ngoài... Kiều Sơ Huân vươn tay lên miệng thổi hơi, lại nhìn về phía Cảnh Dật rời đi, trong lòng vẫn có cảm giác bất an, hẳn chưa suy nghĩ kỹ càng đã đuổi theo như vậy, lại chẳng có ảnh vệ nào bên người, chắc sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ!...

Đang nghĩ ngợi miên man thì chợt cảm thấy phía trước có một bóng người chắn lại. Kiều Sơ Huân nhíu mày ngẩng đầu lên, đột nhiên trợn to mắt: "Kiều..."

Người nọ mặc một bộ đồ đen toàn thân, khoác một chiếc áo choàng xanh thẫm, đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, khuôn mặt trắng nõn nhợt nhạt như đang mắc bệnh, giữa hai hàng mày lộ vẻ u sầu nhưng vẫn khẽ mỉm cười: "Sơ Huân, cuối cùng cũng tìm được nàng rồi."

Kiều Sơ Huân lùi lại một bước, trùng hợp phía sau lại là ngưỡng cửa, người nàng ngã ngửa về phía sau, trên mặt khó mà che giấu được vẻ hoảng sợ. Người nọ níu cánh tay Kiều Sơ Huân lại, kéo nàng tới trước mặt mình, trên môi chứa ý cười nhưng không hiểu sao lại khiến người ta có cảm giác rất lạnh lùng: "Đã lớn thế này rồi, sao lại vẫn cứ bất cẩn thế chứ!"

Kiều Sơ Huân vung tay lên giãy giụa, giọng nói loáng thoáng vẻ run rẩy: "Người buông tay ra! Buông ra..."

Người nọ trở tay vặn một cái, ép hai cánh tay Kiều Sơ Huân ra sau người, ép nàng dính sát lấy người mình, cúi đầu kề sát gò má đã cứng tới mức xanh xao của

nàng: "Sao mà vừa thấy ta đã thành ra thế này rồi, không phải trước kia chạy nhanh lắm sao? Hử? Cho rằng lên kiệu của Tiểu Hầu gia rồi thì ta không đuổi theo nàng được nữa sao? Chạy tới Giang Nam rồi thì ta sẽ không tìm ra nàng được nữa sao?"

Nam tử vừa nói chuyện vừa kể lại sát hơn, chữ cuối cùng được phun ra, môi hắn đã dán lên mặt Kiều Sơ Huân, những nụ hôn nồng nàn liên tục rơi xuống, sau đó lại lui ra một chút, nhìn nàng: "Nha đầu ngốc, việc gì phải chạy chứ? Tại sao lại phải trốn vào kiệu của nam tử khác chứ? Chỉ cần nàng chờ thêm một khắc nữa, kiên trì thêm một khắc nữa thôi..."

Kiều Sơ Huân cảm thấy trên vai truyền đến một cơn đau đến tê dại, hai mắt không khỏi lóe lên ánh nước, thế nhưng vẫn cố trợn mắt trừng nam tử kia: "Chuyện mà ta không hối hận nhất đời này chính là chạy từ Kiều phủ tới cửa thành. Còn cho ta một cơ hội nữa thì ta vẫn sẽ chạy, cho ta gặp hắn nữa thì ta vẫn sẽ trèo lên kiệu hắn! Ngươi buông ra!"

Nam tử kia dường như bị câu nào đó chọc giận, tay càng ra sức bẻ, ghì lấy trán nàng, cắn răng nghiến lợi nói: "Nha đầu nàng cứ nhất quyết phải chọc ta tức giận sao!"

Kiều Sơ Huân hất mặt đi, dùng hết sức lực kêu to về phía con phố bên cạnh: "Cứu mạng! Cứu ta, ta không biết người này, cứu mạng!"

Trên đường vốn đã có mấy người chú ý tới động tĩnh của hai người, bây giờ nghe thấy cô nương ở đó cao giọng kêu cứu thì không khỏi bước lên trước xem xét. Có nam tử lớn gan đã lên tiếng ngăn lại: "Vị công tử này, giữa ban ngày ban mặt sao có thể ép buộc một cô nương chưa chồng..."

Nam tử hơi buông lực ghì trên tay, lại ôm trọn cả thất lưng Kiều Sơ Huân, trên mặt lộ nụ cười bất đắc dĩ: "Các vị đừng nghe tiểu nương tử nói bậy, chẳng là

hôm nay bận rộn làm ăn, không thể đi ăn cùng nàng nên nàng mới nổi cáu với ta thôi."

"Không phải! Ta không biết hẳn!" Kiều Sơ Huân giãy giụa muốn tránh thoát, đôi mắt đỏ lựng: "Các vị giúp ta một tay, ta không biết người này. Ta là người của Cảnh phủ ở thành bắc... A!"

Đại huyết trên gáy truyền đến cảm giác đau nhức, Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cả người ngã vào trong lòng nam tử kia. Người vây xem xung quanh không ít nhưng không ai nhìn thấy động tác trên tay nam tử kia, chỉ thấy nữ tử đột nhiên ngất xỉu, mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng lại không nhìn ra được điểm quái lạ trong đó, chỉ biết ngẩn ra nhìn nam tử kia ôm người nàng lên, nhẹ nhàng giải thích với mọi người mấy câu, sau đó nghênh ngang ôm người rời đi.

Nam tử ôm người đi vào một cái hẻm nhỏ, khom lưng chui vào một chiếc xe ngựa, thấp giọng ra lệnh cho người bên ngoài đánh xe. Bốn phía xung quanh chiếc xe ngựa đều che rèm đen kín mít, ngay cả đèn trang trí trên nóc xe cũng là màu đen thui, không thể nhìn ra được bên trong có treo thứ gì, chỉ nghe tiếng vang thanh thúy do bánh xe va chạm với mặt đường, nếu vừa nghe qua sẽ khiến người ta cảm thấy sợ tới mức nổi da gà. Xe ngựa đi rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã biến mất giữa bóng đêm mờ mịt, chỉ để lại hai hàng bánh xe trên nền tuyết.

...

Cảnh Dật trở lại cửa quán ăn, nhìn khắp bốn phía đều không thấy người đâu. Vào bên trong quán, lật tung toàn bộ tầng hai lên nhưng cũng không hề thấy người, vẻ mặt lạnh lùng khiến người ta sợ hãi, lại nghe chủ quán nói có một vị cô nương mặc áo choàng trắng nói là muốn chờ bằng hữu, trong lòng lại càng lạnh lẽo hơn.

Đi tới đi lui cả con đường ba lần, trong lòng cũng biết rõ nếu không phải đã xảy ra chuyện gì thì chắc chắn nàng sẽ không chạy lung tung. Trái tim hẳn treo lơ

lửng giữa không trung, đập thành thạch, lồng ngực quặn đau, càng lúc càng thất lại. Từ thuở chào đời tới nay đây là lần đầu tiên Cảnh Dật cảm thấy lo sợ như vậy.

Cảm giác lo sợ bất an và hoảng hốt càng lúc càng rõ ràng, thậm chí hắn đã quên mất biện pháp hữu hiệu nhất đáng lẽ là đến nha môn và gọi người trong nhà tới hỗ trợ. Nhưng mà trong lòng cứ có một giọng nói, không muốn thừa nhận rằng hắn đã làm lạc mất nàng!

Bởi vì truy đuổi cái người rất có thể là giáo chủ của Thất Sinh Giáo kia, hắn đã bỏ lại nàng một mình giữa đường cái, và kết quả là bây giờ không còn thấy người nữa. Sắc mặt Cảnh Dật càng lúc càng trở nên tái nhợt, trái tim như bị vò thành một nắm, trong lòng lại càng bất an, trực giác cảm thấy chuyện này chắc chắn không thoát khỏi liên quan tới vụ án mà hắn vẫn đang điều tra.

Vọt tới nha môn với tốc độ nhanh nhất, leo tường vào xách Y Thanh Vũ ra khỏi phòng, phái thuộc hạ tới nhà mình gọi người, ra thời hạn trong vòng nửa chén trà mọi người đều phải có mặt ở nha môn, sau đó lại nhảy lên lưng ngựa đuổi về phía cửa thành.

Cũng may cửa thành đã đóng từ nửa canh giờ trước, theo lời kể của ông chủ quán ăn thì khi đó Kiều Sơ Huân vẫn còn đứng ở cửa quán. Cảnh Dật cắn răng thấp giọng nguyên rủa, nha đầu này sao lại thật thà nghe lời như vậy chứ! Bảo nàng đứng ở cửa đợi, sao nàng cũng không biết đi vào bên trong mà ngồi, bên ngoài trời lạnh như vậy, tuyết lại đang rơi, cứ đứng cho cóng người cả hồi lâu như vậy, giờ lại còn không biết là đã bị ai bắt đi...

Đến trước cửa thành, Cảnh Dật phi thân lên trên cổng thành, móc lệnh bài điều động quân thủ thành, mọi người đều phải lập tức tham gia tìm người. Miêu tả tỉ mỉ tướng mạo và cách ăn mặc của Kiều Sơ Huân xong, hắn thấp giọng dặn dò hai gã tướng lĩnh mấy câu, sau đó phóng ngựa quay lại nha môn.

Chương 14: Ôn nghĩa một bữa cơm

Trên bả vai truyền đến cảm giác đau rát, trên môi dường như có thứ gì đó ướt át lướt qua... Trong đầu thoáng qua những cảnh tượng vẫn thỉnh thoảng xuất hiện:

Một tiểu cô nương với hai búi tóc tết đuôi sam bung một bát bánh trứng chung nóng hổi cho một tên ăn xin mặt mũi lem luốc; thiếu niên mười mấy tuổi sắc mặt tái nhợt lén trèo tường, tặng cho nữ hài mấy lá phong để kẹp sách; hai người một trước một sau lén lút chạy ra khỏi nhà, vừa mới ra tới cửa chính đã bị hạ nhân phát hiện ra báo cho lão gia, nữ hài bị giam lỏng cấm túc trong phòng, thiếu niên cắn răng chịu đòn giữa trời tuyết; vài năm sau, nam tử kia đứng ở trước cửa, cao ngạo thề bản thân chắc chắn sẽ rời khỏi Kiều gia tự mình lập nghiệp, người có tài tuyệt đối sẽ không cam lòng cúi đầu làm việc cho kẻ ngu dốt; mấy tháng trước, hẳn

dẫn theo gia đình truy đuổi nữ tử mặc hỉ phục đỏ thẫm, đứng bên ngoài kiệu lạnh giọng đòi mang người về để làm thiếp cho một kẻ chưa từng gặp mặt...

Cảm giác ẩm ướt trên môi càng lúc càng rõ ràng, trên người dường như có vật gì đó rất nặng đè lên, Kiều Sơ Huân giật giật mí mắt, vừa mở mắt ra đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho hoảng sợ đến mức kêu lên thành tiếng. Quay mặt tránh đi nụ hôn cả người kia, nhất thời mặt mũi choáng váng, cánh tay yếu ớt giơ lên rồi lại nặng nề rũ xuống. Nàng nhắm mắt, giọng nói run run thốt ra từ kẽ răng: "Người... cho ta uống cái gì?"

Nam tử kia dán môi lên gò má lạnh lẽo của nàng, hít một hơi sâu, giọng nói hơi khàn: "Không phải nàng đã biết rồi sao? Lần đầu tiên luyện thuốc này, đóa mạn đà la màu trắng kia chẳng phải do chính tay nàng hái cho ta sao... Không còn nhớ sao?"

Đôi mắt nhắm chặt của Kiều Sơ Huân thấm ra một giọt nước mắt, bám lấy hàng mi đang run rẩy: "Mạn đà la có độc, cũng là thuốc tốt để trị bệnh cứu người, người lại... lấy nó để hại người... Nếu biết trước rằng người sẽ trở thành như bây giờ..."

Nam tử kia vươn một tay kéo cả người Kiều Sơ Huân lên, ghì lấy trán nàng, hỏi: "Nếu biết ta sẽ trở thành như bây giờ, nàng muốn thế nào? Hối hận vì đã cứu ta sao?"

Kiều Sơ Huân cắn chặt môi không nói, mắt cũng nhắm chặt lại, như thể kẻ vô tri vô giác để mặc hấn lắc trái lắc phải. Cả người nàng yếu ớt mất sức, cho dù có muốn chạy thì cũng phải chờ cho thuốc hết tác dụng, trong miệng vẫn đầy vị đắng chát, chứng tỏ nàng vừa mới bị hấn cho uống thuốc chưa lâu, theo thói quen chế dược trước kia của hấn thì ít nhất cũng phải sáu canh giờ nữa dược hiệu mới kết thúc.

Nam tử biết nàng không muốn để ý tới mình, nhíu mày lại một cái, há miệng cắn lên hai cánh môi đã mất đi huyết sắc. Kiều Sơ Huân kêu lên một tiếng đau đớn, giọt nước mắt tràn qua khóe mi, hàm răng ra sức cắn chặt, cố gắng để mình không hét lên vì sợ hãi.

Nam tử kia lại hiểu lầm dự tính của Kiều Sơ Huân, cho rằng nàng đã biết rõ tình huống này nên mới khóa môi lại từ chối, suy đoán đã nảy sinh trong lòng trước đó được xác nhận, lửa giận cùng với tình cảm điên cuồng vẫn cố nén trong lòng rồi cuộc đã tìm được lối ra. Một tay hấn bóp cằm nàng, bốn ngón tay giữ lấy một nửa khuôn mặt, tay còn lại kẹp lấy người nàng kéo lại, cắn lên cánh môi đã bật máu, đầu lưỡi ra sức xông vào phía trong.

Thế nhưng mặc dù đã mệt đến rã rời nhưng Kiều Sơ Huân vẫn ra sức cắn chặt hai hàm răng, cho dù hấn có cắn có liếm thế nào nàng cũng không chịu hé miệng. Lửa giận trong lòng nam tử càng tăng lên, dứt khoát đánh chiếm đôi môi mềm mại đã khát vọng nhiều năm, hôn một mạch từ miệng xuống cằm, vừa hôn vừa gặm cắn cắn cỏ trắng nõn, tay cũng di chuyển ra phía trước, nắm lấy nơi mềm mại kia mà xoa nắn.

Kiều Sơ Huân vẫn nín hơi bé khí, răng chuyển thành cắn chặt đầu lưỡi mình, mùi máu tanh dần lan khắp khoang miệng, từ cổ họng xông lên vị ngai ngái khó chịu. Người nọ ra sức tàn sát bữa bãi trên người nàng khiến nàng có cảm giác buồn nôn, cảnh tượng trước mắt biến thành màu đen, sau đó nàng ngất đi.

Nam tử đã cởi lớp xiêm y bên ngoài, vươn tay vào trong tìm kiếm, đột nhiên cảm thấy người trong lòng có gì đó bất thường, vội ngược mắt lên, trong lòng hốt hoảng, vươn ngón tay lên đặt trước chóp mũi nàng. Tất cả khát vọng bị quét sạch trong chớp mắt, hấn chỉ có thể đặt nàng nằm xuống giường, khép lại vạt váy, lấy chăn đắp lên rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

...

Bên kia, tất cả nha sai ở nha môn và quân thủ thành đều được điều động, cùng với tất cả ảnh vệ dưới tay Cảnh Dật, ba ngày ba đêm lật tung toàn bộ thành Việt Châu nhưng không hề phát hiện ra chút dấu vết nào.

Tất cả các con phố chủ chốt khắp đông tây nam bắc thành đều dán tranh vẽ Kiều Sơ Huân, cùng với tranh vẽ nam tử kia dựa trên lời kể của dân chúng vây xem ở ngoài cửa quán ăn hôm đó, còn treo thưởng một số tiền lớn cho bất kỳ ai có tin tức về nam tử xa lạ kia. Cho dù chỉ mới nhìn thấy mặt một lần hay từng chứng kiến hẳn đã từng ăn cơm, uống trà ở nơi nào đó, Cảnh Dật cũng đều thưởng tiền. Nhưng kể cả như thế thì ngoài mấy kẻ cung cấp vài ba tin tức thật giả lẫn lộn để lừa gạt tiền ra thì cũng chẳng hề thu được chút tin tức nào về người kia.

Đến chạng vạng ngày thứ ba, Cảnh Dật tìm đến bản ghi chép trong khoảng nửa tháng nay của binh sĩ thủ thành, cẩn thận kiểm tra tất cả các thương nhân vào thành có khả năng liên quan. Khuôn mặt lạnh lùng, vẻ mặt u ám như quỷ dữ, đôi mắt hằn tơ máu, trọn ba ngày qua, tất cả đội quân thủ thành lần thuộc hạ dưới tay đều tránh hẳn như tránh tà, có chuyện gì cũng chỉ đi tìm Y Thanh Vũ, xúi hẳn đưa cơm rồi thuận tiện báo cáo tình hình cho Tiểu Hầu gia biết.

Bởi vì vẫn còn trong tháng giêng nên bản ghi chép người ra vào thành cũng không nhiều, xem đi xem lại ba lần, Cảnh Dật gấp quyển sổ ghi chép lại, xoa xoa khớp mảy. Nhớ tới người nào đó đã từng cầm lấy tay mình, lòng bàn tay mềm mại, giọng nói ngọt ngào ấm áp, nhẹ nhàng bảo hẳn xoa bóp huyết đạo ở nơi nào thì có thể bớt mệt mỏi, khuôn mặt vốn đã u ám lại càng trở nên tối tăm hơn.

Vừa ngược mắt lên thì thấy Y Thanh Vũ đã đứng ở bên cạnh từ lúc nào, nâng chén trà lên, đưa tới trước mặt hẳn bằng hai tay, cười xòa: "Uống chút nước cho nhuận họng."

Cảnh Dật nhận lấy chén trà, chỉ ném một chút rồi để sang một bên, mở quyển sổ ra định nhìn lại lần nữa, sau đó sẽ thăm dò một vòng quanh quán ăn kia rồi cân nhắc dự định tiếp theo. Y Thanh Vũ ở bên cạnh "ai" một tiếng, giọng nói có phần nóng nảy: "Ta nói này Tiểu Hầu gia, ngài cũng nên ăn chút gì đi chứ! Đừng có chưa tìm được Kiều tiểu thư về thì ngài đã hôn mê, chuyện này mà truyền ra ngoài thì mất mặt cỡ nào kia chứ, có phải không? Nào, cái khác ăn không vào thì ăn chén tổ yến này đi, ta đã cố ý dặn dò đầu bếp làm thanh đạm một chút, mấy ngày nay mọi người ai cũng nóng trong người cả..."

Cảnh Dật nghe được hai chữ "tổ yến" thì lật quyển sổ một cái, còn chưa liếc mắt nhìn đã quăng ra một câu lạnh lùng: "Bung đi."

Y Thanh Vũ ngẩn ra, giơ tay lên vỗ sau gáy, cũng kịp nhận ra món này không thích hợp, đây không phải là càn khiến Tiểu Hầu gia nhìn cảnh nhớ người sao! Hấn xịu mặt bung chén tổ yến quay ra, thể nào rồi cũng sẽ bị đám người kia chê cười, hấn đúng là phủ doãn thê thảm nhất Đại Tổng mà, bị Tiểu Hầu gia chèn ép, bị đám thuộc hạ ghét bỏ, bây giờ còn bị một đám ảnh vệ võ công cao cường dùng vũ lực và cả lời nói để uy hiếp...

Ủ rũ cúi đầu bung chén tổ yến ra tới cửa thì suýt đụng phải Cao Linh hốt hải chạy vào, Y Thanh Vũ vội vàng vạy người, ôm cái chén vào trong ngực như đang ôm bảo bối, miệng còn lẩm bẩm: "Cái chén này tính sơ sơ cũng năm mươi lượng vàng đấy!"

Cao Linh ngay cả xin lỗi cũng chẳng thèm nói, dịch chân nhường đường cho Y Thanh Vũ đi qua rồi bước vội tới trước bàn đọc sách, nói: "Công tử, thuộc hạ nhớ ra rồi! Hấn ta chính là người vẫn luôn đuổi theo Kiều tiểu thư ở thành Biện Kinh khi đó, lúc ở bên ngoài kiệu hấn còn nói chuyện với thuộc hạ!" Mấy ngày nay hấn nhìn bức tranh kia vẫn loáng thoáng có cảm giác như đã từng gặp người này ở

đâu, kết quả vừa rồi nói chuyện với Tiểu Lục về lúc còn ở Biện Kinh, trong đầu hẳn mới đột nhiên lóe lên ý nghĩ này...

Cảnh Dật nhíu mày lại, ngón tay chỉ lên một cái tên trên quyền sở: "Người này sao?"

Lúc này Y Thanh Vũ cũng buông chén tổ yến chạy đến, thấy Cảnh Dật chỉ vào ba chữ "Kiều Tử An" thì không khỏi ngạc nhiên: "Cũng họ Kiều? Là ca ca của Kiều tiểu thư sao?"

Cao Linh cũng nhìn rõ cái tên trên quyền sở, vội vàng lắc đầu: "Không phải, Kiều tiểu thư không có ca ca, chỉ có đệ muội, lại còn là do nhị nương sinh ra." Sau đó hai mắt sáng ngời nhìn Cảnh Dật: "Công tử, rất có thể chính là người này. Hôm đó hẳn dẫn một đám người truy tìm Kiều tiểu thư, ta nghe thấy bên cạnh có người gọi hẳn là quản gia."

Thông thường người có tiền mua hạ nhân, sau khi ký khế ước bán thân thì sẽ dùng họ nhà mình để đặt cho hạ nhân. Tên Kiều Tử An này tới thành mười ngày trước, trên quyền sở còn ghi là buôn bán dược liệu. Kiều Tử An, Kiều Sơ Huân... Cảnh Dật sầm mặt lại, chợt đứng lên: "Sơ An Đường!"

Mấy ngày nay mọi người tra xét khắp nơi, kể cả Cảnh Dật lẫn Y Thanh Vũ và đám ảnh vệ đều cho rằng việc Kiều tiểu thư bị bắt chắc chắn có liên quan tới Thất Sinh Giáo, vốn không hề nghĩ rằng là do người nhà nàng đuổi tới. Mặc dù đã tìm được một chút manh mối nhưng mọi người lại không dám buông lỏng chút nào, bởi vì nếu chỉ là một kẻ buôn bán dược liệu bình thường thì vốn không thể nào vượt qua được truy binh trùng điệp lại không để sót chút tung tích nào như vậy. Tên Kiều Tử An này chắc chắn không đơn giản!

Kiều Sơ Huân tỉnh lại lần nữa thì trong phòng chỉ còn là một mảnh đen kịt. Thử nhúc nhích tay chân, thân thể đã khôi phục chút tri giác, nàng chống tay lên thành giường gắng gượng ngồi dậy thì trước mặt đột nhiên xuất hiện ánh lửa. Nàng theo bản năng vươn tay lên che trước mắt, lại chậm rãi thả tay xuống, thấy mấy ngọn đèn bằng sáp ong trong phòng đã được châm lửa. Kiều Tử An bung một cái chung bằng sứ trắng, mỉm cười đi tới: "Tỉnh rồi sao? Mấy ngày nay không ăn gì rồi, có đói bụng không?"

Sống lưng Kiều Sơ Huân tỏa ra một luồng hơi lạnh, nàng ngửa cổ lên nhìn hần: "Mấy ngày?"

Tại sao nàng không hề có chút cảm giác gì? Lần trước tỉnh lại, nàng cho rằng chỉ mới là sáng ngày hôm sau. Chẳng lẽ là nàng đã miên man suốt mấy ngày rồi sao... Không thể nào, nếu là như thế thì đáng lẽ cảm giác tê dại trên người phải nặng hơn mới đúng, hơn nữa vết thương nơi đầu lưỡi vẫn còn, cho nên sau khi bị hần bắt đi, nàng đã hôn mê suốt cho mãi tới ban ngày hôm nay mới tỉnh lại sao.

Nghĩ như vậy xong, Kiều Sơ Huân không khỏi rùng mình một cái: "Người đã làm gì với ta?"

Nếu như chỉ điểm hai huyết trên người nàng thì cùng lắm cũng chỉ sẽ hôn mê nửa ngày, nếu không phải do thuốc hoặc cái khác phụ trợ thì sao nàng có thể hôn mê suốt mấy ngày không hề hay biết gì?

Kiều Tử An mỉm cười, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý: "Qua đêm nay, trong lòng nàng sẽ không còn bóng dáng của bất kỳ ai khác, nàng sẽ chỉ là Sơ Huân của một mình ta."

Kiều Sơ Huân vịn lấy thành giường, đôi mắt ửng đỏ, trừng lên nhìn nam tử tác phong lối lạc trước mắt: "Người điên rồi!"

Kiều Tử An vẫn khẽ mỉm cười, như thể không nghe được câu nói vừa rồi của nàng, kéo ghế tới ngồi xuống bên cạnh giường, múc một muống bánh ngọt đưa tới bên môi, thổi hơi nóng rồi thông dong đưa tới bên miệng Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân quay mặt đi, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng chung sứ bị đặt xuống cái "cạch", sau đó người kia nắm vai nàng kéo lại, cúi đầu xuống ngậm môi nàng.

Hiện giờ Kiều Sơ Huân đã khôi phục được một chút sức lực, quay mặt né tránh môi của hắn, hai tay ra sức đánh vào lồng ngực nam tử kia: "Tránh ra!"

Kiều Tử An đã kéo hai cánh tay nàng lên trên đỉnh đầu, nhân lúc nàng há miệng ra nói chuyện thì dán chặt lấy miệng nàng, đầu lưỡi vươn ra đẩy bánh ngọt đi vào.

Kiều Sơ Huân lắc đầu nôn ra ngoài, bởi vì giãy giụa mà bị sặc, ho khan không ngừng, khuôn mặt tái nhợt đỏ lên, khóe mắt cũng trào lệ.

Nam tử rời ra một chút, đưa ngón tay lau quanh khóe mắt ửng đỏ của nàng, đặt lên đầu lưỡi nếm nếm, dịu dàng hỏi: "Không thích vị bánh ngọt sao? Lần đầu tiên gặp ta, nàng đã bung cho ta một bát bánh trứng chung, còn dùng khăn lụa lau mặt cho ta, xin quản gia trong nhà thu ta về làm gia đình. Lúc đó nàng mới chỉ hơn năm tuổi, đã lâu nên quên mất rồi sao?"

Kiều Sơ Huân cảm thấy được miếng bánh ngọt hắn đút vào miệng nàng có mùi vị khác thường, lại nhớ rõ giọng điệu đe dọa trước đó của hắn, dòng nước mắt vẫn cố kiềm nén bỗng chốc tuôn ra, cắn môi không nói lời nào. Nàng không muốn quên Cảnh Dật, quên mọi người, quên mười tám năm trước kia, ngay cả khi không còn nhớ nổi những hồi ức tốt đẹp nhất thì vẫn có những người dù có chết nàng cũng không muốn quên. Nếu như quên hết tất cả quá khứ, phần sinh mệnh còn lại chỉ có người trước mắt này, vậy thì thà giết nàng đi còn hơn!

Nam tử vươn tay bóp lấy cằm nàng, kịp thời ngăn lại hành vi tự sát của nàng, hôn lên vàng trán của nàng, loáng thoáng phát ra tiếng thở dài: "Nha đầu ngọc, chỉ mới ăn một miếng thôi mà, dược hiệu không lớn như thế đâu... Hơn nữa, ta cũng không nỡ để nàng quên mất hồi ức giữa hai chúng ta..."

Dược hiệu của mạn đà la trong người còn chưa hết, lại thêm miếng bánh ngọt mà hắn mới đút vào, nỗi tuyệt vọng lẫn sợ hãi trong người nàng càng lớn hơn, Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy trong đầu càng thêm hỗn loạn, thuở còn bé cô độc lẻ loi không nơi nương tựa, thời niên thiếu ngồi trên lầu các tập điểm trà, nhị nương và đệ muội thỉnh thoảng lại đến tiêu viện khiêu khích và mắng chửi... Đôi mắt đẫm lệ mờ lung, nam tử trước mắt biến thành một người khác, người đó đôi khi sẽ nở một nụ cười hư hỏng, sẽ hôn trộm lên mặt nàng, sẽ lo nàng bị đau chân nên đưa nàng đến suối nước nóng để xoa bóp, sẽ ôm nàng phóng ngựa giữa rừng mai, chậm rãi bước theo nàng cùng hái hoa...

Thân thể dần mất đi sự khống chế, dòng ký ức hỗn loạn đảo quanh, Kiều Sơ Huân càng ra sức giãy giụa, dùng cả tay chân mà đấm mà đá người đang ôm nàng trong lòng, rít lên thành tiếng như kẻ điên: "Người mau buông ra, buông ta ra, buông ta ra! Ta không muốn quên hắn, không muốn... Bà bà, Tiểu Tụ, cứu ta với... Cảnh Dật..."

Nam tử nhíu mày càng lúc càng chặt, nghe đến cái tên sau cùng, vẻ mặt bỗng dưng trở nên dữ tợn, một lần nữa điểm huyết quanh người nàng, xóc cả người Kiều Sơ Huân lên trên vai. Lúc đứng dậy, vạt áo hắn hất đổ cái chung đặt trên ghé, kèm theo tiếng "choang" giòn giã, bánh ngọt bên trong đổ vãi ra trên mặt đất, bị người ta đạp lên không chút thương tiếc.

Mười mấy năm trước, buổi trưa một ngày đông ấm áp, đã có một tiểu nữ hài bụng bát bánh trứng chung mình còn chưa kịp ăn cho một tên ăn mày đang run lẩy

bấy. Hai người kẻ đứng người ngồi dưới chân tường ngợp bóng râm, tiểu nữ hài đang đứng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho rằng người trước mắt cần bát bánh trứng này hơn mình, tên ăn mày đang co rúm lại âm thầm lập lời thề rằng, tương lai hẳn nhất định sẽ báo đáp nàng thật tốt, dù có phải dùng trọn cả đời mình.

Thời gian trôi qua như nước chảy, nam hài năm đó lặng lẽ lập lời thề đã quên mất ước nguyện ban đầu, ơn nghĩa một bữa cơm, cuối cùng lại lấy cướp đoạt và tổn thương để báo đáp.

Chương 15: Một bát cháo hoa

Giữa lúc ý thức mơ hồ có một bóng người đi tới, mặc một bộ đồ đen, tay bưng một bát canh màu trắng, Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy cả người rã rời, ngay cả sức lực giơ tay lên cũng không có. Người nọ càng lúc càng tới gần, đứng lại bên cạnh giường, nhẹ nhàng khuấy cái thìa nhỏ, khom lưng cúi xuống bên người nàng.

Không muốn... Nàng không muốn uống bát thuốc kia... Kiều Sơ Huân muốn hét lên thành tiếng nhưng lại phát hiện ra cổ họng bị nghẹn cứng, làm cách nào cũng không thể phát ra âm thanh. Tay người kia đã chạm đến cánh tay nàng, ôm nàng ngồi vào trong lòng. Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng mấp máy môi, nước mắt như chuỗi hạt châu lăn xuống bên gò má...

Người nọ dường như thở hắt ra một hơi, vươn ngón tay lên khẽ vuốt ve gò má nàng, lại dùng thứ gì đó lau nước mắt cho nàng... Thân thể bị người ta vòng ở trong ngực, cái bát được bung lên càng lúc càng gần, tay cầm chiếc thìa múc lên một muỗng nước thuốc đen thui, đưa tới bên môi nàng... Từ trong đáy lòng Kiều Sơ Huân muốn hét lên một tiếng chói tai, chẳng biết lấy được sức lực từ đâu ra, cánh tay mềm nhũn đẩy đẩy, quay mặt đi nức nở: "Không muốn... Ta không muốn uống..."

Dường như người nọ không hề nghĩ rằng nàng còn có sức lực mà đẩy ra nên cái thìa trong tay bị lệch ra một chút, thuốc trong thìa đổ xuống chiếc chăn gấm màu lam nhạt. Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài khe khẽ, người nọ đặt bát thuốc sang một bên, ôm nàng vào sát hơn, tiến đến bên tai nàng thì thầm gì đó... Hắn nói rất nhiều, nhưng nàng không hề nghe được câu nào, cũng chẳng hề muốn nghe, chỉ giãy giụa muốn thoát ra, từ cổ họng phát ra tiếng nức nở rất nhỏ: "Tránh ra..."

Thân thể lại càng bị ôm chặt hơn, một nụ hôn in xuống gò má, mang theo sự vội vàng muốn trấn an. Kiều Sơ Huân vừa né tránh, vừa mở mắt lại có dòng lệ tuôn trào, dường như cảnh tượng trước mắt đã rõ ràng hơn một chút: tấm rèm màu trắng, chăn gấm màu lam nhạt, cách đó không xa là chiếc sạp bằng gỗ hoa lê và bàn trà cùng màu, trên bàn đặt hai bát trà bằng sứ...

Không dám tin vào mắt mình, đầu ngón tay bấu chặt lớp vải màu đen dưới tay, chặt vật quay đầu lại, ngửa đầu nhìn về phía người vẫn đang ôm lấy mình. Thân thể nàng gần như xụi lơ trong lòng người kia, cứ nhìn như thế mãi một hồi lâu không thể quay đầu sang phía khác, hít mũi một cái, nước mắt lại càng trào ra nhiều hơn... Dường như người kia rốt cuộc cũng hiểu rõ ý của nàng, ôm nàng xoay người lại, nâng khuôn mặt nàng lên, đặt lên môi nàng một nụ hôn: "Nhìn rõ rồi?"

"Là ta. Không phải là người khác."

Kiều Sơ Huân ra sức chớp mắt, không muốn để nước mắt làm nhòe mờ cảnh tượng trước mặt, nhưng mãi vẫn không thể làm được. Chỉ một câu thì thâm đơn giản đã khiến tất cả cảm giác sợ hãi và oan ức suốt mấy ngày qua biến thành nước mắt, lăn chã rơi xuống vạt áo người kia... Kiều Sơ Huân siết chặt ống tay áo của hắn, rớt cuộc cũng bật khóc thành tiếng.

Mãi một lúc lâu sau tiếng khóc mới dần ngưng lại. Cảnh Dật lấy một tấm khăn từ bên cạnh lên, lau nước mắt trên mặt nàng, nói: "Thuốc đã nguội rồi, để ta bảo người múc một bát khác tới."

Nói xong liền buông vòng tay ra, đỡ người nàng dựa vào gối, đứng dậy đi ra cửa gọi người đến, nhỏ giọng dặn dò mấy câu. Quay người trở lại bên giường thì đã thấy người kia đang bám chặt lấy mép giường, cắn môi vô cùng đáng thương, đôi mắt đỏ ửng, ánh mắt mông lung nhìn hắn, trên mặt ánh lên vẻ hoảng sợ, bất an và nhiều hơn hết là sự mơ màng.

Biết là do dược hiệu chưa hết, Cảnh Dật mắng thầm trong lòng mấy tiếng, bước nhanh lên trước đỡ lấy nàng. Vừa ngồi xuống, thân thể mềm mại kia đã chủ động nhào vào lòng hắn, hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy cổ hắn, giọng nói mang theo âm mũi nồng đậm, lại bởi vì thân thể hư nhược mà tiếng nói trở nên nhỏ xíu: "Công tử..."

Cảnh Dật nghe thấy tiếng gọi này, trong lòng như bị ai nhéo, ngay sau đó là cảm giác đau nhói, không phải là trời đất sụp đổ, mà là cảm giác bị cái miệng nhỏ nhắn của nàng gặm cắn từng mẩu từng mẩu. Biết hiện giờ ý thức của nàng không rõ ràng lắm, có nói gì cũng chưa chắc nàng đã nghe được, cho nên hắn chỉ nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nàng, lặng lẽ dỗ dành.

Kiều Sơ Huân ôm chặt, mặt dán lên gáy Cảnh Dật, nhỏ giọng nói: "Công tử, có phải ta đang nằm mơ không..." Hiện giờ trên người nàng chẳng có chút sức lực nào, cũng không cảm giác được hơi ấm trên người Cảnh Dật, cho dù có kề sát người hắn thì cũng không hề có cảm giác chân thật. Nếu như đây là mơ, vậy chẳng phải khi tỉnh lại sẽ lại phải đối diện với người kia, tiếp tục đối chọi với hắn, cho dù thế nào cũng không thể ăn bất cứ thứ gì hắn cho...

Cảnh Dật dựng thẳng hàng mày, nắm thắt lưng nàng đẩy ra một chút, một cánh tay vẫy sau lưng nàng, tay kia xoa lên gương mặt tái nhợt lạnh băng của nàng, nhìn vào mắt nàng mà nói: "Có cảm nhận được không?"

Vừa rồi đại phu tới đây bắt mạch đã nói, trong vòng mười mấy canh giờ sau khi tỉnh lại, nàng có thể sẽ bị thoái hóa thị giác và thính giác, cho dù tạm thời tê liệt xúc giác cũng là điều bình thường. Lúc bọn họ đuổi tới nơi, Kiêu Tử An đang dùng ngân châm để phong bế mấy huyệt trên đầu và cổ nàng, có ý định phong bế toàn bộ trí nhớ của nàng. Hơn nữa mấy ngày liên tục bị đút các loại đồ ăn mang độc có dược tính lâu dài nên chắc chắn trong thời gian tới nàng sẽ có cảm giác tay chân không có sức. Nàng lại không có nội lực nhờ luyện võ công nên lần này đã làm tổn thương tới toàn bộ cơ thể, sẽ cần rất nhiều thời gian điều dưỡng mới có thể phục hồi lại như trước đây.

Kiều Sơ Huân có thể cảm giác được có thứ gì đó đang dán lên mặt mình, nhưng lại không cảm giác được hơi ấm từ bàn tay Cảnh Dật, chỉ giống như có một miếng gỗ đang kề sát da mặt. Thế nhưng cảm giác thỏa mãn trong lòng có thể thay thế được sự khiếm khuyết về xúc giác, Kiêu Sơ Huân lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng mấp máy cánh môi: "Cảm giác được."

Cảnh Dật bình tĩnh nhìn nàng một cái, bàn tay vỗ về gò má nàng chuyển thành nâng gương mặt lên, tiến tới hôn lên môi nàng. Đầu tiên là nhẹ nhàng mút

lấy cánh môi, sau đó tiến vào quán lấy đầu lưỡi nàng, bá đạo đánh cướp từ trong ra ngoài như mưa giông gió bão. Đôi mắt vẫn mở to, mỗi lần hơi lui ra đều có thể nhìn thấy đôi mắt Kiều Sơ Huân đang trừng to vì kinh ngạc, sau đó sẽ lại tiến tới tiếp tục tùy ý hành động.

Hàng mi dài lướt qua khuôn mặt tái nhợt, hơi thở nóng hôi phun lên bờ môi ẩm ướt... Hơi thở hai người dần trở nên gấp gáp, ban đầu chỉ là Kiều Sơ Huân phập phồng thở dốc, lui về phía sau rồi lại tiến lên, mút lấy, Cảnh Dật cũng bắt đầu không không chế được. Tay đè sau gáy nàng, miệng gặm nhẹ một tiếng, đầu lưỡi tiến thẳng một mạch tới tận cổ họng của người trong lòng, hút lấy đầu lưỡi mảnh mai của nàng, bàn tay đặt sau lưng cũng liên tục dịch chuyển, như thể chỉ hận không thể khảm nàng vào trong lòng mình...

Lại lần nữa buông cánh môi đã bị mình hôn thành màu đỏ rực ra, Cảnh Dật nâng gò má nàng lên, hơi thở dồn dập, giọng nói khàn khàn: "Bây giờ cảm nhận được rồi chứ?"

Gương mặt tái nhợt thoáng ửng đỏ, đôi mắt vốn mê man trở nên trong suốt, khuôn mặt vẫn luôn dịu dàng lúc này lại loáng thoáng vẻ kiêu mị, thở hổn hển gật đầu: "Ừm."

Cảnh Dật nhếch môi một cái, dịu dàng dỗ dành: "Lát nữa ngoan ngoãn uống thuốc, đừng nghĩ ngợi gì cả, ngủ một giấc thật ngon."

Kiều Sơ Huân nhú mày lại, vội vàng muốn tiến lên trước, vẻ mặt hoảng sợ như muốn khóc lên.

Trong lòng Cảnh Dật trầm xuống, biết nàng lại không nghe rõ, vội vàng che hai tai nàng lại, hôn môi nàng một cái, sau đó đỡ nàng chậm rãi nằm xuống. Bên ngoài nhanh chóng vang lên tiếng gõ cửa, Cảnh Dật đứng dậy đi lấy thuốc tới, trong khay còn có một bát cháo hoa.

Một lần nữa đỡ nàng ngồi dựa vào trong ngực mình, Cảnh Dật giúp nàng vén mấy sợi tóc bên gò má ra sau tai, múc một muỗng thuốc, nhẹ nhàng thổi, đưa tới bên môi Kiều Sơ Huân. Bởi vì từ trước tới giờ chưa từng hầu hạ ai uống thuốc cho nên mấy muỗng đầu tiên chỉ vào miệng được gần một nửa, còn lại đều bị tràn từ môi xuống cằm.

Kiều Sơ Huân hơi ngượng ngùng, giơ tay lên muốn lau đi nhưng lại bị Cảnh Dật giữ tay lại không cho lộn xộn. Hắn vừa cầm khăn tay lau cho nàng, vừa kê tới bên tai nàng thấp giọng đùa giỡn: "Có muốn đổi cách đút khác không?"

Kiều Sơ Huân đang tựa bên hõm vai Cảnh Dật, vì vậy cũng có thể dễ dàng nhìn hắn hơn, hơi nghiêng mặt sang gương mắt lên nhìn hắn, không hiểu hắn nói đổi cách khác là có ý gì.

Cảnh Dật cong môi, múc một muỗng thuốc cho vào miệng mình, sau đó còn chưa đợi Kiều Sơ Huân kịp phản ứng thì đã dán lên môi nàng. Kiều Sơ Huân chỉ biết ngây ngô hé mở cánh môi, cảm giác nước thuốc cùng đầu lưỡi hắn tiến vào trong miệng mình, sau đó nước thuốc bị nuốt hết xuống cổ họng. Người kia vẫn lưu luyến chần chừ thêm một lát, liếm liếm cánh môi mềm mại rồi mới chịu rời đi, lại bung bát thuốc lên uống một ngụm nữa.

Lần này thì Kiều Sơ Huân đã hoàn toàn hiểu được ý định của hắn, vội vàng quay đầu đi né tránh, thế nhưng cả người mềm nhũn chẳng làm được gì, lại bị hắn kéo, chẳng thể tránh đi đâu được. Chỉ chốc lát sau Cảnh Dật đã dùng cách thức miệng đối miệng như vậy mà đút hết cả bát thuốc cho nàng.

Cánh môi bị hôn tới sưng đỏ, khuôn mặt mang theo màu đỏ ửng xinh đẹp, Kiều Sơ Huân tựa lên bả vai Cảnh Dật, hai mắt nén giận nhìn hắn bắt đầu múc cháo.

Cảnh Dật mỉm cười, nhìn nàng nói: "Có cần dứt như lúc uống thuốc vừa nãy không?"

Kiều Sơ Huân hoảng sợ, vội vàng lắc đầu, mím môi nhỏ giọng oán giận: "Không cần... Công tử đừng có cứ bắt nạt ta..."

Cảnh Dật múc một muống cháo lên thổi thổi, đưa đến bên môi nàng, nhẹ giọng cười nói: "Nha đầu ngọc, thế này mà gọi là bắt nạt sao?"

Kiều Sơ Huân nghe được lời này, lại nhớ tới trước đó bị người kia nhốt ở trong phòng, hấn bẻ cánh tay nàng, thô lỗ muốn chiếm đoạt nàng làm của riêng, bỗng dưng khóc mắt cay cay, giọt nước mắt tràn ra rơi xuống gò má.

Cảnh Dật nhìn thấy dáng vẻ oan oan ức ức của nàng, viền mắt ửng đỏ lên, cánh môi hơi sưng, ánh mắt như con thỏ con thì trong lòng lại không tránh khỏi ngứa ngáy, buông thìa xuống, vươn ngón tay lên lau nước mắt dính trên mặt nàng, lại nhỏ giọng dỗ dành: "Đừng khóc."

Kiều Sơ Huân mím môi gạt đầu, ngoan ngoãn dựa vào lòng Cảnh Dật chờ hấn dứt cháo. Bên trong cháo hoa không có gì, chỉ có hạt gạo mịn màng mang theo mùi thơm nhàn nhạt. Chậm rãi dứt từng muống từng muống, thỉnh thoảng lại đưa khăn lên lau khóe môi, cháo đi vào miệng, trong miệng dần cảm nhận được mùi vị, có mùi thơm ngát của gạo tẻ lẫn với vị đắng của thuốc uống trước đó.

Trên người dần cảm nhận được vòng ôm của người kia và nhiệt độ của chính mình, mùi thuốc thoang thoảng, lồng ngực ấm áp quen thuộc và mùi dược liệu từ túi thơm mà nàng đã làm cho hấn khiến Kiều Sơ Huân dần an tâm hơn một chút. Sau khi ăn cháo xong cũng không muốn ngủ, đầu óc hơi mơ màng nhưng tai lại không nghe rõ âm thanh, ngón tay nàng nhẹ nhàng kéo vạt áo Cảnh Dật, đầu ngón tay vẽ theo hoa văn hình mây trên đó.

Cảnh Dật đặt bát cháo sang một bên, ném cái chăn dính nước thuốc lên sạp, kéo cái chăn lông cừu ở bên kia giường sang, vây kín từ trên xuống dưới người nàng. Thấy dáng vẻ mơ màng mặt mày mông lung của nàng cùng với bàn tay đang kéo vạt áo hần như đứa bé kia, hần cũng biết lúc này nàng vẫn đang mơ hồ, dứt khoát kéo chăn nằm xuống cùng nàng.

Người bị vây kín như nhộng kia nằm trong lòng, đầu ngón tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng vẽ xuống lồng ngực hần, bên môi vẫn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt, hàng mi dần chậm rãi khép lại, thế nhưng ngón tay vẫn không quên nắm lấy vạt áo hần.

Cảnh Dật nhìn người trong lòng, cố gắng hạn chế mọi cử động, giờ tay lên cời cây trâm trên tóc mình, vén màn lên, búng ngón tay dập tắt mấy ngọn đèn. Trong phòng trở nên tối đen, tóc hai người hòa vào nhau, cả hai nhanh chóng tiến vào giấc mộng.

Chương 16: Canh bồ câu

Ngày hôm sau mãi tới gần trưa Kiều Sơ Huân mới mơ màng tỉnh giấc. So với tối hôm qua, hiện giờ trên người đã bớt cảm giác mông lung mơ màng. Nàng ôm chăn ngồi dậy, đưa tay vén rèm lên, trong phòng không một bóng người. Trên cái sạp gần đó chỉ đặt một bát trà vẫn còn bốc hơi nóng, chắc hẳn là mới được pha chưa lâu.

Ôm chăn ngồi một hồi, đầu óc dần tỉnh táo lại, nhớ tới việc hôm qua mình vừa ôm người kia vừa khóc lóc không chịu buông tay, Kiều Sơ Huân không khỏi nóng bừng mặt, nhẹ nhàng mím môi lại, ký ức về nụ hôn triền miên nóng bỏng kia bỗng dung ập đến khiến hơi nóng trên mặt nàng càng tăng lên.

Giơ tay lên xoa xoa mặt, Kiều Sơ Huân xốc chăn lên, dịch sang mép giường. Chuyện tối qua về sau thế nào nàng đã không còn nhớ rõ, hình như sau khi được

đút ăn hết bát cháo hoa thì nàng lập tức thiếp đi. Liếc mắt nhìn xuống giường không thấy giày của mình, trên người chẳng biết từ lúc nào đã được thay một bộ y phục bằng tơ lụa màu trắng mềm mại, trên cổ áo còn thêu viền một vòng hoa nhỏ màu vàng rực.

Đầu ngón tay đang vuốt ve cổ áo hơi run lên, không dám nhớ tới chuyện tối qua nữa, Kiều Sơ Huân vịn mép giường đứng lên, chân mềm nhũn, lòng bàn chân chạm vào gạch lát sàn, truyền tới cảm giác lạnh buốt.

Ngẩng đầu lên nhìn bát trà đặt trên sạp, cảm giác khô rát trong họng rất cuộc cũng áp đảo sự yếu ớt của cơ thể. Lão đảo bước tới giữa phòng, hai chân đã run rẩy đến nỗi không thể đứng vững, phải lấy tay chống để giữ thăng bằng, đang định quay trở lại giường thì nghe thấy cánh cửa bị người ta đẩy từ bên ngoài, phát ra một tiếng "két", sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng và một bóng người cao lớn xuất hiện bên cạnh bình phong.

Nàng còn chưa kịp mở miệng lên tiếng thì cả người đã bị ôm quay trở lại giường. Cảnh Dật kéo chăn đắp lên người nàng, đặt hai chân nàng lên đùi mình, nhíu mày: "Ai cho nàng xuống giường? Tỉnh rồi sao không lên tiếng? Bên ngoài nhiều người như vậy, cần gì nàng phải tự xuống giường?"

Kiều Sơ Huân bị hấn mắng vậy thì co rúm người lại, cắn môi không dám lên tiếng. Cả bàn chân và bắp chân đều được hấn nâng trong tay, bàn tay vuốt ve qua lại giúp nàng sưởi ấm, Kiều Sơ Huân siết chặt góc chăn, cả người cứng ngắc chẳng dám động đậy.

Cảnh Dật cảm nhận được chính mình trút ra một hơi thở dài: "Vừa rồi xuống giường định làm gì?"

Kiều Sơ Huân muốn rụt chân lại, tay nắm mép chăn nhỏ giọng trả lời: "Ta chỉ muốn uống nước."

Cảnh Dật nắm lấy hai bàn chân trần lạnh ngắt của nàng, đành phải thuận theo nàng cho chân vào trong chăn, lấy một chiếc khăn sạch đi tới bên sạp bưng bát trà lên, đi tới đặt bên môi nàng.

Kiều Sơ Huân đưa tay lên đỡ bát trà, ngược mắt nhìn Cảnh Dật: "Không cần phiền công tử, ta có thể cầm được."

Cảnh Dật ngồi xuống bên giường, một tay vòng ra sau lưng ôm nàng vào trong ngực, tay kia thì hơi nghiêng bát, có vẻ như muốn dứt cho nàng. Kiều Sơ Huân không lay chuyển được hẳn, chỉ đành thuận theo động tác trên tay Cảnh Dật, ngoan ngoãn nhấp một hớp.

Cảnh Dật lấy khăn lên giúp nàng lau hai bên khóe môi, thấy trên môi nàng chẳng có chút huyết sắc thì không kìm được vươn đầu ngón tay ấm áp chạm lên môi nàng, hơi thở cũng theo câu hỏi nhẹ nhàng của hắn mà phả lên má nàng: "Không uống nữa sao?"

Kiều Sơ Huân hơi nghiêng đầu tránh tay hắn, rũ mắt xuống gật đầu, hai hàng mi cũng hơi run rẩy như thể cánh bướm trong mưa. Cảnh Dật dờ tay từ trên môi nàng xuống giữ lấy cằm nàng, ép nàng phải quay mặt sang nhìn hắn: "Hối hận rồi sao?"

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn hắn, trong mắt lộ vẻ mơ màng không hiểu.

Cảnh Dật nhẹ nhàng vuốt ve gò má và môi nàng, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nàng, hàng mi run run của nàng khiến hắn khó chịu trong lòng: "Chuyện tối hôm qua, đã hối hận rồi sao?"

Ánh mắt nàng lộ vẻ bối rối, cố né tránh tầm mắt truy đuổi của hắn, khuôn mặt tái nhợt dần ửng đỏ. Chuyện tối hôm qua thoáng xuất hiện trong đầu, mặc dù khi đó ý thức hơi mơ màng, cả thính giác lẫn thị giác đều lúc thì mờ nhạt lúc thì rõ nét,

nhưng những chuyện nàng đã làm đều xuất phát từ tận đáy lòng, hơn nữa đến giờ nàng vẫn còn nhớ rõ. Bây giờ khi tất cả giác quan đều hoàn toàn rõ ràng, nhớ đến chuyện nàng và hấn thân mật như vậy, Kiều Sơ Huân càng nghĩ càng cảm thấy thẹn thùng, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại không dám nhìn hấn nữa.

Cảnh Dật không nắm chắc tâm tư của nàng, vào lúc nàng nhắm mắt lại hấn chỉ biết hôn lên hai cánh môi mềm mại tái nhợt của nàng, nói nhỏ: "Không cho nàng hối hận. Tôi qua đã hôn ta và ngủ với ta rồi, từ nay không được phép vô duyên vô cớ né tránh ta nữa!"

Kiều Sơ Huân vừa mới dịch ra sau, muốn nói chuyện đàng hoàng với hấn thì sau gáy đã bị một bàn tay ấn chặt, đồng thời hai cánh môi bị cạy mở, đầu lưỡi nóng rực chẳng chờ nàng kịp lên tiếng đã tiến vào thăm dò kèm theo một nụ hôn sâu nóng bỏng. Kiều Sơ Huân vừa thẹn lại vừa hoảng, vươn tay lên muốn đẩy Cảnh Dật, hấn thế này thì nàng nói chuyện thế nào được! Hơn nữa bây giờ đang là ban ngày ban mặt, lỡ như bị người ta bắt gặp...

Cảnh Dật vốn vì trong lòng không chắc chắn mà cảm xúc hơi kích động, vừa nghe tiếng hừ mềm nhũn kia của nàng thì trong lòng như có đám lửa vừa bùng lên, quán lấy lưỡi nàng vừa cắn vừa mút. Kiều Sơ Huân xấu hổ muốn chết, bàn tay trước ngực Cảnh Dật vốn muốn đẩy hấn ra biến thành nắm lại đám vào ngực hấn.

Chút lực này căn bản chẳng làm được gì Cảnh Dật, nhưng hành động muốn khước từ của nàng lại làm cho hấn hơi phiền, dứt khoát nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng xoay ra sau, đè nàng ngã xuống giường. Tấm rèm che màu trắng bên giường bị động tác của Cảnh Dật làm cho lay động, cùng lúc đó cửa bị người ta đẩy ra, tiếng cười hì hì của Y Thanh Vũ từ bên ngoài truyền đến: "Hầu gia, cơm canh đều đã chuẩn bị xong, ta đặc biệt mang đến cho Kiều tiểu thư..."

Mới vừa vòng qua bình phong thì đã thấy bóng Tiểu Hầu gia đang quán quýt trên người Kiều tiểu thư, hai cái bóng đen in trên tấm rèm, nửa câu sau của Y Thanh Vũ bị nghẹn lại trong họng, thế này chẳng phải hấn đi vào rất không đúng lúc sao? Y đại nhân đứng ngậy ra, cả người đổ mồ hôi lạnh, lấp ba lấp bắp có hạn chế cảm giác tồn tại của bản thân: "Ta ta ta ta không thấy cái gì hết! Không đúng không đúng, ta chưa hề tới đây..."

Nói xong thì lập tức lão đảo chạy ra khỏi phòng! Chúc phủ doãn này hấn còn muốn làm lâu dài, hấn cũng chưa ăn đủ cơm do Kiều tiểu thư nấu đâu! Ôi ôi, hấn không muốn vì nhất thời nổi lòng tốt mà mất mạng đâu!

Cả người Cảnh Dật cứng đờ, vẻ mặt chỉ hận không thể giết người, hai tay chống xuống ghế ngồi dậy, lơ đãng liếc bóng người nào đó vừa hoảng hốt chạy ra khỏi phòng, hít sâu một hơi cố nén cơn tức đang bùng lên trong ngực, vừa quay sang đã nhìn thấy đôi môi Kiều Sơ Huân bị hấn hôn cho đỏ ửng đang ra sức thờ đốc, đôi mắt lại hiện lên vẻ mông lung mơ màng như tối qua, Cảnh Dật bỗng chốc lại cảm thấy bụng dưới căng lên.

Kiều Sơ Huân vừa ngồi dậy đã đẩy cánh tay Cảnh Dật đang định ôm nàng ra. Cảnh Dật híp mắt kéo nàng vào trong ngực, cả ngày chưa ăn gì, ngay cả sắc mặt cũng xanh xao rồi còn muốn náo loạn cái gì nữa?

Kiều Sơ Huân đẩy Cảnh Dật ra lùi về sau, giọng nói vốn mềm nhũn lúc này còn mang theo giọng mũi nhàn nhạt: "Công tử đừng..." Cho dù nàng thật lòng thích hấn thì cũng không thể cả ngày lẫn đêm đều cứ dính lấy nhau dây dưa không ngớt như thế được! Hơn nữa lại vừa bị người ta nhìn thấy cảnh này, bây giờ trong lòng Kiều Sơ Huân thẹn đến muốn chết, thế mà người này vẫn cứ như thể chẳng hề cảm thấy có vấn đề gì, lại còn cứ kéo nàng dán chặt trong ngực hấn.

Cảnh Dật nhíu mày, ôm nàng ngồi lên đùi, vén sợi tóc mai của nàng: "Rốt cuộc là làm sao thế?" Không phải tối hôm qua vẫn còn tốt sao! Chủ động ôm hôn hân, lúc chìm vào giấc ngủ còn cười ngọt ngào như vậy, chẳng lẽ là vì ý thức mơ màng nên mới bằng lòng tiếp nhận hân, sang ngày hôm sau thì hối hận rồi?

Kiều Sơ Huân vui trong ngực hân, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Sau này công tử có thể đừng có động một tí là lại như thế này không?"

Cảnh Dật cúi đầu nhìn chằm chằm gò má nhiễm đỏ của nàng, hỏi: "Không thích ta làm như thế với nàng sao?"

Kiều Sơ Huân không biết phải nói làm sao, một lúc sau mới nhẹ giọng đáp lại: "Bị người ta nhìn thấy thì không tốt."

Trong lòng Cảnh Dật khẽ xao động, thăm dò: "Sơ Huân ghét ta làm thế sao?"

Kiều Sơ Huân nhắm mắt lại, lắc đầu trong lòng hân.

Cảnh Dật thấy vậy thì trong lòng vui mừng tới nỗi khoe môi kiềm không được mà cong lên, vẻ phiến muộn trên mặt cũng hoàn toàn mất tăm mất tích, lại khôi phục dáng vẻ biếng nhác thích đùa giỡn như thường: "Sơ Huân cũng thích ta phải không?"

Kiều Sơ Huân cắn môi dưới, lại khẽ gật đầu một cái.

Cảnh Dật nhìn người trong lòng không chớp mắt, cái gật đầu khe khẽ của nàng khiến hân cảm thấy như thể pháo hoa đang nổ tung trong lòng ngực, khắp người đều cảm thấy vui sướng, dường như mọi lời lẽ đều là dư thừa, chỉ cần được ôm nàng trong lòng, chẳng còn cầu điều gì hơn nữa.

Ôm nàng một lúc nữa, hân mới đặt nàng xuống bên mép giường rồi đi tới bên sạp lấy một bộ xiêm y mới tinh và đồ dùng hằng ngày, bao gồm cả giày sạch, đặt vào trong tay Kiều Sơ Huân: "Ta đi ra ngoài bung cơm. Nàng tự mình thay xiêm

y." Sau đó bung nước nóng ở trên lò và chậu nước lạnh bên cạnh cùng dầu thơm đặt cạnh nhau.

Kiều Sơ Huân vẫn không chịu ngẩng đầu lên, chỉ khẽ gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Lúc Cảnh Dật quay trở lại thì đã thấy nàng xiêm y chỉnh tề ngồi bên cạnh giường, bộ xiêm y màu hồng nhạt thanh nhã khiến sắc mặt nàng trông tốt hơn rất nhiều, chỉ là mái tóc vẫn còn buông xõa sau lưng, hơn nữa rõ ràng nghe được tiếng hần bước vào phòng mà nàng cũng không hề ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Đặt khay lên bàn, Cảnh Dật đi tới bên giường, móc từ trong tay áo ra một cây trâm bạc trên châu đưa tới. Kiều Sơ Huân trừng mắt, kinh ngạc ngẩng mặt lên, cầm lấy cây trâm trong tay như đang cầm bảo bối: "Ta còn tưởng là..."

Cảnh Dật thấy nàng coi trọng món đồ hần tặng như vậy thì không khỏi cười một tiếng, vuốt tóc nàng: "Nha đầu ngọc, cho dù có mất thì cũng có làm sao." Tối hôm qua sau khi đưa nàng về, cả đám người bạn tới bạn lui mời đại phu bắt mạch, sắc thuốc, sau khi bảo Tiểu Đào Nhi thay y phục cho nàng, hần sợ nàng nằm xuống trâm sẽ đâm vào đầu nàng nên mới rút ra cho vào trong tay áo mình.

Nhận lấy chiếc lược ngà do Cảnh Dật đưa tới, Kiều Sơ Huân nhanh chóng vén tóc lên, sau đó lại được hần ôm tới bên bàn cơm. Cảnh Dật bung một bát thuốc tới, dùng thìa khuấy đều rồi đặt vào trong tay nàng: "Uống thuốc trước đã."

Cả ngày nay không xuất hiện cảm giác mất thính giác và hiện tượng thị lực mơ hồ như tối hôm qua, không có nghĩa là sau này sẽ không xuất hiện nữa. Đại phu đã dặn dò rằng thuốc này phải uống ít nhất là nửa tháng liên tục mới được dừng, nhưng vẫn phải căn cứ vào tình trạng của Kiều Sơ Huân để điều chỉnh phương thuốc, nếu cần thiết có lẽ còn phải châm cứu mới có thể loại bỏ hoàn toàn gốc rễ chứng bệnh, tránh để lại di chứng sau này.

Kiều Sơ Huân không hề có vẻ sợ uống thuốc, bung bát thuốc lên chậm rãi uống hết mà không hề than đấng tiếng nào. Cảnh Dật thấy nàng vừa nuốt xong ngụm thuốc cuối cùng thì lập tức đưa mai ướp tới bên môi đút cho nàng ăn.

Kiều Sơ Huân chậm rãi nhấm nháp quả mai ướp, trong mắt ngoài vẻ e lệ còn lộ ra một chút buồn bã.

Cảnh Dật mở nắp chung canh ra, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy vẻ mặt đỏ của Kiều Sơ Huân thì cau mày lại, bung chung canh tới trước mặt nàng, cất tiếng: "Không được nghĩ ngợi vớ vẩn, chăm sóc sức khỏe cho tốt rồi nghĩ sau, có được không?"

Thấy Kiều Sơ Huân vẫn không động đậy, Cảnh Dật nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, ý bảo nàng ăn trước: "Y Thanh Vũ tìm người chung, nói là dùng thịt chim bồ câu ninh cùng với dược liệu suốt cả buổi trưa, ăn vào sẽ có lợi cho sức khỏe của nàng. Nhân lúc còn nóng thì ăn trước đã."

Kiều Sơ Huân không còn bướng bỉnh nữa, múc một muỗng canh cho vào trong miệng. Thịt bồ câu vốn đã bổ dưỡng, lại được ninh cùng câu kỷ tử và củ mài, đều là những món đại bổ đối với cơ thể. Nước canh ngọt ngào lại đậm đà, ăn vào không có vị đắng của thuốc, lại còn có thể cảm nhận được người nấu hẳn đã tốn không ít công sức trong lúc nêm nếm gia vị.

Ăn hết một chén canh, vừa buông thìa xuống thì trước mặt lại xuất hiện một khối

bánh ngọt trắng như tuyết. Cảnh Dật nói: "Bánh làm từ [củ mài](#) và phần [phục linh](#)."

Kiều Sơ Huân gấp bánh lên, cả củ mài và phần phục linh đều có mùi vị hơi ngọt nên bánh cũng không hề khó ăn mà ngược lại còn rất kích thích khẩu vị. Ăn hết bánh trong miệng, Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Dật, nhẹ giọng hỏi: "Sao công tử không ăn?"

Cảnh Dật mỉm cười chỉ chỉ bát đĩa để sẵn bên cạnh: "Không vội, chờ nàng ăn xong rồi ta ăn."

Kiều Sơ Huân liếc nhìn cái bát lớn, nhẹ giọng hỏi: "Là mì sao?" Thấy Cảnh Dật gật đầu, nàng vội vươn tay lấy một đôi đũa khác trên bàn: "Mì để lâu sẽ không ăn được nữa, công tử không cần lo cho ta, mau ăn trước đi!"

Cảnh Dật phủ tay lên tay nàng, mỉm cười: "Không vội, nàng cứ ăn của nàng trước đi."

Kiều Sơ Huân liếc mắt nhìn bánh trong bát, lại nhìn hai cái đĩa khác trên bàn: "Bánh này rất ngon, công tử nếm thử một chút đi!" Không biết là tìm được đầu bếp nhà ai mà tốt như vậy, cả canh lẫn bánh ngọt đều làm không hề thua kém nàng ngày thường, lại còn nắm vững hiệu quả trị liệu lẫn giá trị dinh dưỡng của các loại nguyên liệu nấu ăn.

Cảnh Dật nắm tay nàng đáp lại một tiếng được, sau đó cầm đũa lên gấp một miếng ăn cùng nàng.

Trời mùa đông, ánh nắng ấm áp bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt bàn khiến người ta hơi lóa mắt. Cảnh Dật híp mắt nhìn người đang cúi đầu ăn bên cạnh, từ ngày đó tới giờ hẳn mới nếm được vị cơm nước trong miệng. Mùi vị không tệ, chỉ là vẫn không ngọt ngào ấm áp bằng người nào đó.

Chương 17: Thế mai như tuyết

Ưn xong bữa trưa, Cảnh Dật ôm thẳng nàng tới chỗ cái sạp, lại kéo chăn ra đắp. Cho nàng rồi ngồi xuống bên cạnh, vươn tay vuốt tóc bên tai nàng: "Có lạnh không?"

Kiều Sơ Huân khép hờ mắt dựa vào sạp, cắn môi lắc đầu. Trước kia đều là Cảnh Dật nửa nằm nửa ngồi như vậy, nàng xách ghế tới ngồi bên cạnh châm trà rót nước phục vụ cho hắn, bây giờ thì đảo ngược lại, hơn nữa quan hệ giữa hai người cũng không còn đơn thuần như trước nữa, mặc dù trong lòng nàng vui mừng nhưng vẫn cảm thấy có chút thiếu tự nhiên.

Cảnh Dật thấy nàng mãi không chịu ngước mắt lên thì vươn tay tới đặt dưới cằm nàng, nhẹ giọng hỏi: "Sao tới tận giờ vẫn còn không chịu ngước mắt lên? Không thích nhìn ta sao?"

Còn nhớ lúc hai người mới gặp nhau, nha đầu kia mở to mắt nhìn chằm chằm hấn hồi lâu, rõ ràng là vừa kinh ngạc vừa lo sợ, thế nhưng vẫn cứ bướng bỉnh không chịu chớp mắt hay rơi lệ. Thế nhưng sau khi đi theo hấn, nàng lại rất hiếm khi đối diện với hấn, cho dù là trong lúc ăn cơm hay nói chuyện thì nàng đều cúi thấp đầu, mỗi lần thấy nàng như vậy hấn đều bực bội một mình.

Kiều Sơ Huân lắc đầu, liếc mắt nhìn Cảnh Dật có chút quở trách: "Công tử dung mạo tuấn mỹ cả thiên hạ đều biết..."

Cảnh Dật vừa nghe cái lý do này thì cười giễu một tiếng, giữa hai hàng mày xuất hiện vẻ xem thường, nhìn vào mắt nàng mà nói: "Nàng thích gương mặt này của ta sao?"

Kiều Sơ Huân nhú mày, hơi khó hiểu trước câu hỏi của hấn, nhưng vẫn thành thật đáp lại: "Dung mạo của công tử quả thật quá xuất chúng, sợ là hiếm có nữ tử nào nhìn mà không thích."

"Dựa vào dung mạo thì có thể khiến người ta sinh lòng ái mộ ngay từ lần đầu gặp gỡ; nhưng nếu muốn thật lòng yêu thích thì vẫn phải dựa vào thời gian tiếp xúc lâu dài." Lúc nói đến hai chữ "yêu thích", mặc dù biết rõ mình không chỉ nói riêng tình cảm nam nữ nhưng Kiều Sơ Huân vẫn nhin không được mà hạ thấp giọng, nét mặt cũng lộ vẻ ngượng ngùng.

Cảnh Dật nhìn ánh mắt cuốn hút của nàng, sắc mặt dịu dàng, nghe nàng chậm rãi bày tỏ cách nhìn về hấn thì cánh môi cong lên, giọng nói cũng không còn bẽn lẽn khó nghe như vừa rồi nữa: "Trải qua tiếp xúc lâu dài, Sơ Huân cảm thấy ta là người như thế nào?"

Kiều Sơ Huân nghĩ ngợi một hồi rồi mới chậm rãi đáp: "Công tử mưu trí hơn người, văn võ song toàn, đối với bằng hữu và thuộc hạ đều có tình có nghĩa, đối với người xa lạ cũng sẵn lòng giúp đỡ, làm việc tốt cho bách tính mà không mưu

cầu danh lợi." Nói tới đây, Kiều Sơ Huân hơi ngược mặt lên nhìn Cảnh Dật rồi mới tiếp: "Công tử là người tốt."

Cảnh Dật lẳng lẳng nhìn nàng một lát, tiếng nói hơi khàn đi: "Ta không thèm để ý người ta nói ta tốt hay xấu, từ trước tới nay đều chỉ cần không thẹn với đất trời. Ta cũng không sợ nàng cảm thấy ta làm việc dùng thủ đoạn nham hiểm, chỉ cần nàng đừng rời bỏ ta, vẫn tiếp tục ở lại bên cạnh ta, như vậy là đủ rồi."

Nói xong lại nhích lại gần thêm một chút, nâng mặt Kiều Sơ Huân lên, hôn môi của nàng, nói: "Hãy đồng ý sẽ ở bên cạnh ta cả đời."

Kiều Sơ Huân mở to mắt, cảm giác hai người dán sát vào nhau, đôi mắt đen nhánh kia vẫn nhìn thẳng vào mắt nàng, trên môi không ngừng truyền đến cảm giác mỗ nhẹ. Cứ như thể bị mê hoặc, Kiều Sơ Huân tranh thủ thời gian giữa hai nụ hôn, thì thào lên tiếng đáp lại: "Ta đồng ý với chàng, cả đời đều sẽ ở bên cạnh chàng."

Động tác của Cảnh Dật bị khựng lại, cánh môi vẽ ra một độ cong đầy vui mừng, thì sát vào trán nàng, nói: "Nhớ kỹ những lời này của nàng, không được phép quên."

Bên ngoài cửa truyền tới tiếng gõ đầy thận trọng, sau đó là tiếng hỏi nhỏ dè dặt của Tiểu Đào Nhi: "Công tử, Sơ Huân tử tử, ta đưa thuốc tới..."

Cảnh Dật lui ra một khoảng nhưng vẫn nắm tay Kiều Sơ Huân: "Đi vào đi."

Cánh cửa bị đẩy ra gây nên âm thanh có phần kỳ lạ, kèm với tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng riu ra riu rít cố đề thấp. Cảnh Dật hơi nghiêng người nhìn sang, thấy một đám người chen nhau đi vào, tấm bình phong bị đẩy cho lắc lư, được Tiểu Văn và Tiểu Lai đứng ở phía sau cùng vươn tay ra giữ thì mới đứng vững được.

Người lên tiếng lúc này là Tiểu Đào Nhi không biết đã bị chen vào góc nào, trái lại chỉ thấy Cao Linh chỉ huy cho đám ảnh vệ đứng lại thành hàng.

Cảnh Dật dường như đã sớm đoán ra được nên cũng không trách mắng, chỉ thân nhiên ra lệnh: "Mỗi người một câu, nói xong thì đi ra, không được tranh giành cãi cọ âm ỉ, không được nhắc đến chuyện nấu cơm."

Tiểu Văn dẫu môi, lải nhải: "Ta chỉ muốn nói là mặc dù cơm trưa cũng ngon nhưng mà thật sự không thể so với cơm do Kiều tiểu thư làm... Như vậy cũng không được sao."

Cảnh Dật liếc hẩn một cái: "Một câu của ngươi đã nói xong. Người tiếp theo."

Tiểu Văn "a" một tiếng, đáng thương chen lên phía trước: "Nhưng mà ngay cả Kiều tiểu thư ta cũng còn chưa được gặp mà..."

Tiểu Bôi đứng bên cạnh bịt miệng hẩn lại rồi đá một cú đẩy hẩn ra ngoài, xoay người lại, thấp giọng nói: "Kiều tiểu thư không cần phải lo lắng chuyện làm cơm, hãy nghỉ ngơi cho tốt, muốn ăn cái gì thì cứ phân phó, chúng ta sẽ đi mua."

Tiểu Lục nguyệt hẩn một cái: "Công tử đã nói là không được nói đến chuyện cơm nước!" Vừa quay sang thì thấy Cảnh Dật nhìn hẩn với vẻ âm trầm, xong rồi, có phải một câu của hẩn cũng đi tong luôn rồi không? Hơn nữa, hình như hẩn cũng nhắc tới chữ "cơm" rồi...

Mười bảy tên ảnh vệ mỗi người một câu chẳng bao lâu đã nói xong, nội dung ngoài chuyện bảo Kiều Sơ Huân nghỉ ngơi cho tốt thì chính là "không vội" ăn cơm Kiều tiểu thư làm, Cảnh Dật nghe thấy thì sắc mặt càng lúc càng âm trầm, Cao Linh trừng mắt, đầu óc của đám người này...

Tiểu Đào Nhi bị chen xuống cuối cùng, hai tay bụng khay cũng tê mất rồi, miệng cứ nhỏ giọng oán thăm. Vừa rồi người đẩy ta ta đẩy người không ai dám gõ

cửa, cuối cùng gọi nàng tới làm bia đỡ đạn, nói nàng còn nhỏ tuổi lại là một cô nương, cho dù công tử có tức giận thì cũng sẽ không nổi cơn với nàng, kết quả là vừa vào đến phòng thì người nào người nấy chen nhau đẩy nàng xuống cuối cùng, cả đám người cao lớn chắn đường trước, từ lúc vào phòng tới giờ ngay cả góc áo của Kiều Sơ Huân nàng còn chưa được thấy!

Kiều Sơ Huân lại bởi vì mấy ngày không gặp, nghe mọi người người một câu ta một câu ân cần thăm hỏi dặn dò và trêu ghẹo lẫn nhau mà cảm thấy vô cùng thân thiết, cười gật đầu nói: "Cảm ơn mọi người. Thật ra cũng không có gì đáng ngại, ngày mai ta sẽ làm..."

"Không được." Cảnh Dật lạnh lùng cắt ngang lời đồng ý của Kiều Sơ Huân, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám người: "Đại phu đã nói rồi, ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng một tháng. Trong vòng một tháng này, các ngươi thích cái gì thì đi ăn cái đó, bạc không đủ thì bảo Cao Linh chi cho các ngươi."

Đã biết rõ Kiều Sơ Huân dễ mềm lòng mà hết người này tới người khác đều giả bộ đáng thương trước mặt nàng. Cứ giả bộ đi, sau này nàng khỏe lại rồi cũng không làm cho các ngươi ăn nữa! Trước kia Cảnh Dật vốn đã hơi bất mãn vì chuyện mỗi ngày Kiều Sơ Huân phải làm ba bữa cơm cho hơn hai mươi người, một mặt là vì thương nàng quá vất vả, mặt khác là vì việc này gián tiếp khiến thời gian Kiều Sơ Huân ở cạnh hắn bị rút ngắn đi, chỉ là trước giờ hắn vẫn không tìm được lý do thích hợp. Bây giờ thì tốt rồi, nhân cơ hội này mời một đầu bếp khác, hoặc là ra ngoài quán ăn cũng không sợ thiếu bạc, sau này thỉnh thoảng làm cho cái đám tham ăn kia một bữa là được rồi.

Đám ảnh vệ đồng loạt rút cổ lại, ừ ừ cúi đầu lên tiếng trả lời dưới ánh mắt uy hiếp lạnh lùng của Cảnh Dật, sau đó ỉu xìu kéo nhau ra khỏi phòng. Biết làm sao được, chủ tử là lớn nhất mà! Sau này nếu chủ tử có ra lệnh bảo bọn họ không được

ăn đồ Kiều tiểu thư nấu nữa thì bọn họ cũng chỉ có nước vâng lời mà thôi, chỉ là vừa mới nghĩ đến khả năng này thôi mà mọi người đã nhịn không được nước mắt lưng tròng, rõ ràng mùa đông đã sắp qua mà sao cuộc sống tốt đẹp trước kia không còn trở lại nữa!

Cảnh Dật chỉ gọi Cao Linh ở lại, bảo hần đóng cửa lại trước, sau đó đứng dậy đi ra giữa phòng, ghé tai dặn dò hần mấy chuyện.

Tiểu Đào Nhi thấy thế thì vội vàng khom người về phía Cảnh Dật, sau đó nhanh chóng bung khay tới bàn trà, nhắc chung thuốc ra. Mở nắp chung, đặt thìa bên cạnh, sau đó bung tới trước mặt Kiều Sơ Huân, đôi mắt to tròn hơi đỏ, nhỏ giọng hỏi: "Sơ Huân tử tử, tử cảm thấy thế nào rồi? Đầu có còn đau nữa không? Trên người có chỗ nào khó chịu hay không?"

Nàng nghe đám ảnh vệ kia nói là cái tên xấu xa đó đã dùng ngân châm đâm vào mấy huyết đạo trên đầu Kiều Sơ Huân, sau đó còn đút cho tử ấy không ít thuốc mê. Lúc Cảnh Dật ôm người về, là nàng đã giúp Sơ Huân tử tử thay xiêm y, thấy trên hai cánh tay và bên hông tử ấy đều hằn những dấu tay bầm đen, lúc đó nàng đã bị dọa cho sợ tới mức suýt thì hét ra tiếng.

Mấy ngày nay mọi người đều không về nhà, nàng làm cơm đưa tới phủ nha cũng hiếm khi gặp được ai, mọi người đều đi khắp thành tìm người. Nàng vốn lo muốn chết, nhưng ngay cả một người để nói chuyện cùng cũng không có, cũng chẳng có lòng dạ nào mà về nhà. mấy ngày liên tiếp như vậy, mắt tiểu nha đầu cũng có quầng, khuôn mặt vốn phúng phính đã gầy đi trông thấy.

Kiều Sơ Huân thấy tiểu nha đầu như thế sắp khóc tới nơi thì vành mắt cũng nóng lên, nhưng vẫn vỗ vỗ lưng tiểu nha đầu, nhẹ giọng an ủi: "Đừng khóc mà, ta không sao. Trên người đã tốt hơn nhiều rồi, thật sự không nghiêm trọng thế đâu."

Tiểu nha đầu thấy sắc mặt Kiều Sơ Huân tái nhợt, nhớ lại những vết bầm mà mình nhìn thấy tối hôm trước, lại liên tưởng đến tình cảnh đáng sợ mà đám ảnh vệ miêu tả thì môi dẫu lên, nước mắt rơi xuống tí tách, sau đó nhào vào lòng Kiều Sơ Huân nức nở thành tiếng. Bên kia Cảnh Dật vừa mới dọn xong, quay người lại thì sắc mặt đen kịt nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ bày cái vẻ mặt khó coi nhìn hai người đang ôm nhau khóc kia.

Kiều Sơ Huân vuốt ve đầu Tiểu Đào Nhi, cũng không kịp lau nước mắt trên mặt mình, nhẹ giọng dỗ dành một lúc thì tiểu nha đầu mới dần dần ngừng khóc. Cao Linh đứng cạnh đó thấy sắc mặt Cảnh Dật càng lúc càng khó coi thì ho khan một tiếng, cao giọng gọi Tiểu Đào Nhi: "Để Kiều tiểu thư uống thuốc trước đã, nếu không cứ thế lại phải sắc lên lần nữa."

Tiểu Đào Nhi nghe vậy thì vội vàng đứng lên, giơ tay lau mặt, bung chung thuốc đặt vào trong tay Kiều Sơ Huân, giọng nói còn lẫn tiếng nức nở: "Sơ Huân tử tử mau uống thuốc đi."

Kiều Sơ Huân nhận lấy chung thuốc, cười yếu ớt nhìn nàng một cái: "Đừng khóc nữa, mặt lem luốc như con mèo con rồi, đi ra ngoài đó bị các ca ca cười rồi lại chạy đến tố cáo với ta."

Tiểu Đào Nhi ngượng ngùng, mặt đỏ ửng lên, bàn tay đưa lên che miệng: "Sơ Huân tử tử, tử cười ta!"

Trong lúc hai người nói chuyện, Kiều Sơ Huân cũng đã uống sạch chung thuốc. Tiểu Đào Nhi thấy Cao Linh đứng bên cạnh liên tục nháy mắt ra hiệu với mình thì cũng chợt hiểu ra, nói thêm với Kiều Sơ Huân mấy câu nữa rồi theo Cao Linh một trước một sau đi ra khỏi phòng, tiện thể bung chung thuốc đi.

Cảnh Dật thấy trong khay vẫn còn hai đĩa thì mới nhắc lên nhìn thử. Một đĩa là quýt ướp, một đĩa khác là mấy cái bánh ngọt màu sắc sặc sỡ.

Lớp vỏ bánh mịn màng, cứ cách một tầng trắng tinh như tuyết dày chừng một ngón tay lại có một tầng màu hoa hồng, từng tầng từng tầng xếp chồng lên nhau như vậy cho đến khi cao chừng ba tấc, tầng trên cùng màu trắng rải mấy cánh hoa nhỏ vụn, có thể loáng thoáng ngửi thấy mùi hoa hồng thoang thoang.

Bởi vì vẻ bên ngoài của bánh này khá giống với mai ngâm tuyết lúc mặt trời lặn ngày đông, hơn nữa tiền triều từng có câu thơ "thế hạ lạc mai như tuyết loạn", cho nên mới được đặt cho cái tên rất thanh nhã là "thế mai như tuyết", thật ra đây cũng chẳng phải mai đỏ mà chỉ là cánh hoa hồng.

Cảnh Dật hơi nhếch môi, nhắc siêu nước trên lò xuống, rót ra hai cốc nước nóng, sau đó dùng thìa xúc một miếng bánh ngọt, đưa tới bên môi Kiều Sơ Huân: "Trước kia ta thích nhất là món này, nếm thử xem."

Kiều Sơ Huân hơi ngượng ngùng nhưng vẫn nghe lời há miệng ra, ngậm lấy miếng bánh ngọt kia. Bánh vừa vào miệng đã nếm được mùi sữa thơm lừng cùng mùi hoa hồng, bánh được làm rất mịn, bông xốp như kem. Chậm rãi nhai nuốt cánh hoa hồng, sau đó nuốt bánh xuống cổ họng, trong miệng lập tức tràn đầy mùi sữa bò, cảm giác như thể mùi hương đọng lại khắp chốn.

"Có thích không?" Cảnh Dật nhìn vẻ mặt của Kiều Sơ Huân, lại xúc thêm một miếng nữa, chỉ là lần này lại cho vào miệng mình.

Kiều Sơ Huân thấy thế thì gò má hơi nóng lên nhưng vẫn thành thật gật đầu, quả thật đây là một món điểm tâm rất đặc biệt, chắc chắn sau khi làm xong đã lập

tức được ướp lạnh, hơn nữa cũng may bây giờ bên ngoài trời cũng khá lạnh, nếu không thì với thành phần của bánh như vậy, chỉ sợ làm chưa được bao lâu đã nhão ra như bùn rồi.

Thấy trên môi hẳn dính một chút sữa, Kiều Sơ Huân do dự một lúc lâu rồi vươn ngón tay trở lên nhẹ nhàng lau đi giúp hẳn, cũng không dám ngược lên nhìn mặt Cảnh Dật, vội vàng buông mắt xuống nhẹ giọng giải thích: "Dính... dính sữa."

Cảnh Dật cong môi, bắt lấy bàn tay đang rụt về của nàng, nắm ngón tay dính sữa đưa lên môi mình, vươn đầu lưỡi ra liếm đầu ngón tay nàng. Thấy gò má nàng thoáng chốc như bị lửa thiêu, hẳn lại càng nổi lên tâm tình đùa giỡn, buông thìa xuống, dịch người lại gần một chút, dùng môi mình cọ lên cánh môi mềm mại ngào ngạt hương thơm của nàng, thấp giọng nói: "Sao mà Sơ Huân lại dễ đỏ mặt như vậy chứ..."

Kiều Sơ Huân quay mặt đi muốn né tránh môi hẳn, không ngờ lại bị hẳn nhanh chóng hôn lên, tay nàng đặt trước ngực Cảnh Dật nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, hơi ngọ nguậy muốn phản đối: "Lúc trưa công tử đã đồng ý với ta..."

"Ta đồng ý với nàng cái gì?" Cảnh Dật vừa liếm môi vừa cất giọng đùa cợt.

Kiều Sơ Huân bị hẳn ôm trong ngực, làm thế nào cũng không tránh nổi hai cánh môi đang không ngừng truy đuổi của hẳn, viền mắt hơi ươn ướt, nhỏ giọng oán giận: "Công tử cứ thích bắt nạt ta... Rõ ràng chàng đã nói sẽ không như vậy..."

Cảnh Dật thấy mình mà còn tiếp tục đùa nữa thì nàng sẽ khóc thật, không khỏi cảm thấy buồn cười, chỉ đành nén đám lửa đang bùng cháy trong lồng ngực xuống, vươn tay kéo nàng lại. Tháo dây trâm trên đầu Kiều Sơ Huân xuống, nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc bị rơi ra ngoài của nàng, giọng chứa ý cười: "Được rồi, không lộn xộn nữa. Không được khóc, còn khóc nữa ta sẽ hôn thật."

Kiều Sơ Huân bị hắn nói như vậy thì lại hơi ngượng ngùng. Quả thật từ tối qua tới giờ nàng gần như chẳng làm gì khác, chỉ biết roi nước mắt, thật sự rất sợ sẽ khiến cho Cảnh Dật phiền chán. Kiều Sơ Huân vội vàng gật đầu: "Ta không khóc nữa."

Cảnh Dật nghe thấy giọng điệu đó của nàng thì biết là nha đầu này lại muốn né tránh rồi, nhưng mà hắn cũng không vướng mắc chuyện này thêm nữa. Ngồi dậy tựa vào sập, ôm nàng ngồi lên đùi, một tay vòng sau lưng nàng, tay còn lại bưng bát trà dứt cho nàng uống mấy ngụm nước, sau đó mới chậm rãi nói: "Nàng và hắn quen biết nhau từ nhỏ sao?"

Vừa nghe Cảnh Dật nhắc tới người kia, cả người Kiều Sơ Huân lập tức căng cứng. Im lặng một lát, nàng vươn tay giật giật vạt áo Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: "Công tử, ta có chuyện... muốn nói với chàng."

Cảnh Dật đặt bát trà sang một bên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, ý bảo chính mình đang lắng nghe.

Kiều Sơ Huân cắn chặt môi, vừa nghĩ tới chuyện rất có thể Cảnh Dật sẽ vì chuyện này mà ghét nàng, trong lòng nàng đã xuất hiện cảm giác đau nhói. Mãi cho tới khi đầu lưỡi nếm được mùi máu tanh nhàn nhạt, nàng mới bỗng dưng hoàn hồn, hít sâu một hơi, lúc mở miệng thì giọng nói hơi run run: "Lúc trước, khi ta gặp công tử, chính là đang tránh người hôm qua. Hắn tên là Kiều Tử An, là quản gia trong phủ... Hôm đó..." Kiều Sơ Huân nhắm mắt lại, trán tựa vào ngực Cảnh Dật, dường như muốn tranh thủ thêm chút hơi ấm từ cơ thể hắn: "Hôm đó, ta bị người nhà ép gả cho một... người hơn bốn mươi tuổi, làm thiếp..."

Bàn tay đang vuốt tóc nàng của Cảnh Dật vẫn không dừng lại, hắn nhìn hàng mi đang không ngừng run rẩy của nàng, cảm giác được nàng kê sát vào ngực hắn

thì liền cúi đầu hôn lên gò má nàng: "Đừng sợ, không phải sau đó nàng đã gặp ta sao."

Kiều Sơ Huân dựa vào ngực Cảnh Dật, giọng nói hơi phiến muộn: "Công tử... không chê ta sao?"

Cảnh Dật nhíu chặt mày lại, lúc này mới hiểu tại sao trước kia nàng lại cứ do dự. Hắn đặt tay lên bàn tay đang nắm chặt vạt áo hắn, ý bảo nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Dáng vẻ ta lúc này giống như chê bai nàng sao?"

Môi dưới đã bị cắn tới mức rỉ ra tơ máu, Kiều Sơ Huân chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy Cảnh Dật đang bình tĩnh nhìn nàng chăm chú, ánh mắt vẫn trầm tĩnh như trước kia, không hề có chút nào giống như ghét bỏ hay chê bai. Chỉ là đầu mày vẫn hơi nhíu lại, sau đó cúi xuống kề sát khuôn mặt nàng.

Bốn cánh môi nhẹ nhàng dán vào nhau, Cảnh Dật chậm rãi cọ xát môi nàng, nói: "Đó là sai lầm của người nhà nàng, có liên quan gì tới nàng chứ? Nếu nàng đã hạ quyết tâm trốn chạy thì chúng tôi là nàng không hề muốn giả cho một người như vậy. Nếu ta không thích thì cũng là không thích người nhà của nàng, chỉ là đôi lúc, sinh ra trong một gia đình như thế nào không phải là chuyện chúng ta có thể tự lựa chọn được."

Giống như hắn từ khi còn nhỏ đã chán ghét cái vẻ ngoài giống hệt phụ thân và huynh trưởng của mình, không chỉ một lần muốn thoát khỏi cuộc sống ngày ngày phải gặp mặt hai người kia. Năm mười lăm tuổi ấy bị Triệu Lâm bày mưu hạ độc, ném cho hai ả kỹ nữ, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt giống hệt hắn ta hiện ra ở trong gương, rốt cuộc hắn đã nhận không được mà nôn mửa.

Vác giáo lên vai phóng ngựa tới cổng thành, nhìn thấy bầu trời trong xanh như kéo dài vô tận, thế nhưng thân thể hắn dường như lại lơ đãng từ trong ra ngoài. Hắn thờ ơ dẫn quân đi tiên phong, đã từng cho rằng mình chắc chắn sẽ chết trên

chiến trường, không ngờ chiến trận kéo dài cả năm trời, hấn không chỉ không bị thương mà còn thắng trận trở về, lại bởi vì có công lớn mà được gia quan tấn tước.

Về đến nhà, nhìn bộ mặt xấu xí của hai kẻ kia, nghe những âm thanh dâm dăng phóng túng không phân biệt ngày đêm trong phủ, chẳng cần nghĩ cũng biết những nữ tử trẻ tuổi kia đã bị chà đạp làm nhục cho tới lúc biến mất không chút dấu vết trên đời, thế nhưng hấn lại không cách nào ngăn cản được.

Nói chuyện với thánh thượng trong ngự thư phòng suốt cả đêm, nửa tháng sau, hấn có phủ đệ riêng của mình. Mặc dù nằm ở vùng ngoại ô cách thành Biện Kinh không xa, nhưng có thể thoát ra khỏi cái nơi chẳng khác gì địa ngục nhân gian đó đã đủ khiến hấn cảm thấy vô cùng may mắn.

Tám năm sau đó, hấn đi khắp trời nam biển bắc, leo núi vượt biển, rất hiếm khi trở về Biện Kinh, cũng quen được không ít bằng hữu đủ nghề đủ tính. Hằng năm chỉ có dịp đầu mùa hè hấn mới trở về viếng mộ mẫu thân, vào hoàng cung, tới vài ba phủ đệ, gặp gỡ mấy vị trưởng bối trong hoàng tộc cùng những người bằng hữu chí cốt từ thuở niên thiếu.

Mãi cho tới mùa hè năm nay.

Mất ba người huynh đệ, chính mình thì bị đánh trọng thương nhốt vào đại lao, vào cái khoảnh khắc ý thức tỉnh táo trở lại kia, hấn mới đột nhiên hiểu ra, né tránh không phải là biện pháp giải quyết vấn đề. Chính bởi vì hấn vẫn luôn né tránh không chịu đối diện nên mới khiến các huynh đệ cũng phải chịu khổ cùng mình, cũng hại biết bao bách tính vô tội bị giày vò chà đạp oan ức. Tám năm gom góp cùng chờ đợi, trọn bốn mươi ngày không ngủ không nghỉ tìm cách, thậm trọng dẫn quân vào cuộc, tính toán tỉ mỉ bày ra cục diện kia, thế phải khiến cho hai người kia bị ném xuống tận mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không có cách nào xoay người.

Các vị trưởng bối ra sức giúp đỡ, bằng hữu chí cốt phối hợp một cách vô điều kiện, cuối cùng ngay cả thiên tử đương triều cũng bị hất tính vào kế hoạch, dùng mạng của mười tám huynh đệ và cả của chính hấn mà đánh cuộc vào lần đọ sức cuối cùng này. Vào khoảnh khắc nghe được lời tuyên án kia, hấn nôn ra một ngụm máu, nhìn bầu trời cao trong xanh bên ngoài phủ nha, hấn lại cảm thấy, thật ra cứ thế mà chết cũng không sao cả.

Chương 18: Mạnh võ quý khí

Từ khi hai người quen biết cho tới tận bây giờ, đây là lần đầu tiên Cảnh Dật nói nhiều như vậy. Trong lời nói không hề có chút chần chừ do dự nào, dường như chỉ đang kể một câu chuyện không hề liên quan gì tới mình, kể lại một đoạn ký ức vốn đã chôn vùi dưới đất cát cho người trong lòng mình nghe.

Kể rằng năm hán mười tuổi, mẫu thân đã bị phụ thân làm cho tức giận tới mức nôn ra máu rồi ngất đi, gắng gượng hơn một tháng rồi cũng qua đời; kể rằng hán đã trải qua một đêm hỗn loạn và đơ bản như vậy, sáng hôm sau nếu không phải là vì phải lập tức dẫn binh tới Mạc Bắc, có lẽ hán đã kết liễu mạng mình ở trong phòng; kể rằng lúc ba huynh đệ kia chết, hán đã âm thầm lập lời thề trong lòng, chỉ cần hán còn toàn mạng ra khỏi đại lao Hình bộ, hán nhất định sẽ lấy mạng của hai kẻ cùng huyết thống với hán để trả nợ...

Nói đến cuối cùng chính là ngày hấn dẫn theo đoàn người lĩnh thánh chỉ bị trục xuất khỏi Biện Kinh, Kiều Sơ Huân mặc một bộ hỉ phục đỏ thẫm tiến vào trong kiệu của hấn... Cảnh Dật cong môi, lộ ra một nụ cười tự giễu, tì lên trán nàng, nói: "Bây giờ nàng đã biết ta là người thế nào, giờ đến lượt ta hỏi nàng, nàng có chê bai rồi vứt bỏ ta không?"

Mặc dù trên mặt vẫn giữ nguyên ý cười, giọng nói vẫn ung dung thản nhiên, thế nhưng từ lúc bắt đầu kể chuyện, sợi dây trong lòng hấn vẫn đang bị kéo căng. Cảnh Dật cảm thấy khoảng thời gian chờ Kiều Sơ Huân trả lời chính là khoảng thời gian giây vò nhất từ trước tới giờ, kể cả lúc trước khi chờ thánh chỉ, hấn vẫn có cảm giác thoải mái vì cho dù việc không thành thì hấn cũng không thẹn với lòng, không giống như bây giờ, trái tim như thể có vô số sợi dây mảnh vây quanh, chỉ cần một chút biến động nhỏ cũng đủ khiến trái tim hấn đau đớn khôn nguôi.

Cánh môi Kiều Sơ Huân run rẩy không kiềm lại được, đến lúc Cảnh Dật nói xong chữ cuối cùng, giọt nước mắt vẫn cố nén như thể rót cuộc đã tìm được chỗ trú, từng giọt từng giọt trào ra như mưa rào. Mặc dù tối qua Cảnh Dật đã từng gặp cảnh Kiều Sơ Huân nước mắt tuôn rơi, thế nhưng nhìn thấy tình huống thế này vẫn không khỏi hoảng hốt.

Nếu như hôm qua Kiều Sơ Huân rơi lệ còn có chút dáng vẻ đáng yêu xinh đẹp thì cảnh tượng nàng khóc bây giờ lại giống như trời long đất lở, lau cũng lau không sạch, ngăn cũng ngăn không nổi. Cảnh Dật cười khỏ, một lúc lâu sau vẫn không nói được tiếng nào, chỉ có thể vụng về vỗ lên lưng nàng, lại vuốt ve mái tóc nàng, nàng như thế này...

Kiều Sơ Huân khóc không ngừng lại được, dần dần đến cả thở dốc cũng thấy khó khăn, thế mà vẫn nhen ngào trả lời câu hỏi trước đó của Cảnh Dật. Nàng hít vào hai cái, nước mắt lã xuống gò má, sau đó nàng vươn tay lên ôm chặt lấy cổ

Cảnh Dật, ngồi trên đùi hấn ưỡn thẳng lưng, cọ mặt vào cổ hấn, giọng nói vỡ vụn: "Không đâu... Ta không ngại... Ta, ta thích công tử..."

Cảnh Dật cũng biết Kiều Sơ Huân dễ thẹn thùng tới mức nào, dặt tay một cái mà nàng đã giãy giụa cả hồi lâu, thế mà bây giờ nàng lại chủ động ôm lấy cổ hấn, còn nói thẳng ra câu thích kia, đủ để chứng tỏ vị trí của hấn ở trong lòng nàng quan trọng tới mức nào. Chỉ là, nàng có thể đừng khóc lóc buồn bã như thế được không... Rõ ràng là một chuyện hết sức vui mừng, nhưng nàng khóc như vậy lại khiến Cảnh Dật sinh ra cảm giác như thể mình phạm phải sai lầm, dù rằng trong đáy lòng như có dòng nước ấm áp chảy qua... Nàng như thế này là vì đau lòng thay hấn sao?

Kiều Sơ Huân ôm Cảnh Dật khóc lóc chùng một khắc, cuối cùng mắt cũng sung đau, dù rằng không khóc ra thành tiếng nhưng cổ họng vẫn đau rát, hơn nữa hiện giờ thân thể vẫn còn suy yếu, chẳng bao lâu đã cảm thấy trong người khó chịu. Nhưng thân thể khó chịu là một chuyện, nước mắt cũng không thể chỉ nói một tiếng mà ngừng lại ngay được, chỉ có thể dựa vào cổ Cảnh Dật yên lặng rơi lệ.

Cảnh Dật cũng biết nàng cứ khóc như vậy mãi thì không ổn, chỉ đành kéo nàng xuống ôm vào trong lòng, lấy khăn ra lau mặt cho nàng, vừa lau vừa than thở: "Kể ra vốn là để nàng yên tâm, nếu là chê bai thì ta cũng đã bị người đời chê bai hơn hai mươi năm rồi, chút chuyện của nàng đem so với ta thật chẳng đáng là cái gì..."

Kiều Sơ Huân rúc vào trong ngực hấn, vừa nghe hấn nói như vậy thì lại càng cảm thấy trong lòng khó chịu hơn, thở gấp đứt quãng: "Công tử không nên nói như vậy... Ta, ta... Trong lòng ta, công tử vẫn luôn là người tốt..."

Cảnh Dật thấy nàng nói xong lại muốn khóc thì cũng bị làm cho hết cách, chỉ biết hôn lên môi nàng để chặn lại, một lát sau mới buông nàng ra, thấp giọng uy hiếp: "Ta đã nói còn khóc nữa ta sẽ hôn, nàng cho là ta chỉ nói giỡn thôi sao?"

Kiều Sơ Huân trừng mắt lên nhìn, nhưng bởi vì nước mắt trước đó vẫn còn đọng lại trong khóe mắt lại rơi xuống nên nàng vội vàng giơ tay lên che môi mình lại, lắc đầu liên tục. Cảnh Dật bị dáng vẻ ngây thơ của nàng làm cho bật cười, thả nàng lại xuống sạp, đứng dậy đi giặt khăn, giúp nàng lau mặt và hai tay, lại rót một cốc nước bung tới cho nàng uống. Sau cùng lại giúp nàng kéo chăn lên, nắm tay nàng nói: "Bây giờ nói cho ta nghe một chút, giữa tên Kiêu Tử An kia và nàng rốt cuộc là có chuyện gì."

Hôm ấy tổng giam người điếm huyết vào trong đại lao, hắn ta như thể phát điên gào to rằng Kiêu Sơ Huân là của hắn ta, lại còn vừa cười lớn vừa gào lên rất nhiều chuyện. Mặc dù không nghe được rõ ràng nhưng dựa theo cách nói của hắn ta thì Kiêu Sơ Huân hẳn đã quen biết hắn ta từ nhỏ. Lại nhớ đến ngày đó hắn ta dẫn gia đình truy tìm Kiêu Sơ Huân về phủ, cả Cảnh Dật và những người biết chuyện đều cảm thấy khó hiểu.

Dựa theo lẽ thường, nếu như hắn ta thật lòng yêu thích Kiêu Sơ Huân thì sao lại truy tìm Kiêu Sơ Huân về để gả cho một nam nhân như vậy làm thiếp? Nhưng nếu không phải yêu tới phát cuồng thì sao có thể vẫn một mực đi tìm nàng, lại còn làm ra những chuyện điên rồ như thế?

Nói đi nói lại thì chưa tính đến chuyện hắn ta cưỡng bắt nữ tử nhà lành, nhốt nàng lại và làm tổn thương thân thể nàng, chỉ riêng chuyện hắn là đại đương gia của Sơ An Đường thôi cũng đã đủ để quan phủ không tha cho hắn. Hơn nữa lúc trước Sơ An Đường có người bên trên nói đỡ, cùng với việc lần này suốt ba ngày ba đêm có thể che giấu hành tung của mình không để lộ chút manh mối nào, tất cả đều chứng tỏ rằng tên Kiêu Tử An này không phải là kẻ đơn giản!

Vì vậy Cảnh Dật hỏi thăm Kiêu Sơ Huân chuyện Kiêu Tử An, một mặt là vì tình cảm riêng tư, dù sao bảo bối mà hắn nâng niu trong lòng cũng bị người ta lạng

lẽ bắt đi suốt ba ngày suýt nữa đã không cứu về được, hẳn nhất định phải thăm dò kỹ càng tình huống của đối phương, cũng phải biết rõ mối quan hệ của hai người họ trước kia. Một phần khác còn là vì chuyện công, tìm hiểu thêm được một chút từ chỗ Kiều Sơ Huân sẽ rất có lợi đối với việc bọn họ phân tích tình tiết vụ án cũng như tra rõ gốc gác người này.

Kiều Sơ Huân cắn môi, nhẹ giọng kể lại những chuyện nàng còn nhớ từ lúc quen biết Kiều Tử An cho tới bây giờ. Kể đến đoạn cuối cùng thì rũ mắt xuống, tay từ từ siết chặt bàn tay Cảnh Dật: "Kể ra, từ sau năm mười tuổi, vì một mình dẫn ta ra khỏi phủ mà hẳn bị đánh thì về sau ta rất hiếm khi gặp hẳn. Hẳn... Vào ngày lễ tết hằng năm nhìn thấy hẳn... Hẳn thay đổi rất nhiều, cả nói năng và cách hành sự đều không còn giống như khi còn nhỏ..."

Kiều Sơ Huân do dự mãi, cuối cùng vẫn thuật lại câu nói của Kiều Tử An năm mười sáu tuổi ở trước cửa nhà nàng: "Hẳn nói, từ xưa người khôn ngoan chưa chắc đã nhân từ, người nhân từ ắt là kẻ thông minh, ta đã có tài năng hơn người, tại sao lại phải lãng phí thời gian với đám người tầm thường ngu dốt!"

"Hẳn bảo ta chờ hẳn ba năm, nói rằng ba năm sau, nhất định sẽ tới..."

Cảnh Dật thấy nàng nhíu mày cắn môi thì cũng biết là với tính cách của nàng chắc chắn sẽ không thốt ra được lời kia thì tiếp lời, hỏi: "Nhất định sẽ thế nào, cưới nàng sao?"

Kiều Sơ Huân khẽ gạt đầu một cái, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Cảnh Dật, khóe mày cũng lộ ra vẻ rầu rĩ: "Hôm đó là sinh nhật mười ba tuổi của ta, lúc đó ta... ta không biết hẳn nghiêm túc." Nếu như sớm biết từ lúc đó hẳn đã mang nặng tâm tư như vậy thì nàng đã sớm nói cho hẳn biết nàng không có chút tình ý gì với hẳn, có phải như vậy sẽ không dẫn đến tai họa ngày hôm nay?

Cảnh Dật lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ nghĩ ngợi sâu xa: "Sơ Huân, nàng không hiểu lòng người. Nếu hấn đã có thể nói ra như vậy thì chúng tở là hấn đã hạ quyết tâm từ lâu. Cái này không liên quan tới chuyện hấn có thích nàng hay không, hấn tự nhận mình có tài, lại có đủ dã tâm, người như vậy một khi đã bước sai đường thì sẽ không bao giờ quay đầu lại."

Kiều Sơ Huân im lặng một lát, do dự lên tiếng: "Nơi hấn nhốt ta hình như là một dục đường... Mấy hôm đó ta vẫn luôn ngửi thấy mùi thảo dục rất nồng."

Cảnh Dật cũng không có ý định giấu giếm nàng: "Chính là Sơ An Đường." Ngày đó lúc bọn họ tìm tới nơi, trước tiên là phái binh lính vây kín dục đường, sau đó Cảnh Dật cùng một đám ảnh vệ âm thầm len vào bên trong, tìm kiếm tung tích Kiều Sơ Huân khắp nơi. Bọn họ tìm thấy cái bát cùng với bánh ngọt bị đánh đổ trên mặt đất trong một căn phòng ở hậu viện, thấy đồ đạc vẫn còn hơi ấm, lại thấy trên giường còn rõ dấu vết từng có người nằm ở đó, đoán ra dục chắc chắn người vẫn còn ở đây.

Cuối cùng vẫn là Cao Linh phát hiện ra chiếc bàn đá trong sân có chỗ kỳ lạ, Cảnh Dật dẫn đầu đi xuống, vừa vào tới mật thất thì thấy Kiều Tử An đang dùng ngân châm để khống chế Kiều Sơ Huân, còn ép nàng uống thứ thuốc gì đó, sau đó xác định Kiều Sơ Huân đã bị ép uống mạn đà la suốt mấy ngày liên tiếp.

Kiều Sơ Huân cũng hiểu ra ngụ ý của Kiều Tử An khi đặt tên dục đường là "Sơ An Đường", nhất thời sắc mặt càng thêm buồn bã. Chẳng qua chỉ là mấy câu nói thở còn trẻ con, không ngờ hấn vẫn luôn nhớ trong lòng: "Lúc ta còn bé... Khi đó cha vẫn còn chưa nhốt ta ở trong viện không cho ra ngoài. Kiều Tử An vừa mới vào phủ chưa đầy nửa năm, ta nói với hấn, sau này lớn lên ta muốn mở một dục đường của riêng ta, ngày ngày bắt mạch xem bệnh cho người khác. Hấn chỉ hơn ta

vài tuổi, thế mà khi ấy đã nói rằng muốn làm được đồng cho ta, hằng ngày giúp ta già thuốc..."

Cảnh Dật nghe thấy lời này thì mặt mày xám xịt, lại thấy vẻ mặt nàng loáng thoáng vẻ hoài niệm thì trong lòng lại càng giống như vừa ăn phải quả hạnh vừa chua vừa chát, kéo tay Kiều Sơ Huân bắt nàng nhìn mình: "Không được nhớ tới hần."

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên, hơi ngẩn ra, lại nở nụ cười yếu ớt: "Khi còn bé, ta vẫn luôn muốn có một người ca ca, nhưng mẫu thân đã mất vì khó sinh ngay sau khi ta chào đời, mấy năm đó, trong lòng ta thật sự coi hần như ca ca của mình."

"Chỉ là sau này xảy ra chuyện nên rất hiếm có cơ hội gặp gỡ. Lúc đầu ta cảm thấy là vì ta ham chơi nên mới khiến hần phải chịu đòn, trong lòng rất áy náy, lại vì bà bà nhắc nhở, cho nên cho dù hần có trèo tường tới tìm ta thì ta cũng không dám nói chuyện với hần. Sau này mỗi lần gặp mặt ta đều cảm thấy vô cùng xa lạ, càng ngày ta càng không nhìn rõ hần, cũng vì vậy mà dần xa cách..."

Cảnh Dật cắn răng nhủ thầm: xa cách là tốt!

Nếu không... hần làm gì còn cơ hội mà gặp Kiều Sơ Huân, đừng nói tới chuyện cùng nàng tới thành Việt Châu này, ngày ngày sống chung trong một đình viện. Nếu không phải vì Kiều Tử An tự xưng là cơ trí, lại vì để trở nên nổi bật mà càng lúc càng xa cách Kiều Sơ Huân thì sau đó hần và Kiều Sơ Huân đã chẳng trời xui đất khiến mà quen biết và gắn bó với nhau.

Kiều Sơ Huân thấy vẻ mặt kỳ lạ của Cảnh Dật thì dè dặt cất tiếng gọi khẽ: "Công tử... Chàng giận sao?"

Cảnh Dật mỉm cười, đứng dậy nhích lại gần hơn một chút, kéo nàng lại, vuốt ve tóc nàng, nói: "Không phải nàng nói vẫn luôn muốn có một người ca ca sao? Vậy sau này nàng cứ gọi ta thế đi."

Từ lâu hẳn đã cảm thấy Kiều Sơ Huân gọi hẳn là công tử nghe không được tự nhiên, lại so với Cao Linh được nàng gọi "Cao đại ca" với giọng điệu vừa mềm vừa ngọt, trong lòng càng khó chịu hơn. Lúc trước có lần tranh luận với nàng chuyện xưng hô này, bởi vì chính hẳn không đúng mực mà khiến cho hai người chẳng nói với nhau câu nào suốt ba ngày, còn suýt chút nữa khiến cho Kiều Sơ Huân chẳng thêm để ý tới hẳn nữa.

Vừa rồi lại nghe Kiều Sơ Huân nói "từng coi hẳn như ca ca", hẳn suýt chút nữa đã ghen tức tới mức muốn ngắt đi, vì vậy liền mượn cơ hội lần này, muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề xưng hô giữa hai người.

Khuôn mặt Kiều Sơ Huân hơi nóng lên, nàng rũ mắt xuống yên chuyển từ chối: "Chuyện đã qua lâu rồi, công tử nghe xong rồi cũng quên đi, đừng để trong lòng." Nếu thật sự bảo nàng gọi Cảnh Dật là ca ca thì đúng là làm thế nào cũng không gọi nổi.

Cảnh Dật vừa nghe được thì đã mất hứng, kẻ sát tới thấp giọng chất vấn: "Sao có thể không để trong lòng? Chẳng lẽ sau này thành hôn rồi nàng vẫn cứ gọi ta là công tử sao?"

Lúc này ngay cả vạt áo Cảnh Dật Kiều Sơ Huân cũng không dám níu, chỉ biết vãn vãn tay áo mình, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Đâu có nhanh như thế..."

Sắc mặt Cảnh Dật càng lúc càng kém, thế nhưng vẫn cố kiềm chế để dẫn dắt nàng: "Vậy thì cũng nên đổi cách xưng hô trước. Nếu không đến lúc thành hôn rồi, nàng vẫn chưa thích ứng được, mở miệng ra là công tử, vậy chẳng phải là để cho người ngoài chê cười hay sao."

Kiều Sơ Huân hơi khó xử liếc mắt nhìn hấn, do dự nói: "Nhưng mà ta không gọi được..." Gọi Cảnh Dật là ca ca, nghĩ thế nào cũng cảm thấy thẹn thùng, nếu như bị mọi người nghe được còn chẳng biết là sẽ bị trêu chọc thế nào.

Cảnh Dật vẫn chưa từ bỏ ý định, lập tức thay đổi cách dụ dỗ: "Nếu không thì gọi là Dật Chi. Tên tự trước kia của ta chính là tên này." Chỉ là từ sau khi mẫu thân qua đời, không còn ai gọi hấn như thế nữa. Mẫu thân hấn vốn họ Cảnh, tên Cảnh Dật hiện giờ của hấn chính là có nguồn gốc như thế. Nhưng mà hấn vẫn muốn nghe nàng gọi hấn là ca ca hơn, chỉ mới tưởng tượng qua cảnh người trong lòng khẽ gọi mình là ca ca, Cảnh Dật đã cảm thấy máu trong người như muốn sôi trào.

Kiều Sơ Huân không chịu nổi sự dâm dục của hấn, mấp máy môi, mãi một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng gọi ra một tiếng "Dật Chi". Thấy trời đã tối rồi, đoán chừng chẳng bao lâu nữa Tiểu Đào Nhi sẽ đưa cơm tối tới, Kiều Sơ Huân thật sự không muốn lại bị người khác nhìn thấy Cảnh Dật đang ôm nàng trong lòng, cho nên mới miễn cưỡng gọi ra hai chữ kia để hấn mau buông nàng ra.

Nào ngờ Cảnh Dật nghe xong chợt cảm thấy thật chẳng thua kém những gì hấn đã tưởng tượng trước đó, lại càng được dâng chân muốn lân lên dâng đầu, hôn lên gò má nàng, nhẹ giọng dỗ dành: "Gọi thêm một tiếng ca ca..."

Bên ngoài cửa truyền đến giọng điệu van nài ra vẻ đáng thương của người nào đó: "... Tiểu Hầu gia, ta không hề cố ý... Vừa rồi ta chơi đoán số bị thua, đặc biệt bị phái tới đưa cơm cho ngài và Kiều tiểu thư... Ngài cũng thấy là thân thể Kiều tiểu thư vẫn còn yếu, lại đã đến giờ uống thuốc, ta thật sự không có ý định quấy rối. Tiểu Hầu gia ngài đại nhân đại lượng, tuyệt đối đừng so đo với hạ quan, Tiểu Hầu gia ngài..."

Cánh cửa đột nhiên bị kéo ra, Cảnh Dật nhận lấy cái khay trong tay Y Thanh Vũ, vẻ mặt lạnh lùng, nói: "Người có thể đi được rồi."

Y Thanh Vũ liên tục gạt đầu rồi xoay người chạy đi như thể vừa được đại xá, chỉ chớp mắt một cái đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa, nói hấn không biết khinh công chắc cũng chẳng ai tin!

Mấy món được đưa tới đều được chế biến thanh đạm, công dụng chủ yếu là bổ khí dưỡng thân, vô cùng phù hợp với Kiều Sơ Huân. Cá hấp mật hoa quế, gà xào hạt óc chó, dưa chuột bao tử muối chua ngọt, cùng với hai bát cháo gà.

Cảnh Dật ăn không nhiều lắm, chỉ lo gấp thức ăn và dứt cháo. Kiều Sơ Huân ngồi trên giường, được hấn hầu hạ như vậy thì sinh ra mất tự nhiên, cuối cùng thật sự không quen nổi, vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, trước khi Cảnh Dật dứt thêm một thìa nữa thì khẽ gọi một tiếng "Dật Chi", bảo rằng để nàng tự ăn là được rồi.

Cánh tay đang múc cháo của Cảnh Dật hơi khựng lại một chút, khóe môi cong cong nhìn về phía Kiều Sơ Huân: "Gọi thêm một tiếng nữa."

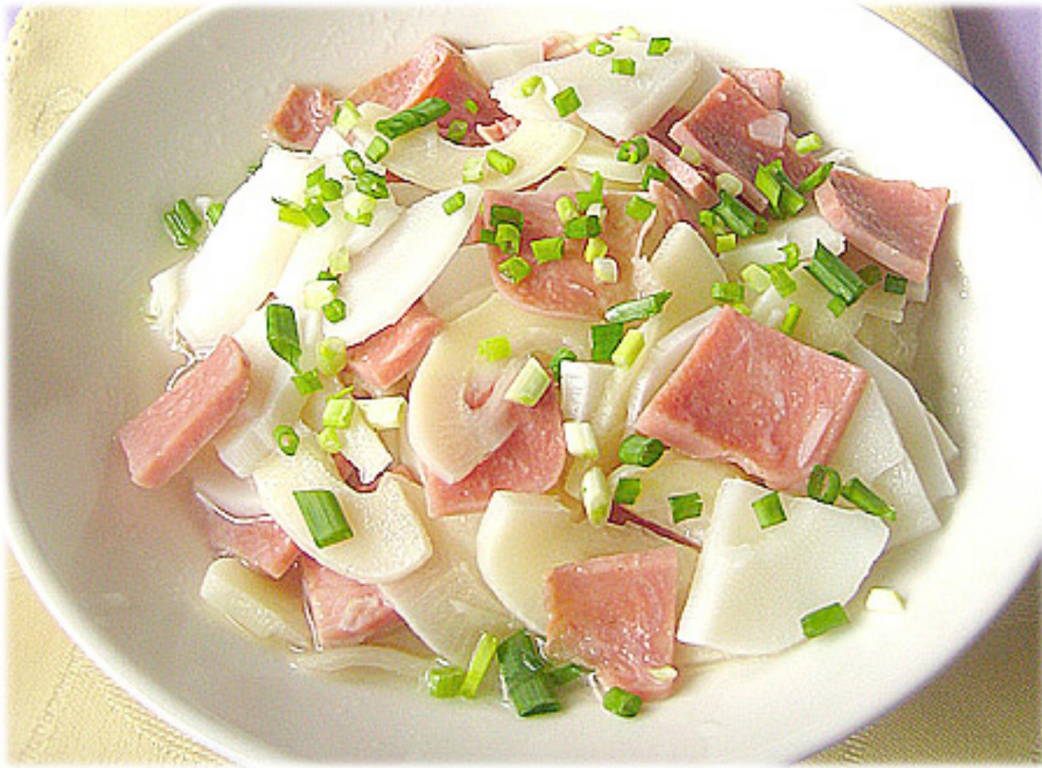
Kiều Sơ Huân không chịu nổi ánh mắt sáng rực đang nhìn nàng chằm chằm của hấn, gọi lại một tiếng nữa.

"Gọi lại lần nữa."

Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, lại nghĩ tới những chuyện quá khứ mà hấn kể lúc này, không nỡ chọc vào tim hấn trong lúc tâm tình hấn đang tràn đầy hạnh phúc,

cảm thấy khiến cho hấn vui vẻ như vậy cũng tốt, mà khiến hấn không còn chỉ lo đút đồ ăn cho nàng nữa cũng được, vì vậy lại gọi thêm tiếng nữa.

Ý cười trong mắt Cảnh Dật càng sâu thêm, khuôn mặt trước giờ vẫn luôn lạnh nhạt cũng lộ rõ vẻ vui mừng, dung mạo vốn đã tuấn mỹ lại càng trở nên hấp dẫn hơn. Gấp cho Kiều Sơ Huân một bát đầy đồ ăn xong, hấn mới bung bát lên vui vẻ ăn cơm.

Chương 19: Ngọc lan hong khô

Từ lúc thâm vấn tên đại phu họ Tiểu hồi năm ngoái, Y Thanh Vũ và Cảnh Dật đã được biết một chuyện, mặc dù hẳn ta là người quản lý hầu hết mọi chuyện trong dược đường, nhưng thật sự bày mưu tính kế và kê toa thuốc kia lại là một người khác, mà người này chẳng nghi ngờ gì nữa, chính là đại đương gia chân chính của Sơ An Đường, cũng chính là Kiều Tử An.

Hơn nữa bây giờ có thêm một số tin tức do Kiều Sơ Huân cung cấp, có thể phán đoán rằng từ sau khi giữ chức quản gia Kiều phủ và chương sự của dược đường Kiều gia, Kiều Tử An đã bắt đầu cấu kết với một số người không rõ lai lịch, cùng nhau mưu lợi cá nhân. Chưa nói đến những chuyện hẳn từng làm trước khi tới phủ Việt Châu, chỉ riêng việc mượn danh Kiều gia mở dược đường ở vùng Giang Nam, dùng thuốc giả để lừa gạt những người thiếu hiểu biết, lợi dụng họ để

kiếm chác tiền tài, như vậy cũng đã đủ để chứng minh con đường người này đi chẳng hề quang minh lỗi lạc.

Mà người bằng hữu từng nói đỡ cho hắn kia cũng chẳng phải là một vị quan thanh liêm chính trực gì. Chỉ là bây giờ Cảnh Dật đã bị giáng chức điều đi khỏi Biện Kinh, phía bên kia vẫn dõi theo nhất cử nhất động của hắn, cho nên trong vòng hai, ba năm tới, hắn cũng không tiện có động tĩnh gì quá lớn trong quan trường. Nếu không thì với tác phong làm việc trước kia, hắn đã tìm có truat chức quan của người nọ từ lâu rồi. Nhưng mà trước mắt vụ án Sơ An Đường có thể nói là đã hoàn toàn phơi bày rõ ràng, từ chủ mưu cho đến đồng phạm đều đã sa lưới, chỉ chờ Hình bộ phê duyệt, định tội từng người một, về công về tư đều coi là chuyện mừng.

Trong khoảng thời gian Kiều Sơ Huân dưỡng thương, khí trời càng ngày càng trở nên âm áp, chuyện vụ án cũng giao cho Y Thanh Vũ xử lý, Cảnh Dật trở nên thông thả, cả ngày làm ỏ trong phòng, bám lấy Kiều Sơ Huân, nói mấy câu chọc ghẹo nàng. Cho dù có ra khỏi phòng tản bộ thì trước hết cũng phải ôm nàng đi một đoạn, lấy cớ là giúp nàng thích ứng với nhiệt độ bên ngoài, lần nào Kiều Sơ Huân cũng vừa giận vừa ngượng đỏ cả mặt nhưng vẫn không cãi được hắn, lại sợ bị bọn Y Thanh Vũ bắt gặp cho nên cứ cúi gầm mặt trong ngực hắn không dám ngẩng đầu lên.

Hôm đó vừa đúng lúc gặp được đại phu tới xem bệnh cho Kiều Sơ Huân, người này cũng chẳng phải ai xa lạ mà chính là lão đại phu trước đó từng xem bệnh cho nữ tử mang thai ở trong y quán kia. Lúc Cảnh Dật đưa nàng về từ chỗ Kiều Tử An, nàng chẳng còn chút ý thức nào nữa, lại có mấy huyết đã bị cầm ngăn châm, bọn Cảnh Dật không thạo việc này nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, ra lệnh cho đám Cao Linh ra ngoài mời đại phu, bởi vì đã khuya nên gõ cửa nhiều

nhà mà không có ai trả lời, chỉ có lão đại phu này ở hậu viện nghe được động tĩnh bên ngoài cửa, không hề chần chừ lập tức đi tới cứu người.

Sau đó Cảnh Dật hỏi lão đại phu, làm sao biết Sơ An Đường kia có vấn đề, lão chỉ cười cười, nói rằng chỉ là mấy thang thuốc an thai, dược đường nào cũng có thể kê được, không lý nào tất cả nữ tử mang thai trong thành đều phải tới dược đường của bọn họ để mua thuốc. Hơn nữa lão từng nghe người trong nghề nói qua, hình như dược đường này vốn cũng chẳng sạch sẽ gì, chỉ là từ xưa tới giờ người trong nghề thường coi khinh nhau, lão lại chẳng có chứng cứ xác thực, cho nên lúc Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân hỏi đến, lão cũng chỉ có thể chỉ điếm sơ qua, như vậy cho dù dược đường kia có vấn đề thật hay không thì cũng không tính là lão mang lòng dạ tiểu nhân.

Lão đại phu bắt mạch cho Kiều Sơ Huân, lại quan sát sắc mặt nàng, vuốt râu mép gật đầu liên tục. Thấy Cảnh Dật đứng bên cạnh nhìn đầy lo lắng, lão đứng lên cười chấp tay: "Công tử yên tâm, thân thể cô nương đã không còn gì đáng ngại. Uống hết số thuốc này là có thể ngưng hẳn, cô nương cũng là người tinh thông dược lý, sau này chú ý bồi bổ thêm trong đồ ăn hằng ngày là được."

Nói xong lại nhẹ nhàng gật đầu với Kiều Sơ Huân rồi xách hòm thuốc ra khỏi đình.

Lúc này vừa qua giờ Ngọ, ánh mặt trời âm áp đầu xuân chiếu lên người, cây ngô đồng trong sân đã đâm chồi, trong không khí thoang thoang mùi cây cỏ thơm ngát, đúng là một ngày thích hợp để ra ngoài. Thấy lão đại phu đã đi xa, Cảnh Dật quay đầu, kéo tay Kiều Sơ Huân nói: "Có muốn ra ngoài một lát không?"

Kiều Sơ Huân vừa mới châm xong một chén trà cho Cảnh Dật, nghe thấy vậy thì rất vui mừng, mỉm cười gật đầu, nhưng vẫn đẩy cái đĩa trong tay tới trước mặt Cảnh Dật: "Đĩa ngọc lan hong khô này công tử còn chưa ném qua."

Nói là ngọc lan hong khô, nhưng thực ra là dùng măng non mùa xuân rang lên, bởi vì cả màu sắc lẫn hình dạng đều rất giống hoa ngọc lan nở rộ trong ngày xuân nên mới có cái tên này. Đây là một món ăn vặt rất phổ biến những dịp cuối đông đầu xuân, nhưng muốn làm đủ sắc hương vị thì lại thật sự không dễ.

Muốn làm ra món ngọc lan hong khô này, nhất định phải dùng măng non mùa đông hoặc mùa xuân cho nên muốn làm cũng chỉ có thể đợi cho tới mùa đông, và cũng chỉ có thể làm cho tới trước thanh minh năm sau. Măng cắt nhỏ, cho vào một cái chõ bằng gỗ hấp tới lúc vừa chín thì lấy ra, để ở nơi có nhiệt độ thấp cho tới lúc khô ráo, bóc sạch lớp vỏ cứng bên ngoài, cho vào cái sàng, rang ở trên lửa cho tới lúc khô hẳn.

Độ lửa lúc hấp và rang rất quan trọng, nếu làm không chuẩn thì sẽ phá hỏng cả món ăn. Vì vậy vào dịp đầu xuân, rất nhiều quán bán đồ ăn vặt hoặc bánh ngọt đều đua nhau bày bán món này. Nhưng mà đĩa ngọc lan hong khô này là do đầu bếp mà Y Thanh Vũ tìm tới làm ra.

Trước đó Kiều Sơ Huân đã ăn thử một chút, không chỉ màu sắc trắng nõn ngọc ngà mà mùi vị cũng thanh ngọt vừa miệng, không hề ngấy, cũng chẳng có mùi khói, quả thật có thể gọi là thượng phẩm.

Cảnh Dật nghe Kiều Sơ Huân nói là ăn rất ngon thì cũng kẹp một miếng lên nếm thử, nhai xong nuốt xuống thì lại nhấp một ngụm trà xanh, vẫn không nói gì.

Kiều Sơ Huân thấy hấn vẫn chưa khen ngon thì còn tưởng là hấn có chỗ nào chưa hài lòng, liền hỏi: "Công tử cảm thấy chưa hài lòng ở đâu?" Hấn nói ra để nàng biết, sau này nàng có tự tay làm món này thì cũng có thể rút kinh nghiệm.

Cảnh Dật buông chén trà xuống, liếc mắt nhìn nàng đầy ý tứ, không tiếp tục chủ đề này nữa mà lại nhắc tới chuyện xung hô của nàng: "Bây giờ cũng không có người ngoài, sao nàng lại gọi công tử rồi?" Hôm đó dây dưa mất một đêm, hai người đi đến quyết định là chỉ cần có mặt người ngoài, Kiều Sơ Huân sẽ gọi hấn là công tử, nhưng nếu chỉ có hai người với nhau thì nàng phải theo lời Cảnh Dật, dù có gọi là ca ca thì nàng cũng không được chối bỏ.

Kiều Sơ Huân hơi buông mắt xuống, trên mặt có vẻ hơi oán giận, nhỏ giọng nói: "Không phải vừa rồi công tử nói là phải ra ngoài sao..." Chỉ có một chút thời gian thôi nhưng hấn cũng không quên bắt chẹt lời nói của nàng, chỉ một lát nữa thôi là phải ra ngoài rồi, chẳng lẽ không nên tranh thủ chút thời gian này mà nghe nàng gọi một tiếng Dật Chi sao...

Lại nói, đã hơn một tháng rồi, Cảnh Dật vẫn chưa cho nàng bước chân ra khỏi phủ, nhưng dù sao thì ở mãi trong phòng cũng không tốt, thế nhưng hấn cũng chỉ cho nàng đi lại trong sân, mấy ngày đầu ngay cả đến cái đình chỉ cách mấy bước chân, hấn cũng phải ôm nàng ra mới chịu. Cũng may là bọn Cao Linh có lẽ cũng biết Kiều Sơ Huân da mặt mỏng, từ ngày Kiều Sơ Huân có thể ra khỏi phòng thì cũng rất ít khi tới hậu viện, vì vậy mới tránh được việc bị người khác bắt gặp tư thế thân mật của hai người.

Nhưng mà vẫn bị Y Thanh Vũ gặp phải mấy lần. Hấn ban đầu còn giương mắt lên nhìn, vẻ mặt mờ ám đi tới, sau đó ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, cuối cùng là chạy trốn chết, chạy chưa được bao xa lại còn thụt lùi mấy bước, đưa lưng về phía

hai người, dùng tốc độ nhanh nhất để nói sơ qua chuyện chính cho Cảnh Dật nghe, sau đó thì tới phòng của đám ảnh vệ, chờ Cảnh Dật tới sẽ nói chi tiết.

Cảnh Dật lại vẫn bình bình thản thản, định làm cái gì thì tiếp tục làm cái đó, chỉ là thấy Kiều Sơ Huân cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, không chịu để cho hấn đụng chạm, trong lòng hấn lại cảm thấy khó chịu. Đến lúc tới gặp Y Thanh Vũ thì đều nói bóng nói gió, ám chỉ cho đám ảnh vệ ai có thù gì thì cứ báo, không cần phải chừa mặt mũi cho tên kia. Cho nên lần nào Y Thanh Vũ cũng hào hứng đi tới rồi lại ủ rũ ra về, trên mặt thì thêm vài vết bầm tím hoặc vài chỗ sưng lên. Mặc dù có Tiểu Hầu gia đứng sau chống lưng, nhưng mà ra tay tới cái mức đó thì đúng là hơi nặng tay thật!

Vì vậy lúc này nếu không phải là có chuyện lớn xảy ra thì Y Thanh Vũ chắc chắn sẽ không chạy thẳng tới hậu viện. Cũng may hôm nay hấn không bắt gặp cảnh tượng hương diễm như trong tưởng tượng, chỉ thấy hai người kia đang sóng vai đi cạnh nhau.

Hai người đều mặc y phục sáng màu, Cảnh Dật mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, cả người đều lộ rõ vẻ anh tuấn cơ trí; Kiều Sơ Huân khoác một chiếc áo choàng mỏng màu trắng như tuyết, thấp thoáng lộ ra xiêm y màu hoa mẫu đơn bên trong, hai người nắm tay nhau cười cười nói nói đi ra ngoài, cho dù là ai cũng nhìn ra tình cảm thâm thiết giữa hai người, quả thật rất giống cảnh tượng trên các bức bích họa thường gặp.

Y Thanh Vũ vừa mới bước qua cửa đã đứng sững ra, mãi tới lúc hai người kia đi tới trước mặt thì mới hoàn hồn, vội vàng kéo ống tay áo Cảnh Dật lớn tiếng nói: "Đã xảy ra chuyện lớn rồi! Nói tới chuyện này cũng không thể chỉ trách mấy tên coi ngục, cũng là do ta không tốt... Ôi chao chuyện này cũng không thể chỉ trách ta

được... Nói tóm lại, lần này không thể không nhờ đến Hầu gia ngài tự thân xuất mã, không không không..."

Cảnh Dật đứng đung giật lại ống tay áo, cắt ngang lời nói lộn xộn của hắn: "Xảy ra chuyện gì thì nói thẳng, nếu không thì ra khỏi cửa rẽ phải, đi thông thả, không tiễn." Lần nào tới cũng là cái kiêu giải thích này, hắn cũng chẳng biết đổi cách nói đi.

Y Thanh Vũ gấp tới mức giậm chân: "Ôi Hầu gia, ngài đừng có không tin mà! Lần này thực sự đã xảy ra chuyện lớn. Tên Kiêu Tử An kia, hắn, hắn, hắn vượt ngục chạy trốn rồi!"

Lúc này không chỉ Cảnh Dật kinh hãi mà ngay cả Kiêu Sơ Huân cũng khẽ kêu lên một tiếng, kéo tay Cảnh Dật, nói: "Công tử..."

Phải làm thế nào đây, trước đó Cảnh Dật đã nói với nàng, chưa tính đến chuyện hắn ta bắt cóc nàng, chỉ riêng vụ Sơ An Đường cũng đủ cho hắn ta phải ăn com tù mấy năm rồi. Nhưng chuyện này không thể đánh đồng với chuyện vượt ngục được, Kiêu Sơ An đã trốn như thế, chỉ cần bị truy nã bắt về quy án thì tội danh sẽ tăng thêm một bậc, dựa vào tội mà kết án, chắc chắn sẽ càng phải chịu nhiều hình phạt hơn!

Cảnh Dật nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kiêu Sơ Huân, đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh trước đó, ra hiệu cho Y Thanh Vũ đi trước, bọn họ sẽ đi cùng nhau: "Lao ngục của châu phủ không thể so với đại lao Hình bộ, nhưng cũng không thể dễ chạy thoát như vậy. Có người trong ứng ngoại hợp sao?"

Y Thanh Vũ khoát tay lia lịa: "Cái này thật sự không có!"

Ba người nhanh chóng đi tới tiền viện, thấy đám Tiểu Lục đang chơi nhảy ô cùng Tiểu Đào Nhi, Cao Linh ở cạnh đó thì quên cả uống trà, ngồi ôm trán chẳng nói gì.

Mặc dù Y Thanh Vũ không có tâm tình nào mà đùa giỡn, thế nhưng vẫn bị cảnh tượng này làm cho dở khóc dở cười, quả nhiên thuộc hạ của Tiểu Hầu gia cũng không phải là dạng tầm thường! Ngay cả hứng thú sở thích cũng đều đặc biệt như thế.

Cảnh Dật lại cứ như thể không phát hiện ra, lên tiếng gọi Cao Linh: "Dẫn mấy người cùng tới nha môn một chuyến." Sau đó lại liếc mắt nhìn Y Thanh Vũ đang giật giật khóe môi: "Vị Hồng cô nương mà ngươi biết kia, tối nay làm cơm trong phủ xong sẽ đưa tới nha môn."

Kiều Sơ Huân đứng bên cạnh kéo hần một cái: "Công tử, Liêu cô nương đã vất vả nhiều ngày rồi, chạy đi chạy lại hai đầu sẽ rất mệt, tối nay cơm ở nha môn cứ để ta làm đi!"

Y Thanh Vũ gạt đầu liên tục tỏ vẻ tán thành, Kiều tiểu thư thật đúng là hiểu lòng người, biết bọn họ nhớ mong tay nghề của nàng đã hơn một tháng nay rồi... Hơn nữa Hồng Đàm cô nương người ta không phải họ Hồng, đã nói bao nhiêu lần rồi, là họ Liêu!

Cảnh Dật hơi do dự, cúi đầu kẻ sát nàng hơn một chút, thấp giọng nói: "Vậy nếu đến lúc đó nàng thấy mệt thì chúng ta cứ gọi cơm bên ngoài, nàng đừng gắng gượng quá sức."

Kiều Sơ Huân cười nhẹ nhìn hần một cái, gạt đầu.

Trong lúc nói chuyện, Cao Linh đã ra ngoài cửa gọi hai chiếc xe ngựa, mọi người chia nhau làm hai tốp ngồi xe tới thẳng nha môn, Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân,

Y Thanh Vũ và Cao Linh cùng ngồi một chiếc xe. Sau khi xe bắt đầu chạy, Cảnh Dật liền hỏi: "Nói tiếp chuyện lúc nãy đi, chạy thế nào?" Nếu không có người hỗ trợ bố trí sẵn, hẳn không tin rằng lao ngục của châu phủ có thể sơ hở như vậy.

Y Thanh Vũ thấy cũng không có người ngoài, hơn nữa tiếng huyên náo bên ngoài xe cũng rất lớn, không sợ phu xe ở bên ngoài nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, mới móc từ trong ngực ra một thứ, ra hiệu cho Cảnh Dật đưa tay ra nhận.

Cảnh Dật xòe tay ra nhận lấy, lại là một khối ngọc thạch màu đỏ tía! Lần này dài hơn hai khối trước kia một chút, cũng là hình ống khèn.

Kiều Sơ Huân nhíu chặt khóe mày, tại sao cứ cách một thời gian lại xuất hiện thêm một khối? Mặc dù nàng cũng không hiểu rõ cuộc thì thứ này có ý nghĩa gì, nhưng nếu như chuyện này có liên quan tới Thất Sinh Giáo, cả ba khối ngọc thạch này đều có dạng ống khèn, nếu như hợp lại với nhau... Trong đầu Kiều Sơ Huân hiện lên hình dạng đại khái, rõ ràng là một cái khèn màu đỏ tía!

Không khí trong buồng xe bỗng chốc trầm xuống. Một lát sau, Cảnh Dật mới cất khối ngọc thạch vào trong người, ngược mắt liếc Cao Linh một cái, sau đó mới nhìn về phía Y Thanh Vũ: "Sao thứ này lại được đưa đến tay ngươi?"

Trên mặt Y Thanh Vũ lộ rõ vẻ "sao có thể chứ", nói: "Mặc dù bản phủ không hiểu võ thuật nhưng tốt xấu gì cũng đứng đầu một phủ đấy! Mệnh quan triều đình đấy, bọn họ nhét thẳng thứ này vào trong tay ta, vậy chẳng phải là..." Dưới cái nhìn chăm chăm của Cảnh Dật, Y Thanh Vũ ho khan một tiếng, nhanh chóng đi thẳng vào chuyện chính: "Phát hiện được trong tay tên cai ngục bị hôn mê."

Về mặt Cảnh Dật không hề thay đổi: "Có người thương vong sao?"

Y Thanh Vũ khoát khoát tay, tỏ vẻ may mắn: "Lần này lại không giết người. Mấy tên cai ngục chỉ bị hôn mê, lính tuần thì có một tên bị đánh gãy hai cái xương

sườn, một tên khác thì bị gãy chân, nhưng cũng không tính là nguy hiểm tới tính mạng."

Cảnh Dật gật đầu: "Vậy thì đi gặp người trước, sau đó thì tới nhà lao."

Kiều Sơ Huân cũng nghe ra được một chút manh mối, vẻ mặt càng lúc càng lộ vẻ lo lắng. Nghe ý tứ của Y Thanh Vũ thì hẳn là Kiều Tử An có câu kết với người của Thất Sinh Giáo. Chỉ chốc lát thể thôi, mọi chuyện đã phức tạp hơn nàng nghĩ rất nhiều...

Vừa bước chân vào nha môn, một gã nha sai chạy tới, hành lễ với mọi người xong thì ghé tới bên tai Y Thanh Vũ thầm thì chuyện gì đó. Y Thanh Vũ liếc mắt nhìn Kiều Sơ Huân một cái, trên mặt lộ vẻ mất tự nhiên, chò tên nha sai nói xong thì xua tay ra hiệu cho hắn lui xuống trước. Lúc nhìn về phía Cảnh Dật, Y Thanh Vũ hơi chần chừ một lát mới lắp bắp nói: "Chuyện này... Mạnh trang chủ và phu nhân tìm tới, bảo là đặc biệt tới để xin lỗi Kiều tiểu thư."

Chương 20: Mứt táo a giao

Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân vốn cũng không định nhắc lại chuyện này nữa, nhưng bây giờ vừa nghe Y Thanh Vũ nói như vậy, trong lòng hai người cũng hiểu được một chút.

Mấy tháng trước tới sơn trang Mạnh thị làm khách, phu thê bọn họ cả buổi đều quan sát Kiều Sơ Huân chăm chăm, vị Mạnh phu nhân kia còn cứ lải nhải rằng Kiều Sơ Huân trông rất quen mắt, còn nói hình như đã từng gặp nàng ở đâu đó. Hơn một tháng trước xảy ra chuyện Kiều Tử An, mặc dù lần gần nhất hấn vào thành được ghi lại là mừng năm tháng Giêng, nhưng Sơ An Đường đã mở được một khoảng thời gian, hơn nữa vị Tiểu đại phu kia và cả người quản lý được đường đều quen biết phu thê Mạnh thị, như vậy chắc chắn hai người này cũng đã từng quen biết Kiều Tử An. Như vậy cũng không khó đoán ra lý do hôm nay hai người kia tới nói xin lỗi.

Mặc dù trước mặt người ngoài Cảnh Dật rất hiếm khi lộ rõ tâm tình, sắc mặt gần như lúc nào cũng lạnh nhạt, nhưng dù là Kiều Sơ Huân hay Y Thanh Vũ thì cũng đều có thể nhìn ra hiện giờ hắn đang rất không vui, càng khỏi phải nói tới Cao Linh và bốn tên ảnh vệ phía sau đều cúi đầu lặng lẽ mặc niệm cho hai vị trong phủ kia, nếu chủ tử nhà bọn họ mà tức giận thật thì sẽ rất kinh khủng!

Kiều Sơ Huân vừa định lên tiếng thì đã bị Cảnh Dật kéo lại, xoay người quay trở về. Y Thanh Vũ vừa thấy vậy thì vội vàng bước lên chặn lại trước mặt hai người, bày ra khuôn mặt tươi cười, thấp giọng nói: "Hầu gia bớt giận! Hạ quan cũng không biết tại sao Mạnh trang chủ lại dám tới đây giữa lúc cấp bách thế này. Nhưng mà chính sự vẫn quan trọng hơn có phải không? Vụ án Thất Sinh Giáo phải nhanh chóng giải quyết, không thể chậm trễ dù chỉ một khắc được!"

Cảnh Dật nghe được lời này thì lập tức nở nụ cười, vẻ mặt biếng nhác liếc Y Thanh Vũ một cái, chậm rãi nói: "Ta chẳng qua chỉ là một Hầu gia bị giáng chức đuổi ra khỏi kinh thành, quan không tính là quan, nói cho cùng, chuyện Thất Sinh Giáo cũng có liên quan gì tới ta đâu?"

Trong triều nhiều kẻ ăn bổng lộc hưởng cuộc sống an nhàn như vậy, người nào người nấy nhắc tới Thất Sinh Giáo đều mặt mày biến sắc than thở liên tục, nhưng có được mấy kẻ thật sự để chuyện này trong lòng. Nói trắng ra cũng chỉ có mấy người Triệu Đình và Chu Dục Phi thật sự kéo chuyện này vào người mình, đám quan viên khác không thông đồng cấu kết gây trở ngại là đã tốt lắm rồi!

Y Thanh Vũ nghe thấy lời này thì trong lòng phát hoảng, chút cà lơ phất phơ thường ngày cũng biến mất tăm, khuôn mặt tái xanh nhìn Cảnh Dật: "Hầu gia sao có thể nói như vậy. Ngài không muốn gặp hai người kia, hạ quan có thể hiểu được, nói cho cùng thì chuyện Kiều tiểu thư cũng có liên quan tới bọn họ, nhưng người ta

thật sự không hề có chút ác ý nào, không cần thận tiết lộ hành tung của Kiều tiểu thư cho Kiều Tử An cũng chỉ là vô tình lỡ lời."

"Nay nghe nói Kiều Tử An làm chuyện ác, không phải bọn họ đã lập tức tới tận phủ nha tìm ta nhờ nói đỡ sao. Người ta mang theo gói lớn gói nhỏ không dám tới thẳng cửa nhà là vì cái gì, còn không phải là vì sợ trong lòng Tiểu Hầu gia ngài không thoải mái, đuổi thẳng họ đi luôn hay sao? Mặc dù Mạnh phu nhân xuất thân từ thanh lâu nhưng cũng là người đoan trang đứng đắn, đã sắp sinh nhưng vẫn kiên trì vắc bụng cùng phu quân vào thành, không phải là muốn cho ngài thấy sự thành tâm của bọn họ sao?"

"Lại nói, cho dù hai người họ hôm nay có trăm ngàn lần không đúng thì Hầu gia cũng không nên nói là chuyện Thất Sinh Giáo không liên quan gì tới người. Kể từ lúc chào đời, ngoại trừ trước lúc năm tuổi từng sùng bái phụ thân ta có thể kiếm về nhà một đồng tiền thì tới tận bây giờ, ta cũng chỉ bội phục một người là Hầu gia. Cho dù là mưu trí gan dạ hay là tác phong thủ đoạn, Y mỗi đều cảm thấy ở Đại Tống chúng ta Hầu gia là người xứng danh..."

Y Thanh Vũ nói, dựng dựng ngón tay cái, sau đó lại cười lạnh một tiếng: "Áy thế mà nay lại nghe Hầu gia vì tư tình nhi nữ mà nói ra những lời này, hạ quan thật sự cảm thấy lúc trước đúng là mắt bị mù, nhìn hòn đá thô lại tưởng viên ngọc sáng!"

Y Thanh Vũ nói quả thật hơi nặng lời, nhất là câu cuối cùng, căn bản đã chẳng còn đặt thân phận Hầu gia của Cảnh Dật vào trong mắt, e là kể cả đương kim thiên tử cũng chưa từng nghĩ tới chuyện dùng những lời như thế để áp đặt lên người Cảnh Dật. Mấy tên ảnh vệ phía sau đã nổi giận, bởi vì Cao Linh ngăn lại nên vẫn chưa động thủ, nhưng rõ ràng không khí đã căng thẳng tới mức giương cung bạt kiếm.

Cảnh Dật nhìn vị đại nhân nào đó đang thờ hỏn hển vì tức giận trước mặt mình, im lặng một lúc lâu. Đến lúc khôi phục lại chút lý trí, Y Thanh Vũ mới hoảng hốt nhận ra mấy lời mình vừa nói đều có phần thất lễ, thậm chí còn có ý mạo phạm hoàng gia. Thế nhưng lời đã ra khỏi miệng cũng như nước đổ khó hốt, nếu như Cảnh Dật dựa vào đó mà truất chức quan của hắn hoặc thậm chí là tống hắn vào đại lao, hắn cũng không có gì để oán trách.

Sắc mặt Y Thanh Vũ trắng bệch, trong lòng đang buồn phiền ảo não thì lại nghe nam tử đối diện khẽ cười một tiếng. Hắn giương mắt lên thì thấy Cảnh Dật quả thật đang cười, không chỉ khóe môi cong cong mà ngay cả mắt mày cũng lộ ra ý cười nhàn nhạt. Từ lúc hai người kết giao tới giờ, hắn chưa từng thấy Cảnh Dật có vẻ mặt tốt như vậy, nhất thời Y Thanh Vũ cũng sợ ngây ra, thế này là sao đây? Muốn đãi một bữa cơm ngon trước lúc chặt đầu, cho nên mới tặng người ta một bộ mặt tốt như thế sao?

Kiều Sơ Huân đứng bên cạnh cũng nhìn ra chút đầu mối, ngẩng đầu lên liếc Cảnh Dật một cái, sau đó nhẹ giọng nói: "Y đại nhân chớ nghi ngờ, vừa rồi công tử nói như vậy cũng không phải là lời thật lòng, chắc hắn là muốn... thăm dò đại nhân thôi."

Y Thanh Vũ lại càng ngẩn ngơ, "ôi" một tiếng, vẫn không bình tĩnh nổi.

Cảnh Dật nắm chặt một bàn tay Kiêu Sơ Huân, phì cười một tiếng, liếc mắt nhìn Y Thanh Vũ đầy vẻ khinh bỉ: "Dù sao cũng là địa phương người cai quản liên tục gặp chuyện không may, bây giờ lại để một nghi phạm vô cùng quan trọng chạy thoát, bản Hầu gia đứng hàng nhất phẩm đương triều, bởi vì không tin tưởng mà thăm dò thử cũng không được sao?"

Y Thanh Vũ cứng họng, sắc mặt hết xanh lại đỏ, đưa tay gãi sau gáy, lúng ta lúng túng nói: "Được, được... Vậy cái đó, Tiểu Hầu gia, vừa rồi ta..."

Cảnh Dật mỉm cười, thản nhiên ném lại một câu "Nói năng hùng hồn lắm", sau đó kéo tay Kiều Sơ Huân đi vào bên trong.

Mặt Y Thanh Vũ lúc đỏ lúc trắng, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn trời tháng sáu, vỗ trán lắm bầm: "Cha à, ngài dạy nhi tử phải giấu tài nhiều năm như vậy, cuối cùng ở đây một hai ngày đã thành công cốc cả rồi!" Bị Tiểu Hâu gia gài bẫy lộ ra bộ mặt thật, sau này muốn giả ngây giả dại ăn chực miễn phí cũng không dễ nữa...

Đi vào chính sảnh, quả nhiên, phu thê Mạnh thị chờ bên trong đã lâu. Mạnh trang chủ đi đi lại lại trong phòng, hai tay chà xát liên tục, xoay người nhìn thấy Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân cùng đi vào thì sững sốt, sau đó mặt dần đỏ lên, ngập ngừng một hồi mới gượng gạo nặn ra một câu: "Cảnh công tử, chuyện này Mạnh mỗ thật có lỗi..."

Nói xong thì chấp tay lại vái lạy. Mạnh trang chủ đã rời khỏi quan trường nhiều năm, dáng vẻ trí thức cũng đã phai nhạt đi nhiều, hơn nữa đã bước sang tuổi trung niên, vóc người mập mạp, động tác vái lạy này vừa thiếu tự nhiên vừa có vẻ hao sức, Mạnh phu nhân ở phía sau đã bật cười thành tiếng.

Cảnh Dật nắm tay Kiều Sơ Huân đi lên trước, vươn tay ra đỡ, sắc mặt lạnh nhạt nhưng không có vẻ tức giận: "Mạnh trang chủ đừng nói vậy."

Mạnh trang chủ đứng thẳng người lên, vẫn đang định tiếp tục giải thích nhưng Cảnh Dật đã khoát tay ra hiệu cho hắn không cần phải nhiều lời: "Đã là bằng hữu của Y đại nhân, lại từng ngồi uống rượu cùng nhau, con người của Mạnh trang chủ, ta vẫn còn tin được."

Lúc này Mạnh phu nhân cũng đã được nha hoàn chậm rãi đỡ đi tới, kéo tay phu quân nhà mình, nói: "Đã để Cảnh công tử chê cười rồi. Chuyện này nói cho

cùng vẫn là thiếp thân không đúng, lão gia nhà ta hôm nay cũng là mang ta tới nhận lỗi với hai vị."

Mạnh trang chủ đứng lên cạnh thê tử, vội vàng vòng tay ra ôm choàng lấy eo nàng ta, như thể muốn giúp nàng ta giảm một chút sức nặng ở thắt lưng. Mặc dù có khoác một cái áo choàng mỏng nhưng vẫn có thể nhìn thấy bụng nhô lên rất cao, xem chừng đã bảy, tám tháng rồi.

Nữ tử liếc mắt nhìn Kiều Sơ Huân, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ áy náy: "Cô nương, nhắc tới việc này vẫn là do cái miệng ta làm hỏng. Khi trước cô nương cùng Cảnh công tử tới nhà chúng ta làm khách, không phải ta vẫn luôn nói trông mặt cô nương rất quen sao? Hôm ấy sau khi cô nương ra về ta mới nhớ ra, trước kia quả thật ta đã từng nhìn thấy cô nương."

Kiều Sơ Huân nghe thấy lời này thì trợn to mắt, sao có thể chứ! Năm ngoái, cuối hè nàng mới theo đám người Cảnh Dật tới Việt Châu, trước kia ở Biện Kinh lại càng hiếm khi được bước chân ra khỏi cửa, bình thường nếu có gặp người lạ mặt nào thì chắc chắn cũng sẽ không thể quên được.

Nữ tử mỉm cười, xoa nhẹ lên bụng, nói: "Không phải người thật. Ta nhìn thấy cô nương trên một bức vẽ."

Lúc này Y Thanh Vũ cũng vừa bước vào phòng, thấy mọi người đều đang đứng cạnh cửa nói chuyện, Mạnh phu nhân ôm cái bụng lớn có vẻ khó nhọc, hần lập tức lên tiếng gọi người dâng trà và bưng ít điểm tâm lên, đồng thời mời mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Nữ tử kia nhất quyết phải ngồi cạnh Kiều Sơ Huân, nhưng trong phòng lại chỉ bày ba cái ghế, Cảnh Dật và Mạnh trang chủ đành phải cùng ngồi một bên, Mạnh phu nhân và Kiều Sơ Huân ngồi một bên, Y Thanh Vũ ngồi ghế giữa, Cao Linh và mấy người còn lại đứng ở cạnh cửa.

Nữ tử kia tiếp tục nói chuyện lúc này: "Đầu thu năm ngoái Kiều Tử An đã tới trang viên của chúng ta, nói là dự định thời gian tới sẽ mở một dục đường ở phủ Việt Châu, cũng giống như ở các châu phủ lân cận, đều thuộc công việc làm ăn buôn bán của dục đường Kiều gia. Lão gia nhà ta trước giờ đều thích kết giao bằng hữu, lại cảm thấy kinh doanh dục đường dù sao cũng tốt hơn kinh doanh những thứ khác, ngoài kiếm tiền ra thì còn có thể giúp đỡ nhiều người, cũng coi như tích chút phúc đức cho hài tử chưa chào đời."

Nữ tử nói đến đây thì cười làm nũng với Mạnh trang chủ ngồi ở đối diện một cái, lại kéo tay Kiều Sơ Huân nói: "Cũng vì vậy mà Kiều Tử An ở lại nhà ta một khoảng thời gian không ngắn, cũng giới thiệu cho ta một vị đại phu, chính là tên khốn họ Tiểu mà các vị đã gặp."

Nữ tử thở một hơi, như thể vừa nhắc tới người này là nổi giận: "Lúc hấn ở nhà ta, ta nhiều lần nhìn thấy hấn ngắm nghía một bức vẽ. Sau đó có một hôm, cũng không biết là nói chuyện gì, hấn lại hào phóng đưa bức vẽ kia cho ta và lão gia nhà ta xem. Người ở trên bức vẽ đó chính là cô nương."

Kiều Sơ Huân rũ mắt không nói, sống lưng lại bắt đầu thấy ớn lạnh. Từ lúc nào Kiều Tử An đã có tâm tư sâu nặng như vậy đối với nàng, thế mà nàng không hề hay biết chút nào, cuối cùng hấn còn muốn xóa sạch mọi ký ức của nàng, cưỡng ép giữ nàng lại bên người. Bà bà từng bảo nàng phải tránh xa người này, nói hấn không hề lương thiện như vẻ bề ngoài, chẳng lẽ hai người quen biết nhiều năm như vậy, nàng lại chưa bao giờ nhìn rõ hấn sao?

"Chuyện sau đó, có lẽ hai vị cũng đoán ra dục một chút." Nữ tử kia nói, khẽ thở dài một hơi: "Lúc sắp sang năm mới, hấn lại tới trang viên, nói là hấn hoàn toàn không hề biết tới những chuyện tên họ Tiểu kia làm, vừa xin lỗi hai người bọn ta vừa thề thốt, suýt chút nữa còn quỳ xuống trước mặt ta. Lúc đó ta nhất thời nhẹ

đạ, cho nên cũng không oán trách gì hấn. Sau đó lại nói tới chuyện lúc trước uống thuốc suýt chút nữa thì sảy thai, ta mới nhắc tới cô nương, lúc đó hấn rất kích động, luôn miệng nói muốn gặp cô nương đã viết toa thuốc kia cho quản gia..."

"Nếu ta biết Kiều Tử An là người như thế thì có đánh chết ta cũng sẽ không tiết lộ nửa câu về hành tung của cô nương cho hấn ta biết!" Nữ tử nói tới chuyện này thì cũng hơi nôn nóng, vừa kéo tay Kiều Sơ Huân vừa quay sang nhìn về phía Cảnh Dật: "Chuyện Kiều Tử An bị bắt bọn ta cũng mới nghe nói mấy ngày gần đây, mặc dù lời đồn bên ngoài không nói rõ nữ tử kia là ai, nhưng mà bọn ta cũng đoán được một chút, hôm trước gửi thư cho Y đại nhân để chứng thực... Đã khiến cô nương phải chịu khổ, suýt nữa còn làm lỡ mất một mối duyên tốt, thật sự rất có lỗi..."

Nữ tử kia giải thích xong mọi chuyện, Y Thanh Vũ liền nhận vai trò hòa giải, phu thê Mạnh thị nói không ít câu tỏ vẻ áy náy, trên bàn cũng bày mấy xấp thuốc bổ các loại, rõ ràng là đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để tạ tội.

Thấy mọi chuyện cũng đã nói xong xuôi, Cảnh Dật đưa mắt ra hiệu cho Y Thanh Vũ, gật đầu với Mạnh trang chủ, sau đó dẫn mấy người Cao Linh ra khỏi phòng, để Y Thanh Vũ ở lại tiếp tục nói chuyện với phu thê hai người họ, đồng thời trông nom Kiều Sơ Huân.

Trà quá ba tuần, tinh thần của Mạnh phu nhân lại càng lúc càng tốt, kéo tay Kiều Sơ Huân hết mắng Kiều Tử An lại mắng tới được đường Kiều gia, nói đủ chuyện từ thời tiết hôm nay cho tới quán ăn nào đó ở thành bắc có mấy món rất bổ dưỡng. Mạnh trang chủ thấy Cảnh Dật không trách móc thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, vì vậy nên nói chuyện rất hào hứng, tán gẫu với Y Thanh Vũ về chuyện làm ăn đầu năm của mấy gia đình trong thành.

Hai bên trò chuyện đều là một người ra sức nói, người kia liên tục gật đầu mỉm cười nói phải. Mạnh phu nhân nuốt ngụm canh [thủ ô](#) táo đỏ [nấm tuyết](#) cuối cùng mà nha hoàn mua ở phố bên cạnh, lấy khăn ra lau khóe môi, sau đó nhận lấy một gói giấy dầu từ trong tay nha hoàn, nháy mắt với Kiều Sơ Huân, bên môi nở nụ cười ngọt ngào: "Cô nương, nào, đây là món ngon đây..."

Mở gói giấy dầu ra, bên trong là một nắm táo đỏ sậm hơi đen, màu sắc bóng bẩy lại lộ ra mùi thuốc hơi nồng. Kiều Sơ Huân bị mời mọc luôn miệng thì cũng không tiện từ chối, huống hồ cũng nhận ra đây quả thật là một món tốt nên thấp giọng nói cảm ơn, đưa tay nhón một quả cho vào trong miệng.

Mứt [táo a giao](#) nghe tên thì chẳng có gì mới lạ, nhưng táo a giao thật sự thì lại không có nhiều. Nguyên liệu là yếu tố quan trọng nhất, nhất định phải là trái táo a giao, nếu dùng mứt táo kết hợp với các loại dược liệu khác để thay thế thì chắc chắn không thể làm ra được món mứt táo a giao thật sự, chưa nói đến chuyện chất lượng có phải là hàng thượng đẳng hay không.

Người ta vẫn nói "mỗi ngày ăn ba trái táo sẽ trường sinh bất lão", mà táo a giao lại càng bổ dưỡng hơn, không chỉ có tác dụng dưỡng âm, ích khí bổ thận mà còn có thể cải thiện chứng thiếu máu, hơn nữa còn là báu vật dưỡng nhan chống lão hóa, vì vậy đối với nữ tử mà nói thì quả thật là một món vô cùng tốt.

Mạnh phu nhân quả thật là một người biết cách chăm sóc sức khỏe, chỉ ăn ba quả, sau đó cũng không đụng tới nữa. Dù sao cũng đang mang thai, a giao bổ máu nhưng cũng hoạt huyết, cho nên nữ tử mang thai quả thật không nên ăn nhiều.

Vì vậy nàng ta chỉ ăn một chút rồi cầm gói mứt táo a giao trên ghẹo Kiều Sơ Huân, ghé vào bên tai nàng cười nói: "Nữ nhân ấy à, nhất định phải chú trọng giữ gìn nhan sắc! Mặc dù cô nương vốn liếng không tệ, nhưng cũng phải biết cách giữ công tử nhà người! Không phải người hiểu y thuật sao, nắm tuyết này, thủ ô này, a giao này, bình thường không thể thiếu được, nên ăn thì phải ăn, nếu không... Hiện giờ thì vẫn còn tươi trẻ, thêm dăm bảy năm nữa, chắc chắn sẽ bị nam nhân chê..."

Mạnh phu nhân này vốn xuất thân từ thanh lâu, không chỉ nói chuyện cởi mở hơn những phu nhân bình thường khác mà còn càng nói càng hưng phấn. Nàng ta mới nói được ba câu Kiều Sơ Huân đã đỏ mặt, lại không tiện lập tức đứng lên hoặc đi ra ngoài nên chỉ có thể ngồi im cắn môi giả vờ căm điếc.

Nữ tử kia nói liên tục một hồi, sau cùng vỗ vỗ vào tay nàng, nói rất khí phách: "Cái khác ta không dám ba hoa khoác lác, nhưng riêng về phương diện này, nếu cô nương có gì không hiểu thì sau này cứ hỏi ta. Ta bảo đảm sẽ giúp người khiến người kia trở nên dễ bảo, một ngày cũng không rời được người!"

Kiều Sơ Huân cắn môi gật đầu, rũ mắt lí nhí nói cảm ơn, không nói một câu dư thừa nào.

"Chao ôi, cô nương, mứt táo a giao này ta vẫn còn, gói này người cầm lấy mà ăn đi." Tiểu nha hoàn bên cạnh cũng rất nhanh trí, nghe vậy thì lập tức tiến lên gói mấy thứ lại, đặt vào trong tay Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân từ chối mấy câu, cũng nói không lại vị Mạnh phu nhân này nên đành phải nhận lấy, nhưng sắc mặt đỏ ửng vẫn chưa giảm chút nào.

Mãi cho tới khi Cảnh Dật đi vào, bước tới kéo tay Kiều Sơ Huân thì thấy nàng rũ cả hai mắt, gò má ửng hồng, trong tay không biết là đang cầm cái gì, dáng vẻ thẹn thùng. Thấy hẳn tới, nàng còn vội vội vàng vàng né sang một bên, cũng không

cho hắn nắm tay, vội vã chào Y Thanh Vũ và Mạnh trang chủ rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Cảnh Dật cũng mơ mơ màng màng, liếc mắt nhìn Y Thanh Vũ trước, Y Thanh Vũ mặt mũi nhăn nhó, lại quét mắt sang phía Mạnh trang chủ ngồi bên cạnh, ý bảo từ nãy tới giờ hắn vẫn đều ngồi yên ở đây. Cảnh Dật lại quay sang nhìn Mạnh phu nhân đang che miệng cười, nàng ta đảo mắt, cười mấy tiếng, lại xoay người sang ăn mút hoa quả.

Cảnh Dật chỉ đành phải gật đầu với Y Thanh Vũ, nói sáng mai sẽ tới, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Chương 1: Đun vàng nấu ngọc

Đuổi theo ra bên ngoài, Kiều Sơ Huân vẫn còn chưa đi xa, đứng ở một góc hẻo lánh trong hậu viện phủ nha, hơi cúi đầu, nghiêng người về phía cửa viện. Cảnh Dật đi tới trước mặt nàng, còn chưa kịp mở miệng thì Kiều Sơ Huân đã lên tiếng trước, nhưng vẫn chưa chịu ngước mắt lên: "Vừa rồi nói chuyện phiếm với Mạnh phu nhân, chưa thể chuẩn bị cơm canh cho công tử, bây giờ công tử định tiếp tục phá án hay là trở về phủ, nếu như phá án thì ta..."

Cảnh Dật cúi đầu xuống, ánh mắt ngang tầm với nàng: "Nàng làm sao thế?"

Chỗ Kiêu Sơ Huân đứng vốn hơi tối, Cảnh Dật đứng như thế lại càng che khuất toàn bộ ánh sáng từ phía sau chiếu tới. Kiêu Sơ Huân bỗng chốc càng luống cuống hơn, không khỏi lùi lại một bước, liên tục lắc đầu: "Không có..."

Nói chưa dứt lời thì đã cảm thấy dưới chân bị hụt, Cảnh Dật thấy nàng sắp ngã vào chỗ trống phía sau thì vội vàng vươn tay ra ôm lấy hông nàng, kéo nàng vào trong lòng, nhìn vào mắt nàng, nói: "Nàng cuống cái gì?" Mấy ngày nay hai người càng ngày càng tốt đẹp, Kiêu Sơ Huân ngượng ngùng thì ngượng ngùng, nhưng đã không còn kháng cự hấn như trước. Hấn cũng không làm gì quá đáng, cùng lắm chỉ là hôn mấy cái, ôm một hồi, cùng nhau đọc sách trò chuyện một lát, đề tài nói chuyện không ít, hai người ở cạnh nhau thật sự rất vui vẻ hòa hợp. Tại sao hấn chỉ mới ra ngoài một lát, mọi chuyện lại giống như quay trở lại như trước kia rồi?

Kiêu Sơ Huân ra khỏi phòng chưa được mấy bước đã hối hận, cảm thấy mình đúng là đầu óc hồ đồ, không hiểu đạo lý. Ban đầu nàng cùng Cảnh Dật tới đây là vì bận chuyện chính sự, vừa rồi không lo chuẩn bị cơm tối cho hấn là đã không đúng rồi, bây giờ lại còn vì chút chuyện nhỏ nhặt mà giờ tính nóng nảy quay người bỏ chạy, lỡ như Cảnh Dật không phải định về phủ mà phải bận rộn chính sự thì chẳng phải nàng làm thế này sẽ gây trở ngại cho hấn hay sao!

Nhưng vừa rồi Mạnh phu nhân nói chuyện đó, trong lòng nàng vẫn cảm thấy không được tự nhiên, không thấy người thì còn đỡ, bây giờ thấy Cảnh Dật thì trong lòng như con thỏ đang cuộn tròn lại, khuôn mặt nóng rục, không dám ngẩng đầu lên nhìn hấn. Bây giờ bị hấn ôm vào trong lòng, bên tai lại vang lên mấy lời Mạnh phu nhân nói lúc nãy, bỗng dưng cảm thấy khóe mắt ẩm ướt, tim đập thình thịch, ngay cả giọng nói cũng biến đổi: "Ta, ta không sao..."

Mặc dù chỗ này không đủ ánh sáng nhưng Cảnh Dật vẫn có thể thấy rõ khuôn mặt nàng càng lúc càng đỏ, cánh môi hơi run như thể muốn bật khóc, đôi mắt của hắn híp lại, giọng điệu cũng lạnh hơn: "Vừa rồi có ai nói gì với nàng?"

"Rốt cuộc là sao thế, nói xem nào."

Kiều Sơ Huân cảm giác được lồng ngực trước mặt không ngừng truyền tới hơi nóng, trong đầu nàng không kiềm được nhớ lại mấy ngày nay hai người kề cạnh, phút chốc lại càng thấy xấu hổ hơn, đưa tay lên khoảng trống giữa hai người, vội vàng đẩy hắn ra: "Công tử..."

Cảnh Dật nhìn chằm chằm người trong lòng mình, rốt cuộc cũng nhìn ra đầu mối, vẻ mặt này nếu nói là bị ai đó nói gì khiến cho trong lòng ám ức thì cũng không đúng... Lại nhớ tới ánh mắt hơi có vẻ mập mờ của Mạnh phu nhân lúc nhìn hắn ở trong phòng, Cảnh Dật bất giác thấy trong lòng xao động, đặt tay lên tay nàng, thấp giọng dụ dỗ: "Vừa rồi nàng ta nói gì với nàng, nói cho ta nghe."

Kiều Sơ Huân vẫn không dám ngược mắt lên nhìn, lại không tránh được sự truy hỏi của Cảnh Dật, đành phải lí nhí giải thích: "Không có gì... Mạnh phu nhân, nàng ấy cho là ta và công tử đã..."

Đã? Trong đầu Cảnh Dật đảo một chút, lập tức hiểu ra, đầu cúi thấp hơn một chút, kề sát vào hai gò má nàng cười nhẹ: "Nha đầu ngốc, chỉ vì chuyện này mà không thèm để ý đến ta nữa sao?"

Kiều Sơ Huân bị hắn nói như vậy thì cũng hơi ngượng ngùng: "Ta không muốn không để ý tới công tử..."

Cảnh Dật thấy dáng vẻ ngượng ngùng lại mất tự nhiên của nàng thì cũng buồn cười, khẽ hôn lên khuôn mặt nàng một cái rồi kéo nàng đi ra ngoài: "Giờ này đám người trong nhà cũng đã ăn xong rồi, chúng ta ra bên ngoài ăn rồi về nhà sau."

Vốn dĩ hẳn cũng không muốn Kiều Sơ Huân phải lập tức xuống bếp, thân thể nàng vẫn còn chưa hoàn toàn hồi phục hẳn, trời cũng còn lạnh, hơn nữa bây giờ trong phủ lại đã mời đầu bếp khác, cũng không vội gì một vài ngày. Ngày tháng sau này còn dài, vừa lúc có thể tranh thủ thời gian này để bồi dưỡng tình cảm vững chắc một chút, sau này thành thân rồi có làm chuyện chẵn gối thì cũng tránh khỏi cảnh Kiều Sơ Huân vừa nghe nhắc tới phương diện này đã hoảng sợ, đáng về không tình nguyện.

Cao Linh và mấy tên ảnh vệ tiếp tục ở lại nha môn xử lý vài chuyện, mấy thứ Mạnh trang chủ đưa tới sẽ để cho bọn họ đưa về nhà. Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân đi bộ, tìm một quán ăn để dùng bữa tối.

Mùa xuân măng mọc nhiều, vì vậy rất nhiều chủ quán dùng măng tươi làm món chính. Hai người cũng không quá đói, Cảnh Dật tùy tiện vào một quán ăn, gọi mấy món thanh đạm hợp thời tiết và hai bát cháo. Thờ trước từng có người làm thơ tán tụng món măng, nói rằng: *Đà du bàn nội bác hoàng kim, hòa mễ đang trung chủ bạch ngọc*¹. Trong mấy món ăn được đưa lên, món đầu tiên chính là dùng măng xé mỏng rán trong chảo dầu, bên ngoài vàng óng, xốp giòn lại hơi mặn, bên trong ngọt mát, có thể ví với ngọc, khiến người ta càng muốn ăn nhiều hơn.

Hai món điểm tâm ăn kèm lại một mặn một chay, hai người vốn không đói lắm cũng cảm thấy muốn nếm thử. Cháo thì dùng gạo nếp nấu với măng tre xé sợi, bỏ thêm hành lá, ăn cùng món chiên khai vị kia quả thật là hết sức phù hợp, rất ứng với điển cổ "đun vàng nấu ngọc", không chỉ mùi vị thanh mát ngọt lành mà còn khiến người ta thèm ăn.

Hai người chậm rãi thưởng thức, chẳng bao lâu đã ăn hết mấy đĩa thức ăn và hai bát cháo. Dường như ông chủ quán cũng bị đáng về ăn uống ngon lành của hai

¹ Nghĩa là "vàng chiên trong dầu, ngọc nấu trong cháo"

người làm cho thèm ăn, vừa gọi người thu tiền vừa tự mình đi múc một bát cháo, Kiều Sơ Huân thấy vậy cũng cảm thấy vui vẻ. Ăn xong bữa cơm, cảm giác mát tự nhiên trong lòng cũng dần biến mất, tâm tình của hai người đều rất khá.

Dùng xong bữa tối, hai người cùng nhau đi bộ trở về. Đi được hơn nửa đường, Kiều Sơ Huân lại nhớ tới chuyện vẫn luôn vướng mắc trong lòng, nhiều ngày nay nàng vẫn vì chuyện này mà trong lòng bồn chồn lo lắng, chần chừ một lúc, cuối cùng nàng nhin không được mở miệng nói: "Công tử, lỡ như..."

"Hử?" Cảnh Dật siết tay nàng, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh, như thể cho dù Kiều Sơ Huân có nói gì thì hắn cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên.

Kiều Sơ Huân cắn môi, gằn từng chữ: "Ta nói là lỡ như, người nhà ta tìm tới..."

Chuyện Sơ An Đường âm ỉ như vậy, chắc chắn phụ thân cũng biết đến. Nếu phụ thân tới Việt Châu giải quyết chuyện được đường, lỡ như tìm được tới phủ của Cảnh Dật rồi cưỡng ép mang nàng đi, cho dù nàng có thà chết không chịu thì chuyện này vỡ lở ra, chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh dự của Cảnh Dật. Thân phận của hắn hiện giờ lại nhạy cảm như vậy, lỡ như bị kẻ nào đó nhiều chuyện tâu lên trên, thánh thượng lấy chuyện này để khai đao hỏi tội... Mấy ngày nay, mỗi khi nghĩ đến điềm này, Kiều Sơ Huân đều cảm thấy vừa bất an vừa khó chịu, nàng không muốn sau này không thể gặp được Cảnh Dật, nhưng nếu như vì nàng mà con đường làm quan của hắn bị cản trở thì nàng lại không nỡ.

Dường như Cảnh Dật nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, hắn kéo tay nàng, nói: "Không sao đâu, hãy tin tưởng ta." Chuyện nàng có thể nghĩ tới được, sao hắn lại có thể không tính tới chứ. Sống hai mươi lăm năm, từ trước tới giờ hắn chẳng cầu gì xa xôi, bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một nữ nhân hắn thật lòng thích,

dựa vào các mối quan hệ của ở Biện Kinh cùng với thế lực của hần ở trong triều, chẳng lẽ hần lại không đủ khả năng hay sao!

Kiều Sơ Huân nhìn sườn má Cảnh Dật, hơi dừng bước lại, hai tay đặt vào lòng bàn tay hần, nói: "Cho dù như thế nào, ta cũng không muốn rời xa công tử."

Cảnh Dật cũng dừng bước lại, mỉm cười nhìn vào mắt nàng, sửa lại: "Là "sẽ không rời xa ta"."

Kiều Sơ Huân cắn môi, trong lòng đang do dự thì đã bị Cảnh Dật kéo vào trong ngực, đỡ lấy gò má nàng ý bảo nàng ngẩng đầu lên: "Nàng đã từng cam đoan rằng đời này sẽ không rời xa ta, sẽ luôn ở bên cạnh ta. Đã quên rồi sao?"

Nhớ lại cảnh tượng kiều diễm khi đó, Kiều Sơ Huân lại hơi đỏ mặt, nhưng vẫn nhìn vào mắt hần mà trả lời: "Ta chưa quên."

Cảnh Dật mỉm cười: "Cho dù quên hết thì cũng không được quên cái này."

Kiều Sơ Huân gật đầu, hơi cúi xuống, nhẹ giọng oán trách như trẻ con: "Công tử thật là ngang ngược."

Sao Cảnh Dật có thể không nghe thấy câu oán giận này của nàng chứ, hần lại kéo tay nàng tiếp tục đi về phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt: "Ta cứ ngang ngược như vậy đây, Sơ Huân không được ghét ta."

Kiều Sơ Huân bị bộ dạng lạnh nhạt cao ngạo lại xen lẫn với giọng điệu làm nũng kia chọc cho cong cong khóe môi, để mặc hần kéo tay dẫn đi.

...

Cảnh Dật vẫn không cho Kiều Sơ Huân trở về phòng mình, không phải nói căn phòng kia của nàng không đủ ấm thì là nói lỡ như nửa đêm có gì nguy hiểm thì những người khác sẽ không biết kịp thời, tìm đủ loại lý do để ép nàng ngủ lại

phòng mình. Kiều Sơ Huân thì lại nói sao cũng không chịu bằng lòng, chỉ ngoại trừ đêm đầu tiên sau khi được Cảnh Dật đưa về, ý thức của nàng không rõ ràng, cứ ôm lấy hắn không chịu buông tay. Bây giờ mặc dù thân thể vẫn còn hư nhược nhưng đầu óc lại hết sức thanh tỉnh, như thế này mà lại cùng giường chung gối với Cảnh Dật, sao mà nàng có thể đồng ý chứ.

Hai người giăng co mãi, cuối cùng Cảnh Dật lui một bước, lấy ra một cái gối đầu và một cái chăn, nhường lại giường cho Kiều Sơ Huân, chính mình thì tới ngủ trên sạp. Kiều Sơ Huân trước giờ đều dễ mềm lòng, cho nên cũng không tìm ra được lý do gì để từ chối nữa, vì vậy hơn một tháng qua, hai người đều ở cùng một phòng, chia giường mà ngủ.

Từ nha môn trở về, Tiểu Đào Nhi bung trà lên cho hai người cùng với thuốc cho Kiều Sơ Huân, lại còn có mấy đĩa hoa quả, nói chuyện với Kiều Sơ Huân một hồi rồi mới ra khỏi phòng.

Cảnh Dật đứng dậy cài then cửa, đến trước tủ quần áo đứng một hồi, lấy một bộ xiêm y màu hồng cánh sen ra đặt bên giường. Kiều Sơ Huân vừa mới uống thuốc xong, quay đầu nhìn thấy bộ xiêm y trong tay Cảnh Dật thì sặc một cái, ngay cả ghé cũng ngồi không vững, vội vàng muốn đứng lên, chân tay luống cuống không biết là nên tránh đi chỗ nào.

Cảnh Dật bật cười một tiếng, nhướn một bên mày lên nhìn nàng: "Cũng đâu phải là lần đầu tiên, sao mà lá gan càng lúc càng nhỏ thế?"

Xem ra Mạnh phu nhân không chỉ nói một câu, dường như từ lúc rời khỏi phủ nha, biểu hiện của nha đầu kia đã chẳng còn như trước, nhất là cử chỉ của hai người chỉ vừa thân mật một chút thì phản ứng của nàng đã mãnh liệt hơn hẳn trước kia. Nói thế nào nhỉ, dáng vẻ mặt mày đỏ ửng đôi mắt ướt át này, sao lại thấy giống như là... Cảnh Dật vốn đang hí mắt nghĩ ngợi, đột nhiên lại ngẩn ra một lát,

đến lúc lại nhìn về phía Kiều Sơ Huân thì trong mắt đã lộ ra ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu xa hơn bình thường rất nhiều.

Kiều Sơ Huân đi tới bên cạnh sạp, đôi tay giấu trong tay áo nắm chặt lấy gấu áo. Vừa rồi nàng nhìn thấy Cảnh Dật lấy từ trong tủ ra một bộ xiêm y dành cho nữ tử mới tinh thì lập tức theo bản năng muốn chạy trốn. Trước đó nàng đã tắm rửa trong phòng Cảnh Dật rất nhiều lần, ngoại trừ hơi ngưng ngưng ra thì cũng không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao suối nước nóng cũng nằm trong một không gian khá độc lập, còn có một cánh cửa ngăn ở giữa, hai bên đều không thể nhìn thấy nhau.

Nhưng hôm nay sau khi nghe Mạnh phu nhân nói chuyện, Kiều Sơ Huân lại theo bản năng của nữ nhân cảm nhận được một mối nguy hiểm, người trước mắt này là nam nhân, hơn nữa nam nhân này và nàng lại yêu thương lẫn nhau. Lại nghĩ tới những lúc Cảnh Dật ôm hôn nàng trước kia, vừa rồi Kiều Sơ Huân không kêu lên thành tiếng là đã tốt lắm rồi, nàng bây giờ mới chợt nhận ra, bản thân mình trước kia... thật là quá ngốc nghếch!

Cảnh Dật đứng bên cạnh giường, sắc mặt bình thản đến nỗi có vẻ lạnh nhạt, ánh mắt lại sâu thẳm khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Lẳng lặng nhìn Kiều Sơ Huân một lát, Cảnh Dật mới thấp giọng nói: "Tới đây."

Trong lòng Kiều Sơ Huân vốn đã rối rắm, bây giờ nghe thấy giọng nói trầm thấp của Cảnh Dật dường như đang cố nén cái gì đó thì lại càng hoảng sợ hơn. Nàng vội ngược lên liếc mắt nhìn người đối diện một cái, nhưng ngay cả sắc mặt đối phương thế nào cũng chưa kịp nhìn rõ đã cúi xuống, lắc đầu liên tục. Chân phải lui về sau một bước, chạm đến mép sạp, đầu cúi tới mức không thể nào cúi thấp hơn, lại thật sự chẳng thể lui thêm nữa.

Cảnh Dật hoàn toàn chẳng có ý định bước đến, nâng một tay lên, rất tự nhiên cời sợi dây bó chặt trên cổ tay, mắt vẫn nhìn về phía người cách đó không xa. Hai

cổ tay đều đã được thả lỏng, lại vươn tay đến cởi thắt lưng, ngón trở động một cái, miếng khóa bằng bạch ngọc và cả sợi dây lưng bằng gấm trắng đều giãn ra, tạo ra một tiếng "cách" giòn tan.

Trái tim Kiều Sơ Huân run lên, theo tiếng động nhìn sang, nhìn thấy Cảnh Dật một tay cầm dây lưng, tay còn lại vạch vạt áo ra, mặc dù cánh tay đã che khuất không nhìn được gì, nhưng rõ ràng là tư thế đang mở rộng vạt áo. Nàng không khỏi kinh ngạc, đưa tay lên che miệng, sau đó lại thấy không ổn, hai tay cùng đưa lên che mắt lại, khuôn mặt vốn đã phớt hồng bỗng dựng như bị đám lửa thiêu đốt: "Công tử..."

Cảnh Dật nhếch môi một cái, cởi y phục ra, cởi giày, ngay cả nội y cũng cởi ra. Dường như có ý định đùa nàng, hắn còn để trần đứng yên tại chỗ một lát, sau đó mới lấy chiếc áo choàng rộng bên cạnh phủ lên người, chân cũng lỏng đôi giày mềm trong phòng. Cố ý nín thở đi lên, tới lúc đứng bên cạnh Kiều Sơ Huân, nàng vẫn không hề nhận ra, vẫn còn che mắt đưa lưng về phía hắn, hàm răng cắn nhẹ môi dưới, hai cánh tay còn hơi run run.

Cảnh Dật cong môi, lặng lẽ nở nụ cười, tự tay kéo nàng vào trong lòng, như dự tính nghe thấy tiếng kêu cố nén xuống của Kiều Sơ Huân, hai tay nàng cũng không che mắt nữa, không ngừng đẩy hắn ra.

Đẩy mấy cái, dường như đã phát hiện ra xúc cảm không đúng, Kiều Sơ Huân mới chậm rãi mở mắt ra, thấy trước mắt không phải là cảnh tượng như mình nghĩ, Cảnh Dật chẳng qua là thay y phục mà thôi. Nhận ra vừa rồi hắn chỉ là cố ý đùa giỡn mình, Kiều Sơ Huân cũng không biết là ngượng ngùng hay là buồn bực, nắm tay lại đánh lên ngực hắn, miệng còn khe khẽ oán trách: "Công tử xấu xa... A!"

Cảnh Dật nhân lúc nàng há miệng ra thì đưa lưỡi vào dò xét, hôn còn triền miên hơn bất cứ lần nào trước kia. Không giống như những lần trước ngang ngạnh

cướp đoạt, lần này dường như muốn đùa giỡn, đầu lưỡi quấn quýt trong miệng nàng, dạy nàng phải làm sao để chiều ý hắn. Chỉ chốc lát sau, Kiều Sơ Huân đã mềm nhũn khắp người, chật vật kéo vạt áo Cảnh Dật để tránh không bị ngã xuống.

Cảnh Dật dường như có phần không hài lòng khi thấy nàng như vậy, ôm lấy thắt lưng nàng rồi cùng ngã xuống giường, một tay gối sau đầu nàng, tay còn lại lần theo cằm cổ trắng nõn đi xuống, ngón tay gỡ một chút đã cởi xong nút thắt trên xiêm y, cách một lớp yếm vừa mềm mại lại mỏng manh, vuốt ve nơi mềm mại trên cơ thể nàng.

Kiều Sơ Huân hoảng hốt đột ngột mở mắt ra, nhưng đầu lưỡi lại bị ngậm chặt, môi dưới còn truyền đến cảm giác bị gặm cắn tới tê dại, không nói được tiếng nào, chỉ có thể dùng hai tay không ngừng đẩy bả vai và cổ Cảnh Dật, ra sức xoay người tránh đi. Từ lúc hai người ở cạnh nhau, mặc dù thỉnh thoảng Cảnh Dật sẽ ôm hôn nàng, nhưng mà cũng chỉ dừng lại ở mức đó, Kiều Sơ Huân nào đã gặp qua tình huống như thế này, chẳng mấy chốc đã bị dọa cho sợ tới mức nước mắt lưng tròng.

Cảnh Dật buông hai cánh môi bị mình hôn cho sưng đỏ ra, hôn dọc theo lớp da thịt trắng mịn, chẳng bao lâu đã in lên đó những dấu vết đỏ tươi, đến lúc chạm lên nơi cao ngất kia thì chợt nghe thấy một tiếng nức nở, ngay sau đó là tiếng khóc van nài: "Công tử đừng mà..."

Động tác của Cảnh Dật chợt ngừng lại, đưa mắt nhìn sang, nhìn thấy cánh môi Kiều Sơ Huân sưng đỏ, một tay nàng đưa lên che môi, có mấy giọt nước mắt đã lăn xuống bên cổ, càng làm nổi bật lên khuôn mặt xinh đẹp nõn nà. Cảnh Dật chỉ nhìn thoáng qua rồi dời mắt đi, chống người dậy, hít sâu một hơi, nhưng vừa cúi đầu xuống lại cảm giác lửa nóng trong người càng bùng cháy mãnh liệt hơn.

Trước mắt hắn, làn da trắng nõn ướt át, chiếu rõ những nơi vừa rồi bị cánh môi hắn lướt qua, cánh môi mềm mại đỏ ửng, run rẩy theo hơi thở gấp gáp của

nàng. Cảnh Dật rũ mắt, không kìm lòng được nhẹ nhàng hôn lên đó một cái, thân thể trong lòng lại run lên, cánh tay mềm nhũn gác trên vai hấn lại đẩy ra.

Cảnh Dật hít sâu một hơi, chống tay ngồi dậy, đồng thời ôm người trong lòng đặt lên đùi, giúp nàng sửa lại vạt áo. Kề môi lên cọ xát gò má bị nước mắt thấm ướt, lẩm bẩm hỏi: "Bị dọa rồi sao?"

Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy tất cả những nơi vừa bị hấn chạm qua đều nóng bỏng, lại loáng thoáng cảm giác tê dại, cả người chẳng còn chút sức lực nào, chỉ có thể dựa vào ngực Cảnh Dật thở hổn hển.

Cảnh Dật bị phản ứng ngây ngô như vậy của nàng chọc cho tình ý dâng lên, nhưng cũng biết rõ nếu còn tiếp tục thì sẽ dọa cho nàng sợ tới mức không chịu chung phòng với hấn nữa, vì vậy đành phải ôm nàng đứng lên.

Kiều Sơ Huân bị động tác đứng dậy của hấn làm cho sợ tới nghệt thở, cho là hấn lại muốn ôm nàng lên giường, vội vàng nắm lấy vạt áo đang mở ra của Cảnh Dật, giọng nói còn mang theo âm thanh nghẹn ngào: "Công tử..."

Cảnh Dật hôn lên cánh môi mềm mại của nàng, thấp giọng uy hiếp: "Còn gọi công tử nữa thì sẽ ôm nàng lên giường thật đấy." Vừa nói chuyện vừa đưa chân đá văng cánh cửa nhỏ kia, ôm Kiều Sơ Huân tới cạnh suối nước nóng, quỳ chân xuống.

Nhẹ nhàng đặt nàng lên tắm tắm bên cạnh suối nước nóng xong, Cảnh Dật mới quay trở lại phòng, lấy bộ xiêm y và giày đã chuẩn bị trước đó tới đây. Hấn không nhìn người đang cuộn tròn bên cạnh lấy một cái, chỉ nói: "Tắm xong thì gọi ta."

Chương 2: Rượu ngọc trúc

Kiều Sơ Huân mặc xiêm y vào, cánh tay cài khuy áo khẽ run. Ngâm nước nóng xong, cơ thể có phần uể oải, hai chân cuộn tròn bên cạnh ao, tay chân đều không muốn động đậy, nhưng trái tim lại đang đập thành thịch. Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, trong lòng đã dâng lên cảm giác tê dại, cả người đều không kiềm được mà run rẩy, thì ra giữa nam và nữ còn có thể thân mật tới như thế...

Nhớ lại cảnh tượng mấy ngày trước đó Kiều Tử An ép chặt hai tay nàng lại vừa hôn vừa lần mò, Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy khinh miệt, lông tơ khắp người đều dựng ngược lên như lúc đó, hoàn toàn khác hẳn cảm giác vừa ngượng ngùng xấu hổ lại ngọt ngào mà Cảnh Dật mang đến cho nàng.

Hơn nữa vừa rồi lúc bị hấn đặt dưới thân, nàng vừa rơi nước mắt vừa giãy giụa, loáng thoáng cảm nhận được một thứ cứng rắn nóng hổi đặt trên đùi mình.

Mặc dù từ nhỏ đã không có mẫu thân, bà bà cũng chưa từng nói với nàng những thứ này, nhưng mà trong sách y vẫn có ghi chép đôi chút về phương diện này, vừa rồi hẳn là hẳn đã sinh ra phản ứng!...

Nhiều mảy nhớ lại những gì sách y ghi chép về loại chuyện này, dường như trong đó có nói, nếu nam tử sau khi có phản ứng mà không thể kịp thời giải quyết, cứ thế mãi sẽ gây ra nhiều ảnh hưởng không tốt cho thận cùng thân thể và nhiều phương diện khác. Vậy vừa rồi hẳn vì nàng mà... Đang cần môi sâu muộn thì nghe thấy bên kia cửa truyền tới tiếng gõ vang vang, ngay sau đó là giọng nói hơi lộ ra vẻ căng thẳng của Cảnh Dật: "Sơ Huân, đã tắm xong chưa? Ngâm nước nóng lâu sẽ không tốt..."

Kiều Sơ Huân bỗng dung nhận ra suy nghĩ vừa rồi của mình, gò má vốn bị hơi nước xông cho hơi ửng hồng lại càng trở nên nóng hơn... Trời ạ, vừa rồi nàng nghĩ đến cái gì kia chứ!

Cảnh Dật đợi một lát vẫn không nghe thấy tiếng Sơ Huân trả lời thì không khỏi sốt ruột, lại gõ lên cửa mấy tiếng nữa: "Sơ Huân, có nghe thấy tiếng ta không? Sơ Huân?"

Kiều Sơ Huân vội vã lên tiếng, đang chống tay muốn đứng dậy thì thấy cửa đã bị người bên ngoài mở ra, Cảnh Dật nhíu mày bước đến, chẳng nói lời nào đã ôm người từ dưới đất lên.

Đi tới bên giường, đặt nàng xuống, một tay nhẹ nhàng lướt qua giọt nước dính trên mi mắt nàng, tay còn lại chạm lên một bên gò má nàng, giữa hai hàng mày lộ rõ vẻ không vui: "Sao vừa rồi gọi mãi mà không trả lời? Thích tắm nước suối cũng không thể ngâm quá lâu được, nhìn mặt nàng bị hơi nước hun nóng này."

Kiều Sơ Huân ngồi trong ngực hẳn, không khỏi lại nghĩ tới vấn đề đang suy nghĩ lúc nãy, vội vàng rũ mắt xuống, hơi thở cũng dồn dập: "Ta không sao..."

Ngón tay Cảnh Dật vốn ấm áp, nhưng chạm vào gò má nóng bừng của Kiều Sơ Huân lại có vẻ hơi lạnh. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, dáng vẻ lại dịu dàng mềm mại, Cảnh Dật nhìn tới mức xuất thần, tay cũng thừa cơ hưởng thụ sự mềm mại này.

Kiều Sơ Huân vẫn cúi thấp đầu, trên mặt hơi ngửa ngửa, vừa dờ mắt đi thì lại đối diện với vạt áo mở rộng của Cảnh Dật.

Trong phòng rất ấm áp, trước đó Cảnh Dật chỉ khoác một chiếc áo khoác mỏng, nút thắt bên hông chỉ cài sơ qua, vì vậy chỉ hơi động đây một chút, trước ngực đã lộ ra một khoảng da thịt săn chắc. Khác với làn da trắng nõn mịn màng của Kiều Sơ Huân, da dẻ Cảnh Dật trơn bóng săn chắc như ngọc thạch, không bởi vì màu da trắng nõn mà trở nên yếu điệu, ngược lại còn tăng thêm cảm giác mê hoặc cuốn hút khó cưỡng.

Kiều Sơ Huân chỉ mới nhìn thoáng qua đã cảm thấy hơi thở bị đông cứng, tim càng đập nhanh hơn, vội vàng quay đầu đi, nhưng chỉ một cái chớp mắt sau đó đã bị bàn tay Cảnh Dật đỡ lấy cằm nâng lên. Cảnh Dật vốn đang quan sát nhất cử nhất động của người trong lòng, đương nhiên nhìn ra tâm tư rối rắm của nàng, cộng thêm cảnh tượng thân mật lúc trước, bây giờ lại càng nổi lên hứng thú muốn đùa giỡn nàng. Vì vậy hắn nhếch khóe miệng lên, cười đầy tà tứ, nhìn nàng: "Vừa rồi Sơ Huân đang nhìn cái gì thế?"

Kiều Sơ Huân bị hỏi vậy thì nghẹn lời, không dám nhìn thẳng vào mắt Cảnh Dật, bàn tay đặt trên đùi lúng túng nắm chặt lại, mím môi im lặng.

Cảnh Dật thấy thế thì cánh môi lại càng cong hơn, kẻ sát hơn một chút, lúc nói chuyện còn cố ý thổi hơi lên mặt Kiều Sơ Huân, giọng điệu vừa có ý trêu chọc vừa có phần dí dỏm lại mang theo vẻ biếng nhác: "Nhìn cũng đã nhìn rồi, sao lại không trả lời?"

Kiều Sơ Huân cắn môi, hơi tức giận xoay mặt sang trừng hấn: "Ta không có... Vừa rồi ta không có..." Nàng sao mà biết được vạt áo hấn không chỉnh tề cơ chứ, rõ ràng là hấn cố ý gây chuyện!

Cảnh Dật cong môi, nụ cười càng thiếu đứng đắn hơn, nắm một tay nàng đặt lên ngực mình, nắm lấy ngón tay thon dài, lướt từ xương quai xanh xuống tới lồng ngực. Còn chưa kịp mở miệng lần nữa thì đã bị Kiêu Sơ Huân dùng tay đánh liên tục mấy cái, đẩy vai hấn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, xem qua thật sự là đang nóng nảy.

Cảnh Dật vội vàng ngừng tay, ôm lấy eo nàng dỗ dành: "Được rồi được rồi, Sơ Huân đừng giận. Ta chỉ đùa với nàng thôi." Mặc dù trong lòng quả thật ôm tâm tư muốn bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve trên người mình.

Kiều Sơ Huân bị hấn làm cho giận tới đỏ mắt, cắn môi không nói tiếng nào. Người này cái gì cũng tốt, thế mà hết lần này tới lần khác cứ lấy nàng ra đùa giỡn. Nếu không phải nàng thật lòng thích hấn thì đã sớm cách xa hấn rồi, sao có thể để cho hấn trêu chọc hết lần này tới lần khác như vậy.

Cảnh Dật vừa cúi đầu đã nhìn thấy dáng vẻ vừa thẹn thùng lại vừa tức giận của Kiêu Sơ Huân, trong lòng vừa không nỡ lại vừa ngửa ngáy. Mỗi lần nhìn thấy khóe mắt nàng đỏ ửng, hấn đều nhịn không được muốn đùa giỡn nàng một lúc, đến lúc chọc cho nàng rơi nước mắt thì lại đau lòng, cho nên mỗi lần đều thấy được thì ngưng, còn có thể nhân lúc dỗ dành mà hôn thêm mấy cái.

Thấy người trong lòng đã mím môi khóe mi rung rung, vẻ mặt đầy ảm ức, Cảnh Dật liền kề sát tới mềm giọng thì thầm, nửa thương lượng nửa ép buộc mà nói: "Đi đi lại lại cả một ngày rồi, ta vẫn còn chưa tắm rửa đâu. Sơ Huân gọi đầu giúp ta có được không?"

Kiều Sơ Huân vốn định cả đêm sẽ không để ý tới người này, kết quả vừa nghe hẳn nói vậy thì lại mềm lòng. Nghĩ đến chuyện Cảnh Dật ở bên ngoài mệt nhọc cả buổi, lại bởi vì thân thể nàng chưa hồi phục mà không ở lại lâu trong nha môn, còn để nàng tắm nước nóng trước, có thể nói là săn sóc mọi bề, cho nên chỉ hơi do dự một lúc rồi khẽ gật đầu.

Cảnh Dật mỉm cười, vươn tay lấy một cái áo choàng phủ thêm lên người Kiều Sơ Huân, chính mình tới phòng nhỏ bên suối nước nóng đổi y phục trước.

...

Lúc Kiều Sơ Huân lòng giày đi vào bên kia, Cảnh Dật đã bơi tới bên mép sâu hơn của ao, vừa mới cởi cây trâm cài tóc ra đặt lên cái bàn thấp bên cạnh ao. Mặc dù mấy ngày qua hai người ở chung một phòng, nhưng thật sự gần gũi thân mật như vậy thì vẫn là lần đầu. Kiều Sơ Huân nhìn thoáng qua, khóe mắt liếc thấy cổ và sườn vai lộ trên mặt nước của Cảnh Dật thì vội vàng xoay người đi.

Gậy sợi bắc ở mấy ngọn đèn trong phòng kê bên trước, sau đó mở tủ gỗ ra lấy một cái hộp gỗ màu đỏ thẫm, dùng nhíp bạc gắp ra hai viên thuốc thơm, cho vào lư hương để đốt, cuối cùng lấy mấy thứ thường dùng để gội đầu đặt lên cái bàn thấp, trên băng ghế bên cạnh còn đặt mấy tấm khăn để lau người. Quỳ xuống đặt mấy thứ lên bàn xong, Kiều Sơ Huân lại đứng lên quay trở lại gian ngoài, không biết là làm cái gì, sau đó nhanh chóng quay trở lại, ngồi lên tấm thảm bên cạnh ao, lấy cái gáo nhỏ ra bắt đầu giúp hẳn gội đầu.

Cảnh Dật nghiêng người tựa bên thành ao, một tay gác bên cạnh ao chống đầu, khóe môi mỉm cười nhìn Kiều Sơ Huân bận rộn. Mái tóc dày được gỡ xuống, trải bung ra trên mặt nước, vài lọn tóc hơi ngắn dán vào lồng ngực trắng như ngọc, nổi bật lên màu da sáng bóng mê người.

Kiều Sơ Huân múc nửa gáo nước, vừa ngược mắt lên thì thấy Cảnh Dật bày ra tư thế kia, đầu mày khoe mắt đều lộ ra ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sáng ngời đang nhìn nàng chăm chăm, động tác của nàng không khỏi mất tự nhiên, liền rũ mắt xuống nhẹ giọng nói: "Công tử xoay người lại đi, nếu không sẽ không gọi được."

Cảnh Dật cũng không nói gì, chỉ hơi nhướn mày lên, hạ tay xuống ngoan ngoãn xoay người sang chỗ khác.

Kiều Sơ Huân buông gáo nước, xắn ống tay áo lên, dịch chân lên trước. Vén hơn phân nửa mái tóc Cảnh Dật lên, múc từ trong thùng gỗ đựng nước nóng bên cạnh nửa gáo nước, chậm rãi xối từ đỉnh đầu xuống, vừa làm vừa cẩn thận hỏi: "Công tử, nước ấm vừa phải chứ? Có lạnh hay không?"

"Không đâu."

Xối ướt toàn bộ mái tóc xong, Kiều Sơ Huân buông gáo nước xuống, hai tay gom toàn bộ mái tóc Cảnh Dật lại một chỗ. Thấy có mấy lọn tóc quăn trên cổ và bả vai hấn, Kiều Sơ Huân liền nhẹ giọng nói: "Công tử đừng nhúc nhích." Sau đó vươn một tay ra, nhẹ nhàng gỡ xuống, lại cố gắng không đụng chạm đến da thịt đối phương.

Cảnh Dật y lời nàng không hề động đậy, chỉ là vì đang đưa lưng về phía nàng, không hề đề phòng bị đầu ngón tay mềm mại hơi lạnh lạnh của nàng nhẹ nhàng lướt qua, cơ bắp theo phản xạ co lại, thân thể lập tức trở nên căng thẳng. Phản ứng trước đó lúc hôn trên chốc nàng vẫn còn chưa hoàn toàn biến mất, lúc này cho dù khép mắt lại thì hơi thở giữa đôi môi cũng trở nên nóng bỏng hơn mấy phần.

Kiều Sơ Huân tập trung xoa đều thứ dịch thơm chuyên dùng để gội đầu lên tóc, xoa cho tới khi nổi lên lớp bọt trắng, đặt toàn bộ tóc lên chiếc khăn vải đặt bên cạnh ao, ngón tay nhẹ nhàng đưa ra phía trước đầu Cảnh Dật, lòng bàn tay dùng chút lực, bắt đầu xoa bóp.

Cảnh Dật vốn đang siết chặt tay, cả người căng cứng, vừa ngọt ngào vừa khổ sở nhẫn nại, đột nhiên lại được Kiều Sơ Huân xoa bóp như thế, hơn nữa da đầu vốn nhạy cảm hơn những nơi khác, vì vậy bụng dưới đột nhiên căng lên, cổ họng không kiềm chế được phát ra một tiếng khó chịu.

Động tác trên đầu ngón tay Kiều Sơ Huân khựng lại, nàng hơi rướn lên trước thăm dò: "Công tử..."

Trong đầu Cảnh Dật lập tức hiện lên ý nghĩ xoay người lại dụ dỗ âu yếm vuốt ve nàng, nhưng cũng biết hậu quả của việc này là về sau bản thân sẽ hối hận. Chưa nói đến cái gì khác, chỉ tính đến tình trạng thân thể Kiều Sơ Huân hiện giờ, căn bản là chịu không nổi đòi hỏi của hắn trong đêm đầu tiên. Cho dù không làm tới bước cuối cùng, chỉ kéo nàng xuống ao thôi cũng dễ khiến nàng bị nhiễm lạnh. Mấy ngày nay mới tỉnh dưỡng được khá hơn một chút thôi đấy...

Cảnh Dật nghĩ như vậy, thân dưới lại càng căng cứng hơn, không đỡ hơn chút nào. Cảnh tượng đặt nàng dưới thân vừa hôn vừa vuốt ve hiện lên quá mức rõ ràng, lòng bàn tay mềm mại lạnh lạnh lại dán lên da đầu hắn, lại thêm tiếng gọi "công tử" lộ vẻ luống cuống của Kiều Sơ Huân kia nữa, Cảnh Dật cắn răng, cảm thấy may là lúc này nàng không dùng cách xung hô thân mật hơn để gọi hắn!

Hàm răng cắn chặt tới ê ẩm, chỗ dưới bụng dưới kia lại càng thêm phần chấn, cuối cùng thật sự không còn cách nào khác, Cảnh Dật vung cánh tay đặt trong nước lên, giọng nói đầy kiềm nén: "Sơ Huân, ta hơi khát, nàng đi rót giúp ta một chén trà."

Kiều Sơ Huân nghe thấy lời này thì lộ ra một nụ cười nhẹ, thấp giọng nói: "Vừa rồi ta hâm lại một chút rượu ngọc trúc, chắc là bây giờ cũng được rồi. Công tử muốn uống rượu hay là uống trà?"

Gọi là rượu ngọc trúc là dựa trên màu sắc của rượu cũng như nguyên liệu dùng để chưng cất. Rượu có ba phần là chất lỏng lấy từ trong ống trúc, ba phần là sương buổi sáng, còn lại bốn phần là nguyên liệu dùng để chưng cất rượu thông thường. Lại bởi vì sau khi được chưng cất lên rượu có màu xanh biếc như ngọc, mùi vị trong veo như thể đang đứng giữa rừng trúc sau cơn mưa, cho nên thay vì nói là rượu cất thì nên gọi là dịch trúc còn chính xác hơn.

"Đã hâm rồi thì đưa tới đây đi." Cảnh Dật rũ mắt xuống, nhanh chóng đáp lại một câu, sau đó không lên tiếng nữa.

Kiều Sơ Huân lấy một ấm nhỏ rượu ngọc trúc cùng một cái chén con quay lại, thấy Cảnh Dật đã ra khỏi ao nước, tấm màn bên trên ao nước nóng cũng được kéo lên, có thể nhìn thấy bầu trời đêm tối tăm bên ngoài cùng với bóng cây cỏ xum xuê trong sân. Cảnh Dật đưa lưng về phía nàng, tay đang gài vạt áo, mái tóc ướt nhẹ xoa ra sau người, dễ dàng nhận thấy trong lúc nàng đi ra ngoài thì hẳn đã tắm rửa sạch sẽ.

Trước lúc ra ngoài lấy rượu nàng đã cảm thấy thái độ Cảnh Dật có phần kỳ lạ, bây giờ lại thấy hắn vội vã tắm rửa, còn chưa lau tóc đã mặc y phục, Kiều Sơ Huân cũng thấy hơi giật mình.

Đoán không ra tâm tư Cảnh Dật lúc này, cũng nghĩ không ra vừa rồi mình có làm gì không ổn thỏa hay không, nàng đành phải lặng lẽ bung khay đi ra ngoài, đặt lên bàn trà bên cạnh sạp. Vừa nhanh chóng quay trở lại gian bên kia cầm một tấm khăn, nhón chân lên phủ lên vai Cảnh Dật, vừa giúp hắn gỡ tóc ra, nhẹ giọng nói: "Công tử lau qua cho bớt nước, nếu không sẽ dễ bị cảm lạnh."

Cảnh Dật cũng không xoay người, cầm tấm khăn vắt trên vai đáp lại một tiếng, lại nói: "Bên này lạnh, nàng vào phòng trước đi." Sở dĩ kéo màn lên, còn chưa lau

khô người đã vội vã thay y phục chính là vì muốn hứng một chút gió đêm, như vậy một lát nữa là có thể khôi phục lại bình thường.

Kiều Sơ Huân cắn cắn môi, đứng ở sau lưng hắn không nhúc nhích.

Một lát sau, nàng nhẹ giọng hỏi: "Công tử đang lo nghĩ chuyện Thất Sinh Giáo sao?"

Cảnh Dật đang đắm chìm trong tâm tư của bản thân, vừa nghe thấy Kiêu Sơ Huân lên tiếng thì giật nảy mình. Thứ nhất là kinh ngạc vì có người đứng ở ngay phía sau mình mà lại không hề cảm thấy có chút phòng bị nào, thứ hai là ngạc nhiên vì Kiêu Sơ Huân thế mà vẫn chưa trở lại phòng, vẫn cứ đứng ở đó chờ hắn.

Thấy sống lưng Cảnh Dật cứng đờ, Kiêu Sơ Huân còn cho là mình nói đúng, cho nên lại tiếp tục: "Đối với chuyện Thất Sinh Giáo, ta cũng có nghe qua một chút. Nếu như... ta nói là nếu như, Kiêu Tử An hắn, thật sự có liên quan tới Thất Sinh Giáo, ta nghĩ ta biết bọn họ làm thế nào để khiến người ta hôn mê bất tỉnh, cùng với những dược liệu mà sau đó bọn họ dùng để khống chế những nữ tử kia..."

Cảnh Dật cũng không ngờ rằng Kiêu Sơ Huân sẽ nói như vậy, không khỏi xoay người lại, nương một bên mày lên: "Nàng biết?"

Kiều Sơ Huân thấy hai gò má hắn hơi đỏ, nhẹ nhàng gạt đầu, đồng thời nâng một cánh tay Cảnh Dật lên: "Có phải công tử hơi nóng trong người không, vừa lúc rượu ngọc trúc vẫn còn nóng, thứ này thanh nhuận tỳ phế, công tử uống một chút đi."

Cảnh Dật đáp lại một tiếng "được", nắm lấy tay nàng, nhắc cái van tre ở bên thành ao nước nóng lên, lại lấy một tấm khăn phủ lên chiếc bàn thấp, tắt lư hương, kéo nàng vào trong phòng: "Sơ Huân biết cách hắn phối những phương thuốc kia sao?"

Đi vào trong phòng, Kiều Sơ Huân vừa rót rượu cho Cảnh Dật, vừa nhẹ nhàng giải thích: "Những dược liệu có thể làm mê loạn tâm trí người khác cũng chỉ có mấy loại, chỉ là cách phối hợp và liều lượng cụ thể có chỗ khác nhau mà thôi."

Nhắc đến chuyện Thất Sinh Giáo, vẻ mặt Cảnh Dật cũng có chút lạnh lùng: "Mấy tên nha sai trong nha môn hôm nay, khám qua cũng có bệnh trạng tương tự như nàng hôm đó, chỉ là dường như liều thuốc nặng hơn một chút. Đã qua mấy canh giờ nhưng cả hai người họ vẫn còn mơ mơ màng màng, nói mớ, dường như là gặp phải ảo giác, rất giống mấy người được cứu ra khỏi tay Thất Sinh Giáo trước kia."

Trước kia ở Biện Kinh nói chuyện với Triệu Đình và Triển Vân từng nghe bọn họ nhắc tới một tên đại phu họ Vu, khi đó vất vả lắm mới giải quyết được vụ này, ngoại trừ tên nam tử xuất quỷ nhập thần kia, tất cả thủ phạm có liên quan đều đã sa lưới, chỉ có hắn thành công chạy thoát. Người này giúp Thất Sinh Giáo làm chuyện ác, còn điều chế ra không ít loại thuốc khiến người ta mê loạn để không chế và giày vò những nam tử nữ tử trẻ tuổi, tội ác tuyệt không thua kém gì Kim Tiêu Bạch và Triệu Lân. Mà nay Kiều Tử An cũng lại là một kẻ am hiểu chế thuốc, lại thêm trước khi biết đến chuyện này, Kiều Sơ Huân từng có lần nói với hắn rằng, y thuật của kẻ đứng sau Sơ An Đường cao siêu hơn hẳn người thường, cho nên bây giờ, Cảnh Dật mới hoài nghi và suy đoán về hai tầng thân phận của người này...

Kiều Sơ Huân nghe được câu cuối cùng, bàn tay đang rót rượu hơn run lên, vội vàng vươn tay còn lại đỡ lấy bình rượu, lúc nhìn về phía Cảnh Dật lần nữa thì trong mắt đầy vẻ sợ sệt.

Cảnh Dật bung chén rượu lên, một tay ôm trọn thất lưng Kiều Sơ Huân, bảo nàng ngồi xuống: "Sao thế?"

Kiều Sơ Huân im lặng một chốc, khẽ lắc đầu: "Ta vẫn luôn không mấy tin rằng hấn sẽ giúp Thất Sinh Giáo làm việc..."

Mặc dù Kiều Tử An hành sự cực đoan lại không chừa lối thoát, nhưng vẫn khác xa hành vi sát hại nữ tử vô tội, giết người uống máu của Thất Sinh Giáo. Sở dĩ nàng nói có thể giúp Cảnh Dật tìm ra phương pháp phá giải cũng là vì cân nhắc đến sự tương đồng về mặt đạo lý. Nhưng nghe cách nói vừa rồi của Cảnh Dật thì việc Kiều Tử An câu kết với Thất Sinh Giáo có đến tám, chín phần mười khả năng là thật...

Cảnh Dật nâng chén rượu lên cạnh môi Kiều Sơ Huân, dứt nàng uống một ngụm, sau đó mới cho hơn nửa chén rượu còn lại vào trong miệng mình. Đặt chén xuống, lại đổ thêm chút rượu ngọc trúc ra, chậm rãi nói: "Thật ra mấy ngày nay ta vẫn luôn điều tra... Sơ Huân, trước đó nàng cũng nói, mấy năm nay mặc dù hiếm khi gặp mặt nhưng vẫn cảm thấy hấn thay đổi rất nhiều. Nhưng hấn thực sự biến thành người thế nào, âm thầm qua lại với những ai, nàng cũng không biết rõ."

"Chỉ riêng chuyện hấn bắt nàng đi, nếu chỉ dựa vào các mối quan hệ cá nhân của hấn thì chắc chắn không thể làm sạch sẽ gọn gàng như vậy. Chưa nói đến quân thù thành và thuộc hạ của Y Thanh Vũ, ngay cả Cao Linh và bọn Tiểu Lục cũng không tìm thấy chút dấu vết nào, nàng biết chuyện này cần bản lĩnh lớn thế nào chứ?"

Lại uống một chén rượu ngọc trúc nữa, Cảnh Dật giơ tay lên vuốt lọn tóc của Kiều Sơ Huân: "Theo như tính cách của Kiều Tử An thì sẽ không dễ dàng buông tha như vậy..." Cảnh Dật dừng lại một chút, hơi nhíu mày, cúi đầu mổ nhẹ lên hai gò má trắng nõn của nàng: "Trước khi bắt được người về quy án, nàng muốn đi nơi nào cũng được, nhưng nhất định phải có ta đi cùng, biết chưa?"

Kiều Sơ Huân còn muốn nói gì đó nhưng vừa ngẩng mắt lên nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Cảnh Dật thì lại bị ánh sáng trong đó làm cho ngẩn ra, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, không thể làm gì khác ngoài nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Chương 1: Đào lệ tuyết quả

Qua giữa trưa, ngoài trời âm áp. Kiều Sơ Huân ngồi trong phòng hồi lâu, thật sự không ngồi yên nổi nữa, khoác thêm một cái áo choàng mỏng, đi tới phòng bếp ở hậu viện, muốn nhân lúc Cảnh Dật tới nha môn mà làm vài món ăn.

Vừa đến hậu viện thì Tiểu Đào Nhi đã chạy tới chào đón, nắm lấy tay áo Kiều Sơ Huân làm nũng: "Sơ Huân tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây? Không phải là sức khỏe vẫn chưa hồi phục sao, công tử đã dặn dò rồi, nói rằng trong lúc hấn không ở nhà bọn ta phải trông chừng tỷ, không cho phép Sơ Huân tỷ tỷ lên xuống bếp."

Kiều Sơ Huân cười nhẹ nhàng nhéo má Tiểu Đào Nhi, giọng nói thoảng vẻ oán trách: "Tiểu nha đầu, mới có mấy ngày thôi mà mở miệng ngậm miệng đều là "công tử nói!"

Trong lúc nói đùa, nàng đã kéo tay Tiểu Đào Nhi đi về phía nhà bếp: "Ta không sao, dù sao thì cứ ở trong phòng mãi cũng không tốt, hơn nữa ta mới nghĩ tới mấy món, hình như trước giờ vẫn chưa từng làm cho mọi người nếm thử..."

Vừa vào trong bếp thì thấy Liêu Hồng Đàm mặc một bộ xiêm y đỏ rực, bắt chéo chân ngồi trên bàn đá, chân lồng một đôi giày vải mềm, dáng vẻ rất nhàn nhã, ngón trỏ và ngón giữa kẹp từng hạt lạc ném vào trong miệng, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra đớp hạt lạc. Thấy hai người đến, nàng ta cũng chỉ hơi nhếch khóe miệng lên, khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

Kiều Sơ Huân cong khóe môi, gật đầu đáp lễ: "Mấy ngày nay vất vả cho Liêu cô nương rồi."

Liêu Hồng Đàm lộ ra nụ cười có phần hơi kỳ quặc, nghiêng mặt sang, khóe mắt nhếch lên liếc Kiêu Sơ Huân một cái: "Không đâu."

Kiều Sơ Huân vốn vẫn còn nhiều lời cảm tạ muốn nói, nhưng bị người ta chặn ngang như vậy, lời nói bị ngăn lại trong cổ họng, cũng không biết nên đáp lại như thế nào mới ổn, nhất thời vẻ mặt cũng có chút xấu hổ.

Liêu Hồng Đàm lại ăn thêm mấy hạt lạc, phỉ tay nhảy xuống khỏi bàn đá, quét mắt lên cái bàn dài, hát cầm: "Vừa mới làm xong một mẻ bánh hoa tuyết, bung ra cho mọi người nếm thử xem."

Mặc dù không nhìn ai nhưng lời này rõ ràng là ra lệnh cho Tiểu Đào Nhi, nói xong liền xoay người đi tới bên cạnh lò nhắc cái chùng xuống, mở nắp chùng ra, cầm một cái thìa nhỏ khuấy đều, động tác vô cùng lưu loát.

Tiểu Đào Nhi dẫu môi lên, xoay mặt sang nhìn Kiều Sơ Huân, nhỏ giọng nói: "Ta bung đồ đến cho mấy ca ca ăn trước, sẽ về ngay thôi, Sơ Huân tỷ tỷ chờ ta nhé." Mấy ngày nay hai người cũng chẳng có cơ hội mà tán gẫu với nhau như trước kia, nàng có không ít chuyện muốn nói với Kiều Sơ Huân.

Thấy Liêu Hồng Đàm dùng thìa khuấy liên tục, cho thêm một nắm dược liệu màu vàng nhạt, lại đặt chung lên nấu tiếp, Kiều Sơ Huân liền tiến thêm mấy bước, muốn nhìn kĩ xem rốt cuộc trong chung là cái gì. Vừa rồi nàng ngửi thấy cái mùi kia, hình như là...

"Liêu cô nương, chung canh này của người..." Chắc hẳn là không phải làm cho nàng ăn rồi. Thời gian vừa rồi, canh và các loại thuốc bổ mà Kiều Sơ Huân ăn đều là do Liêu Hồng Đàm tự tay nấu, cho dù mùi vị hay dược hiệu đều có thể nói là rất thích hợp, vừa có tác dụng ôn trung bổ thân, hành khí tán hàn lại không quá nóng, có mấy món ngay cả Kiều Sơ Huân cũng không thể không khen là quá xuất sắc. Nhưng mà chung canh này cho dù là dược ninh cho ai uống thì dường như đều không được thích hợp lắm.

Liêu Hồng Đàm đẩy nắp chung lại, chẳng thèm nhìn Kiều Sơ Huân lấy một cái, lại quay lại ngồi lên cái bàn đá lúc nãy: "Không phải ninh cho người."

Kiều Sơ Huân không ngốc, ngay từ khi vừa tới đây đã phát hiện ra thái độ của đối phương không hề thân thiện, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra nguyên nhân của việc này. Hơn nữa nàng vốn cũng không phải là người khắt khe nên nói năng vẫn rất khách khí: "Nếu như ninh cho công tử ăn thì cũng không thích hợp."

Liêu Hồng Đàm nhếch môi cười một tiếng, đứng đưa cảng chân, đưa tay vén tóc ra sau tai: "Có thích hợp hay không cũng không phải người nói là được."

Không đợi Kiều Sơ Huân kịp lên tiếng giải thích, nàng ta lại cười nói tiếp: "Hôm trước ta làm món "thế mai như tuyết" kia, chẳng phải công tử rất thích hay

sao? Làm đồ ăn ấy à, quan trọng là làm vừa lòng người ăn. Cứ một mực làm theo ý mình, luôn miệng nói là muốn tốt cho người ta, kết quả vẫn là khiến người ta chán ghét!"

Kiều Sơ Huân nhíu mày nhìn Liêu Hồng Đàm: "Liêu cô nương nói lời này không khỏi có chút bất công. Nếu biết rõ có người thân thể không thích hợp để ăn một loại đồ ăn nào đó, nhưng bởi vì khẩu vị nhất thời mà mặc kệ, như vậy chẳng phải là làm hại người ta hay sao?"

Liêu Hồng Đàm "xi" một tiếng, nhướn mày lên, híp mắt: "Chẳng qua là một bữa ăn, nào có nghiêm trọng như ngươi nói! Hơn nữa nếu như biết rõ đối phương không thể ăn cái gì, hoặc là cần phải kiêng kị cái gì thì ta sẽ chú ý."

Kiều Sơ Huân vẫn nhíu chặt mày, nhưng cũng biết rõ loại chuyện này không thể chỉ nói mấy câu là có thể khuyên được đối phương: "Chung canh đó thực sự là làm cho công tử sao?"

Liêu Hồng Đàm vừa định gạt đầu, lại liếc mắt nhìn Kiều Sơ Huân với vẻ đề phòng: "Ngươi làm cái gì?"

Kiều Sơ Huân thấy vẻ mặt nàng ta như vậy thì biết là mình nói đúng, trong lòng thở dài, xoay người đi tới tủ gỗ cạnh tường tìm thứ gì đó.

Liêu Hồng Đàm nhảy xuống khỏi bàn đá, chạy tới trước mặt nàng, khoanh tay hất cằm, vẻ mặt có phần mất tự nhiên: "Cái đó... Máy thứ trước kia ngươi bỏ trong này ta không hề động tới! Chỉ có câu kỷ tử và vài loại dược liệu khác mấy hôm trước dùng hết nên ta mua thêm một chút, vẫn để ở vị trí trước kia."

Kiều Sơ Huân kéo ngăn tủ dưới cùng ra, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Ta biết." Vừa rồi nàng mở mấy ngăn tủ bên trên thì đã nhìn ra. Mặc dù người này nói chuyện không hề khách khí, quan niệm về đồ ăn cũng có phần lệch lạc, nhưng mà

làm việc rất gọn gàng đâu ra đấy, mọi thứ trong tủ vẫn để nguyên thứ tự như trước kia, mấy nguyên liệu mới mua thêm cũng đều có chất lượng rất khá.

Kiều Sơ Huân lấy ra một gói giấy nhỏ, mở ra, bên trong là thứ gì đó dạng nhựa màu vàng sẫm, cảm giác dính dính, lại còn có mùi hơi khó ngửi. Liêu Hồng Đàm cau mũi một cái, vẻ mặt ghét bỏ: "... Đây là cái gì thế?"

Kiều Sơ Huân đi lấy một cái chung sạch khác tới, chọn trong giỏ trúc mấy quả lê phong thủy¹ tươi to chùng quả trứng gà mang đi rửa, sau đó mới quay trở lại bên bàn dài, cười nhẹ nhìn nàng ta: "Là nhựa cây đào."

Liêu Hồng Đàm đã nhón một chút đưa lên mũi ngửi, nghe thấy vậy thì càng ngạc nhiên hơn: "Nhựa cây đào? Chính là cái thứ dính dính ở trên vỏ cây đào vào mùa hè sao?"

Thấy Kiều Sơ Huân gật đầu, Liêu Hồng Đàm cau mày lấy khăn ra lau ngón tay: "Đừng nói với ta là cái thứ này cũng là do người bỏ tiền ra mua về đấy!"

Kiều Sơ Huân vừa gọt vỏ lê vừa gặt đầu, ngược mắt lên nhìn nàng ta một cái, nhẹ giọng nói: "Thứ này là một vị thuốc. Người bình thường tự lột được và xử lý không tốt thì sẽ làm mất rất nhiều dược hiệu của nó." Hơn nữa giá bán thứ này cũng không đắt, mỗi lần mua chỉ mất dăm ba đồng, cho nên nàng mới mua luôn ở dược đường.

¹ Một loại lê có nguồn gốc từ Nhật Bản.

Liêu Hồng Đàm bị dáng vẻ thản nhiên của nàng làm cho ngạc nhiên, ngập ngừng cả một hồi lâu, mím môi lại, vẻ mặt không cam lòng: "Cái đó... Máy hôm vừa rồi, những thứ người ăn đều là làm theo thực đơn của sư phụ ta. Ta không am hiểu về mấy thứ dược liệu gì gì đó, nhưng ta biết làm thế nào để nấu cho ngon... Người, người không được cười ta!"

Kiều Sơ Huân vốn cũng không có ý muốn cười chê nàng ta, nhưng nghe được câu cuối cùng của nàng ta thì lại bị chọc cho cười ra thành tiếng, vội vàng giơ bàn tay không cầm dao lên xua xua, cong khóe môi nói: "Không phải... Ta không muốn cười người. Liêu cô nương cho dù là ninh canh hay xào rau đều làm rất ngon, nhiều món ta ăn cũng không đoán ra cách làm."

Khuôn mặt Liêu Hồng Đàm lại càng đỏ hơn, tay phải bên hông, giậm chân: "Không cần người phải khen ta! Ta, ta..." Vừa nói chuyện vừa quay đầu nhìn chung canh trên lò, cắn răng nói: "Vậy hôm nay cả hai ta đều làm, để xem công tử ăn canh lê người làm hay là uống canh ta ninh."

Nói xong thì quay trở lại đứng dựa vào cái bàn dài, cúi đầu nghịch chuỗi của cái roi da treo bên hông.

Kiều Sơ Huân vốn không có ý muốn ganh đua thi thố với nàng ta, làm chung canh này hoàn toàn là vì Cảnh Dật, trước khi tới đây đã nghĩ xong xuôi. Đương nhiên cho dù chưa nghĩ tới chuyện nấu canh thì nàng vẫn sẽ lên tiếng ngăn cản, bởi vì chung canh mà Liêu Hồng Đàm đang ninh này, trừ phi là người thân thể vô cùng suy nhược hoặc là bệnh lâu mới khỏi, người bình thường đều sẽ không tiêu hóa nổi.

...

Chừng hơn một canh giờ sau thì Cảnh Dật quay trở lại phủ, ngay cả y phục cũng chưa thay đã đi thẳng tới nhà bếp. Thấy Kiều Sơ Huân đang ngồi trên cái ghế nhỏ, không biết là đang bóc cái gì, bên cạnh đặt một cái tô, cũng may là không

chạm tới khói lửa hay dầu mỡ. Hắn đi thẳng tới ôm nàng lên, giọng nói mang theo chút trách móc: "Không phải đã dặn là mấy ngày nay không được vào bếp sao? Sao lại chạy tới đây rồi? Mấy cuốn sách mua cho nàng đều đã đọc hết rồi sao?" Hay là ở một mình trong phòng lâu ngày nên cảm thấy chán?

Liêu Hồng Đàm thấy Cảnh Dật đi vào trong bếp trước, lúc này đã nhắc chung canh xuống, đặt vào trong khay, mỉm cười nhìn Cảnh Dật: "Công tử về vừa đúng lúc, canh vừa mới ninh xong. Để ta bung tới phòng cho công tử!"

Kiều Sơ Huân liếc mắt nhìn chung canh, đẩy cánh tay Cảnh Dật ra, đi tới nồi chung gần đó, nhắc chung canh đã được chung xong ra khỏi nồi. Vừa xoay người lại thì Cảnh Dật đã đi theo tới, vươn tay nhận lấy cái khay, nhướn mày lên, cười khê: "Mùi lê và hoa quế, đặc biệt tới đây để làm cái này cho ta sao?"

Tiểu Đào Nhi đang bung một xứng màn thầu chuẩn bị đặt lên nồi hấp, nhìn bên trái, nụ cười của Liêu Hồng Đàm trở nên cứng ngắc, cái khay trên tay hơi run run, lại nhìn sang bên phải, Cảnh Dật vừa bung chung canh vừa cười cười nói nói với Kiều Sơ Huân, nàng không khỏi rùng mình một cái. Cho màn thầu vào trong nồi xong, bước từng bước ngấn vồng sau người Liêu Hồng Đàm, nhanh chóng chạy ra khỏi bếp. Bầu không khí trong bếp quá mức kỳ lạ, Tiểu Lục ca ca đã dạy rồi, tình huống không đúng thì phải mau chóng chạy trước!

Liêu Hồng Đàm hít sâu một hơi, miễn cưỡng nở ra một nụ cười, tiếp tục mồm miệng nói: "Công tử, chung canh này đặc biệt được ninh cho công tử, thông kinh hoạt lạc¹, ích khí bổ thận..." Nàng ta nhớ rõ trên thực đơn sư phụ cho mình viết như thế, hơn nữa không phải tên Y Thanh Vũ kia đã nói, nam nhân đều chú trọng nhất là tráng dương bổ thận hay sao!

¹ Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là mạng lưới liên lạc toàn thân.

Cảnh Dật liếc mắt nhìn chung canh kia, chậm rãi nhếch khóe miệng lên, kẻ sát bên tai Kiều Sơ Huân, thấp giọng nói: "Canh lê chung cách thủy này của Sơ Huân có cái gì đặc biệt?"

Kiều Sơ Huân trầm ngâm một chốc, nhưng vẫn quay sang nhìn về phía Liêu Hồng Đàm, nhú mày lại nói: "Liêu cô nương, chung canh này của người, người bình thường đều không thể uống được. Nhất là hiện giờ đang giữa xuân, ẩm thực nên thanh đạm một chút, các món thanh nhẹ, dịu mát sẽ tốt hơn." Nhất là với độ tuổi và tình trạng thân thể Cảnh Dật hiện giờ, nếu thật sự uống canh này vào, không chảy máu mũi là đã tốt lắm rồi!

Liêu Hồng Đàm vốn tính tình nóng nảy, nghe thấy lời này thì không vui, ném cái khay trong tay xuống bàn, chống lưng nói: "Người cũng biết mà! Sư phụ ta đã nói, nam nhân quan trọng nhất chính là thận phải tốt, nếu không... Cho dù bề ngoài có dũng mãnh thế nào đi chăng nữa, nếu thận mà hư thì tất cả đều xong!"

Kiều Sơ Huân đang muốn lên tiếng giải thích thì Cảnh Dật đã kéo nàng vào sát trong ngực, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Liêu Hồng Đàm: "Liêu cô nương, mời người tới phủ là để làm cơm cho phủ ta, không phải là để người la lối om sòm với chủ nhân, trước khi làm gì nói gì thì cũng phải nhìn cho rõ thân phận của người trước."

"Còn nữa, thân thể ta tốt hay xấu cũng không cần người ngoài phải xen vào." Nói xong liền ôm lấy Kiều Sơ Huân đi ra khỏi bếp, lại còn vừa đi vừa khẽ cười truy hỏi: "Sơ Huân còn chưa nói, chung canh chung cách thủy này có gì đặc biệt?"

Liêu Hồng Đàm vừa giận vừa tức, cắn răng, vung chân đá cái bàn đá bên cạnh, thấp giọng chửi thề: "Y Thanh Vũ chết tiệt, dám lừa gạt ta! Chẳng có chút tác dụng gì cả..."

Hai người đi vào phòng Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân mở nắp chung ra, đặt cái thìa nhỏ vào trong tay Cảnh Dật, nhẹ giọng giải thích: "Món này gọi là đào lệ tuyết

quả, dùng nhựa cây đào, hoa quế và lê phong thủy chung cùng nhau." Mặc dù nhựa đào có vị đắng, nhưng nấu chung với hai nguyên liệu kia thì lại có thể tạo ra vị ngọt, vừa nhuận phổi lại giảm nhiệt, ăn vào thời tiết này là hợp nhất.

Cảnh Dật múc một thìa cho vào trong miệng, hít mắt lại chậm rãi nhai kỹ, quả thật là trơn mịn ngọt lành, mùi vị đọng lại mãi. Hơn nữa lê phong thủy vốn kích thước nhỏ, gọt lớp vỏ ngoài chỉ chừa lại lớp thịt quả trắng nõn, phối với màu hoa quế vàng nhạt lại càng trở nên óng ánh, nhựa đào thì tan vào trong nước canh, đọng lại lên thịt lê, càng tăng thêm vẻ thanh nhã, thật sự xứng với cái tên mỹ miều "đào lệ tuyết quả".

Lúc này Kiều Sơ Huân đã ngồi xuống bên cạnh, Cảnh Dật liền múc một thìa, đưa đến bên môi nàng, cười nói: "Chỉ làm có một phần, Sơ Huân ăn cùng ta đi."

Kiều Sơ Huân hơi ngượng ngùng hé miệng ra, nuốt canh lê xuống, sau đó nói: "Ta ăn đủ rồi, công tử ăn đi."

Cảnh Dật vừa thưởng thức món canh ngọt lành, vừa chậm rãi nói: "Mấy ngày nữa ta phải ra khỏi thành một chuyến, Sơ Huân đi cùng ta được không?"

Chương 2: Mọng cỏ bích sởi

Tôi đó, mặc dù Cảnh Dật không được ưng ý lắm nhưng Kiều Sơ Huân vẫn xuống bếp giúp một tay. Canh và các món chính vẫn do Liêu Hồng Đàm chuẩn bị, Kiều Sơ Huân chỉ xào mấy món đồ chay thanh đạm, nói là để mọi người thanh nhiệt hạ hỏa.

Mùa xuân, hoa bách hợp và măng tây đều mọng nước, chần qua với nước nóng rồi cho vào xào với dầu, đảo thật nhanh rồi đổ ra, rưới nước canh đã hâm sẵn lên trên, thế là xong một món điểm tâm nhẹ nhàng lại tươi ngon. Hoa bách hợp ngọt thuần, măng tây mọng nước, nước canh vừa thơm vừa đậm đặc, không chỉ ăn ngon miệng mà còn có tác dụng thanh lọc cơ thể. Cho dù vào ngày xuân vẫn còn se se hơi lạnh thì người bình thường cũng dễ bị nóng trong người, y lý đặc biệt coi trọng việc dưỡng gan bổ khí, thanh lọc cơ thể trong mùa này, vì vậy món này có thể nói là vô cùng thích hợp.

Còn một món khác là ương củ bích sọt. Cái gọi là ương củ, hay còn gọi là [củ linh lăng](#), là một món chay mà vào mùa xuân ở vùng Giang Nam nhà nào cũng sẽ làm. Rau được xào với dầu thực vật, ăn còn nguyên vị tươi mới, ngọt miệng chóng ngà. Ăn xong mấy món thịt cá, lại ăn vài đĩa ương củ xào sẽ cảm thấy cổ họng thanh mát, cực kỳ ngọt ngào.

Mọi người hò hét khen ngon, lại thêm Kiều Sơ Huân đồng ý mấy ngày tới sẽ dùng ương củ tươi để nấu với trai sông và cá mè, càng khiến cho mọi người hoan hô như sấm dậy, âm ỉ tới nỗi Tiểu Đào Nhi ngồi bên cạnh trợn mắt lên, dẫu môi lắm bầm: "Chỉ biết có ăn thôi!"

Dù sao thì cũng đã lâu không đụng đến việc chân tay, bây giờ xào liên tục sáu đĩa đồ ăn, Kiều Sơ Huân thật sự cảm thấy hơi mệt. Sau khi ngồi xuống đối diện Cảnh Dật, rót cho hắn một ly rượu gạo hâm nóng, nàng vẫn còn vịn tay vào cạnh bàn thở gấp.

Cảnh Dật múc từ trong chung ra một bát cháo, đẩy tới trước mặt Kiều Sơ Huân, hơi bất mãn nói: "Đã nói với nàng là sức khỏe hiện giờ của nàng sẽ chịu không nổi, cứ không nghe, nửa tháng tới không được xuống bếp."

Kiều Sơ Huân bưng bát sứ lên, hơi bất đắc dĩ liếc nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Thật sự không sao. Chỉ là đã lâu không làm nên quả thật hơi mệt. Lúc ta mới học làm cơm cũng như thế..."

Cảnh Dật vừa gấp vào bát nàg một núi đồ ăn, nghe thấy câu này thì lại nở nụ cười, một tay chống cằm, nhướn mày lên nhìn nàg: "Lúc đó nàg cũng không thích ngẩng mặt lên nhìn người khác. Ta nhớ, ngày đầu tiên đến đây, lúc nàg chia đồ ăn cho ta, bàn tay cầm đũa còn run run. Khi đó ta cho rằng nàg cũng giống như người bên ngoài, đều vừa sợ vừa ghét ta..."

Kiều Sơ Huân nghe xong lời này thì trong lòng không khỏi buồn bã, thế nhưng vẫn nhẹ giọng giải thích: "Không phải. Khi đó trên đường từ Biện Kinh tới Việt Châu, ta đã cảm thấy công tử không thích quá gần gũi với người bên ngoài, từ trước tới giờ đều không để ý đến nữ tử, ta..."

"Nàg cái gì?" Cảnh Dật càng nghe càng cảm thấy muốn cười, thì ra ngay từ lúc hai người bắt đầu ở cạnh nhau thì đã hiểu sai tâm tư thái độ của đối phương: "Lẽ nào nàg sợ một cử chỉ không hợp ý ta thì sẽ bị đuổi ra ngoài hay sao?"

Kiều Sơ Huân nhìn nụ cười trêu ghẹo của Cảnh Dật, biết rõ lúc hẳn hỏi câu này thì trong lòng có giận, nhưng dù sao nàg vẫn không muốn lừa gạt hẳn, cho dù biết chắc chắn sẽ khiến hẳn càng giận hơn nhưng vẫn thành thật gạt đầu.

Quả nhiên, Cảnh Dật vừa thấy nàg gạt đầu thì liền nhíu chặt mày, vươn ngón tay tới đỡ lấy cằm nàg, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nàg đúng là dám nghĩ nhỉ! Nếu mà ta định đuổi nàg đi thì trước đó cần gì phải cứu nàg? Trừ phi chính nàg muốn..." Nói tới đây, Cảnh Dật bỗng dừng ngừng lại, giọng điệu đột nhiên thay đổi, trừng mắt nhìn Kiều Sơ Huân, vẻ mặt hơi hung dữ: "Bây giờ có muốn cũng muộn rồi! Có muốn cũng không cho đi."

Kiều Sơ Huân bị hẳn chọc cho cong môi lên, lại vì nghĩ đến mặt mũi của Cảnh Dật nên không dám cười quá mức, chỉ đành vỗ nhẹ lên ngón tay Cảnh Dật, dịu dàng khuyên nhủ: "Công tử đừng náo nữa, ăn cơm trước đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội hết."

Cảnh Dật lật ngược lại nắm lấy tay Kiều Sơ Huân, hơi nhướn mày lên, cong môi cười nói: "Lúc chiều hôm nay là đang ghen sao?"

Kiều Sơ Huân bị hỏi vậy thì sững sốt, hiểu ra Cảnh Dật đang hỏi cái gì thì hơi ngượng ngùng lắc đầu: "Không có... Ta không có, nếu món Liêu cô nương làm thật sự thích hợp thì ta sẽ không ngăn cản..." Vừa nói vừa ngược mắt lên liếc nhìn Cảnh Dật: "Chàng uống canh đó không hợp."

Cảnh Dật thấy ánh mắt né tránh và vẻ mặt ngượng ngùng của nàng, nhớ tới hiệu quả trị liệu mà Liêu Hồng Đàm nhắc tới lúc đó thì ý cười trên môi càng sâu hơn. Hắn nắm ngón tay Kiều Sơ Huân, chậm rãi vuốt ve, cố ý lấy chuyện này ra trêu chọc nàng: "Hử? Nói thử xem, sao lại không hợp?"

Kiều Sơ Huân mấp máy môi, hơi rũ mắt xuống, nhẹ giọng giải thích: "Bình thường, người ăn canh đó không phải là ốm nằm giường lâu ngày thì cũng là kẻ thường ngày tưng dục quá độ... Nói tóm lại là... những người không được, thì mới ăn..." Mấy chữ cuối cùng này, Kiều Sơ Huân gằn như là lí nhí nặn ra khỏi khe miệng, có cảm giác giải thích cho Cảnh Dật mấy chuyện thế này thật sự quá mức quái dị.

Cảnh Dật lại gật đầu như thật, hồi lâu sau mới hỏi lại: "A, vậy sao Sơ Huân lại biết là ta được?" Trong lúc nói chuyện lại nhích người lên trước một chút, khoe môi lộ ra một nụ cười vô cùng thiếu đứng đắn, gằn rõ từng tiếng một: "Không phải trước đây Sơ Huân từng bảo là ta hư nhược sao. Nếu hư nhược, không phải là nên bồi bổ sao?"

Nếu đổi lại là trước kia, Kiều Sơ Huân còn có thể nghiêm túc giải thích cho Cảnh Dật nghe, phân tích rõ cho hắn thấy hư nhược này không phải là ý kia, cũng như nói rõ hiệu quả trị liệu cụ thể của chung canh. Nhưng trải qua chuyện tối qua, Kiều Sơ Huân đã hoàn toàn hiểu được, hắn là đang mượn cớ hỏi chuyện dược lý để

đùa giỡn nàng, hai bên gò má nàng nóng bừng lên, đẩy tay hấn ra né người về phía sau: "Công tử đừng náo nữa... Đây rõ ràng không phải là cùng một chuyện..."

Cảnh Dật cười khẽ một tiếng, buông tay nàng ra, chỉ chớp mắt sau đó đã nghiêng người tới, mở lên cánh môi nàng một cái, lúc ngồi xuống ghế thì trên môi đã lộ ra nụ cười đắc ý vì gian kế đã thành: "Về phương diện y lý, ta vốn không am hiểu được bằng Sơ Huân. Nhưng mà nếu Sơ Huân đã nói ta được, vậy thì tức là ta được..."

Cảnh Dật thấy hai gò má Kiều Sơ Huân càng lúc càng đỏ thì cũng không đùa nàng nữa, cầm đũa lên gắp một miếng măng tây, giọng nói đầy ý cười: "Cho dù sau này cần đến thì cũng phải là Sơ Huân làm cho ta..."

Kiều Sơ Huân bị hấn chọc cho một lúc lâu không nói được lời nào, chỉ biết cúi gằm đầu ăn cơm, trong lòng buồn bực nghĩ, với dáng vẻ của hấn tối hôm trước, nàng làm gì còn dám nấu cho hấn ăn...

Dùng xong bữa tối, Cảnh Dật ngồi tựa vào sạp uống trà, cầm quyển sách đọc chăm chú. Kiều Sơ Huân đặt mứt hoa quả lên bàn trà xong thì đi tới trước tủ gỗ, đứng ở đó một hồi, không biết là đang tìm cái gì.

Cảnh Dật phát hiện ra động tác lấy đồ của nàng thì buông sách xuống, chống tay lên bàn trà, đỡ trán nhìn nàng bận rộn.

Một lát sau Kiều Sơ Huân cầm một cái túi quay trở lại bên cạnh sạp, đưa đồ ra, hơi ngượng ngùng lên tiếng: "Do nguyên liệu không đủ nên chỉ làm được ba cái. Công tử có thể cầm tới cho các đại phu khác trong thành xem thử, nếu thật sự có ích thì ta sẽ làm thêm một ít nữa."

Cảnh Dật lấy đồ bên trong túi ra, thấy là ba cái túi thom màu sắc khác nhau, nhỏ hơn nhiều so với cái trước đây Kiều Sơ Huân làm cho hấn, hơn nữa mùi cũng

không thơm lắm, là mùi thuốc đông y, còn loáng thoáng vị cay nồng. Cảnh Dật đưa lên mũi ngửi thử, lại ngược mắt lên nhìn nàng: "Trong này có gì?"

Kiều Sơ Huân cầm lấy một cái, nhẹ giọng giải thích: "Cái này cũng không thể coi là túi thơm. Treo trước ngực sát với da thịt, bình thường có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo, nếu bị cho uống những thứ thuốc như của Kiều Tử An lần trước thì sẽ nhanh chóng tỉnh lại hơn so với bình thường. Nếu như thể chất mạnh hơn người bình thường thì thậm chí có thể khiến thuốc mất hiệu lực ngay tức thời, không bị những thứ mê dược kia ảnh hưởng."

Cảnh Dật nghe vậy thì nhú mày, lợi hại như thế sao? Xem ra ngày mai phải lấy một túi đi tìm người nghiên cứu kỹ càng xem có hiệu quả hay không. Đưa mắt nhìn túi thuốc hình trái tim tinh xảo trong tay, hấn nắm tay lại, giả vờ nghiêm túc hỏi: "Chỉ làm ba cái này?"

Kiều Sơ Huân gật đầu: "Vải vóc và dược liệu đều không đủ, nếu công tử cảm thấy thật sự có ích thì ngày mai ta lại..."

"Không cần." Cảnh Dật nhanh chóng cầm hai cái kia lên tay, lộ ra vẻ lạnh nhạt: "Nếu thật sự có ích thì cứ nói cho Y Thanh Vũ biết các nguyên liệu cần thiết, bảo hắn đi làm."

Mặc dù Kiều Sơ Huân không hiểu nhưng vẫn gật đầu một cái: "Nhưng Cao đại ca và cả..."

"Không phải đã có Tiểu Đào Nhi sao!" Cảnh Dật ôm cả ba túi thuốc bỏ vào trong ngực, kéo tay Kiều Sơ Huân để nàng ngồi xuống: "Chẳng qua chỉ là một túi thuốc mà thôi, bình thường y phục của đám người đó đều là tự mình giặt tự mình sửa sang, chút chuyện này sao có thể làm khó được bọn họ."

Kiều Sơ Huân theo lực tay Cảnh Dật ngồi xuống sạp, cũng không quan tâm tới chuyện gì khác, vội vàng vươn tay tới trước ngực Cảnh Dật, muốn lấy đồ ra: "Liều lượng của dược liệu đều được tính toán vừa phải, công tử mang một lúc ba cái sẽ không tốt cho thân thể..."

Cảnh Dật nắm lấy cổ tay Kiêu Sơ Huân, nghe nàng nói vậy thì không cần lại nữa, cảm giác bàn tay mềm mại nhỏ nhắn mòm mẫm vào trong vạt áo mình, lấy từng túi thuốc ra, cánh môi hần dần cong lên thành hình cung. Hắn vươn tay ra nhận đồ, đặt vào mép sạp, siết cổ tay Kiêu Sơ Huân, nói: "Vậy ta đeo luân phiên." Không thể tặng mấy thứ nàng tự tay làm cho nam nhân khác được, hơn nữa lại còn là ở vị trí sát ngực, chỉ tưởng tượng thôi mà Cảnh Dật đã cảm thấy chịu không nổi rồi.

Kiều Sơ Huân ngẩn người, cũng hiểu ra chút ý tứ ở đây, rũ mắt xuống khẽ trách: "Cái này thì có gì mà tị nạnh, cũng đâu phải là túi thơm..."

Cảnh Dật mỉm cười, cũng không đáp lại, ôm eo nàng kéo vào lòng mình, cùng nhau tựa vào sạp: "Đọc sách cùng ta một lát." Hắn lấy từ chõng sách bên cạnh ra một quyển Thiên kim phương, nhét vào trong tay Kiêu Sơ Huân, cánh tay vẫn ôm lấy người trong lòng, lật sang một trang sách khác.

Kiều Sơ Huân nhận lấy quyển sách, mở đến trang hôm trước đang đọc dở, thỉnh thoảng ngồi dậy châm cho hai người chút nước trà, thời gian còn lại đều ngoan ngoãn ngồi dựa vào trong lòng Cảnh Dật, hai người mỗi người đọc một quyển.

Ước chừng một canh giờ sau, Kiêu Sơ Huân cảm thấy hơi mệt, nghiêng đầu nhìn về phía Cảnh Dật, thấy hắn đang cau mày nhìn chăm chăm quyển sách trong tay, dường như có vấn đề gì đó nghĩ mãi không ra. Không dám lên tiếng quấy rầy giữa lúc này, Kiêu Sơ Huân cố gắng nhẹ nhàng hết sức có thể, rời ra khỏi người hắn, chuẩn bị đứng dậy đi sang gian bên kia tắm rửa.

Vừa mới dịch tới mép sạp thì cả người đã bị ôm lấy từ phía sau. Cảnh Dật một tay vòng quanh eo nàng, cầm gác lên hõm vai nàng, giọng nói lộ ra chút uể oải, hỏi: "Chán rồi sao?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu, bởi vì chỗ hõm vai ngựa ngựa mà hơi rụt cổ lại: "Không có, sao công tử lại nghĩ thế?"

Cảnh Dật hơi rũ mắt xuống, trầm ngâm một lát mới nói: "Năm ngoái từng hứa với nàng, chờ trời ấm lên sẽ tới vùng Tô Hàng du ngoạn. Chờ qua hàn thực rồi chúng ta sẽ đi."

Kiều Sơ Huân cong khóe môi, lộ ra một nụ cười nhẹ, hai tay đặt lên cánh tay Cảnh Dật đang vòng trước người mình, dịu dàng nói: "Công tử bận việc, chuyện du ngoạn này cũng không cần phải vội." Thất Sinh Giáo còn chưa bị diệt trừ tận gốc thì chắc chắn Cảnh Dật cũng sẽ chưa thể an tâm mà đi du ngoạn. Nàng chỉ cần vẫn ở lại bên cạnh hắn, cho dù pha trà đọc sách hay là nấu cơm tản bộ thì đều đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Cảnh Dật khẽ sát tới hôn lên vành tai nàng một cái, đặt quyển sách trên tay sang một bên, hai cánh tay vòng chặt lấy người nàng, khép hờ mắt lại yên lặng một lát, không nói tiếng nào.

Kiều Sơ Huân cảm nhận được tâm tình hắn có chút khác thường nhưng cũng không nói gì, cứ để yên cho hắn ôm như thế một hồi lâu.

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, Kiều Sơ Huân giãy ra, nhưng người phía sau vẫn không chịu nhúc nhích. Kiều Sơ Huân bất đắc dĩ, đành phải khẽ gọi một tiếng "Dật Chi", lúc này Cảnh Dật mới không tình nguyện lảm buông tay ra.

Mở cửa ra thì thấy Liêu Hồng Đàm đang bung khay đứng ngoài cửa, nàng ta thấy người mở cửa là nàng thì cũng kinh ngạc, đi vào phòng nhìn quanh một cái, có chút không cam lòng, nói: "Ta mang đồ ăn khuya tới cho công tử."

Kiều Sơ Huân bị ánh mắt của Liêu Hồng Đàm làm cho thẹn đỏ mặt, dù sao thì hiện giờ nàng và Cảnh Dật cũng không danh không phận, người ngoài nhìn vào khó tránh khỏi sẽ cảm thấy nữ tử như nàng quá mức tùy tiện, không biết liêm sỉ, bám lấy chủ tử muôn trèo lên cao. Vì vậy lúc Liêu Hồng Đàm đã nói xong và bước qua ngưỡng cửa, Kiêu Sơ Huân vẫn còn đang đứng ngây ra, bị chen sang một bên, phải vội bám vào khung cửa mới không bị ngã sấp xuống.

Cảnh Dật ở trong phòng nghe được động tĩnh, đã lỏng giày vào đi ra ngoài, chỉ nhìn thấy Liêu Hồng Đàm mặt mày tươi rói dịu dàng chào đón, còn Kiêu Sơ Huân lại chần chừ mãi còn chưa đi vào. Hấn chẳng thèm để ý đến người mới vào phòng, bước nhanh ra ngoài cửa, vừa tới bên bình phong thì Kiêu Sơ Huân cũng đã khép xong cửa và đi vào bên trong. Cảnh Dật liền kéo nàng tới bên người, giọng nói như trách móc: "Ban đêm gió lớn, đứng ngẩn ra ở đây làm gì."

Dẫn người quay trở lại bên trong phòng, thấy Liêu Hồng Đàm đang đứng yên bên cạnh sập, Cảnh Dật nhíu chặt mày, có vẻ không vui nhưng vẫn như lẽ thường dặn dò một câu: "Đồ đưa tới rồi thì đặt đây là được, không cần ở lại."

Liêu Hồng Đàm thấy Cảnh Dật đi ra ngoài kéo người kia vào thì trong lòng lại thầm mắng Y Thanh Vũ tin tức không nhanh nhạy, cắn răng cố nặn ra một nụ cười: "Bây giờ ta về cũng không có chuyện gì để làm, ở đây hầu hạ công tử dùng bữa khuya cũng được."

Lúc này Cảnh Dật đã hoàn toàn hiểu ra Liêu Hồng Đàm cất giấu tâm tư gì, mặt không đổi sắc đỡ vai Kiêu Sơ Huân để nàng ngồi xuống sập, sau đó đi tới bàn trà lấy một quả quýt đỏ mọng ở trong khay.

Chậm rãi quay trở lại bên cạnh Kiều Sơ Huân, ngón tay nhanh chóng lột sạch vỏ quýt, mắt cũng chẳng thèm ngước lên, chậm rãi nói: "Liêu cô nương, ta không biết là ai đã khiến ngươi hiểu lầm như thế này. Thuê người tới phủ ta làm cơm là chủ ý của Y đại nhân, tiền bạc cũng là do hắn bỏ ra. Cho dù là tay nghề nấu nướng của cô nương hay là con người ngươi, ta đều chẳng hề có chút hứng thú nào."

Quả quýt trong tay đã được bóc sạch sẽ, Cảnh Dật giơ tay lên hướng về phía sau, vỏ quýt rơi thẳng vào trong cái đĩa trống không duy nhất trong khay. Tách một múi quýt đưa tới bên môi Kiều Sơ Huân, Cảnh Dật hơi rũ mắt xuống, chạm mắt Kiều Sơ Huân, trên môi nở nụ cười trấn an, giọng điệu vẫn lạnh lùng: "Cho nên Liêu cô nương, từ mai trở đi ngươi không cần đến đây nữa. Nếu cần bạc thì đi tìm Y đại nhân, hắn sẽ cho ngươi câu trả lời thuyết phục."

Từ trước tới giờ Kiều Sơ Huân đều không lay chuyển được quyết định của Cảnh Dật, chỉ đành hé môi ra, ngậm múi quýt vào trong miệng. Bởi vì Cảnh Dật đứng ở trước mặt nên nàng không hề nhìn thấy được phản ứng của Liêu Hồng Đàm lúc này. Trong lòng Kiều Sơ Huân mơ hồ cảm thấy có điểm kỳ lạ, nhưng lại không nói rõ được cụ thể là cái gì, chỉ là cảm giác mà Liêu Hồng Đàm gây ra cho nàng không hề giống như nàng ta thích Cảnh Dật...

Trong phòng lặng yên một lúc. Cảnh Dật cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dứt cho Kiều Sơ Huân từng múi quýt, thỉnh thoảng lại cho vào miệng mình một múi. Phía sau truyền đến tiếng người kia tức giận giậm chân một cái, sau đó bóng dáng màu đỏ rực kia chạy thẳng ra khỏi phòng, bên ngoài truyền đến tiếng cánh cửa đập vào vách tường. Cảnh Dật chậm rãi đi đóng cửa, cài then, đến gian bên kia châm đèn, chuẩn bị đồ đi tắm rửa.

Chương 3: Dật nướng Hỏa Vũ

Bởi vì đã đuổi Liêu Hồng Đàm đi, Cảnh Dật lại không cho Kiều Sơ Huân xuống bếp, Cao Linh đành phải ra khỏi phủ từ sáng sớm, tới chợ ở thành đông để thuê người. Đi đi lại lại cả buổi mà vẫn còn chưa tìm được người thích hợp, không ngờ giữa đường lại gặp được phu thê Mạnh trang chủ.

Ba người từng gặp qua một lần ở phủ nha, phu thê Mạnh thị lại đều là người nhiệt tình, ngồi trong xe ngựa nhìn thấy Cao Linh mồ hôi nhễ nhại đi trên đường thì gọi lại. Đợi hỏi rõ đầu đuôi, Mạnh trang chủ vỗ vai Cao Linh cười ha ha, luôn miệng nói "Không phải chuyện khó", lại sai người hầu mượn ngựa chạy về sơn trang, giúp Cao Linh tìm người.

Cao Linh nhìn thấy tình huống như thế thì cũng biết là ngăn không được, miệng lưỡi lại không sánh nổi người thông minh lanh lợi như Mạnh phu nhân, chỉ đành chấp tay nói cảm ơn, trong lòng cứ mãi lo nghĩ về đến nhà không tránh khỏi

phải quỳ xuống nhận tội với Cảnh Dật. Mặc dù đối phương là thật lòng thật ý, nhưng vô duyên vô cớ nợ người ta một khoản ân tình thì cũng khó tránh khỏi cảm thấy thiếu tự nhiên. Hơn nữa Cảnh Dật vốn không thích nhất là nợ ân tình của người ta, mặc dù chuyện trước mắt đã xong xuôi nhưng Cao Linh vẫn cảm thấy sống lưng lạnh ngắt.

Mạnh trang chủ này cũng là người dứt khoát, trước giờ đều nói sao làm vậy, sai người đưa đầu bếp tới thẳng Cảnh phủ. Nhưng mà đến rồi Cảnh Dật có chịu nhận hay không thì vẫn còn khó nói! Đến lúc đó lại bởi vì chút chuyện này mà cả hai bên đều khó chịu, lại gián tiếp làm hỏng mặt mũi của Y Thanh Vũ, nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này không ổn.

Thấy Cao Linh vừa cười khở vừa luôn miệng nói cảm tạ, Mạnh phu nhân cũng nhìn ra chút manh mối, kéo tay áo Mạnh trang chủ, mỉm cười nói: "Vừa khéo lần trước bọn ta và công tử cũng chưa thể nói chuyện tận hứng, chi bằng thế này, phiền Cao tiên sinh giúp bọn ta chuyển lời, đợi bọn ta đi dạo một chút, xế chiều hôm nay chúng ta tới "Hỏa Vũ" ở thành nam cùng nhau dùng bữa cơm, lão gia nhà ta sẽ mời khách, quả thật là hiện giờ có chút chuyện làm ăn đang muốn thỉnh giáo công tử, à, vị kia của công tử cũng phải tới đấy nhé!"

Cao Linh cũng là kẻ đầu óc nhanh nhạy, vội vàng chấp tay với hai người: "Chuyện tìm đầu bếp, trước hết Cao Linh thay công tử đa tạ hai vị, ta sẽ trở về phủ bẩm báo với công tử. Nghe nói phía trước có một trà lâu mới mở cũng không tệ, thế này đi, ta thay mặt cho công tử, mời hai vị uống chén trà. Mong Mạnh trang chủ và phu nhân nể mặt!"

Đương nhiên Mạnh trang chủ vui vẻ nhận lời. Bởi vì Mạnh phu nhân đang mang thai nên ba người chậm rãi đi bộ về phía trà lâu. Sau khi dàn xếp ổn thỏa cho hai người kia, Cao Linh lập tức chạy về phủ, nói rõ đầu đuôi cho Cảnh Dật nghe.

Cảnh Dật lại chẳng hề trách móc, chỉ gọi hai tên ảnh vệ tới, bảo Tiểu Văn ra ngoài thông báo cho mọi người biết, buổi tối sẽ tới "Hỏa Vũ" ăn tiệc. Đương nhiên không thể để cho đối phương mời hai mươi mấy người nhà mình ăn cơm được, Cảnh Dật bảo Tiểu Lục tới trà lâu chuyển lời, nói rằng ăn cơm tất nhiên không thành vấn đề, nhưng nhất định phải để bên hắn chi trả. Kiêu Sơ Huân nhân lúc mấy người đang nói chuyện thì xuống bếp hâm lại thức ăn còn dư lại buổi trưa, bung lên cho Cao Linh.

Như vậy, chuyện đầu bếp coi như đã tạm thời giải quyết xong. Chưa nói đến cái khác, cơm canh ở trang viên Mạnh thị cả Cảnh Dật và Kiêu Sơ Huân đều đã được nếm thử, tuyệt đối có thể vượt qua trình độ của đầu bếp trong các tửu lâu hàng đầu. Hơn nữa sau khi trải qua chuyện Kiêu Tử An cũng có thể nhìn ra được phu thê Mạnh thị này thật sự không tệ, bây giờ còn chủ động giúp đỡ, Cảnh Dật cũng không phải người nhỏ mọn, liền có ý mượn chuyện bữa cơm lần này để kết giao bạn hữu với Mạnh trang chủ, cũng coi như đáp trả tấm thịnh tình của đối phương.

Còn chừng nửa canh giờ nữa là tới giờ hẹn, Cảnh Dật và Kiêu Sơ Huân ra khỏi phủ trước, hai người đã bàn nhau sẽ cùng đi bộ tới, còn đám người Cao Linh gần tới giờ thì ngồi xe ngựa tới thẳng "Hỏa Vũ" là được.

"Hỏa Vũ" là một quán ăn mới mở trước đó không lâu, át chủ bài là các loại đồ quay nướng, cách nửa con phố đã có thể ngửi thấy mùi thịt quay thơm lừng. Hai người rẽ ở góc phố, Kiêu Sơ Huân khẽ kéo ống tay áo Cảnh Dật, hơi do dự nói: "Công tử, vị Mạnh phu nhân kia cũng đã gần tới ngày sinh, chúng ta mời người ta đi ăn đồ nướng, như vậy có phải là không thích hợp lắm hay không?"

Cảnh Dật quay đầu nhìn nàng một cái, khẽ cười, đáp: "Không sao. Lúc Tiểu Lục đi tới đặt bàn đã hỏi rồi, quán này ngoài các loại đồ quay nướng ra thì còn có

mấy món canh bí truyền rất nổi tiếng. Người ta cũng là kẻ sành ăn, nếu không thích hợp thì sao lại chủ động hẹn ở chỗ này chứ."

Kiều Sơ Huân gật đầu, cắn môi liếc nhìn gò má Cảnh Dật rồi lại dời mắt nhìn về phía trước. Cảnh Dật liếc mắt thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của nàng thì liền nắm lấy tay nàng, chậm rãi nói: "Có lời nào thì cứ nói, muốn hỏi chuyện Thất Sinh Giáo sao?"

Kiều Sơ Huân mím môi, im lặng một lúc, sau đó mới nhẹ giọng nói: "Người kia nhiều lần tìm đủ cách đưa ngọc thạch tới, mấy khối ngọc thạch, ghép lại một chỗ chắc là chỉ khèn ngọc nhỉ!?" Kiêu Sơ Huân nói lời này cũng không phải là chờ lời xác nhận của Cảnh Dật, chỉ là nói ra những nghi ngờ và suy đoán trong lòng mình trước giờ, nhưng càng nói thì cảm giác sầu lo lại càng nặng nề: "Cái khèn ngọc kia là màu đỏ tía, toàn bộ bách tính trong thành Biện Kinh đều biết, công tử bình thường thích nhất là màu đỏ tía..."

Là do nàng nghĩ nhiều sao? Tại sao ngay từ đầu đã mơ hồ cảm thấy, người này là nhằm vào Cảnh Dật chứ không đơn thuần là giáo đồ Thất Sinh Giáo đang thị uy hoặc rêu rao.

Cảnh Dật nghe thế thì đột nhiên dừng bước, kéo tay Kiêu Sơ Huân, nhìn vào mắt nàng hỏi: "Ai nói với nàng ta thích nhất là màu đỏ tía?"

Kiều Sơ Huân hơi ngẩn ra, bị hỏi vậy thì lơ mơ: "Trước kia lúc ở Biện Kinh, tất cả mọi người đều nói như thế..."

Cảnh Dật lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị: "Trước kia đúng là có một thời gian ta thường xuyên mặc y phục màu đỏ tía, nhưng đó đều là chuyện của bảy, tám năm trước rồi. mấy năm nay ta ít khi ở Biện Kinh, mặc y phục cũng không quan trọng màu sắc, Sơ Huân nàng nghĩ lại thật cẩn thận xem, nàng nghe thấy lời này là vào lúc nào, ở nơi nào?"

Kiều Sơ Huân cẩn thận hồi tưởng lại một lát, hơi do dự nói: "Chính là chuyện vài năm gần đây, hình như là... sau khi chuyện Thất Sinh Giáo xảy ra không lâu, ta nghe Tiểu Tụ nói với ta..." Có một khoảng thời gian, dường như các cô nương đều truyền tai nhau chuyện này...

Cảnh Dật tiếp tục truy hỏi: "Ngoại trừ nói ta thích màu đỏ tía thì bọn họ còn đồn cái gì nữa?"

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn Cảnh Dật, lại cúi đầu nói: "Ngoài ra cũng không có gì..." Nhiều năm qua, những lời phong thanh về phủ tam vương gia vẫn luôn không được mấy hay ho, những lời đồn về Cảnh Dật cũng chẳng có chuyện gì tốt.

Cảnh Dật thấy dáng vẻ này của nàng thì cũng đã đoán được đại khái, liền cúi đầu xuống kẻ sát hơn một chút, cười nói: "Nàng còn chưa xuất giá đâu đấy, thế mà đã một lòng một dạ thấy bất bình thay cho vi phu rồi?"

Kiều Sơ Huân bị hấn trêu chọc cho hai má đỏ bừng, xoay mặt đi không nhìn tới ánh mắt bồn chồn của hắn: "Công tử nói linh tinh gì thế..." Hôn sự còn chưa đâu vào đâu cả, thế mà đã "vi phu" rồi!

Cảnh Dật vươn tay kéo nàng lại gần hơn một chút, nghiêm trang nói: "Sao lại là nói linh tinh? Không phải ta đã nói với nàng từ trước rồi sao, vài tháng nữa sẽ tiến hành, nàng không cần phải bận tâm về phía bên nhà nàng, cái gì nên có thì sẽ có, nàng chỉ cần yên tâm ở bên cạnh ta là được."

Kiều Sơ Huân hơi cúi đầu xuống, cũng không còn tâm tư nào mà giãy giụa, trên mặt hơi lộ vẻ buồn bã: "Nhưng mà cha ta..." Cho dù nói như thế nào thì trước kia cũng là đào hôn, nàng lại là trưởng nữ, trong nhà trong họ chắc chắn đều đã làm loạn lên rồi. Bây giờ tùy tiện nhắc tới hôn sự với Cảnh Dật, lại thêm thân phận

đặc thù của Cảnh Dật, còn cả nhị nương châm ngòi thổi gió, chắc chắn mọi chuyện không dễ giải quyết như thế...

Cảnh Dật vỗ nhẹ lên lưng nàng, thấp giọng trấn an: "Không sao đâu, tin ta đi." Giơ tay lên vén sợi tóc bên tai Kiều Sơ Huân, lại đỡ gò má nàng ý bảo nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Việc này cứ giao cho ta. Nàng muốn nghỉ thì cũng nên nghỉ xem đến lúc đó thì nên mặc giá y kiểu gì, mang món trang sức nào, hoặc là đem tân hôn uống rượu hợp cần thì nên đi kèm với món nào, biết chưa?"

Kiều Sơ Huân bị hắn nói cho trái tim thiếu nữ xôn xao, từng cảnh tượng hiện lên trong đầu theo lời nói của hắn, khó kiềm được cong môi lên, nhìn vào mắt Cảnh Dật, giọng nói ngọt ngào: "Công tử, chàng đối với ta thật là tốt."

Trước kia cho dù có nằm mơ nàng cũng chẳng ngờ được rằng, có một ngày mình sẽ được người ta yêu thương cung chiều tới mức đó, mà người này cũng là người nàng thật sự yêu thương và kính trọng từ tận đáy lòng. Loại cảm giác này thật sự giống như ngậm một viên kẹo mật trong miệng, cảm giác ngọt ngào lan tràn từ cổ họng xuống tận trái tim, khắp người đều thấy vui vẻ ấm áp.

Cảnh Dật thấy rốt cuộc nàng cũng cười lên thì thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười, nói: "Thế này mà đã gọi là đối tốt với nàng rồi?" Thật đúng là dễ thỏa mãn, mới hứa hẹn ngoài miệng thôi mà đã khiến nàng vui vẻ tới như thế, đợi đến lúc tất cả hứa hẹn đều được thực hiện, không biết nàng sẽ có dáng vẻ thế nào nữa.

Kiều Sơ Huân gật đầu, ngón tay vuốt ve mu bàn tay Cảnh Dật, hơi ngượng ngùng xoay mặt đi: "Chúng ta mau đi thôi. Đã nói là công tử mời khách, đến muộn không tốt."

Đến lúc hai người tới quán ăn thì phu thê Mạnh thị đã ngồi ở bên trong, Cao Linh ngồi bên cạnh. Những ảnh vệ khác thì được sắp xếp ngồi trong gian phòng ngay sát bên, vừa rồi lúc hai người đi ngang qua, đám người kia đã gọi xong đồ ăn,

đang nghiên cứu xem loại rượu nào uống kèm trong lúc ăn thịt quay thì sẽ thơm nhất.

Mấy người gặp nhau đương nhiên không tránh khỏi phải hàn huyên một hồi, com nước đã được Cao Linh gọi sẵn ngay khi tới, sau khi hai người ngồi xuống thì có nữ tử trẻ tuổi đi tới châm trà.

Mấy nữ tử ăn mặc nóng bỏng hơn nhiều so với các quán ăn thông thường, chỉ khoác một lớp lụa mỏng manh màu sắc diễm lệ bắt mắt, cổ tay và mắt cá chân đều lộ ra ngoài thì chưa nói, còn để lộ ra cả một đoạn eo trắng ngần. Khuôn mặt và ngũ quan của bọn họ cũng không giống với người Trung Nguyên, mũi cao mắt sâu, vô cùng quyến rũ. Hơn nữa lúc nói chuyện rất chậm rãi, phát âm rõ từng chữ từng chữ, Kiều Sơ Huân nhanh chóng hiểu ra được, mấy nữ tử này hẳn là các cô nương ngoại tộc vùng tây bắc.

Mặc dù cảm thấy mới lạ nhưng Kiều Sơ Huân cũng không dám nhìn chằm chằm vào người ta, chỉ liếc hai cái rồi rũ mắt xuống, mắt nhìn chằm chằm chén trà trong tay mình. Mạnh phu nhân ngồi cạnh thấy vậy thì bật cười thành tiếng, vỗ nhẹ lên tay Kiều Sơ Huân, dịu dàng nói: "Muội muội muốn nhìn thì cứ nhìn đi, các nàng ấy không giống nữ tử Trung Nguyên chúng ta, không sợ bị người khác nhìn."

Mạnh phu nhân vừa dứt lời thì nữ tử đang châm trà cho Kiều Sơ Huân dường như cũng nghe hiểu được một chút, cười khanh khách gạt đầu với hai người, lại còn dùng tiếng Hán không trôi chảy lắm hỏi một câu: "Bọn ta có một loại thắng trà rượu, ăn với thịt quay là hợp nhất, tiểu thư có muốn nếm thử một chút không?"

Kiều Sơ Huân nghe thấy cái tên này thì cũng rất tò mò, lặp lại lần nữa: "Thắng trà rượu?"

Mạnh phu nhân hiển nhiên không phải lần đầu tới đây, khá quen với mọi thứ, thấy Kiều Sơ Huân có hứng thú với thứ này thì liền cười nháy mắt với nàng:

"Rượu ở quán này bán theo chén, nếu muốn ném thử thì bảo công tử nhà muội mua một chén cho muội ném thử xem!"

Kiều Sơ Huân vẫn còn chưa kịp ngăn cản thì Cảnh Dật đã dặn dò, bảo đưa mấy chén lên ném thử, thuận tiện cũng đưa lên cho mấy người ở phòng sát bên mỗi người một chén. Kiều Sơ Huân không tiện nói thêm gì nữa, chỉ lộ ra một nụ cười nhẹ, thấp giọng nói với Mạnh phu nhân: "Tửu lượng của ta không tốt."

Hai người ngồi bên cạnh nhau, trong lúc nói chuyện Mạnh phu nhân đã quan sát nàng tỉ mỉ, lúc này mới kê sát tới bên tai Kiều Sơ Huân, giọng nói chứa ý cười, thì thầm: "Nhìn sắc mặt muội đã khá hơn lúc trước nhiều, là nhờ chú ý chăm sóc điều dưỡng phải không!?"

Kiều Sơ Huân cũng không biết phải đáp lại thế nào, chỉ đành lúng ta lúng túng miễn cưỡng nở nụ cười cho qua chuyện. Ánh mắt thoáng qua cái bụng đã nhô cao của Mạnh phu nhân, nhất thời không nén được tò mò, nhẹ giọng hỏi: "Chắc là sắp sinh rồi phải không!?"

Mạnh phu nhân mỉm cười nắm tay nàng, đặt lên bụng mình: "Vừa rồi lúc nói chuyện với muội, nó vẫn đang động đấy. Hình như từ sau lần muội giúp ta ở sơn trang, mỗi lần gặp muội nó đều sẽ động đấy kịch liệt, xem ra hài tử của ta thật sự rất thích muội đấy!"

Kiều Sơ Huân cũng bị lời này của nàng ta chọc cho bật cười, tay không dám dùng sức, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, lại thấp giọng dặn dò Mạnh phu nhân vài điểm cần chú ý. Năm đó mẹ nàng vì khó sinh mà qua đời trong lúc sinh nàng, sau này mỗi lần nhìn thấy một nữ tử mang thai, trong lòng nàng đều sinh ra một loại tâm tình khó tả, luôn cảm thấy nữ nhân lúc đó cực kỳ yếu ớt, rất cần người bên cạnh chăm sóc cẩn thận.

Mạnh phu nhân mặc dù bình thường nhìn có vẻ tùy tiện cầu thả, nhưng lúc này lại lắng nghe rất chăm chú, chờ Kiều Sơ Huân nói xong thì nắm lấy tay nàng, nói: "Cô nương hiểu biết thật là rộng, đến lúc hài tử của ta chào đời, muội làm mẹ nuôi của nó có được không? Ta cũng không có tỷ muội huynh đệ, bản thân ta lại không biết chữ, muội làm mẹ nuôi của nó, có thể giúp ta dạy dỗ nó..."

Bên kia Mạnh trang chủ và Cảnh Dật cũng trò chuyện làm ăn rất hăng say, lúc này nghe thấy hai người nói tới chuyện nhận mẹ nuôi, Mạnh trang chủ lại không đồng ý, thấp giọng quở trách phu nhân nhà mình: "Yên Nhi nàng cũng thật là hồ đồ, cô nương người ta vẫn còn chưa xuất giá, một cô nương tốt thế này mà lại đi làm mẹ nuôi cho hài tử nhà chúng ta sao? Muốn nhận thì cũng phải chờ Cảnh công tử và cô nương cưới xin xong đã, người nói có phải không, Cảnh công tử?"

Kiều Sơ Huân bị hai người này kẻ tung người hứng làm cho càng xấu hổ thêm, Cảnh Dật thì vẫn chỉ khẽ mỉm cười, vẻ mặt sao cũng được. Chẳng bao lâu sau cơm canh đều được bung lên, Cao Linh ngồi cạnh gấp thức ăn cho mọi người và mời rượu, việc này cũng không được nhắc lại nữa.

Trong số các món ăn có một món là thịt hươu nướng, bên ngoài sém lửa, bên trong lại non mềm, chắc hẳn thịt đã được ướp gia vị rất lâu rồi mới đưa đi nướng, từ trong ra ngoài miếng thịt đều ngấm vị nước tương thơm lừng. Mùi vị của thịt hươu vốn đã rất ngon, lại thêm nước gia vị ướp thịt của quán này rất đặc sắc, độ lửa trong lúc nướng cũng được không chế tốt, nhờ vậy mới làm ra món thịt hươu nướng tuyệt như thế này.

Mấy món ăn còn lại cũng mỗi món một vẻ, có món thì được nướng ướt, có món lại được nướng khô. Ví dụ như trong số đó có món vịt nướng khô, trước khi nướng không hề tẩm ướp, lúc nướng cũng không thêm chút gia vị nào, sau khi nướng xong thì mới trộn với hai loại gia vị khác nhau là nước tương và ngũ vị

hương, một ẩm một khô, một đậm đà lại hơi ngọt, một tươi ngon lại hơi cay, vừa đặc sắc vừa có hương vị riêng.

Lại nhấp thử một ngụm thẳng trà rượu, rượu tinh khiết hơi cay, giải trừ dầu mỡ, ăn kèm với thịt quay là hợp nhất. Nhấp phân nửa chén rượu, đôi môi Kiều Sơ Huân đã đỏ mọng và hơi sưng lên, khuôn mặt trắng nõn xinh xắn, lượng cơm ăn được cũng nhiều

hơn hẳn ngày thường. Mạnh phu nhân đã gần tới ngày sinh nên không dám uống rượu, chỉ ăn không ít thịt nướng, lại uống một bát canh gà ác ninh nhừ, cười cười, liên tục thì thầm với Kiều Sơ Huân.

Cả bàn đang ăn uống say sưa, bỗng nhiên Mạnh trang chủ đổi trọng tâm câu chuyện, ra vẻ thần bí hỏi Cảnh Dật: "Lại nói công tử đã tới đây hơn nửa năm rồi, đã từng nghe đến Tô gia ở Việt Châu chưa?"

Cảnh Dật không đổi sắc mặt cầm lấy chén rượu trong tay Kiều Sơ Huân, lại bung chung canh tới cho nàng, đáp lời: "Chưa từng nghe qua, có chuyện gì đặc biệt sao?"

Mạnh trang chủ đã uống tới mức mặt đỏ lừ, vỗ tay lên mặt bàn, hơi kích động: "Đương nhiên là có! Lúc chúng ta mới đến đây, Tô gia ở Việt Châu có thể nói là danh gia vọng tộc, lúc đó Tô tiểu công tử cũng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, đáng dấp quả thật là phần điều ngọc mài!"

"Công tử hẳn là biết điển cố Vệ Giới¹ chứ!?" Mạnh trang chủ cười sâu xa: "Trước kia ta thật sự không tin trên đời lại có nam nhân có diện mạo như thế. Nếu

¹ Vệ Giới (286 - 312) là một danh sĩ, mỹ nam nổi tiếng cuối thời Tây Tấn, được khen là người ngọc

nói diện mạo đáng đáp tuần tú khôi ngô thì ta cho rằng chính công tử cũng có, nhưng mà Tô tiểu công tử, đáng đáp phải nói là..."

Mạnh trang chủ đã uống khá nhiều rượu, ngấm ngấm một lát, vỗ đùi, nói: "Nói thẳng ra thì chính là không giống nam nhân! Nếu không phải được người khác nói cho thì ta cũng cho rằng hấn là một nữ tử."

Bởi vì chuyện huynh đệ song sinh trong nhà mình nên trước giờ Cảnh Dật đều không thích tán gẫu với người khác về chuyện dung mạo, vì vậy vừa nghe tới lời này của Mạnh trang chủ, cho rằng Mạnh trang chủ đang định nói đến chuyện phong lưu của thiếu niên mỹ mạo, hấn mới sinh ra chút phản cảm. Nhưng dù sao cũng là đang mời cơm người ta, lại muốn tỏ lòng cảm ơn, hơn nữa đối phương cũng chỉ vô tình nhắc tới chuyện này, thế nên hấn cũng không nói gì, chỉ yên lặng uống rượu.

Mạnh trang chủ nói tiếp: "Những người khác trong Tô gia đều có đáng đáp rất bình thường, duy chỉ có vị Tô tiểu công tử này là dung mạo hơn người, lại còn thông tuệ từ nhỏ, bảy tuổi đã biết ngâm thơ, mười tuổi biết viết thiên ngôn, người trong nhà lại càng cưng chiều hấn hơn. Nhưng rồi đến năm đó, đại khái cũng là vào khoảng đầu năm thế này, Tô tiểu công tử này chẳng biết là quen được ai, lặng lẽ dẫn người ta về nhà, cũng không giới thiệu cho trưởng bối làm quen, cả ngày nhốt mình trong phòng không hề bước chân ra khỏi nhà, nghe nói hạ nhân trong phủ đi qua ngang phòng luôn nghe thấy ở bên trong truyền ra âm thanh rất kỳ lạ, rõ ràng không phải chỉ có một người."

"Nữ quyến trong nhà thì lại bắt đầu sinh bệnh lạ, cuối cùng chưa tới nửa năm, Tô gia này ngoài vị Tô tiểu công tử kia, những người còn lại đều lần lượt chết hết!"

Cảnh Dật nghe nói tới đây thì mới giật mình kinh hãi. Mạnh phu nhân hiển nhiên cũng chưa từng nghe qua chuyện này, vừa ăn trái cây vừa chăm chú lắng nghe.

Kiều Sơ Huân chớp chớp đôi mắt đã mơ màng, xoay mặt sang nhìn Cảnh Dật, chuyện này nghe qua thật là đáng sợ! Cảnh Dật nhìn về mặt ấy của nàng thì cũng vừa bức mình vừa buồn cười, nha đầu kia còn nghe được rõ người khác nói gì sao, còn nhìn như thế làm gì? Bình thường nàng đâu có nhìn hẩn như vậy, đúng là say mềm rồi!

Nghĩ vậy, Cảnh Dật nắm lấy một tay Kiều Sơ Huân ở dưới đáy bàn, sợ với tư lượng này của nàng, chốc lát nữa lại gây ra trò cười gì.

Mạnh trang chủ thấy mọi người đều chăm chú lắng nghe thì lại càng nói càng hăng: "Chuyện cũ tới đây vẫn chưa tính là xong! Mặc dù người Tô gia đã chết hết, thế nhưng gia nghiệp lại lớn, đâu thể ngày một ngày hai mà sụp đổ ngay được, Cảnh công tử cũng biết đấy, chuyện làm ăn này, chỉ cần thuộc hạ vẫn tiếp tục kinh doanh như thường, cho dù ông chủ mấy tháng không tới cửa hàng thì cũng không có chuyện gì."

Cảnh Dật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Mạnh trang chủ lại nói tiếp: "Chuyện này lại nói tiếp, lạ chính là ở chỗ này. Người nhà họ Tô chết chưa được mấy ngày, tiểu công tử kia đã ra mặt, bán hết tất cả các cửa hàng của Tô gia ở Việt Châu, chuyện làm ăn đều giao lại cho người ta, chỉ đổi lấy ngân phiếu mấy vạn lượng bạc, một mình rời đi!"

"Đương nhiên, đây chỉ là cách nói với người ngoài." Mạnh trang chủ ra vẻ thần bí hạ giọng xuống thật thấp, lộ ra một nụ cười: "Không phải là hẩn có quen người nào đó sao. Ta nghĩ, người này là nam hay nữ không quan trọng, chắc chắn không thoát khỏi liên quan tới cả một chuỗi những chuyện này. Bao gồm cả

chuyện Tô tiểu công tử đổi toàn bộ gia nghiệp lấy bạc rồi đi đến nơi khác, chắc hẳn cũng có liên quan tới người kia!"

Lần này Cảnh Dật lại nghiêm túc gật đầu. Chưa biết chuyện này thực hư thế nào, nhưng nghe những gì Mạnh trang chủ vừa kể lại, người bằng hữu mà Tô tiểu công tử kết giao chắc chắn là một nhân tố quan trọng.

Mạnh trang chủ lại nhấp một ngụm rượu, chặc lưỡi, phả ra một hơi rượu, chậm rãi nói: "Trong câu chuyện này, tất cả những người bên cạnh đều không còn sống nữa, nhưng mà có một người, hai vị cũng có biết đấy."

Chương 4: Muốn ta thế nào

Thấy Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân đều có vẻ không hiểu, Mạnh trang chủ cười cười, tay vuốt chòm râu, giải thích cho hai người: "Mấy ngày trước ta tới phủ nha tìm Y đại nhân, nghe nói hần đã giới thiệu Liêu cô nương ở tiệm mì đầu hẻm tới nhà các người làm đầu bếp. Liêu cô nương này chính là vị hôn thê của Tô tiểu công tử!"

Cảnh Dật vừa nghe vậy thì nhú mày lại, Kiều Sơ Huân lúc này đã hơi mơ màng, nghe thấy tên Liêu Hồng Đàm, lại liên tưởng tới những hành vi kỳ lạ của nàng ta mấy ngày trước, theo trực giác cảm thấy mọi việc có liên hệ với nhau, chỉ là nàng lại không thể nào nghĩ ra được...

Cuối cùng vẫn không thắng được hơi rượu, nếu là bình thường, Kiều Sơ Huân đã có thể suy xét rõ ràng, bây giờ cảm thấy sự việc có vẻ kỳ lạ nhưng làm thế nào cũng không nghĩ thông được, chỉ có thể kéo tay Cảnh Dật, ngược mắt lên nhìn hần,

trong lòng nghĩ, Cảnh Dật thông minh như vậy, chắc chắn có thể nghĩ ra được, nhưng ở trong mắt Cảnh Dật, nàng lại nhìn thấy một thứ cảm xúc khác.

Lúc này Cảnh Dật chỉ hận không thể vươn tay lên che kín hai mắt Kiều Sơ Huân, ánh mắt thế này sao có thể để cho người khác nhìn thấy được? Trong mắt朦胧 lung mờ màng, ánh mắt kiều diễm ướt át, rõ ràng chính là ánh mắt mà nữ tử bình thường chỉ có trong lúc cầu hoan. Cảnh Dật cắn răng, lại không thể làm gì quá lộ liễu trước mặt người khác, chỉ có thể giơ tay lên đặt trên trán Kiều Sơ Huân, tiện thể che khuất cặp mắt đưa tình của nàng, thấp giọng hỏi: "Trong đầu choáng váng sao?"

Kiều Sơ Huân ngẫm nghĩ câu hỏi của Cảnh Dật một lúc, dường như thật sự có hơi choáng váng, liền gật đầu, nhìn Cảnh Dật với vẻ đáng thương.

Cảnh Dật chờ chính là phản ứng này, liền nắm chặt tay nàng kéo nàng vào trong ngực mình, hơi áy náy nhìn về phía Mạnh trang chủ: "Trước kia nàng áy ít khi uống rượu, hôm nay cũng là vì nói chuyện với tôn phu nhân vui vẻ nên mới uống hơi nhiều. Ta sợ nàng áy cứ thế này sẽ khó chịu, tôn phu nhân lại đang mang thai, vẫn nên đi nghỉ sớm thì tốt hơn. Hôm nay được Mạnh huynh giúp đỡ, một bữa cơm nhạt chưa đủ tỏ lòng, mấy hôm nữa ta mời khách, bày tiệc trong nhà, tới lúc đó trang chủ và phu nhân nhất định phải nể mặt!"

Mạnh trang chủ vốn cũng đã uống không ít, hơn nữa quả thật cũng lo lắng cho phu nhân nhà mình, nghe được lời này thì lập tức cười nhận lời: "Được. Yên Nhi nhà ta cũng đã sắp tới ngày sinh, ở sơn trang ngoại thành thật sự rất bất tiện, bọn ta đã mua một căn nhà ở thành bắc, mấy ngày nay đều ở bên đó. Nếu Cảnh công tử không ngại thì chúng ta có thể thường xuyên qua lại."

Cảnh Dật mỉm cười nói: "Chuyện này đương nhiên rồi. Nếu như cách đây không xa, vậy thì để Cao Linh đi theo cho biết đường, cũng tiện cho sau này thăm hỏi."

Trong lúc nói chuyện thì mấy người cũng lần lượt đứng lên, Cảnh Dật lại chào hỏi phu thê Mạnh thị mấy câu, khẽ gật đầu với Cao Linh, sau đó đỡ Kiều Sơ Huân đi ra khỏi quán. Mạnh phu nhân vẫn mỉm cười nhìn theo hai người, đợi cho phu quân nhà mình đi tới đỡ thì liền vỗ lên cánh tay hắn, cười nói: "Chuyện tốt của Cảnh công tử sắp tới, chẳng bao lâu nữa lão gia sẽ được uống rượu mừng của họ thôi."

...

Cảnh Dật đỡ người đi ra khỏi quán ăn, ra cửa gọi một chiếc xe ngựa, từ lúc lên xe cho tới khi về đến phủ đi vào phòng ngủ, hắn vẫn ôm nàng trong lòng. Đặt người lên giường xong, xoay người đi rót nước ngâm khăn, lại đun chút nước nóng, muốn lau mặt cho Kiều Sơ Huân để nàng tỉnh hơn một chút, đợi lát nữa lại pha chút trà đặc cho nàng uống, tránh cho nửa đêm dạ dày lại khó chịu.

Quay lại bên giường thì thấy nàng đang nằm nghiêng người, tư thế rất không chỉnh tề, dây lưng dưới eo cũng không biết đã bị cởi ra từ bao giờ, để lộ lớp xiêm y nhạt màu bên trong và chiếc yếm màu cánh sen. Bàn tay nhỏ bé lại còn mò vào bên trong vạt áo, không biết là khó chịu chỗ nào, hai hàng mày cau lại, mắt khép hờ, cả người uồn ẻo.

Cảnh Dật thấy cảnh tượng này thì hít vào một hơi, đặt tấm khăn vải trong tay sang một bên, đi tới kéo chăn lên định đắp cho nàng. Nào ngờ chăn vừa đắp lên thì Kiều Sơ Huân lại vung tay kéo sang một bên, chân còn đạp đạp, giày rơi mất một chiếc, tất cũng bị tuột xuống, lộ ra một đoạn mắt cá chân trắng nõn. Sau đó nàng

lại lật người biến thành nằm ngửa, mũi phát ra tiếng hừ hừ rất nhỏ, mày lại càng nhíu chặt hơn, đôi môi hơi giương lên, y hết như con thỏ con đang làm nũng.

Nàng thay đổi tư thế như vậy, xiêm y nửa khép nửa mở lúc trước lại biến thành hoàn toàn mở rộng, cái yếm vừa rồi có xiêm y che khuất thì không nhìn ra, bây giờ gần như bị lệch hẳn sang một bên, bên kia lộ ra, cả một khoảng ngực trắng nõn không hề có cái gì che lấp, bầu ngực như thể bị lạnh, run rẩy đung đưa rồi chậm rãi dựng thẳng lên.

Cảnh Dật cắn chặt răng, rũ mắt xuống, muốn kéo vạt áo Kiều Sơ Huân lên che lại, nàng mà cứ thế này thì thật sự sẽ xảy ra chuyện đấy! Tay hắn vừa mới đụng đến vạt áo nàng thì bàn tay Kiều Sơ Huân lại vươn tới, phủ lên mu bàn tay hắn. Bàn tay vốn đang lơ lửng bỗng nhiên biến thành dán lên nơi mềm mại kia, hơn nữa còn hoàn toàn khác với lúc trước, lúc này không có gì ngăn trở ở giữa, da thịt mịn màng nằm ngay trong lòng bàn tay hắn.

Cảnh Dật bị nàng ba lần bảy lượt chọc cho lửa nóng bùng lên, lại vốn chẳng phải là quân tử đạo mạo gì, dứt khoát tùy ý bóp nhẹ mấy cái, cúi xuống hôn người đang nằm ngửa kia.

Hắn ngậm cánh môi nàng hôn mấy cái liên tục, Kiều Sơ Huân không chỉ không ngưng ngừng khuớc từ như ngày thường mà còn giơ cánh tay lên vòng quanh cổ hắn, hơi nhướn người lên nhẹ nhàng cọ xát, lại còn phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ như làm nũng. Cảnh Dật thở hổn hển, đè lên trán nàng, giọng nói khàn đặc: "Đây là tự nàng chuốc lấy, sáng mai không được khóc đâu đấy!"

Kiều Sơ Huân lúc này vừa nóng lại vừa mơ màng, kì kèo Cảnh Dật chủ yếu là vì muốn tìm cảm giác mát mẻ trên người hắn, xiêm y bên ngoài tuột ra lại mang theo hơi lạnh tiến vào, cho nên mới liên tục dịch người lên bám dính lấy cơ thể hắn. Hơn nữa đầu óc choáng váng lại thêm cơ thể mềm nhũn, từ đầu tới chân đều cảm

thấy khó chịu, hoàn toàn chẳng để tâm Cảnh Dật nói gì, nàng đều hé miệng phát ra âm thanh khe khẽ.

Cảnh Dật chống người dậy, cởi áo khoác ngoài, nhanh chóng lột sạch y phục trên người, buông màn lụa bên giường xuống, ôm lấy eo nàng kéo nàng ngồi dậy, vừa giúp nàng cởi xiêm y vừa hôn liên tục. Từ căn cổ trắng nõn đi xuống, những nơi bị hấn hôn qua đều nhanh chóng hiện lên những vết đỏ tươi, vành mắt Kiều Sơ Huân nhanh chóng ngập nước, giọng nói lại mềm nhũn khe khẽ kêu đau.

Từ sau lần bị hạ thuốc đó, mười mấy năm qua Cảnh Dật đều không hề chạm vào nữ nhân, vì vậy kinh nghiệm kỹ xảo gì cũng đều không có, lúc hôn Kiều Sơ Huân cũng dùng sức hơn thường ngày, không hề biết thế nào là thương hương tiếc ngọc.

Cởi dây buộc sau gáy và trên lưng ra, Cảnh Dật gạt cái yếm xuống, ôm nàng nằm nghiêng, bắt đầu cởi tiết khổ bên dưới. Sợ nàng giãy giụa sẽ tự làm mình bị thương, hấn đã tháo trâm cài của cả hai người ném xuống dưới giường, bàn tay vuốt ve sau tấm lưng trần, môi cũng không hề nhàn rỗi, hôn khắp khuôn mặt, vành tai và quanh cổ Kiều Sơ Huân.

Đầu óc Kiều Sơ Huân vẫn mơ màng nhưng cũng đã phát hiện ra tình huống có phần khác thường. Hơn nữa Cảnh Dật hôn và sờ nắn đều rất dùng sức, trên người có nhiều chỗ cũng cảm thấy đau, ban đầu nàng còn mơ màng hừ hừ làm nũng, về sau lại dùng tay đẩy ra, chân cũng đá loạn xạ, chỉ là vẫn không phát ra được âm thanh rõ ràng, chỉ có thể nức nở khe khẽ.

Cảnh Dật cũng không sợ nàng đấm đá, chỉ là hiện giờ cả hai người đều không mặc y phục, cơ thể lại kề sát nhau, nàng náo loạn như thế thật ra chính là đang mè nheo trong ngực hấn, lại càng khiến hấn không thể khống chế được. Mặc dù Cảnh Dật không biết dịu dàng, nhưng rốt cuộc vẫn lo lắng đây là lần đầu tiên của Kiều

Sơ Huân, không muốn để cho nàng quá đau, cho nên dùng tay đẩy hai bên đầu gối của nàng ra, không để cho nàng lộn xộn, đồng thời bàn tay cũng lần xuống phía dưới nhẹ nhàng xoa nắn, thử dò xét vào bên trong.

Kiều Sơ Huân nhận ra được cảm giác đau này không giống những nơi khác, rốt cuộc cũng tỉnh rượu hơn một chút, bật khóc lên, co rụt người lại không cho hắn đụng tới. Cảnh Dật vừa hôn vừa dịu dàng dỗ dành, bàn tay kia cũng xoa nhẹ, để cho nàng thả lỏng.

Kiều Sơ Huân đã thả lỏng toàn thân, mặc dù vẫn cảm thấy khó chịu nhưng cũng để mặc cho hắn tùy ý. Ngay từ lúc cởi y phục, Cảnh Dật đã không có ý sẽ buông tha cho nàng, quyết tâm phải làm tới bước cuối cùng, vừa hôn vừa dỗ, còn chưa làm được gì thì cả người đã ướt rượt mồ hôi.

Đến lúc hắn thật sự đi vào, Kiều Sơ Huân ngay cả giãy giụa cũng không còn sức, hai chân mềm nhũn áp sát vào thắt lưng Cảnh Dật, đầu ngón tay túm lấy vai hắn khóc thành tiếng. Cảnh Dật vốn xấu tính, bình thường thích nhất là chọc cho đến khi nàng đỏ mắt mới thôi, nhưng bây giờ nghe tiếng nàng khóc thì trong lòng vừa không nỡ lại vừa ngứa ngứa, động tác dưới thân lại càng ngày càng dồn sức, chẳng bao lâu sau, tiếng khóc của Kiều Sơ Huân cũng khàn đi.

Bả vai bị móng tay của nàng đâm vào thành những vết đỏ ửng, Cảnh Dật cũng không hề cảm thấy đau, mắt cũng không hề chớp lấy một cái, bình tĩnh nhìn Kiều Sơ Huân. Hai mắt nàng ngập nước, sóng mắt mịt mờ nhìn hắn, hai hàng mày vẫn nhíu chặt, trên trán đầm đìa mồ hôi... Thấy cánh môi sưng đỏ của nàng bị hàm răng cắn chặt tới mức rỉ máu, hắn liền vươn ngón tay lên chạm vào, giọng nói không hề mang theo hơi thở dồn dập, chỉ là khàn khàn như đang đè nén thứ gì đó: "Cắn đi."

Kiều Sơ Huân bị hắn cạy mở cánh môi, nhưng làm thế nào cũng không nỡ lòng cắn xuống được, chỉ lắc đầu liên tục, giọt nước mắt lăn xuống những sợi tóc

vấn vít của hai người. Nàng run rẩy hé môi, dường như muốn nói gì đó nhưng dưới người lại đau nhói, nức nở một tiếng, vừa muốn cắn môi theo thói quen thì Cảnh Dật đã vươn ngón tay vào.

Hai cánh môi đỏ mọng ngậm lấy ngón tay Cảnh Dật, nơi dưới thân hai người cũng quăn quýt chặt chẽ, thị giác cùng với cảm giác từ nơi nào đó đồng thời kích thích, Cảnh Dật không khỏi hừ khê một tiếng. Ngón tay rút ra, mắt khép hờ, môi chạm lên đôi môi Kiều Sơ Huân, hôn xuống...

Sau khi xong xuôi, Cảnh Dật ôm lấy eo Kiều Sơ Huân lui ra ngoài, đệm giường nhuộm đỏ một mảng lại thêm một vùng trắng đục loang lổ, chăn cũng lộn xộn chất đống ở một góc cạnh tường. Cảnh Dật buông mắt chống khuỷu tay lên sửa soạn sơ qua cho nàng, sau đó mới ôm nàng dậy, đi tới gian bên kia tắm rửa.

Đốt một chút tinh dầu an thần xong, Cảnh Dật ôm nàng tựa bên thành ao, cẩn thận lau rửa cho nàng. Kiều Sơ Huân bị giày vò cả một lúc lâu cũng đã tỉnh rượu hơn không ít, trên người chẳng có chút sức lực nào, dưới thân lại đau rát, chỉ có thể dựa vào ngực Cảnh Dật để mặc cho hắn tùy ý.

Lúc hắn chạm đến nơi giữa hai chân kia, Kiều Sơ Huân khê kêu một tiếng, đầu rúc vào hõm vai Cảnh Dật, tay đẩy hắn ra. Cảnh Dật cầm lấy tay nàng gác lên vai mình, hôn lên má nàng, nhẹ nhàng dỗ dành: "Đừng sợ, hơi sung một chút, rửa xong rồi thoa chút thuốc."

Kiều Sơ Huân vừa chẳng còn chút sức lực nào, vừa thẹn thùng không biết phải đáp lại ra sao, đành yên lặng dựa vào vai hắn.

Cảnh Dật giúp nàng tắm xong, ôm nàng ra khỏi ao lau sạch người, lấy một chiếc áo choàng sạch sẽ mà hắn thường mặc phủ lên người nàng, đặt nàng lên sạp, nhanh chóng thay đổi đệm giường và chăn sạch, sau đó mới ôm nàng quay trở lại

giường, lại lấy ấm nước pha một chút trà nóng, đút cho nàng uống hai ngụm, cuối cùng mới tắt đèn, quay trở lại giường ôm nàng vào lòng.

Yên lặng ôm nàng một lát, thấy mi mắt Kiều Sơ Huân run run, rõ ràng là vẫn chưa ngủ nhưng lại không nói gì, Cảnh Dật tưởng là nàng giận hờn, im lặng một lúc rồi thấp giọng nói: "Ngày mười tháng sau là ngày lành, chúng ta cử hành vào ngày đó đi."

Kiều Sơ Huân vội vàng mở mắt ra, bởi vì vừa mới khóc nên ánh mắt có vẻ trong suốt, nét mặt lại vừa ngạc nhiên vừa luống cuống: "Nhanh thế sao?" Trước đó không phải nói là thêm vài tháng nữa sao...

Cảnh Dật vỗ về sau lưng nàng, cười có vẻ bất đắc dĩ: "Nha đầu ngọc, hai chúng ta đã thế này rồi, có thể không nhanh một chút sao?"

Kiều Sơ Huân đỏ mặt, cắn cắn môi: "Ta... Lúc đó ta thật sự say không biết gì..." Vừa rồi tỉnh táo lại, nàng cũng nhớ rõ câu mà Cảnh Dật đã nói lúc tựa vào trán nàng. Cho dù thế nào thì chuyện này cũng là hai người người tình ta nguyện, nếu lúc đó nàng không mơ màng bắt đầu thì Cảnh Dật cũng sẽ không quyết tâm làm tới cùng.

Cảnh Dật vươn ngón tay lên xoa nhẹ cánh môi sưng đỏ của nàng, trong mắt lộ ra ý cười nhợt nhạt: "Nàng không giận là được rồi. Bên phía Biện Kinh ta đã sai người chuẩn bị từ trước, mấy ngày tới sẽ có tin thôi. Được rồi, vậy mùng mười tháng sau, nhất định phải làm thật hoành tráng, sẽ không để nàng phải chịu thiệt thòi."

Kiều Sơ Huân lắc đầu, giọng nói vẫn còn hơi khàn: "Không cần quá phô trương, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm là được." Nàng không muốn Cảnh Dật chỉ vì chuyện hôn lễ mà bị người ta chú ý rồi rước họa vào thân.

Cảnh Dật không cần nghĩ cũng biết tâm tư của nàng, bật cười một tiếng, nhéo nhéo khuôn mặt Kiều Sơ Huân: "Cả ngày lo chuyện vợ vắn. Nàng cho rằng hầu gia ta đây là bị phé sao? Không nghiêm trọng như nàng nghĩ đâu, chỉ cần ta không làm trái thánh chỉ quay trở lại Biện Kinh, thiên hạ to lớn này ta muốn đi đâu làm gì cũng không ai quản được."

Kiều Sơ Huân còn định nói gì đó nhưng Cảnh Dật đã ôm nàng kê sát vào trong ngực. Hắn vươn tay tới mép giường, mở cái tráp bạch ngọc ra, lục lọi lấy ra một bình thuốc nhỏ, lại lui ra một chút, vén áo choàng trên người Kiều Sơ Huân ra, đưa tay xuống dưới tìm kiếm.

Kiều Sơ Huân bị hắn dọa cho hoảng sợ, vội vàng đẩy tay không cho hắn chạm vào. Cảnh Dật nắm lấy tay nàng, tay kia tìm xuống giữa hai chân nàng, nhìn vào mắt Kiều Sơ Huân, nói: "Đừng sợ, chỉ là bôi chút thuốc thôi, nếu không ngày mai nàng đi lại sẽ khó chịu."

Kiều Sơ Huân cảm giác được ngón tay Cảnh Dật dính dính, nhẹ nhàng xoa lên nơi đó. Bên dưới nhanh chóng truyền tới cảm giác mát lạnh lại nhoi nhói đau, nàng không khỏi co rúm người lại, từ từ nhắm chặt mắt không dám nhìn hắn nữa.

Cảnh Dật bôi từ trong ra ngoài, lấy khăn tay cạnh đó lên lau sạch ngón tay, lại khép vạt áo choàng cho Kiều Sơ Huân, hôn nhẹ lên khoeo mào của nàng, thấp giọng nói: "Ngủ một lát đi, có chuyện gì đề ngày mai nghĩ sau."

Chương 5: Hoàn thực hải liễu

Ngày hôm sau, lúc Kiều Sơ Huân dậy thì trời đã sáng rõ. Nàng đứng dậy rửa mặt thay y phục, mặc dù trên người vẫn còn hơi mỏi mệt nhưng cũng không còn khó chịu như hôm qua nữa, nơi giữa hai chân cũng không còn cảm giác quá đau, hơi tê dại nhưng vẫn chịu đựng được.

Mọi thứ đều đã sửa soạn xong, nhớ ra vị đầu bếp mà hôm qua Mạnh gia mời giúp còn chưa thấy, hơn nữa cũng đã sắp tới giờ dùng cơm trưa, Kiều Sơ Huân liền đi thẳng về phía nhà bếp, nhưng vừa mới đi được một đoạn ngắn thì đã thấy Cảnh Dật đi tới.

Cảnh Dật thấy nàng đã rời giường thì không vui, trong tay còn bưng khay, một tay nắm lấy tay Kiều Sơ Huân: "Sao không nằm thêm một lát nữa? Có mệt hay không, trên người có còn đau không?"

Kiều Sơ Huân thấy trong bếp đông người, Tiểu Đào Nhi, Cao Linh và cả mấy ảnh vệ đều đang có mặt, giọng nói của Cảnh Dật cũng không nhỏ, nàng liền đỏ mặt nhỏ giọng oán giận: "Công tử..."

Cảnh Dật kéo tay nàng trở về phòng ngủ, thấy nàng dường như vẫn còn không nở rời nhà bếp thì liền lạnh mặt nói: "Cơm trưa đã chuẩn bị gần xong hết rồi, nàng chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được. Trước hết hãy ăn hết chung huyết yến này nhân lúc còn nóng đi đã."

Kiều Sơ Huân đành phải ngoan ngoãn nhận lấy chung canh, cầm thìa lên ăn canh huyết yến. Cảnh Dật thấy sắc mặt nàng cũng không tệ lắm thì hỏi lại lần nữa: "Chỗ đó còn đau không?"

Kiều Sơ Huân đỏ mặt, bị Cảnh Dật hỏi mấy lần như vậy, trong lòng vừa xấu hổ vừa oán giận, chỉ có thể khẽ đáp một tiếng, tỏ vẻ không sao.

Cảnh Dật vươn tay lên vén sợi tóc ra sau tai nàng, cười khẽ: "Đã sắp thành thân tới nơi rồi mà còn dễ xấu hổ như vậy."

Kiều Sơ Huân cắn môi nhìn hẩn một cái, thấy tình ý tràn đầy trong mắt Cảnh Dật, đầu ngón tay chạm trên mặt nàng rất ấm áp, động tác cũng cực kỳ dịu dàng, lại nhớ tới đêm qua lúc hai người triền miên, dường như hẩn cũng nhìn nàng với ánh mắt như thế này, bỗng chốc nàng lại càng xấu hổ hơn. Hơn nữa Cảnh Dật nhắc tới chuyện thành thân, nàng cũng không biết nên đáp lại thế nào cho đúng, chỉ có thể cúi đầu xuống chuyên tâm ăn canh.

Cảnh Dật thấy mặt nàng đỏ ửng, mi mắt dường như cũng ẩm ướt thì thôi không trêu chọc nàng nữa, vừa cười vừa quan sát nàng chậm rãi ăn canh.

Kiều Sơ Huân ăn xong canh huyết yến, đẩy nắp chung lại, đứng dậy muốn xuống bếp. Cảnh Dật thấy thế thì vội vàng đứng lên ngăn lại: "Không phải đã nói là cơm canh đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi sao, đồ cứ để đây cho bọn họ thu dọn là được."

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: "Ngày mai là hàn thực, không phải công tử muốn đi ra ngoài thành sao? Rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị, ta đi dọn dò một chút, đừng để quên thứ gì."

Cảnh Dật hơi ngậy ra, nở một nụ cười nhẹ: "Sơ Huân biết ta muốn ra ngoài thành làm gì sao?"

Kiều Sơ Huân buông khay xuống, khẽ thở dài: "Mấy ngày nay những lúc ngồi một mình công tử đều không mấy vui vẻ, ba vị kia hẳn là được an trí ở ngoại thành phải không?" Dựa theo cách đối đãi của Cảnh Dật đối với thuộc hạ, nếu như trong phủ không lập bài vị thì chắc chắn là được an trí ở gần đây. Bây giờ đã cận kề hàn thực, người bình thường đều hái liễu tảo mộ, nếu Cảnh Dật đã nói đến lúc đó muốn dẫn nàng đi cùng thì có rất nhiều thứ phải chuẩn bị mới phải.

Cảnh Dật hơi rũ mắt, kéo tay Kiều Sơ Huân, nói: "Cũng không cần chuẩn bị cái gì, trước kia đều thích thịt cá, những thứ quá lịch sự tao nhả lại không quen ăn. Dẫn nàng đi theo là để cho bọn hắn biết mặt, mang theo mấy vò rượu ngon và vài đĩa đồ ăn mặn là được."

Kiều Sơ Huân thấy dáng vẻ này của hắn thì trong lòng cũng buồn bã theo, nhưng vẫn mỉm cười nhẹ giọng nói: "Rượu ngon thịt ngon chắc chắn là sẽ phải chuẩn bị trước, những thứ nên có vẫn phải có. Những thứ người khác có, không thể

để ba vị ấy thiếu được." Nói xong, nàng vỗ vỗ mu bàn tay Cảnh Dật, bung chung canh đi xuống nhà bếp.

Theo lẽ thường, vào ngày hàn thực, cháo hàn thực, cơm gạo đen cùng bánh hạnh nhân là ba thứ không thể thiếu, hơn nữa Cảnh Dật yêu cầu rượu ngon thịt ngon, sau khi ăn xong bữa trưa, mấy người Kiều Sơ Huân bắt đầu bận rộn cả buổi. Đầu bếp từ Mạnh gia tới là một quả phụ ngoài ba mươi, làm người thành thật, không thích nói chuyện, mới tới nhưng đã làm việc rất lanh lẹ, kỹ thuật dùng dao và cả quá trình nấu ăn tỉ mỉ cẩn thận khiến Kiều Sơ Huân nhìn cũng tự thấy không sánh được. Nàng cũng không nói gì nhiều, cùng Tiểu Đào Nhi giúp một tay.

Cháo hàn thực là dùng [hanh nhân](#) xào cùng [toàn phúc hoa](#), [khoản đông hoa](#), lọc bỏ cặn, cho thêm nước và gạo tẻ nấu lên. Cơm gạo đen thì dùng lá cây nam chúc¹ giã thành nước, ngâm với gạo nếp để nhuộm màu rồi hấp lên, sau đó hong khô, đến lúc ăn chỉ cần dùng nước nấu sôi lên là được. Không chỉ hợp với tiết hàn thực, vào ngày bình thường ăn cũng tốt, không chỉ mùi vị thơm ngát mà còn có thể dưỡng nhan ích khí, cường gân tráng cốt, là một món phổ biến ở vùng Giang Nam.

¹Nam chúc (danh pháp khoa học: *Vaccinium bracteatum* thunb) là một loài thực vật thuộc họ Đỗ quyên

Bánh bơ hạnh nhân thì là một món điểm tâm. Hạnh nhân được giã nhuyễn, lọc bỏ mảnh vụn, trộn với bột gạo, đường trắng và mật, làm thành hình bông hoa, không chỉ có hương vị ngọt ngào mà còn giúp khử hàn tránh ho, vào lúc chuyển mùa đông xuân rất nhiều nhà làm món này để ăn.

Ba người bận rộn cả một buổi chiều, cuối cùng cũng chuẩn bị đầy đủ các loại đồ ăn. Cơm tối cũng đã xong xuôi, Kiều Sơ Huân lấy phần của nàng và Cảnh Dật cho vào khay, chuẩn bị bung về phòng.

An đại tỷ gọi Kiều Sơ Huân lại, chỉ chỉ chung canh đang ninh trên lò, nhỏ giọng nói: "Công tử nói làm cho cô nương chút đồ bổ huyết dưỡng sinh, chung canh này đã ninh được nửa canh giờ, cũng đã sắp được rồi. Cô nương bung về cùng, đặt trên lò thêm một lát, ăn cơm xong rồi uống là tốt nhất."

Kiều Sơ Huân đáp một tiếng, trong lòng vừa ngọt ngào lại hơi trách móc. Cảnh Dật quả thật rất sẵn sóc, nhưng hẳn dặn dò thế này, lại thêm chuyện hai người ồn ào lúc trưa, đoán chừng chẳng mấy hôm là tất cả mọi người đều biết chuyện này. Nói gì thì nàng cũng là da mặt mỏng, trước giờ chưa từng trải qua chuyện này, trong lòng vừa nghĩ như thế, Kiều Sơ Huân lại thấy hai gò má nóng bừng lên.

Vị đầu bếp họ An kia cũng là người từng trải, thấy cảnh này thì liền hé miệng mỉm cười, vỗ tay Kiều Sơ Huân, thấp giọng nói: "Cô nương yên tâm, ta không phải người lắm lời. Hơn nữa buổi trưa lúc công tử tới cũng đã dặn dò, bảo phải chuẩn bị sớm một chút, tháng sau phải tổ chức việc mừng."

Mặt Kiều Sơ Huân càng đỏ hơn, nói một tiếng cảm ơn, sau đó bung khay đi.

...

Sáng hôm sau, Cao Linh bẻ cành liễu cắm trước cửa, cả đoàn người kéo nhau lên đường, mượn năm chiếc xe ngựa, người nào người nấy xách hộp đựng thức ăn và vò rượu đi về phía ngoại thành. An đại tỷ cũng làm một hộp đồ ăn cho vị phu quân đã mất của mình, đi theo cùng mọi người.

Lúc về đến nhà thì đã là hoàng hôn. Cảnh Dật đỡ Kiều Sơ Huân xuống ngựa, vừa quay đầu lại thì đã thấy Y Thanh Vũ đứng chờ sẵn trước cửa, vẻ mặt sầu não. Trước kia cho dù xảy ra chuyện lớn thì cũng chẳng thấy hấn lộ ra vẻ mặt như thế, y hết như con gà trống chọi bại trận, chẳng có chút tinh thần nào.

Cao Linh mở cửa lớn ra, đám ảnh vệ đi vào trước, Cảnh Dật nắm tay Kiều Sơ Huân đi cuối cùng, Y Thanh Vũ cũng im lặng đi theo. Mãi cho tới khi vào phòng Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân đi xuống bếp lấy trà nóng cùng với hoa quả trở lại, hai người vẫn còn chưa nói chuyện.

Cảnh Dật nhìn ra Y Thanh Vũ có chuyện muốn nhờ nên cũng không nóng ruột, chờ đối phương lên tiếng. Y Thanh Vũ thì cứ giữ yên lặng, mãi cho tới khi Kiều Sơ Huân châm trà cho hai người, lại bưng hai đĩa hoa quả đặt trước mặt, hấn mới thấp giọng nói một câu: "Ta không biết nha đầu kia có cái chủ ý thôi tha đó, mấy ngày trước đã khiến hầu gia và Kiều tiểu thư thêm phiền lòng, hôm nay ta thay nàng ấy tới đây nhận tội với hai vị."

Nói xong thì đứng lên, nghiêm chỉnh lạy hai người một cái.

Kiều Sơ Huân nhớ tới chuyện Mạnh trang chủ nói ở "Hỏa Vũ" hôm trước, lại liên tưởng đến những hành vi kỳ lạ của Liêu Hồng Đàm, cũng hiểu ra được một chút, liếc mắt với Cảnh Dật, hơi kinh ngạc hỏi Y Thanh Vũ: "Liêu cô nương là... muốn nhờ công tử giúp đỡ?"

Nghĩ tới nghĩ lui thì cũng chỉ còn lại khả năng này. Thứ nhất là nàng ta không giống như thật sự ái mộ Cảnh Dật, thứ hai là nàng ta cũng không giống loại nữ tử

ham quyền quý thích nịnh hót, hơn nữa với giao tình giữa nàng ta và Y Thanh Vũ, rất có thể nàng ta đã biết thân phận của Cảnh Dật, muốn nhờ Cảnh Dật giúp chuyện gì đó. Mà chuyện này hẳn là không tránh khỏi liên quan tới vị hôn phu hành tung bất định của nàng ta, tức Tô tiểu công tử trong lời đồn.

Y Thanh Vũ mím môi, vẻ mặt sầu muộn, thấy Cảnh Dật im lặng không nói thì mở lời trước: "Hầu gia cứ yên tâm, mặc dù ta nói với nàng ấy không ít chuyện, nhưng chưa hề tiết lộ thân phận của hầu gia cho bất kỳ kẻ nào. Nàng ấy cũng chỉ cho là hầu gia từ Biện Kinh tới, có chút quan hệ với người trong kinh thành, cộng thêm hai vụ án trước đó, cho nên mới muốn nhờ hầu gia giúp đỡ."

Cảnh Dật trầm ngâm một lúc mới lên tiếng hỏi: "Nàng ta muốn nhờ ta giúp cái gì, tìm người sao?"

Y Thanh Vũ sững sốt, đưa mắt nhìn Kiều Sơ Huân ở bên cạnh, lại nhìn sang Cảnh Dật: "Các người đều đã biết? Là ai nói?"

Cảnh Dật hỏi lại: "Việc này coi là bí mật sao?"

Y Thanh Vũ lắc đầu: "Cũng không phải vậy. Chỉ là ta cũng nghe nàng ấy kể mới biết chuyện, ta nghĩ hầu gia và Kiều tiểu thư tới đây chưa quá nửa năm, nếu không phải người từng ở thành Việt Châu mấy năm thì cũng không biết chuyện này, ngay cả người ở đây nhắc tới chuyện này cũng nói năng dè dặt, cứ như đang kể chuyện kỳ bí, vừa nhắc tới đã biến sắc."

Kiều Sơ Huân nhớ tới thái độ của Mạnh trang chủ lúc kể lại chuyện này, âm thầm gật đầu, quả đúng là như vậy.

Sau đó ba người ngồi xuống, Y Thanh Vũ tỉ mỉ kể lại từ đầu tới đuôi chuyện Tô gia, phần lớn nội dung cũng giống như những gì Mạnh trang chủ nói, chỉ là

tường tận hơn một chút, hơn nữa phần lớn cũng là kể từ góc độ của Liêu Hồng Đàm.

Thì ra, cô nương Liêu Hồng Đàm này cũng không phải người Việt Châu, là họ hàng xa với Tô gia, hôn sự với Tô tiểu công tử đã được định đoạt ngay từ lúc còn nhỏ. Ba năm trước người thân duy nhất của nàng ta là phụ thân cũng đã qua đời, để lại cho nàng ta một khối ngọc bội cùng một cây quạt giấy làm bằng chứng, bảo nàng ta tới thành Việt Châu tìm nơi nương tựa.

Những chuyện sau đó thì hết như những gì Mạnh trang chủ đã kể. Liêu Hồng Đàm khi đó chỉ là một cô nương mười sáu tuổi, lẻ loi một mình từ quê nhà, đi hơn một tháng mới đến thành Việt Châu, vừa vào thành thì nghe người ở đây nói Tô gia gặp chuyện, nàng ta cũng ngây ra. Sau đó thì may mắn được sư phụ bây giờ, cũng chính là ông chủ tiệm mì, ra tay tương trợ, nhận nàng ta làm đồ đệ, lại dạy cho nàng ta tài nghệ nấu nướng, nàng ta mới ở lại thành Việt Châu này.

Bởi vì ông chủ tiệm mì nấu ăn ngon nức tiếng, Y Thanh Vũ lại là kẻ ham món ngon, hai người dần trở nên quen thuộc, mới nhắc tới thân thế của Liêu Hồng Đàm. Năm đó Tô tiểu công tử rời quê tha hương, mọi người cũng không biết hắn ta đã đi đâu, bởi vậy theo lý thì Y Thanh Vũ cũng không giúp được gì. Kết quả cuối năm ngoái, Liêu Hồng Đàm đi đường ngẫu nhiên nghe thấy có người nói nhìn thấy một người trẻ tuổi trông dáng dấp rất giống tiểu công tử nhà họ Tô.

Trong tay Liêu Hồng Đàm có một bức vẽ, là người nhà họ Tô gửi cho phụ mẫu của nàng ta xem mấy năm trước, nghe người ta miêu tả thì cảm thấy quả thật rất giống. Cô nương Liêu Hồng Đàm này thế mà vẫn chưa mất hết hy vọng, mấy năm nay vẫn chưa bỏ ý định tìm người, theo như nàng ta nói, cho dù có chấm dứt hôn sự thì hai người cũng nên đối mặt mà nói cho rõ ràng, cứ lơ mơ lấp lửng như thế, đối với ai cũng không tốt.

Vốn dĩ nàng ta cũng chỉ lái nhải mấy câu với Y Thanh Vũ, để cho hắn bình thường lưu ý hơn một chút, thế nhưng mấy ngày trước chính Liễu Hồng Đàm cũng thấy qua một lần. Cho dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng tướng mạo của người đó quả thật là xinh đẹp lạ thường, muốn người ta không để ý tới cũng khó. Lại thêm trước đó có nghe người ta nhắc đến chuyện Cảnh Dật giúp đỡ quan phủ phá án, nghe ý tứ của Y Thanh Vũ thì biết thân phận bối cảnh của Cảnh Dật đều không đơn giản, lúc này Liễu Hồng Đàm mới động tâm tư.

Nói nàng ta chưa mất hết hy vọng đúng là không sai, Y Thanh Vũ vừa nói chuyện với hai người vừa cười khỏ, nàng ta muốn nhờ Cảnh Dật giúp đỡ nhưng cũng không nói với Y Thanh Vũ, chỉ nói bóng nói gió hỏi một chút chuyện có liên quan tới Cảnh Dật, bao gồm cả chuyện người này thích ăn cái gì, khẩu vị như thế nào. Trước đó nàng ta làm món thê mai như tuyết kia cũng là căn cứ từ điều này. Mãi cho tới mấy hôm trước khóc lóc chạy về tiệm mì, mấy ngày liên tiếp đều không ra khỏi cửa, bị sư phụ truy hỏi, nàng ta mới kể rõ mọi chuyện.

Thì ra nàng ta cho rằng mấy thiếu gia công tử nhà giàu đều ham mới mẻ, nàng ta tự xưng là diện mạo không tệ, lại có tài nấu nướng, so ra cũng không kém Kiều Sơ Huân vẫn theo bên cạnh Cảnh Dật. Vì vậy nàng ta muốn mượn cơ hội nấu cơm mà lọt vào mắt Cảnh Dật, nhờ Cảnh Dật tìm người giúp, nàng ta cũng coi như có chút báo đáp, hơn nữa đôi bên đều không ai nợ ai, nàng ta cũng yên tâm thoải mái.

Lúc Y Thanh Vũ nói chuyện thì gần như là dở khóc dở cười, khiến Kiều Sơ Huân nghe được cũng sững sốt một lúc, thậm nghĩ người này nghĩ ngợi cũng thật là tài tình. Nói thẳng ra chính là muốn nhờ Cảnh Dật giúp đỡ, cô nương này lại đi vòng một vòng lớn như vậy, ngay cả nàng cũng bị kéo vào. Chuyện này nếu không phải là Y Thanh Vũ tìm tới tận cửa nói chuyện thì Cảnh Dật cũng chẳng rảnh rỗi mà quan tâm. Thật ra nàng ta tính toán như vậy cũng uổng công, còn chẳng bằng

nói thẳng ra với Y Thanh Vũ, bảo hẳn nói giúp vài lời, nói không chừng Cảnh Dật sẽ bằng lòng giúp đỡ.

Cảnh Dật nghe xong vẫn không nói lời nào. Y Thanh Vũ ngồi đối diện, vẻ mặt thấp thỏm, cũng không biết nên nói gì cho tốt, đang lẩm bẩm thì Cảnh Dật đột nhiên hỏi một câu: "Người thích Liêu cô nương này?"

Y Thanh Vũ sững sốt, khuôn mặt trắng nõn dần đỏ lên, một lúc sau vẫn chưa lên tiếng đáp lại.

Cảnh Dật nhận lấy chén trà từ trong tay Kiều Sơ Huân, bình tĩnh uống hai hớp, sau đó mới chậm rãi nói: "Cũng không phải là không thể giúp, chỉ là, Y đại nhân cũng cần phải cho ta một cái lý do không thể không giúp chứ."

Y Thanh Vũ ngẩn ra, quay sang nhìn Kiều Sơ Huân cầu cạnh, tiểu hầu gia nói thế này là có ý gì?

Kiều Sơ Huân mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Ý của công tử là, nếu như chuyện này có liên quan tới Y đại nhân thì ra tay giúp đỡ cũng danh chính ngôn thuận hơn."

Mặt Y Thanh Vũ đỏ ửng, ngập ngừng một lát, "ai" một tiếng, đứng dậy phất tay áo chạy ra khỏi phòng.

Chương 6: Sơ hỏa diễm

Mấy ngày sau, Y Thanh Vũ mang bức họa công tử Tô gia tới. Người trên bức họa chỉ khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, diện mạo quả thật là phần điêu ngọc mài, còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, giữa hai hàng mày toát lên vẻ phong lưu tiêu sái, khiến người ta nhìn vào sẽ không muốn dời mắt.

Kiều Sơ Huân bước lên nhìn, cũng khẽ hít vào một hơi, quả thật rất xinh đẹp! Cảnh Dật nghe được tiếng động kia thì buông bức họa xuống, ngẩng lên nhìn nàng: "Thấy đẹp mắt sao?"

Kiều Sơ Huân gật đầu, ngắm người trên tranh: "Quả thật là rất đẹp. Đây lại chỉ là một bức họa, phong thái khí chất cũng không thể giống người thật..." Vừa tưởng tượng, vừa gật đầu cảm khái: "Sợ là nữ tử nhìn thấy cũng phải tự ti mặc cảm."

Cảnh Dật híp mắt, ôm lấy thắt lưng nàng kéo nàng ngồi xuống trong lòng hắn, giọng điệu nhàn nhạt: "Đẹp hơn ta sao?"

Kiều Sơ Huân lúc đầu vẫn còn chìm trong tưởng tượng về người trong bức họa, đến lúc nhìn rõ vẻ mặt Cảnh Dật thì không khỏi cong khóe môi lên, cười thành tiếng.

Cảnh Dật cũng không thấy có vấn đề gì, chỉ là vẫn bướng bỉnh muốn hỏi ra cho rõ ràng: "Cười cái gì. Nàng cảm thấy hắn dễ nhìn hơn ta sao?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve một lọn tóc rũ xuống trên vai Cảnh Dật, cười nói: "Không cùng kiểu, không so sánh được."

Thấy Cảnh Dật nhướng mày lên chờ mình giải thích, Kiều Sơ Huân chỉ có thể cẩn thận cân nhắc tìm từ ngữ, nhẹ giọng nói: "Công tử mặc dù cũng có diện mạo rất đẹp, nhưng vẫn mang khí chất nam tử, người khác cho dù thấy đẹp mắt thì cũng biết công tử là đấng nam nhi. Vị Tô công tử này lại nam sinh nữ tướng, ngũ quan dịu dàng nhu hòa, nếu không biết trước thì ta cũng cho rằng hắn là nữ tử."

Cảnh Dật nghe xong câu trả lời của Kiều Sơ Huân, mặc dù biết là có lý nhưng vẫn cảm thấy bất mãn. Hắn kè sát vào một chút, môi cọ lên gương mặt Kiều Sơ Huân, thấp giọng nói: "Vậy nàng thích kiểu nào hơn?"

Lúc này thì Kiều Sơ Huân đã hiểu ra, thì ra người này vốn không phải là muốn nghe nàng phân tích nhận xét về dáng vẻ bề ngoài của hai người, mà là thay đổi cách nói để được nghe lời tỏ tình của nàng. Trong lòng nàng cũng cảm thấy hành vi của hắn thật ngây thơ, cho nên mới thuận theo Cảnh Dật mà trả lời: "Đương nhiên là thích Dật Chi..."

Nói xong, lại nhớ tới điển tích Trâu Kỵ¹ từng đọc được trong sách, khoe môi không khỏi càng cong hơn.

Mỗi lần nghe thấy Kiều Sơ Huân gọi tên tự của mình, Cảnh Dật đều vô cùng vui vẻ. Lần này cũng không phải là ngoại lệ, hơn nữa lại nghe Kiều Sơ Huân nói thích mình, cho dù chỉ là do hấn tìm có dụ dỗ nàng nói ra thì hấn cũng cảm thấy thoải mái để chịu khắp người, hấn liền ôm Kiều Sơ Huân hôn mấy cái liên tục. Bởi vì hai người kề sát gần nhau, Cảnh Dật chẳng mấy chốc đã động tình, tay nắm lấy eo Kiều Sơ Huân chậm rãi nắn bóp, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng chăm chú, không hề lên tiếng.

Vốn đã tới lúc dùng bữa tối, Kiều Sơ Huân cảm giác được nơi nào đó dưới thân xảy ra biến hóa, ngược mắt lên lại nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Cảnh Dật, vội vàng đỡ vai hấn muốn đứng lên.

Cảnh Dật cũng biết lúc này không thích hợp nên không ngăn nàng lại. Thấy Kiều Sơ Huân muốn ra ngoài, biết là nàng muốn xuống bếp lấy cơm canh, hấn liền để cho nàng đi ra khỏi phòng, sau đó gọi Cao Linh tới.

...

¹ Trâu Kỵ là một mỹ nam rất nổi tiếng của nước Tề, nhưng Trâu Kỵ lại không thích người khác ca ngợi diện mạo của mình mà muốn họ công nhận tài năng và chiều sâu tư tưởng của mình hơn. Mỗi sáng, chàng sẽ đứng trước gương thần mà hỏi "Ai là nam nhân đẹp nhất nước Tề?" Gương thần luôn trả lời rằng: "Đến nay, người vẫn là nam nhân đẹp nhất nước Tề." Và mỗi lần như thế, Trâu Kỵ đều khóc lóc buồn bã. Cho tới một ngày, gương thần trả lời: "Bây giờ người đã không còn là nam nhân đẹp nhất nước Tề nữa, Từ Công ở thành bắc mới là người đẹp nhất." Trâu Kỵ nghe được thì rất vui, nhưng vẫn bán tín bán nghi hỏi lại thê thiếp xem giữa chàng và Từ Công, ai là người đẹp hơn, nhưng đều nhận được câu trả lời rằng Từ Công sao có thể sánh được với chàng. Trâu Kỵ vào cung kể lại chuyện này với vua Tề Uy, rằng thê thiếp bảo chàng đẹp hơn Từ Công bởi vì chàng cho họ những thứ họ muốn. Ngày hôm sau, vua Tề Uy gọi chàng vào diện kiến và thi thắm với chàng rằng: "Quả nhân đã hủy dung mạo của tên Từ Công ở thành bắc rồi, bây giờ khanh lại là nam nhân đẹp nhất nước Tề, và khanh không cần phải bối rối khi thê thiếp nói rằng khanh là người đẹp nhất nữa!" Sau đó, Trâu Kỵ biến thành một người điên loạn, suốt ngày lặp đi lặp lại câu nói: "Ta chỉ muốn làm một người có suy nghĩ mà thôi..."

Bởi vì đã mời đầu bếp tới lo việc cơm nước nên mấy ngày sau đó Kiều Sơ Huân cũng chỉ phụ giúp một tay, thỉnh thoảng xào một món, hoặc là làm chút trà bánh hay mút hoa quả để ăn vặt, đa số thời gian đều là học hỏi An đại tỷ. Dù sao thì trước kia nàng cũng không học tập bài bản, chủ yếu đều là tự mày mò tìm hiểu, nàng lại vốn cẩn thận tỉ mỉ, nhưng nếu so với tay nghề của An đại tỷ thì nàng vẫn còn kém xa, rất nhiều thứ vẫn cần phải học hỏi thêm. Mặc dù đã thay đổi vai trò nhưng ngày ngày bận rộn với An đại tỷ và Tiểu Đào Nhi, thời gian trôi qua vẫn rất vui vẻ và bổ ích.

Buổi tối An đại tỷ làm sò hỏa diễm, sò được xào với lửa lớn, cho thêm một chút hành, gừng và măng tây thái nhỏ vào, sò tươi vừa ngon ngọt, vừa lẫn một chút vị cay, ăn cực kỳ vừa miệng.

Còn một món khác là thịt chiên phù trúc và mã thầy, mã thầy mùa xuân thơm ngon giòn rụm, phù trúc ngấm vị thịt, lại cho thêm nấm, thịt được tẩm ướp gia vị từ trước, chiên lên thơm lừng, không hề ngấy mỡ, cực kỳ thích hợp để ăn với cơm nóng.

Sau khi ăn cơm xong lại uống canh nấm tuyết hạt sen đường phèn do Kiều Sơ Huân nấu, Canh Dật uống không dư ngum nào, ngồi một lát, lại kéo Kiều Sơ Huân ra ngoài tản bộ.

Kiều Sơ Huân cũng lo lắng bữa tối Canh Dật ăn hơi nhiều, liền nhẹ nhàng khuyên nhủ: "An đại tỷ nấu ăn ngon hơn ta, công tử thích cái nào thì ăn cái đó nhiều hơn một chút, không cần phải ăn hết những thứ ta nấu. Hơn nữa làm canh

nắm tuyết cũng không tốn nhiều công sức, công tử muốn ăn thì cứ nói một tiếng, lúc nào cũng có thể làm được."

Cảnh Dật quay đầu lại, cười nhẹ nhìn Kiều Sơ Huân, cũng không lên tiếng đáp lại.

Đi được một đoạn, Kiều Sơ Huân phát hiện ra dường như Cảnh Dật không phải là kéo nàng đi tản bộ lung tung không có mục đích, liền hỏi: "Công tử, chúng ta phải đi gặp ai sao?"

Cảnh Dật đáp lại một tiếng, chậm rãi giải thích: "Nếu như muốn tìm người thì phải điều tra từ gốc rễ. Chuyện Tô gia, ta muốn nghe ý kiến từ nhiều người khác nhau, có lẽ sẽ có đầu mối gì đó."

Kiều Sơ Huân gật đầu, lại thấy hai người đang đi thẳng về hướng đông: "Công tử đang muốn đi tìm vị Minh đại phu kia?"

"Ừ." Cảnh Dật quay sang nhìn Kiều Sơ Huân: "Cảm thấy cùng ta đi điều tra mấy chuyện này không thú vị sao?"

Kiều Sơ Huân cong khóe môi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Sao lại thế được. Công tử đồng ý để ta đi cùng, ta vui mừng còn chẳng kịp..."

Cảnh Dật nghe vậy thì mỉm cười, kéo nàng lại gần hơn một chút, đỡ lấy cằm Kiều Sơ Huân, nói: "Thích gì thì cứ nói ra, muốn thì cứ mở miệng lên tiếng là được, nhớ chưa?"

Kiều Sơ Huân khẽ gật đầu một cái, khóe môi càng cong hơn: "Nhớ rồi."

Hai người đi tới y quán của lão đại phu, quả nhiên bên trong vẫn còn sáng đèn. Đẩy cửa đi vào thì thấy ông lão đang ngồi trên ghế, một tay cầm quyển sách, tay kia bung chén trà, vừa đọc sách vừa thưởng trà rất thoải mái. Tiểu dược đồng mười

ba, mười bốn tuổi ngồi xay dạn liệu trên băng ghế nhỏ bên cạnh, thấy có người đi vào thì vội vàng phủ tay đứng lên, muốn đi ra tiếp khách.

Kiều Sơ Huân cười khoát khoát tay, lại chỉ chỉ ông lão, ý bảo hẳn cứ làm việc của mình, không cần phải khách sáo.

Hai người đi tới trước mặt thì ông lão mới phát hiện ra, vội vàng đứng dậy. Sau chuyện Sơ An Đường lần trước, hai bên đã trở nên thân thiết, ông lão liền cười ha ha ân cần thăm hỏi: "Trông khí sắc của công tử và cô nương đều rất tốt!"

Cảnh Dật cũng khẽ cười, nói: "Có chút chuyện xưa muốn thỉnh giáo Minh đại phu, không biết ngài có hứng thú đến trà lâu gần đây ngồi một lát không?"

Ông lão vuốt râu một cái, trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu đồng ý. Dặn dò tiểu dạn đồng mấy câu, bảo hẳn quay về hậu viện lấy ổ khóa đóng cửa y quán lại, sau đó mới theo hai người cùng tới trà lâu.

Gọi một ấm trà xanh cùng với mấy đĩa trái cây, ba người ngồi xuống một góc trà lâu. Cảnh Dật cũng không khách sáo, nói thẳng ra là được người ta nhờ vả, muốn điều tra chuyện Tô gia ở thành Việt Châu.

Minh đại phu cũng không ngạc nhiên, vuốt râu nói: "Mùa thu năm ngoái ta từng nghe có người nhắc đến, nói là nhìn thấy vị Tô tiểu công tử kia ở trên đường... Hôm nay công tử tìm ta hỏi chuyện cũ, ta liền nghĩ, trong thành Việt Châu này, chuyện đáng để người ta phải điều tra kiểm chứng cũng chỉ có Tô gia này mà thôi."

Sau đó ông lão kể lại một lượt tất cả những gì mình biết, giữa chừng nhắc tới chuyện năm đó người nhà họ Tô đều nhiễm bệnh không trị phải bỏ mạng, ông lão lắc đầu liên tục. Uống cạn nửa chén trà, ông lão mới thở dài nói: "Nói chuyện Tô gia, lạ nhất chính là ở điểm này. Công tử tùy tiện tìm một đại phu nào đó đã từng ở

trong thành một thời gian dài, người ta đều sẽ nói cùng một câu, chuyện Tô gia chắc chắn rất kỳ lạ."

"Tại sao?" Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân đưa mắt nhìn nhau, chẳng lẽ những người này cũng mắc một căn bệnh quái lạ?

Minh đại phu nói: "Tô lão phu nhân năm đó có thể nói là sống thọ, về điểm này cũng không cần phải tra xét gì. Nhưng Tô lão phu nhân vừa qua đời, Tô tiểu công tử đương nhiên danh chính ngôn thuận trở thành gia chủ, sau đó, người của Tô gia, nhất là nữ quyến trẻ tuổi, tất cả đều lần lượt mắc bệnh, hẳn không mời đại phu tới chữa, cũng không cho người nhà ra ngoài khám bệnh."

"Tô gia ở đây cũng được coi như danh môn, đương nhiên có không ít bằng hữu trong chuyện làm ăn. Mỗi khi có người tới cửa thăm hỏi đều bị người gác cổng đuổi về thẳng. Ngoại trừ Tô tiểu công tử thỉnh thoảng ra ngoài một chuyến, còn lại bất cứ kẻ nào cũng không được phép ra vào. Dần dần rất nhiều hạ nhân đều chịu không nổi việc này, cảm thấy hành vi của gia chủ quá mức quái dị, nhao nhao chuyển sang làm cho nhà khác."

Cảnh Dật nghe vậy thì cũng nhíu mày: "Cho nên đến giờ vẫn không có ai biết rốt cuộc năm đó người nhà họ Tô mắc bệnh gì?"

Minh đại phu lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói: "Người ta vẫn nói trên đời không có bức tường nào không lọt gió. Tô công tử càng che giấu thì lại càng chứng tỏ là có chuyện. Trên đời này người hiểu chuyện không ít, người thích khua môi múa mép lại càng nhiều. Về bệnh này, trong nghề bọn ta vẫn kể lại không ít chuyện."

"Về cách nói thì đủ kiểu, ngay cả những chuyện huyền bí không hợp lẽ thường cũng có. Nhưng theo như lão hủ thấy, có một cách nói khá hợp lý, bảo rằng

người Tô gia đều sắc mặt trắng bệch, thân thể yếu ớt, trên người có nhiều vết thương..."

Vừa mới nghe nói đến đây, mặt Cảnh Dật đã biến sắc, lại thấy ông lão dường như còn che giấu thì nói tiếp: "Minh đại phu có gì cứ nói, đừng ngại. Chuyện lần này coi như quan phủ tra án, không có gì phải lo lắng." Ngoài miệng khuyên như thế, trong lòng Cảnh Dật lại đã định hình, Tô gia này chắc chắn không đơn giản!

Minh đại phu trầm ngâm một lúc, sau đó mới chậm rãi nói: "Lão hủ cũng chỉ là suy đoán mà thôi, dù sao thì năm đó bệnh tình người nhà họ Tô rất cuộc như thế nào, ta cũng không được nhìn tận mắt."

"Dựa theo lời kể của một số người, lại căn cứ vào kinh nghiệm hành nghề y bao nhiêu năm của ta, bệnh của người Tô gia chắc hẳn là bởi vì..."

Ông lão chỉ nói tới đây, phần còn lại không nói tiếp nữa. Cảnh Dật cũng là người thông minh, muốn nghe chính là những lời này. Vì vậy sau đó ba người liền thưởng trà ăn hoa quả, thuận tiện tán gẫu một chút chuyện gần đây trong thành Việt Châu, đối với chuyện Tô gia, cả ba đều vô cùng ăn ý không nhắc tới nữa.

Về tới nhà, Kiều Sơ Huân giúp Cảnh Dật chuẩn bị đồ tắm rửa, cẩn thận ngẫm nghĩ lại những lời Minh đại phu nói, hơi ngập ngừng gọi một tiếng: "Công tử..."

Cảnh Dật cởi y phục, đổi giày, để trần đi tới phía sau Kiều Sơ Huân: "Hử?"

Kiều Sơ Huân khom lưng thêm mấy viên tinh dầu vào trong lư hương, vừa đứng thẳng người dậy thì đã bị Cảnh Dật kéo: "Gọi ta là gì?"

Kiều Sơ Huân thấy hai cánh tay vòng trước người mình đều để trần, vừa muốn lên tiếng bảo Cảnh Dật choàng thêm cái áo kéo lạnh thì đã thấy vành tai nóng lên, không khỏi "a" một tiếng.

Đang giờ tay lên muốn che lại thì cổ tay đã bị hấn nắm lấy, nàng cố giãy giữa mấy cái nhưng hấn siết rất chặt, lại vì nàng giãy giữa mà hấn dần dần nổi lên phản ứng, Kiều Sơ Huân sợ tới mức không dám lộn xộn nữa.

Cánh Dật hôn dọc từ vành tai xuống tới cổ, hõm vai, một tay cởi vạt áo, vạch hai lớp xiêm y ra, tuột xuống dưới bả vai, dọc theo đầu vai mịn màng hôn xuống bờ lưng trắng nõn, đầu lưỡi hôn liếm, tay lại vòng ra trước thăm dò, chậm rãi xoa nắn. Cánh tay đang nắm cổ tay Kiều Sơ Huân cũng buông lỏng ra, đặt lên eo nàng âu yếm.

Chân Kiều Sơ Huân run rẩy gần như không đứng vững nổi, tựa lên người Cảnh Dật, giọng điệu mềm nhũn: "Dật Chi, đừng làm loạn, tắm rửa đi thôi."

Cánh Dật khẽ cười một tiếng: "Không phải ta muốn làm loạn, là nàng chọc ta có phản ứng, ta cũng không có cách nào."

Kiều Sơ Huân nghe thấy lời này thì khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, giãy giữa không để cho hấn động vào: "Chàng! Hạ, hạ lưu..."

Cánh Dật vốn đã có chút không kìm nén được, nghe vậy thì bật cười một tiếng rất vui vẻ, tựa vào hõm vai Kiều Sơ Huân bật cười, lửa nóng trong người cũng tiêu tan không ít.

Kiều Sơ Huân bị hơi thở của hấn làm cho ngua ngửa, rụt cổ tránh đi, còn nhỏ giọng trách móc: "Công tử cười cái gì? Chàng vừa rồi... vốn, vốn đã..."

Bình thường trước mặt người ngoài hấn luôn bày ra dáng vẻ lạnh lùng hào hứng, nhưng những lúc thân mật lại rất hung hãn. Dù sao thì kể từ sau lần đầu tiên hôn nàng, Cảnh Dật vẫn đều đặn chẳng hề nhẹ nhàng nương tay, Kiều Sơ Huân lại là người dễ mềm lòng, hơn nữa còn thật lòng mến mộ Cảnh Dật, cho dù có đau thì trước giờ đều vẫn luôn bao dung. Những lời hấn nói ra những lúc thân mật không

hề giống dáng vẻ thường ngày của hắn, Kiều Sơ Huân không hiểu đây là tình thú giữa nam nữ, mới nghe đương nhiên sẽ cảm thấy khó tiếp nhận.

Cảnh Dật gác cằm trên vai nàng cười một lát, phản ứng cũng đã hoàn toàn bay biến. Hắn hôn lên mặt nàng một cái, khép lại vạt áo đang mở rộng, thấy Kiều Sơ Huân cũng không biết che lại phong cảnh trước ngực mình, vẫn còn ngây ra mặc cho hắn đụng chạm thì liền néo cằm nàng uy hiếp: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Ở lại giúp ta tắm rửa hay là để cho ta ôm?"

Kiều Sơ Huân vẫn còn đang tiêu hóa câu nói không đứng đắn kia của Cảnh Dật cho nên mới ngây người, nghe Cảnh Dật nói vậy thì vội vàng kéo vạt áo vòng tới trước ngực rồi chạy ra gian ngoài.

Cảnh Dật vừa cười vừa cười, nha đầu này thật là dễ chọc! Vốn dĩ lúc đầu nói thế là muốn dụ dỗ nàng cùng tắm uyên ương, nào ngờ lại bị một câu của nàng chọc cho thành như vậy. Nghĩ tới cảnh Kiều Sơ Huân xấu hổ, giận dữ mắng mình hạ lưu, Cảnh Dật dựa vào cái tủ gỗ bên cạnh cười cả một lúc lâu.

Kiều Sơ Huân ở bên ngoài sửa sang lại xiêm y, nghe được tiếng cười của Cảnh Dật ở gian bên kia, giận đến cắn chặt môi. Từ sau lần đó của hai người, mặc dù buổi tối Cảnh Dật không còn ngủ trên sạp nữa mà đều nằm trên giường ôm nàng ngủ chung, nhưng hắn không hề chạm qua nàng lần nào nữa, cùng lắm cũng chỉ hôn mấy cái. Vừa rồi lại là cái dáng vẻ kia, nàng vốn đã sợ, lại nhớ rõ cơn đau lần trước, thế mà hắn còn bắt nạt nàng như vậy...

Chương 7: Dĩa ngoài ăn đồ nướng

Trước đó Y Thanh Vũ từng nói với Cảnh Dật rằng Tô gia còn có một căn nhà cũ ở vùng ngoại thành phía bắc vẫn còn chưa bị bán đi, cứ để hoang như vậy không dùng đến. Lúc Tô Thanh Vân bỏ đi, phần lớn đồ đạc trong phủ đều đã bị đổi lấy tiền mặt, chỉ để lại nơi này không bán.

Vì vậy hôm sau Cảnh Dật liền dẫn theo Cao Linh và hai ảnh vệ, cùng Kiều Sơ Huân thúc ngựa lên đường, tới căn nhà cũ ở ngoại thành điều tra một chút. Thật ra chuyện đã xảy ra hơn ba năm, căn nhà cũ cũng bị bỏ hoang hơn ba năm, cho dù thật sự có manh mối gì thì cũng đã bị vùi lấp dưới lớp tro bụi từ lâu. Nhưng mà đã điều tra thì chính là như thế, chịu khó đi hỏi thăm khắp nơi nhiều một chút cũng không có hại gì.

Mấy người cưỡi ngựa tới trước một căn nhà, nơi này khá hẻo lánh, trong vòng mười dặm xung quanh đều không có nhà cửa gì, cách đó không xa có một dãy núi. Cảnh Dật vừa thấy nơi này thì nhú mày, quá nhiều điều trùng hợp đặt cùng nhau thì sẽ không còn là trùng hợp nữa.

Cảnh Dật ôm Kiều Sơ Huân xuống ngựa, Tiểu Lục dắt mấy con ngựa tới cột cạnh cửa, Cao Linh thì cùng Tiểu Lô合力 đẩy cửa ra. Cánh cửa với lớp nước sơn loang lổ kéo kẹt mở ra, một lớp bụi vàng sẫm xộc đến, Cảnh Dật kéo tay Kiều Sơ Huân nghiêng người tránh đi, cánh tay che đỉnh đầu và một bên mặt nàng: "Không bị bụi mắt chứ?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu, thấy mấy ảnh vệ bên cạnh đều cúi đầu nhin cười, nàng vốn còn định đáp lại, thấy vậy cũng không tiện nói gì.

Đám người đi vào trong sân, chỉ thấy trên mái hiên và góc cửa đều kết đầy mạng nhện, trên mặt đất phủ đầy lá cây khô, vài vũng nước do tuyết mới tan ra, vừa tối tăm vừa dơ bẩn.

Đi thẳng vào bên trong, lúc bước đến gian nhà chính, Cao Linh đi đầu, dường như phát hiện ra cái gì đó, không quay người lại mà giơ tay lên ra dấu với Cảnh Dật.

Cảnh Dật liền đứng yên tại chỗ, Tiểu Lục và Tiểu Lô đi bên cạnh cũng thả nhẹ bước chân, lặng lẽ tiến về phía trước, một người canh ở cửa chính, một người vòng ra phía sau nhà. Cao Linh cũng không chần chừ nữa, vươn tay lên chẻ cửa sổ rồi nhảy vào phòng. Chỉ chốc lát sau cửa được mở ra từ bên trong, Cao Linh cao giọng gọi Tiểu Lô một tiếng, lại nói với Cảnh Dật: "Trong nhà không có ai, nhưng trước khi chúng ta tới chắc chắn đã có người tới đây."

Cảnh Dật kéo Kiều Sơ Huân đi lên trước, nhìn thấy trên nền nhà cạnh cửa sổ có vết giày dính bùn, rõ ràng chỉ mới được để lại trong vòng mấy ngày gần đây.

Lúc này Tiểu Lô cũng đã từ phía sau nhà vòng lại, mấy người cùng nhau đi vào nhà. Bên trong phòng bảm đầy bụi, duy chỉ có chiếc bàn sách duy nhất trong phòng không hề dính hạt bụi nào. Không chỉ là có người vào đây, mà người này còn đã cẩn thận lau sạch chiếc bàn này.

Cảnh Dật vẫn nhíu chặt mày, buông tay Kiều Sơ Huân ra, nháy mắt với ba người Cao Linh, ý bảo bọn họ đều chớ động đây, chỉ cần trông nom Kiều Sơ Huân cho tốt. Sau đó hẩn chậm rãi đi tới bàn sách, đảo mắt qua tất cả đồ đạc trên bàn, đồ rửa bút, giá kê bút, nghiên mực, một chồng sách, một xấp giấy Tuyên Thành, cuối cùng dừng mắt lại trên một cái hộp gỗ lê dài khoảng một thước. Hộp làm từ gỗ tối màu, lại được quét một lớp dầu bóng, mặt trên chạm khắc hoa văn kỳ lân rất tinh xảo.

Cảnh Dật nhếch một bên khóe môi, lấy từ trong lồng ngực ra một tấm khăn, mở nắp hộp. Đầu ngón tay cách một lớp khăn chạm lên mép hộp, ngón tay vừa động, hộp gỗ mở ra quay về hướng cửa sổ, đồng thời hất ngược ngón tay ra, hộp gỗ văng ra tạo thành một tiếng "cách", ngay lập tức ba mũi phi tiêu màu xanh thẫm đồng loạt đánh vào song cửa sổ.

Từ lúc Cảnh Dật buông tay ra để tiến lên, trái tim Kiều Sơ Huân vẫn treo lơ lửng, mắt không hề chớp, theo dõi từng cử động trên tay Cảnh Dật, cuối cùng nhìn thấy ba mũi ám khí tằm độc bắn ra từ trong hộp, trái tim nàng cũng run rẩy theo. Đưa tay vỗ ngực, đến thở hắt ra một hơi cũng không dám, nhìn Cảnh Dật lập tức ném khăn đi ngay khi ám khí vừa bắn ra.

Bởi vì hộp mở về phía bên kia nên phải nhìn từ góc độ của đám Cao Linh mới có thể thấy được bên trong, Cảnh Dật vừa ném khăn đi, Cao Linh cũng nhanh chóng lên tiếng: "Chủ tử, bên trong là một cuộn giấy."

Cảnh Dật gật đầu, Tiểu Lô lập tức ném một cây dao găm tới: "Chủ tử, dùng cái này."

Cảnh Dật nhận lấy dao găm, rút vỏ, dễ dàng dùng mũi dao cắt đứt dây buộc, cắm vào bên trong cuộn giấy, cổ tay lắc lắc vài cái, bức họa kia liền "phạch" một tiếng, bày ra trước mắt mấy người.

Vẫn là ở góc độ chỉ có đám Cao Linh mới có thể nhìn thấy, từ phía Cảnh Dật không hề nhìn được nội dung bức họa. Mấy người Cao Linh đang chăm chú quan sát bức họa thì chợt nghe Kiều Sơ Huân hoảng hốt gọi một tiếng: "Dật Chi buông tay!"

Cảnh Dật vốn đang chờ mấy người kia nói cho hắn biết nội dung trên bức họa, vừa nghe Kiều Sơ Huân gọi tên hắn, mặc dù chưa kịp hiểu vì sao nhưng tay đã kịp thời buông ra. Cao Linh ngay lập tức lao tới kéo Cảnh Dật né sang một bên, hai người cùng lui tới chỗ mấy người đang đứng cạnh tường. Cây dao găm rơi trên mặt đất đã biến thành màu đen sẫm, từ mũi dao lan xuống khắp lưỡi dao, mà bức họa theo cây dao găm rơi xuống dưới đất lại dần dần bốc lên một đám lửa nhỏ.

Lúc này Cảnh Dật đã nhìn thấy rõ nội dung bức tranh cuộn, là bức họa một nam tử trẻ tuổi, cực kỳ giống với bức họa mà Y Thanh Vũ lấy từ chỗ Liêu Hồng Đàm. Mặt mày phong lưu ngũ quan dịu dàng, tướng mạo xinh đẹp khó phân rõ giới tính, chỉ là không còn giống với thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi trên bức họa kia nữa, nam tử trên bức họa này đã có dáng dấp một thanh niên. Dựa theo lời kể của mọi người, ba năm trước Tô Thanh Vân mười sáu tuổi, bây giờ đã mười chín tuổi, khớp với người trong bức họa này.

Bức tranh cuộn bắt đầu bắt lửa từ một góc, sau đó cả bức họa đều dần dần bị thiêu cháy, nhanh chóng trở thành một nhúm tro tàn dưới ánh lửa chớp lóe.

Bởi vì không dám chắc độc trong bức tranh cuộn có thể phóng ra khí độc gì trong lúc bốc cháy hay không, đám người Cảnh Dật đã ra khỏi phòng ngay khi bức tranh cuộn vừa bắt lửa, thi triển khinh công bay thẳng ra bên ngoài căn nhà. Kiều Sơ Huân vội vàng túm lấy tay phải của Cảnh Dật lên quan sát, đồng thời vươn ngón tay tới đặt trên mạch tượng của hắn: "Công tử có cảm thấy nơi nào khác thường không?"

Bàn tay vẫn trắng nõn như bạch ngọc, ngón tay thon dài không hề có vết sưng đỏ nào, tạm thời không nhìn ra cái gì, mạch đập cũng không có gì khác thường. Kiều Sơ Huân vẫn lo lắng, ngược mắt lên thì thấy Cảnh Dật đang cong môi mỉm cười nhìn nàng, bàn tay hắn phủ lên bàn tay đang bắt mạch: "Ta không sao. Độc này chỉ dính vào lưỡi dao, tay cầm của cây dao găm này bằng gỗ, lúc đó nàng lại nhắc nhở kịp thời, không có vấn đề gì."

Cao Linh ở bên cạnh cũng cười nói: "Lần này cũng may có Kiều tiểu thư tinh mắt. Vừa rồi ta chỉ lo nhìn hình vẽ trên giấy, không để ý đến... tay của chủ tử."

Cao Linh nói xong, hai người bên cạnh cũng cúi đầu nén cười. Vốn dĩ trước kia cùng Cảnh Dật phá án, mọi người mặc dù có phân công và phối hợp ăn ý, nhưng bình thường đều chỉ tập trung vào tình tiết vụ án. Ví dụ như vừa rồi, mấy người đều đặt toàn bộ lực chú ý lên bức họa, duy chỉ có Kiều Sơ Huân nhìn Cảnh Dật, cho nên mới kịp thời phát hiện ra cây dao găm trong tay hắn có điều bất ổn.

Kiều Sơ Huân cũng hơi ngượng ngùng, vội vàng buông tay Cảnh Dật ra, xoay người đi về hướng mấy con ngựa. Cảnh Dật lạnh lùng liếc ba người kia một cái, Cao Linh ngừng cười, bước vội theo phía sau Kiều Sơ Huân: "Kiều tiểu thư chớ tới

quá gần. Ngựa này không phải của nhà chúng ta, cũng không biết có nghe lời hay không, sẽ dễ đá người."

Cảnh Dật xoay người nói: "Ta có cây dao găm, bình thường cũng không dùng đến. Trở về phủ nhớ đến phòng ta lấy."

Tiểu Lô nghe thế thì hết sức vui vẻ, "vâng" một tiếng, sau đó người nào người nấy đều lên ngựa.

Đi được một đoạn, Cảnh Dật thấy Kiều Sơ Huân vẫn cúi đầu không nói chuyện, cho là vừa rồi nàng bị dọa sợ, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, hỏi: "Có muốn đi dã ngoại ăn đồ nướng không?"

Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên, cảm thấy rất mới lạ: "Nướng cái gì? Cá hay là chim?"

Cảnh Dật thấy vẻ mặt mong ngóng của nàng thì không khỏi bật cười, nói: "Nàng muốn thử cái gì thì ta nướng cho nàng cái đó."

Kiều Sơ Huân càng kinh ngạc hơn: "Chàng biết nướng sao?"

Tiểu Lục ở cạnh đó xen miệng vào: "Kiều tiểu thư chắc là không biết rồi, trước kia những lúc phải ở bên ngoài, chỉ cần là thịt chim thịt thỏ do công tử nướng, cả đám đều giành nhau ăn!"

Cảnh Dật cũng không phản bác, hỏi tiếp: "Muốn ăn không? Nếu muốn ăn thì bây giờ chúng ta quay lại, đến ngọn núi kia. Bây giờ ánh nắng cũng đủ, sẽ không bị lạnh."

Kiều Sơ Huân quay sang nhìn ba người Cao Linh, lại nhìn Cảnh Dật: "Có phải quá phiền phức hay không?"

Cảnh Dật mỉm cười, Tiểu Lục và Tiểu Lô thì đã hoan hô, ghìm ngựa quay đầu lại, Cao Linh cũng cười lên tiếng: "Chúng ta cũng đã lâu rồi không được nắm thử tay nghề của công tử, lần này là được hưởng nhờ phúc của Kiều tiểu thư."

Nhân lúc ba người kia đều đã quay ngược trở lại, Cảnh Dật cúi đầu xuống, hôn Kiều Sơ Huân mấy cái liên tục: "Vừa rồi bị dọa sao?"

Kiều Sơ Huân sợ bị người khác nhìn thấy, vội vàng rụt cổ lại tránh né: "Đừng..." Bị đám Cao Linh nhìn thấy thì lại bị chê cười.

Cảnh Dật cũng không vội quay đầu lại, tay nâng khuôn mặt Kiều Sơ Huân lên, hôn lên môi nàng, thấp giọng cười: "Nha đầu ngốc, nàng nghĩ là tại sao bọn họ lại chạy nhanh như vậy." Còn chẳng phải là sợ về nhà lại phát chán, cho nên mới mượn cơ hội dành ra không gian cho Cảnh Dật hấn an ủi giai nhân.

Kiều Sơ Huân kéo vạt áo Cảnh Dật, hơi buông mắt xuống: "... Vừa rồi quá nguy hiểm." Có thể trong mắt bọn họ không coi là cái gì, nhưng Kiều Sơ Huân tận mắt nhìn thấy Cảnh Dật suýt chút nữa đã bị trúng ám khí, tay lại còn cầm một cây dao găm dính độc, thế này chính là lấy mạng ra đánh cược!

Vốn chỉ nói là giúp tìm người, sau lại dây dưa tới chuyện xưa của Tô gia, bây giờ còn gặp phải chuyện nguy hiểm thế này, hơn nữa rõ ràng đây là ra đòn phủ đầu đối với bọn Cảnh Dật. Kiều Sơ Huân càng nghĩ thì càng thấy sợ, lại không thể nói là về sau không cho Cảnh Dật nhúng tay vào những chuyện thế này, nhưng vừa rồi là nhìn tận mắt, không giống với nghe hấn kể lại, tới tận bây giờ trong lòng nàng vẫn còn kinh hoảng.

Cảnh Dật dùng môi cà cà lên hai gò má Kiều Sơ Huân, lại mở nhẹ lên môi nàng: "Không sao đâu. Lần này cũng có phần chưa chuẩn bị chu đáo, không ngờ rằng có người tới trước chúng ta, nếu không tuyệt đối không thể xuất hiện tình huống như vừa rồi được. Đừng tức giận, được không?"

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn Cảnh Dật, tựa vào trong ngực hấn gật đầu, cũng im lặng. Nàng đâu phải là tức giận hay sợ hãi, nàng là lo lắng lại cộng thêm không nở lòng mà thôi. Nếu nói thật ra, nàng cũng không phải là kẻ nhát gan, nếu không thì với tình hình vừa rồi, nữ tử bình thường hẳn là đã bị dọa cho không thể thốt ra được tiếng nào rồi.

Cảnh Dật cười nhẹ thúc ngựa, quay đầu đi về phía ngọn núi, trong lòng lại bắt đầu ngẫm nghĩ chuyện vừa rồi. Dựa vào đây có thể đoán chắc tới bảy, tám phần mười rằng chuyện Tô gia có liên quan sâu xa với Thất Sinh Giáo. Tất cả nữ quyền trẻ tuổi trong nhà đều sắc mặt tái nhợt cả người mất sức, trên người lại có vết thương, nếu chỉ là một vài người thì không nói làm gì, nhưng cả một đại gia đình như vậy, Tô Thanh Vân lại không cho mời đại phu, vậy thì nguyên nhân chỉ có một, hẳn biết rõ chuyện gì xảy ra.

Một lần nữa liên kết các chi tiết với nhau, vị trí ngôi nhà cũ của Tô gia, vị bằng hữu thần bí của Tô Thanh Vân, ba năm trước... Cảnh Dật run lên một cái, trong đầu hiện ra một bóng người mảnh khảnh, bàn tay đang nắm dây cương chậm rãi siết chặt, là như vậy sao? Trên môi vẽ lên một đường cong có chút châm chọc, nếu là như thế thì lại dễ giải thích...

Lúc Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân tới trong núi thì Cao Linh đang nhóm lửa, Tiểu Lục và Tiểu Lô thì vào rừng săn thú. Mấy con ngựa đều được buộc vào thân cây, chỗ bọn họ tìm được là một khoảng đất trống bên cạnh dòng suối, có thể nhìn ra được Cao Linh đã dọn dẹp sơ qua, trên mặt đất rất sạch sẽ, còn có thể ngồi phơi nắng.

Cảnh Dật kéo tay Kiều Sơ Huân đi dọc theo bờ suối, đến một vịnh nước thì dừng lại, ra hiệu cho nàng nhìn vào đó: "Thường thường những vịnh nước nhỏ thế

này nhiều bùn, rong rêu nhiều nên tôm cá các loại cũng nhiều, giữa trưa nắng ấm, cá rất thích bơi tới những nơi thế này."

Kiều Sơ Huân nghe Cảnh Dật nhấn nạt giảng giải, rướn người nhìn vào trong nước, quả nhiên có rất nhiều cá đang vui vẻ quẫy đuôi bơi qua bơi lại.

Cánh tay Cảnh Dật vòng bên hông nàng, thấy nàng càng lúc càng rướn người lên trước, dáng vẻ háo hức, hấn bật cười kéo nàng trở lại: "Đừng có tiến lên trước nữa. Những nơi gần nước đất rất nhão, dễ bị ngã."

Kiều Sơ Huân nắm vạt áo Cảnh Dật, đôi mắt sáng ngời, ngửa mặt lên hỏi: "Công tử biết bắt cá không?"

Thấy Cảnh Dật gật đầu, Kiều Sơ Huân nghĩ ngợi một chút, tinh nghịch đưa mắt quan sát hấn một lượt từ đầu xuống chân, chớp mắt ngạc nhiên: "Công tử mặc y phục thế này, sợ là không thích hợp để bắt cá?"

Cảnh Dật biết nàng chưa từng được trải qua chuyện này, cố làm ra vẻ không để ý: "Không ngại, Sơ Huân muốn ăn sao?"

Nói xong thì xoay người đi bẻ một nhánh cây.

Kiều Sơ Huân đứng cạnh không khỏi tò mò nhìn hấn, mãi cho tới khi Cảnh Dật bẻ một nhánh cây dài, thậm chí tay áo còn chẳng xắn lên, đứng cạnh dòng suối nhắm thẳng mục tiêu, gần như chỉ trong nháy mắt đã xiên được một con cá, Kiều Sơ Huân mới hiểu ra, "bắt cá" mà mình nghĩ và "xiên cá" mà Cảnh Dật làm vốn là hai chuyện khác hẳn nhau.

Cẩn môi đỏ mặt đứng nhìn Cảnh Dật đưa năm, sáu con cá cho Cao Linh, Kiều Sơ Huân cảm thấy mình quả thật gốc chết đi được, khẽ mím môi túm tay áo người bên cạnh, lần đầu tiên thấy bản thân chẳng có chút tác dụng nào. Có gạo có nồi nàng còn có thể dọn ra vài ba món điểm tâm, nhưng đến chỗ như thế này, cho

dù Cảnh Dật hay Tiểu Lục Tiểu Lô đều hơn đứt nàng cả trăm lần. Săn thỏ bắn chim, bắt cá nhóm lửa, ngắt lá cây hái nấm, bất kể là việc gì, nàng cũng phải học từ đầu.

Cảnh Dật đặt cái nồi Tiểu Lô mượn được từ một gia đình nông dân ở gần đó lên trên ngọn lửa, vừa quay sang thì thấy Kiều Sơ Huân đang mở tròn mắt mà nhìn Cao Linh ngồi xồm bên bờ suối, vén tay áo lên lộ da thỏ. Nhíu nhíu mày lại, tay không sạch lắm nên Cảnh Dật không vươn tay ra nhắc cầm nàng như bình thường, chỉ tiến tới phía sau nàng, kề sát bên tai, dán lấy gò má nàng mà hỏi: "Nhìn cái gì thế?"

Kiều Sơ Huân đang nhìn chăm chú, cũng không biết Cảnh Dật đã chạy tới phía sau nàng từ lúc nào, cũng bị giật mình: "Không có... Chỉ là xem lộ da thỏ thôi."

Cảnh Dật hơi bật cười nhưng vẫn nhịn được, giả bộ không vui: "Ta vẫn còn ở đây đây, thế mà nàng lại đi nhìn chăm chăm nam nhân khác?"

Kiều Sơ Huân nghe được tội danh này thì vội vàng quay người lại giải thích: "Không phải... Ta không phải đang nhìn người Cao đại ca, ta chỉ đang nhìn xem hắn làm thế nào..."

Mơ hồ nghe thấy tiếng giải thích của Kiều Sơ Huân, bên dòng suối thổi qua một cơn gió lạnh, Cao Linh nhịn không được rung mình một cái: Chuyện khác hẳn sẵn sàng vì chủ tử mà cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, nhưng chuyện này thì liên quan gì tới hắn chứ?

Hai ảnh vệ khác đang vặt lông chim và rửa nấm đều ra sức cúi đầu, lạng lẽ nhích ra xa một chút, cố gắng giảm thiểu cảm giác tồn tại của bản thân, không muốn trở thành mục tiêu tiếp theo bị vạ lây một cách oan ức.

Kiều Sơ Huân vất vả giải thích rằng mình chỉ muốn học hỏi thêm vài thứ, Cảnh Dật vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị: "Vậy thì theo ta tới học nướng cá."

Kiều Sơ Huân chỉ đành lủi thủi đi theo phía sau Cảnh Dật, nhìn hắn vớt đầu và đuôi cá đi, xử lý sạch sẽ phần ruột bên trong, bọc con cá trong một phiến lá dày xanh biếc, xuyên nhánh cây qua đặt vào trong đồng lửa, lại lấy từ trong túi bên cạnh yên ngựa ra hai cái bình nhỏ.

Thấy nước trong nồi đã sôi, Kiều Sơ Huân cho mấy loại nấm khác nhau đã bày ra bên cạnh vào trong nồi, đợi một lát, lại bỏ thêm mấy loại khác nữa. Cạnh đó, Tiểu Lục đang xiên mấy loại nấm khác vào nhánh cây, vừa làm vừa cười vui vẻ: "Mùa xuân nấm cũng ít, nếu như đến mùa thu, trong núi có cả đồng thứ có thể ăn được! Trước kia bọn ta thường xuyên ở bên ngoài, những thứ ở trong núi cũng đã từng ăn không ít."

Cá rất mau chín, chẳng mấy chốc Cảnh Dật đã nướng xong hai con, cầm một con đưa cho Tiểu Lô vừa mới đặt chim trĩ lên nướng, một con khác thì hắn mở lớp lá gói bên ngoài ra, đưa cho Kiều Sơ Huân.

Thấy nàng ngậy ra như thể không biết phải ăn thế nào, Cảnh Dật khẽ cười mấy tiếng, đi tới bên suối rửa sạch tay, cầm con gà gỡ phần thịt mềm nhất trên bụng đưa tới bên môi Kiều Sơ Huân. Kiều Sơ Huân vừa muốn đưa tay ra nhận lấy, Cảnh Dật đã đưa tới sát hơn một chút: "Nóng lắm, nàng cầm không được đâu, há miệng ra."

Tiểu Lục đã chạy tới giành cá với Tiểu Lô, Cao Linh nhóm một đồng lửa khác để nướng chim và thỏ, cố ý tách khỏi hai người. Kiều Sơ Huân chỉ đành há miệng ra, nhai mấy cái, hai mắt mở lớn vì kinh ngạc, che miệng thốt lên: "Mềm quá, lại còn rất ngọt nữa."

Cảnh Dật cười, lại gỡ một miếng nữa đút cho nàng: "Cá nướng ngay vốn rất tươi."

Kiều Sơ Huân ăn được hai miếng thì nói thôi, Cảnh Dật cũng sợ nàng không ăn được nhiều, ăn hết chỗ này sẽ không đụng đến món khác nữa, cho nên hắn cũng không khuyên nàng, tự mình ăn hết hơn nửa con cá còn lại. Sau đó hắn đi tới cạnh đồng lửa, xoay nhánh cây, rắc bột gia vị lên thịt thỏ.

Bên phía Kiều Sơ Huân thì canh nấm cũng đã nấu xong. Tổng cộng mượn được hai cái bát, Kiều Sơ Huân cầm bát đứng bên cạnh đồng lửa, cũng không biết làm sao để múc ra. Cao Linh thấy vậy thì bật cười đi tới trước mặt nàng, lấy một cái bát nhúng nhanh vào trong nồi, múc ra hơn nửa bát canh, bên trong còn có mấy cây nấm chìm chìm nổi nổi, đưa bát tới trước mặt Kiều Sơ Huân: "Ồ bên ngoài đều như vậy, Kiều tiểu thư đừng chê cười."

Kiều Sơ Huân gật đầu, cười nguợng nguợng: "Sao thế được, là ta không biết làm thế nào thôi."

Cảnh Dật bận rộn hai đầu, đã lo xong phần thịt quay bên kia, đi tới nhận lấy cái bát trong tay Cao Linh, lại đưa cá nướng cho hắn: "Con cuối cùng phần cho ngươi, bọn hắn đều đã ăn cả rồi, không cần phải lo đâu."

Cao Linh nhận lấy cá nướng rồi đi, Cảnh Dật bung bát lên ném một chút, sau đó mới đưa tới bên môi Kiều Sơ Huân: "Chắc chắn là không thể so được với ở nhà, chủ yếu là để ấm bụng."

Kiều Sơ Huân đỡ bát uống hai ngụm, bên môi vẫn giữ ý cười: "Rất ngon mà. Nấm còn tươi hơn so với nấm mua được trên đường."

Nếu nói không bằng được trong nhà thì cũng chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn và gia vị ít nhiều mà thôi, nhưng lại hơn ở chỗ tươi ngon và mùi vị vẫn còn mới

nguyên. Hơn nữa bây giờ đang là đầu xuân, vùng rừng núi cỏ cây xanh biếc, suối chảy róc rách, cảnh vật sạch sẽ tươi mát, ánh mặt trời ấm áp ban trưa chiếu lên người, lên núi ăn mấy món dân dã lại càng thêm thú vị.

Một lát sau, chim trĩ và thịt thỏ cũng đã được nướng xong. Cảnh Dật mang theo hai cái bình nhỏ, một cái là bột ngũ vị hương, một cái là mật ong có bỏ thêm vài loại hương liệu, là do một vị sư phụ của ngụ thiện phòng trong cung đưa cho hẳn lúc trước, bình thường ra ngoài, nhất là những lúc đi đường rừng núi, hẳn đều mang theo bên người, lúc nướng đồ ăn thì phết lên một chút, thịt nướng ra sẽ có mùi cực kỳ thơm.

Kiều Sơ Huân cầm chân thỏ nheo mắt lại. Thịt nướng non mềm, gia vị ướp đậm đà lại hơi ngọt ngấm vào trong thịt, mùi vị thơm ngon lạ thường. Cảnh Dật thấy nàng ăn rất thỏa mãn thì ngồi bên cạnh bật cười, lại lấy một cây nấm vừa nướng xong đút cho nàng: "Ném thử xem, loại nấm này nướng lên là thơm nhất."

Quả đúng là như vậy! Nấm được nướng hơi sém, nhai lên cảm nhận được vị ngọt lành béo ngậy, lại còn có mùi thơm ngát của cỏ cây. Uống thêm một ngụm canh nữa, khỏi phải nói dễ chịu tới cỡ nào.

Mấy người ăn một bữa đã miêng, cuối cùng Tiểu Lô đi trả nồi và bát, hai người còn lại thì đã gói ghém lại mấy con chim trĩ và thỏ còn chưa nướng, chuẩn bị mang về cùng cho mấy người ở nhà đỡ thèm. Cảnh Dật ôm Kiều Sơ Huân ngồi lên ngựa, đoạn đầu chỉ cho ngựa đi bộ, tay tìm tới đặt lên bụng nàng: "No rồi?"

Kiều Sơ Huân vốn đã ăn không ít, rất sợ bây giờ bụng no căng lên sẽ bị Cảnh Dật chê cười, vội vàng kéo tay Cảnh Dật ra không cho sờ.

Lúc nàng đẩy ra thì Cảnh Dật lại nhẹ nhàng nhéo vào bụng nàng, khẽ cười: "Chỗ này cũng không cho sờ, Sơ Huân càng ngày càng keo kiệt."

Kiều Sơ Huân đưa tay đỡ lấy bụng, mặt nóng lên: "Không phải, vừa rồi mới ăn xong..." Hơn nữa nàng ngồi với tư thế này, khó tránh khỏi bụng mập hơn một chút.

Sau khi Cảnh Dật hiểu ra thì bật cười một hồi, hôn lên mặt Kiều Sơ Huân, nói: "Mập hơn một chút cũng được, ôm sẽ thoải mái. Ta còn cảm thấy nàng hơi gầy đấy..."

Chương 8: Lươn xào lá tỏi

Trở lại trong thành, Cảnh Dật bảo Cao Linh tới nha môn thông báo với Y Thanh Vũ một tiếng, hai người kia về phủ trước, còn hấn và Kiều Sơ Huân thì xuống ngựa ở đầu đường, đi bộ về phía thành đông.

Cảnh Dật dẫn người đi vào tiệm vải lớn nhất trong thành, vừa vào cửa đã bảo tiểu nhị gọi ông chủ ra, lấy số đo cho Kiều Sơ Huân. Ông chủ cười rạng rỡ đi ra, chẳng hề có vẻ xa lạ, vội vàng dặn dò thê tử mình mời Kiều Sơ Huân vào phòng trong.

Trước đó Cảnh Dật chẳng hề để lộ chút ý tứ nào, Kiều Sơ Huân cũng không chắc chắn lắm, liền ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Cảnh Dật. Thấy hấn cười cười với nàng rồi theo ông chủ đi về một hướng khác, rõ ràng là không muốn để cho nàng nghe họ nói chuyện, Kiều Sơ Huân liền đi theo bà chủ vào một căn phòng nhỏ.

Thiếu phụ kia vừa lấy số đo cho Kiều Sơ Huân vừa cười nói: "Cô nương và công tử không phải là người bản địa phải không? Nhìn không quen mặt lắm. Mấy hôm trước công tử tới đây xem vải, ta còn nghĩ không biết cô nương nhà ai lại có phúc thế, tìm được một phu quân có lòng như vậy."

Kiều Sơ Huân mở to mắt, không ngờ trước đó Cảnh Dật đã tới đây một lần: "Ngài nói là trước đó hắn đã tới sao?"

Thiếu phụ kia cười cười nhìn nàng: "Không chỉ đã tới mà còn ngồi lại cả một buổi chiều đấy! Mấy cuộn vải kia đều là đặc biệt đặt riêng ở nhà ta đấy. Lão gia nhà ta nói, nhiều năm rồi chưa thấy trong thành có ai chi mạnh tay như vậy, kẻ có tiền cũng không thạo cái này, người ta đều chỉ theo phong trào, thấy người khác mặc gì thì mình cũng mua cái đó, chọn món đắt tiền nhất trong tiệm mà mua, không giống như vị này nhà cô nương, thật sự rất hiểu biết!"

Kiều Sơ Huân nghe thiếu phụ kia nói mà trong lòng ngọt lịm, nhỏ giọng hỏi: "Hắn đã đặt gì rồi?"

Thiếu phụ kia thu thước dây lại, nghĩ ngợi một chút, lấy ra từ trong tủ gỗ cạnh tường một cái tráp, nâng tới trước mặt Kiều Sơ Huân rồi mở ra: "Có hai kiểu phải ngày mai mới có, đều là chọn mua từ bên Tô Châu." Vừa nói, vừa nhấc hai tấm vải ra cho Kiều Sơ Huân sờ thử: "Có một kiểu cùng chất vải với tấm này, nhưng mà cần màu đỏ thẫm. Còn cả tấm này nữa, cô nương sờ thử xem, có phải là rất mịn hay không, mặc vào sẽ không dính người, hơn nữa, cho dù giặt bao nhiêu lần cũng sẽ không phai màu..."

Đang nói, thiếu phụ dường như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, bật cười thành tiếng. Thấy Kiều Sơ Huân tỏ vẻ không hiểu, nàng ta liền kề tới bên tai nàng thì thầm: "Chuyện này cô nương cũng đừng chê ta lắm miệng, là ta vô tình nhìn thấy lúc lão gia nhà ta ghi chép đơn hàng thôi. Vị kia nhà cô nương gần như muốn mua

hết toàn bộ vải lụa tốt nhất Tô Châu, ngay cả dây thắt cũng phải là dây lụa, nói là sợ không đủ mềm mại, mặc lên sẽ bó người..."

Thiếu phụ kia vừa nhắc đến chất vải, cả khuôn mặt Kiều Sơ Huân đã đỏ lên, bởi vì tất cả số vải này đều có màu sắc rất sáng, lại không có tấm nào là không mềm mỏng, nếu không phải là để may yếm thì cũng chỉ có thể dùng để may xiêm y mặc bên trong. Hơn nữa nghe ý tứ trong lời thiếu phụ kia nói thì Cảnh Dật yêu cầu không phải là vải vóc mà là xiêm y đã may sẵn, nàng lại càng cảm thấy ngại hơn, ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên, nhỏ giọng tạ lỗi: "Thật xin lỗi, đã khiến ngài thêm phiền toái rồi."

Thiếu phụ kia cười xua tay: "Sao cô nương lại nói vậy chứ, một vụ làm ăn tốt thế này, ta và lão gia nhà ta mừng còn không kịp nữa là. Hơn nữa công tử chỉ là yêu cầu tỉ mỉ cẩn kẽ mà thôi, đâu có giống mấy kẻ thô lỗ cố tình gây sự, hôm trước lão gia nhà ta đã tới Tô Châu chọn mua rồi, rất vừa ý!"

Hai người lại nói thêm mấy câu nữa rồi một trước một sau đi ra khỏi phòng. Cảnh Dật đã đợi sẵn ở cạnh cửa, thấy Kiều Sơ Huân đi ra thì khách sáo dặn dò ông chủ mấy câu rồi dẫn nàng ra khỏi tiệm vải.

Thấy trên mặt Kiều Sơ Huân vẫn chưa hết đỏ, Cảnh Dật cho rằng nàng đã biết, liền cười nói: "May đồ cưới cũng đâu phải là việc gì không thể lộ ra ngoài, sao mà da mặt nàng lại mỏng như thế?"

Kiều Sơ Huân liếc mắt oán trách hần: "Vậy chàng cũng không thể..." Mặc dù hai người đã từng gần gũi da thịt nhưng Kiều Sơ Huân vẫn không thể bàn luận với hần về những thứ như quần áo lót bên trong, chỉ mới nói được nửa câu thì đã dừng lại, xoay mặt nhìn về phía khác.

Lúc này Cảnh Dật lại không kịp hiểu ra: "Hử? Ta không thể cái gì?"

Kiều Sơ Huân cắn môi trềng hấn một cái, tiếp tục không thèm để ý tới hấn.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới một cửa hàng sơn phấn, Cảnh Dật dẫn nàng đi vào bên trong, chọn đủ từ phấn mắt cho tới son môi. Chủ cửa hàng đứng bên cạnh giới thiệu đương nhiên là mừng không kể xiết, nhưng Kiều Sơ Huân cũng không lấy hết, bình thường nàng không dùng đến son phấn, chẳng qua chỉ dùng một lần trong lúc thành thân, cũng không nhất định phải dùng đủ những thứ này. Vì vậy nàng chỉ lấy mấy thứ nhất định sẽ dùng đến, chọn màu sắc và loại hàng tốt xong thì bảo tiểu nhị gói lại. Nhưng chọn đi chọn lại một hồi như vậy, đợi đến lúc đi ra khỏi cửa hàng thì mặt trời cũng đã lặn.

Cảnh Dật liếc nhìn túi vải nhỏ trong tay nàng, hơi chần chừ: "Hay là đổi sang cửa hàng khác xem lần nữa?" Mấy thứ như thế này, các cô nương khác đều chê ít, sao mà chọn hồi lâu nàng lại chỉ chọn có mấy thứ, hay là không thích cửa hàng này?

Kiều Sơ Huân cầm đồ lên, giải thích sơ qua từng loại cho Cảnh Dật, lại nói: "Mấy thứ này cũng đủ dùng cả năm rồi, đâu phải là thường xuyên dùng đến đâu."

Cảnh Dật nghe xong, lại quan sát tỉ mỉ khuôn mặt Kiều Sơ Huân, một lát sau mới từ từ lộ ra một nụ cười.

Kiều Sơ Huân bị hấn nhìn như vậy thì khó hiểu: "Làm sao thế?"

Cảnh Dật thấy dáng vẻ ngơ ngác hết như thỏ con của nàng thì cười cười, néo néo mặt nàng: "Không có gì. Ta chỉ đột nhiên phát hiện ra, thì ra nàng không trang điểm cũng rất xinh đẹp."

Kiều Sơ Huân mím môi cười, hất tay Cảnh Dật ra: "Công tử chỉ biết dỗ cho ta vui thôi." Lúc thì nói vốc người nàng không hề mập, lúc thì lại nói nàng không trang điểm cũng xinh đẹp, thật ra nếu nói về vẻ bề ngoài thì nàng cũng không được coi là xuất chúng. Cảnh Dật đã đi khắp từ bắc chí nam, lại lớn lên trong hoàng gia,

đã gặp qua không biết bao nhiêu mỹ nhân, như nàng cũng chỉ miễn cưỡng lọt được vào mắt mà thôi.

Cảnh Dật kéo tay nàng lại, cúi đầu nhìn nàng: "Hôm nay nàng vui chứ?"

Kiều Sơ Huân gật đầu, cong mắt nhìn Cảnh Dật. Vừa được ăn đồ nướng ngoài trời, lại còn được may xiêm y mua son phấn, cái trước là để dỗ dành nàng, cái sau là cùng nàng chuẩn bị cho hôn sự của hai người, có thể không vui sao!

Cảnh Dật cũng gật đầu, vui vẻ là tốt rồi: "Vậy bây giờ có thể nói cho ta biết, vừa rồi tại sao lại trừng ta?"

Kiều Sơ Huân nghẹn họng, vội vàng liếc mắt đi: "Đâu có..."

Cảnh Dật vừa định truy hỏi tiếp thì lại chợt nghe thấy bên cạnh vang lên một câu chào vừa ngập ngừng vừa có vẻ lo lắng của người nào đó: "Cảnh... công tử."

Hai người đồng thời quay đầu sang, nhìn thấy Y Thanh Vũ kéo tay một nữ tử, đứng ở phía sau hai người, khuôn mặt hơi đỏ, vẻ mặt cũng hết sức mất tự nhiên, rõ ràng câu chào vừa rồi cũng không phải là tự nguyện cho lắm. Mà nữ tử kia hai người cũng chẳng xa lạ gì, chính là Liêu Hồng Đàm từng lo chuyện cơm nước trong phủ một thời gian.

Lúc này Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân lại hết sức ăn ý, cùng đưa mắt nhìn tới chỗ tay hai người kia đang lôi kéo nhau, sau đó lại nhìn về phía Y Thanh Vũ. Kiều Sơ Huân cảm thấy hơi thất lễ, vội vàng cười nhẹ gật đầu với hai người, Cảnh Dật thì lộ ra ánh mắt giễu cợt nhìn Y Thanh Vũ, động tác cũng nhanh đấy!

Y Thanh Vũ đi trên con phố này đã bị không ít dân chúng bách tính nhìn chăm chăm, bây giờ bị Cảnh Dật nhìn như thế lại càng cảm thấy lúng túng, nhưng cũng không tiện nhắc đến chuyện vụ án, chỉ có thể gật đầu, muốn đi trước giữ chút mặt mũi.

Liêu Hồng Đàm thì lại rất hào sảng, Y Thanh Vũ vừa mới đi được một bước thì đã bị nàng ta kéo trở lại, hất cằm nhìn hai người: "Mời mọc không bằng vô tình gặp mặt, nhà của ta cách đây cũng không xa, chuyện lúc trước còn chưa kịp xin lỗi công tử và cô nương, còn cả chuyện tìm người..."

Liêu Hồng Đàm hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Nếu hai vị không ngại thì mời ghé qua tê xá một chuyến. Ta xào vài món, công tử cũng có thể thông thả trò chuyện với Bách Quang."

Cảnh Dật lại nhướn mày lên cười cười, đã gọi là Bách Quang rồi cơ à! Tiểu tử này bình thường nhìn có vẻ không đứng đắn, thế mà chuyện này lại rất nhanh chân nhanh tay.

Tốc độ đỏ mặt của Y Thanh Vũ đã có thể sánh ngang với Kiều Sơ Huân, bởi vì hắn vô cùng am hiểu cái tính chọc người của Cảnh Dật, cho nên trong lòng đã không ngừng than khổ, nhưng hắn lại không muốn làm phật lòng Liêu Hồng Đàm, bởi vậy đi không được mà ở lại cũng không xong, dáng đứng trông rất cứng nhắc.

Kiều Sơ Huân quay sang nhìn Cảnh Dật: "Công tử, hay là chúng ta..."

Cảnh Dật gật đầu, dù sao hắn cũng không có ý định để Kiều Sơ Huân xem mấy món trang sức trước lúc thành thân, sắp xếp như vậy còn có thể trò chuyện với Liêu Hồng Đàm về tình hình Tô gia, tính ra cũng không tệ.

Vì vậy bốn người sóng vai nhau đi. Trong tay Liêu Hồng Đàm vốn đang cầm giỏ đựng thức ăn, vừa nghe Cảnh Dật đồng ý sẽ tới thì rất vui mừng, nói với Y Thanh Vũ một tiếng, vào một cửa hàng quen mua chút thịt bò chín và hai bình rượu, dẫn mấy người rẽ ngang rẽ dọc, quẹo vào một cái ngõ nhỏ.

Mở cửa ra là một đình viện nho nhỏ. Diện tích không lớn lắm, dọn dẹp rất sạch sẽ, trong sân còn trồng không ít hoa hồng, hoa lá xanh tốt rậm rạp.

Vào nhà, Liêu Hồng Đàm liền đi ra sau bếp, chỉ một lát đã bung lên mấy chén trà nóng: "Đồ ăn sắp xong rồi, chờ một lát!"

Kiều Sơ Huân đứng dậy muốn giúp một tay, Liêu Hồng Đàm cũng không từ chối, hai người cùng đi vào bếp.

Trong phòng, Cảnh Dật lại không vội vã nhắc tới chuyện vụ án, chỉ nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Quen cửa quen nẻo như thế, không phải là lần đầu tới đây nhỉ!"

Những lúc ngồi cạnh nhau, mặc dù thường là Cảnh Dật chiếm thế thượng phong nhưng Y Thanh Vũ vẫn rất lăm lờ. Hôm nay vừa bắt đầu Cảnh Dật đã không nóng không lạnh thốt ra một câu như vậy, khuôn mặt Y Thanh Vũ vừa mới trắng trở lại đã lập tức đỏ lên, ấp a ấp úng một hồi, cuối cùng cười khỏ thở dài: "Ta nói hầu gia ngài đừng chê cười ta. Chuyện tối hôm đó Hồng Đàm tới phòng ngài quấy rối, về sau nàng ấy đã nói lại với ta. Việc này cũng phải trách ta, là ta không nói rõ với nàng ấy chuyện giữa ngài và Kiều tiểu thư... Bây giờ chuyện này cũng đâu đã vào đấy, hầu gia tha cho ta đi!"

Cảnh Dật hừ một tiếng, nghe thấy lời này thì rất không hài lòng: "Cái gì gọi là đâu đã vào đấy? Hai người đều hồ đồ, gây chuyện lại tính lên người ta?" Nói cứ như chia phần vậy, từ trước tới giờ hẳn cũng chỉ có Sơ Huân nhà hẳn, những người khác có đưa tới cửa hẳn cũng không thềm nhận!

Y Thanh Vũ tiếp tục thành khẩn thừa nhận sai lầm: "Hầu gia dạy phải, vừa rồi là ta nói sai." Hẳn và Liêu Hồng Đàm chính là món nợ dai dẳng từ tám trăm năm trước, nếu không có vụ việc quấy rối Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân thì còn chưa biết là sẽ kéo dài tới năm nào nữa!

Cảnh Dật thấy hẳn vừa nhắc đến Liêu Hồng Đàm là đã chẳng còn chút cái kính nào nữa thì cũng cảm thấy vui mừng, liền hỏi: "Thật sự xác định?"

Lần này Y Thanh Vũ lại không hề do dự, gạt đầu ngay lập tức: "Xác định."

Cảnh Dật híp mắt, vẻ mặt đầy hứng thú: "Bên phía lão gia tử nhà ngươi thì tính sao?" Y gia cũng không phải là nhà tâm thường, lấy bối cảnh thân thể của Liêu Hồng Đàm, muốn làm chính thất e là hơi khó.

Y Thanh Vũ cắn răng: "Đã chạy tới chỗ khi ho cò gáy này rồi, chẳng lẽ muốn cưới lão bà còn chẳng thể tự mình quyết định?"

Cảnh Dật tiếp tục uống trà, bày ra vẻ mặt "chuyện nhà ngươi đừng hỏi ta".

Y Thanh Vũ hiển nhiên cũng vì chuyện này mà phiền não không ít, gãi đầu một cái, lại giậm chân: "Vậy ngươi nói xem phải làm sao bây giờ? Ta cũng không giống như cha ta, cưới nhiều nữ nhân như vậy, cả ngày đổ hết người này tới người khác cũng đủ mệt. Cả đời ta có thể bảo vệ một người là đã thỏa mãn rồi!"

Cảnh Dật nhìn dáng vẻ như muốn đập đầu xuống đất của Y Thanh Vũ thì mỉm cười, nói một câu: "Nếu ngươi không về nhà, chỉ hai người các ngươi sống cùng nhau, là thê hay là thiếp thì cũng đâu có gì khác nhau?"

Y Thanh Vũ sừng sốt, Cảnh Dật lại nói tiếp: "Đến lúc kết thúc nhiệm kỳ, ngươi lại dẫn nàng đi nơi khác, chỉ cần không trở về nhà, không phải là chuyện gì cũng dễ nói sao."

Y Thanh Vũ cũng nghĩ thông hơn một chút, nắm tay lại thể hiện quyết tâm: "Cũng phải, đến lúc đó lại sinh vài ba tiểu tử béo mập, ta không tin cha ta lại còn có thể ép ta cưới người khác!"

Màn bị xốc lên, Liêu Hồng Đàm bung đồ ăn đi ra, đặt lên bàn, vắn lỗ tai Y Thanh Vũ: "Nói cái gì đấy? Hài tử cái gì mà hài tử, có thấy mắt mặt không hả!"

Kiều Sơ Huân cũng bung đồ ăn đi phía sau, thấy cảnh này thì bật cười thành tiếng.

Y Thanh Vũ đau đến mặt mũi méo xẹo, cắn răng không kêu ra tiếng, Liêu Hồng Đàm nhéo mấy cái, lại nghĩ tốt xấu gì hấn cũng là quan phụ mẫu một phương, lại còn đang ở trước mặt bằng hữu, dù sao cũng phải giữ cho hấn chút mặt mũi, nàng ta hừ một tiếng, lại quay người đi vào bếp.

Bởi vì muốn nhanh chóng dùng bữa nên mấy món Liêu Hồng Đàm làm đều là xào tái. Một đĩa lươn xào lá tỏi, một đĩa hạt dẻ xào cải thảo, còn có một bát thịt chung từ buổi sáng, lại thêm hai đĩa thịt bò kho, phối với rượu trắng, mấy người đều ăn rất ngon miệng.

Lá tỏi vừa mới hái, lươn thái mỏng được ướp với rượu vàng, tương ớt, hành, gừng, tỏi băm vụn rồi xào lửa lớn, mùi vị vừa thơm vừa đậm đà, thịt lươn non mềm, độ lửa vừa vặn. Hạt dẻ xào cải thảo còn cho thêm măng xé sợi, cải thảo chín mềm, khẩu vị ngọt mát. Thịt chung đã được làm từ buổi sáng, bắc lên nồi chung thì mỡ đều tan ra, vừa thơm lại mềm, không hề ngấy mỡ, ăn rất đã miệng.

Bốn người ăn gần như không thừa chút nào. Ngoại trừ Kiều Sơ Huân, ba người còn lại đều uống không ít rượu. Có bài học từ lần trước, Cảnh Dật không dám để cho nàng đụng đến rượu nữa, trong bụng nghĩ thâm đờ sau này hai người thành thân rồi, ở nhà uống chút rượu cũng không tệ, bớt đi chút ngưng ngưng, thêm vài phần kiều mị phong tình ngày thường hiếm thấy, còn bây giờ chưa thành thân vẫn nên kiềm chế cho an toàn, nếu không để giống như lần trước thì lại mệt!

Ăn cơm xong, nước trà Liêu Hồng Đàm nấu từ trước bữa ăn cũng được bung lên. Mùa xuân, buổi xế chiều khí trời cũng tốt, Liêu Hồng Đàm lại ở cuối ngõ, không cần lo sẽ có người nghe lén. Mấy người liền dờn ghé ra sân ngồi, vừa uống trà vừa trò chuyện.

Trước đó lúc Cao Linh tới phủ nha nói với Y Thanh Vũ về chuyện ở căn nhà cũ của Tô gia thì Liêu Hồng Đàm cũng có mặt, vì vậy nên bây giờ cũng đỡ mất công phải nhắc lại. Hơn nữa Liêu Hồng Đàm cũng đã nghe Y Thanh Vũ nhắc tới chuyện Thất Sinh Giáo, nàng ta lại là người lanh lợi, cũng nhanh chóng hiểu ra chuyện tìm Tô Thanh Vân không đơn giản như ban đầu nàng ta nghĩ.

Y Thanh Vũ vẫn canh cánh trong lòng chuyện bức họa, cau mày lầm bầm: "Một lần để cho người ta đến trước được thì cũng thôi đi, nhưng nhiều lần để cho người ta đến trước..."

Cảnh Dật lại không hề kinh ngạc, chỉ cười nhẹ rồi nói: "Trở về nhớ cẩn thận tra xét thuộc hạ một chút, nhất là những người đã làm lâu năm." Nếu nói trong quan phủ có người hiểu rõ chuyện Thất Sinh Giáo, hẳn cũng không hề ngạc nhiên, nếu không có thì mới gọi là không bình thường.

Về mặt Y Thanh Vũ cũng có chút u ám, yên lặng gật đầu.

Liêu Hồng Đàm mau mồm mau miệng, vừa nghĩ tới thì hỏi: "Cảnh công tử, lúc đó nghe Cao Linh nói, cái hộp kia từ trong ra ngoài đều có cơ quan, trên bức tranh cuộn dính độc, giấy vẽ tranh cũng bôi bột phấn dễ cháy. Nếu như có người muốn hại chúng ta, và lại bức tranh đằng nào cũng sẽ cháy, vậy thì cần gì phải vẽ Tô Thanh Vân lên đó, đặt một tờ giấy trắng vào chẳng phải là được rồi sao?"

Cảnh Dật trầm ngâm một lúc, sắc mặt vẫn không hề thay đổi, nói: "Hắn biết ta chắc chắn có thể nhìn thấy bức họa, mục đích của hắn chính là muốn để ta nhìn rõ bức họa."

Liêu Hồng Đàm nhíu mày: "Công tử nói vậy là có ý gì?"

Y Thanh Vũ cũng nhìn Cảnh Dật với vẻ khó hiểu, sao nghe câu này lại cảm thấy dường như hai người quen biết nhau? Nghĩ tới thân phận đặc biệt của Cảnh Dật, có mấy lời cũng không tiện hỏi trước mặt Liêu Hồng Đàm, Y Thanh Vũ chỉ dùng ánh mắt để thể hiện sự nghi ngờ của mình, không nói lời nào.

Kiều Sơ Huân thì vẫn rất lo lắng. Về chuyện phá án, từ trước đến nay nếu Cảnh Dật không nói thì nàng sẽ không hỏi, nhưng không hỏi không có nghĩa là không hề nghĩ ngợi gì. Trước giờ Kiều Sơ Huân đều không phải là kẻ ngốc, chuyện buổi sáng đã vòng đi vòng lại trong đầu nàng cả ngày hôm nay, đối với dụng ý của đối phương, nàng cũng đã có chút suy đoán.

Bây giờ liên hệ với câu trả lời đầy ẩn ý của Cảnh Dật, lại nghĩ tới bức tranh cuộn từ từ bén lửa kia, không hiểu sao Kiều Sơ Huân lại dấy lên một nỗi lo, kẻ vẫn luôn ẩn núp ở một nơi ẩn khuất nào đó, luôn đi trước bọn họ một bước, rốt cuộc là muốn làm gì?

Chương 9: Canh đu đủ

Mấy người lại hàn huyên thêm một lúc, Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân đứng dậy cáo từ. Hai người về tới nhà, An đại tỷ chu đáo bảo Tiểu Đào Nhi bưng tới hai bát canh.

Kiều Sơ Huân mở nắp lên nhìn, thấy bên trong bát nước canh trong vắt là mấy miếng đu đủ màu vỏ quýt, mấy đóa [nấm tuyết](#), dưới đáy bát còn có một ít [hanh nhân](#) và quả [ngân hanh](#), không chỉ mùi vị rất tuyệt mà còn nhuận phổi, nàng liền bưng tới bên sạp, chính mình cũng bưng một bát lên chậm rãi uống.

Cảnh Dật đã uống mấy ngụm nước canh, ném ra mùi vị hơi quen thuộc thì múc mấy nguyên liệu từ dưới đáy bát lên nhìn một lúc, híp mắt cười rất không đứng đắn, nhẹ nhàng đặt bát canh xuống, co chân dịch người, cánh tay vòng qua

thắt lưng Kiều Sơ Huân, gác cằm lên vai nàng. Kiều Sơ Huân vẫn còn bung bát canh, không khỏi co rụt cổ lại, nghiêng nghiêng người muốn né tránh: "Dật Chi..."

Cảnh Dật đưa tay ra đón lấy bát canh đặt lên bàn trà, hôn Kiều Sơ Huân, thấp giọng nói: "Sơ Huân thích ăn canh đu đủ sao?"

Kiều Sơ Huân gật đầu: "Thích."

Trước kia lúc còn ở nhà, hằng năm cứ đến mùa xuân bà bà đều sẽ làm đủ món từ đu đủ cho nàng ăn. Mấy thứ nguyên liệu đắt tiền như tổ yến a giao rất hiếm khi được đưa tới chỗ nàng, bà bà sợ cơ thể nàng không đủ chất, còn nói nữ hài tử vẫn nên chú ý ăn chút đồ tẩm bổ, cũng may bạc trong phủ chi cho nàng hằng tháng còn đủ mua chút hoa quả tươi, bà bà liền thường xuyên mua mấy thứ như đu đủ hay cá trích để nấu cho nàng ăn.

Cảnh Dật thấp giọng cười một tiếng, bàn tay đang đặt trên bụng Kiều Sơ Huân vươn lên trước ngực, cách một lớp y phục mỏng manh, chậm rãi nhào nặn, cánh môi nhẹ nhàng cọ xát trên hai gò má trơn mịn: "Xem ra rất có tác dụng..."

Kiều Sơ Huân hơi ngậy ra, nhớ tới công dụng của đu đủ chín, một lát sau mới hiểu ra hàm ý trong lời nói của Cảnh Dật, đỏ mặt kéo tay hấn ra, nghiêng người sang một bên không cho hắn đụng tới: "Công tử..."

Cảnh Dật theo hướng Kiều Sơ Huân đẩy ra mà vươn tay tới bên hông nàng, chỉ hai ba động tác đã cởi được nút thắt xiêm y, cánh tay còn lại thì vòng quanh vòng eo nhỏ nhắn, nắm giữ tay Kiều Sơ Huân, từ cổ tay chậm rãi dờ xuống lòng bàn tay, rồi những ngón tay đan vào nhau. Bờ môi nóng bỏng hôn từ trên gò má xuống dưới cổ, nhẹ nhàng mân mê vành tai trắng nõn không hề đeo món trang sức nào của nàng: "Sơ Huân gọi ta là gì?"

Kiều Sơ Huân bị hấn vây trong ngực, bởi vì hơi ẩm trên cần cổ mà khẽ run, tựa vào lồng ngực Cảnh Dật, vẫn còn cố chống cự một lần cuối cùng, nhưng giọng điệu lại ngọt ngào mềm mại chẳng có chút sức uy hiếp nào: "Dật Chi, đừng mà..."

Bàn tay Cảnh Dật đã gạt vạt áo ra đi vào bên trong, chạm lên nơi mềm mại trước ngực nàng, dịu dàng xoa bóp, đồng thời lại nhích lên trước một chút, hôn lên môi Kiều Sơ Huân, giọng nói khàn khàn: "Sơ Huân cho ta có được không?"

Kiều Sơ Huân bị bao phủ trong hơi thở nóng hổi của hấn, trên người vừa nóng vừa mềm nhũn, dường như không còn là của chính mình nữa, mãi một lúc mà vẫn không hiểu Cảnh Dật đang nói gì. Cảnh Dật lại không hề nóng nảy, như thể rất hưởng thụ dáng vẻ mông lung xinh đẹp đó của nàng, chạm lên môi Kiều Sơ Huân, ánh mắt càng thêm sâu thẳm, giọng khàn khàn gọi tên nàng: "Sơ Huân..."

Kiều Sơ Huân hoàn hồn, kinh hãi phát hiện ra mình đang xiêm y xóc xếch nằm trong lòng Cảnh Dật, một bên ngực còn nằm trong tay hấn, không khỏi hít vào một hơi, run rẩy gọi một tiếng "Dật Chi".

Cảnh Dật đưa môi cọ xát hai cánh môi run run của nàng: "Đừng sợ, lần này sẽ không đau, được không?"

Nói xong, không đợi Kiều Sơ Huân đáp lại, hấn đã ôm nàng đi tới giường, cởi rèm xuống, nhanh tay cởi y phục, nghiêng người phủ lên người nàng...

Hôm sau trời vẫn còn chưa sáng hẳn, Cảnh Dật đã cảm giác người trong lòng đang nhích qua nhích lại, hấn cũng không mở mắt ra, chỉ hơi nhíu mày vỗ lên bờ lưng trơn mịn của nàng, giọng nói còn hơi khàn vì chưa tỉnh ngủ: "Đừng nhúc nhích..."

Kiều Sơ Huân đỏ bừng mặt nằm trong ngực Cảnh Dật, hai người gần như dính sát từ trên xuống dưới, một chân nàng còn kẹp giữa hai đùi Cảnh Dật... Tối

hôm qua nàng nửa tỉnh nửa mê bị ôm đến suối nước nóng để tắm rửa, tắm được giữa chừng thì đã ngủ mất, nếu biết lần này Cảnh Dật không mặc xiêm y cho nàng thì có nói thế nào nàng cũng không dám ngủ đến mức không biết gì như vậy.

Cảm giác được nơi nào đó dần dần thức tỉnh, cứng rắn đặt lên bắp đùi mình... Kiều Sơ Huân ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt vẫn đang say ngủ của Cảnh Dật, cắn môi nhích người về phía sau một chút, cánh tay đặt sau lưng lại đột nhiên kéo nàng trở lại, đồng thời Cảnh Dật khẽ cười, mở mắt ra: "Hử?"

"Biết mình gây họa rồi?"

Kiều Sơ Huân vừa mới thốt ra một chữ "ta", Cảnh Dật đã xoay người đặt nàng ở dưới thân, khuỷu tay chống đỡ hơn phân nửa sức nặng cơ thể, một bên chân nửa quỳ, hôn lên môi Kiều Sơ Huân, cười nói: "Sao mà tới bây giờ vẫn còn ngốc như vậy..." Hai người đã thế này rồi mà nàng vẫn còn ngây ngô hết như thỏ con, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta muốn bắt nạt...

Kiều Sơ Huân đẩy vai Cảnh Dật ra, quay đầu nói khẽ: "Nếu đã tỉnh rồi thì công tử dậy đi thôi. Ta cũng phải xuống bếp giúp một tay."

Cảnh Dật vốn đã quên điều này, bây giờ bị Kiều Sơ Huân đẩy như vậy thì mới chợt nhớ ra, hơi hạ người xuống, giọng điệu nhàn nhạt nhưng lại lộ ra đôi chút nũng nịu: "Tối qua Sơ Huân bấu vai ta chảy máu, vẫn còn hơi đau..."

Kiều Sơ Huân nghe vậy thì vội vàng xoay đầu lại, nhìn lên bả vai Cảnh Dật, quả nhiên cả hai bên vai đều in dấu mấy vết móng tay cong cong, còn có mấy chỗ là vết máu cũ đã đóng vảy, hẳn là đã được để lại trong lần đầu tiên hai người thân mật mấy hôm trước. Mỗi lần xong chuyện Kiều Sơ Huân đều mệt tới mức chẳng còn chút sức lực nào, ngay cả tắm rửa cũng để cho Cảnh Dật làm giúp, làm gì còn sức lực mà nhìn lên người hắn? Hơn nữa lúc gây ra những dấu vết này Kiều Sơ Huân cũng hết sức đau nhức, hai mắt đăm lẹ mơ mơ màng màng, hoàn toàn không

biết mình bầu tởi mức khiến hấn bị thương, càng không có chuyện giúp hấn thoa thuốc lên đó.

Bây giờ bị Cảnh Dật nói như vậy, lại là giữa ban ngày ban mặt, làn da trắng nõn như ngọc càng khiến mấy vết thương kia nổi bật hơn, nhìn thấy mà giật mình. Kiều Sơ Huân dùng lòng bàn tay khê khàng lướt qua từng vết một, cắn môi nhìn Cảnh Dật: "Sao công tử không nói sớm, lần trước bị thương không bôi thuốc, nếu như để lại sẹo thì phải làm sao đây..."

Trong lòng Cảnh Dật thấy buồn cười, hấn đâu phải là nữ nhân, làm gì để ý đến mấy vết sẹo đó, nhưng nét mặt hấn lại cố tỏ vẻ không vui: "Trước giờ Sơ Huân đều chẳng nhìn ta..."

Kiều Sơ Huân lúng túng không biết nói sao, mãi một lúc sau mới lắp ba lắp bắp: "Ta, ta lúc đó, không để ý tới..." Lần đầu tiên nàng đau tới muốn chết, tới hôm qua mặc dù không đau như thế nữa nhưng vẫn có chút khó chịu, hơn nữa hấn vừa hôn vừa sờ, nàng xấu hổ còn chẳng kịp, làm gì còn dám nhìn hấn?

Cảnh Dật cong cong khóe môi, hôn lên gò má mềm mịn của nàng, tranh thủ cơ hội: "Sơ Huân giúp ta bôi thuốc đi."

Kiều Sơ Huân vội vàng gạt đầu đồng ý, nhận lấy bình thuốc từ trong tay Cảnh Dật, ngồi dậy bôi thuốc cho hấn. Cảnh Dật ôm nàng, tiếp tục đòi hỏi: "Sau này không được cứ nhắm chặt hai mắt như vậy, phải nhớ nhìn ta."

Kiều Sơ Huân đỏ mặt, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Mỹ nhân ôn hương nhuyễn ngọc ở trong lòng, lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, tâm tình Cảnh Dật rất tốt, kéo tay nàng đặt lên ngực mình: "Còn phải như thế này..."

Kiều Sơ Huân thấy hấn lại bắt đầu không đứng đắn thì vội vàng lui về phía bên ngoài giường: "Công tử đừng nháo nữa, ta phải đi giúp một tay làm đồ ăn sáng."

Cảnh Dật còn chưa kịp níu lại, Kiều Sơ Huân đã ôm lấy áo choàng của Cảnh Dật đi xuống giường, che người đi tới một góc khác thay xiêm y. Thấy nàng cầm y phục hấn vẫn thường mặc để che người, Cảnh Dật hơi híp mắt, trong lòng hết sức thoải mái, cũng để mặc cho nàng đi.

...

Buổi trưa hôm đó, ánh mặt trời vô cùng ấm áp, Cảnh Dật ngồi ngay ngắn trước bàn sách, Kiều Sơ Huân thì dựa vào sạp nghỉ ngơi một lát. Tối hôm qua bị Cảnh Dật giày vò cả hồi lâu, mặc dù không còn đau đớn như lần đầu nhưng Kiều Sơ Huân vẫn hơi khó chịu, ăn xong bữa trưa cũng có chút buồn ngủ. Dưới bếp đã có An đại tỷ lo liệu, nàng cũng không cần phải lo lắng. Hơn nữa Cảnh Dật cũng có ý để cho nàng ngủ một lát, chần gối đều ôm tới, Kiều Sơ Huân liền an tâm nằm ngủ trên sạp.

Nằm chưa được bao lâu thì đã có người tới gõ cửa, nghe tiếng gõ dường như còn hơi sốt ruột. Kiều Sơ Huân cũng ngủ không sâu, vừa mở mắt ra nghiêng người sang thì Cảnh Dật đã đứng dậy đi ra ngoài, đồng thời khẽ cười trấn an nàng, ý bảo nàng cứ ngủ tiếp.

Kiều Sơ Huân bỗng dưng cảm thấy bất an, dỏng tai lên lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nghe thấy Cao Linh và Cảnh Dật đứng ngoài cửa thấp giọng nói gì đó, những cái khác nàng nghe không rõ, duy chỉ có một chữ "Kiều" lọt vào trong tai nàng. Trong lòng hoảng hốt sợ hãi, Kiều Sơ Huân vội vàng xóc chăn lên, bàn tay gài lại khuy áo cũng run run, vội lồng giày vào rồi chạy ra ngoài cửa.

Cao Linh thấy Kiều Sơ Huân đi ra thì lộ ra một nụ cười gượng gạo: "Kiều tiểu thư..."

Kiều Sơ Huân hoảng loạn trong lòng, cũng không biết nên hỏi sao cho phải, lúng ta lúng túng đáp lại: "Cao đại ca."

Cảnh Dật là người bình tĩnh nhất trong số ba người, chỉ bình tĩnh nói: "Mạnh gia vừa mới phái người tới đây, sáng sớm hôm nay Mạnh phu nhân vừa mới sinh, là một cặp song sinh, đều là nam hài."

Kiều Sơ Huân có phần không phản ứng kịp, chớp chớp mắt, "a" một tiếng, thảm nghĩ chẳng lẽ là do mấy ngày nay trong lòng bất an, lại ở khoảng cách xa nên nghe nhầm hay sao? Nhưng nàng thật sự mừng thay cho Mạnh gia, quay sang nhìn Cao Linh: "Nếu như thế, chúng ta cũng nên gửi tặng họ mấy thứ mới phải..."

Trong lòng đang tính toán có nên nói với An đại tỷ một tiếng, làm chút đồ bổ dưỡng đưa sang bên đó hay không, nếu không cũng nên tới cửa hàng kim hoàn trong thành đánh hai bộ khóa trường mệnh hoặc gì đó, bỗng dừng lại nghe Cao Linh ngập ngừng nói: "Kiều tiểu thư... Ngoài cửa, có một vị lão gia họ Kiều tới tìm."

Trái tim Kiều Sơ Huân run lên, hơi thở bị chặn lại trong cổ họng, lúc quay sang nhìn Cảnh Dật thì khóe mắt đã ướt đẫm. Dáng vẻ hoảng loạn đến mức muốn bật khóc của nàng làm cho Cảnh Dật không nở lòng, hần nhẹ nhàng vỗ lên lưng Kiều Sơ Huân, nói: "Không sao đâu, ta đi cùng nàng."

Kiều Sơ Huân liên tục lắc đầu, đẩy tay Cảnh Dật ra, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Hay là đừng..."

Cảnh Dật cầm tay Kiều Sơ Huân ý bảo nàng ngẩng đầu lên, giọng nói rất bình thản nhưng cũng rất kiên quyết, không cho người khác từ chối: "Đừng cái gì? Nếu

trương lai đều là người một nhà thì dù sao cũng phải gặp một lần." Hơn nữa, hắn cũng muốn nhìn thử xem, một nam nhân bỏ mặc nữ nhi của mình cho thiếp thất tùy ý bắt nạt, rốt cuộc là ôm tâm tư gì mà tới đây gặp Kiều Sơ Huân!

Kiều Sơ Huân cắn môi liếc mắt nhìn Cảnh Dật, rũ mắt xuống gật đầu, thế nhưng trong lòng vẫn rối bời. Từ lúc Cao Linh nhắc tới vị "Kiều lão gia" kia, nỗi lo lắng, sợ hãi cùng với cảm giác mừng rỡ và mong nhớ mờ nhạt tới mức khó mà phát hiện ra vẫn luôn quay cuồng hỗn loạn trong đầu nàng.

Cao Linh yên lặng đi trước dẫn đường, Cảnh Dật nắm tay Kiều Sơ Huân đi ở phía sau. Vừa bước chân vào chính sảnh thì thấy một nam nhân trung niên tầm ngoài bốn mươi đang ngồi ngay ngắn, hơi trầm mặt quan sát người vừa đến.

Đến lúc thấy rõ Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân đang nắm chặt tay nhau, sắc mặt nam nhân kia càng nặng nề hơn, hai bên quai hàm bạnh ra, râu mép khẽ run, ánh mắt sáng như đuốc quan sát Cảnh Dật từ trên xuống dưới một lượt.

Mấy người Tiểu Lục đứng bên cạnh thấy vậy thì ai nấy đều lộ vẻ không vui, nhưng bởi vì chủ tử nhà mình vẫn chưa hề có biểu hiện gì nên bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cảnh Dật đứng yên trong phòng, vẻ mặt bình tĩnh đón nhận ánh mắt hơi lộ vẻ xem thường của nam nhân kia, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt tay Kiều Sơ Huân, yên lặng che chắn phía trước nàng.

Nam nhân trung niên kia nhìn một lát rồi đứng lên, chấp tay với Cảnh Dật, đưa mắt về phía Kiều Sơ Huân: "Nữ nhi làm chuyện xằng bậy, tự ý bỏ nhà chạy trốn, nửa năm nay được công tử rộng lượng chứa chấp, bây giờ..."

Thấy Kiều Sơ Huân rũ mắt đứng bên cạnh Cảnh Dật, không hề ngược mắt lên, dùng sự im lặng để chống đối mình, nam nhân kia vỗ bàn, tức giận trách mắng: "Nghịch nữ! Còn không mau qua đây!"

"Một cô nương chưa xuất giá, giữa ban ngày ban mặt lại lôi lôi kéo kéo nam tử khác như vậy, còn ra cái thể thống gì nữa! Mặt mũi Kiều gia đều bị vứt hết ở thành Việt Châu này rồi!"

Kiều Sơ Huân bị phụ thân quở mắng như vậy thì cả người run lên, đợi đến lúc nghe mắng xong thì sống lưng dần ưỡn thẳng. Nàng chậm rãi ngược mắt lên, vẻ mặt từ ngơ ngác không biết đáp lại thế nào chuyển thành vô tri vô giác, cổ tay dùng sức thoát ra khỏi bàn tay Cảnh Dật, mắt nhìn thẳng về phía nam nhân trung niên kia: "Cha."

Nam nhân kia bị tiếng gọi dịu dàng ấm áp này làm cho sững sốt một lúc, sau đó mới lấy lại vẻ giận dữ vừa rồi: "Còn không mau qua đây!"

Kiều Sơ Huân cắn môi dưới, khóe mắt đỏ ửng, giọng nói run run: "Cha, con không thể đi được."

Nam nhân trung niên kia tròn tròn mắt, lại dùng tay vỗ bàn, tay áo phất qua làm đổ chén trà, kèm theo một tiếng "choang" chói tai, nước trà nóng hổi đổ tràn ra nền nhà: "Hỗn xược!"

Kiều Sơ Huân vẫn cắn chặt môi, ngón tay nắm chặt ống tay áo, đầu ngón tay đã trở nên xanh xao, cả người căng cứng, run lên từng hồi, run rẩy thốt ra từng chữ: "Cha, con không thể đi, con cũng không muốn đi. Con và công tử lưỡng tình tương duyệt, Sơ Huân muốn ở bên công tử cả đời. Con không muốn gả cho người khác, mong cha tác thành."

Nói xong chữ "thành" cuối cùng, Kiều Sơ Huân nghẹn ngào, liên tục hít vào mấy hơi, đưa tay lên vỗ ngực ho khan không ngừng, khuôn mặt vốn trắng nõn trở nên đỏ bừng, cả người mềm nhũn như sắp ngã.

Cảnh Dật và Kiều Lộ thấy thế đều hoảng sợ. Cảnh Dật vươn tay ôm lấy nàng đỡ đến ngồi xuống ghế, liên tục vỗ nhẹ trước ngực Kiều Sơ Huân, tay kia gạt nước mắt cho nàng, nhẹ giọng dỗ dành: "Sơ Huân đừng âm ức. Không cần khóc, chỉ cần nàng không muốn, không ai có thể mang nàng đi cả..."

Kiều Lộ đứng cạnh thấy vậy thì bực tức, cũng không để ý đến hình tượng, hất tay Cảnh Dật ra mắng: "Tiểu tử nguoi làm càn!" Bên cạnh còn không biết bao nhiêu người đang đứng nhìn, khuê nữ nhà hấn trong sạch, làm gì có ai vừa động đến đã sò lên chỗ kia? Thế này không phải là làm hỏng hết danh tiếng của khuê nữ nhà hấn hay sao!

Mặc dù Kiều Lộ không có võ nhưng suy cho cùng thì cũng đang tuổi tráng niên, lại đang bực tức, lúc hất tay ra dùng không ít sức lực, thật sự khiến Cảnh Dật hơi lão đảo. Cảnh Dật bị đẩy như vậy, tính khí hậu gia vẫn luôn cố kiềm chế hoàn toàn bùng nổ, kéo Kiều Lộ ra, không hề khách khí đáp lại: "Láo xược!"

Kiều Lộ tức tới mức hai mắt tối sầm, tay run run chỉ vào Cảnh Dật: "Nguoi, nguoi..." Trong lòng nghĩ, với cái đức hạnh này của nguoi, không biết tôn trọng trưởng bối, hành sự càn rỡ không biết cố kỵ, muốn cưới khuê nữ nhà ta cũng không có cửa!

Cảnh Dật đứng thẳng người lên nhướn mày: "Ta cái gì?"

Đám người Cao Linh đứng xem từ nãy giờ đều ngậy ra, bây giờ rốt cuộc đã hoàn hồn, trong bụng thầm kêu không ổn. Chủ tử nhà bọn hấn đã nổi cơn lên thì ngay cả thiên tử cũng không đặt trong mắt, chắc chắn là đã quên mất chuyện trước đó muốn lấy lòng nhạc phụ tương lai rồi!

Cao Linh sờ mũi một cái, không còn cách nào, đã như vậy thì chỉ có thể nói rõ thân phận trước, nếu không ấn tượng của người ta đối với chủ tử nhà hấn chắc chắn sẽ càng lúc càng kém. Vì vậy hấn khẽ ho khan một tiếng, móc từ trong ngực ra một khối lệnh bài, thấp giọng nói: "Đương triều nhất phẩm khai phủ nghi đồng tam ti¹ đồng trung thư môn hạ bình chương sự² An Dật Hầu ở đây, ai dám làm càn?"

1 Khai phủ nghi đồng tam ti là một trong những chức quan đứng đầu trong hệ thống quan chế thời phong kiến, được ban cho bề tôi có công lớn, tham dự trực tiếp vào việc triều chính

2 Đồng trung thư môn hạ bình chương sự là cách gọi chính thức của chức vụ Tể tướng từ thời vua Đường Huyền Tông, tham gia bình luận chính sự, bổ nhiệm quan viên, giải quyết tấu chương trong triều

Chương 10: Nhân sinh như trà

Tiếng nói vừa dứt, mấy tên ảnh vệ trong phòng đều đồng loạt quỳ xuống, Kiều Lộ mặc dù đã từng trải nhiều năm nhưng phần lớn đều là bằng hữu qua lại trên phương diện làm ăn, có gặp quan lớn thì cũng không quá tứ phẩm, lại còn không phải là quan trong triều. Bây giờ nghe Cao Linh báo rõ lai lịch như thế, lệnh bài bạch ngọc sáng chói, lại thấy mấy người Tiểu Lục đều đồng loạt quỳ gối, ánh mắt đang nhìn Cảnh Dật đông lạnh, hơi thở mắc kẹt trong cổ họng, đồng thời đầu gối cũng khom lại, rũ mắt quỳ xuống đất.

Cảnh Dật vươn tay ra ngăn lại, lạnh nhạt ngăn cản: "Người một nhà chớ làm như vậy."

Kiều Lộ ghen lời, cắn răng nghĩ thầm, khá lắm An Dật Hầu! Một mặt thì không ngừng bực mình vì tâm tư thủ đoạn của Cảnh Dật, mặt khác cũng yên tâm

hơn, dù sao thì khuê nữ nhà mình cũng không phải là chọc phải một kẻ không rõ lai lịch chỉ biết ăn chơi trác táng. Cho dù hẳn quanh năm không ở Biện Kinh nhưng cái danh An Dật Hầu này lại từng nghe không ít lần, đánh giặc dẹp cướp biển, tiếng tăm ở vùng Giang Nam quả thật rất vang dội.

Hơn nữa năm trước quay trở lại Biện Kinh, biết chuyện Tam vương phủ, lại càng thường xuyên nghe nhắc tới tác phong kiên quyết thủ đoạn dứt khoát của hắn. Là kẻ máu lạnh vô tình lòng đầy dã tâm hay là kẻ coi trọng chính nghĩa vì việc nước quên tình nhà, chẳng qua đều là cách nói của giới quan lại trong triều hòng che mắt đám dân chúng thiếu hiểu biết mà thôi, ở trong lòng những kẻ làm ăn như Kiều Lộ, đương nhiên sẽ có cách hiểu khác đối với vụ việc ồn ào khiến cả triều đình và dân chúng khiếp sợ này.

Bây giờ gặp được người thật, quả thật tướng mạo xuất chúng đáng vẻ đường hoàng, hoàn toàn xứng đôi với khuê nữ nhà hắn, chỉ là... lúc này nhìn lại thì đổi lại là Kiều gia nhà hắn không đủ tầm để với cao!

Trong lòng suy tính như vậy, cho nên lúc nhìn về phía Cảnh Dật lần nữa thì đã không còn vẻ khinh thường lúc trước mà thay vào đó là vẻ tôn kính lẫn đôi chút kính sợ. Kiều Sơ Huân ở cạnh đó cũng đã lấy lại hơi thở, vừa mới vịn tay ghé muốn đứng dậy thì Cảnh Dật đã vươn tay ra ấn nàng ngồi xuống, đồng thời lên tiếng dặn dò mấy người kia: "Đều đứng dậy cả đi. Xuống bếp bưng vài chén trà lên đây. Còn cả canh nữa, ninh cũng đủ lâu rồi, cùng bưng lên đi."

Lúc này Kiều Lộ đã theo cánh tay Cảnh Dật mà ngồi xuống một bên, liếc mắt nhìn với vẻ bất an, đồng thời vươn tay ra tìm tới cổ tay Kiều Sơ Huân bắt mạch cho nàng, sau đó lại móc một bình sứ nhỏ từ trong ngực ra, đổ ra mấy viên thuốc đưa tới trước mặt nàng, thấp giọng nói: "Uống cái này đi. Chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút, con... Ài!"

Mặc dù mấy năm nay hiếm khi về nhà, nhưng nói thế nào thì cũng là khuê nữ nhà mình, hẳn cũng biết rõ tính nết của Kiều Sơ Huân. Ngoài mặt thì có vẻ dịu dàng dễ bảo, nhưng nếu như trong lòng đã hạ quyết tâm thì có mười con trâu cũng không kéo lại được, người như vậy đối xử với người khác rất tốt, nhưng có chuyện gì thì cũng đều sẽ một mình nghĩ ngợi, gặp chuyện gì nghĩ không thông sẽ dễ luẩn quẩn trong lòng. Hiển nhiên, Kiều Sơ Huân sống nhờ trong nhà người khác hơn nửa năm, ôm lòng oán hận đối với chuyện trước đó thì không nói làm gì, chắc chắn là cũng lo lắng không biết lúc nào thì hẳn sẽ tìm tới, trong lòng hẳn là rất khó chịu.

Năm ngoài mãi tới cuối năm hẳn mới về đến nhà, lúc đầu nghe nói trưởng nữ trốn ra khỏi nhà, người trong nhà như thế nào hẳn cũng hiểu rõ, biết chắc chắn trong chuyện này có nội tình. Nhưng cho dù nội tình có như thế nào đi chăng nữa thì tiếng xấu truyền ra ngoài cũng khó mà nghe xuôi tai, may mà có Kiều Tử An đè ép xuống, việc này mới không bị đồn đại âm ỉ. Hơn nữa mấy năm gần đây Kiều Sơ Huân ở trong họ cũng không nổi bật gì, không thân thiết với mấy người, người ngoài không biết nàng cũng không biết nàng đã đi đâu, cho nên danh dự của Kiều Sơ Huân cũng chưa gặp phải ảnh hưởng gì không tốt.

Về phần hôn sự trước đó, đôi phương cũng không phải kẻ ngang ngược không hiểu lý lẽ, hơn nữa hai bên đều quen biết lại có bằng hữu phối hợp, tặng chút lễ lạt, bên kia cũng bỏ qua. Lần này hẳn có thể tìm tới Việt Châu, một phần là do chuyện làm ăn của dược đường lúc trước, lại còn có Kiều Tử An viết thư báo tin, cho nên mới có thể thuận lợi đến được nơi này. Trong lòng cân nhắc một hồi, lại nghĩ mấy năm nay chính mình ít khi ở nhà, nữ nhi chắc chắn đã phải chịu không ít thiệt thòi, thái độ của Kiều Lộ cũng mềm mỏng hơn, nhìn một bên gò má Kiều Sơ Huân, nói: "Sơ Huân, cùng cha về nhà đi. Hôn sự đã bị hủy bỏ rồi, từ nay về sau, trong nhà không ai có thể ép buộc con làm bất cứ chuyện gì."

Kiều Sơ Huân cầm hai viên thuốc, rũ mắt xuống không nhìn hắn, một lúc sau mới nói: "Cha, chuyện trước kia con cũng không oán hận gì, chỉ hy vọng lần này cha sẽ không ngăn cản, có thể tác thành cho nữ nhi."

Trong lòng Kiều Lộ vẫn còn không ít chuyện muốn nói với Kiều Sơ Huân, nhưng bây giờ ở ngay trước mặt Cảnh Dật, nghĩ thế nào cũng không tiện mở miệng. Hơn nữa hắn cũng không thật sự tán thành chuyện của hai người cho lắm, chỉ đề thấp giọng xuống: "Sơ Huân, nghe lời --"

Cảnh Dật ở bên cạnh liếc mắt nhìn, thấy bảo bối mình vẫn luôn ra sức nâng niu cung chiều sắc mặt trắng bệch, môi cắn chặt đến mức rỉ máu, khóe mắt thì đỏ lựng, trên mặt lại là cái vẻ lạnh nhạt mà hắn không muốn nhìn thấy chút nào, trong lòng hắn không khỏi dâng lên cảm giác không vui. Lại nhìn sang Kiều Lộ rõ ràng vẫn còn muốn khuyên Kiều Sơ Huân, không cần nghĩ cũng biết là có liên quan tới hắn, nhất thời hắn lại càng cảm thấy buồn bực hơn.

Nhưng lúc này hắn cũng không tiện nói thêm cái gì, về phần Kiều Sơ Huân thì đương nhiên là hắn muốn đỡ, nhưng mà cũng không thể làm vậy trước mặt người ngoài được, về phần Kiều Lộ thì hắn cũng phải can thiệp vào, nhưng không thể để cho Kiều Sơ Huân nghe thấy. Vì vậy hắn chỉ có thể ngồi đối diện hai người, bưng chén trà ngồi yên không nói gì.

Ba người cứ giằng co như vậy một lát, chẳng bao lâu sau thì Tiểu Đào Nhi bưng chung canh đi vào phòng. Cảm nhận được bầu không khí lạnh ngắt trong phòng, tiểu nha đầu cũng biết không thể nói lung tung, chỉ đặt chung canh vào trong tay Kiều Sơ Huân, hành lễ với mấy người rồi lui xuống.

Lúc này Cảnh Dật đã có cái cố, liền đứng dậy đi tới trước mặt hai người, mở nắp chung canh ra, dùng thìa khuấy một chút, đặt thìa vào trong tay Kiều Sơ Huân,

nhẹ giọng căn dặn: "Bỏ khí ninh thần, gần đây buổi tối nàng ngủ không ngon, uống nhiều một chút."

Lời vừa nói ra, sắc mặt hai người kia đều thay đổi.

Kiều Sơ Huân thì vừa xấu hổ vừa không biết đáp lại thế nào, không cần ngược mắt lên cũng biết Cảnh Dật nói ra lời này là cố ý. Mặc dù nàng bất mãn với cha mình, nhưng nàng và Cảnh Dật chưa thành hôn đã cùng giường chung gối lại còn gần gũi da thịt, chuyện này cũng chẳng vẻ vang gì, cho nên nàng không dám nhìn sắc mặt Kiêu Lộ, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, giữa khóe mày còn lộ ra đôi chút âm ức.

Cảnh Dật thu hết từng biến hóa nhỏ nhoi trên mặt nàng vào trong mắt, mặc dù cảm thấy không nỡ nhưng cũng không còn cách nào khác. Muốn nhanh chóng cưới được giai nhân như kế hoạch trước đó, lại muốn thuận lợi vượt qua ngưỡng cửa của nhạc phụ tương lai, vậy thì chỉ có thể tiếp tục kế sách này!

Kiều Lộ vừa nghe thấy lời kia thì trong lòng sâu não, không ngờ hai người kia đã phát triển tới mức đó, như vậy vì danh dự của Kiêu Sơ Huân, hẳn chỉ có thể đồng ý với hôn sự này mà thôi! Đồng thời hẳn cũng thầm trách bản thân mình nhiều năm nay đã thiếu quan tâm, dung túng cho thiếp thất cho nên mới khiến trưởng nữ rơi vào tình cảnh như vậy, nhưng mặt khác hẳn lại thấy lo cho tương lai của Kiêu Sơ Huân. Dù sao thì đối phương cũng không phải người bình thường, nhất phẩm Tiểu Hầu gia của đương triều, đó là hoàng thân quốc thích đây!

Nếu đổi lại là người khác, cho dù đối phương có chút bối cảnh thì với việc làm ăn gần như trải rộng từ bắc chí nam trong vòng mấy năm gần đây, nhà hẳn chắc chắn cũng có thể xứng đôi để kết thông gia, chỉ cần của hồi môn nhiều hơn một chút, hôn sự cũng làm linh đình hơn một chút, Kiêu Sơ Huân gả tới nhà người ta cũng sẽ không phải chịu thiệt thòi.

Nhưng mà đã dính vào hoàng gia, cho dù nhà hấn có núi vàng núi bạc thì có ích lợi gì? Vài năm nữa, người ta có cưới thêm thiếp hay là bỏ thê, thậm chí có ăn chơi đàng điếm thì nhà mình cũng chẳng thể nói được tiếng nào. Kiều Sơ Huân ở nhà chồng có phải chịu khổ thế nào thì cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn. Hơn nữa nha đầu này nhà hấn từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiền lành, không giống như những cô nương chanh chua điệu ngoa khác, nàng biết gió lùa gió bẻ buồm, trong lòng lại hay nghĩ ngợi, nếu như Cảnh Dật phụ bạc nàng, chắc chắn chưa đến dăm ba năm, Kiều Sơ Huân đã có thể nín nhịn thành bệnh!

Nghĩ vậy, sắc mặt Kiều Lộ lại càng khó coi, hấn im lặng một lúc lâu, sau đó thở dài một tiếng, thấp giọng nói: "Sơ Huân, con đi cùng ta một chuyến. Cha có mấy lời muốn nói riêng với con."

Kiều Sơ Huân cắn môi đứng lên, liếc mắt nhìn Cảnh Dật, sau đó theo Kiều Lộ đi ra ngoài.

Dường như Cảnh Dật đã sớm đoán được điều này nên cũng không ngăn cản, chỉ đứng sau lạnh nhạt cất tiếng: "Ông chủ Kiều lần đầu tới đây, chưa quen với mọi thứ trong thành, hơn nữa gần đây tình hình cũng không được yên ổn lắm, hãy để cho hai tên thị vệ đi theo, ít nhiều gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau."

Lần này Kiều Lộ lại không hề tỏ ý phản đối, chỉ gật nhẹ đầu, lễ độ nói cảm ơn.

Cảnh Dật đưa mắt ra hiệu cho hai người bên cạnh, ý bảo bọn họ tháo vát một chút. Tiểu Lục và Tiểu Nghị tỏ ý đã hiểu, chấp tay với Cảnh Dật rồi cùng đi theo phía sau hai người kia.

Ra bên ngoài, Kiều Lộ dẫn người đi vào một trà lâu gần đó, chọn một chỗ phù hợp, liếc nhìn biển hiệu trên tường muốn gọi trà. Kiều Sơ Huân lại nhẹ giọng nói:

"Bột trà Hoa Ô¹ dành cho hai người và mấy món trà cụ, đều bung lên đây, để chúng ta tự làm là được."

Tiểu nhị đáp lời, cười ha ha quay người chạy đi lấy đồ. Tiểu Lục và Tiểu Nghị đứng ở bên ngoài cửa, vẫn chưa theo vào bên trong.

Chỉ chốc lát sau, mấy thứ cần thiết đều đã được chuẩn bị đầy đủ, bao gồm trà cụ dùng để điểm trà, hai phân bột trà cùng với nước nóng đã chuẩn bị sẵn. Tiểu nhị nói một câu "Thong thả dùng", sau đó đi ra ngoài, đóng cửa lại cho hai người.

Kiều Sơ Huân đứng lên, nhắc ấm nước nóng lên bắt đầu tráng ấm pha trà và chén trà.

Kiều Lộ ngồi bên cạnh thấy vậy, lúc đầu còn khó hiểu, sau đó là giật mình, cuối cùng cũng chỉ biết cười khò.

Trong hơi nước lượn lờ, Kiều Sơ Huân bung một chén trà lên, dùng hai tay đưa tới trước mặt Kiều Lộ, quỳ gối xuống: "Mời cha dùng trà."

Kiều Lộ vươn tay nhận lấy chén trà, đứng dậy đỡ Kiều Sơ Huân, nghiêm nghị nói: "Đứng lên đi."

"Nhị nương con là người thế nào ta cũng biết. Mấy năm gần đây ta bỏ mặc không quan tâm đến con, vừa hồ thẹn với mẫu thân quá cố của con, cũng vừa tự lấy làm hồ thẹn cho kẻ làm cha này."

Không biết từ lúc nào nữ nhi nhà mình đã trở nên duyên dáng xinh đẹp như vậy, không biết nàng ở nhà phải chịu nhiều thiệt thòi như vậy, cũng không biết từ khi nào nàng đã luyện được tay nghề điểm trà khéo léo như vậy, hẳn quả thật rất không xứng với hai chữ phụ thân này.

¹ Một loại danh trà thời Đại Tống, được sản xuất ở tỉnh Thiệu Hưng, thu hái từ giữa tháng ba hằng năm.

Kiều Lộ nói đến đây thì cũng không biết nói như thế nào nữa. Khóe mắt rung rung, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, thấy Kiều Sơ Huân vẫn rữ mắt đứng đó, hẳn cũng biết cho dù bây giờ mình có nói gì thì khúc mắc trong lòng nàng cũng không thể ngay một ngày hai mà cởi xuống được.

Nhưng việc cấp bách lúc này không phải là mối hiềm khích giữa cha con hai người mà là liên quan đến việc chung thân đại sự cả đời của Kiều Sơ Huân. Trước kia cho dù hẳn có sai lầm như thế nào thì lòng dạ vẫn nghiêng về khuê nữ nhà mình, trong chuyện cưới gả này, hẳn vẫn ôm chút tâm tư muốn bù đắp cho nàng.

Nhưng Cảnh Dật cho dù ưu tú thế nào thì cũng là con cháu hoàng gia, lại là một nam tử trẻ tuổi vượt trội về mọi mặt. Cùng là nam nhân, hẳn hiểu rõ tâm địa gian xảo của những người như thế, căn nhắc mọi lẽ, Kiều Lộ thật sự không mấy tán thành đối với hôn sự của hai người. Nhưng bây giờ hai người đã gắn bó như phu thê, lại nhìn đối phương không hề có ý sẽ buông tha, vì vậy có một số việc, người làm cha như hẳn chỉ có thể nói rõ trước với Kiều Sơ Huân.

"Nếu đã điếm hai chén trà thì Sơ Huân cũng ném thử đi."

Kiều Sơ Huân nghe vậy thì nhẹ nhàng gạt đầu, đến bên cạnh bàn nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

Kiều Lộ thấy Kiều Sơ Huân đã nuốt nước trà xuống thì hỏi: "Mùi vị thế nào?"

Kiều Sơ Huân suy xét một lúc, nhẹ giọng trả lời: "Trà Hoa Ô nổi tiếng với hương vị thơm nồng, nếu là trà được thu hái đầu năm, kỹ thuật điếm trà lại đảm bảo, ngoài mùi vị thơm và thuần ra thì còn có thể từ từ cảm nhận được vị đắng chát trong nước trà, uống hết chén trà, vị đắng trên đầu lưỡi sẽ trở thành vị ngọt. Đây là thượng phẩm."

Kiều Lộ nghe Kiều Sơ Huân giải thích rõ, chậm rãi uống hết một chén trà, sau đó mới lên tiếng: "Nói không sai."

"Sơ Huân, từ trước tới nay cha đã để con phải chịu nhiều thiệt thòi, ta cũng không dám hy vọng con có thể lập tức tha thứ, chỉ là những lời hôm nay ta nói, hy vọng con có thể nhớ kỹ cả đời."

Kiều Lộ nhìn vào mắt Kiều Sơ Huân, chậm rãi nói: "Chén trà này là do tự tay con điếm, cho dù là đắng hay ngọt thì cũng là do con tự lựa chọn. Lúc ngọt thì hưởng thụ, lúc đắng thì cũng không cần phải quá mức lo lắng. Làm người không thể cả đời thuận buồm xuôi gió, đợi đến lúc con ở tuổi như cha bây giờ, ngẫm lại nửa đời đã qua, có thể cảm nhận được vị ngọt trong cái đắng thì cũng đã đủ để thỏa mãn, coi như không uống một đời này."

Đôi mắt Kiều Sơ Huân dần ngập nước, nhưng cũng không nói thêm lời nào, chỉ liên tục gật đầu.

Kiều Lộ thở dài, kéo tay Kiều Sơ Huân, hai cha con ngồi nắm tay nhau, hần thấp giọng cất tiếng hỏi: "Con thật sự... thích hần ta như vậy?"

Kiều Sơ Huân cắn môi cố nén cảm giác muốn bật khóc, nhẹ nhàng gật đầu.

Kiều Lộ yên lặng một lúc, lại thấp giọng nói: "Sơ Huân, nếu con đã biết thân phận của hần thì trong lòng cũng nên chuẩn bị trước. Hần có thân phận địa vị như vậy, tương mạo lại xuất chúng, khó mà... cả đời chỉ có một mình con..."

Kiều Sơ Huân không ngờ Kiều Lộ sẽ nói như vậy, cả người bỗng dựng cứng ngắc, sau đó là khó chịu trong lòng.

Kiều Lộ thấy nàng như vậy thì biết là từ trước tới giờ nàng chưa từng nghĩ đến điều này, cũng vì vậy mà cảm thấy không được thoải mái lắm: "Lần này ta tới

tìm con, chuyện làm ăn đã có người trông coi giúp, không cần phải gấp gáp trở về, mấy ngày nay con hãy suy nghĩ cho thật kĩ..."

Kiều Lộ vừa nói chuyện vừa cắn răng, quyết tâm nói ra miệng: "Tốt nhất con hãy nghĩ cho kĩ, mặc dù đã từng cùng hấn... Nếu không muốn hôn sự này thì cũng không phải là không thể làm được! Dù sao việc này cũng không có ai khác biết, đến lúc đó cha chuẩn bị của hồi môn cho con nhiều một chút, chúng ta cũng hạ thấp yêu cầu một chút, chắc chắn sẽ có thể tìm được người toàn tâm toàn ý đối tốt với con."

Kiều Sơ Huân nhất thời cũng không mấy chắc chắn, mấy câu Kiều Lộ vừa nói đúng là từng câu từng chữ đều là vì muốn tốt cho nàng, mà Cảnh Dật đối tốt với nàng mặc dù là thật lòng thật dạ, nhưng với điều kiện của hấn, tương lai chưa chắc đã không...

Bây giờ trong lòng hấn chỉ có một mình nàng, không có nghĩa là sau này vĩnh viễn chỉ có một mình nàng. Hiện giờ hấn hết lòng yêu thương nàng, việc này không phải giả, nhưng ai có thể đảm bảo rằng cả đời chỉ yêu thương một người?

Ngay cả phụ thân nàng đây, mẫu thân nàng qua đời chưa đầy một năm đã cưới nhị nương về, bình thường ở bên ngoài cũng không ít lần tìm nữ nhân vui đùa. Cảnh Dật không chỉ có thân phận hơn người địa vị cao quý mà cả diện mạo lẫn tài năng đều xuất chúng, một nam nhân như vậy, cả đời có thể chỉ có một mình nàng sao?

Hai người ngoài cửa kia nghe rõ toàn bộ cuộc nói chuyện của hai cha con bên trong này, bao gồm cả câu nói cố đê thấp xuống của Kiều Lộ, trong lòng không khỏi khó chịu, hết sức lo lắng. Từ lúc nghe cha nói xong Kiều tiểu thư vẫn không lên tiếng, có lẽ là đã nghe lọt tai những lời này. Nhưng mà chủ tử nhà bọn hấn đâu phải là những nam tử khác chứ!

Quả thật, những lời Kiều Lộ nói không tránh khỏi sai lệch, nếu đặt lên người những vương công quý tộc khác thì quả là không sai, nhưng chủ tử nhà bọn hắn lớn lên ở phủ Tam Vương gia, có phụ thân và huynh trưởng như vậy, vốn cực kỳ chán ghét các mối quan hệ nam nữ hỗn loạn, lại bởi vì Triệu Lâm là huynh đệ song sinh nên hắn vẫn luôn chán ghét dung mạo xuất chúng của mình, từng có lần có ý định tự hủy dung mạo, may mà Cao Linh kịp thời phát hiện nên mới ngăn lại được.

Nếu nói trên đời này những người dung mạo xuất chúng mà lại ghét bỏ chính dung mạo của mình tới mức cực đoan, chỉ sợ ngoài Cảnh Dật ra thì cũng chẳng còn người nào khác. Nếu nói đến những nam tử xuất sắc nhất Đại Tông này, gia thế tài năng đều vượt trội, có ai chán ghét cuộc sống ăn chơi đàng điếm ba thê bốn thiếp, chắc hẳn Cảnh Dật cũng sẽ đứng thứ nhất.

Cho dù bên cạnh Cảnh Dật còn có Triệu Đình và Triển Vân, một kẻ thì lãnh cảm, một kẻ thì khả năng tự kiềm chế quá mạnh, thế nhưng thuở thiếu thời cũng đều đã từng vui đùa. Con cháu thế gia phần lớn đều giống như Chu Dục Phi, phong lưu chơi bời không chịu gò bó. Đếm tới đếm lui, nào có ai như Cảnh Dật, ghét việc vui đùa hưởng lạc buông thả dục vọng cùng nữ nhân từ tận đáy lòng.

Hai người nghĩ như vậy, đều cảm thấy bất công thay cho chủ tử nhà mình, bỗng dưng bị Kiều Lộ vợ đũa cả nắm như vậy, khiến cho Kiều tiểu thư nghĩ ngợi trong lòng, về nhà lại khó tránh khỏi xích mích với Cảnh Dật. Đồng thời bọn họ cũng hơi oán giận tính cách kiêu ngạo của Cảnh Dật, nếu hắn cũng biết ăn biết nói như Triển Vân, thường xuyên tâm sự với Kiều tiểu thư những chuyện lúc còn bé, như vậy bây giờ Kiều tiểu thư đã chẳng vì những lời này mà bị dao động, mất niềm tin đối với Cảnh Dật.

Nhưng hai người này lại không hề nghĩ rằng sự việc không đơn giản như những gì bọn hắn nghĩ. Thứ nhất, nói thế nào thì Kiều Lộ cũng không phải là

người ngoài, mặc dù mấy năm gần đây cha con xa cách, nhưng người ta vẫn nói cha con liền tâm, lời của người làm cha chắc chắn rất có trọng lượng. Thứ hai, chuyện tình yêu nam nữ này không giống như tình nghĩa huynh đệ, càng yêu thích thì lại càng dễ bất an, càng thật lòng thật dạ thì lại càng khó thỏa mãn.

Trong phòng yên lặng một lúc lâu.

Sau cùng, lúc Kiều Sơ Huân đi theo Kiều Lộ ra khỏi phòng thì hai mắt đã sung phòng, vẻ mặt ủ rũ, quả thật mấy câu nói kia đã đả động được trái tim nàng. Hai người Tiểu Lục đứng bên cạnh thấy vậy thì cũng chỉ biết lo lắng suông, trong lòng chỉ nghĩ, về nhà phải nói ngay chuyện này với chủ tử, nếu không... chưa biết hậu quả sẽ thế nào!

Cả đường đi, Kiều Sơ Huân vẫn cứ nghĩ mãi chuyện này, trên mặt lộ rõ vẻ ủ oải, trong lòng thì mờ mịt không biết phải làm sao. Vừa nghĩ tới chuyện về nhà đối mặt với Cảnh Dật, biết rõ sắc mặt mình hiện giờ rất khó coi, không muốn khiến hấn vì lo lắng cho nàng mà càng thêm phiền muộn, trong lòng nàng lại càng cảm thấy bứt rứt, chỉ chốc lát sau, nước mắt đã ướt đẫm hai gò má.

Kiều Lộ đi ở đằng trước, hai người Tiểu Lục lại đi phía sau cách mấy bước, vì vậy đều không ai nhìn thấy sắc mặt Kiều Sơ Huân, hoặc cũng có thể bởi vì người nào người nấy đều có suy nghĩ riêng cho nên tư tưởng đều không mấy tập trung. Đi tới một góc quanh, hai người Tiểu Lục cảm thấy một cơn gió lướt qua, mắt hoa lên, trong nháy mắt Kiều Sơ Huân đã bị kẻ khác kẹp dưới tay, lướt qua một mái nhà, chạy về phía xa.

Người đi đường đều bị cảnh này dọa cho sợ ngây ra. Kiều Lộ nghe thấy động tĩnh bất thường phía sau, quay người lại thì chỉ thấy Kiều Sơ Huân đột nhiên biến mất, lại thấy hai tên thị vệ võ nghệ cao cường dường như đang đuổi theo kẻ nào đó, nhất thời cũng hoảng loạn, gọi người cứu mạng!

Chương 11: Trong lúc sinh tử

Lại nói đến Kiều Sơ Huân, lúc đầu là bị kẹp dưới cánh tay, sau đó lại bị ôm ngang ở trước người, vừa định lên tiếng kêu cứu thì thấy rõ khuôn mặt kẻ đang ôm mình, trong lòng cũng hoảng sợ, nhất thời mất hết khả năng ngôn ngữ.

Người nọ dường như không hề bất ngờ trước phản ứng của nàng, chỉ mỉm cười, trong mắt hiện ra hết vẻ độc ác nham hiểm, lộ một nụ cười châm chọc: "Cuối cùng cũng có chút tự lượng sức mình đây."

Kiều Sơ Huân hơi ngẩn ra, đánh mất thời cơ, lại định kêu cứu nhưng đã bị điểm huyết cam, không thốt lên được tiếng nào.

Chỉ có thể nhìn thấy phía dưới chiếc nón rộng vành phủ lụa đen là một dung mạo tuyệt sắc, hàng mày viền sơn, đôi mắt long lanh, mũi cao môi đỏ thần thái

phong lưu, ngũ quan tướng mạo tinh xảo không giống người thật, chỉ là giữa khoe mày hiện rõ vẻ thù hận, quanh người lại tỏa ra thứ hơi thở xa cách, khiến người ta bất giác cảm thấy khó chịu. Nhưng không thể nghi ngờ gì, đây chính là Tô Thanh Vân!

Kiều Sơ Huân tròn tròn mắt nhìn nam tử kia, khoe mày càng lúc càng nhú chặt, trong lòng cũng hiểu được tại sao người này lại khiến cho người ta cảm thấy khó chịu. Không phải bởi vì vẻ tàn nhẫn hay đáng sợ, mà vì trên người hắn toát ra thứ khí chất khiến người ta muốn sa đọa, vẻ phong lưu thanh nhã giữa khoe mày cho dù là những kỹ nữ tiểu quan hút khách nhất trong các thanh lâu cũng không sánh được một góc, chính là do đã từng giao cấu với vô số người, hưởng qua đủ trò phóng đảng trên đời mới tạo thành.

Kiều Sơ Huân tinh thông y lý, nhìn qua sắc mặt bên ngoài, từ làn da hơi xanh xao và hơi thở của hắn có thể suy đoán được, chắc chắn người này quanh năm chìm trong ham muốn xác thịt dẫn đến tinh lực suy nhược, máu lưu thông kém, nếu cứ tiếp tục như thế thì chưa đến một năm nữa, cho dù mạng lớn không chết thì nửa đời sau cũng không thể giao phối, đừng nói đến chuyện có thể sinh con nối dõi.

Tô Thanh Vân lại bị vẻ mặt nhăn nhó của Kiều Sơ Huân làm cho khó chịu, nhẹ giọng trách mắng: "Người đã chết đến nơi rồi, thật đúng là không biết sợ sao?"

Ôm nàng leo qua một bức tường nữa, Tô Thanh Vân ra sức chạy như điên, vừa chạy vừa cười đầy quyến rũ, nói với nàng: "Chỉ là người nhìn như thế thật sự khiến cho ta cảm thấy ngoài ý muốn."

"Người nói xem, Triệu Kỳ đẹp hơn hay là ta đẹp hơn?"

Kiều Sơ Huân biết Triệu Kỳ vốn là tên trước kia của Cảnh Dật, vừa nghe nam tử này nhắc tới, lại nghĩ tới nỗi lo suốt mấy ngày nay của mình, nàng không khỏi biến sắc, trên mặt cũng lộ ra vẻ sầu não.

Tô Thanh Vân biết mình đã bỏ xa hai người kia, hơn nữa còn có người khác phối hợp, lại đã ra khỏi thành đến vùng hoang vu vắng vẻ, cũng không cần phải lo Kiều Sơ Huân sẽ lên tiếng kêu cứu. Vì vậy hắn giải huyệt cầm cho Kiều Sơ Huân, mỉm cười nói: "Người nói xem, Triệu Kỳ đẹp hơn, hay là ta đẹp hơn?"

Kiều Sơ Huân nhìn không thấu suy nghĩ trong lòng người này, cũng không dám đoán liều ý tứ trong câu hỏi của hắn, vì vậy mặc dù đã có thể lên tiếng nhưng vẫn chọn im lặng không nói chuyện.

Tô Thanh Vân lại bị thái độ của nàng chọc giận, nhìn nàng đầy hung dữ, trách mắng: "Khá lắm đồ tiện nữ không có lương tâm! Hắn ngày ngày hầu hạ người ăn ngon ngủ yên, quan tâm người từng ly từng tí, ngay cả xiêm y các người mặc lúc thành thân hắn cũng tự mình lo liệu, thế mà bây giờ người vì sợ ta sẽ làm hại người mà ngay cả một câu bênh vực hắn cũng không dám nói!"

Trong lúc hắn nói chuyện, hai người đã đi vào một khu rừng rậm rạp, Tô Thanh Vân buông tay thả nàng xuống đất, đồng thời văng ra một cái tát: "Quả nhiên nữ nhân đều là hạng không có lương tâm!"

Kiều Sơ Huân bị hắn thả xuống như vậy, cả lưng lẫn tay chân đều đau nhói, trước mắt lại bỗng dung tối đen. Vừa ngẩng mặt lên thì đã bị đánh đến mức đầu lệch sang một bên, chẳng mấy chốc một bên gò má đã sưng phồng, trong họng sặc một tiếng, ho ra một búng máu.

Tô Thanh Vân không thấy máu thì còn đỡ, vừa thấy máu tươi thì cả người bỗng dung kích động, níu áo Kiều Sơ Huân, lại liên tục giáng xuống mấy cái bạt tai. Hắn đánh cho nàng gần như ngất đi thì mới bình tĩnh trở lại, đột nhiên đứng bật dậy, đi loanh quanh mấy vòng, lại nhìn về hướng lúc nãy, không thấy hai người kia đuổi tới, vẻ mặt càng trở nên u ám hơn. Xóc người nàng lên lay mấy cái, nghe được Kiều Sơ Huân hít vào một hơi, biết nàng đã tỉnh lại thì liền lấy tay không chế

cổ nàng, hỏi: "Người nói xem, có phải Triệu Kỳ là người có tướng mạo xuất sắc nhất trên đời này hay không?"

Lúc này đầu óc Kiều Sơ Huân đã mơ màng hỗn loạn, nhưng nàng cũng biết tâm trí người này khác thường, lại có ngàn mối liên quan với Cảnh Dật, có thể còn không thoát khỏi liên quan tới phủ Tam Vương gia và vụ án Thất Sinh Giáo mà Cảnh Dật vẫn luôn cố gắng điều tra. Không muốn hấn moi ra bất cứ điều gì có liên quan tới Cảnh Dật từ miệng mình, cũng không dám khiến hấn kích động hơn nữa, nàng chỉ có thể cắn chặt răng kiên quyết không mở miệng, để mặc cho hấn ra sức giày vò đến chết!

Chỉ là nhớ tới giọng nói và dáng điệu của Cảnh Dật, nhớ tới cảnh hai người triền miên đêm qua, lúc cao trào hấn ghé bên tai nàng khàn giọng nói những lời yêu thương, sáng nay hấn ôm nàng trong lòng, kéo tay nàng đặt lên ngực hấn làm nũng, buổi trưa hấn đắp chăn cho nàng, đối mặt với phụ thân nàng lại ra sức nhẫn nại và bảo vệ nàng...

Đâu thể ngờ được rằng, chỉ mới qua một chốc, bản thân nàng lại bởi vì vài lời khuyên của cha mà trong lòng sinh ra khúc mắc, sau đó lại bị người này bắt tới đây đối mặt với lựa chọn sinh tử. Kiều Sơ Huân nghĩ lại những chuyện đã qua, bị hấn ta bóp cổ chất vấn, tức giận quát mắng thì nàng cong môi lên, từ khóe mắt trào ra hai hàng lệ.

Nhớ tới lần đầu tiên nàng và Cảnh Dật gặp nhau, nàng quỳ trong kiệu, ngược mắt lên nhìn thẳng vào hấn, khuôn mặt hấn tái nhợt vì bệnh nhưng vẫn không che giấu được vẻ tuấn tú. Hai người đều mang tâm tư băn khoăn mà trải qua cuộc sống bình lặng, hấn ngang ngược đòi nàng may túi thom, cài trâm cho nàng, cùng nàng hái hoa mai, đi dạo chợ, nướng cá, nấu canh nấm,... Nhớ lại từng ký ức lúc hai người ở cạnh nhau, trong ngực Kiều Sơ Huân dường như nổi lên một tầng hơi ấm,

nơi yếu ớt nhất trên trái tim lại đau nhói như bị kim châm, phải đến lúc đối mặt với cái chết thì mới hiểu rõ, thật ra có những việc cần gì phải tính toán nhiều như vậy?

Sau này hắn sẽ cưới nữ tử khác thì sao? Hắn sẽ thích người khác thì sao? Chỉ cần hai người đã từng vui vẻ ở bên nhau, chỉ cần lúc hắn nói yêu thương nàng là thật lòng thật dạ, cho dù sau này hắn có thay lòng không còn thương nàng nữa thì nàng vẫn còn nguyên vẹn những hồi ức tốt đẹp này, nàng đã từng vui vẻ trải qua những điều hạnh phúc đó.

Giống như khi bà bà qua đời, Tiểu Tụ bị nhị nương ép gả chồng, nàng khi đó ngay cả một bọc quần áo cũng không có, mặc cả bộ hỉ phục mà bỏ chạy, chẳng phải là đã gặp được Cảnh Dật sao? Lại nhớ tới mười mấy năm đã qua, dù từng phải chịu những thiệt thòi và bất công, nhưng bên cạnh vẫn luôn có người thật lòng đối tốt với nàng, vẫn còn có những điều đáng để nàng khắc ghi tận đáy lòng, người sống trên đời chỉ một lần, thời gian qua nhanh như bóng câu ngoài khe cửa, chẳng phải chính là như vậy sao!

Chỉ mấy chớp mắt ngắn ngủi, Kiều Sơ Huân dường như lại đã nhìn rõ mười tám năm đã qua, nước mắt dần ngưng lại, nụ cười bên môi càng thêm rục rở. Tô Thanh Vân thấy nàng đánh không trả mắng không cãi thì lại càng thêm điên cuồng, cho rằng nàng cố tình không để ý đến mình, cho rằng hắn sẽ không thể làm ra chuyện gì độc ác.

Trước mắt có thứ gì chột lóc lên, Kiều Sơ Huân gắng gượng mở mắt ra, chỉ thấy Tô Thanh Vân rút từ trong giày ra một cây dao găm, nham hiểm cười với nàng: "Người đã không muốn mở miệng thì chúng ta để sự thật lên tiếng vậy. Ta thật sự rất muốn nhìn một chút xem, nếu ta làm hỏng khuôn mặt này của ngươi, Triệu Kỳ sẽ có phản ứng như thế nào."

Kiều Sơ Huân nhắm mắt lại cười, kẻ này đúng là một tên điên thật sự!

Tô Thanh Vân cũng cười cười theo nàng, một tay giữ cổ Kiều Sơ Huân, vừa giơ tay lên lại chợt cảm thấy bên gò má mát lạnh. Hắn theo bản năng vươn tay lên sờ, lập tức cảm giác được thứ gì đó nóng nóng dính dính. Định thần nhìn lại, trên ngón tay dính đầy máu tươi, hắn đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, cũng không để tâm đến Kiều Sơ Huân nữa, đứng lên nhìn quanh bốn phía hô to: "Kẻ nào! Ra đây --"

Tô Thanh Vân quay trở lại trạng thái kích động nóng nảy trước đó, đi vòng quanh một lúc, móc từ trong ngực ra một chiếc gương đồng, chiếu về phía mặt trời, lập tức nhìn thấy trên gò má như ngọc của mình bị rạch một đường, không biết là bị ám khí gì đánh tới, dường như chỉ lướt qua như trang giấy, vừa mảnh vừa dài, chừng hơn một tấc, máu không ngừng tuôn ra từ miệng vết thương, chẳng mấy chốc đã nhiễm đỏ một bên má.

Tô Thanh Vân dường như không chịu nổi sự thật khuôn mặt mình bị kẻ khác làm hỏng, ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng dài: "A -- Kẻ nào! Ta phải giết ngươi!"

Chim chóc trong rừng sợ hãi bay tán loạn, cả cánh rừng bỗng chốc trở nên vắng vẻ, chỉ có Kiều Sơ Huân đang cuộn tròn trên mặt đất phát ra những tiếng nôn yếu ớt. Tô Thanh Vân gào to một tiếng, dần dần âm thanh khàn tới mức gần như thút thít, hai mắt đầy tơ máu nhìn khắp bốn phía, đột nhiên nghe thấy từ một góc nào đó ở sau lưng có tiếng người đi tới.

Hắn nhanh chóng xoay người lại, nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi mặc quan phục màu đỏ đang thả đi ra từ phía sau một gốc cây, trên mặt mang theo nụ cười vô hại, ánh mắt dường như còn có vẻ sợ hãi tránh né. Người đó lên tiếng, giọng nói trong trẻo ôn hòa như dòng suối ngày xuân, còn lẫn chút ý vị trấn an

lòng người: "Đừng kích động, đừng kích động, ta không phải đầu sỏ làm hỏng mặt người."

Nam tử kia vừa nói vừa giang rộng hai cánh tay ra, ý là trên người mình không mang binh khí, dịu giọng nói: "Người xem, ta không biết võ."

Tô Thanh Vân vẫn nhìn hằm hằm, vung dao găm lên gào thét: "Vậy là kẻ nào?"

Nam tử trẻ tuổi ra vẻ vô tội, hơi sợ sệt rụt cổ lại: "Này này, trước hết người đừng có thét nữa. Thật ra ta cũng rất sợ."

Tô Thanh Vân nổi đóa, cầm dao găm đi về phía nam tử kia: "Người làm quan?"

Nam tử giơ tay lên chỉ chỉ áo gấm trên người, mỉm cười: "Không phải là quá rõ ràng sao?"

Tô Thanh Vân nghiêng đầu quan sát hoa văn trên áo, dường như đang cố nhớ lại, híp mắt nhìn nam tử kia: "Chính nhị phẩm, người quản cái gì?"

Nam tử híp mắt cười, nói từng chữ một: "Quản, người như người."

Đúng lúc đó, Tô Thanh Vân chợt cảm thấy sau gáy nhói lên, tròn tròn mắt nhìn nam tử kia đầy vẻ khó tin, sau đó ngã sấp xuống đất. Phía sau, một nữ tử mặc đồ đen xuất hiện, nam tử kia thở phào một hơi dài, ra vẻ cực kỳ sợ hãi, vỗ ngực một cái: "Viên Viên người chậm chạp quá, vừa rồi ta bị dọa sợ muốn chết!"

Nữ tử lạnh lùng liếc nam tử một cái, xoay người đi tới bên cạnh Kiều Sở Huân, cẩn thận đỡ nàng dậy, nhẹ giọng gọi: "Cô nương, có thể nghe được tiếng ta nói chuyện chứ? Người gắng gượng một chút, ta dẫn người đi gặp đại phu."

Nói xong thì ôm ngang người nàng lên, lại bị nam tử kia vội vàng ngăn lại: "Ôi, Viên Viên người là nữ hài cơ mà! Ôm một cô nương khác như vậy có ổn không?"

Nữ tử tức giận trừng mắt: "Nam tử như người ôm một cô nương thì ổn sao?"

Nam tử cong mắt lên cười ngượng ngùng: "Ừ!"

Nữ tử bị hắn làm cho ghen lòi, lập tức đánh lên bàn tay nam tử vừa đặt bên hông Kiều Sơ Huân: "Động tay động chân cái gì đấy! Vừa rồi người không nghe thấy những gì người kia nói với nàng ấy sao?"

Nam tử chớp chớp mắt: "Nghe được chứ, có quen biết An Dật Hầu! Chuẩn bị thành thân."

Nữ tử hít một hơi: "Người --"

Nam tử nhích lại gần một chút, chớp mắt nhìn chằm chằm nữ tử: "Viên Viên, không phải là người ghen đấy chứ?"

Nữ tử chỉ thấy trong cổ ngọt ngọt, như thể sắp học máu: "..."

Thấy thương thế của Kiều Sơ Huân không thể trì hoãn được nữa, nữ tử cũng không cãi nhai với nam tử nữa, hất tay đối phương ra, ôm ngang Kiều Sơ Huân lên.

Nam tử đi theo, vươn tay chặn lại: "Này -- Viên Viên người không thể ôm nàng ấy đi được!"

Vừa nói vừa đưa tay chỉ ra phía sau, trên mặt lại lộ ra vẻ vẫn còn sợ hãi: "Người ôm nàng ấy đi, vậy tên kia phải làm sao đây?"

Nữ tử bị gọi là Viên Viên cong môi cười lạnh: "Người ôm đi! Lẽ nào người còn mong ta ôm một đại nam nhân?"

Nam tử lắc đầu, vẻ mặt như muốn nói "Viên Viên người đàn quá": "Đương nhiên không phải! Ý của ta là, ta ôm nàng ấy, người kéo người nọ là được rồi."

Nụ cười trên mặt nữ tử trở nên cứng ngắc, nàng ta bình tĩnh nhìn nam tử một cái, giọng nói giọng gạo: "Người quả nhiên --"

"Hử?"

"... Không phải người."

Trong lúc nói chuyện, nam tử đã vươn tay ôm Kiều Sơ Huân vào trong lòng, đồng thời nữ tử đi tới bên cạnh Tô Thanh Vân, lại điểm trụ mấy huyết quanh người hắn, nắm lấy áo kéo hắn đi theo phía sau nam tử.

...

Hai người đi ra khỏi rừng cây không xa thì nữ tử đột nhiên dừng bước lại, trở tay nắm chặt áo Tô Thanh Vân, xoay người đối đầu với kẻ vừa đến. Nam tử còn chưa kịp hét lên thì nàng ta đã liên tục lui lại mấy bước, ho ra một ngụm máu tươi, quỳ một chân xuống đất, ánh mắt sắc lạnh chống lại ánh nhìn của kẻ vừa đến, lạnh lùng nói: "To gan! Người này là tội phạm triều đình, nếu ngươi cưỡng bắt, chính là chống đối lại triều đình --"

Người đến mặc đồ trắng toàn thân, mặt che một tấm lụa mỏng cùng màu, đôi mắt đầy vẻ tàn ác lại lộ rõ, hắn xốc Tô Thanh Vân lên cười khê: "Tiểu cô nương tuổi còn chưa lớn mà khẩu khí lại không nhỏ, về nhà rèn luyện thêm vài năm rồi quay lại nói chuyện!"

"Viên Viên!"

Không để ý tới tiếng ngăn cản của nam tử phía sau, nữ tử áo đen cười lạnh một tiếng, rút một đôi loan đao từ bên hông ra chĩa thẳng về phía trước: "Để người này ở lại, ta tha chết cho ngươi!"

Nam tử áo trắng dùng một tay xách Tô Thanh Vân, nhẹ nhàng nhấc chân lên, đá rơi một thanh loan đao của nữ tử, giọng nói rất thản nhiên: "Người trẻ tuổi không biết nghe lời khuyên bảo thì cuối cùng chỉ thua thiệt mà thôi."

Nữ tử bất chấp cổ tay bị đánh đau nhói, tay trái cầm đao bỏ về một bên vai của nam tử áo trắng, đồng thời tay còn lại sờ tới bên hông, hát một cái, bốn miếng phi tiêu theo khe hở giữa ngón tay bay thẳng về phía nam tử áo trắng và Tô Thanh Vân. Ánh mắt hắn ta buốt lạnh, nghiêng người tránh thoát, Tô Thanh Vân vì đã mất đi ý thức nên không thể tự bảo vệ mình, trên ngực trúng một miếng phi tiêu, thấp giọng rên một tiếng, khóe mày cau lại.

Nam tử áo trắng thấy thế thì sắc mặt càng tối tăm hơn, không hề chớp mắt vươn tay rút ra một miếng phi tiêu bằng sắt, dưới lớp lụa trắng lộ ra một nụ cười sâu xa, quay người ném về phía nữ tử.

Nữ tử xoay người, chật vật tránh thoát, đồng thời nghe được tiếng móng ngựa dồn dập từ phía sau tiến tới càng lúc càng gần, chỉ chớp mắt sau đó, âm thanh sắc bén của binh khí đã vang vọng ngay bên tai. Không biết người tới có ý đồ gì, bây giờ có muốn né tránh cũng không kịp, nữ tử chỉ có thể nhắm chặt mắt lại theo bản năng, cảm giác binh khí xẹt qua trên vai mình kéo theo một cơn gió buốt lạnh, ngay sau đó lại nghe "hự" một tiếng, âm thanh phát ra do vũ khí sắc bén đâm xuyên qua máu thịt lẫn át cả tiếng rên rỉ đau đớn có kìm nén của người nào đó.

Mặc dù xuất thân là con nhà võ nhưng nghe được thứ âm thanh này, nữ tử vẫn thấy tóc gáy dựng đứng, không dám tưởng tượng muốn làm việc đó phải cần tới sức lực và sát khí lớn tới mức nào, càng không dám nhìn xem trước mắt là cảnh

tượng máu thịt be bét ra sao. Cả người nàng ta sững ra, ngay lúc trợn mắt lên vì hoảng sợ thì nhìn thấy một ngọn giáo bạc đầu sói năm lưỡi sáng chói từ phía trên đâm vào bắp đùi nam tử áo bạc, hơn nửa ngọn giáo đâm xuyên qua, chọc thẳng xuống phần đất phía sau, đóng đinh một người sống sờ sờ xuống đất không thể nào nhúc nhích nổi!

Chương 12: Cháo rau sam

Nữ tử giật mình đến quên cả thở dốc, đến lúc nhớ ra thì mới phát hiện trong lòng ngực đau nhói, sau lưng cũng đổ mồ hôi lạnh. Mơ mơ màng màng xoay người lại, liền thấy một nam tử tuấn mỹ mặc một bộ đồ đồ tía tung người xuống ngựa, đón lấy nữ tử đang hôn mê trong tay Dung Khải, sắc mặt u ám ánh mắt giận dữ, khắp người tỏa ra sát khí, lạnh lùng quét mắt nhìn nam tử áo trắng. Nếu nhìn kỹ có thể thấy hai cánh tay đón lấy nữ tử kia hơi run, lúc cúi đầu nhìn người trong lòng thì giữa khoe mày cũng lộ ra chút dịu dàng hiếm thấy, đặt bên cạnh dáng vẻ tàn ác lại không hề có cảm giác mâu thuẫn.

Dung Khải vừa được rảnh tay, chỉ thấp giọng nói với người kia vài câu rồi lập tức xoay người chạy về phía nàng, kéo cánh tay nàng quan sát khắp trên dưới một lượt, lúu rúu hỏi: "Viên Viên ngươi sao rồi? Có bị thương chỗ nào không? Vừa rồi

còn ói ra máu, trong ngực có đau không? Này? Sao lại không nói chuyện, sợ tới choáng váng rồi sao?"

Nữ tử bị gọi là Viên Viên kia, thật ra tên đầy đủ chẳng hề có một chữ "viên" nào, thu lại ánh mắt đang nhìn Cảnh Dật, hơi ngẩn người quay sang nhìn Dung Khải.

Dung Khải mò mẫm khắp từ trên bả vai xuống dưới cẳng chân nàng, vẻ mặt thật sự lo lắng: "Người có thấy đau chỗ nào không? Cái này không thể cậy mạnh được, nói đi!"

Ninh Nặc lật tay kẹp bàn tay Dung Khải đang bắt đầu lần mò đến ngực nàng, khẽ quát: "Người sờ chỗ nào đấy!"

Dung Khải vẻ mặt vô tội, duỗi duỗi năm ngón tay, thật đúng là chạm không tới mà! Đáy lòng nghĩ thầm đáng tiếc đáng tiếc, nhưng nét mặt lại làm ra vẻ vô cùng oan ức: "Ta lo tim của Viên Viên người bị đau mà thôi!"

Ninh Nặc ngửa cổ lên trời đảo mắt một cái, đang định lên tiếng thì thấy Dung Khải đột nhiên biến sắc, ôm lấy eo nàng xoay người, hai người đổi vị trí, biến thành nàng đối mặt với Tô Thanh Vân và nam tử áo trắng kia, lập tức nhìn thấy Tô Thanh Vân chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào, nhặt lên một cây phi tiêu sắt rơi trên đất lúc trước ném mạnh về phía này, nghe răng cười với nàng, cũng không quan tâm đến nam tử áo trắng bên cạnh, xoay người ra sức chạy điên cuồng.

Bên cạnh có người cao giọng hét lên đuổi theo, còn có người thúc ngựa truy đuổi, vó ngựa vút lên hất tung bụi bặm mịt mù, Ninh Nặc lại không để ý đến bất cứ cái gì, chỉ nhìn Dung Khải ở trước mặt đang cong khoe môi trắng bệch mỉm cười, tay nàng nắm sau lưng áo hần cũng dần bị thứ gì đó thấm ướt...

Ninh Nặc ôm lấy thân thể đang dần trượt xuống của hắn, cau mày trách mắng: "Này họ Dung kia! Tỉnh táo chút đi!"

Nụ cười của Dung Khải vẫn không đổi, đôi mắt dài mảnh nheo lại, vẫn là dáng vẻ rất muốn ăn đòn thường ngày, ho hai tiếng, giọng nói hơi yếu ớt: "Viên Viên... Bị người hại chết, đã sớm nói với người là ám khí đừng tầm độc, nếu không... rất dễ tự mình hại mình. Quả nhiên... khụ khụ..."

Ninh Nặc cố nén cảm giác phần nộ, cắt đứt lời lải nhải không ngớt của hắn: "Trên phi tiêu không có độc, hơn nữa hắn cũng đâm không sâu, còn chưa tới nửa tấc... Này! Tên vô lại nhà người..."

Dung Khải theo sức nặng cơ thể trượt dần xuống đất, Ninh Nặc cũng theo hắn quỳ một chân trên nền đất, đưa một tay ra trước mặt hắn ý bảo hắn nhìn: "Người nhìn cho kĩ đi, thật sự không hề sâu."

Sắc mặt Dung Khải càng trở nên trắng bệch, mãi lâu sau mới nghẹn ngào thốt ra một câu: "Người nhỏ ra từ lúc nào!"

Ninh Nặc vẫn rất bình tĩnh: "Trong lúc người nói ta không nên tầm độc vào ám khí."

Bên cạnh có người tới đỡ hai người: "Hai vị vất vả rồi, trước hết hãy theo bọn ta về phủ Hầu gia, những chuyện khác chờ lát nữa rồi nói sau."

Rốt cuộc Dung Khải cũng lộ ra được chút phong phạm của một mệnh quan triều đình, thở hồn hển nói: "Tên áo trắng kia..."

Cao Linh giúp Ninh Nặc đỡ hắn ngồi vào bên trong xe: "Mạng cũng đã mất hơn phân nửa rồi, chạy không nổi."

Dung Khải thù dai, nghiêng răng híp mắt: "Tên vừa rồi ném ta một tiêu..."

Cao Linh ra hiệu cho hấn xoay người một chút, muốn quan sát vết thương trên lưng hấn: "Đã có huynh đệ đuổi theo."

Dung Khải né đi không cho hấn đụng tới, ra vẻ đáng thương túm tay Ninh Nặc: "Viên Viên, người xem cho ta đi. Ta không muốn để cho nam nhân khác xem người ta."

Khóe miệng Cao Linh giật giật một cái, suýt chút nữa thì ngất xỉu, tên dở hơi này! Trước kia ở vùng tây bắc đã văn hoa có tiếng, được triệu về Biện Kinh làm Thượng thư Hình bộ cũng không biết thu liễm, chẳng biết mấy lão già lồm khồm trong kinh thành làm sao mà còn chịu được mấy trò của hấn!

...

Lại nói tới Cảnh Dật cẩn thận ôm người vào xe ngựa, đi cùng còn có Y Thanh Vũ và Liêu Hồng Đàm. Liêu Hồng Đàm vốn là người tính tình nóng nảy, đột nhiên nhìn thấy tình cảnh thê thảm trên người Kiều Sơ Huân thì nhịn không được đờ bưng khóe mắt, che miệng lại im lặng rơi nước mắt. Y Thanh Vũ cũng thu lại khuôn mặt cười cợt thường ngày, đổ chút nước thấm ướt khăn tay, đưa cho Cảnh Dật: "Lau sơ qua cho nàng ấy trước đã!"

Cảnh Dật rũ mắt nhận khăn, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rối vương trên gò má Kiều Sơ Huân, vắt ra sau tai, bàn tay hơi run, không biết phải làm như thế nào.

Hai gò má Kiều Sơ Huân đều sưng cao, khóe môi cũng sưng đỏ, thấm đẫm máu tươi, trên trán bị trầy da, trên cổ tay trắng nõn đầy những vết bầm. Trên người nàng dơ bẩn, cho dù không nhìn kỹ cũng biết chắc chắn có rất nhiều vết thương. Cảnh Dật cẩn thận ôm nàng vào trong lòng, cố gắng để không chạm vào miệng vết thương, Cảnh Dật cảm giác như thể đang ôm một con búp bê bị vỡ mới được ghép lại, chỉ cần đụng chạm một chút là lại có thể vỡ vụn ra.

Y Thanh Vũ thấy hấn như vậy thì trong lòng cũng khó chịu theo, dặn dò phu xe cố gắng chọn đường bằng phẳng nhất để đi, xe phải chạy thật êm, sau đó xoay người ngồi lại trong xe, thấy Cảnh Dật nhẹ nhàng ôm lấy Kiều Sơ Huân, tựa trán lên trán nàng, mắt khép hờ, bên khóe mắt có giọt nước mắt rơi xuống, sắc mặt khiến người ta không nỡ nhìn, trong lòng hấn cũng rung động, quay mặt đi không nhìn tiếp nữa.

Liêu Hồng Đàm ở phía bên kia thì gần như nghiền răng, trong lòng ra sức chửi rủa Tô Thanh Vân, mắng hấn ta là súc sinh! Nhưng hôm nay cho dù có nói bao nhiêu thì cũng chỉ là vô ích, Kiều Sơ Huân đã bị thương thành như thế, gần như đã mất nửa cái mạng. Hai người kia vốn chỉ còn nửa tháng nữa là thành thân, bây giờ lại thành ra như vậy, sợ là trước mắt cũng không thể cử hành hôn lễ.

Cảnh Dật vừa rời giận dữ ngút trời, xách ngọn giáo phóng ngựa như bay, gần như không hề đổi đầu trực tiếp với người kia, nhưng hai người ở trong xe đều biết, ngọn giáo xuyên thấu qua xương đòn cố định người kia xuống đất không phải là hành vi giết người, Cảnh Dật vẫn còn nương tay, nếu đổi lại là ở chiến trường, tên áo trắng chắc chắn đã đi đời nhà ma từ lâu, Cảnh Dật giữ lại cho hấn ta một hơi thở chính là suy nghĩ vì đại cục, muốn moi ra chuyện Thất Sinh Giáo từ trong miệng hấn ta và Tô Thanh Vân.

Liêu Hồng Đàm ngồi cạnh rơi nước mắt nhìn hai người, trong lòng vẫn luôn tự trách mình, nghĩ thầm nếu không phải là mình cố chấp đòi phải tìm cho bằng được Tô Thanh Vân thì đã không hại người ta đến nông nỗi này. Vì vậy đến khi xe ngựa đã tới Cảnh phủ, Cảnh Dật ôm người đi vào phòng ngủ, nàng vẫn im lặng đi theo phía sau. Đến bên cạnh giường, Cảnh Dật vừa cẩn thận đặt Kiều Sơ Huân xuống, Liêu Hồng Đàm đã lập tức "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Kiều Lộ cùng Minh đại phu nghe tin chạy tới đã chò trong phủ từ lâu, nhìn thấy tình trạng thê thảm của Kiều Sơ Huân thì đều lộ ra vẻ mặt khó coi. Kiều Lộ cắn răng trừng Cảnh Dật, hai mắt hơi đỏ lên, nói mấy tiếng "được lắm, được lắm" liên tiếp, sau đó đến cạnh giường bắt mạch cho Kiều Sơ Huân, lại thấy một nữ tử áo đỏ đang quỳ cạnh đó thì càng bực tức hơn, kéo Liêu Hồng Đàm mắng mỏ: "Muốn lay thì ra ngoài kia mà lay, đừng có cản trở ta cứu mạng nữ nhi của ta!"

Liêu Hồng Đàm rung rung khóc mắt, bị Kiều Lộ kéo cho lảo đảo, cũng may Y Thanh Vũ vẫn đi theo bên cạnh, kịp thời đỡ nàng vào trong lòng, thấp giọng dỗ dành: "Trước mắt đừng nói gì, chúng ta đi ra ngoài, để cho Kiều bá phụ và Minh đại phu xem bệnh cho Kiều Sơ Huân đã."

Kiều Lộ bắt mạch cho Kiều Sơ Huân, biết nàng cũng không có gì đáng lo ngại, nhưng chỉ riêng trên người đầy thương tích và khuôn mặt sưng đỏ đến mức đáng sợ đã đủ khiến trong lòng hắn tức giận không thôi. Xoay người lại thấy Cảnh Dật vẫn đứng yên bất động bên cạnh thì ngoài cười nhưng trong không cười lên tiếng: "Hầu gia thân thể tôn quý lại bận rộn nhiều chuyện, đừng nên ở đây nữa. Khuê nữ của ta để tự ta điều trị, đợi vết thương lành chúng ta sẽ trở về Biện Kinh, tuyệt đối không dám..."

Cảnh Dật vốn im lặng lắng nghe không đổi sắc mặt, nhưng vừa nghe Kiều Lộ nói câu sau thì đột nhiên ngược mắt lên, ánh mắt của hắn khiến Kiều Lộ hơi ngẩn ra một lúc, lời nói cũng thay đổi: "Hầu gia có cái -- người, người, ai!"

Tất cả mọi người trong phòng, cho dù là Y Thanh Vũ và Liêu Hồng Đàm vừa đi tới cửa, hay là Cao Linh Dung Khải Ninh Nặc cùng với đám ảnh vệ vừa mới bước chân vào phòng, đều nhanh chóng thay đổi sắc mặt. Cảnh Dật không nói lời nào, quỳ thẳng xuống đất, quai hàm căng ra nhìn Kiều Lộ, trong mắt lộ vẻ van xin:

"Bá phụ muốn đánh muốn phạt gì cũng được, chỉ cần đừng mang Sơ Huân về Biện Kinh."

Cho dù đối phương muốn làm gì thì cũng không thể đưa Kiều Sơ Huân trở về Biện Kinh. Bởi vì thiên hạ to lớn này, Triệu Kỳ hẳn không có chuyện gì không thể làm được, ngoại trừ một việc duy nhất là quay trở về Biện Kinh. Nếu như trở về thì chính là coi trời bằng vung, kháng chỉ, không chỉ mình hấn mất đầu, mà mười tám ảnh vệ bên cạnh hẳn cùng chur vị trưởng bối trước kia đã từng mở miệng bảo vệ hẳn trước mặt thánh thượng cũng đều sẽ bị liên lụy.

Kiều Lộ vốn đang bực bội, khuê nữ đang yên đang lành lại bị người ta lừa gạt đến nơi đất khách Giang Nam này, nửa năm trôi qua không chỉ cùng Cảnh Dật tình đầu ý hợp mà còn đã sớm gần gũi da thịt với hắn, cho dù đối phương là con cháu hoàng gia nhưng trong lòng Kiều Lộ vốn cũng đã chẳng vui vẻ gì.

Kết quả vừa rồi đi ra ngoài một chuyến, giữa ban ngày ban mặt lại bị người ta bắt đi mất, đến lúc trở về thì bị thương khắp người, Kiều Lộ đầu óc nhanh nhạy, đã sớm nhìn ra trong chuyện này có ẩn tình, Kiều Sơ Huân bị người ta làm hại như vậy ắt không thoát khỏi liên quan tới những người này. Bọn họ tra án thì tra án, có gì lại khiến nữ nhi nhà hắn bị liên lụy lây!

Nhưng Cảnh Dật ở ngay trước mặt mọi người mà quỳ xuống như vậy lại khiến cho hắn không được tự nhiên, người ta là hoàng thân quốc thích đấy! Không phải là một tên công tử quần là áo lượt chơi bời lêu lổng mà là một mệnh quan có công huân chức tước, từ xưa đến nay quan đều không quỳ dân, cho dù hắn có lợi hại cỡ nào thì cũng chỉ là một kẻ làm ăn buôn bán, nào dám nhận cái quỳ này của Cảnh Dật, vội vàng đưa tay ra đỡ, lúc mở miệng ra lần nữa thì giọng điệu cũng đã mềm mỏng hơn một chút: "Hầu gia mau đứng dậy..."

Khỏi phải nói đến chuyện đánh chửi, chỉ riêng cái quỳ này đã khiến hấn sợ tới mất mật, trong lòng Kiều Lộ kinh hãi, đỡ lấy tay Cảnh Dật, nhất thời cũng không biết phải nói gì cho phải. Cả đám nhìn thấy cảnh này thì đều đã ngây ra, chỉ còn Minh đại phu vẫn còn rất bình tĩnh, chần mịch cho Kiều Sơ Huân xong thì lại kiểm tra thương tích khắp người.

Bây giờ thấy không có ai lên tiếng thì ho khan mấy tiếng, chấp tay với Cảnh Dật: "Cảnh... Hầu gia..." Đột nhiên phải thay đổi cách xưng hô thật sự đúng là hơi khó, lão nhìn thấy Cảnh Dật lo lắng chờ mình nói tiếp thì lại lên tiếng: "Hầu gia chớ lo lắng quá, lục phủ ngũ tạng của tiểu thư đều không có gì đáng ngại, không bị thương bên trong, chỉ có một số vết thương bên ngoài, lại bị sợ hãi quá mức, đau đớn cộng thêm sợ hãi quá độ nên mới hôn mê mà thôi."

Cảnh Dật gật đầu, lại xoay mặt nhìn về phía Kiều Lộ.

Kiều Lộ gật đầu: "Hấn nói không sai."

Cảnh Dật thở phào một hơi nhưng trong lòng vẫn đau nhói. Kiều Lộ thấy hấn vẫn nhìn Kiều Sơ Huân không chớp mắt, vẻ đau lòng và tự trách trong mắt không hề có chút giả tạo, lại trải qua cái quỳ vừa rồi, cho nên cái nhìn đối với người này cũng có phần thay đổi. Trong lòng đã cân nhắc xong, hấn liền lên tiếng nói: "Ta và Minh đại phu ra ngoài kê toa thuốc, Hầu gia người... chăm sóc Sơ Huân cho tốt."

Minh đại phu thấy vậy, trong mắt lộ ra ý cười nhợt nhạt, thuận lời gật đầu đồng ý, chấp tay với Cảnh Dật rồi đi theo sau Kiều Lộ ra khỏi phòng. Mọi người trong phòng thấy rõ tình huống thì biết là Kiều Sơ Huân thật sự không có gì đáng ngại, chuẩn bị nước nóng và những thứ cần thiết xong thì cũng biết điều lui ra khỏi phòng.

...

Kiều Sơ Huân tỉnh lại, hơi nhích người, cảm thấy nhiều chỗ đau nhức khó chịu, trên môi cũng nóng hừng hực. Hơi thốt ra một tiếng rên rỉ khe khẽ, lập tức cảm thấy trước mặt mình có một bóng người che khuất ánh đèn vốn đã hơi mờ tối ở phía sau. Mở mắt ra, chỉ thấy Cảnh Dật đứng trước mặt, cúi xuống đặt môi lên môi nàng, nhẹ nhàng hôn một cái: "Tỉnh rồi? Đau ở đâu?"

Kiều Sơ Huân mới vừa nhấc tay lên thì đã bị Cảnh Dật nắm lấy, trong mắt hắn có một tầng hơi nước mỏng manh, giọng nói hơi khàn: "Đừng nhúc nhích. Trên người nàng có rất nhiều vết thương, cần cái gì thì cứ nói..."

Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi Kiều Sơ Huân đã trải qua sinh tử, suýt nữa mất mạng lại có thể trở về gặp lại Cảnh Dật, lại được nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú quen thuộc của hắn, chỉ cảm thấy không cần phải so đo bất cứ điều gì nữa. Bây giờ lại là lần đầu tiên thấy mắt hắn rung rung như vậy, bàn tay nắm tay nàng cũng không dám dùng sức, trong lòng nàng cũng chua xót theo, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp hạnh phúc, viền mắt nóng lên, một hàng nước mắt rơi xuống.

Cảnh Dật vốn đã không nỡ lòng nhìn Kiều Sơ Huân rơi nước mắt, trước kia nàng khóc trong lúc hai người thân mật là một chuyện, dù sao cũng coi như là một thú vui chôn khuê phòng, nhưng đến giờ hắn đã hai lần liên tục làm hại nàng bị người ta bắt đi giày vò lại là một chuyện khác, không chỉ cảm thấy tự trách từ tận đáy lòng mà còn cảm thấy vô cùng đau đớn, như thể bị ai đó khoét mất một phần trái tim, chỉ hận mình không thể chịu đau thay cho Kiều Sơ Huân!

Nghĩ như vậy, lớp sương mờ trong mắt càng dày đặc hơn, trong mắt lại vương tơ máu, trên mặt lộ rõ vẻ tàn nhẫn. Kiều Sơ Huân thấy sắc mặt hắn thay đổi, khắp người tỏa ra sát khí thì trong lòng không khỏi run lên, giãy giụa nhích người ôm lấy cổ Cảnh Dật, run run lên tiếng: "Ta không sao. Chàng đừng nên như vậy..."

Cảnh Dật cứng đờ người, sợ mình cử động bậy bạ sẽ chạm đến chỗ đau nào đó trên người nàng, chỉ có thể nương theo động tác của Kiều Sơ Huân mà chậm rãi quỳ xuống, nghiêng người ở bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Kiều Sơ Huân cắn môi chịu đựng cơn đau phía sau lưng, ngồi thẳng dậy tựa vào trong ngực Cảnh Dật, vươn hai tay ôm lấy cổ hẩn im lặng rơi nước mắt. Một lúc sau vẫn cảm thấy không yên lòng, lui lại một chút, kéo vạt áo Cảnh Dật, hơi ngượng ngùng nhìn hẩn, nghẹn ngào lên tiếng: "Chàng dậy đi..."

Cảnh Dật hơi nghiêm mặt, trong lòng chần chừ, thấy khóe mắt Kiều Sơ Huân rung rung, trên mặt không chỉ có vẻ ngượng ngùng mà còn có vẻ lo lắng bất an sau khi sống sót qua cơn hoạn nạn, hẩn liền y lời nàng đứng dậy ngồi ở mép giường.

Kiều Sơ Huân kéo vạt áo Cảnh Dật, ý bảo hẩn ngồi nhích vào hơn một chút. Cảnh Dật liền nghiêng người dịch về phía trước một chút, đồng thời nhẹ giọng nói: "Nàng đừng lộn..."

Nói còn chưa dứt lời thì đã bị Kiều Sơ Huân nhẹ nhàng hôn lên cánh môi. Cảnh Dật mở to mắt nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của người trước mặt, cảm giác được sự mềm mại từ cánh môi truyền tới, cùng với cảm giác ngứa ngứa những nơi đầu lưỡi nàng nhẹ nhàng lướt qua, sững sờ mất một lúc mới lấy lại tinh thần. Giơ tay lên muốn ôm lấy nàng, lại nghĩ tới thương tích trên lưng Kiều Sơ Huân nên không dám đụng vào, chỉ có thể nắm chặt tay lại thành nắm đấm, nhắm mắt lại dịu dàng hôn trả.

Hai người hôn một lúc lâu, Cảnh Dật cũng bị trêu chọc cho hơi động tình, nhưng trong lòng vẫn nhớ rõ không thể vận động quá mạnh, hiện giờ Kiều Sơ Huân chắc chắn không chịu nổi hẩn cầu hoan. Đột nhiên cánh môi mềm mại trong miệng lại trượt ra ngoài, đồng thời nghe thấy tiếng rên rỉ khe khẽ của Kiều Sơ Huân, Cảnh Dật vội vàng mở mắt ra, chỉ thấy Kiều Sơ Huân đang ngồi quỳ trên

giường, một tay đỡ lấy thắt lưng của mình, khuôn mặt nhăn nhó, mím môi nhìn đau.

Cảnh Dật thấy cảnh này cũng không biết nên khóc hay nên cười, vừa không nở lòng lại vừa ngứa ngáy, vội nhẹ nhàng đỡ lấy thắt lưng Kiều Sơ Huân, tay kia cũng ôm lấy nàng: "Có phải là bị đau đến chỗ này rồi không? Đã bảo nàng đừng có lộn xộn..."

Kiều Sơ Huân thấy Cảnh Dật nhìn mình với ánh mắt sáng ngời, chợt nhớ lại mấy bạt tai của Tô Thanh Vân, vội vươn tay lên che mặt, đồng thời đỡ thắt lưng nghiêng người né sang một bên. Cảnh Dật thấy vậy thì bật cười, cánh tay ôm eo nàng không để cho nàng lộn xộn, tay kia nắm lấy cổ tay nàng, ra hiệu cho nàng buông tay ra: "Đang làm gì thế?"

"Không sao đâu, đã không còn sưng nữa rồi, chỉ hơi đỏ thôi, Sơ Huân vẫn rất đẹp."

Kiều Sơ Huân thả tay xuống, xoay mặt sang nhìn Cảnh Dật, cắn môi bình tĩnh nhìn hắn, một lát sau lại nhào vào vòng ôm của Cảnh Dật, cánh tay ôm chặt cổ hắn, cả người hơi run run.

Cảnh Dật để mặc cho nàng ôm một lúc, sợ nàng cứ giữ tư thế này mãi sẽ khó chịu, hơn nữa cũng đã đến lúc nên ăn chút gì đó, vì vậy nhẹ nhàng vỗ lưng Kiều Sơ Huân dỗ dành: "Ăn chút gì trước đã, có gì thì để lát nữa nói sau, có được không?"

Kiều Sơ Huân gật đầu, ngoan ngoãn lui ra khỏi ngực Cảnh Dật, rũ mắt không nhìn hắn nữa.

Cảnh Dật đứng dậy đi tới cạnh lò bưng chung canh đặt lên bàn, mở nắp chung ra để nguội, sau đó lại rót một cốc nước ấm cho Kiều Sơ Huân nhấp giọng.

Đợi nàng uống hơn phân nửa cốc nước, hấn nhận lại cái cốc, bung chung canh tới, dùng thìa nhỏ khuấy đều: "Cái này là cha nàng dặn người ta làm, dùng chút rau sam tươi nấu cháo, nói là giúp tiêu sưng."

Rau sam coi như một loài rau dại, lại có thể làm thuốc, mầm rau tươi có thể dùng để nấu ăn, nấu cùng với cháo không chỉ có mùi vị thanh mát và thơm bùi mà còn có thể thanh nhiệt giải độc, tán huyết tiêu sưng. Lần này Kiều Sơ Huân không bị nội thương, nhưng trên người lại không ít những vết bầm xanh tím, còn bị hoảng loạn sợ hãi, ẩm thực lấy thanh đạm làm chủ, ăn những món tốt cho máu là hợp nhất.

Cảnh Dật cũng không để cho Kiều Sơ Huân tự bung, thôi cho cháo nguội bớt một chút, đưa thìa cho Kiều Sơ Huân, nhìn nàng từ từ ăn.

Kiều Sơ Huân múc từng thìa từng thìa, cháo mịn lại ngọt, mùi vị tươi mới, ăn hết một bát cháo, trong bụng dễ chịu hơn không ít, cả người cũng ấm áp hơn.

Cảnh Dật bung chung đứng dậy, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, giọng của Kiều Lộ truyền tới: "Hầu gia..."

Chương 13: Gôm tiễn mùa xuân

Kiều Lộ đi vào, đặt mấy thứ trong tay xuống, lại đi tới bắt mạch cho Kiều Sơ Huân, thấy mấy vết sưng trên mặt đã tan đi không ít, khoe môi vẫn hơi bầm, mắt rõ ràng là vừa mới khóc xong, nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều, hần nhẹ nhàng dặn dò mấy câu rồi cũng yên tâm rời đi.

Cảnh Dật tiễn hần ra tới cửa, trước đó đã dặn dò Cao Linh dọn một gian phòng, sắp xếp cho Kiều Lộ ở lại trong phủ, bây giờ cũng không nói thêm gì nữa.

Xoay người trở lại trong phòng, dùng khăn thấm nước lau tay cho Kiều Sơ Huân, mình cũng rửa sạch tay, hai người ngồi trên giường ăn một chút, chủ yếu vẫn là Cảnh Dật đút cho Kiều Sơ Huân ăn nhiều hơn.

Trước đó đã ăn cháo, bây giờ Kiều Sơ Huân cũng không thèm ăn lắm, Cảnh Dật lại cứ quần quýt phải đút cho nàng. Kiều Sơ Huân thấy giữa khoe mày hần

thấp thoáng vẻ rầu rĩ, lại nghĩ hẳn đã phải vất vả cả buổi, chắc hẳn cũng chưa ăn gì, liền nghe lời hẳn mà ăn thêm, đồng thời nhẹ giọng khuyên hẳn cũng ăn một chút.

Lúc này đã khá muộn, lại nghĩ đến tình huống của Kiều Sơ Huân hiện giờ nên cũng không làm mấy món xào nhiều dầu mỡ hay mấy món mặn khó tiêu mà chỉ dùng mấy loại rau tươi chân nước sôi rồi trộn thêm chút dầu vừng, thịt thì cũng chỉ luộc lên cắt nhỏ trộn đều với gia vị, lại nướng một xấp bánh tráng mỏng chỉ lớn tầm bàn tay, cho thịt và rau vào cuộn lại ăn chung.

Mấy món rau như cà rốt, mầm đậu đều hết sức tươi giòn, ức gà xé sợi hay thịt bò thái hạt lựu cũng đều thơm ngon giòn mọng, cuộn một lớp bánh tráng mỏng bên ngoài, ném một miếng lại muốn ném thêm miếng nữa. Kiều Sơ Huân được Cảnh Dật dứt ăn hết hai cái thì không ăn nổi nữa, Cảnh Dật cũng không miễn cưỡng nài, ăn sạch phần còn lại không dư miếng nào, lại uống thêm một chén trà nóng, bung khay ra đặt lên bàn, lấy dầu thơm đi rửa tay.

Sau đó hẳn lấy từ trong chiếc hộp bạch ngọc ra hai bình thuốc, quay lại giường bồi thuốc cho Kiều Sơ Huân.

Lúc xoa trên mặt và cổ, Kiều Sơ Huân không có vấn đề gì, mặc dù hơi đau nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, lại khiến cho Cảnh Dật không nỡ lòng, thoa xong thì nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái, tự tay cởi vạt áo bên hông nàng.

Kiều Sơ Huân vốn chỉ mặc một bộ đồ mỏng, tóc cũng buông xõa, trước lúc nàng tỉnh Cảnh Dật đã đổi xiêm y cho nàng, lau sạch người và bôi thuốc một lần. Bây giờ thấy Cảnh Dật vạch vạt áo ra, chỉ trong nháy mắt xiêm y đã bị cởi ra, lộ chiếc yếm bên trong, nàng sợ tới mức giơ tay lên đẩy hẳn một cái, quỳ chân tránh vào phía trong giường. Không ngờ động tác quá mạnh, đụng tới chỗ đau sau thắt lưng, nàng khẽ kêu một tiếng, khuôn mặt trắng bệch, cả người lại cứng đờ không dám động đậy lung tung nữa.

Sắc mặt Cảnh Dật cũng khó coi, cầm hai cổ tay Kiều Sơ Huân giữ ở phía sau người, tay vươn tới tìm nút thắt yếm ở sau cổ, đồng thời hơi quở trách: "Nàng còn lộn xộn cái gì! Còn có chỗ nào ta chưa từng nhìn qua sao?"

Kiều Sơ Huân bị câu nói của Cảnh Dật làm cho gò má hơi đỏ lên, lập tức trừng to đôi mắt hơi phiếm đỏ, mím môi lại, mặc dù trên mặt có vết thương nhưng vẫn tỏ rõ vẻ quật cường bướng bỉnh lại lẫn chút âm ức. Cảnh Dật bị trừng một lúc thì cũng mềm lòng, hít vào một hơi, nhẹ giọng dụ dỗ: "Nàng như thế này không thể tự mình bôi thuốc được. Trước đó ta đã bôi giúp nàng một lần rồi, thuốc này là công phẩm, hiệu quả rất nhanh, chỉ cần bôi mấy lần là các vết sung đều sẽ nhanh chóng tan hết, buổi tối cũng có thể ngủ ngon."

Kiều Sơ Huân biết là hẳn muốn tốt cho nàng, chỉ là bây giờ hai tay bị hẳn giữ chặt, y phục trên người bị hẳn cởi ra, thật sự là rất xấu hổ. Vì vậy Cảnh Dật vừa nói xong, Kiều Sơ Huân cũng không tìm ra lý do để từ chối, chỉ có thể nhắm mắt lại để cho hẳn tùy ý.

Cảnh Dật nói thì xuôi tai, nhưng làm thật thì lại không dễ như vậy. Người trong lòng rữ bỏ xiêm y nằm ngay dưới người mình, lại còn dáng vẻ vừa thẹn thùng vừa phẫn nộ như vậy, vừa có mấy phần chống cự lại vừa có dáng dấp ngênh đốn, nhìn thế nào thì trong lòng cũng muốn bốc hỏa.

Chỉ là đến khi đã lột sạch xiêm y, nhìn những vết thâm tím trải khắp làn da trắng nõn, chút rung động kiêu diễm vừa rồi cũng nhanh chóng tan thành mây khói. Cảnh Dật cắn răng hít một hơi, không muốn để cho Kiều Sơ Huân cảm nhận được cơn sóng trong lòng hắn, đầu ngón tay bôi thuốc khế run, chỉ hận không thể chém tên đầu sỏ thành trăm nghìn mảnh, dù thế cũng không giải được một phần mối hận của hắn!

Không dễ dàng gì mới bôi thuốc xong xuôi, Cảnh Dật nhẹ nhàng đỡ nàng xoay người lại, chỉ thấy Kiều Sơ Huân nhắm chặt hai mắt không dám nhìn hắn, hai đóa đỏ tươi trước ngực bởi vì vừa kê sát chăn đệm mà lạnh lạnh, theo động tác xoay người đều đứng thẳng lên. Trong lòng Cảnh Dật không khỏi lay động, ánh mắt tối đi, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên đóa hoa tươi đẹp kia.

Kiều Sơ Huân bị hành vi càn rỡ đột ngột của hắn làm cho sợ đến trợn mắt, cảm nhận được cánh môi nhẹ nhàng của Cảnh Dật lướt trên ngực mình, đặt trước nơi trái tim nàng đang đập kịch liệt, lại tiếp tục hôn xuống. Sau đó hắn lấy một chiếc áo choàng đến khoác lên người nàng, ôm nàng vào trong lòng, hôn lên má nàng, nhẹ giọng hỏi: "Có phải là rất đau không?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu, tựa vào vai Cảnh Dật: "Không sao."

Cảnh Dật vừa giúp nàng thắt dây áo bên hông, vừa gỡ tóc ra khỏi xiêm y, nhẹ nhàng hỏi: "Nói cho ta nghe một chút, hắn đưa nàng tới ngoại thành, nói với nàng những gì?"

Kiều Sơ Huân nghe Cảnh Dật hỏi vậy thì trong lòng hơi sợ hãi, cả người cũng cứng đờ. Được Cảnh Dật ôm vào trong lòng, cảm giác được bàn tay hắn cẩn thận vuốt ve trên người mình, cả nhiệt độ cơ thể lẫn mùi thảo dược nhàn nhạt kia đều là những thứ nàng đã quen thuộc tới mức ý lại từ lâu. Dần dần, nàng cũng bình tĩnh

hơn một chút, hai tay túm chặt vạt áo Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: "Hắn nói hắn đã từng gặp chàng."

Cảnh Dật cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn, "ừ" một tiếng, ý bảo nàng nói tiếp. Một tay hắn khẽ vuốt ve mái tóc Kiều Sơ Huân, nhưng ánh mắt nhìn về phía nào đó trong phòng lại hiện lên một tia tàn nhẫn.

Kiều Sơ Huân cẩn thận nhớ lại những câu hỏi lúc đó của Tô Thanh Vân, hơi ngập ngừng nói tiếp: "Hắn, cứ luôn hỏi ta, rốt cuộc là chàng đẹp hơn, hay là hắn đẹp hơn."

"Còn nữa, dường như hắn biết rõ mọi hành động của chúng ta, hắn biết..."

Cảnh Dật cúi đầu, nhìn vào mắt Kiều Sơ Huân, trong mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt: "Ừ?"

"Biết ta sắp thành thân với nàng sao?"

Kiều Sơ Huân gật đầu, đối mặt với Cảnh Dật, giọng điệu vẫn dịu dàng mềm mại nhưng lại mang theo vẻ kiên quyết: "Dật Chi, có một số việc, chàng không cần phải cứ một mình gánh vác. Rất nhiều thứ ta không hiểu, chuyện phá án ta cũng không giúp được gì cho chàng, chỉ là những điều này cũng không gây trở ngại cho việc ta và chàng cùng nhau san sẻ."

Kiều Sơ Huân lấy dũng khí, đón nhận ánh mắt chăm chú của Cảnh Dật, nói tiếp: "Chàng nói ra, cho dù ta không thể giúp được gì cho chàng, nhưng ít nhất thì trong lòng chàng cũng có thể dễ chịu hơn một chút. Ta cũng không hy vọng xa xôi gì, chỉ là không muốn chàng phải khổ sở một mình."

Cảnh Dật lẳng lẳng nhìn nàng một lát, trong mắt dần hiện ra thứ ánh sáng trước giờ chưa từng xuất hiện, đôi mắt đen láy như sáng lên, thứ ánh sáng như phát

ra từ viên ngọc lấp lánh. Một lát sau, hấn mới nhìn Kiều Sơ Huân, cười yếu ớt, đáp: "Được."

Nhẹ nhàng hôn lên môi Kiều Sơ Huân một cái, ánh mắt Cảnh Dật hơi tối đi, hấn chậm rãi nói: "Tên Tô Thanh Vân kia, lúc còn ở Biện Kinh, ta đã từng gặp mặt hấn hai lần."

"Lần đầu tiên là khoảng chừng ba năm trước, hấn là lúc đó hấn mới rời khỏi Việt Châu, tới thành Biện Kinh."

"Khi đó ta đã không còn thường xuyên ở Biện Kinh nữa, chỉ có mùa xuân hằng năm thì trở về thăm mộ mẫu thân, thỉnh thoảng có tới phủ Thất vương gia hoặc phủ Cửu công chúa đi dạo một chút. Chuyện này ta đã từng nói với nàng rồi."

Kiều Sơ Huân gật đầu, tỏ ý mình vẫn còn nhớ.

Cảnh Dật lại nói tiếp: "Cái lần ba năm trước đó, thật ra ấn tượng của ta đối với hấn cũng không sâu sắc lắm. Lúc trở về phủ của phụ thân, ta từng đi lướt ngang qua hấn ở hậu viện. Nhưng mà nàng cũng biết đấy, bình thường phụ thân ta vốn rất thích thu thập mỹ nhân đủ loại..."

Cảnh Dật nói đến đây, giọng nói hơi trầm xuống, trên mặt lộ rõ vẻ khó chịu: "Người như hấn nếu đi ra bên ngoài, người thường nhìn thấy có lẽ sẽ rất kinh ngạc. Nhưng mà ta đã hoàn toàn tê liệt đối với diện mạo của người khác từ lâu, ngay từ lúc mười mấy tuổi, ta đã gặp không biết bao nhiêu người có diện mạo phi phàm như hấn..."

Kiều Sơ Huân thấy giữa khoe mày hấn lộ vẻ buồn phiền, biết hấn lại nhớ tới chuyện cũ trong nhà, trong lòng nàng nhói đau, giơ tay lên xoa giữa khoe mày Cảnh Dật.

Cảnh Dật vì hành động này của nàng mà trong lòng ảm áp, trên môi cũng lộ ra nụ cười yếu ớt, nắm lấy tay nàng nói tiếp: "Lần gặp mặt thứ hai chính là mùa hè năm ngoái. Lúc tịch biên gia sản phủ Tam vương gia, ta ngồi trong một tửu quán ở cách đó không xa, nhìn cánh cửa bị khóa lại và dán giấy niêm phong... Sau đó thì thấy hấn đi ngang qua cửa sổ, liếc mắt nhìn ta, cũng không nói gì, cứ thế mà đi."

"Lúc đó ta chỉ cảm thấy người này trông rất quen mắt, mãi cho tới hôm đó nhìn thấy bức họa mà Y Thanh Vũ đưa tới, ta mới mơ hồ có chút ấn tượng. Đến hôm chúng ta tới ngôi nhà cũ của Tô gia, nhìn thấy bức họa kia, ta đã có thể khẳng định chắc chắn mười phần rằng, hấn chính là người ta đã từng gặp ở phủ Tam vương gia."

Kiều Sơ Huân cẩn thận cân nhắc lời nói của Cảnh Dật, không khỏi ngạc nhiên thốt lên: "Vậy hấn, là cùng..."

Cảnh Dật thấy dáng vẻ khó tin của nàng thì cũng bật cười, đáp lời nàng: "Là cùng Triệu Lân."

Kiều Sơ Huân nhíu mày nghĩ ngợi một hồi, lúc nhìn về phía Cảnh Dật lần nữa thì vẻ mặt hơi kỳ lạ.

Cảnh Dật cũng nhíu mày, xoa xoa gò má nàng, hỏi: "Sao thế?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu, chần chừ một lúc mới nói: "Vậy hấn... Hấn là bởi vì dung mạo của chàng và Triệu Lân, cho nên đối với chàng..."

Bởi vì chuyện trong nhà nên nhiều năm qua Cảnh Dật vẫn luôn rất ghét dung mạo của mình, chỉ có gần đây những lúc trêu đùa Kiều Sơ Huân, hấn mới cảm thấy có chút điềm tốt. Vì vậy nghe xong câu hỏi của Kiều Sơ Huân, lại thấy trên mặt nàng có vẻ không vui, hấn không khỏi cong môi lên, đỡ cằm nàng bật cười: "Ghen sao?"

Kiều Sơ Huân đẩy tay hắn ra muốn né tránh, trên mặt cũng lộ vẻ ngượng ngùng: "Không phải, ta chỉ cảm thấy..."

"Hử?" Cảnh Dật rõ ràng là không tin, mỉm cười chờ nàng giải thích.

Kiều Sơ Huân cũng có phần không nói rõ ràng được, lắp bắp hồi lâu mới thốt ra được một câu: "Ta chỉ cảm thấy hơi là lạ..."

Nam tử mà mình thích lại bị một nam tử khác nhớ thương như vậy, nói là ghen tuông thì không thỏa đáng cho lắm, nhưng nếu nói là không hề ghen tuông thì lại cũng không đúng.

Cảnh Dật cong cong khóe mắt, hôn lên cánh môi Kiêu Sơ Huân: "Vậy chính là ghen rồi..."

Kiều Sơ Huân bị hắn chặn môi lại, vừa định mở miệng giải thích thì đầu lưỡi Cảnh Dật đã đưa vào. Lại đây đưa một hồi lâu, mãi cho tới khi nàng sắp không thở nổi nữa, hắn mới chịu buông môi nàng ra, nhẹ nhàng mỗ quanh cánh môi và trên mặt nàng, giọng nói khàn khàn: "Ta đã nói rõ tất cả rồi. Sơ Huân cũng không được giấu giếm ta chuyện gì."

Kiều Sơ Huân mơ mơ màng màng trợn mắt nhìn hắn, nhất thời không kịp hiểu ý tứ của Cảnh Dật.

Cảnh Dật hơi cong khóe môi, ánh mắt lại sáng ngời, nhìn vào mắt Kiêu Sơ Huân, nói: "Chiều hôm nay ở trà lâu, cha nàng đã nói gì với nàng?"

Kiều Sơ Huân hơi sững ra, sau đó cong môi lên, lộ ra một nụ cười hết sức ngọt ngào: "Không có gì."

Cảnh Dật còn chưa kịp tức giận, Kiêu Sơ Huân đã nói tiếp: "Ta đã nghĩ kỹ rồi, sẽ không bởi vì lời của cha ta mà đi nghi ngờ tâm ý của chàng."

Cảnh Dật không ngờ rằng Kiều Sơ Huân sẽ nói như vậy, một đồng lời hấn đã chuẩn bị để từng bước từng bước dẫn dắt nàng lại trở thành vô dụng, nhất thời cũng ngây người ra.

Kiều Sơ Huân cong môi mỉm cười, trong mắt phản chiếu một tầng hơi nước mỏng manh, vẻ mặt lại hết sức kiên định: "Nếu như có một ngày Dật Chi thích người khác, hoặc là muốn cưới nữ tử khác vào nhà, ta cũng sẽ không tức giận hay oán hận. Chỉ cần bây giờ, Dật Chi đối với ta đều là thật lòng, như vậy là đủ rồi."

Chuyện sau này ai cũng không nói trước được, nghĩ ngợi nhiều thì có ích lợi gì? Ví như ngày hôm nay, nói không chừng chỉ một khắc sau trong hai người đã có một người mất đi, hoặc là xảy ra chuyện không ai ngờ tới, nếu ngày ngày cứ luẩn quẩn lo lắng sợ xảy ra những chuyện bất hạnh không vui rồi bỏ quên mất những thứ đang nắm chặt trong tay, như vậy chẳng phải là rất ngu ngốc sao?

Cảnh Dật nghe nàng nói xong, chậm rãi nở một nụ cười, giọng nói hơi kỳ lạ: "Nàng nghĩ rất thoáng nhỉ?"

Kiều Sơ Huân sững sốt, không nắm được tâm tư Cảnh Dật lúc này, cũng không biết những lời mình vừa nói có chỗ nào không ổn, chọc cho hấn nghe không xuôi tai.

Cảnh Dật thấy vẻ mặt cô ngay không sợ chết đứng của nàng thì trong lòng buồn bực, nếu không phải kiêng dè thương tích trên người nàng thì bây giờ cho dù không đề nàng xuống giường trị một trận thì hấn cũng đã nắm cằm nàng trêu chọc như thường ngày rồi.

Như vậy, hấn chỉ có thể dùng lời lẽ đe dọa để trấn áp nàng mà thôi. Cảnh Dật suy tính trong lòng, vẻ mặt âm trầm, cười lạnh nhìn Kiều Sơ Huân: "Y theo ý tứ của nàng, ngày nào đó nàng cũng sẽ thích người khác, muốn gả cho nam nhân khác sao?"

Kiều Sơ Huân bị ánh nhìn của Cảnh Dật làm cho trái tim hơi run lên, sợ hãi lắc đầu, nói: "Ta sẽ không..."

Cảnh Dật nghiêng răng, sắc mặt càng khó coi hơn: "Vậy ta sẽ sao?"

Kiều Sơ Huân không biết nên trả lời thế nào mới đúng, cảm vừa hạ xuống thì đã bị Cảnh Dật vươn tay ra giữ lấy, nghiêm giọng uy hiếp: "Nàng dám gạt đầu!"

Kiều Sơ Huân bị hấn làm cho không thể đáp lời, giọng điệu cũng có vẻ đáng thương: "Ta..."

Cảnh Dật gần như gần từng chữ thốt ra một câu hoàn chỉnh: "Nàng hãy nghe cho kĩ, cả đời này, ta chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng. Trước kia không có, sau này, mãi cho tới khi ta chết, trở thành một nắm cát vàng tan vào trong đất, cũng chỉ có duy nhất một nữ nhân là nàng!"

"Đã nghe rõ chưa!"

Kiều Sơ Huân bị tiếng rít của hấn làm cho run rẩy, hít mũi gạt đầu: "Nghe rõ rồi."

Cảnh Dật híp mắt: "Không được khóc!"

Kiều Sơ Huân chớp mắt, rung rung nước mắt, mím môi nhìn hấn. Trong lòng không phải là không vui, thậm chí còn bởi vì lời thề độc của hấn mà trong lòng không ngừng rung động.

Cảnh Dật bị nàng nhìn như vậy thì lại mềm lòng, vẻ mặt đã dịu dàng hơn nhiều: "Hôn ta một cái."

Khuôn mặt Kiều Sơ Huân hơi nóng lên, nhưng nàng vẫn nghe lời hấn, vịn tay lên vai Cảnh Dật, ngẩng cằm lên chạm vào môi hấn. Cảnh Dật đỡ lấy thắt lưng không cho nàng nhúc nhích, nhướn mày lên nhìn nàng: "Tính qua loa với ta sao?"

Dáng vẻ hùng hổ nắm vạt áo kéo hẳn lên giường vừa nãy đâu rồi? Bây giờ chỉ mới chạm qua môi dưới một cái đã muốn chạy, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy! Cảnh Dật nhẹ nhàng giữ chặt người nàng, một tay đỡ sau gáy Kiều Sơ Huân hôn một hơi dài.

Chương 14: Lưỡi Tày Thì

Trong mấy ngày Kiều Sơ Huân dưỡng thương, tin tức ngày mừng mười Cảnh phủ làm lễ thành hôn bày tiệc rượu, khoản đãi khách khứa xa gần đã truyền khắp thành Việt Châu.

Ngoài Y Thanh Vũ, Liêu Hồng Đàm, Cao Linh và đám ảnh vệ, cùng với Dung Khải và Ninh Nặc từ Biện Kinh xa xôi nghìn dặm chạy tới, Kiều Lộ cũng hiểu rõ dụng ý của việc này. Vì vậy ngay sau khi biết chuyện, hấn đã lập tức đi tìm Cảnh Dật tỏ ý phản đối.

Trong đêm Kiều Sơ Huân được cứu về, Cảnh Dật ở bên cạnh trông nom, chờ nàng ngủ say thì liền đến sương phòng nói chuyện với Kiều Lộ suốt một đêm. Đối với hôn sự này, Kiều Lộ không còn thái độ không tin tưởng như trước, lúc nói chuyện với Cảnh Dật cũng khách sáo hơn rất nhiều. Hơn nữa trước kia vốn đã có

phần kính phục trước tâm tư bản lĩnh của người này, mấy ngày sau đó, bên phía Cảnh Dật lại không hề có ý nịnh hót lấy lòng, hai người chung đụng có thể nói là rất thoải mái, cũng không thiếu chủ đề chung để trò chuyện.

Chỉ là hiện giờ, những người này rõ ràng là coi chuyện chung thân đại sự thành trò đùa, bày vẽ hồng môn yến là vì muốn dụ Tô Thanh Vân và giáo chủ Thất Sinh Giáo tới giờ vẫn chưa lộ diện mắc câu, Kiều Lộ là người làm ăn, người làm ăn chưa bao giờ chịu mua bán lỗ vốn. Bây giờ bọn Cảnh Dật bày ra kế sách này, nếu như chẳng liên quan gì tới Kiều Lộ hẳn thì có lẽ hẳn còn có thể khen một tiếng là kế hay, nhưng mà dính đến Kiều Sơ Huân, chỉ cần sơ suất một chút là có thể khó mà giữ được cái mạng nhỏ của nàng, nói như thế nào thì kẻ làm cha như hẳn cũng không thể thờ ơ.

Kiều Sơ Huân vẫn đang ở trong phòng mình cùng Tiểu Đào Nhi, bên cạnh còn có Liêu Hồng Đàm và An đại tỷ, mỗi người bung một bát canh thơm lừng. Mấy người kia thì đều ở trong phòng Cảnh Dật, không biết là nói chuyện gì. Cảnh phủ sắp tổ chức tiệc mừng, tin này đã truyền khắp trong thành, nhưng trong phủ lại không ai dám hó hé nửa lời, đều có ý muốn giấu Kiều Sơ Huân. Vì vậy lúc này Kiều Sơ Huân cũng chỉ biết là đám người Cảnh Dật có chuyện quan trọng cần bàn bạc, có liên quan tới Thất Sinh Giáo, nhưng cụ thể là chuyện gì thì nàng lại không biết, vậy nên mới cảm thấy hơi kỳ lạ khi biết ngay cả Kiều Lộ cũng tham gia vào.

Canh mà mấy người đang ăn là mì vằn thắn nhân thịt gà nấm hương, mỗi chiếc vằn thắn chỉ to chừng ngón tay cái, nhân cũng nho nhỏ nhưng vô cùng thơm ngon, lại kết hợp cùng [lưỡi Tây Thi](#), thêm một chút rau thơm, nước dùng trong veo, vằn thắn ngọt thơm, lưỡi Tây Thi dai dai mềm mềm, mang theo vị ngọt đặc trưng của trai sò, nhai trong miệng ngon tới mức chỉ hận không thể nuốt cả đầu lưỡi của chính mình.

Bên ngoài mưa rơi lác đác, mấy người trong phòng mỗi người một bát canh nóng hôi hổi, khỏi phải nói ai nấy có tinh thần tới mức nào. Trải qua chuyện vừa rồi, Liêu Hồng Đàm ít nhiều mang lòng áy náy với Kiều Sơ Huân, mà trước đó vốn đã hơi thích nàng, bây giờ lại càng thật lòng muốn kết giao với Kiều Sơ Huân, vì vậy mặc dù không phải là người biết ăn nói nhưng thái độ vẫn cố sức tỏ ra gần gũi.

Từ nhỏ Kiều Sơ Huân đã không có tỷ muội thân thiết, sau khi tới đây, trước thì có Tiểu Đào Nhi nhanh nhẹn tháo vát ngày ngày bầu bạn, sau lại có Mạnh phu nhân khéo léo nhiều lần lấy lòng, chỉ là người này hiện giờ vẫn còn đang ở cũ, không tiện ra ngoài, bây giờ Liêu Hồng Đàm tuổi tác tương đồng chủ động thân thiết, lại là sau khi nàng đã đi qua kiếp nạn, còn cùng Cảnh Dật tình cảm mặn nồng, vì vậy tâm tình có thể nói là vô cùng tốt, càng có thể yên tâm nói chuyện phiếm với mấy người họ nhiều hơn một chút.

An đại tỷ thấy Kiều Sơ Huân đang vui vẻ thì nháy mắt với Liêu Hồng Đàm, thấp giọng thử dò xét: "Bây giờ vết thương của cô nương cũng gần như đã khôi phục hẳn, bên phía ta vẫn luôn chuẩn bị, chuyện thành thân... cũng nên làm nhỉ?"

Liêu Hồng Đàm và Tiểu Đào Nhi đều biết An đại tỷ đang thử thăm dò nên đều không lên tiếng. Kiều Sơ Huân hơi ngây ra, sau đó hơi ngượng ngùng đáp lại một tiếng khe khẽ, thậm chí loại chuyện này nàng cũng không tiện chủ động nhắc đến, hơn nữa bây giờ bên phía Kiều Lộ không còn phản đối nữa, chủ yếu là xem Cảnh Dật định lúc nào sẽ tiến hành.

Liêu Hồng Đàm ngồi bên cạnh thấy vậy thì cũng hơi sốt ruột, cười nói: "Ở đây cũng không có người ngoài, Sơ Huân ngại sao lại dễ xấu hổ thế? Mau nói cho chúng ta nghe chút xem, công tử có tiết lộ gì với người không, định lúc nào sẽ tiến hành?"

Mặt Kiều Sơ Huân hơi nóng lên, lòng bàn tay cọ cọ quanh thành bát, một lát sau mới đáp lại: "... Trước đây có nói là ngày mừng mười tháng này. Lần này Dung đại nhân đặc biệt từ Biện Kinh tới đây chính là vì chuyện Thất Sinh Giáo, chính sự vẫn quan trọng hơn..."

Liêu Hồng Đàm lộ ra nụ cười thần bí, vỗ vỗ cây roi bên hông, nói: "Cũng không thể nói như vậy được. Chuyện Thất Sinh Giáo không thể chỉ ngày một ngày hai mà giải quyết xong, tất cả mọi người đều đang mong được uống rượu mừng của người và công tử, Sơ Huân người phải thành toàn cho bọn ta chứ!" Nói xong thì cong môi lên cười thành tiếng.

Tiểu Đào Nhi ở bên cạnh cũng ồn ào theo: "Đúng vậy, ta đã nói từ lâu rồi, Sơ Huân tử tử và công tử chắc chắn sẽ thành đôi, đã kéo dài lâu như vậy rồi, còn phải đợi tới bao giờ nữa?"

Từ trước tới giờ Liêu Hồng Đàm vốn mồm mép chẳng tha ai, vừa nghe Tiểu Đào Nhi cũng góp miệng vào thì quay sang trêu chọc tiểu nha đầu: "Này, đừng chỉ nói Sơ Huân tử tử của người, người và Sở Hồi là thế nào đấy? Trong mấy người chúng ta, người là nhỏ tuổi nhất, đừng có cuối cùng lại thành người đầu tiên xuất giá đấy nhé?"

Tiểu Đào Nhi đỏ mặt, tròn tròn mắt đáp lại: "Cũng chưa chắc đâu, ta thấy Y đại nhân cũng sốt ruột lắm rồi! Mấy hôm trước ta còn nghe thấy hấn nhờ công tử chỉ dạy xem phải làm sao để lừa gạt được thê tử về tay mình đấy!"

Liêu Hồng Đàm ghen lời, sau đó khẽ rửa thềm Y Thanh Vũ mấy tiếng, nói hấn dạy hư tiểu hài tử.

Kiều Sơ Huân nghe thấy tên Sở Hồi thì không khỏi mỉm cười, nói với Tiểu Đào Nhi: "Lại nói, chuyện lần này cũng may mà có Sở Hồi. Lần sau hấn có tới phủ

chúng ta thì người nhớ nói với ta một tiếng, ta trực tiếp nói với hắn một câu cảm ơn."

Ban đầu Kiều Sơ Huân bị người ta bắt đi ngay trên đường, Tiểu Lục và Tiểu Nghị đều bận đối phó với Tô Thanh Vân, không thể thoát thân ra được, may mà Sở Hồi ở cách đó không xa nhìn thấy, lập tức chạy tới Cảnh phủ báo tin, lúc đó Y Thanh Vũ và Liêu Hồng Đàm đều có mặt, sau đó ba người lập tức đuổi theo ra ngoài thành, đồng thời bảo Sở Hồi cùng Cao Linh chia nhau đến nha môn và cửa thành điều động nhân mã, nhất quyết phải tiêu diệt tàn dư của Thất Sinh Giáo.

Bè đảng còn sót lại của Thất Sinh Giáo vốn đã bỏ chạy vẫn luôn ẩn nấp ở trong thành Việt Châu, hoặc nói cách khác, nếu nhìn thấy kẻ bắt Kiều Sơ Huân đi là Tô Thanh Vân hoặc Kiều Tử An thì đều không nằm ngoài dự đoán của Cảnh Dật và Y Thanh Vũ. Nào ngờ giữa đường lại lòi ra một tên Dung Khải, càng khéo hơn là, không biết rốt cuộc tên Tô Thanh Vân đó có chỗ nào không ổn mà lại chọc cho nam tử áo trắng vẫn luôn theo sát bên cạnh giáo chủ Thất Sinh Giáo hiện thân bên ngoài thành, ra tay cướp người.

Sở dĩ tên Dung Khải này từ Biện Kinh xa xôi tới đây, thứ nhất là như lời đã nói lúc trước, là vì vụ án Thất Sinh Giáo, thứ hai là tiểu cô cô của người này chính là Dung quý phi đang được sủng ái nhất trong hậu cung hiện giờ, triều đình phái hắn tới thành Việt Châu còn có một mục đích khác, chính là phụng chỉ tuyên bố hôn sự của Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân. Sở dĩ Cảnh Dật có thể chắc chắn hôn sự của mình và Kiều Sơ Huân sẽ thành là do đã chuẩn bị trọn mọi bề. Nếu có thể thuận lợi vượt qua cửa của Kiều Lộ thì tốt, nhưng nếu thật sự không được thì vẫn còn một chiêu phía sau, lần này Dung Khải tới, trong người còn mang theo thánh chỉ tứ hôn.

Nhưng ai mà ngờ được hai người này tới đây lại đúng dịp như vậy, ngòi xe ngựa tới cách thành năm mươi dặm thì xe ngựa rơi mất bánh, Dung Khải lại vốn là kẻ chả thành thật gì, chỉ ước gì có thể cùng Ninh Nặc tay trong tay hạnh phúc đi cho tới khi trời tối đen, căn bản là không thèm chờ xe được sửa, túm lấy Ninh Nặc muốn đi bộ vào thành, cho nên hai người kia mới đụng phải Tô Thanh Vân giữa rừng như vậy.

Vốn còn tưởng rằng chỉ là ác bá cưỡng đoạt dân nữ bình thường, nhưng chỉ mới nghe được mấy câu thì đã cảm thấy không đúng, bởi vì Tô Thanh Vân nhắc tới Triệu Kỳ không chỉ một lần, sau đó lại nghe nhắc đến chuyện hôn sự, bọn họ càng thêm chắc chắn thân phận của Kiều Sơ Huân, lúc này Dung Khải mới vỗ đùi, đi lên đụng độ!

Tô Thanh Vân vốn cũng không phải là con nhà võ, kinh công thì còn tạm được, nhưng nội lực và cả quyền cước đều chỉ ở mức tầm thường, lúc đó lại kích động muốn đối chất với Kiều Sơ Huân, vì vậy nên hoàn toàn không hề phát hiện ra trong rừng còn có hai người khác đang ẩn núp. Sau khi bị Ninh Nặc dùng một lá bài bằng bạc làm rách mặt, hấn càng nổi điên, hơn nữa Dung Khải và Ninh Nặc phối hợp gài bẫy, hấn bị Ninh Nặc đánh từ phía sau, một chương đã ngắt, ngay cả cơ hội dùng Kiều Sơ Huân để uy hiếp cũng không có.

Hiện tại đám người Cảnh Dật vẫn còn chưa đoán ra mối quan hệ giữa nam tử áo trắng và Tô Thanh Vân, nhưng dù sao người này quanh năm đều theo sát bên cạnh Thất công tử, cũng coi như nhân vật cốt cán trong Thất Sinh Giáo. Cho dù là kẻ họ Vu chế nước đắng, giết chết Lục Trân trong lúc giao tranh, đẩy tất cả mọi tội ác lên trên người Triệu Lâm, hay là kẻ sau này ở Biện Kinh tiếp tay cho giặc, chọn con mồi cho vị giáo chủ Thất Sinh Giáo có dung mạo khiến người ta kinh diễm kia, sát hại bao nhiêu nam tử nữ tử vô tội, người này cũng đều xứng đáng là nhân vật

nòng cốt của Thất Sinh Giáo. Đám người Cảnh Dật coi như đã ngoài ý muốn câu được một con cá lớn!

Nói thật ra, nếu là dưới tình huống bình thường, sợ là cả Cảnh Dật lẫn Triệu Đình, Triển Vân cùng liên thủ cũng không thể nắm chắc mười phần sẽ có thể bắt giữ được nam tử áo trắng kia. Nhưng lúc đó trong tay hắn còn mang theo Tô Thanh Vân đang hôn mê bất tỉnh, lại có chiêu trước đó của Ninh Nặc giúp phân tán lực chú ý, cho nên lúc Cảnh Dật thúc ngựa như điên phóng tới ném ra một ngọn giáo, trong lòng ôm đầy sát khí, gộp lại mới có thể khiến cho một cao thủ giang hồ như hắn ta không thể tránh được, bị ngọn giáo đâm thẳng xuống đất. Cho dù nội lực của hắn có cao thâm cỡ nào thì cũng không chịu nổi một chiêu với lực mạnh tới như vậy, lại làm đứt động mạch chủ trên bắp đùi, chỉ kịp thở ra một hơi, giải huyết đạo cho Tô Thanh Vân, sau đó lập tức ngất đi.

Hiện giờ hắn ta đang bị nhốt trong đại lao của nha môn, bị tầng tầng lính gác vây quanh, đám người Cảnh Dật tìm một đại phu tới, xử lý sơ qua vết thương cho hắn ta, mỗi ngày một bữa cháo hoa để đảm bảo hắn không tắt thở, cũng không vội vã thẩm vấn, chỉ bỏ mặc cho hắn ở đó không đụng đến, một mặt là để giảm bớt nhuệ khí của người này, khiến cho hắn không có manh mối, không dám làm xằng, mặt khác, hành vi phạm tội của người này đã rõ ràng, đương nhiên không thể thoát tội, không cần phải đối chất, mong chờ mọi được chỗ ở của Thất công tử hoặc Tô Thanh Vân từ miệng hắn thì chỉ là phí công phí sức vô ích mà thôi.

Mấy người Cảnh Dật đều là kẻ thông minh, đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian trên người hắn ta, lại còn có tên hồ ly mặt cười Dung Khải ở đây, mấy ngày nay bọn hắn đều vẫn đang tìm cách dụ Thất công tử và Tô Thanh Vân cắn câu. Hôm nay Kiều Lộ chủ động tới tìm Cảnh Dật nói chuyện này, Cảnh Dật liền dứt khoát gọi cả mấy người kia vào, nói rõ kế hoạch cùng những điều có liên quan

tới Kiều Sơ Huân cho Kiều Lộ nghe, bảo nhạc phụ tương lai chỉ cần yên tâm, bình tĩnh ngồi chờ uống rượu mừng là được.

Kiều Lộ cũng là người lười đời, những điều quan trọng Cảnh Dật lướt qua không đề cập tới, hắn cũng có thể đoán được đại khái, nhận được câu trả lời thuyết phục khiến mình hài lòng thì cũng giả vờ như không biết, cười cười đồng ý.

Nào ngờ Cảnh Dật vừa mới thở phào một cái, câu nói ngay sau đó của Kiều Lộ đã khiến mấy người mặt mày biến sắc, bởi vì Kiều Lộ lúc này đã yên lòng, lẩm bẩm: "Như vậy, chỉ khổ cho Tử An..."

Y Thanh Vũ và Cảnh Dật liếc nhau, vô cùng khách khí cất tiếng hỏi: "Bá phụ, Tử An mà người vừa nhắc tới có phải chính là Kiều Tử An từng phụ trách Sơ An Đường trong thành Việt Châu chúng ta hay không?"

Kiều Lộ thấy vẻ mặt mấy người đều khác thường thì hơi ngần ra, nhanh chóng phản ứng kịp, mở miệng giải thích: "Chuyện lúc trước quả thật là Tử An có lỗi. Trong thư hắn đã nói với ta cả rồi, tiểu tử này bản tính vốn lương thiện, chỉ là khi đó... Ài, nhất thời hồ đồ... Y đại nhân, về phần những người bị hại trong chuyện này, Kiều gia sẵn lòng bồi thường chút bạc, trực tiếp gặp mặt nhận lỗi, có thể không cần giam người không?"

Lúc này sắc mặt Cảnh Dật đã trở nên lạnh buốt, nhìn Kiều Lộ, hỏi: "Hắn viết thư cho bá phụ là chuyện lúc nào?"

Kiều Lộ không rõ tại sao sắc mặt mấy người này càng lúc càng khó coi hơn, khó hiểu đáp lại: "Chỉ mới mấy ngày trước thôi!"

Dung Khải thấy sắc mặt Tiểu Hầu gia đã đen thui thì chỉ có thể cười tủm tỉm tiếp lời: "Chẳng lẽ, lần này Kiều bá bá từ Biện Kinh tới Việt Châu, tìm được phủ Hầu gia, cũng là do hắn báo tin?"

Kiều Lộ bày ra vẻ mặt đương nhiên: "Đúng vậy!"

Cánh Dật híp mắt, cười lạnh lẽo, hai cánh môi mím chặt, đứng dậy gật gật đầu với Kiều Lộ, ra khỏi phòng đi tìm Kiều Sơ Huân.

Kiều Lộ ghen lờn, nghiêng đầu sang nhìn Y Thanh Vũ và Dung Khải: "Thế này... là, sao vậy?"

Y Thanh Vũ cũng buồn bực trong lòng, còn chưa biết phải mở miệng thế nào thì Dung Khải đứng cạnh đã híp mắt cười vô cùng thân thiết, nhẹ giọng nói: "Kiều bá bá, có một số việc người cũng không biết đâu..."

** Lưỡi Tây Thi là tên gọi một loại nghêu đất, có vỏ ngoài hình quạt màu vàng sẫm, chóp đỉnh có màu tím, cạy mở lớp vỏ bên ngoài thì sẽ có một phần thịt nhỏ lộ ra, bởi vì hình dạng của phần thịt này giống với đầu lưỡi nên người ta gọi tên là lưỡi Tây Thi. Tây Thi trong tên loài nghêu này chính là chỉ*

nàng Tây Thi, một trong bốn đại mỹ nhân thời cổ đại của Trung Quốc. Truyền thuyết kể lại rằng, Việt vương Câu Tiễn đánh không lại Ngô vương Phù Sai thì dùng mỹ nhân kế, hiến Tây Thi cho Ngô vương, khiến Ngô vương say mê sắc đẹp của nàng mà lơ là triều chính, Việt vương Câu Tiễn nhân đó mà nuôi quân, đánh bại Ngô vương. Về sau, vợ của Câu Tiễn sợ chồng sẽ say mê Tây Thi mà để mất nước như Phù Sai nên đã bí mật sai lính bắt Tây Thi buộc vào đá ném xuống sông, về sau, trong con sông đó xuất hiện một con nghêu, dân gian cho rằng đó là lưỡi của nàng Tây Thi nên mới đặt tên như vậy.

Chương 15: Hông Môn yến (thượng)

Tháng năm, trời xanh gió mát, nắng vàng rực rỡ.

Từ trên xuống dưới Cảnh phủ đều hân hoan vui vẻ, lụa đỏ treo cao, bày cỗ trăm bàn, khách khứa trong thành ai nấy vui vẻ đi dự tiệc, nhao nhao chấp tay chúc phúc. Thoáng liếc mắt vào bên trong, từ xa xa đã có thể nhìn thấy ở bàn gần nhất, phủ doãn Y đại nhân khoác chiếc trường bào màu xanh, mặt mũi tươi cười hỗ trợ tiếp khách, dân chúng trong thành đi ngang qua đều tự nhủ thâm trong bụng, mặt mũi của chủ nhân Cảnh phủ này thật là lớn!

Trong gian phòng nào đó của Mạnh phủ, Kiều Sơ Huân mặc một bộ hỉ phục đỏ thẫm, lụa là thướt tha, vạt váy tầng tầng lớp lớp, cổ áo và ống tay áo kết viền vàng vô cùng tinh xảo, trên cổ đeo một chiếc vòng vàng hoa văn rồng cuốn, ở giữa khảm một đóa phù dung bằng phi thúy, cánh hoa buông xuống ngay xương quai

xanh. Làn da trắng nõn, vòng vàng trang nhã, mũi thúy xanh biếc, mái tóc đen mượt như thác nước, hàng mi thanh tú, trên gò má phớt qua một lớp phấn hồng nhạt, cánh môi cũng thoa một lớp son đỏ tươi. Dáng vẻ xinh đẹp, ánh mắt trong veo, trên khuôn mặt xưa nay vốn dịu dàng lại lộ ra đôi phần quyến rũ.

Mạnh phu nhân và Liêu Hồng Đàm đứng phía sau, một người cầm lược gỗ vấn tóc cho Kiều Sơ Huân, người còn lại cầm hộp son môi vừa mới dùng xong, cả hai đều mỉm cười nhìn vào trong gương. Tiểu Đào Nhi thì đứng bên cạnh vừa sửa sang lại trâm cài trên đầu, vừa nhỏ giọng thăm thì: "Nếu phải cài hết tất cả chỗ này thì chắc là nặng lắm!"

Ba người còn lại nghe được câu này thì không hẹn mà cùng bật cười thành tiếng, ngay sau đó Mạnh phu nhân trừng mắt, vội vàng nhìn vào Kiều Sơ Huân trong gương, nói: "Ai, Sơ Huân, muội không thể cũng cười thế được! Mỉm cười là được rồi, không được cười lớn, đương nhiên lại càng không được khóc, nếu không đợi lát nữa..."

"Ôi chao nàng ấy cũng đâu có thoa nhiều son phấn, chỉ bôi một lớp mỏng thôi mà, người còn sợ nàng ấy cười hồng cả lớp phấn trên mặt hay sao!" Liêu Hồng Đàm đứng bên cạnh tiếp lời, cười nhìn về phía Kiều Sơ Huân: "Sơ Huân, không sao, muốn cười thì cứ cười!"

"Người thì biết cái gì chứ!" Mạnh phu nhân liếc Liêu Hồng Đàm, nhẹ nhàng vén tóc cho Kiều Sơ Huân: "Sơ Huân, nghe lời ta, không được khóc lớn cười to! Đương nhiên lát nữa gặp phu quân muội, muội có thể thoải mái cười ngọt ngào..."

Liêu Hồng Đàm cũng trả lại Mạnh phu nhân một cái liếc mắt, hơi tức giận: "Lại còn bảo nàng ấy cười ngọt ngào? Người không phát hiện ra là Cảnh công tử bình thường đã như vậy, còn cười ngọt ngào nữa thì chẳng phải là muốn ăn sạch đến một mẫu xương cũng không còn sao!" Mặc dù đã biết rõ thân phận của Cảnh

Dật nhưng mọi người vẫn gọi hắn là Cảnh công tử như trước kia. Dù sao Cảnh Dật ở đây là vì muốn sống những ngày yên bình, thân phận Hầu gia vẫn nên che giấu thì hơn.

Kiều Sơ Huân thoáng cái đã đỏ mặt, cúi đầu, hàng mi run run, theo bản năng lại muốn cắn môi. Mạnh phu nhân đứng sau nhanh tay nhanh mắt, vội vàng vỗ nhẹ lên bả vai nàng: "Đừng cắn môi! Đã quên là vừa mới thoa son hay sao?"

Sau đó lại hơi bất đắc dĩ nhìn Liêu Hồng Đàm, nói: "Ngươi biết rõ da mặt muội ấy mỏng rồi mà lại cứ trêu chọc muội ấy! Mấy lời thế này nói với ta thì không sao, nhưng mà đừng có trêu chọc muội ấy như thế!"

Liêu Hồng Đàm nhếch môi lên, trong nụ cười còn mang ý chế nhạo: "Ta nhớ năm đó lúc ta vừa mới tới đây, Sở Yên Nhi xinh đẹp nổi tiếng khắp vùng Giang Nam là đề tài nói chuyện quanh năm suốt tháng của người ta, thế mà lại gả cho lão gia họ Mạnh, so ra còn thuận khiết hơn con gái nhà lành?"

Sở Yên Nhi cũng cong môi cười, trừng mắt nhìn lại: "Ta đây chẳng phải là gặp được người đó rồi thì làm người lương thiện, toàn tâm toàn ý cùng lão gia nhà ta sống một cuộc đời bình lặng sao!"

Hai người đều vừa nói vừa cười, Kiều Sơ Huân thì lại vẫn thấy bất an, hai bàn tay xoắn vào nhau, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, trong lòng luôn cảm thấy không ổn.

Hai người phía sau đều là kẻ tinh mắt, thấy vậy thì đưa mắt nhìn nhau, Sở Yên Nhi cầm lược gỗ, nói: "Sơ Huân, ở đây chúng ta không có người lớn tuổi, đáng lẽ nên tìm một người tuổi tác lớn hơn một chút để chải đầu cho muội. Nhưng mấy người chúng ta đều là từ nơi khác tới, cho dù là Hồng Đàm, Y đại nhân hay là lão gia nhà ta thì cũng không quen ai như thế."

"Cái khác thì ta không dám ba hoa, nhưng nói về vận khí, dám chắc rằng mười tám dặm quanh Dương Châu chẳng ai có thể sánh bằng ta!"

"Nữ nhân thế nào thì tính là có phúc? Còn không phải là gả cho một mối tốt sao! Ta đã từng trải qua đủ thứ mối mẻ nhưng cũng không hề có cảm giác gì, duy chỉ có quen được vị kia nhà ta chính là việc ta cảm thấy may mắn nhất. Cho nên để ta chải đầu cho muội, nhất định cũng có thể mang lại may mắn cho muội."

"Muội và Cảnh công tử quen nhau còn chưa tới một năm, nhưng lại đã trải qua không ít sóng gió, mấy hôm trước Hồng Đàm đã kể cho ta nghe chuyện kia rồi, hai chúng ta đều cảm thấy muội thật sự không dễ dàng gì. Nhưng mà tấm lòng của Cảnh công tử đối với muội, chúng ta đều có thể nhìn thấy rõ ràng, lúc này thấy sợ cũng là chuyện bình thường, người to gan như ta đây mà ngày xuất giá vẫn bị dọa sợ tới mức chân cũng run lên. Đừng lo lắng, muội và Cảnh công tử chắc chắn sẽ hòa thuận hạnh phúc, bạc đầu giai lão."

Kiều Sơ Huân ngược mắt lên nhìn vào trong gương, trong mắt thấp thoáng ánh nước, khóe môi cong lên, cười với hai người phía sau.

...

Phía bên kia, trời đã phủ bóng hoàng hôn, trong ngoài phủ đều đột nhiên trở nên náo nhiệt. Mọi người đều cố rướn cổ lên ngóng trông kiệu hoa đang tiến tới càng lúc càng gần, cuối cùng dừng lại trước cửa, tân nương được bà mối đỡ đi ra. Có vài người nhỏ giọng tán tụng, mặc dù không nhìn được mặt mũi, nhưng dáng người của tân nương thật sự không tệ! Eo thon dáng mảnh, bước chân nhẹ nhàng, còn mang theo dáng vẻ dịu dàng như liễu buông trong gió.

Đôi tân lang tân nương bước vào phòng, Y Thanh Vũ cười ha ha đứng một bên, Kiều Lộ đã ngồi ngay ngắn trên ghế, đám người Cao Linh đứng gác bên ngoài phòng.

Y Thanh Vũ cất giọng sang sảng, lớn tiếng hô: "Nhất bá thiên địa."

Tân lang tân nương quỳ xuống vái lạy.

"Nhị bá cao đường."

Tân lang tân nương vừa mới khom người xuống, tân nương lại đột nhiên vọt lên trước, kéo Y Thanh Vũ sang một bên, tránh thoát được một mũi tên, đồng thời Cảnh Dật cũng nhanh chóng chuyển bước chân, kéo Kiều Lộ đứng lên đẩy về một góc khác.

Cánh cổng lớn của Cảnh phủ đột ngột đóng lại, một tấm lưới lớn giăng xuống trước phòng, tóm gọn mấy kẻ vừa xông tới. Tên dẫn đầu mặc một bộ trường sam màu đỏ tía, vẫn đang cố giãy giụa dù bị năm sáu lưới kiếm kẻ ngay sát cổ, lấy Cao Linh làm đầu, cả đám ảnh vệ mỗi người một thanh kiếm dài, chế trụ Tô Thanh Vân nằm yên trên mặt đất không thể động đậy.

Tô Thanh Vân chỉ có thể gắng gượng nâng cằm lên, trên khuôn mặt tinh xảo dính đôi chút bùn đất, trên môi lại là nụ cười đẹp đẽ xưa nay chưa từng thấy, ánh mắt hướng thẳng về phía trước nhìn chằm chằm Cảnh Dật trong bộ hỉ phục đỏ thẫm chói lọi.

Cảnh Dật bị ánh mắt nóng bỏng chăm chú của hắn làm cho khó chịu, nháy nháy mắt với Cao Linh, ý bảo kéo hắn ta đứng dậy, dẹp yên hiện trường trước.

Bên dưới tấm lưới còn có hai tùy tùng khác của Thất Sinh Giáo cũng cùng bị xách lên, dùng cùm xích tay chân lại. Tô Thanh Vân vô cùng hợp tác, trên mặt vẫn giữ nguyên ý cười, đôi mắt sáng lấp lánh, dáng vẻ vui sướng như thể hôm nay hắn mới là tân lang thật sự.

Từ đầu tới cuối, khuôn mặt Cảnh Dật vẫn nguyên vẻ lạnh lùng, chẳng hề liếc mắt sang bên này lấy một cái.

Tô Thanh Vân lại không hề nhận ra, ánh mắt lúc thì thanh tỉnh lúc lại mê đắm, thế nhưng vẫn cứ nhìn chăm chú một bên gò má Cảnh Dật, trong miệng thì thào mấy tiếng, đám ảnh vệ đứng cạnh nghe được thì nhú mày.

Người này rốt cuộc là thật lòng yêu Triệu Lâm hay chỉ là si mê dung mạo xuất chúng của Triệu Lâm và Triệu Kỳ, rốt cuộc chỉ thuần túy là sự ngưỡng thức và sùng bái đối với cái đẹp hay là bởi vì chính mình cũng có diện mạo xuất chúng như vậy mà muốn tranh cao thấp với người ta, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không còn phân rõ nữa.

Chia cây khèn ngọc màu đỏ tía của Thất Sinh Giáo làm mấy khối, hoặc là thông qua giỏ đựng thức ăn của Kiều Sơ Huân, hoặc là qua tay Y Thanh Vũ, cứ cách một khoảng thời gian sẽ đưa một khối tới tay Cảnh Dật, lúc đầu nhìn qua có lẽ sẽ cho rằng người của Thất Sinh Giáo đang ác ý ám chỉ hoặc uy hiếp gì đó, nhưng trải qua thời gian dài thì lại giống như một hành động lấy lòng và khoe khoang của một tiểu hài tử.

Mấy năm trước Cảnh Dật từng có một thời gian rất thích mặc đồ màu đỏ tía, mà bởi vì hắn ta và Triệu Lâm cùng là người của Thất Sinh Giáo, cho nên sau khi có được khối ngọc thạch màu đỏ tía kia thì liền cảm thấy thứ này rất xứng đôi với Cảnh Dật. Giống như người đi câu dùng mồi để câu cá, Tô Thanh Vân cũng dùng thứ này để lấy lòng Cảnh Dật, đồng thời cũng muốn nhờ vào đó để hấp dẫn sự chú ý và quan tâm của Cảnh Dật dành cho hắn ta. Về sau chuyện bức họa ở ngôi nhà cũ của Tô gia cũng là như vậy, hắn ta vô cùng tự tin đối với diện mạo của bản thân, lại muốn mượn việc này để khiến Cảnh Dật khắc sâu ấn tượng đối với mình, cho nên mới cố ý thiết lập đủ loại cơ quan, thậm chí còn bôi bột phấn dễ cháy lên mặt sau của bức họa.

Đối với những ý niệm này của Tô Thanh Vân, trước đó Cảnh Dật đã đoán được năm, sáu phần, hơn nữa bên cạnh còn có Dung Khải cùng phân tích, cho nên càng hiểu rõ hơn động cơ của những chuyện mà hắn ta làm đối với mình. Cũng bởi vì điều này cho nên mọi người mới nghĩ ra mách lới dùng hôn lễ để dụ hắn ta mắc câu. Mặc dù biện pháp rất đơn giản, nhưng dùng để đối phó Tô Thanh Vân thì chắc chắn sẽ có tác dụng.

Bởi vì Cảnh Dật đã thanh trừ đại bộ phận Thất Sinh Giáo ở trong thành Việt Châu nên bè đảng còn sót lại của Thất Sinh Giáo ở đây chẳng còn bao nhiêu người, chỉ còn Tô Thanh Vân cùng mấy tên thủ hạ. Mà trước kia hắn ta làm một loạt chuyện như vậy đều là xuất phát từ tình cảm cá nhân đối với Cảnh Dật, không liên quan tới những người khác, vì vậy chỉ dùng Cảnh Dật làm mồi nhử thì cũng đã đủ để dụ Tô Thanh Vân. Lại nói, cho dù không hề thù hận hay ghen tị Kiều Sơ Huân nhưng Tô Thanh Vân chắc chắn sẽ không cam lòng bỏ qua cơ hội được nhìn thấy Cảnh Dật mặc hi phục như vậy.

Vờ kịch này diễn tới đây vẫn còn chưa hết.

Bên ngoài phủ, đám khách khứa vốn đang vui vẻ uống rượu nói chuyện phiếm đều đồng loạt đứng dậy vây lại toàn bộ Cảnh phủ, mỗi người đều rút binh khí ra từ những vị trí khác nhau trên người, bày ra trận địa sẵn sàng đón địch.

Cả con đường đều vắng vẻ không một tiếng động.

Ngoại trừ Cảnh phủ chìm trong một mảng tối tăm.

Chẳng bao lâu sau, trên đường xuất hiện một bóng dáng trắng xóa.

Không hề dùng đến khinh công, chỉ giống như người bình thường, từng bước từng bước, thông dong đi tới, hết như chỉ đang tản bộ, thỉnh thoảng lại dừng bước nhìn xung quanh một chút, có lúc lại nhìn lên bầu trời như thể đang ngắm trăng.

Bên ngoài phủ, mọi người đều đang bày thế trận đón địch, lặng câm như hến.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết thân phận của kẻ đang đi tới, chính là kẻ được đồn đại rằng có khuôn mặt rung động lòng người như thần tiên, nhưng hành vi cử chỉ lại có thể so với ác quỷ - Thất công tử của Thất Sinh Giáo.

Người kia mặc một bộ đồ trắng như tuyết, đầu đội một chiếc nón rộng vành cùng màu che khuất nửa khuôn mặt, lộ ra hai cánh môi mỏng đỏ tươi hết như màu máu, cùng với mái tóc đỏ rực phía sau, vẻ đẹp quý dị tới mức khiến người ta sợ hãi.

Tới trước cánh cổng của Cảnh phủ, người kia dừng bước, vươn một tay ra khỏi ống tay áo, lấy ra một dải lụa trắng xóa, trong mắt chứa ý cười nhàn nhạt, quét mắt qua đám người đứng trước cửa.

Quả thật là tuyệt sắc dung nhan hết như thần tiên, ánh mắt cũng lạnh lẽo không hề giống người thường, ánh mắt kia thản nhiên lướt qua từng khuôn mặt, như thể xem thường, lại như thể thương hại.

Mọi người đều cố nén nhin, cho dù trong lòng nghĩ gì thì cũng không dám nhúc nhích, bởi vì bên trên đã có lệnh, cho dù người tới có biểu hiện như thế nào, cho dù có cớ y phục ra ngay tại chỗ thì bọn họ cũng không được có bất kỳ hành động nào.

Người kia nhìn từng người một, cuối cùng dời ánh mắt về phía bức hoành phi tới màu trước mặt, bên môi lộ ra nụ cười như có như không, bước lên từng bậc, nhìn cánh cổng bị khóa chặt, dường như cũng không hề cảm thấy kinh ngạc, ung dung vươn tay lên gõ như thể đến nhà bằng hữu làm khách.

Chỉ chốc lát sau, bên trong thật sự có người tới mở cổng.

Tất cả mọi người bên ngoài phủ đều không quay đầu lại, nhưng nghe tiếng cánh cổng mở ra thì đều kinh ngạc.

Người mở cổng chính là Dung Khải. Hắn mặc quan phục, tóc vấn cao, trên mặt vẫn mang nụ cười, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, vẻ mặt như thể vô cùng hoan nghênh khách tới nhà chơi.

Thất công tử nhẹ nhàng gật đầu: "Hạnh ngộ."

Dung Khải nheo mắt cười cười: "Ta cũng vậy."

Thất công tử bước qua cánh cổng, chậm rãi đi vào bên trong, dường như không phải đang xông vào đám rống hang hổ mà chỉ đang đi vào đình viện nhà mình. Hắn hơi nghiêng đầu đưa mắt nhìn Dung Khải, giọng nói rất êm dịu: "Người ta vẫn nói bắc Dung nam Đoàn, hôm nay lại gặp được cả hai người, Tiểu Thất ta thật sự rất vinh hạnh."

Dung Khải đứng yên tại chỗ không bước tiếp nữa, chỉ khẽ cười, nói: "Dung mỗ cũng không ngờ rằng, giáo chủ Thất Sinh Giáo trong lời đồn lại... có tri thức hiểu lễ nghĩa như vậy."

Thất công tử cũng không vì Dung Khải cố ý vũ nhục mà tức giận, chỉ hơi nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi lại: "Tân nương không ở Mạnh phủ, cũng không ở Cảnh phủ, vậy thì ở đâu?"

Dung Khải cũng bất chước hắn hơi nghiêng đầu, giả vờ ngây thơ nói: "Thật ra người là muốn hỏi, con sói trắng của người không ở chỗ quan phủ, cũng không ở chỗ nào trong thành, không ở Cảnh phủ, vậy thì có thể là ở đâu?"

Trong mắt Thất công tử đã bắt đầu nổi sóng, thế nhưng hắn vẫn khẽ thở ra một hơi, bình tĩnh nói: "Hôm nay ta tới đây, không muốn thương tổn người khác."

Dung Khải nheo mắt, khóe môi hơi nhếch lên: "Nhưng mà hôm nay bản quan ta lại muốn sát sinh."

Chương 16: Hồng Môn yến (hạ)

Trong mắt Thất công tử dần hiện ra vẻ tức giận, giọng điệu lại vẫn cố giữ bình tĩnh: "Người dùng rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt."

Dung Khải vẫn giữ nụ cười ngây thơ lương thiện: "Ta không thích uống rượu."

Thất công tử vừa động đậy bàn tay vẫn đang giấu trong ống tay áo, bên khước mắt lại xuất hiện một bóng dáng màu trắng, hấn không giằng co với Dung Khải nữa, nhanh chóng quay mặt đi, lập tức nhìn thấy hai người ở trong phòng đối diện, Cảnh Dật mặc một bộ hỉ phục đỏ thẫm, tay xách một nam tử áo trắng thân hình tiều tụy, đầu tóc rối bù đi tới.

Thất công tử vừa nhìn thấy tình trạng của người kia thì nổi giận, hoảng hốt kêu lên: "Các người đã làm gì hắn?"

Cảnh Dật kéo người kia bước qua ngưỡng cửa, dừng lại ở phía trước phòng, không nói lời nào, chỉ là giữa khước mày hiện rõ vẻ lạnh lùng tàn ác.

Thất công tử cắn răng trừng mắt nhìn Cảnh Dật, thốt ra một câu nguyên rủa: "Đúng là cùng một loại như Triệu Lâm!"

Cảnh Dật nghe thấy lời này cũng không tỏ vẻ tức giận, vẫn đứng yên trước cửa, nụ cười có phần châm chọc: "Huynh đệ song sinh cùng một mẹ, sao có thể không giống nhau?"

Thất công tử dờ mắt, nhìn khắp một vòng quanh sân, thở dài nói: "Tiểu tử Thanh Vân kia chính là ngã vào một chữ "si", nghe được tin người sắp thành thân, cho dù biết trong này chắc chắn có bẫy, mấy tên thuộc hạ đặc lực nhất lại đều đã bị các người bắt, thế nhưng vẫn cứ không nghe lời khuyên, nhất quyết phải tìm tới đây."

Cảnh Dật cười lạnh, nói: "Hắn không phải si tình, hắn chỉ nhìn trúng bộ mặt của ta mà thôi."

Thất công tử hơi cau mày lại, có phần không đồng ý: "Hầu gia nói thế không khỏi có hơi bất công, thích dung mạo của người thì có gì không tốt? Thanh Vân biết thưởng thức, cũng biết quý trọng, cả một năm qua vẫn luôn lặng lẽ si ngốc dõi theo người, thế nhưng cũng không làm ra chuyện gì không tốt. Trái lại là Hầu gia người, trước thì yêu nữ tử bên cạnh mình rồi muốn thành thân, sau đó lại dàn bẫy đẩy hắn vào chỗ chết, không phải là quá bạc tình hay sao?"

Cảnh Dật lạnh lùng đáp lại: "Ngang nhiên phạm pháp, cấu kết với tà giáo, cưỡng bắt dân nữ sát hại người vô tội, tất cả đều là tội đáng chết. Hôm nay dù hắn có tới hay không thì cũng chạy không thoát được một chữ "chết", người cũng thế thôi."

Đúng lúc này, nam tử áo trắng trong tay Cảnh Dật đột nhiên lăm lăm thốt ra mấy tiếng, giọng khàn khàn, gọi nhũ danh của Thất công tử: "Đi, đi mau."

Thất công tử biến sắc, lộ vẻ sợ hãi, trừng mắt nhìn Cảnh Dật: "Các người phế mất võ công của hần?"

Sau đó, không đợi đám người Cảnh Dật lên tiếng, Thất công tử lại vội hỏi: "Bạch, quyền danh sách kia ở đâu?"

Cảnh Dật và Dung Khải đều không ngờ hần sẽ hỏi vậy, cũng không biết trong đó có bấy hay không, đều ra sức tập trung lắng nghe hai kẻ kia nói chuyện. Nào ngờ tên áo trắng kia nghe được câu hỏi này thì cũng giật mình, thở phì phò ra sức hỏi lại: "Ta... không phải, hôm đó đã... đưa cho tên họ Kiều..."

Thất công tử sửng sốt, đột nhiên cười to lên, mặt mày vắn vẹo, giọng nói khàn khàn, cười lớn: "Được, được lắm Kiều Tử An! Ta dùng cả nửa cuộc đời để gây dựng mưu đồ, cuối cùng lại bị hủy trong tay tên tiểu tử nhà ngươi."

Vừa nói vừa nhìn về phía nam tử áo trắng, trong mắt thấp thoáng ánh nước: "Bạch, võ công của ngươi đã bị phế, danh sách cũng đã mất, không có ngươi, lại không có danh sách, ta chẳng qua chỉ là một phế nhân, sống trên đời này còn có ích gì. Chúng ta cùng nhau --"

Thất công tử vừa nâng tay lên thì đã bị một cây đinh phóng tới đánh ngay cổ tay, một chiếc bình nhỏ từ trong ống tay áo rơi ra, vỡ tan trên mặt đất, đồng thời phía sau lưng cũng bị mấy viên đá phóng tới liên tục, điểm trúng mấy huyệt đạo trên người, bị cố định tại chỗ không thể động đậy.

Cảnh Dật cũng nhanh chóng dùng tay điểm hai đại huyệt của người trong tay mình, khiến hần ta bị ngất đi, kịp thời ngăn chặn hành vi cắn lưỡi tự tử của hần ta.

Cùng lúc đó, từ trong góc tối có hai người đi ra, một người áo trắng xóa, một người áo xanh nhạt, người đi trước nở nụ cười ôn hòa ấm áp, người đi sau lại vẻ mặt lạnh lùng ánh mắt sáng ngời, hóa ra là cố nhân tới thăm.

Người tới chính là Triển Vân và Đoàn Trần.

Hai người vừa lộ diện, Cảnh Dật và Dung Khải đều nở nụ cười, trong phòng, Chu Dục Phi và Triệu Đình cũng nhanh chóng chạy ra. Tô Thanh Vân bị điểm huyết, trên người cũng bị gông cùm xích lại, mặc dù đầu óc tỉnh táo nhưng cũng không thể bỏ chạy được. Đồng thời hai tên ảnh vệ cũng cầm bộ cùm khác tới khóa Thất công tử lại, áp giải cùng với Tô Thanh Vân và tên áo trắng kia tới nha môn.

Dung Khải cười lên tiếng trước: "Vừa rồi nghe giáo chủ Thất Sinh Giáo nói gặp được Tiểu Đoàn, ta còn hơi nghi ngờ. Hầu gia à, đám binh cứu viện của ngài đúng là người sau lại càng mạnh hơn người trước!"

Triển Vân cười khe khẽ, cầm quạt chấp tay lại: "Diệu kế của Dung đại nhân quả thật khiến cho tại hạ bội phục."

Dung Khải cười tủm tỉm khoát tay ngăn lại, đáp lễ, sau đó lại nhìn về phía Đoàn Trần: "Nghe danh Tiểu Đoàn công tử đã lâu, hôm nay may mắn được gặp mặt, chuyến đi này của Dung mạo quả thật không uổng phí."

Lúc này Đoàn Trần đang mặc nam trang, cũng chấp tay đáp lễ: "Dung đại nhân khách khí rồi."

Chu Dục Phi và Triệu Đình tới đây cùng với Triển Vân và Đoàn Trần, chỉ là chia làm hai tốp, hai người ở lại Cảnh phủ liên thủ với Cảnh Dật, tóm được Tô Thanh Vân, lại chuẩn bị để tóm gọn cả Kiều Tử An cùng những kẻ còn lại của Thất Sinh Giáo. Triển Vân và Đoàn Trần thì mai phục ở nha môn, ngay từ lúc Thất công tử xuất hiện thì vẫn luôn theo sát tới tận đây. Vốn dĩ mọi người đều đã chuẩn bị chu đáo mọi bề, lại không ngờ rằng mọi chuyện diễn ra thuận lợi như vậy, Thất công tử nhanh chóng thất bại không kịp phản kháng, Tô Thanh Vân thì đã bị bắt tại chỗ ngay khi lưới vừa giăng xuống.

Chỉ là nghe những lời Thất công tử vừa nói thì mọi người đều phải suy xét lại một chút. Sợ rằng trước đó nam tử áo trắng xuất hiện bên ngoài thành, liều mạng cứu Tô Thanh Vân; cùng với việc Thất công tử biết rõ lần này có mai phục nhưng vẫn một mình xông vào Cảnh phủ; lẫn cả việc bên cạnh hai người này đều không có bất kỳ giáo chúng nào đi theo, chắc chắn đều không thoát khỏi liên quan tới Kiêu Tử An và quyển danh sách kia.

Từ lời đối thoại của tên áo trắng và Thất công tử thì có thể suy đoán rằng, rất có thể ban đầu quyển danh sách kia nằm trong tay Tô Thanh Vân, cho nên tên áo trắng mới mạo hiểm cứu giúp, nhưng trong thời gian hấn mất tích, không biết tại sao quyển danh sách này lại rơi vào tay Kiêu Tử An, lần này Thất công tử tới đây không lấy được danh sách, mà nam tử áo trắng cũng không thể nào thoát thân được, cho nên mưu kế coi như đã tan tành, một sai lầm chí mạng.

Lúc này, Ninh Nặc mặc hỉ phục nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, tới đứng bên cạnh Dung Khải, Y Thanh Vũ cũng đi theo ra bên ngoài, mọi người lần lượt hành lễ rồi chào hỏi sơ qua.

Sau đó Y Thanh Vũ cười nói: "Tiểu Hầu gia, vừa rồi chúng ta đã cố gắng giảm nhẹ mọi động tĩnh, nhưng sợ là bên chỗ Kiêu tiểu thư vẫn có thể nghe được đôi chút. Giờ lành đã tới, có chuyện gì chúng ta để sáng mai nói tiếp, bây giờ nên bái thiên địa đi thôi!"

Triệu Đình nghe vậy thì cong khóe môi, ánh mắt lộ vẻ trêu chọc: "Vẫn là Y đại nhân có mắt nhìn, bọn ta chỉ lo nói chuyện vụ án, đoán chừng trong lòng Dật Chi đã vội lắm rồi!"

Triển Vân cũng tiếp lời Triệu Đình: "Đâu chỉ là vội, đoán chừng trong lòng đã mắng thăm mấy người chúng ta không biết bao nhiêu lần rồi!"

Hai người này rõ ràng vẫn còn nhớ rõ trước kia lúc còn ở Biện Kinh đã từng bị Cảnh Dật chế nhạo, mới nhân cơ hội ngàn năm có một này mà bù lại. Dù sao thì cũng là ngày vui, Cảnh Dật cũng không thể sẽ thật sự nổi giận được, càng không thể động thủ, cho nên hai người mới ra sức chế giễu, mỗi người vài câu, khiến cho sắc mặt Cảnh Dật trắng không ra trắng mà đỏ cũng không ra đỏ.

Chu Dục Phi bây giờ đã thành gia lập thất, tâm tính đã thay đổi không ít, vì vậy hiếm khi không mở miệng châm dầu vào lửa mà ngược lại còn nói đỡ cho Cảnh Dật. Đương nhiên trong đó cũng có phần vì mấy lời chế nhạo trước kia của Cảnh Dật đã khiến hắn hả giận không ít: "Được rồi, hai người các ngươi cũng không nhìn một chút, ở đây vẫn còn có nữ hài tử đấy."

Dung Khải đứng cạnh cười híp mắt: "Không sao, về phương diện này Viên Viên phản ứng khá chậm, nghe không hiểu đâu, các ngươi cứ nói tiếp." Bao nhiêu năm không trở về Biện Kinh, rất nhiều chuyện hắn không hề biết, bây giờ vừa mới nghe được mấy chuyện lý thú trong hoàng gia, hắn vẫn còn nghe chưa rõ đâu!

Cảnh Dật cong một bên môi, cười đầy vẻ tà tứ, nhìn Triển Vân ở phía trước: "Cuối cùng cũng kết thúc cảnh một nhóm ba người, đổi thành một đôi một rồi?"

Triển Vân còn chưa kịp trừng mắt đáp lại thì Cảnh Dật lại nhìn về phía Triệu Đình: "Mọi người đều đã ổn định rồi, ngươi cũng nên nắm chặt đi! Ta thấy bên chỗ thất thúc thất thảm cũng vội lắm rồi, nghe nói gần đây thiên kim tiêu thư nhà Thừa tướng thường xuyên vô tình gặp được ngươi trên đường, đúng là diễm phúc không nhỏ nhỉ!"

Không để ý đến sắc mặt càng lúc càng đen thui của Triệu Đình, hắn lại quay sang phía Dung Khải. Cả hai người đều bày ra vẻ mặt tươi cười, Cảnh Dật liếc Ninh Nặc một cái, chậm rãi nói: "Vừa rồi tình thế bất đắc dĩ, nắm tay Ninh cô nương, tiện thể còn ôm eo của nàng, mong Dung đại nhân đừng để ý."

Lời vừa nói ra, sắc mặt Dung Khải cũng thay đổi, hấn cắn răng nhìn sang Ninh Nặc, vẻ mặt khó tin lại thêm đáng vẻ vô cùng ảm ức: "Viên Viên, người lại có thể để cho nam nhân khác nắm tay? Còn sờ eo nữa?" Nói xong thì nghẹn ngào mấy tiếng, vươn móng vuốt hồ ly ra, nhỏ giọng thảm thì: "Ta còn chưa được sờ đến, đúng là được hời cho con sói kia..."

Cánh Dật đi chưa được mấy bước, dừng chân lại, quay đầu như cười như không liếc mắt nhìn Dung Khải. Dung Khải ngậm chặt miệng, nghĩ thâm, biết người là hoàng thân quốc thích, chửi người cũng như mắng thiên tử trong triều, nhưng mà... người đúng là một con sói lòng dạ độc ác, vừa rồi còn giúp người, ôi chao...

Ninh Nặc đưa tay gạt phẳng cánh tay Dung Khải vừa vươn tới, xoay người rời đi.

Trong sân, Đoàn Trần vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên không đổi, cứ như thể không hề nghe thấy những lời vừa rồi của Cánh Dật, vẫn đang nghĩ tới mấy câu nói của Thất công tử và nam tử áo trắng kia. Triển Vân và Triệu Đình đưa mắt nhìn nhau, hai người âm thầm thở dài, đồng thời cũng thở phào ra một hơi, người này ngẩn ra như vậy đúng là trông rất ngu ngốc!

Trong cỗ kiệu từ Mạnh phủ tới có hai người ngồi là Kiều Sơ Huân và Ninh Nặc. Sau đó tới Cảnh phủ thì chỉ có Ninh Nặc bước ra khỏi kiệu, còn lại Kiều Sơ Huân cùng với "cỗ kiệu trống" thì cùng được đưa tới hậu viện, sau đó chờ trong phòng ngủ của Cảnh Dật cùng Liêu Hồng Đàm và Tiểu Đào Nhi.

Trước đó Cảnh Dật đã nói rõ với Kiều Sơ Huân, dặn nàng không cần phải nghĩ ngợi linh tinh, chỉ cần ngồi đợi trong phòng, lát nữa sẽ có người tới nghênh đón. Kiều Sơ Huân biết rõ hấn vì sự an toàn của nàng nên mới nhờ Ninh Nặc giúp

sức diễn kịch, việc này đã được mọi người đồng ý, nàng cũng không có lý do gì để phản đối.

Chỉ là trong lòng nàng vốn đã vì chuyện xuất giá mà hơi bất an, bây giờ lại thêm việc mọi người muốn lợi dụng hôn lễ để dụ đám người Thất Sinh Giáo xuất hiện, trong lòng nàng càng thêm lo sợ, lúc thì sợ Ninh Nặc thay thế mình sẽ bị thương, lúc lại lo lắng cho an nguy của Cảnh Dật. Hơn nữa cả Kiều Lộ và Y Thanh Vũ đều có mặt ở đó, giữa lúc quan trọng này dù người nào bị thương thì trong lòng mọi người cũng đều sẽ khó chịu.

Mạnh phu nhân vẫn còn trong thánng cử nên không tiện ra khỏi nhà, mà bên Cảnh phủ hiện giờ cũng không được yên ổn lắm, bớt một người thì sẽ bớt được một phần nguy hiểm, cho nên nàng ta chỉ tiễn Kiều Sơ Huân tới cửa, không đi theo tới đây.

Liêu Hồng Đàm cũng lo lắng cho Y Thanh Vũ, lại nghĩ tên gốc đó không hề có chút võ công nào, dù Cảnh Dật đã cam kết sẽ đảm bảo cho sự an toàn của hắn nhưng nàng vẫn lo vào thời khắc máu chót hắn sẽ bị người ta ném sang một bên, bởi vậy nên chẳng có chút tâm tư nào mà cười đùa. Tiểu Đào Nhi nhìn bên trái một cái, lại nhìn sang bên phải một cái, chẳng biết nên nói cái gì, trong lòng thì nghĩ may mà Sở Hồi nhà mình ở nha môn không tới, nếu không thật đúng là không thể ngồi yên trong cái phòng này được, còn chưa có ai xuất giá mà đã sinh ra ba oán phụ rồi!

Chừng hai canh giờ trôi qua, rốt cuộc cũng có người tới gõ cửa, nghe ra được là giọng của Cao Linh, Tiểu Đào Nhi mới yên tâm đi ra mở cửa. Liêu Hồng Đàm vội vàng phủ khăn trùm đầu lên, đỡ Kiều Sơ Huân đứng dậy.

Chương 17: Đêm đông phòng hoa chúc

Một loạt nghi lễ rườm rà kết thúc, rải đậu quanh kiệu, hai người vái ba cái, kính trà Kiêu Lộ, đi vào phòng ngủ lại rắc đậu quanh phòng, làm lễ kết tóc, đến lúc Cảnh Dật và Kiêu Sơ Huân bung chén rượu hợp cẩn thì đã nửa canh giờ trôi qua.

Trâm cài trên tóc Kiêu Sơ Huân phần lớn đều là ngự tứ, tương xứng với thân phận An Dật Hầu của Cảnh Dật nên khá nặng, hơn nữa bình thường nàng rất ít mang nữ trang, số trang sức trên đầu này đã mang từ lúc trời chưa tối, lại giữ tư thế ngồi ngay ngắn bên giường cả buổi tối, bây giờ cổ đã cứng ngắc, hai bên trán đau nhức, Cảnh Dật giúp nàng nâng chén rượu lên, trong lòng nàng lại càng căng thẳng hơn, hai tay cũng run run.

Cảnh Dật biết ngoài cửa có người rình xem, nhưng bởi vì tâm tình đang tốt, hơn nữa đây cũng là một phần của hôn lễ, cho nên hắn cũng không truy cứu.

Thấy sắc mặt Kiều Sơ Huân nhợt nhạt, tay cũng run run, hắn không khỏi mỉm cười, một tay nắm chặt bàn tay cầm chén rượu của Kiều Sơ Huân, tay kia thì vòng qua, cúi đầu uống cạn chén rượu của mình, sau đó lại kề sát tới tay Kiều Sơ Huân uống phần rượu trong chén nàng, ném chén đi, một tay đỡ gáy Kiều Sơ Huân, dán lên môi nàng, đút phần rượu trong miệng mình cho nàng, đầu lưỡi cũng đi theo vào trong miệng Kiều Sơ Huân, răng môi gắn kết, không vương ra một giọt rượu nào.

Đến lúc hai cánh môi buông ra, Kiều Sơ Huân vội vàng thở dốc, ho khan mấy tiếng liên tục, đôi mắt rung rung, mặt cũng hơi đỏ ửng, ánh mắt nhìn Cảnh Dật rõ ràng có chút oán giận, lại thấy trên môi hắn dính son môi của nàng thì trên mặt không khỏi càng nóng hơn, do dự một lúc, vươn tay ra đặt lên môi hắn, muốn giúp hắn lau đi.

Cảnh Dật lại nhân đó cầm lấy ngón tay Kiều Sơ Huân, cánh môi đỏ tươi hơi hé mở, liếm đầu ngón tay trắng nõn, dùng răng cắn nhẹ.

Bên ngoài cửa sổ truyền tới tiếng cười cố nén của mọi người. Cảnh Dật hơi nghiêng mặt sang, lạnh lùng quét mắt, liếc đám người bên ngoài cửa sổ.

Tất cả đám người bên ngoài đều lập tức im bật, Cao Linh đứng ở phía sau thấp giọng cất tiếng: "Hầu gia đã chuẩn bị sẵn yến tiệc, hôm nay các vị đều đã vất vả rồi, nào, xin mời!"

Tất cả mọi người đều hiểu được đạo lý phải biết chừng biết mực, vậy nên cũng nhao nhao đứng thẳng người dậy, đi theo Cao Linh.

Trong phòng, Cảnh Dật quay sang nhìn về phía Kiều Sơ Huân, trong mắt đầy tình nồng ý mật, hơi nhướng mày mỉm cười nhìn nàng, cánh môi vẫn còn nhẹ nhàng hôn lên ngón tay Kiều Sơ Huân.

Ngay từ lúc nhìn thấy màu đỏ trên môi Cảnh Dật thì Kiều Sơ Huân đã xấu hổ đỏ bừng mặt, trước kia nàng không dùng son phấn, không ngờ thoa son lên rồi hôn nhau thì sẽ sinh ra cảnh tượng mập mờ ái muội như thế. Hơn nữa dung mạo của Cảnh Dật vốn đã tuấn mỹ, trên bờ môi nhiễm màu đỏ tươi lại cộng thêm nụ cười rạng rỡ thì trên mặt càng thêm vẻ tà tứ hút hồn.

Kiều Sơ Huân dùng sức rút tay về, lại theo thói quen muốn cắn môi, nào ngờ ngay sau đó Cảnh Dật đã nắm lấy cằm nàng, khàn khàn lên tiếng: "Đừng cắn."

Nói xong, buông cánh tay đỡ cằm nàng ra, vươn ra phía sau ôm lấy eo nàng kéo nàng sát lại, nhắc bổng cả người nàng lên, đồng thời hơi cúi đầu xuống, đặt lên môi nàng một nụ hôn triền miên.

Đến lúc nụ hôn kết thúc thì Cảnh Dật đã tuột xiêm y Kiều Sơ Huân xuống dưới bả vai, tà áo bị vạch ra, rơi xuống cạnh mép giường. Cảnh Dật đặt nàng xuống giường, vừa hôn khắp từ khuôn mặt xuống cổ, xương quai xanh, vừa đưa tay gỡ trâm cài trên đầu nàng xuống.

Trâm cài khảm ngọc lần lượt rơi xuống khỏi mái tóc, đến lúc tháo xong cây trâm cuối cùng, Cảnh Dật mới hơi ngẩng đầu lên khỏi cần cổ Kiều Sơ Huân, hít sâu một hơi, cởi chiếc vòng vàng cùng khuyên tai phỉ thúy trên vành tai xuống, nhặt trâm lên, đặt chung vào một chiếc túi vải rồi ném lên sạp phía bên kia, sau đó lại vươn tay cởi dây thắt trên lưng Kiều Sơ Huân, bàn tay hơi run, lực tay cũng không chính xác, đột nhiên vang lên một tiếng xoạc, bộ y phục nhạt màu trên người Kiều Sơ Huân đã bị xé thành hai mảnh.

Cả hai người đều ngậy ra, Kiều Sơ Huân lúc đầu vô cùng hoảng hốt, sau đó vươn tay đỡ ngực, khuôn mặt đỏ bừng nhích người vào giữa giường để tránh, thấy Cảnh Dật cũng dịch người theo thì nâng chân lên cản lại.

Kiều Sơ Huân không biết võ công, sức lực cũng không lớn, nhưng Cảnh Dật lại chẳng hề có chút phòng bị nào, không ngờ rằng Kiều Sơ Huân sẽ dùng tới chiêu này, vì vậy chân của nàng đập trúng ngực Cảnh Dật, hai người đều sững sốt.

Mặc dù Kiều Sơ Huân không dùng nhiều sức lực nhưng vẫn hơi lo lắng, lại thấy sắc mặt Cảnh Dật không ổn, cho nên lập tức ngồi dậy tiến tới phía trước, một tay che trước ngực, một tay vươn tới chỗ Cảnh Dật bị nàng đá trúng, nhẹ giọng hỏi: "Chàng không sao chứ, ta, ta xin lỗi..."

Cảnh Dật ôm ngực, chậm rãi ngẩng mặt lên, cau mày lại, trong mắt lộ ra vẻ đáng thương: "Sơ Huân..."

Kiều Sơ Huân lại càng áy náy hơn, nhích người lên trước một chút, nhẹ nhàng xoa ngực cho Cảnh Dật: "Xin lỗi xin lỗi, vừa rồi ta chỉ... Đau lắm sao?"

Cảnh Dật cầm tay Kiều Sơ Huân, mấp máy môi gật đầu: "Cũng tạm."

Cảnh Dật muốn nói là rất đau, nhưng nghĩ Kiều Sơ Huân có thể nhìn ra mảnh khóc của hắn, kết quả hắn vừa nói cũng tạm như vậy, Kiều Sơ Huân lại càng bất an hơn, kề sát cạnh người hắn, ngửa mặt lên nhìn: "Xin lỗi."

Cảnh Dật mỉm cười, chẳng biết từ lúc nào đã vươn tay ra sau lưng nàng dồn sức kéo xuống, thấp giọng cười: "Không sao."

Kiều Sơ Huân chỉ cảm thấy sau lưng mát lạnh, bộ hỉ phục trên người đã bị tuột xuống, cùng lúc đó bộ xiêm y bị hắn xé rách cũng rơi xuống dưới bả vai, lộ ra lớp yếm đỏ thẫm thâm thêu uyên ương hí thủy.

Yếm chỉ miễn cưỡng che được phía trước ngực, ngay cả một sợi dây cố định cũng không có, chỉ đơn giản là một tấm vải mỏng hẹp quấn quanh ngực, không chỉ đầu vai và cánh tay đều lộ ra ngoài mà một phần thắt lưng trắng nõn cũng trần trụi,

càng làm nổi bật tiết khó đo thắm bên dưới, gần như không hề có tác dụng che đậy...

Kiều Sơ Huân khẽ ngân nga một tiếng, biết rõ bây giờ có né cũng không kịp, trong lúc hoảng loạn vội vươn hai tay lên che khuất hai mắt Cảnh Dật.

Nàng cũng không muốn mặc như thế, nhưng xiêm y theo bộ, nàng đến Mạnh gia rồi mới tận mắt nhìn thấy, nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài mặc mấy thứ này. Hơn nữa Mạnh phu nhân nói hôm nay là ngày vui, phải mặc đồ đo từ trong ra ngoài, nàng cự nự hồi lâu, cuối cùng vẫn phải mặc lên người.

Cảnh Dật đã sớm biết đồ nàng mặc bên trong là như thế nào, bởi vì xiêm y đều là do hấn tự tay lựa chọn. Mắt bị che lại, Cảnh Dật chỉ cong khóe môi lên mỉm cười, tay vươn thẳng lên ngực Kiều Sơ Huân nắn bóp, khàn khàn cất tiếng: "Hình như đã lớn hơn trước kia một chút rồi..."

Kiều Sơ Huân tức giận, không thềm để ý đến chuyện che mắt Cảnh Dật nữa, buông tay ra, lại vừa đúng ý của Cảnh Dật. Hấn nắm hai cổ tay Kiều Sơ Huân kéo qua đỉnh đầu, ép nàng ngã xuống giường, híp mắt quan sát tỉ mỉ người trước mắt.

Mặt Kiều Sơ Huân nóng như bị lửa hun, mím môi trừng Cảnh Dật: "Chàng..."

Cảnh Dật vươn tay vuốt ve một mảng da hơi xanh bên hông nàng, thấp giọng nói: "Sao vẫn còn chưa mát sạch..."

Kiều Sơ Huân bị cử chỉ nhẹ nhàng của hấn làm cho co rúm lại, trên người dần nổi lên một lớp gai ốc, vừa khẽ giật giật cánh tay, vừa run giọng năn nỉ: "Dật Chi, đừng nào..."

Cảnh Dật cong môi cười khẽ, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên ngực Kiều Sơ Huân: "Động phòng hoa chúc, cả đời chỉ có một lần như vậy, nàng không cho ta nào không phải là rất quá đáng sao?"

Kiều Sơ Huân mím môi, mi mắt run run, không biết nên nói cái gì cho phải: "Dật Chi..."

Cảnh Dật cúi đầu hôn lên vết bầm xanh bên hông nàng, vươn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm láp, thấp giọng gọi tên Kiều Sơ Huân: "Sơ Huân, Sơ Huân... Sau này cho dù có người ngoài hay không, nàng cũng không được gọi ta là công tử nữa, phải gọi là phu quân."

Kiều Sơ Huân bị hắn ôm trọn eo, cả người mềm nhũn, chẳng còn sức lực mà giãy giụa, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, khẽ gọi: "Phu quân..."

Cảnh Dật híp mắt cười vui vẻ, bàn tay vươn ra sau ôm cả người Kiều Sơ Huân, tay còn lại thì xé mở lớp tiết khó mỏng manh, để nàng ngồi giữa hai chân mình, hơi cử động thân dưới.

Trên người Kiều Sơ Huân chỉ mặc một chiếc yếm đỏ mỏng manh, bị giữ chặt trong lòng Cảnh Dật, phía dưới lại bị hắn dùng hành động ám chỉ như vậy, chỉ chốc lát đã nước mắt lưng tròng, đẩy bả vai Cảnh Dật ra: "Đừng..."

Y phục trên người Cảnh Dật không hề lộn xộn chút nào, chỉ cởi giày ra ngồi lên giường, ôm người nàng trêu chọc, nhưng thực ra bên dưới cũng đã sắp không chịu nổi nữa, chỉ là nhìn thấy dáng vẻ rung rung nước mắt của nàng nên hắn mới chưa cởi y phục ra mà đi thẳng vào việc chính.

Kiều Sơ Huân bị hắn nhắc người lên thì hoảng sợ, lại không tránh ra được, chỉ có thể bám lấy bả vai Cảnh Dật mới có thể ổn định hơn một chút, lại thấy trong mắt hắn đầy ý cười, đôi mắt không hề chớp lấy một cái, chỉ bình tĩnh nhìn nàng, dường như cố ý muốn thấy dáng vẻ xấu hổ của nàng, vì vậy trong lòng nàng lại càng âm ức hơn, dấm vào vai Cảnh Dật bật khóc: "Chàng đáng ghét..."

Cảnh Dật vốn đã sắp không nhìn được, bây giờ nghe giọng nói lẫn với tiếng nước nở của Kiều Sơ Huân không khác gì tiếng làm nũng cầu hoan, lửa nóng trong người không khỏi càng cháy bùng lên. Động tác trên tay dừng lại, hắn đặt nàng nằm ngửa trên giường, nhanh tay cởi y phục trên người, lại kéo nàng vào trong ngực mình, giữ nguyên tư thế đó, đi thẳng vào bên trong cơ thể nàng.

Kiều Sơ Huân hoảng hốt, thật sự có phần chịu không nổi, thở gấp mấy hơi liên tục, nghẹn ngào khóc nức lên. Cảnh Dật vừa hôn lên môi nàng, vừa chậm rãi di động.

Ngoài màn ngọn lửa chập chờn, dưới thân ôn hương nhuyễn ngọc, mỹ nhân trong ngực mảnh mai quyến rũ, đêm xuân cuồng loạn...

Hôm sau mặt trời đã lên cao, Kiều Sơ Huân mới tỉnh giấc, sửa soạn y phục, vấn tóc lên cao, cài một cây trâm ngọc, vừa xong thì Cảnh Dật đẩy cửa đi vào. Thấy Kiều Sơ Huân đã dậy, hắn hơi nhú mày, đi tới phía sau vòng tay ôm lấy eo nàng, hôn lên má nàng một cái, nhẹ nhàng nói: "Sao mới sớm thế đã dậy rồi?"

Kiều Sơ Huân trừng mắt liếc hắn về hờn dỗi, mặt trời đã lên cao thế rồi còn sớm gì nữa? Bây giờ đi ra ngoài, gặp mấy người trong sân sợ là sẽ bị cười chê.

Cảnh Dật lại ra vẻ rất đương nhiên, vuốt ve khuôn mặt Kiều Sơ Huân, nói: "Ngày thứ hai sau lễ thành thân dậy muộn là chuyện rất bình thường, mọi người đều sẽ thông cảm."

Kiều Sơ Huân bị lớp da mặt dày của hắn làm cho tức giận đến nghẹn họng, xoay người đẩy Cảnh Dật một cái, đứng dậy đi ra ngoài. Cảnh Dật lại vươn tay kéo nàng lại, gác cằm lên hõm vai nàng, giọng nói buồn buồn: "Sơ Huân..."

Kiều Sơ Huân cảm thấy tâm tình Cảnh Dật hơi khác thường, liền giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn: "Sao thế?"

Cảnh Dật im lặng một lúc, cầm tay Kiều Sơ Huân, một tay khác thì vòng quanh eo nàng, nói: "Không sao... Ta chỉ cảm thấy, có chút không chân thực."

Tối hôm qua Thất công tử nói hấn và Triệu Lâm đều giống nhau, hấn không hề chân chừ lên tiếng đáp lại, thật ra trong lòng không phải là không hề khó chịu, bởi vì trong lòng hấn vẫn luôn cảm thấy mình và Triệu Lâm có rất nhiều điểm giống nhau.

Nếu như không giống, hấn sao có thể tính trước được bước đi tiếp theo của Triệu Lâm và phụ thân; nếu như không phải tâm tư tương đồng, hấn sao có thể biết được hai người kia chắc chắn sẽ lọt bẫy, mạo hiểm thuê người tới chỗ Triển Vân để lấy cái khèn ngọc kia; nói cho cùng, nếu không phải người một nhà, hấn sẽ không có tâm tư âm hiểm thủ đoạn tàn ác như vậy, sẽ không dùng phương thức lấy độc trị độc ăn miếng trả miếng mà khiến cho hai người kia không cách nào trở mình. Cho dù là chinh chiến ngoài trận mạc hay là dẹp tan Thất Sinh Giáo, tác phong của hấn về bản chất đều giống với phụ thân và huynh trưởng.

Cho nên mặc dù thời gian ở cạnh Kiều Sơ Huân chưa lâu, hấn vẫn có thể thuận lợi cưới được giai nhân, mặc dù trong lòng cảm thấy rất vui vẻ nhưng vẫn ôm chút bất an không chắc chắn, giống như kẻ lữ hành bước đi trên sa mạc lâu ngày bỗng nhìn thấy ốc đảo, dù cho tay đã chạm tới dòng suối mát nhưng vẫn lo lắng tất cả chỉ là ảo ảnh đẹp đẽ nhưng lại không chân thực.

Kiều Sơ Huân để mặc cho Cảnh Dật ôm một lúc, tay đặt lên cánh tay Cảnh Dật, nhẹ giọng nói: "Dật Chi, cho dù người bên ngoài nói thế nào, trong lòng ta chàng vẫn là một người tốt."

Cảnh Dật khép hờ mắt tựa vào hõm vai Kiều Sơ Huân, một lát sau mới đáp lại một tiếng, cánh môi lại chậm rãi cong lên.

Trăm câu ngàn từ của người ngoài cũng không bằng được một chữ "tốt" của người trong lòng, cho dù có thêm bao nhiêu lời khen thì cũng chỉ là thêu hoa trên gấm.

...

Hai người đi tới sảnh trước, đám người trong phòng đang ăn uống say sưa. An đại tỷ làm một bàn lớn đồ ăn: ngó sen hoa quế, dương xỉ xào măng, tôm chiên, tào phớ phù dung, cá hầm, bánh ngô vàng óng, bánh ngọt hoa bông trắng tinh, mỗi người còn được thêm một bát tổ yến hầm... Trên bàn trà bên cạnh bày mấy loại trà cùng đủ thứ mứt hoa quả được làm rất khéo tay, mứt anh đào, mứt ngân hạnh, mứt nho, tất cả đều trong suốt óng ánh, mùi trái cây xông vào trong mũi.

Cả đám đều ăn rất sung sướng, Y Thanh Vũ mặc dù cũng ăn uống thỏa thích nhưng nhìn mỗi người bung một chén tổ yến thì lại mím môi lộ vẻ đau lòng. Tất cả đều lấy từ chỗ hẩn đây! Đám người kia làm gì có chỗ nào giống hoàng thân quốc thích quan lớn trong thành chứ, một đám thổ phi, cường đạo cả!

Uống công hẩn mấy ngày trước nhìn thấy Dung Khải trong truyền thuyết còn kích động trong lòng, mấy ngày ở chung mới phát hiện ra người này chỉ được lớp

da mặt dày, đặc biệt là những lúc ở trước mặt Ninh Nặc thì luôn cố bày ra dáng vẻ sợ sệt vô tội, nhưng thực ra bản chất chính là một con hồ ly! Chỉ có Tiểu Đoàn công tử kia thì con người vẫn còn khá tốt, chỉ là rất kiệm lời, chẳng có người nào nói giúp được cho hắn mấy lời...

Mọi người thấy Kiều Sơ Huân đi ra thì đều hành lễ. Chào hỏi xong xuôi lại thấy Kiều Sơ Huân nhìn chăm chăm Triển Vân, trong mắt hiện ra vẻ do dự, rõ ràng là đang nghĩ tới điều gì đó nhưng lại không chắc chắn lắm.

Người bên ngoài đều nhìn ra, mặc dù không có ai lên tiếng hỏi thẳng nhưng người nào người nấy đều bày ra vẻ mặt chờ xem kịch vui. Đoàn Trần và Triển Vân đã thành thân ở sơn trang Hành Vân hai tháng trước, mấy ngày trước nhận được thư của Cảnh Dật thì lập tức thúc ngựa lên đường, mãi tới ngoài thành Việt Châu mới chạm trán Triệu Đình và Chu Dục Phi.

Bây giờ thấy trong mắt Kiều Sơ Huân lộ ra vẻ chán chừ, hai người đưa mắt nhìn nhau, Triển Vân để đũa xuống, khẽ cười, nói: "Phu nhân, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu sao?"

Cảnh Dật vẫn đứng bên cạnh thấy vậy thì bực mình, Sơ Huân nhà hắn từ trước tới nay đơn thuần lại hay xấu hổ, hiếm khi nhìn một nam nhân mà không chớp mắt như vậy, Triển Vân này dáng dấp cũng không phải khuynh quốc khuynh thành, trước kia cũng chưa từng nghe Kiều Sơ Huân nhắc tới là có quen biết, sao mà vừa gặp lại nhìn chăm chăm như thế!

Lần nữa nghe được giọng của Triển Vân, Kiều Sơ Huân cẩn thận nhớ lại, ánh mắt lại nhìn thấy ngọc bội xanh biếc treo bên hông đối phương, môi lộ ra một nụ cười, thấp giọng nói: "Trước kia ở Biện Kinh từng nhiều lần nghe nhắc tới chuyện của Triển công tử cùng Tiểu Vương gia, Chu đại nhân và Đoàn công tử, không ngờ rằng ta lại đã từng được gặp mặt..."

Chương 18: Tiệc rượu thiên hạ

Trí nhớ của Triển Vân luôn rất tốt, nghe Kiều Sơ Huân nói như vậy, lại nhìn kỹ mặt mũi đối phương, cẩn thận nhớ lại một lát, đôi mắt cong cong mở lớn lên vì kinh ngạc: "Ngươi là... vị ở đối diện phòng Lục Sa hôm đó..."

Kiều Sơ Huân mỉm cười gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng cảm ơn Triển Vân: "Hôm đó may nhờ có Triển công tử..."

Nói còn chưa dứt lời thì đã bị Triển Vân đứng dậy ngăn lại, Cảnh Dật bên cạnh cũng đỡ lấy một bên hông Kiều Sơ Huân, đồng thời dùng ánh mắt thăm dò nhìn người phía trước.

Triển Vân nở nụ cười yếu ớt, chậm rãi giải thích rõ cho mọi người: "Hôm đó ở phòng Lục Sa, Lý Lâm Khác ném qua một bình rượu, lúc đó ta lao ra cửa sổ đón lấy, suýt chút nữa thì đụng phải phu nhân..."

Bọn Triệu Đình vẫn còn nhớ rõ chuyện này, vì vậy nghe Triển Vân giải thích xong thì nhao nhao làm ầm lên, Chu Dục Phi cười nhìn về phía Kiều Sơ Huân, không ngừng tấm tắc: "Thật đúng là khéo quá!"

Quanh đi quẩn lại một vòng, hóa ra mọi người đều đã từng gặp nhau. Kiều Sơ Huân và Cảnh Dật đều là người Biện Kinh, thế nhưng suốt nhiều năm lại chưa từng có duyên gặp gỡ, mãi cho tới khi Cảnh Dật bị giáng chức điều ra khỏi kinh thành, Kiều Sơ Huân bị ép xuất giá, hai người mới có duyên trùng hợp gặp nhau, sau đó lại cùng nhau tới thành Việt Châu này. Hai người lâu ngày sinh tình, trải qua bao khó khăn, cuối cùng có thể kết làm lương duyên, thành người một nhà.

Mà hằng năm nàng chỉ có mấy lần được xuất phủ, lại đúng lúc đụng phải Đoàn Trần và Lý Lâm Khác hẹn nhau ở phường Lục Sa. Lúc đó Triển Vân vẫn luôn chú ý động tĩnh phía trước, cho dù bình rượu kia không đập vào người qua đường thì hắn cũng sẽ vươn tay ra đón, bởi vì Lý Lâm Khác vốn có ý khiêu khích. Không ngờ rằng một lần ra tay giúp đỡ, người kia sau này lại trở thành người trong lòng mà Cảnh Dật cười về làm thê tử. Mọi người nghĩ lại, ai nấy đều nở nụ cười. Cảnh Dật nghe được lời giải thích của Triển Vân, mặc dù có chút không vui nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, chân thành nói cảm ơn.

Triển Vân cười đáp lại, nhẹ nhàng nói một câu: "Sớm biết có hôm nay..."

Cảnh Dật nhướng mày, Triển Vân vốn định nói tiếp lại không thốt ra tiếng nào nữa. Mấy người bên cạnh nghe thấy thì đều bật cười thành tiếng, đúng vậy, sớm biết có hôm nay thì lúc trước cứu nàng nên nói thêm mấy câu, tỷ như sau này có gặp phải tiểu tử này thì nhớ đi đường vòng hay gì đó, có lẽ bây giờ mọi thứ lại đều đã khác. Cảnh Dật có cười được Kiều Sơ Huân hay không thì vẫn còn khó nói.

Mấy người ngồi xuống chỗ của mình, mọi người nói cười vui vẻ, ăn ăn uống uống.

...

Đêm qua Cảnh phủ bày trận, dùng chuyện thành thân của Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân làm mồi, dùng Cảnh Dật để dụ Tô Thanh Vân, dùng Kiều Sơ Huân để dụ Kiều Tử An, dùng nam tử áo trắng bị bắt trước kia để dụ Thất công tử ra, mặc dù có đôi chút khác với dự liệu nhưng lại phơi bày rõ chuyện danh sách, Thất công tử và Tô Thanh Vân đều bị giam vào đại lao, giao cho Dung Khải áp giải về kinh, chuyện Thất Sinh Giáo cũng miễn cưỡng coi như đã kết thúc, duy chỉ có Kiều Tử An vẫn chưa hề xuất hiện, khiến cho mọi người mà đặc biệt là Cảnh Dật cảm thấy bất an.

Kiều Lộ giao được đường trong thành Việt Châu cho Minh đại phu xử lý, lợi nhuận hằng năm của được đường sẽ chia cho Kiều Sơ Huân bảy phần, Minh đại phu được ba phần, coi như một phần của hồi môn cho Kiều Sơ Huân, lại mời thêm một sư phó tới giúp Minh đại phu quản lý sổ sách. Bởi vì còn phải tới mấy châu phủ lân cận nên ngày thứ ba sau khi Kiều Sơ Huân và Cảnh Dật thành thân, Kiều Lộ đã lên đường rời đi.

Cùng ngày, Triển Vân và Đoàn Trần cũng xin cáo từ trước, nói có nhiều chỗ còn muốn đi một chút, Triệu Đình và Chu Dục Phi thì ở lại, đợi cùng Dung Khải trở về Biện Kinh.

Mấy ngày liên tục Cảnh Dật tâm tình ảm đạm, mãi cho tới trước khi đi một ngày, hấn đến tìm Dung Khải, ngồi trong trà lâu nói chuyện cả một buổi chiều, đến tối về nhà thì gọi đám ảnh vệ tới, bảo mọi người tự mình chọn đi hay ở.

Cảnh Dật cùng Cao Linh và mười bảy ảnh vệ còn lại đều quen nhau từ nhỏ, nhiều năm qua đã cùng nhau trải qua không ít gian khổ, phúc họa đều cùng nhau đi qua, Cảnh Dật có một miếng cơm ăn thì tuyệt đối sẽ không để cho mọi người chỉ được ăn cháo lóng. Ở thành Việt Châu này đã gần một năm, mọi người đều trải qua

cuộc sống tầm thường không sóng gió, Cảnh Dật lại không muốn trở lại triều đình, đời này cũng không thể trở về Biện Kinh, nhưng đám ảnh vệ thì khác, năm đó trước khi thánh chỉ ban xuống, Cảnh Dật từng nhờ vả Thất vương gia xin bệ hạ nương tay, không thể ép buộc những người này đi hay ở.

Thánh thượng suy xét bọn họ đã từng cùng Tam vương gia đánh trận, chết ba ảnh vệ, người chết thì đã rồi, cũng truy phong hàng trung liệt, người sống lại có Cảnh Dật ra sức bảo vệ, vì vậy trong thánh chỉ không hề nhắc tới vấn đề đi hay ở của đám ảnh vệ. Vì vậy, lúc đó cùng Cảnh Dật ra biên cảnh tới thành Việt Châu này là lựa chọn của cả đám người. Bây giờ chuyện Thất Sênh Giáo đã kết thúc, Dung Khải lại áp giải mấy tên trọng phạm trở về kinh, đây chính là lý do không thể tốt hơn nữa, nếu mọi người muốn đi thì có thể nhân cơ hội này mà đi cùng Dung Khải, đến lúc trở lại Biện Kinh thì ở lại Hình bộ theo bên cạnh Dung Khải, cũng không sợ bị kẻ khác coi thường.

Cảnh Dật suy nghĩ vô cùng chu toàn, Dung Khải cũng khảng khái nhận lời, bằng lòng cho dù chỉ có một người đi theo hắn thì cũng sẽ đối đãi như huynh đệ ruột thịt, tuyệt đối sẽ không hề thua kém Cảnh Dật trước kia. Dung Khải đã nhận lời thì Cảnh Dật có thể tin tưởng, bây giờ chỉ xem ý định của mọi người, ai đi ai ở.

Trước đó Cao Linh cũng không biết chuyện, vì vậy nghe Cảnh Dật nói hết lời thì cũng yên lặng một lúc lâu. Đám ảnh vệ chia làm hai nhóm, đứng bên tay trái Cảnh Dật thì là ở lại, đứng ở bên kia thì là rời đi. Tất cả mọi người đều hiểu được dụng ý của Cảnh Dật, lựa chọn lần này không chỉ vì tình nghĩa huynh đệ mà còn có cả sự gửi gắm của Cảnh Dật. Ở lại Việt Châu, cho dù sau này theo Cảnh Dật đi khắp bắc nam thì phần lớn cũng chỉ là hộ tống Cảnh Dật cùng Kiêu Sơ Huân, nếu trở về Biện Kinh theo Dung Khải thì mới có thể cống hiến cho triều đình, cũng không uổng phí công lao bồi dưỡng bao nhiêu năm qua của Cảnh Dật.

Chẳng mấy chốc mọi người đã quyết định xong. Ở lại lấy Tiểu Lục đứng đầu, rời đi thì lấy Tiểu Bôi đứng đầu, một bên sáu người, bên kia thì được mười một người. Cao Linh vẫn đứng yên không nhúc nhích, lúc mọi người đều chuyển mắt về phía hắn thì hắn quỳ xuống đất, chấp tay với Cảnh Dật: "Chủ tử, Cao Linh có một thỉnh cầu."

Cảnh Dật gật đầu: "Chuẩn."

Cao Linh được Cảnh Dật vui vẻ đồng ý ngay lập tức như vậy thì lại hơi ngây ra, ngập ngừng nói: "Chủ tử không hỏi..."

Cảnh Dật mỉm cười: "Mỗi người các ngươi đều là huynh đệ ruột thịt của ta, bây giờ mọi người sắp chia xa, cho dù muốn cái gì thì ta cũng đồng ý."

Cao Linh hơi chần chừ một lúc, hai mắt rũ xuống, ngưng ngừng nói: "Ta và Huệ Nhi tình đầu ý hợp, mong chủ tử tác thành." Huệ Nhi chính là khuê danh của An đại tỷ.

Cả Cảnh Dật lẫn đám ảnh vệ đều sững sốt, sau đó thì cười âm lên, mở miệng trêu chọc:

"Cao Linh ngươi đúng là nhanh tay nhanh chân!"

"Bây giờ chủ tử không cần phải lo đầu bếp chạy mất, có thể tiếp tục ăn cơm An đại tỷ nấu rồi..."

"Đây còn chẳng phải là học theo chủ tử sao, trước kia Kiêu tiểu thư..."

Nghe nhắc đến Kiêu Sơ Huân, sắc mặt Cảnh Dật chợt lạnh, mọi người đều đang nhao nhao đều lập tức biết điều ngậm miệng lại, Tiểu Văn lấp bắp xoa tay, ra vẻ đáng thương: "Chủ, chủ tử, ta sai rồi. Đừng phạt ta, ta cũng là vì đồ ăn của phu nhân nên mới quyết định ở lại..."

Mọi người lại cười ầm lên lần nữa. Cảnh Dật cũng vui vẻ phất tay một cái, cười nói: "Chỉ cần bản thân các người ưng thuận, ta và Sơ Huân đều không có ý kiến."

Cao Linh đáp lại một tiếng, đứng dậy đi tới đứng phía trước Tiểu Lục.

Trong đội ngũ của Tiểu Bôi có người lên tiếng: "Chủ tử..."

Cảnh Dật đưa mắt nhìn sang, ý bảo có gì cứ nói.

Tiểu Lô rầu rĩ nói: "Chủ tử, nếu sau này chúng ta không còn muốn làm nữa..."

Cảnh Dật tiếp lời, trịnh trọng đồng ý: "Nếu như đã chán ở Biện Kinh rồi, không muốn liều sống liều chết cùng Dung Khải nữa thì cứ trở về. Bất cứ lúc nào, nơi đây cũng là nhà của các người."

Trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ không nỡ, nhưng rồi vẫn cố gắng lấy lại tinh thần, vui vẻ đáp lời.

...

Sáng sớm hôm sau, mọi người lên đường. Cảnh Dật, Kiều Sơ Huân và Y Thanh Vũ cùng tiễn Dung Khải, Triệu Đình, Chu Dục Phi cùng mười một ảnh vệ tới tận cửa thành, mãi cho tới khi không còn nhìn rõ bóng dáng những người kia nữa thì mới quay người trở về.

Kiều Sơ Huân thấy bên môi Cảnh Dật nở nụ cười nhưng giữa khóe mày lại thoáng vẻ buồn rầu thì liền ôm cánh tay hắn nhẹ nhàng khuyên giải: "Dật Chi chớ buồn, không phải là mỗi năm Hình bộ đều có ngày nghỉ sao, chẳng phải lúc đi bọn Tiểu Bôi đã nói chắc chắn sẽ sắp xếp thời gian trở về đón năm mới cùng chúng ta sao."

Cảnh Dật cong cong khoe mắt, nở một nụ cười nhè nhẹ: "Bọn hấn nói mà nàng cũng tin, người nào người nấy đều là kẻ tham ăn, có thời gian rảnh rồi lại chẳng tranh nhau chạy đi tìm quán ăn. Chuyện trở về mừng năm mới, nàng cũng đừng trông mong quá."

Kiều Sơ Huân lại cười lắc đầu, tinh nghịch nhìn Cảnh Dật: "Không tin thì ta và công tử đánh cuộc, bắt đầu từ năm nay, hằng năm cứ đến cuối năm thì bọn họ chắc chắn đều sẽ trở về, cùng chúng ta ăn cơm tất niên."

Cảnh Dật nghe ra ý tứ an ủi trong lời nói của Kiều Sơ Huân nên cũng cười theo: "Được, cược thì cược. Tiền đặt cược là gì?"

Kiều Sơ Huân nghe thấy cái này thì lại hơi phiền não, nhíu mày cắn môi cân nhắc. Lúc này hai người đã dần dần tách ra, Cao Linh và mấy tên ảnh vệ thì đi về nhà, Y Thanh Vũ và Liêu Hồng Đàm thì đi về phía nha môn.

Cảnh Dật nắm tay Kiều Sơ Huân, hai người chậm rãi đi về phía thành nam, bởi vì trước đó đã bàn bạc với nhau, muốn quay trở lại con phố trước kia, thưởng thức các loại đồ ăn vặt của thành Việt Châu lần nữa. Hai ngày tới, hai người sẽ dẫn mấy tên ảnh vệ đi du ngoạn vùng Tô Hàng, chỉ để lại Cao Linh và An đại tỷ ở lại giữ nhà, còn chưa quyết định đi bao lâu sẽ về, cho nên lần này ra ngoài ném thử các loại đồ ăn, cả hai người đều rất hứng thú.

Cảnh Dật nhìn dáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ của Kiều Sơ Huân thì bỗng dưng muốn đùa giỡn, kè sát vào bên tai Kiều Sơ Huân: "Không bằng người nào thua thì bị phạt ở trên?"

Kiều Sơ Huân ngây ra, mãi một lúc lâu mới hiểu ra Cảnh Dật nói là chuyện kia, không khỏi đỏ mặt đánh vào tay Cảnh Dật một cái, giọng hơi quở trách: "Lúc nào cũng không đứng đắn!"

Cảnh Dật nhướng mày một cái, không tán thành: "Ta không đứng đắn thế nào? Không phải người thua thì nên bị phạt sao? Ở trên rất mệt. Nếu không, người thua bị phạt ở dưới?"

Kiều Sơ Huân lắc đầu theo bản năng: "Không được, ta không biết ở phía trên làm sao..." Nói giữa chừng thì thấy nụ cười hư hỏng trên mặt Cảnh Dật, nàng đẩy tay hắn ra đi thẳng về phía trước, mím môi oán trách: "Không để ý tới chàng nữa."

Cảnh Dật vươn tay kéo nàng lại, ôm lấy thắt lưng nàng, cúi đầu kề bên tai Kiều Sơ Huân mỉm cười: "Đừng có chạy lung tung, không còn nhớ chuyện lần trước nữa sao, hử?"

Vừa nói chuyện vừa đưa mắt tới một góc nào đó, khóe môi hơi cong lên, khẽ hôn xuống vành tai Kiều Sơ Huân.

Kiều Sơ Huân hơi rụt cổ lại, đẩy tay Cảnh Dật ra, thấp giọng nói: "Ta biết rồi, chúng ta đi thôi." Bây giờ đang là ban ngày, lại là ở trên đường cái, nói thế nào thì cũng nên có chừng mực một chút.

Trong góc khuất kia, người nọ nhẹ nhàng híp mắt, nắm chặt tay nhìn hai người thân mật quấn quýt, luyến tiếc ngắm nhìn nụ cười ngọt ngào của Kiều Sơ Huân, mãi cho tới khi Cảnh Dật ôm nàng đi càng lúc càng xa, khuất hẳn giữa đám đông.

Nhiều năm trước, đầu buổi chiều của một ngày cũng quang đãng sáng sủa như hôm nay, cũng trong một xó xỉnh âm u thế này, tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu kia vươn tay ra ngay trước mặt hắn, giọng nói ngọt ngào mềm mại lẫn với vẻ rụt rè, hỏi hắn có muốn ăn bánh ngọt hay không.

Lúc hắn ngược mắt lên, tiểu cô nương bị ánh nhìn của hắn làm cho sợ hãi, nhưng cánh tay lại không hề rụt lại. Bát bánh trứng hơi vàng, phía trên rải hành lá

băm nhỏ xanh xanh, hơi nóng vẫn còn bốc lên nghi ngút, rất giống với mùi vị của những chiếc bánh mà mẹ hắn thường làm cho hắn ăn lúc mẹ hắn vẫn còn sống.

Xúc từng miếng bánh cho vào miệng, khi đó hắn đã lập lời thề, cho dù phải đánh đổi cả cuộc đời thì hắn cũng phải báo đáp ân tình của nàng dành cho hắn.

Nhưng bắt đầu từ lúc nào mà tâm tư của hắn đối với nàng đã không còn đơn thuần như thế nữa, đã quên mất lời thề cả đời phải đổi tốt với nàng, ngược lại lại muốn phải giam nàng ở bên cạnh mình cả đời thì mới cam lòng.

Ngày ấy hắn dẫn theo một đám gia đình đuổi theo từ Kiều phủ tới tận cửa thành, thật ra chỉ cần nàng không bước lên cỗ kiệu kia, chỉ cần đi thêm mấy bước nữa thôi thì đã có thể đến được chiếc xe ngựa mà hắn đã sắp xếp sẵn để đưa nàng đi. Đến lúc đó hắn sẽ nói với nhị phu nhân rằng đại tiểu thư bị người ta bắt đi, không biết rõ tung tích. Mà trong khoảng thời gian trước khi Kiều Lộ trở về, hắn tự tin rằng hắn có đủ thời gian để có thể khiến cho Kiều Sơ Huân thích hắn, dù sao thì từng có một khoảng thời gian không ngắn, trong ánh mắt nàng nhìn hắn rõ ràng có ý yêu thích và ý lại. Đến lúc Kiều Lộ trở về đương nhiên sẽ không đồng ý gả trưởng nữ của mình đi làm thiếp cho người ta, hắn cũng có thể danh chính ngôn thuận ở rể Kiều gia, ôm mỹ nhân vào lòng.

Chỉ là đời người vốn không có nhiều "nếu như" như vậy.

Nàng không thể chạy thêm mấy bước nữa mà lại nhào vào một cỗ kiệu, khoảnh khắc tên thị vệ kia lấy ngọc bài ra, hắn đột nhiên nảy sinh dự cảm rằng lần này hắn thật sự không bắt nổi nàng.

Chỉ là khi đó chấp niệm quá sâu, hắn cố tình không để ý đến điều đó, cũng không chịu tin vào nó.

Sơ An Đường là lễ vật mà hấn vẫn luôn âm thầm muốn tặng cho nàng. Đêm đó hấn ôm nàng mớm thuốc và châm cứu cho nàng, ngoài niềm vui mừng mãnh liệt vì đã có thể vĩnh viễn giữ lấy nàng, trong lòng hấn còn có một nỗi bi ai vô hình cho cả hấn và nàng.

Tại sao hấn không thể danh chính ngôn thuận ở bên nàng như Cảnh Dật, tại sao phải dùng đến cách thức bí ối vô si như vậy mới có thể giữ nàng lại bên cạnh, tại sao hấn không phải là một công tử nhà giàu, tại sao ngay cả người mình yêu mà hấn cũng không có được.

Nhưng mà đời người vốn chính là như thế!

Con đường sự nghiệp có thể trải rộng bằng phẳng, chuyện làm ăn có thể phát lên chỉ sau một đêm, cũng có thể dựa vào tài năng trời cho cùng nỗ lực mà đạt được một địa vị. Ngay cả Thất Sinh Giáo cuồng tự đại, khiến vô số kẻ hào kiệt phải khom lưng quỳ gối, chẳng phải lúc đó cũng đã từng là vật trong tay hấn sao?

Nhưng lại chỉ có duy nhất một vật thật sự cần đến vận mệnh, lại vĩnh viễn không thể nói đến chuyện công bằng, cho dù người có trả giá lớn đến thế nào cũng chưa chắc đã có thể nhận được hồi báo, thậm chí còn có thể rơi vào cảnh trắng tay.

Cái gọi là ý trời, thì ra là một từ ác nghiệt tới như vậy.

Kiều Tử An nhìn theo bóng dáng hai người dần biến mất giữa đám đông, nhìn theo gò má mờ nhạt dưới ánh mặt trời sáng chói của người kia, bên môi chậm rãi hiện lên một nụ cười yếu ớt.

Nếu không thể đặt trong lòng bàn tay mà nâng niu, vậy thì có thể nhìn từ xa như vậy cũng chưa chắc không phải là một niềm hạnh phúc.

Hắn mở rộng đôi cánh giữa bóng đêm, che phủ trọn những góc trời tăm tối. Người hẳn thương có thể vui vẻ đắm mình trong ánh mặt trời, trong đó vẫn luôn có một phần công sức hẳn bỏ ra. Nghĩ như vậy, những nơi âm u cũng không còn quá lạnh lẽo khó vượt qua, hẳn ở trong địa ngục tối tăm, cũng có tư cách nhìn lên bầu trời rực nắng.

Ngày Cảnh Dật từ Tô Châu trở về, Kiều Sơ Huân đến chỗ Minh đại phu chẩn bệnh, được chứng thực đã có thai ba tháng. Thật ra thì với tính tình tỉ mỉ cẩn thận của Kiều Sơ Huân đáng lẽ đã nên phát hiện ra chuyện này từ sớm. Chuyện là cái thai này rất yên ổn, không hề có triệu chứng gì, mãi tới lúc được năm tháng mà bụng cũng chỉ hơi lớn hơn một chút, cho nên lúc được chẩn đoán là mang thai, không chỉ Kiều Sơ Huân giật mình mà ngay cả Cảnh Dật cũng mặt trắng bệch ra.

Minh đại phu nhìn khuôn mặt không có vẻ gì là vui mừng của Cảnh Dật thì hơi kinh ngạc, lập tức hỏi dò xem có muốn cái thai này không. Kiều Sơ Huân thấy vẻ mặt Cảnh Dật khác thường thì trong lòng cũng không dám chắc, hơn nữa lúc mang thai nữ nhân thường rất nhạy cảm, cho nên khước mắt nàng bắt đầu cay cay.

Cảnh Dật đứng ngây ra một hồi, vội vàng lắc đầu, yêu cầu Minh đại phu kê mấy toa thuốc an thai, trưa hôm đó trở về phủ liền ra lệnh cho An đại tử nhanh chóng sắc lên.

Kiều Sơ Huân lo lắng trong lòng, cho nên đêm đó nàng ngồi tựa vào đầu giường ngẩn người, hai tay đặt trên bụng, chỉ một chốc mắt đã rung rung.

Cảnh Dật từ bên ngoài về, thấy dáng vẻ đó của Kiều Sơ Huân thì tưởng là nàng lại không khỏe, vội vàng đi tới ôm chầm lấy nàng, hỏi han liên tục một hồi.

Kiều Sơ Huân không đáp lại tiếng nào.

Hai người lặng yên một hồi, cuối cùng Cảnh Dật vẫn lên tiếng trước, giọng điệu hơi ngập ngừng: "Chiều hôm nay ta tới được đường..."

Kiều Sơ Huân run lên, cắn chặt môi dưới.

Cảnh Dật thấy dáng vẻ như bày trận đón địch của nàng thì trong lòng cũng nhói đau, vươn tay ra nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, chậm rãi nói: "Minh đại phu nói, sản phụ khó sinh có rất nhiều nguyên nhân, thể chất là một trong những nhân tố quan trọng nhất, nhưng chỉ cần chú ý cẩn thận thì chắc chắn có thể tránh được."

Kiều Sơ Huân nghe được một nửa thì nước mắt bắt đầu rơi tí tách, ôm lấy cổ Cảnh Dật, nghẹn ngào: "Ta... còn tưởng là... chàng không cho ta sinh..."

Cảnh Dật ôm nàng đặt lên đùi, khẽ vuốt ve gò má Kiều Sơ Huân, lau nước mắt vẫn đang chảy xuống không ngừng trên mặt nàng, dịu giọng nói: "Sao có thể chứ..."

Kiều Sơ Huân tựa vào ngực Cảnh Dật, nắm lấy cánh tay hắn đặt lên bụng mình, ngửa mặt lên nhìn hắn, mắt vẫn ngấn lệ, nàng khẽ mím môi, nói: "Mặc dù trước kia mẫu thân ta qua đời vì khó sinh... Nhưng dù sao từ nhỏ tới giờ ta vẫn rất khỏe, ta, ta sẽ không sao..."

Cả ngày nay Cảnh Dật đều bị chuyện này giày vò, đã nhớ rõ tất cả những thứ cần chú ý trong thời gian mang thai, cũng biết nguyên nhân khiến mấy ngày nay tâm tình Kiều Sơ Huân dễ kích động, bây giờ thấy dáng vẻ cố nén nước mắt của nàng thì không khỏi hơi buồn cười, cong khóe môi lên đáp: "Ừ, ta biết."

Kiều Sơ Huân chăm chú nhìn vào mắt Cảnh Dật, giọng điệu vô cùng kiên định: "Ta muốn đưa bé này..."

Cảnh Dật ôm lấy người nàng nhẹ nhàng vỗ về, giống như đang dỗ một đứa trẻ, cười yếu ớt: "Được."

Kiều Sơ Huân trợn to mắt, nhìn Cảnh Dật không hề chớp mắt: "Dật Chi nói lời phải giữ lời."

Cảnh Dật dở khóc dở cười nhưng vẫn trịnh trọng nhận lời: "Ta nói lời giữ lời."

Kiều Sơ Huân yên tâm hơn một chút, một lần nữa tựa vào bả vai Cảnh Dật, ngón tay nhẹ nhàng đùa giỡn bàn tay Cảnh Dật, giọng nói buồn buồn: "Ta thật sợ... Mấy ngày nay có rất nhiều điều khác thường, ta cứ cho rằng do dạ dày không khỏe, không hề nghĩ là..."

Cảnh Dật cười, cầm ngược lại hai bàn tay Kiều Sơ Huân: "Không sao. Minh đại phu đã nói rồi, ba tháng đầu không bị giày vò nhiều chứng tỏ thân thể Sơ Huân rất ổn, hài tử cũng khỏe mạnh."

"Nhưng mà..." Vừa nói được hai chữ, Kiều Sơ Huân đã vội vàng ngược mắt lên, Cảnh Dật mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm: "Cũng may thời gian vừa rồi ta không ở nhà, nếu không... Nghe nói làm chuyện đó trong ba tháng đầu sẽ rất nguy hiểm..."

Kiều Sơ Huân ngẩn người ra, nhanh chóng hiểu ra chuyện mà Cảnh Dật nói, không khỏi đẩy tay Cảnh Dật ra, cắn môi nhìn sang hướng khác.

Cảnh Dật nương theo động tác xoay mặt đi của Kiều Sơ Huân, mỗ nhẹ lên gáy nàng, cắn môi thì thầm bên tai nàng: "Để đảm bảo, vẫn nên chờ thêm nửa tháng nữa..."

Kiều Sơ Huân bị hấn hôn cho ngửa ngáy, rụt cổ tránh, giơ tay lên huých huých Cảnh Dật, hơi xấu hổ nói: "Dật Chi nói phải đi đôi với làm..."

Cảnh Dật phì cười thành tiếng, cầm lấy tay nàng đưa xuống bụng dưới, giả vờ không hiểu: "Ta nói không đi đôi với làm thế nào?"

Kiều Sơ Huân rụt tay về, trừng mắt hung dữ nhìn lại: "..."

Như vậy mà không gọi là nói không đi đôi với làm thì còn phải như thế nào nữa?

Cảnh Dật vốn chỉ muốn trêu chọc nàng, nhưng mà xa cách ba tháng, tiểu biệt thắng tân hôn, lúc này Kiều Sơ Huân lại dùng ánh mắt uy hiếp như vậy mà nhìn hấn chăm chăm, Cảnh Dật cảm giác như có một ngọn đuốc đang bùng cháy trong người, bàn tay nắm tay nàng lại kéo xuống thêm một chút.

Hai người thành thân đã gần ba năm, về bản lĩnh của Cảnh Dật trên phương diện này, Kiều Sơ Huân có thể coi như đã lĩnh hội vô cùng toàn diện, vì vậy lập tức hiểu ra ý định của hấn, gương mặt nóng bừng, cắn môi trừng lại: "Dật Chi..."

Cảnh Dật cũng không nói nhảm nhiều, ôm nàng đặt xuống giường, cởi giày và xiêm y ra, một tay buông màn lụa, tay kia kéo tay Kiều Sơ Huân chậm rãi đi xuống phía dưới bụng mình.

Kiều Sơ Huân then thùng không dám đối diện, ngón tay hơi rụt về, đến lúc chạm vào nơi nóng hừng hực kia thì trong lòng kinh hoảng, nhìn Cảnh Dật với vẻ khó tin.

Cảnh Dật đã đoán được nàng sẽ có phản ứng như thế nên cong môi cười nhẹ: "Nha đầu ngọc..."

Kiều Sơ Huân then tới mức không biết phải làm thế nào, vội vàng rũ mắt xuống, tay lại để mặc cho Cảnh Dật đùa giỡn...

Trước kia lúc hai người ở cạnh nhau, hầu như mỗi ngày Cảnh Dật đều muốn, mấy tháng trước tới Tô Châu bận bịu chuyện vụ án Thất Sinh Giáo với bọn Triển Vân, Cảnh Dật xưa nay lại vốn cao ngạo, chưa từng tự giải quyết chuyện đó. Kiều Sơ Huân vốn còn có ý từ chối, nhưng đến lúc đụng đến nơi đó, phát hiện ra Cảnh Dật đã có phản ứng, lại nghĩ ở phương diện này hẳn rất sạch sẽ, cho nên trong lòng cũng có chút không nỡ, mặc dù cảm thấy hết sức ngượng ngùng nhưng vẫn để cho Cảnh Dật cầm tay giúp hắn làm.

Đến lúc gần xong, Cảnh Dật cúi đầu hôn lên cánh môi thơm mềm của nàng, giữ lấy đầu lưỡi hôn mút, cuối cùng gầm một tiếng dài, xuất ra trên tay nàng, ngậm lấy môi nàng thở dốc.

Ánh mắt lướt nhẹ qua hàng mi Kiều Sơ Huân, mấy sợi tóc cũng theo động tác cúi người mà rũ xuống cổ nàng, Cảnh Dật vẫn chống khuỷu tay, không đặt sức nặng cơ thể mình lên người nàng, trên người cũng cố gắng giữ khoảng cách, tránh không áp sát vào bụng dưới của Kiều Sơ Huân.

Tư thế hết sức thân mật và dịu dàng, chóp mũi nhẹ nhàng ngửi thấy hương vị quen thuộc suốt mấy năm nay, lại được hắn kéo vào ngực hôn một lúc lâu, trong lòng Kiều Sơ Huân tràn đầy mật ngọt. Nàng gơ cánh tay còn lại lên, nhẹ nhàng đặt

lên cổ Cảnh Dật, đôi mắt khép hờ, khóe môi cong cong, giọng nói êm ái: "Dật Chi, ta rất nhớ chàng..."

Cảnh Dật vốn vừa mới xuất xong, nghe được câu này thì lại nổi lên kích động, nơi nào đó lại nổi lên phản ứng, Kiều Sơ Huân sợ tới mức nghẹn họng, vội vàng buông cánh tay đang ôm hân ra, đôi mắt cũng trợn trừng lên nhìn hân.

Cảnh Dật cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn dùng nơi nào đó chà chà lên lòng bàn tay mềm mại của nàng, giọng nói khàn khàn: "Không có cách nào..."

Nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Kiều Sơ Huân một cái, lại nắm lấy tay Kiều Sơ Huân bắt đầu di động: "Ngoan, nói muốn ta..."

Dưới tình hình như thế, Kiều Sơ Huân nào có thể nói ra được nữa, lúc này chỉ thấy cổ họng nghẹn tới mức thở gấp, từ từ nhắm hai mắt lại không lên tiếng, khóe mi cũng run lay bầy.

Cảnh Dật thấy vẻ mặt này của nàng thì lại càng động tình, nhẹ nhàng đặt tay xuống thân dưới của nàng, vừa hôn môi nàng vừa khàn giọng năn nỉ: "Sơ Huân, nói muốn ta..."

"... Sơ Huân cũng muốn ta phải không?"

"Sơ Huân, Sơ Huân..."

Đêm đó, mặc dù lo lắng Kiều Sơ Huân đang mang thai nhưng Cảnh Dật vẫn dlay dưa mấy lần, khiến cho hai mắt Kiều Sơ Huân đều ửng đỏ, giọng nói nghẹn ngào chua xót, cũng biết Cảnh Dật làm như vậy không tốt cho thân thể, nhưng Cảnh Dật cứ quẩn quýt lấy, làm tới gần sáng mới chịu thôi.

...

Giang Nam mùa hè mưa nhiều, mưa phùn kéo dài mấy ngày liên tục, mãi tới hôm nay mới tạnh ráo.

Trước đó mấy ngày Cảnh Dật đã bảo Cao Linh tìm người làm một bàn đu dây cùng một túp lều tinh xảo ở hậu viện, lại cộng thêm mấy chiếc ghế tre và một cái bàn tròn, buổi chiều những ngày trời nắng hoặc những đêm có trăng, ra đây vừa ăn hoa quả vừa hóng mát là tuyệt nhất.

Kiều Sơ Huân mang thai tới tháng thứ chín là giữa hè. Qua tháng thứ năm, bụng Kiêu Sơ Huân như được thổi khí, dường như mỗi ngày đều lớn hơn một chút, về sau, ngay cả lúc đứng lên cũng không thấy được đầu ngón chân mình nữa.

Cảnh Dật chẳng có tâm tình mà đùa giỡn, chỉ cảm thấy vô cùng lo lắng, thường xuyên ôm nàng đi tản bộ trong phủ, thỉnh thoảng đặt nàng lên bàn đu dây nhẹ nhàng đong đưa, dây thừng chưa bao giờ buông khỏi tay, chỉ lay động với một biên độ nhỏ trong phạm vi cánh tay với tới được.

Kiều Sơ Huân rất thích được đong đưa như vậy, có lúc buổi trưa hoặc buổi tối cứ như thế mà ngủ quên mất, Cảnh Dật lại ôm nàng về phòng, giúp nàng đổi xiêm y, để nàng ngủ được thêm chút nào hay chút ấy, bởi vì hai tháng cuối cùng, gần như buổi đêm nàng đều không được ngủ yên, có lúc một đêm bị chuột rút tới ba, bốn lần.

Ban đầu Kiêu Sơ Huân còn không muốn lên tiếng gọi người khác, nhưng trước giờ Cảnh Dật đều ngủ không sâu, chẳng mấy chốc đã cảm giác được động tĩnh nhỏ nhất của người bên cạnh, đêm đó liền trách nàng một trận, vừa bóp chân cho nàng vừa lạnh mặt quả trách. Hai tháng cuối này tâm tình Kiêu Sơ Huân đã ổn định trở lại, có bị mắng cũng sẽ không rơi nước mắt, chỉ cắn môi, cười ngọt ngào nhìn Cảnh Dật, khiến cho Cảnh Dật nói một hồi cũng không cẩu nỏi nữa.

Lúc sinh rất thuận lợi, nằm ngoài dự liệu của mọi người là Kiều Sơ Huân lại sinh đôi, hơn nữa còn đều là nam hài. Qua mấy ngày đầu, hai đứa bé đều lộ ra làn da trắng nõn, mập mạp đáng yêu, ngón tay ngón chân đều trắng mềm như ngó sen, lông mi lại vừa dài vừa cong, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta muốn cung chiêu.

Đôi huynh đệ song sinh có dung mạo y hệt nhau, chỉ khác là trên khoe mày đệ đệ có một nốt chu sa to chừng hạt gạo lại đỏ tươi, vì vậy rất dễ phân biệt.

Hài tử của An đại tỷ và Cao Linh hiện giờ đã hơn hai tuổi, bám vành nôi nhìn hai bảo bối, còn vươn tay ra chọc chọc gò má phúng phính của một nhóc, bị Cao Linh vươn tay ra kéo về, còn chưa kịp mở miếng trách mắng thì tiểu nha đầu đã chu cái miệng nhỏ ra khóc lóc âm ỉ.

An đại tỷ đứng bên cạnh nhìn không đành lòng nhưng cũng không nói gì, Cao Linh thì áy náy xấu hổ lại chẳng biết làm sao, nhất thời đứng ngây ra tại chỗ, cuối cùng vẫn là Kiều Sơ Huân ôm lấy tiểu nha đầu, dùng một đĩa bánh hoa quế mới làm lúc trưa để dụ dỗ.

Ăn được non nửa khối bánh, tiểu nha đầu vươn tay nắm phần bánh còn lại, đôi mắt tròn vo nhìn chăm chăm tiểu nam hài với nốt chu sa đỏ tươi giữa khoe mày.

Cảnh Dật đứng cạnh đó thấy vậy thì bật cười, liếc mắt nhìn Cao Linh đầy ý tứ.

Cao Linh đỏ mề hôi hột, cảm thấy phiền muộn thay cho tiểu khuê nữ nhà mình.

...

Lại thêm mấy năm, phủ đệ đã mở rộng ra gần gấp đôi thuở ban đầu, đám ảnh vệ cũng lục tục thành thân, ngoài Cao Linh ra thì còn hai người khác cũng đã có hài tử, cho nên đối với chuyện dạy dỗ con cái cũng thành thạo hơn Cảnh Dật.

Thêm hai năm nữa, Kiều Sơ Huân lại sinh một nữ nhi, lấy tên là Cảnh Thuần.

Cả dáng dấp lẫn khuôn mặt tiểu nữ hài đều rất giống Kiều Sơ Huân, cho nên cực kỳ được Cảnh Dật và mọi người cung chiều.

Đôi huynh đệ song sinh lên mười ba, mười bốn tuổi thì đã bắt đầu trở mã, dáng dấp hết như Cảnh Dật. Mỗi lần nhìn tướng mạo hai nhi tử, Cảnh Dật đều lộ ra vẻ như có điều suy ngẫm, lại giống như tâm sự nặng nề.

Hai nhi tử dần lớn lên, mặc dù bên cạnh có không ít người cung chiều nhưng Cảnh Dật lại cực kỳ nghiêm khắc, hơn nữa cũng không hề thiên vị đối với bất cứ người nào.

Tất cả mọi người trong phủ, bao gồm cả Kiều Sơ Huân, đều hiểu được tâm tư Cảnh Dật. Cảnh Dật vốn cũng có huynh đệ song sinh, vì vậy vẫn luôn lo lắng trong số hai nhi tử sẽ có một đứa không noi theo gương tốt, đi làm đường lạc lối, ý vào gia thế của mình mà gây họa bên ngoài, cho nên yêu cầu Cảnh Dật đặt ra cho hai nhi tử vô cùng nghiêm ngặt, mọi người cũng đều tự hiểu trong lòng.

Mặc dù Kiều Sơ Huân tính tình hiền dịu nhưng về vấn đề giáo dục con cái lại rất nhất trí với Cảnh Dật, chỉ cần làm sai thì nhất quyết sẽ không thiên vị, cũng ít khi vì mềm lòng mà bao che.

Chỉ là dù sao thì cũng thật lòng thương yêu đứa con do mình sinh ra, hai tên tiểu quỷ lại rất thông minh cơ trí, cho nên ngay từ khi còn bé đã nhìn ra mẫu thân dễ mềm lòng, cực kỳ biết cách làm nũng với Kiều Sơ Huân. Bình thường không có việc gì làm đều học làm đủ kiểu đồ ăn, có cái gì hay ho thì đều tranh nhau khoe cho Kiều Sơ Huân xem.

Đối với Cảnh Dật thì hai hài tử lại kính nể hơn, về sau có muội muội cũng rất có ý thức tự giác của người huynh trưởng, có gì tốt đều để cho muội muội, gần như chưa từng nhìn thấy hai huynh đệ đỏ mặt cãi vã nhau bao giờ.

Tất cả mọi người thấy vậy thì đều cảm thấy Cảnh Dật dạy dỗ hai nhi tử rất tốt, cũng dần yên lòng với cặp huynh đệ song sinh này, chỉ có Cảnh Dật vẫn không buông lời, không chỉ một lần nói với Kiều Sơ Huân rằng, hai hài tử này tâm tư quá sâu, nếu dạy không tốt thì chỉ sợ sau này hấn lớn tuổi rồi sẽ không áp chế nổi hai người bọn họ.

Mãi cho tới một ngày, Cảnh Dật và Kiều Sơ Huân từ bên ngoài trở về thì thấy tiểu nhi tử đang lôi kéo tay khuê nữ của Cao Linh mãi không chịu buông, dường như hai người đang tranh chấp cái gì đó, khiến khuê nữ nhà người ta đỏ bừng cả hai gò má, khóe mắt cũng hồng hồng như thể sắp bật khóc. Cách đó không xa thì đại nhi tử ngồi cười, vừa nhìn hai người họ vừa dỗ Cảnh Thuần nghịch con thỏ, dường như đã quá quen với cảnh tượng kia.

Kiều Sơ Huân vừa định tiến lên thì đã bị Cảnh Dật kéo lại, như cười như không liếc mắt nhìn hai nhi tử của mình, lại ném cho tiểu nhi tử một cái nhìn đầy ý tứ, sau đó kéo Kiều Sơ Huân ra khỏi phủ, nói là bỗng dưng nổi hứng, muốn đi ném thử tay nghề đầu bếp Mạnh gia.

Hai người đi bộ về phía phủ đệ Mạnh gia. Cuối hè đầu thu phong cảnh vừa khéo, không khí quang đãng ấm áp, như ngày hai người gặp nhau lần đầu tiên của nhiều năm về trước.

Kiều Sơ Huân thấy Cảnh Dật khẽ cong khóe môi, nhìn qua có vẻ như tâm tình đang rất tốt thì liền kéo cánh tay Cảnh Dật, nhẹ giọng hỏi: "Dật Chi đang vui sao?"

Cảnh Dật quay đầu sang, đôi mắt phượng đầy ý cười, đáp lại: "Phải, rất vui."

Kiều Sơ Huân nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, vẫn thấy hơi khó hiểu: "Dật Chi là... đang mừng vì Tiểu Lộ làm con dâu chúng ta sao?"

Tiểu Lộ chính là nữ danh của trưởng nữ nhà Cao Linh.

Cảnh Dật lộ ra một nụ cười không rõ: "Không hẳn vậy."

Kiều Sơ Huân nghĩ ngợi một chút, hơi ngây thơ mấp máy môi, lúc cười mắt cũng cong lên, hai bên khóe mắt đã hiện ra vài nếp nhăn, chỉ là khí chất vẫn không đổi, cả người trông vẫn ấm áp ngọt ngào như trước kia. Nàng ngửa mặt lên nhìn Cảnh Dật, hơi nũng nịu nói: "Dật Chi đang nghĩ tới cái gì? Nói cho ta biết đi..."

Hai bên tóc mai Cảnh Dật đã lấm tấm hoa râm, cong khóe môi lên cười, vẫn là dáng vẻ không đứng đắn lúc trước, chỉ là đã thêm vài phần trầm ổn qua tháng năm: "Ừm..."

Thấy dáng vẻ vênh tai lên lắng nghe của Kiều Sơ Huân, nụ cười trên môi Cảnh Dật lại càng sâu hơn: "Ừm, ta là vui... vì rốt cuộc cũng đã có thể đá hai tên tiểu tử kia ra khỏi nhà rồi."

Kiều Sơ Huân hơi ngạc nhiên: "Nhưng mà... không phải Dật Chi vẫn không cho bọn chúng ra ngoài du ngoạn sao?"

Hồi đầu năm còn vì chuyện này mà hai nhi tử ầm ĩ không chịu, mọi người đều ra sức khuyên, Cảnh Thuần cũng khóc lóc nói không muốn xa hai ca ca nên hai tên tiểu tử mới chịu thôi. Mặc dù sau đó không nhắc lại chuyện này nữa nhưng Kiều Sơ Huân vẫn nhớ trong lòng, biết hai hai tử đã lớn, muốn đi ra ngoài du ngoạn ngắm nhìn thế giới, chỉ là Cảnh Dật không chịu đồng ý ắt có đạo lý của hắn, cho dù là vì nguyên nhân gì thì cũng là muốn tốt cho nhi tử.

Cảnh Dật híp mắt lại, cong khóe môi lên: "Khi đó là sợ hai đứa nó không biết trời cao đất rộng là gì, đi ra ngoài cũng chỉ là khoe khoang bản lĩnh, rồi sẽ chuốc họa vào thân..."

Kiều Sơ Huân theo lời Cảnh Dật nghĩ ngợi một lát, đã hiểu ra đôi phần: "Ý của Dật Chi là, có Tiểu Lộc bên cạnh, Phong Nhi sẽ vì có điều cố kỵ mà dần biết thu liễm sao?"

Cảnh Dật nhẹ nhàng gật đầu.

Kiều Sơ Huân cắn môi, có phần sâu não: "Thế Lam Nhi thì làm sao đây? Dù sao cũng không thể hễ đi đâu cũng đều mang Tiểu Thuần theo được..."

Cảnh Dật nhéo nhéo mặt Kiều Sơ Huân: "Nàng làm mẹ rồi mà sao chẳng miễn cảm với chuyện này chút nào thế hả?"

Kiều Sơ Huân mở to mắt, bỗng chốc sững ra tại chỗ, dáng vẻ như vừa phải chịu đả kích gì rất ghê gớm: "Dật Chi ý nói là, Lam Nhi thích Tiểu Thuần?"

Cảnh Dật suyt chút nữa đã bật cười lớn tiếng giữa đường, cố nén tiếng cười lại mà nói: "Sơ Huân nghĩ thế nào vậy... Hai đứa nó là huynh muội, sao có thể..."

Kiều Sơ Huân hơi xấu hổ cúi đầu xuống, gương mặt đỏ ửng, kéo tay Cảnh Dật nói: "... Ngày nào ta cũng thấy Lam Nhi dỗ Tiểu Thuần chơi, vừa rồi chàng còn nói..."

Nàng cũng đâu có muốn nghĩ tới cái suy đoán kinh thế hãi tục kia...

Cảnh Dật cười đầy bất đắc dĩ lại vô cùng hứng thú, cuối cùng vẫn có lòng tốt giải thích nỗi nghi hoặc cho thê tử: "Không phải chúng ta đang đi xem đây sao..."

Kiều Sơ Huân ngẩng mặt lên, kinh ngạc trở mắt: "Sao có thể..."

Cảnh Dật nghiêng ngẫm hỏi lại: "Sao lại không thể?"

Kiều Sơ Huân mím môi: "... Nếu Lam Nhi thích nữ nhi của Yên Nhi tỷ tỷ, sao mỗi lần chúng ta tới Mạnh phủ dùng cơm đều chẳng thấy hắn chủ động nói muốn đi theo."

Cảnh Dật hừ một tiếng, có vẻ khinh thường: "Cái ý đồ kia của hấn..." Sau đó lại kiên trì giải thích cho Kiều Sơ Huân: "Dù sao thì tuổi tác cũng đang còn trẻ, luôn sợ bị mất mặt, mặc dù chưa bao giờ nói, nhưng mà nàng xem, mỗi lần chúng ta tới Mạnh gia, lần nào mà hấn chẳng bám theo đằng sau."

Kiều Sơ Huân cẩn thận nghĩ kỹ lại, quả thật đúng là như thế! Phong Nhi thì ngược lại, mặc dù không tỏ vẻ gì, nhưng cho dù đi đâu thì cũng dẫn Tiểu Lộc theo, nói là hộ tống cho cô nương nhà người ta.

Kiều Sơ Huân lại nghĩ ngợi sâu xa hơn một chút, bật cười thành tiếng.

Thấy Cảnh Dật nghiêng đầu tới dò xét thì Kiều Sơ Huân cong cong khóe môi, cười nhẹ nói: "Dật Chi hiểu rõ tâm sự của nhi tử như thế, chắc hấn là cũng suy ra từ bản thân mình mới..."

Nhớ lại khi đó, hấn lúc nào cũng lạnh nhạt cao ngạo, nhưng lại vẫn luôn âm thầm tìm đủ cách bắt nạt người ta, đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn làm không biết mệt.

Rõ ràng là thích nhưng trên mặt không hề lộ ra; rõ ràng là quan tâm nhưng ngoài miệng vẫn cố chấp không chịu nói; càng yêu thích thì lại càng tỏ vẻ thờ ơ, càng quan tâm thì lại càng muốn bắt nạt người ta. Đây chẳng phải chính là truyền thống của nhà bọn họ sao! Cái gọi là hiểu con không ai bằng cha đúng là rất có đạo lý.

Cảnh Dật nghe xong lời này lại không hề tức giận, cũng không hề lộ ra chút xấu hổ hay ảo não, chỉ cười cười cầm tay Kiều Sơ Huân lên, đưa mắt nhìn con đường phía trước: "Hai tên tiểu tử vốn đều tự cao tự đại, chúng ta rời xa giang hồ, ít khi qua lại với bên ngoài. Thời gian trôi qua, hai đứa nó chưa từng trải qua thất bại, sẽ cho rằng mọi thứ đều dễ như trở bàn tay."

"Sau khi có người trong lòng thì mỗi lúc hành động sẽ suy nghĩ kỹ càng hơn, tôi luyện thêm mấy năm, sẽ không nhiễm phải thói xấu."

Kiều Sơ Huân lắng nghe, cảm thấy suy tính của Cảnh Dật quả thật rất đúng. Lại nghĩ tới một câu nói trước kia từng đọc trong sách, nàng không khỏi kéo tay Cảnh Dật, cười tủm tỉm: "Ta nhớ lúc còn bé từng đọc được một câu chuyện, chẳng qua chỉ là câu chuyện cũ của một cặp tài tử giai nhân, nhưng trong đó có một câu cảm khái, tới bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ."

"Trong đó nói, người thông minh thường sẽ tự thấy mình bạc hạnh, nhưng thực ra nếu đã động tâm thì họ sẽ rất thâm tình, cả cuộc đời đều không dễ đổi thay."

Đang nói chuyện thì thấy Cảnh Dật quay mặt lại, chăm chú nhìn vào mắt nàng, khuôn mặt Kiều Sơ Huân nóng lên nhưng vẫn mỉm cười nói hết: "Trong lòng ta, Dật Chi chính là người như vậy."

Cảnh Dật nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng một lát, lộ ra một nụ cười nhưng vẫn không nói gì, chỉ nắm bàn tay trong lòng bàn tay mình chặt hơn một chút.

Người ta đều chỉ tự thấy mình bạc hạnh, mấy ai hiểu hết được tình thâm.

Ca rằng tài tử giai nhân, thành thân thuộc chính là nhân duyên trời định.

HẾT

Được liệu

1. **Nấm linh chi** (linh chi; danh pháp khoa học: *Ganoderma lucidum* (Leyss ex. Fr.) Karst) chữa suy nhược thần kinh, huyết áp cao, đau mạch vành, thấp khớp.

2. **Câu kỷ tử** (củ khởi, củ khi, cẩu kỷ, kỷ tử, danh pháp khoa học: *Fructus Lycii*) là một loài thuốc quý, quả khô trị nhiều chứng bệnh như can thận âm hư, âm huyết hư tổn, chứng tiêu khát, hư lao, khái thấu,...

3. **Sơn tra** (táo gai - danh pháp khoa học: *Crataegus*) là một chi lớn chứa các loài cây bụi và cây gỗ trong họ Hoa hồng (*Rosaceae*), được dùng để chữa trị chứng đầy bụng ăn không tiêu, đau bụng, tiêu chảy, đau bụng do ứ huyết sau khi sinh, chữa cao huyết áp.

4. **Đẳng sâm** (đẳng sâm bắc - danh pháp hai phần: *Codonopsis pilosula*) có tác dụng bổ trung ích khí, sinh tân, dưỡng huyết; chủ trị chứng trung khí bất túc, phế khí hư nhược, khí tân lưỡng hư, huyết hư hoặc khí huyết lưỡng hư.

5. **Hoàng kỳ** (Bắc kỳ - danh pháp khoa học: *Astragalus membranaceus* (Fisch)

Bge), là một vị thuốc Đông y phổ biến, quen thuộc, có tính ấm, vị ngọt, có tác dụng bổ khí cố biểu, tăng cường chức năng miễn dịch, thúc đẩy quá trình chuyển hóa trong cơ thể, lợi tiểu, hạ áp, tăng lực co bóp của tim, kháng khuẩn, tốt cho gan, thận...

6. **Nhân sâm** (danh pháp khoa học: *Panax ginseng* C.A.Mey) là vị thuốc quý có tác dụng điều hòa và tăng cường hệ miễn dịch cơ thể, tăng cường thể trạng, tăng sức bền, cải thiện suy nhược, chống lão hóa, giải tỏa căng thẳng, tăng cường trí nhớ, thanh lọc cơ thể, đào thải độc tố,...

7. Trong Đông y, **rễ sậy** được gọi là lô căn. Theo quan niệm y học cổ truyền lô căn có vị ngọt, tính lạnh; vào 2 kinh Phế và Vị. Có tác dụng thanh nhiệt tả hỏa, sinh tân chỉ khát (tăng tân dịch, chống khát), trừ phiền, chống nôn, lợi niệu...

8. **Xuyên bối mẫu** (danh pháp khoa học: *Fritillaria roylei* Hook) là loài bối mẫu trồng ở Tứ Xuyên, vị đắng, tính hơi hàn qui kinh Phế và Tâm, có tác dụng nhuận phế trừ đàm (trừ đờm), chỉ khái (trừ ho), thanh nhiệt tán kết, là vị thuốc chủ đạo trong nhiều bài thuốc Đông y trừ ho.

9. **Hoa đinh hương** (cồng đinh hương, đinh tử hay tử đinh hương, danh pháp khoa học: *Syringa oblata* Lindl) được dùng trong Đông y làm chất kích thích mùi thơm, âm thuốc chữa đau bụng, nấc cụt, kích thích tiêu hóa, xoa bóp và gắn bó gãy xương, chữa phong thấp, đau xương nhức mỏi, lạnh tay chân,...

10. **Mộc lan** (danh pháp khoa học: Magnoliaceae) có rất nhiều tác dụng điều trị các bệnh về răng miệng, tiêu hóa, hô hấp, phòng ngừa ung thư, điều trị bệnh Alzheimer, hỗ trợ giảm cân.

11. **Bạch chỉ** (danh pháp khoa học: Angelica dahurica) là cây thảo sống lâu năm, cao 1-2m. Rễ bạch chỉ có tác dụng khu phong, thanh nhiệt, giải độc, sát trùng, được dùng để chữa các bệnh như cảm mạo, sốt, ho, thấp nhiệt, tiêu chảy; dung ngoài làm thuốc sát trùng, chống viêm...

12. **Phù dung** (phù dung thân mộc, mộc phù dung địa phù dung, phù dung núi, hoa phù dung, mộc liên - danh pháp hai phần: Hibiscus mutabilis) là một loài thực vật có hoa thân nhỡ thuộc họ Cẩm quỳ, lá và hoa tươi được giã, đắp lên mụn nhọt đang mưng mủ để hút mủ và làm giảm đau nhức.

13. **Hương thảo** (mê điệt hương, tên khoa học: *Rosmarinus officinalis*), là một loài thực vật có hoa trong họ Hoa môi. Hương thảo có vị chát, nóng, mùi thơm nồng, hơi se, có tác dụng điều trị các bệnh như đau dạ dày, rối loạn tiêu hóa, lợi tiểu. Tinh dầu có tác dụng thông ruột, lợi mật và lợi tiểu

14. **Phục linh** (bạch phục linh - danh pháp khoa học: *Poria cocos* Wolf) là một vị thuốc quý góp mặt trong rất nhiều bài thuốc cổ truyền, chuyên dùng để chữa các chứng suy nhược, mệt mỏi, phù thũng, ngực bụng đầy chướng, kém ăn, mất ngủ, lo sợ...

15. **Hùng hoàng** (Minh hùng hoàng, Hùng tinh, Yêu hoàng - danh pháp khoa học: Realgar) là một vị thuốc có vị cay đắng, tính ôn, có độc qui kinh Tâm Can Thận; có tác dụng: giải độc sát trùng, hóa ứ tiêu thũng, tảo thấp khu đàm, triệt ngược định kinh; chủ trị các chứng: ung thư, đình nhọt ghẻ lở, trùng độc rắn cắn, giang mai, phong hải, trùng tích bụng, bụng đau, hen suyễn, sốt rét, động kinh, uốn ván.

16. **Khinh phấn** (Thủy ngân phấn, Hồng phấn, Cam phấn - danh pháp khoa học: Calomelas) là muối thủy ngân clorua chế bằng phương pháp thăng hoa, được dùng

trong cả đông y và tây y, trừ được tích trệ và nhiệt kết trong ruột và dạ dày, có thể chữa được các chứng thủy thũng phong đàm, thấp nhiệt. Tuy nhiên khinh phấn dùng nhiều có độc, dẫn đến gân co, xương nhừ, răng lung lay, khi không có thuốc khác mới nên dùng.

17. **Lăng tiêu thảo** (Huyền sâm, Trọng đài, Chính mã, Huyền đài, Lộc trường, Đoan, Hàm, Trục mã, Phúc thảo, Dã chi ma, Hắc sâm, Nguyên sâm, Sơn ma, Năng tiêu thảo, Huyền vũ tinh, Lộc dương sinh, Khuê giác sâm, Sơn đương quy, Thủy la bạc - danh pháp khoa

học: Scrophularia kakudensis Franch) là một vị thuốc đông y quý có tác dụng tư âm, giáng hỏa, trừ phiền, chỉ khát, giải độc, lợi yết hầu, nhuận táo, hoạt trường, thanh Thận hỏa, tư âm, tăng dịch, trị âm hư, bạch hầu, họng sưng đau, ôn dịch độc, ban sỏi, giải ôn tà thời khí, trừ phiền nhiệt, bứt rứt...

18. **Mạn đà la** (cà độc dược - danh pháp khoa học: datura meel) là một vị thuốc quý, có tác dụng chữa ho, hen, thấp khớp, sưng chân, chống co thắt giảm đau lở loét trong dạ dày, ruột, chữa trĩ, say sóng, say máy bay.

19. **Củ mài** (Hoài sơn, Sơn dược, Thự dự - Danh pháp khoa học: *Dioscorea persimilis* Prain et Burk) là vị thuốc quý có tác dụng bồi bổ tỳ vị, tăng cường chức năng tiêu hóa, bổ thận, bổ phổi, điều trị các chứng ho hen, sinh tân dịch, cân bằng âm dương trong cơ thể, cố tinh, điều trị xuất tinh sớm, điều trị bệnh tiểu đường,...

20. **Hà thủ ô** (thủ ô, giao đằng, dạ hợp, địa tinh, khua linh, mần đặng tua linh, mần nẳng ón - danh pháp khoa học: *Fallopia multiflora*) là vị thuốc bổ ích tinh huyết, dùng sống có tác dụng giải độc, triết ngược, nhuận tràng, thông tiện, tư âm cường tráng; chủ trị tinh huyết hư, sốt rét lâu ngày, ung sang độc, chứng loa lịch, chứng táo bón.

21. **Ngân nhĩ** (nấm tuyết, mộc nhĩ trắng, bạch mộc nhĩ, bạch nhĩ tử, nấm bạc - danh pháp khoa học: *Tremella fuciformis* Berk) là một loại thực phẩm quý có công dụng tư âm nhuận phế, dưỡng vị sinh tân, tăng cường khả năng miễn dịch của

cơ thể, đặc biệt là hệ thống miễn dịch tế bào, nâng cao năng lực tạo máu của tủy xương, cải thiện chức năng của gan và thận, thúc đẩy quá trình tổng hợp protid trong gan, làm giảm cholesterol trong máu...

22. **A giao** (A giao nhân, a tinh giao, a tinh lư bì giao - danh pháp khoa học: Colla corri Asini) là keo chế từ da lừa, có tác dụng ích khí, an thai, dưỡng Can khí, trị các chứng phong, làm mạnh gân cơ, sáp tinh, cố thận,...

23. **Táo a giao** (đại táo, táo tàu - danh pháp khoa học: Zizyphus sativa Mill) là quả chín phơi hay sấy khô của cây táo tàu có tác dụng nuôi dưỡng máu, nuôi dưỡng âm, làm ấm và cầm máu, sử dụng lâu dài có tác dụng nuôi dưỡng khí và nuôi dưỡng thận, nuôi dưỡng và nuôi dưỡng da, và tạo điều kiện cho tiêu hóa, trị thiếu máu cục bộ, thiếu máu và điều hòa miễn dịch.

24. **Cỏ linh lăng** (danh pháp khoa học: Medicago sativa) là một loại thảo dược được dùng để chữa các bệnh về thận, bàng quang và tuyến tiền liệt, cũng như hỗ trợ việc tiêu tiện; dùng cho bệnh tăng cholesterol, hen suyễn, viêm khớp, bệnh tiểu đường, rối loạn dạ dày, và một chứng rối loạn chảy máu gọi là xuất huyết giảm tiểu cầu.

25. **Toàn phúc hoa** (tuyền phúc hoa, phú hoa - danh pháp khoa học: *Inula Japonica* Thunb) là một loại thảo dược có tác dụng hạ khí, tiêu đàm, hành thủy, tiêu tích báng; chủ trị ho, hen, nôn ọe, ngực trướng, đau hông, trị thủy thũng,...

26. **Khoản đông hoa** (Coltsfoot - danh pháp khoa học: *Tussilago farfara*) là một loại thảo dược dùng để chữa hen suyễn, viêm phế quản và các loại nhiễm trùng phổi.

27. **Hạnh nhân** (Hạnh, Khô Hạnh nhân, Bắc Hạnh nhân, Quang Hạnh nhân, Đứcc Nhi, Lão âm tử, Thảo kim đan - danh pháp khoa học: *Semen Pruni Armeniaca*) có công dụng ngừng ho, bình suyễn, tuyên phế, nhuận tràng, trừ đờm, trị hen suyễn,

ho ngoại cảm, chương đầy, tắc hầu, nhuận tràng thông tiện; chủ trị các chứng ho do phong hàn hoặc phong nhiệt, ho suyễn do phế nhiệt, táo bón do tràng táo, ho ngược đưa khí lên, họng tắc hạ khí, tâm lạnh bồn độn, kinh giản, dưới tâm phiền nhiệt, khí phong đi lại, vầng đầu thời tiết, giải cơ, tiêu tan cấp mãn ở dưới vùng tâm.

28. **Ngân hạnh** (Bạch quả, Rễ quạt, Áp cước tử, Công tôn thụ, Linh nhãn, Phật chỉ giáp, Phật chỉ cam - danh pháp khoa học: *Ginkgo biloba* L.) dùng quả có tác dụng liễm Phế khí, định suyễn ho, cầm đái trọc, súc tiểu tiện; trị hen suyễn, đàm thấu, bạch đới, bạch trọc, di tinh, bệnh lâm, tiểu tiện nhiều lần liên tiếp.

